ဝိနည်းပိဋကတ်

မဟာဝဂ်ပါဠိတော်

မြန်မာပြန်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁–မဟာခန္ဓက

၁–ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

၁။ အခါတစ်ပါး၌ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဝေလတော နေရွှေ့ရာမြစ်ကမ်းနားဖြစ်သော ဗောဓိပင်ရင်း၌ ရှေးဦးစွာ သစ္စာလေးပါးကို သိတော်မူသည်ဖြစ်၍ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗောဓိပင်ရင်း၌ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အရဟတ္တဖိုလ်ချမ်းသာကို ခံစားလျက် တင်ပျဉ်ခွေကာ တစ်ထိုင်တည်းဖြင့် နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်ဦးယံပတ်လုံး ပဋ္ဌိစ္စသမุပ္ပါဒ်ကို အနုလုံ ပဋ္ဌိလုံ[1] 'အဖြစ်အပျက်' အားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူ၏။

အနုလုံ

"မသိခြင်း 'အဝိဇ္ဇာ' ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပြုပြင်စီရင်ခြင်း 'သင်္ခါရ' တို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ပြုပြင်စီရင်ခြင်း 'သင်္ခါရ' ဟူသော အကြောင်းကြောင့် 'ဝိညာဉ်' ဖြစ်၏။ 'ဝိညာဉ်' ဟူသော အကြောင်းကြောင့် 'နာမ်ရုပ်' ဖြစ်၏။ 'နာမ်ရုပ်' ဟူသော အကြောင်းကြောင့် တည်ရာ 'အာယတန' ခြောက်မျိုး ဖြစ်၏။ တည်ရာ 'အာယတန' ခြောက်မျိုးဟူသော အကြောင်းကြောင့် တွေ့ထိခြင်း 'ဖဿ' ဖြစ်၏။ တွေ့ထိခြင်း 'ဖဿ' ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ခံစားခြင်း 'ဝေဒနာ' ဖြစ်၏။ ခံစားခြင်း 'ဝေဒနာ' ဟူသော အကြောင်းကြောင့် တပ်မက်ခြင်း 'တဏှာ' ဖြစ်၏။ တပ်မက်ခြင်း 'တဏှာ' ဟူသော အကြောင်းကြောင့် စွဲလမ်းခြင်း 'ဥပါဒါန်' ဖြစ်၏။ စွဲလမ်းခြင်း 'ဥပါဒါန်' ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းကံ 'ဘဝ' ဖြစ်၏။ ဖြစ်ကြောင်းကံ 'ဘဝ' ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ခြင်း 'ဇာတိ' ဖြစ်၏။ ဖြစ်ခြင်း 'ဇာတိ' ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အိုခြင်း သေခြင်း ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်းတို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ဤနည်းဖြင့် ဆင်းရဲအစုသက်သက်သည် ဖြစ်ပေါ်၏။

ပဋ္ဌိလုံ

"မသိခြင်း 'အဝိဇ္ဇာ'၏ အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ခြင်းကြောင့်သာလျှင် ပြုပြင်စီရင်ခြင်း 'သင်္ခါရ' ချုပ်၏။ ပြုပြင်စီရင်ခြင်း 'သင်္ခါရ' ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဝိညာဉ် ချုပ်၏။ ဝိညာဉ် ချုပ်ခြင်းကြောင့် နာမ်ရုပ် ချုပ်၏။ နာမ်ရုပ် ချုပ်ခြင်းကြောင့် တည်ရာ 'အာယတန'

ခြောက်မျိုး ချုပ်၏၊ တည်ရာ 'အာယတန' ခြောက်မျိုးချုပ်ခြင်းကြောင့် တွေ့ထိခြင်း 'ဖဿ' ချုပ်၏၊ တွေ့ထိခြင်း 'ဖဿ' ချုပ်ခြင်းကြောင့် ခံစားခြင်း 'ဝေဒနာ' ချုပ်၏၊ ခံစားခြင်း 'ဝေဒနာ' ချုပ်ခြင်းကြောင့် တပ်မက်ခြင်း 'တဏှာ' ချုပ်၏၊ တပ်မက်ခြင်း 'တဏှာ' ချုပ်ခြင်းကြောင့် စွဲလမ်းခြင်း 'ဥပါဒါန်' ချုပ်၏၊ စွဲလမ်းခြင်း 'ဥပါဒါန်' ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းကံ 'ဘဝ' ချုပ်၏၊ ဖြစ်ကြောင်းကံ 'ဘဝ' ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ခြင်း 'ဇာတိ' ချုပ်၏၊ ဖြစ်ခြင်း 'ဇာတိ' ချုပ်ခြင်းကြောင့် အိုခြင်း သေခြင်း ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်းတို့ ချုပ်ကုန်၏၊ ဤနည်းဖြင့် ဆင်းရဲအစု သက်သက်သည် ချုပ်လေ၏"ဟု (နှလုံးသွင်းတော်မူ၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ ထိုအချိန်အခါ၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ –

ဥဒါန်း[၂]

"ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်သော လုံ့လရှိသော၊ မကောင်းမှုကို ရှိုမ်ခြောက်တတ်သော၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရဟန္တာအား ဗောဓိပက္ခိယတရား သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါးတို့သည် အကြင်အခါ၌ စင်စစ် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ထိုအခါ၌ အကြောင်းနှင့် တကွဖြစ်သော ပဋ္ဌိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကို အပြားအားဖြင့် သိသောကြောင့် ထိုရဟန္တာအား ယုံမှားခြင်းအားလုံးတို့သည် ကင်းပျောက်ကုန်၏"ဟု (ဥဒါန်းကျူးရင့်တော်မူ၏)။

၂။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် သန်းခေါင်ယံပတ်လုံး ပဋ္ဌိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အနုလုံ ပဋ္ဌိလုံ 'အဖြစ် အပျက်' အားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူ၏ –

အနုလုံ ပဋ္ဌိလုံ

"မသိခြင်း 'အဝိဇ္ဇာ' ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပြုပြင်စီရင်ခြင်း 'သင်္ခါရ' တို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ပြုပြင် စီရင်ခြင်း 'သင်္ခါရ' ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဝိညာဉ်ဖြစ်၏၊ ဝိညာဉ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် နာမ်ရုပ် ဖြစ်၏။ပ။ ဤနည်းဖြင့် ဆင်းရဲအစု သက်သက်သည် ဖြစ်ပေါ်၏။ပ။ ချုပ်လေ၏"။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ ထိုအချိန်အခါ၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ –

ဥဒါန်း

"ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်သော လုံ့လရှိသော၊ မကောင်းမှုကို ရှိုမ်ခြောက်တတ်သော၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရဟန္တာအား ဗောဓိပက္ခိယတရား သုံးဆယ့် ခုနစ်ပါးတို့သည် အကြင်အခါ၌ စင်စစ် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ထိုအခါ၌ (အဝိဇ္ဇာ စသော) အကြောင်းတရားတို့၏ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို သိသောကြောင့် ထိုရဟန္တာအား ယုံမှားခြင်းအားလုံးတို့သည် ကင်းပျောက်ကုန်၏"ဟု (ဥဒါန်းကျူးရင့်တော်မူ၏)။

၃။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် မိုးသောက်ယံပတ်လုံး ပဋ္ဌိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အနုလုံ ပဋ္ဌိလုံ 'အဖြစ် အပျက်' အားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူ၏ –

အနုလုံ ပဋ္ဌိလုံ

"မသိခြင်း 'အဝိဇ္ဇာ' ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပြုပြင်စီရင်ခြင်း 'သင်္ခါရ' တို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ပြုပြင်စီ ရင်ခြင်း 'သင်္ခါရ' ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဝိညာဉ် ဖြစ်၏။ပ။ ဤနည်းဖြင့် ဆင်းရဲအစု သက်သက်သည် ဖြစ်ပေါ်၏။ပ။ ချုပ်လေ၏"။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ ထိုအချိန်အခါ၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့် တော်မူ၏–

ဥဒါန်း

"ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်သော လုံ့လရှိသော၊ မကောင်းမှုကို ရှိုမ်ခြောက်တတ်သော၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရဟန္တာအား ဗောဓိပက္ခိယတရား သုံးဆယ့် ခုနစ်ပါးတို့သည် အကြင်အခါ၌ စင်စစ် ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ကောင်းကင်ကို တောက်ပစေသော နေမင်းသည် (အမိုက်တိုက်ကို ဖျက်ဆီးလျက်) တည်နေသကဲ့သို့ (ထိုရဟန္တာသည်) မာရ်စစ်သည်ကို ဖျက်ဆီးလျက် တည်နေ၏"ဟု (ဥဒါန်းကျူးရင့် တော်မူ၏)။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း ပြီး၏။

၁။ အနုလုံ ပဋ္ဌိလုံ = ဤဗောဓိကထာသည် ဥဒါန်းပါဋ္ဌိတော်နှင့် မတူ၊ ဥဒါန်းပါဋ္ဌိတော်၌ ဥဒယဉာဏ်, ဝယဉာဏ်, ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်၊ အနုလောမ, ပဋ္ဌိလောမ, အနုလောမပဋ္ဌိလောမ သတ္တာဟ သုံးကြိမ်ဖြစ်ပုံကို ပြဆိုသည်။
၂။ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်သောစကား

♣

၂–အဇပါလ (ဆိတ်ကျောင်း) ညောင်ပင်ရင်း၌ စံနေတော်မူခြင်း

၄။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့် ထို (အရဟတ္တဖိုလ်) သမာဓိမှ ထတော်မူ၍ ဗောဓိပင်ရင်းမှ အဇပါလညောင်ပင်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၍ အဇပါလညောင်ပင်ရင်း၌ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အရဟတ္တဖိုလ်ချမ်းသာကို ခံစားလျက် တင်ပျဉ်ခွေကာ တစ်ထိုင်တည်းဖြင့် နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ တဟုံဟုံ (မာန်မူခြင်းကို) ပြုတတ်သော သဘောရှိသော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည် မြတ်စွာ ဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့် အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်စကား ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြီးဆုံးစေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ တည်နေ၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ တည်နေသော ထိုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဂေါတမ အဘယ်မျှသော အတိုင်း အရှည်ဖြင့် 'ဗြာဟ္မဏ' မည်ပါသနည်း၊ ဗြာဟ္မဏအဖြစ်ကို ပြုတတ်သော တရားတို့ကား အဘယ်တို့ပါနည်း"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ ထိုအချိန်အခါ၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့် တော်မူ၏ –

ဥဒါန်း

"အကြင်ရဟန္တာသည် မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးဖြစ်၏၊ တဟုံဟုံ (မာန်မူခြင်းကို) မပြုတတ်၊ (ကိလေသာတည်းဟူသော) ဖန်ရည်မရှိ၊ (ဘာဝနာစီးဖြန်း) အားထုတ်သော စိတ်ရှိ၏၊ မဂ်ဉာဏ်တို့၏အဆုံး (အရဟတ္တဖိုလ်) သို့ ရောက်၏၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးဖြစ်၏၊ ထိုရဟန္တာသည်ဟုတ်မှန်သော သဘောဖြင့် ငါ ဗြာဟ္မဏဟူသော စကားကို ပြောဆိုထိုက်၏။ ယင်းရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား လောကအားလုံးဝယ် တစ်စုံ တစ်ခုသော အာရုံ၌ တပ်မက်မှုစသည် ဖြစ်ပွါးခြင်းတို့ မရှိကုန်"ဟု (ဥဒါန်းကျူးရင့် တော်မူ၏)။

ဆိတ်ကျောင်းညောင်ပင်ရင်း၌ စံနေတော်မူခြင်း ပြီး၏။

၃–ကျည်းပင်ရင်း၌ စံနေတော်မူခြင်း

၅။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့် ထို (အရဟတ္တဖိုလ်) သမာဓိမှ ထတော်မူ၍ ဆိတ်ကျောင်းညောင်ပင်ရင်းမှ ကျည်းပင်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ကျည်းပင်ရင်း၌ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အရဟတ္တဖိုလ် ချမ်းသာကို ခံစားလျက် တင်ပျဉ်ခွေကာ တစ်ထိုင်တည်းဖြင့် နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ ချမ်းအေးသော လေနှိပ်စက်သည့် ခုနစ်ရက်စွေသော အခါမဲ့မိုးကြီးသည် ရွာသွန်း၏။ ထို အခါ မုစလိန္ဒနဂါးမင်းသည် မိမိဗိမာန်မှ ထွက်လာပြီးလျှင် "မြတ်စွာဘုရားကို အအေး အပူ ခြင် မှက် လေ နေ မြွေ ကင်း သန်းတို့၏ အတွေ့သည် မဖြစ်ပါစေလင့်"ဟု နှလုံးသွင်း၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော် ကို အခွေတို့ဖြင့် ခုနစ်ပတ်ရစ်ပတ်၍ ဦးထိပ်ထက်၌ ကြီးစွာသော ပါးပျဉ်းကို မိုးလျက် တည်နေ၏။

ထိုအခါ မုစလိန္ဒနဂါမင်းသည် ခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့် ကောင်းကင်၌ တိမ်တိုက် ဖျောက်ပျက်ကင်းစင်သည်ကို သိ၍ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မှ အခွေတို့ကို ဖြေ၍ မိမိအသွင်ကို ပယ်ဖျောက်ကာ လုလင်အသွင် ကို ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို လက်အုပ်ချီကာ ရှိခိုးလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့မှောက်၌ ရပ်တည်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ ထိုအချိန်အခါ၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ –

ဥဒါန်း

"မဂ်ဉာဏ်လေးပါးတည်းဟူသော ရောင့်ရဲခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ထင်ရှားသိပြီးသော တရားရှိသည့် ခပ်သိမ်းသော တရားတို့ကို မြင်သော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား (နိဗ္ဗာန် ဟူသော) ဝိဝေကသည် ချမ်းသာ၏၊ လောကဌ် အမျက်မထွက်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၌ မညှဉ်းဆဲခြင်းသည်လည်းကောင်း ချမ်းသာ၏။

လောကၨ် ကာမဂုဏ်တို့ကို လွန်မြောက်ခြင်းဟုဆိုအပ်သော စွဲမက်မှု ရာဂကင်းသည်၏ အဖြစ်သည် ချမ်းသာ၏၊ ငါဟူသော မာနကို ဆုံးမနိုင်ခြင်းသည် စင်စစ် အမြတ်ဆုံးချမ်းသာ ဖြစ်၏"ဟု (ဥဒါန်းကျူးရင့်တော်မူ၏)။

ကျည်းပင်ရင်းၨ် စံနေတော်မူခြင်း ပြီး၏။

၄–လင်းလွန်းပင်ရင်းၨ် စံနေတော်မူခြင်း

၆။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့် ထို (အရဟတ္တဖိုလ်) သမာဓိမှ ထတော်မူ၍ ကျည်းပင်ရင်းမှ လင်းလွန်းပင်သို့ ချဉ်းကပ်၍ လင်းလွန်ပင်ရင်းၨ် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အရဟတ္တဖိုလ် ချမ်းသာကို ခံစားလျက် တင်ပျဉ်ခွေကာ တစ်ထိုင်တည်းဖြင့် နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ တပုဿ ဘလ္လိကကုန်သည် (ညီနောင်) တို့သည် ဥက္ကလာဇနပုဒ်မှ ထိုအရပ်သို့ ခရီးရှည် သွားကုန်၏။ ထိုအခါ တပုဿ ဘလ္လိကကုန်သည် (ညီနောင်) တို့၏ ဆွေမျိုးသားချင်း ဖြစ်ဖူးသော ဘုမ္မစိုးနတ်သည် တပုဿ ဘလ္လိကကုန်သည် (ညီနောင်) တို့အား "အချင်းတို့ ဤမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဦးစွာ သစ္စာလေးပါးကို သိတော်မူသည်ဖြစ်၍ လင်းလွန်ပင်ရင်းၨ် သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏၊ သွားကုန် လော့၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို မုန့်ကြွက်ကျစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပျားမုန့်ဆုပ်ဖြင့်လည်းကောင်း လုပ်ကျွေးကုန်လော့၊ ထိုသို့လုပ်ကျွေးခြင်းသည် သင်တို့အား ရှည်မြင့်စွာသော နေ့ညၨ်ပတ်လုံး စီးပွါးချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ တပုဿ ဘလ္လိကကုန်သည် (ညီနောင်) တို့သည် မုန့်ကြွက်ကျစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပျားမုန့် ဆုပ်ကိုလည်းကောင်း ယူ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာၨ် တည် နေကြပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်တို့၏ မုန့်ကြွက်ကျစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပျားမုန့်ဆုပ်ကိုလည်းကောင်း အလှူခံတော်မူပါ၊ ယင်းသို့ အလှူခံတော်မူခြင်းသည် အကျွန်ုပ်တို့အား ရှည်မြင့်စွာသော နေ့ညၨ်ပတ်လုံး စီးပွါးချမ်းသာ ဖြစ်ရာပါ၏"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား "ဘုရားတို့မည်သည် လက်ဖြင့် မခံယူကုန်၊ ငါသည် မုန့်ကြွက်ကျစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပျားမုန့်ဆုပ်ကိုလည်းကောင်း အဘယ်သို့ ခံယူရအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်ပေါ်၏။ ထိုအခါ နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် မိမိတို့၏ စိတ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်အကြံကို သိ၍ အရပ်လေး မျက်နှာတို့မှ ကျောက်ညိုဖြင့်ပြီးကုန်သော သပိတ်လေးလုံးတို့ကို မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသပိတ်ဖြင့် မုန့်ကြွက်ကျစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပျားမုန့်ဆုပ်ကိုလည်းကောင်း ခံယူ တော်မူပါ"ဟု ဆက်ကပ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အသီးအသီး အဖိုးများစွာ ထိုက်တန်သည့် ကျောက်ညိုဖြင့်ပြီးသော သပိတ်ဖြင့် မုန့်ကြွက်ကျစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပျားမုန့်ဆုပ်ကိုလည်းကောင်း ခံယူ၍ ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။

ထိုအခါ တပုဿ ဘလ္လိကကုန်သည် (ညီနောင်) တို့သည် မြတ်စွာဘုရားသည် သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးပြီဟု သိ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်စုံကို ဦးခိုက်၍ မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ် တို့သည်–

– မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါကုန်၏၊ – တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါကုန်၏၊

မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်တို့ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ တို့ဟူ၍ မှတ်ယူတော်မူပါ"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုကုန်သည် (ညီနောင်) နှစ်ယောက်တို့သည်ကား လောကဌ် ရှေးဦးစွာ "ဒွေဝါစိကသရဏဂုံ"[1] တည်သော ဥပါသကာတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

လင်းလွန်းပင်ရင်းဌ် စံနေတော်မူခြင်း ပြီး၏။

၁။ ဒွေဝါစိက သရဏဂုံ = နှစ်ကြိမ်ရွတ်ဆို၍ ဆောက်တည်အပ်သော သရဏဂုံ၊ (ထိုစဉ်က သံဃာရတနာ မပေါ်သေး)။

♣

၅။ ဗြဟ္မာတောင်းပန်ခြင်း

၇။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့် ထို (အရဟတ္တဖိုလ်) သမာဓိမှ ထတော်မူ၍ လင်းလွန်းပင်ရင်းမှ ဆိတ်ကျောင်းညောင်ပင်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုဆိတ်ကျောင်းညောင်ပင်ရင်းဌ် နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဆိတ်ကွယ်ရာသို့ ကပ်လျက် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းနေတော်မူစဉ် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ စိတ်အကြံ ဖြစ်တော်မူ၏–

"ငါသိအပ်ပြီးသော ဤတရားကား နက်နဲ၏၊ မြင်နိုင်ခဲ၏၊ သိနိုင်ခဲ၏၊ ငြိမ်သက်၏၊ မွန်မြတ်၏၊ တက္ကီပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ကျက်စားရာမဟုတ်၊ သိမ်မွေ့၏၊ ပညာရှိတို့သာ သိနိုင်၏။ ဤသတ္တဝါများကား ကာမဂုဏ်တို့ဌ် မွေ့လျော်ကုန်၏၊ ကာမဂုဏ်တို့ဌ် ပျော်ပိုက်ကုန်၏၊ ကာမဂုဏ်တို့ဌ် အလွန် နှစ်ခြိုက်ကုန်၏၊ ကာမဂုဏ်တို့ဌ် မွေ့လျော်ပျော်ပိုက် အလွန်နှစ်ခြိုက်ကြသော ဤသတ္တဝါများသည် အကျိုးတရားတို့၏ အကြောင်းဖြစ်သော ဤပဋ္ဌိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကို မြင်နိုင်ခဲ၏၊ ပြုပြင်မှုအားလုံး၏ ငြိမ်းရာ ဥပဓိ[2]အားလုံးကို ပယ်စွန့်ရာ တဏှာ၏ကုန်ရာ ရာဂ၏ ကင်းရာ ချုပ်ရာ ငြိမ်းရာ ဖြစ်သော ဤ (နိဗ္ဗာန်) တရားကိုလည်း မြင်နိုင်ခဲ၏။ ငါသည်လည်း တရားကို ဟောပြောအံ့၊ သူတစ်ပါးတို့သည်လည်း ငါ၏ တရားကို မသိနား မလည်နိုင်ကုန်ပြားအံ့၊ သို့ဖြစ်လျှင် ထို (တရားဟောခြင်း) သည် ငါ့အား ပင်ပန်းရုံသာ ဖြစ်ရာ၏၊ ငါ့ကိုယ် (ငါ) ညှဉ်းဆဲခြင်းသာ ဖြစ်ရာ၏"ဟု စိတ်အကြံဖြစ်တော်မူ၏)။

ထို့ပြင် အလွန်အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော ဤဂါထာတို့သည်လည်း ရှေးက မကြားဖူးဘဲ မြတ်စွာ ဘုရား၏ စိတ်တော်ဌ် ထင်ပေါ်လာပြန်ကုန်၏–

'ငါသည် ခဲယဉ်းစွာ ကျင့်သဖြင့် သိအပ်ပြီးသော တရားကို ယခုအခါ ဟောပြခြင်းငှါ မသင့်လျော်ချေ၊ ရာဂ ဒေါသ နှိပ်စက်အပ်သော သူတို့သည် ဤတရားကို လွယ်ကူစွာ သိနိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။

အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အမိုက်တိုက်သည် ဖုံးလွှမ်းအပ်သည် ဖြစ်၍ ရာဂတပ်စွဲနေသော သူတို့သည် သိမ်မွေ့နက်နဲ၍ အဏုမြူသဖွယ် မြင်နိုင်ခဲသော (သံသရာ) အဆန် တရားကို မြင်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ'ဟု (စိတ်တော်၌ ထင်ပေါ်လာပြန်ကုန်၏)။

ဤသို့ ဆင်ခြင်တော်မူစဉ် မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်နှလုံးတော်သည် တရားဟောရန် ညွှတ်တော်မမူဘဲကြောင့်ကြမဲ့နေရန် ညွှတ်တော်မူ၏။

၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိ၍ သဟမ္မတိ ဗြဟ္မာအား– "အချင်းတို့ လောကသည် ပျက်စီးတော့မည်တကား၊ အချင်းတို့ လောကသည် ပျက်စီးတော့မည်တကား၊ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသောတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်နှလုံးတော်သည် တရားဟောရန် ညွှတ်တော်မမူဘဲကြောင့်ကြွမဲ့နေရန် ညွှတ်တော်မူတုံဘိ၏"ဟု အကြံဖြစ်ပေါ်လေ၏။

ထို့နောက် ခွန်အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ကွေးထားသော လက်ရုံးကို ဆန့်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆန့်ထားသော လက်ရုံးကို ကွေးသကဲ့သို့လည်းကောင်း သဟမ္မတိဗြဟ္မာသည် ဗြဟ္မာ့ဘုံမှ ကွယ်ခဲ့ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်၌ ထင်ရှားပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ သဟမ္မတိဗြဟ္မာသည် အပေါ်ရုံကို ပခုံးတစ်ဖက်၌ တင်၍ လက်ယာဒူးကို မြေ၌ ထောက်လျက် မြတ်စွာဘုရားသို့ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင်–

"မြတ်စွာဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောတော်မူပါလော့၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောတော်မူပါလော့၊ (ပညာ) မျက်စိ၌ (ကိလေသာ) မြူနည်းပါးသော သတ္တဝါတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ (ထိုသတ္တဝါတို့သည်) တရားကို မနာရသောကြောင့် ဆုံးရှုံးနေပါကုန်၏၊ တရားကို သိသူတို့သည် ရှိပါကုန်လတ္တံ့"ဟု လျှောက်၏။

သဟမ္မတိဗြဟ္မာသည် ဤစကားကို လျှောက်ပြီးနောက် ထိုမှတစ်ပါး ဤစကားကိုလည်း လျှောက်ပြန်၏– "ရှေးအခါ မဂဓတိုင်းတို့၌ (ရာဂစသော) အညစ်အကြေးရှိသူ ဂိုဏ်းဆရာကြီးတို့ ကြံဆအပ်သော မစင်ကြယ်သော မိစ္ဆာအယူတရားသည် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသည်၊ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်၏ တံခါးကို ဖွင့်လှစ်တော်မူပါလော့၊ အညစ်အကြေး ကင်းဝေးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သဘာဝနှင့်အလျော် သိတော်မူအပ်သော (သစ္စာလေးပါး) တရားကို (သတ္တဝါအများ) နာကြားကြပါစေကုန်လော့။

ကောင်းမြတ်သော ပညာ့ရှင် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ ထက်ဝန်းကျင် (မြင်စွမ်းနိုင်သော ဉာဏ်) မျက်စိ ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ ကျောက်တောင် ထိပ်၌ ရပ်တည်လျက်ရှိသော ယောကျ်ားသည် ထက်ဝန်းကျင် လူအပေါင်းကို ကြည့်ရှုသကဲ့သို့ ထို့အတူ စိုးရိမ်ပူဆွေး ကင်းဝေးတော်မူသော အသျှင်ဘုရားသည် ပညာ (ဓမ္မ)ဖြင့် ပြီးသော ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်တော်မူ၍ ပဋ္ဌိသန္ဓေနေခြင်း အိုခြင်းတို့ နှိပ်စက်အပ်သဖြင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းသို့ သက်ဆင်းကျရောက်နေသော သတ္တဝါအပေါင်းကို ကြည့်ရှု တော်မူပါလော့။

ရဲရင့်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ အောင်ပွဲယင်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရား ထတော်မူပါလော့။ ယာဉ်မှူးနှင့်တူတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ (ကိလေသာ) ကြွေး ကင်းဝေးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား လောကဌ် လှည့်လည်တော်မူပါလော့။ ဘုန်းတော် ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား တရားဟောတော်မူပါလော့။ (တရားကို) သိသူတို့သည် ရှိပါကုန်လတ္တံ့"ဟု (လျှောက်ပြန်၏)။ ဤသို့ လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် သဟမ္မတိဗြဟ္မာအား ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏–

"ဗြဟ္မာ ငါ့အားလည်း ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏။ 'ငါသိအပ်ပြီးသော ဤတရားကား နက်နဲ၏၊ မြင်နိုင်ခဲ၏၊ သိနိုင်ခဲ၏၊ ငြိမ်သက်၏၊ မွန်မြတ်၏၊ တက္ကီပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ကျက်စားရာ မဟုတ်၊ သိမ်မွေ့၏၊ ပညာရှိတို့သာ သိနိုင်၏။ ဤသတ္တဝါများကား ကာမဂုဏ်တို့၌ မွေ့လျော်ကုန်၏၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ ပျော်ပိုက်ကုန်၏၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ အလွန်နှစ်ခြိုက်ကုန်၏၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက် အလွန် နှစ်ခြိုက်ကြသော ဤသတ္တဝါများသည် အကျိုးတရားတို့၏ အကြောင်း တရားဖြစ်သော ဤပဋ္ဌိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားကို မြင်နိုင်ခဲ၏၊ ပြုပြင်မှုအားလုံး၏ငြိမ်းရာ ဥပဓိအားလုံးကို ပယ်စွန့်ရာ တဏှာ၏ကုန်ရာ ရာဂ၏ ကင်းရာ ချုပ်ရာ ငြိမ်းရာဖြစ်သော ဤ (နိဗ္ဗာန်) တရားကိုလည်း မြင်နိုင်ခဲ၏။ ငါသည် တရားကို ဟောငြားအုံ့၊ သူတစ်ပါးတို့သည်လည်း ငါ၏ တရားကို မသိနားမလည်နိုင်ကုန်ငြားအုံ့၊ သို့ဖြစ်လျှင် ထို (တရားဟောခြင်း) သည် ငါ့အား ပင်ပန်းရုံသာ ဖြစ်ရာ၏၊ ငါ့ကိုယ် (ငါ) ညှဉ်းဆဲခြင်းသာ ဖြစ်ရာ၏ '၊ ဤသို့ (အကြံဖြစ်ဟု မိန့်တော်မူ၏) "။

ဗြဟ္မာ ထို့ပြင် အလွန်အုံ့ဖွယ်ကောင်းသော ဤဂါထာတို့သည်လည်း ရှေးကမကြားဖူးဘဲ ငါ၏ (စိတ် ထဲ၌) ထင်ပေါ်လာပြန်ကုန်၏–

'ငါသည် ခဲယဉ်းစွာ ကျင့်သဖြင့် သိအပ်ပြီးသော တရားကို ယခုအခါ ဟောပြခြင်းငှါ မသင့်လျော်ချေ၊ ရာဂ ဒေါသ နှိပ်စက်အပ်သော သူတို့သည် ဤတရားကို လွယ်ကူစွာ သိနိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ၊ အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အမိုက်တိုက်သည် ဖုံးလွှမ်းအပ်သည် ဖြစ်၍ ရာဂတပ်စွဲနေသော သူတို့သည် သိမ်မွေ့နက်နဲ၍ အဏုမြူသဖွယ် မြင်နိုင်ခဲသော (သံသရာ) အဆန် တရားကို မြင်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေဟု (ငါ၏ စိတ်ထဲ၌ ထင်ပေါ်လာပြန်ကုန်၏)။

ဗြဟ္မာ ဤသို့ ဆင်ခြင်စဉ် ငါ၏စိတ်နှလုံးသည် တရားဟောရန် မညွတ်ဘဲ ကြောင့်ကြမဲ့နေရန် ညွတ်ခဲ့၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း သဟမ္မတိဗြဟ္မာသည် မြတ်စွာဘုရားအား– "မြတ်စွာဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောတော်မူပါလော့၊ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောတော်မူပါလော့၊ (ပညာ) မျက်စိ၌ (ကိလေသာ) မြူနည်းပါးသော သတ္တဝါတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ (ထိုသတ္တဝါတို့သည်) တရားကို မနာရသောကြောင့် ဆုံးရှုံးနေပါကုန်၏၊ တရားကို သိသူတို့သည် ရှိပါကုန်လတ္တံ့"ဟု လျှောက်၏။ ဤစကားကို လျှောက်ပြီးနောက် ထိုမှတစ်ပါး ဤစကားကို လျှောက်ပြန်၏–

"ရှေးအခါ မဂဓတိုင်းတို့၌ (ရာဂစသော) အညစ်အကြေးရှိသူ ဂိုဏ်းဆရာကြီးတို့ ကြဲဆအပ်သော မစင်ကြယ်သော မိစ္ဆာအယူတရားသည် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသည်၊ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်၏ တံခါးကို ဖွင့်လှစ်တော်မူပါလော့၊ အညစ်အကြေး ကင်းဝေးတော်မူသော

မြတ်စွာဘုရားသည် သဘာဝနှင့်အလျော် သိတော်မူအပ်သော (သစ္စာလေးပါး) တရားကို (သတ္တဝါအများ) နာကြားကြပါစေကုန်လော့။

ကောင်းမြတ်သော ပညာ့ရှင် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ ထက်ဝန်းကျင် (မြင်စွမ်းနိုင်သော ဉာဏ်) မျက်စိရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ ကျောက်တောင်ထိပ်၌ ရပ်တည်လျက် ရှိသော ယောကျ်ားသည် ထက်ဝန်းကျင် လူအပေါင်းကို ကြည့်ရှုသကဲ့သို့ ထို့အတူ စိုးရိမ်ပူဆွေး ကင်းဝေးတော်မူသော အသျှင်ဘုရားသည် ပညာ (ဓမ္မ)ဖြင့် ပြီးသော ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်တော်မူ၍ ပဋ္ဌိသန္ဓေနေခြင်း အိုခြင်းတို့ နှိပ်စက်အပ်သဖြင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းသို့ သက်ဆင်းကျရောက်နေသော သတ္တဝါအပေါင်းကို ကြည့် ရှုတော်မူပါလော့။

ရဲရင့်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ အောင်ပွဲယင်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ ထတော်မူပါလော့၊ ယာဉ်မှူးနှင့် တူတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ (ကိလေသာ) ကြွေး ကင်းဝေးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား လောကဌ် လှည့်လည်တော်မူပါလော့။ ဘုန်းတော် ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား တရားဟောတော်မူပါလော့။ (တရားကို) သိသူတို့သည် ရှိပါကုန်လတ္တံ့”ဟု (လျှောက်ပြန်၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် သဟမ္မတိဗြဟ္မာအား ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏– “ဗြဟ္မာ စင်စစ် ငါ့အားလည်း ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်ဖူး၏။ ‘ငါသိအပ်ပြီးသော ဤတရားကား နက်နဲ၏၊ မြင်နိုင်ခဲ၏၊ သိနိုင်ခဲ၏၊ ငြိမ်သက်၏၊ မွန်မြတ်၏၊ တက္ကီပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ကျက်စားရာ မဟုတ်၊ သိမ်မွေ့၏၊ ပညာရှိတို့သာ သိနိုင်၏။ ဤသတ္တဝါများကား ကာမဂုဏ်တို့၌ မွေ့လျော်ကုန်၏၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ ပျော်ပိုက်ကုန်၏၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ အလွန်နှစ်ခြိုက်ကုန်၏၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက် အလွန်နှစ်ခြိုက်ကြသော ဤသတ္တဝါများကား အကျိုးတရားတို့၏ အကြောင်း တရားဖြစ်သော ဤပဋ္ဌိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကို မြင်နိုင်ခဲ၏၊ ပြုပြင်မှုအားလုံး၏ ငြိမ်းရာ ဥပဓိအားလုံး ကို ပယ်စွန့်ရာ တဏှာ၏ကုန်ရာ ရာဂ၏ ကင်းရာ ချုပ်ရာ ငြိမ်းရာဖြစ်သော ဤ (နိဗ္ဗာန်) တရားကိုလည်း မြင်နိုင်ခဲ၏။ ငါသည်လည်း တရားကို ဟောငြားအုံ့၊ သူတစ်ပါးတို့သည်လည်း ငါ၏ တရားကို မသိနားမလည်နိုင်ကုန်ငြားအုံ့၊ သို့ဖြစ်လျှင် ထို (တရားဟောခြင်းသည်) ငါ့အား ပင်ပန်း ရုံသာ ဖြစ်ရာ၏၊ ငါ့ကိုယ် (ငါ) ညှဉ်းဆဲခြင်းသာ ဖြစ်ရာ၏”ဟု အကြံဖြစ်ဖူး၏)။

ဗြဟ္မာ ထို့ပြင် အလွန်အုံ့ဖွယ်ကောင်းသော ဤဂါထာတို့သည်လည်း ရှေးက မကြားဖူးဘဲ ငါ၏ (စိတ်ထဲ၌) ထင်ပေါ်လာပြန်ကုန်၏– “ငါသည် ခဲယဉ်းစွာ ကျင့်သဖြင့် သိအပ်ပြီးသော တရားကို ယခုအခါ ဟောပြခြင်းငှါ မသင့်လျော်ချေ၊ ရာဂ ဒေါသ နှိပ်စက်အပ်သော သူတို့သည် ဤတရားကို လွယ်ကူစွာ သိနိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။

အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အမိုက်တိုက်သည် ဖုံးလွှမ်းအပ်သည် ဖြစ်၍ ရာဂတပ်စွဲနေသော သူတို့သည် သိမ်မွေ့နက်နဲ၍ အဏုမြူသဖွယ် မြင်နိုင်ခဲသော (သံသရာ) အဆန် တရားကို မြင်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ”ဟု (စိတ်ထဲ၌ ထင်ပေါ်လာပြန်ကုန်၏)။

ဗြဟ္မာ ဤသို့ဆင်ခြင်စဉ် ငါ၏ စိတ်နှလုံးသည် တရားဟောရန် မညွတ်ဘဲကြောင့်ကြမဲ့နေရန်သာ ညွတ်ခဲ့၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သဟမ္မတိဗြဟ္မာသည် မြတ်စွာဘုရားအား– “မြတ်စွာဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောတော်မူပါလော့၊ ကောင်းသောစကားကို

ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောတော်မူပါလော့၊ (ပညာ) မျက်စိ၌ (ကိလေသာ) မြူနည်းပါးသော သတ္တဝါတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ (ထိုသတ္တဝါတို့သည်) တရားကို မနာရသောကြောင့် ဆုံးရှုံးနေပါကုန်၏၊ တရားကို သိသူတို့သည် ရှိပါကုန်လတ္တံ့"ဟု လျှောက်၏။

သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် ဤစကားကို လျှောက်ပြီးနောက် ထိုမှတစ်ပါး ဤစကားကိုလည်း လျှောက် ပြန်၏– "ရှေးအခါ မဂဓတိုင်းတို့၌ (ရာဂဓသော) အညစ်အကြေးရှိသူ ဂိုဏ်းဆရာကြီးတို့ ကြဲဆအပ်သော မစင်ကြယ်သော မိစ္ဆာအယူတရားသည် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသည်၊ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်၏ တံခါးကို ဖွင့်လှစ်တော်မူပါလော့၊ အညစ်အကြေး ကင်းဝေးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သဘာဝနှင့်အလျော် သိတော်မူအပ်သော (သစ္စာလေးပါး) တရားကို (သတ္တဝါအများ) နာကြားကြပါစေကုန်လော့။

ကောင်းမြတ်သော ပညာရှင်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ ထက်ဝန်းကျင် (မြင်စွမ်းနိုင်သော ဉာဏ်) မျက်စိရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ ကျောက်တောင်ထိပ်၌ ရပ်တည်လျက်ရှိသော ယောကျ်ားသည် ထက်ဝန်းကျင် လူအပေါင်းကို ကြည့်ရှုသကဲ့သို့ ထို့အတူ စိုးရိမ်ပူဆွေးကင်းဝေးတော်မူသော အသျှင်ဘုရားသည် ပညာ (ဓမ္မ)ဖြင့် ပြီးသော ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်တော်မူ၍ ပဋ္ဌိသန္ဓေနေခြင်း အိုခြင်းတို့ နှိပ်စက် အပ်သဖြင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းသို့ သက်ဆင်းကျရောက်နေသော သတ္တဝါအပေါင်းကို ကြည့်ရှုတော်မူပါလော့။

ရဲရင့်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ အောင်ပွဲယင်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ ထတော်မူပါလော့။ ယာဉ်မှူးနှင့် တူတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ (ကိလေသာ) ကြွေး ကင်းဝေးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား လောကဌ် လှည့်လည်တော်မူပါလော့။ ဘုန်းတော် ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား တရားဟောတော်မူပါလော့။ (တရားကို) သိသူတို့သည် ရှိပါကုန်လတ္တံ့"ဟု (လျှောက်ပြန်၏)။

၉။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗြဟ္မာ၏ တောင်းပန်ခြင်းကို အသိအမှတ် ပြုပြီးလျှင် သတ္တဝါတို့၌ သနားခြင်းကိုလည်း အကြောင်းပြု၍ ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့်[၂] လောကကို ကြည့်တော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် လောကကို ကြည့်တော်မူလတ်သော် (ပညာ) မျက်စိ၌ (ကိလေသာ) မြူနည်းပါးသူ၊ (ပညာ) မျက်စိ၌ (ကိလေသာ) မြူများပြားသူ၊ ဣန္ဒြေရင့်ကျက်ပြီးသူ ဣန္ဒြေနုသေးသောသူ၊ ကောင်းသော အခြင်းအရာရှိသူ မကောင်းသော အခြင်းအရာရှိသူ[၃]၊ သိစေရန် လွယ်ကူသူ သိစေရန် ခက်ခဲသူ၊ တမလွန် လောက အပြစ်တို့ကို ဘေးဟု ရှုလျက် နေလေ့ရှိသူအချို့နှင့် တမလွန်လောက အပြစ်တို့ကို ဘေးဟု ရှုလျက် နေလေ့မရှိသူအချို့တို့ကို မြင်တော်မူ၏၊ ဥပမာသော်ကား ဥပွလကြာ[၄]တောဌ်လည်းကောင်း၊ ပဒုမ္မာကြာတောဌ်လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဍရိက်ကြာတောဌ်လည်းကောင်း အချို့သော ဥပွလကြာ ပဒုမ္မာကြာ ပုဏ္ဍရိက်ကြာတို့သည် ရေ၌ ပေါက်ကုန်၏၊ ရေ၌ ကြီးပွားကုန်၏၊ ရေမှ မပေါ်ထွက်သေးကုန်၊ ရေထဲ၌ မြုပ်၍ ဖွံ့ဖြိုးကုန်၏၊ အချို့သော ဥပွလကြာ ပဒုမ္မာကြာ ပုဏ္ဍရိက်ကြာတို့သည် ရေ၌ပေါက်ကုန်၏။ ရေ၌ ကြီးပွါးကုန်၏၊ ရေနှင့်အညီ တည်ကုန်၏၊ အချို့သော ဥပွလကြာ ပဒုမ္မာကြာ ပုဏ္ဍရိက် ကြာတို့သည် ရေ၌ ပေါက်ကုန်၏၊ ရေ၌ ကြီးပွားကုန်၏၊ ရေပေါ်သို့ တက်၍ တည်ကုန်၏၊ ရေနှင့် မလိမ်းကပ်ကုန်၊ ဤ အတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် လောကကို ကြည့်တော်မူလတ်သော် (ပညာ) မျက်စိ၌ (ကိလေသာ) မြူနည်းပါးသူ၊ (ပညာ) မျက်စိ၌ (ကိလေသာ) မြူများပြားသူ၊

ဣန္ဒြေရင့်ကျက်ပြီးသူ ဣန္ဒြေ နုသေးသူ၊ ကောင်းသော အခြင်းအရာရှိသူ မကောင်းသော အခြင်းအရာရှိသူ၊ သိစေရန် လွယ်ကူသူ၊ သိစေရန် ခက်ခဲသူ၊ တမလွန်လောက အပြစ်တို့ကို ဘေးဟု ရှုလေ့ရှိသူအချို့နှင့် တမလွန်လောက အပြစ် တို့ကို ဘေးဟု မရှုဘဲ နေလေ့ရှိသူ အချို့တို့ကို မြင်တော်မူသောကြောင့် သဟမ္ပတိဗြဟ္မာအား–

" ဗြဟ္မာ လေ့လာပြီးသော တရားမြတ်ကို ပင်ပန်းရုံသာဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ လူတို့အား မဟောခဲ့ပြီ (မဟောဘဲ နေရန် အကြံ ဖြစ်ခဲ့ပြီ)၊ ပညာတည်းဟူသော နားနှင့်ပြည့်စုံသော သူတို့သည် ယုံကြည်ခြင်း (သဒ္ဓါတရား) ကို စေလွှတ်ကြကုန်လော့၊ ထိုသူတို့အတွက် နိဗ္ဗာန်တံခါးကို ငါဖွင့်အပ်ပြီ"ဟု ဂါထာဖြင့် မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် "မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောရန် ငါ့အား ခွင့်ပြုတော်မူပြီ"ဟု (သိသဖြင့်) မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေပြုပြီးလျှင် ထိုနေရာ၌ပင် ကွယ်သွားလေ၏။ ဗြဟ္မာတောင်းပန်ခြင်း ပြီး၏။

၁။ ဥပမိ= တည်ရာ၊ ချမ်းသာဆင်းရဲတို့၏ တည်ရာ၊ ဝါ– ဘေး။
၂။ ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့်= (၁) သတ္တဝါတို့၏ ဣန္ဒြေအနုအရင့်ကို သိသော ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ် (၂) သတ္တဝါတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကိန်းဝပ်ရာ အာသယနှင့် အနုသယကိလေသာတို့ကို သိသော အာသယာနုသယဉာဏ် ဤဉာဏ်နှစ်ပါးကို ဗုဒ္ဓစက္ခုဟု ခေါ်သည်။
၃။ အခြင်းအရာရှိသူ= အခြားပါဠိတော်များ၌ ဒွါကာရေ ဒုဝိညာပယေ အပ္ပေကစ္စေ နု ပရလောက ဝဇ္ဇဘယဒဿာဝိနေ ဝိဟရန္တေ ပုဒ်များမပါ။
၄။ ဥပ္ပလကြာ= ကြာဖြူ ကြာနီ ကြာညို။

♣

၆။ ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့အား တရားဟောတော်မူခြင်း

၁၀။ ထို့နောက် "ငါသည် အဘယ်သူ့ကို ရှေးဦးစွာ တရားဟောရအံ့နည်း၊ အဘယ်သူသည် ဤ တရားကို လျင်မြန်စွာ သိနိုင်လတ္တံ့နည်း"ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အကြံဖြစ်တော်မူ၏၊ ထို့နောက်–

ဤကာလာမအန္တယ်ဖြစ်သော အာဠာရရသေ့သည် ပညာရှိ၏၊ လိမ္မာ၏၊ ထက်မြက်သော ဉာဏ်ရှိ၏၊ ကာလရှည်မြင့်စွာကပင် (ပညာ) မျက်စိ၌ (ကိလေသာ) မြူနည်းပါးခဲ့၏။ ငါသည် ကာလာမအန္တယ်ဖြစ်သော အာဠာရရသေ့အား တရားကို ရှေးဦးစွာ ဟောရမူကား ကောင်းလေစွ၊ ထို (အာဠာရရသေ့) သည် ဤတရားကို လျင်စွာပင် သိနိုင်လတ္တံ့"ဟု အကြံဖြစ်တော်မူပြန်၏။

ထိုအခါ ကိုယ်ထင်ရှား မပြသော နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား ကာလာမအန္တယ် ဖြစ်သော အာဠာရရသေ့သည် သေပြီး၍ ခုနစ်ရက်ရှိပါပြီ"ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားအားလည်း "ကာလာမအန္တယ်ဖြစ်သော အာဠာရရသေ့သည် သေပြီး၍ ခုနစ်ရက်ရှိပြီ"ဟု အသိဉာဏ် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား "ကာလာမအန္တယ်ဖြစ်သော အာဠာရရသေ့သည် ဆုံးရှုံးခြင်းကြီး ဆုံးရှုံး ခဲ့ပြီ၊ အကြောင်းမူကား အကယ်၍ ထိုအာဠာရရသေ့သည် ဤတရားကို နာရပါမူ လျင်စွာပင် သိနိုင်ရာ၏"ဟု သနားခြင်းဖြစ်တော်မူ၏။

ထို့နောက် "ငါသည် အဘယ်သူ့ကို ရှေးဦးစွာ တရားဟောရအံ့နည်း၊ အဘယ်သူသည် ဤတရားကို လျင်မြန်စွာ သိနိုင်လတ္တံ့နည်း"ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အကြံဖြစ်ပြန်၏။ ထို့နောက်–

ဤရာမ၏ သားဖြစ်သော ဥဒကရသေ့သည် ပညာရှိ၏၊ လိမ္မာ၏၊ ထက်မြက်သော ဉာဏ်ရှိ၏၊ ကာလရှည်မြင့်စွာကပင် (ပညာ) မျက်စိ၌ (ကိလေသာ) မြူနည်းပါးခဲ့၏၊ ငါသည် ရာမ၏ သားဖြစ်သော ဥဒကရသေ့အား တရားကို ရှေးဦးစွာ ဟောရမူကား ကောင်းလေစွ၊ ထို (ဥဒကရသေ့) သည် ဤတရားကို လျင်စွာပင် သိနိုင်လတ္တံ့"ဟု အကြံဖြစ်တော်မူပြန်၏။

ထိုအခါ ကိုယ်ထင်ရှားမပြသော နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား ရာမ၏ သားဖြစ်သော ဥဒကရသေ့သည် ယမန်နေ့က သေဆုံးခဲ့ပါပြီ"ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားအားလည်း "ရာမ၏ သားဖြစ်သော ဥဒကရသေ့သည် ယမန်နေ့က သေဆုံးခဲ့ပြီ"ဟု အသိဉာဏ် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား "ရာမ၏ သားဖြစ်သော ဥဒကရသေ့သည် ဆုံးရှုံးခြင်းကြီး ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီ၊ အကြောင်းမူကား အကယ်၍ ထိုဥဒကရသေ့သည် ဤတရားကို နာရပါမူ လျင်စွာပင် သိနိုင်ရာ၏"ဟု သနားခြင်းဖြစ်တော်မူ၏။

ထို့နောက် "ငါသည် အဘယ်သူ့ကို ရှေးဦးစွာ တရားဟောရအံ့နည်း၊ အဘယ်သူသည် ဤတရားကို လျင်မြန်စွာ သိနိုင်လတ္တံ့နည်း"ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားအား " (ငါးယောက်အစုရှိသော) ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ငါ့အား ကျေးဇူး များကုန်၏၊ ယင်းပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ပဓာနအလုပ်ကို အားထုတ်နေသော ငါ့ကို လုပ်ကျွေးဖူးကုန်၏၊ ငါသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား တရားကို ရှေးဦးစွာ ဟောရမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ်တော်မူပြန်၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားအား "ယခုအခါ ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ နေကြကုန်သနည်း"ဟု ဆင်ခြင်ခြင်း ဖြစ်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အထူးသဖြင့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်မျက်စိနှင့် တူသော မျက်စိ 'ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်'ဖြင့် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို ဗာရာဏသီပြည် ဣသိပတန မည်သော မိဂဒါဝုန်တော၌ နေကြသည်ကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရဝေလတော၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ နေတော်မူပြီးလျှင် ဗာရာဏသီ ပြည်သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။

ဥပကနှင့်တွေ့တော်မူခြင်း

၁၁။ ဥပက အာဇီဝက 'တက္ကတွန်း'သည် ဂယာနှင့် ဗောဓိပင်အကြား ခရီးရှည်ကြွသွား တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားကို "ငါ့သျှင် သင်၏ ဣန္ဒြေတို့သည် အထူးသဖြင့် ကြည်လင်ကုန်၏၊ အရေအဆင်းသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ ငါ့သျှင် သင်သည်

အဘယ်သူကို ရည်ညွှန်း၍ ရဟန်းပြု သနည်း၊ သင်၏ ဆရာကား အဘယ်သူနည်း၊ သင်သည် အဘယ်သူ၏ တရားကို နှစ်သက်သနည်း"ဟု ဆိုလတ်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဥပကအာဇီဝက 'တက္ကတွန်း'ကို – " ဥပက ငါသည် အလုံးစုံကို လွှမ်းမိုးနိုင်၏၊ အလုံးစုံကို သိ၏၊ တရားအားလုံးတို့၌ (ကိလေသာဖြင့်) မလိမ်းကျံ၊ အလုံးစုံကို စွန့်အပ်ပြီ၊ တဏှာ၏ကုန်ရာ (နိဗ္ဗာန်) ကို အာရုံပြုရသောကြောင့် ကိလေသာမှ လွတ်ပြီ၊ ကိုယ်တိုင် အထူးသိမြင်ပြီး ဖြစ်၍ အဘယ်သူကို (ဆရာဟူ၍) ညွှန်းရအံ့နည်း။

ဥပက ငါ့အား ဆရာမရှိ ငါနှင့်တူသောသူ မရှိ၊ နတ်နှင့်တကွသော လောကၽွန် ငါ့အား ဖက်ပြိုင်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်လည်း မရှိ။

ငါသည် လောကၽွန် ရဟန္တာတည်း၊ ငါသည် အတုမရှိသောသူတည်း၊ နတ်လူတို့၏ ဆရာတည်း၊ ငါသည်သာလျှင် (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိသော တစ်ဆူတည်းသော ဘုရားတည်း၊ ကိလေသာမီး ငြိမ်းသည်ဖြစ်၍ ချမ်းမြေ၏၊

ငါသည် ဓမ္မစက္ကြာတရားကို ဟောခြင်းငှါ ကာသိတိုင်း ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွားအံ့၊ သူကန်းသဖွယ်ဖြစ်သော လောကၽွန် (တရားတည်းဟူသော) အမြိုက်စည်ကြီးကို တီးခတ်ပေအံ့"ဟု ဂါထာတို့ဖြင့် မိန့်တော်မူ၏။

ငါ့သျှင် သင်ဝန်ခံသည့်အတိုင်း အဆုံးမရှိသော ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော၊ မာရ်ငါးပါးကို အောင်သော ဘုရား ဖြစ်ထိုက်ပါသလောဟု (မေးရာ) –

"ဥပက အာသဝေါတရားကုန်ခြင်းသို့ ရောက်သော ငါကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် စင်စစ် ဧနမည်ကုန်၏၊ ငါသည် ယုတ်မာသော အကုသိုလ်တရားတို့ကို အောင်အပ်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဧနမည်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ဥပကတက္ကတွန်းသည် "ငါ့သျှင်ဟုတ်ပေရာ၏"ဟု ဆိုကာ ဦးခေါင်းကို ညိတ်လျက် လမ်းဖယ်၍ သွားလေ၏။

၁၂။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူသော် ဗာရာဏသီပြည် ဣသိပတနမည်သော မိဂဒါဝုန်တော ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။

ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အဝေးမှ ကြွလာတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်ကြ၍ "ငါ့သျှင်တို့ လာဘ်များခြင်းငှါ ကျင့်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းလုပ်ငန်းမှ ထွက်သော လာဘ်များခြင်းငှါ လှည့်လည်သော ဤရဟန်း ဂေါတမသည် ကြွလာ၏၊ ထိုရဟန်းဂေါတမကို ရှိမခိုးရ၊ ခရီးဦးကြိုမပြုရ၊ ထိုရဟန်းဂေါတမ၏ သပိတ် သင်္ကန်းကို လှမ်းမယူရ၊ (သို့ရာတွင်) နေရာကိုကား ထားထိုက်၏၊ ရဟန်းဂေါတမသည် အကယ်၍ အလိုရှိလျှင် ထိုင်လိမ့်မည်"ဟု အချင်းချင်း ကတိကဝတ် ပြုကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ထံ ချဉ်းကပ်တော်မူသော် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ ကတိကဝတ်ဖြင့် မတည်နိုင်ကုန်ဘဲ မြတ်စွာဘုရားကို ခရီးဦးကြိုပြုကြပြီးလျှင် တစ်ယောက်က မြတ်စွာ ဘုရား၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ၏၊ တစ်ယောက်က နေရာခင်း၏၊ တစ်ယောက်က ခြေဆေးရေကို တည်၏၊ တစ်ယောက်က ခြေဆေးအင်းပျဉ်ကို တည်ထား၏၊ တစ်ယောက်က ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူပြီးလျှင် ခြေတော်တို့ကို ဆေးတော်မူ၏၊ သို့သော် မြတ်စွာဘုရားကို 'ဂေါတမ'

ဟူသော အမည်တော်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ 'ငါ့သျှင်' ဟူသော ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုကုန်၏။

ဤသို့ ပြောဆိုကုန်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား– "ရဟန်းတို့ ငါဘုရားကို အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ငါ့သျှင် ဟူသော ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း မပြောဆိုကြကုန်လင့်၊ ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ရဟန္တာတည်း၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိသော ဘုရားတည်း၊ ရဟန်းတို့ နားထောင်ကုန်လော့၊ အမြိုက်နိဗ္ဗာန် ကို (ငါ) ရပြီ၊ ငါသည် ဆုံးမအံ့၊ ငါသည် တရားဟောအံ့၊ ငါဆုံးမသည့်အတိုင်း ကျင့်သည်ရှိသော် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ကောင်းစွာ ဝင်သော အမျိုးသားတို့ လိုလားအပ်သော မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံးဖြစ်သော အတုမရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မကြာမီ ယခုဘဝ၌ ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ နေရလတ္တံ့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား– "ငါ့သျှင်ဂေါတမ သင်သည် ထိုပြုနိုင်ခဲသော ကျင့်ဝတ်ကို ပြုသဖြင့် ထိုကျင့်နိုင်ခဲသော အကျင့်ကို ကျင့်သဖြင့် ထိုပြုနိုင်ခဲသော အမှုကို ပြုသဖြင့်လည်း လူတို့၏ ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးထက်လွန်မြတ်သော အရိယာအဖြစ်ကို ပြုစွမ်းနိုင်သော ဉာဏ်အမြင်အထူးကို မရခဲ့ပေ၊ လာဘ်များခြင်းငှါ ကျင့်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်း (လုပ်ငန်း) မှ ထွက်လျက် လာဘ်များခြင်းငှါ လှည့်လည်သော သင်သည် ယခုအခါ လူတို့၏ ကုသိုလ်ကမ္မပထတရားဆယ်ပါးထက် လွန်မြတ်သော အရိယာ အဖြစ်ကို ပြုစွမ်းနိုင်သော ဉာဏ်အမြင်အထူးကို အဘယ်မှာ (သင်) ရနိုင်ပါအံ့နည်း"ဟုဆိုကုန်၏။

ဤသို့ ဆိုကုန်လတ်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား– "ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် လာဘ်များခြင်းငှါ ကျင့်သည်မဟုတ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းလုပ်ငန်းမှ ထွက်သည် မဟုတ်၊ လာဘ်များခြင်းငှါ လှည့်လည်နေသည်မဟုတ်၊ ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ရဟန္တာတည်း၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိသော ဘုရားတည်း၊ ရဟန်းတို့ နားထောင်ကုန်လော့၊ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်ကို ငါရပြီ၊ ငါသည် ဆုံးမအံ့၊ ငါသည် တရားဟောအံ့၊ ငါဆုံးမသည့်အတိုင်း ကျင့်သည်ရှိသော် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ကောင်းစွာ ဝင်သော အမျိုးသားတို့ လိုလားအပ်သော မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံးဖြစ်သော အတုမရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မကြာမီ ယခုဘဝ၌ ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ နေရလတ္တံ့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ ဆိုကုန်၏။ပ။ နှစ်ကြိမ် မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား ဤသို့ပင် မိန့်တော်မူ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား –

"ငါ့သျှင်ဂေါတမ သင်သည် ထိုပြုနိုင်ခဲသော ကျင့်ဝတ်ကို ပြုသဖြင့် ထိုကျင့်နိုင်ခဲသော အကျင့်ကို ကျင့်သဖြင့် ထိုပြုနိုင်ခဲသော အမှုကို ပြုသဖြင့်လည်း လူတို့၏ ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးထက် လွန်မြတ်သော အရိယာအဖြစ်ကို ပြုစွမ်းနိုင်သော ဉာဏ်အမြင်အထူးကို မရခဲ့ပေ၊ လာဘ်များခြင်းငှါ ကျင့်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်း (လုပ်ငန်း) မှ ထွက်သော လာဘ်များခြင်းငှါ လှည့်လည်သော သင်သည် ယခုအခါ လူတို့၏ ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးထက်

လွန်မြတ်သော အရိယာအဖြစ်ကို ပြုစွမ်းနိုင်သော ဉာဏ်အမြင် အထူးကို အဘယ်မှာ (သင်) ရနိုင်ပါအံ့နည်း"ဟု ဆိုကုန်၏။

ဤသို့ ဆိုကုန်လတ်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား "ရဟန်းတို့ ဤမှ ရှေးအခါ၌ ဤသို့သော စကားကို ငါပြောဖူးသည်ကို သင်တို့ မှတ်မိကြကုန်သလော"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မမှတ်မိပါ အသျှင်ဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ "ရဟန်းတို့ ငါသည် ရဟန္တာတည်း၊ (အလုံးစုံသောတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိသော ဘုရားတည်း၊ ရဟန်းတို့ နားထောင်ကုန်လော့၊ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်ကို ငါရပြီ၊ ငါသည် ဆုံးမအံ့၊ ငါသည် တရားဟောအံ့၊ ငါဆုံးမသည့်အတိုင်း ကျင့်သည်ရှိသော် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ကောင်းစွာ ဝင်သော အမျိုးကောင်းသားတို့ လိုလားအပ်သော မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံးဖြစ်သော အတုမရှိသော အရဟတ္တ ဖိုလ်သို့ မကြာမီ ယခုဘဝ၌ပင် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ နေရလတ္တံ့"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား (ဘုရားအဖြစ်ကို) သိစေရန် တတ်နိုင်ခဲ့လေပြီ။ ထိုအခါ ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားစကားတော်ကို ကောင်းစွာ နာယူကုန်၏၊ နားထောင်ကုန်၏၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဖြစ်စေရန် စိတ်ကို ရှေးရှုထားကုန်၏။

၁။ အာဇီဝက= ချိုင်းကြားထိအောင်သွင်း၍ အဝတ်ဝတ်သူ တက္ကတွန်း။

♣

ဓမ္မစက္ကာသုတ်

၁၃။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏–

ရဟန်းတို့ ရဟန်းဖြစ်သူသည် ဤအစွန်းနှစ်ပါးတို့ကို မမှီဝဲအပ်ကုန်၊ အဘယ်နှစ်ပါးတို့နည်း၊ ယုတ်ညံ့၍ ရွာသူတို့၏ အကျင့်ဖြစ်သော ပုထုဇဉ်တို့၏ အလေ့အကျင့်သာဖြစ်၍ အရိယာတို့၏ အလေ့အကျင့် မဟုတ်သော အကျိုးစီးပွါးနှင့် မစပ်ယှဉ်သော ကာမဂုဏ်တို့၌ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ကပ်ငြိသောအားဖြင့် အဖန်တလဲလဲ လိုက်စားအားထုတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ကိုယ်စိတ်၏ ဆင်းရဲခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော အရိယာတို့၏ အကျင့်မဟုတ်သော အကျိုးစီးပွါးနှင့် မစပ်ယှဉ်သော ကိုယ်ပင်ပန်းမှုကို အားထုတ်ခြင်းလည်းကောင်း ဤနှစ်ပါးတို့တည်း။

ရဟန်းတို့ ထိုအစွန်းနှစ်ပါးတို့သို့ မကပ်ရောက်မူ၍ ငါဘုရားသည် အထူးသဖြင့် သိတော်မူအပ်သော ပညာမျက်စိကို ပြုတတ်သော ဉာဏ်အမြင်ကို ပြုတတ်သော အလယ်အလတ်ဖြစ်သော အကျင့်သည် ကိလေသာ ငြိမ်းရန်အလို့ငှါ ဖြစ်၏၊ ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိရန်အလို့ငှါ ဖြစ်၏၊ (သစ္စာလေးပါးကို) သိရန် အလို့ငှါ ဖြစ်၏၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် အလို့ငှါ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် အထူးသဖြင့် သိတော်မူအပ်သော ပညာမျက်စိကို ပြုတတ်သော ဉာဏ် အမြင်ကို ပြုတတ်သော ကိလေသာငြိမ်းခြင်း ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိခြင်း သစ္စာလေးပါးကို သိခြင်း နိဗ္ဗာန် ကို မျက်မှောက် ပြုခြင်းငှါဖြစ်သော ထိုအလယ်အလတ်ဖြစ်သော မြတ်သောအကျင့်ကား အဘယ်နည်း။

ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော အရိယမဂ်ပင်တည်း။ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော အရိယမဂ်ဟူသည် အဘယ်နည်း။ မှန်စွာ သိမြင်ခြင်း 'သမ္မာဒိဋ္ဌိ'၊ မှန်စွာ ကြံခြင်း 'သမ္မာသင်္ကပ္ပ'၊ မှန်စွာ ပြောဆိုခြင်း 'သမ္မာဝါစာ'၊ မှန်စွာ ပြုလုပ်ခြင်း 'သမ္မာကမ္မန္တ'၊ မှန်စွာ အသက်မွေးခြင်း 'သမ္မာအာဇီဝ'၊ မှန်စွာ အားထုတ်ခြင်း 'သမ္မာဝါယာမ'၊ မှန်စွာ အောက်မေ့ခြင်း 'သမ္မာသတိ'၊ မှန်စွာ တည်ကြည်ခြင်း 'သမ္မာသမာဓိ' ဤသည်တို့တည်း။

ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် အထူးသဖြင့် သိတော်မူအပ်သော ပညာမျက်စိကို ပြုတတ်သော ဉာဏ် အမြင်ကို ပြုတတ်သော ဤအလယ်အလတ်ဖြစ်သော မြတ်သောအကျင့်သည် ကိလေသာငြိမ်းရန် အလို့ငှါ ဖြစ်၏၊ ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိရန်အလို့ငှါ ဖြစ်၏၊ (သစ္စာလေးပါးကို) သိရန်အလို့ငှါ ဖြစ်၏၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရန်အလို့ငှါ ဖြစ်၏။

၁၄။ ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား ဆင်းရဲဖြစ်သော အရိယာတို့၏ အမှန်တရား 'ဒုက္ခအရိယသစ္စာ' ပေတည်း၊ ပဋိသန္ဓေတည်နေရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏၊ အိုရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏၊ နာရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏၊ သေရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏၊ မချစ်သောသူတို့နှင့် အတူနေရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏၊ ချစ်သော သူတို့နှင့် ကွေကွင်းရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏၊ လိုချင်ရာကို မရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏၊ အကျဉ်းအားဖြင့် စွဲလမ်းရာ အာရုံဖြစ်သော ခန္ဓာငါးပါးတို့သည်လည်း ဆင်းရဲကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား ဆင်းရဲ၏ အကြောင်းဖြစ်သော အရိယာတို့၏ အမှန်တရား 'သမုဒယ အရိယသစ္စာ' ပေတည်း၊ အကြင်တဏှာသည် ဘဝသစ်၌ ဖြစ်စေတတ်၏၊ နှစ်သက်ခြင်း တပ်မက်ခြင်းနှင့် တကွ ဖြစ်၏၊ ထိုထို အာရုံ၌ လွန်စွာ နှစ်သက်တတ်၏။

ဤတပ်မက်မှုတဏှာဟူသည် အဘယ်နည်း၊ ကာမဘုံတို့၌ တပ်မက်မှု တဏှာ 'ကာမတဏှာ'၊ တည်မြဲ၏ဟု ယူသော သဿတဒိဋ္ဌိနှင့် တကွဖြစ်သော တပ်မက်မှုတဏှာ 'ဘဝတဏှာ'၊ သေလျှင် ပြတ်စဲ၏ဟု ယူသော ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိနှင့် တကွဖြစ်သော တပ်မက်မှုတဏှာ 'ဝိဘဝတဏှာ' တို့တည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား ဆင်းရဲ၏ ချုပ်ရာဖြစ်သော အရိယာတို့၏ အမှန်တရား 'နိရောဓအရိယ သစ္စာ' ပေတည်း၊ ယင်းဆင်းရဲ၏ ချုပ်ငြိမ်းရာဟူသည် ထိုတပ်မက်မှုတဏှာ၏သာလျှင် အကြွင်းမဲ့ စွဲမက်မှု ကင်းပျောက် ချုပ်ငြိမ်းရာ စွန့်လွှတ်ရာ တစ်ဖန်စွန့်ပယ်ရာ လွတ်မြောက်ရာ မကပ်ငြိရာ (နိဗ္ဗာန်) ပင် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား ဆင်းရဲ၏ ချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်) သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ဖြစ်သော အရိယာ တို့၏ အမှန်တရား 'မဂ္ဂအရိယသစ္စာ' ပေတည်း၊ ဤအရိယမဂ်သည် အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိ၏။ အင်္ဂါရှစ်ပါးဟူသော် ကား–

မှန်စွာ သိမြင်ခြင်း 'သမ္မာဒိဋ္ဌိ '၊ မှန်စွာ ကြံခြင်း 'သမ္မာသင်္ကပ္ပ'။ပ။ မှန်စွာ တည်ကြည်ခြင်း 'သမ္မာ သမာဓိ ' ဤသည်တို့တည်း။

ဒုက္ခသစ္စာ၌ ဉာဏ်သုံးပါး

၁၅။ ရဟန်းတို့ "ဤတရားသည် ဆင်းရဲဖြစ်သော အရိယာတို့၏ အမှန်တရား 'ဒုက္ခအရိယသစ္စာ' မည်၏"ဟု (ဘုရားမဖြစ်မီ) ရှေးက မကြားဖူးကုန်သော (ဒုက္ခသစ္စာ) တရားတို့၌ ငါဘုရား၏ (ပညာ) မျက်စိသည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ အသိဉာဏ်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ အပြားအားဖြင့် သိတတ်သော ဉာဏ် 'ပညာ' သည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ ထိုးထွင်း၍ သိသော ဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' သည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ အလင်းရောင်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ (သစ္စဉာဏ်) ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ထိုဆင်းရဲဖြစ်သော အရိယာတို့၏ အမှန်တရား 'ဒုက္ခအရိယသစ္စာ' ကို စင်စစ်ပိုင်းခြား၍ သိထိုက်၏၊ဟု။ပ။ (ကိစ္စဉာဏ်) ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ထိုဆင်းရဲဖြစ်သော ဤအရိယာတို့၏ အမှန်တရား 'ဒုက္ခအရိယသစ္စာ' ကို ပိုင်းခြား၍ သိခဲ့ပြီးပြီဟု (ဘုရားမဖြစ်မီ) ရှေးက မကြားဖူးကုန်သော (ဒုက္ခသစ္စာ) တရားတို့၌ ငါ ဘုရား၏ (ပညာ) မျက်စိသည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ အသိဉာဏ်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ အပြားအားဖြင့် သိတတ်သော ဉာဏ် 'ပညာ' သည် ထင်ရှား ဖြစ်၏၊ ထိုးထွင်း၍ သိသော ဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' သည် ထင်ရှား ဖြစ်၏၊ အလင်းရောင်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ (ကတဉာဏ်)

သမုဒယသစ္စာ၌ ဉာဏ်သုံးပါး

ရဟန်းတို့ "ဤတရားသည် ဆင်းရဲခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော အရိယာတို့၏ အမှန်တရား 'သမုဒယ အရိယသစ္စာ' မည်၏"ဟု (ဘုရားမဖြစ်မီ) ရှေးက မကြားဖူးကုန်သော (သမုဒယသစ္စာ) တရားတို့၌ ငါဘုရား၏ (ပညာ) မျက်စိသည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ အသိဉာဏ်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ အပြားအားဖြင့် သိတတ်သော ဉာဏ် 'ပညာ' သည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ ထိုးထွင်း၍ သိသော ဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' သည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ အလင်းရောင်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ (သစ္စဉာဏ်) ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် "ထိုဆင်းရဲခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော ဤအရိယာတို့၏ အမှန်တရား 'သမုဒယ အရိယသစ္စာ' ကို ပယ်အပ်၏"ဟု။ပ။ (ကိစ္စဉာဏ်) ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် "ထိုဆင်းရဲခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော ဤအရိယာတို့၏ အမှန်တရား 'သမုဒယ အရိယသစ္စာ' ကို ပယ်ပြီးပြီ"ဟု (ဘုရားမဖြစ်မီ) ရှေးက မကြားဖူးကုန်သော (သမုဒယသစ္စာ) တရားတို့၌ ငါဘုရား၏ (ပညာ) မျက်စိသည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ အသိဉာဏ်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ အပြားအားဖြင့် သိတတ်သော ဉာဏ် 'ပညာ' သည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ ထိုးထွင်း၍ သိသောဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' သည် ထင်ရှား ဖြစ်၏၊ အလင်းရောင်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ (ကတဉာဏ်)

နိရောဓသစ္စာ၌ ဉာဏ်သုံးပါး

ရဟန်းတို့ "ဤနိဗ္ဗာန်သည် ဆင်းရဲခြင်း၏ ချုပ်ရာဖြစ်သော အရိယာတို့၏ အမှန်တရား 'နိရောဓ အရိယသစ္စာ' မည်၏"ဟု (ဘုရားမဖြစ်မီ) ရှေးက မကြားဖူးကုန်သော (နိရောဓသစ္စာ) တရားတို့၌ ငါ ဘုရား၏ (ပညာ) မျက်စိသည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ အသိဉာဏ်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ အပြားအားဖြင့် သိတတ်သောဉာဏ် 'ပညာ' သည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ ထိုးထွင်း၍ သိသော ဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' သည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ အလင်းရောင်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ (သစ္စဉာဏ်) ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် "ထိုဆင်းရဲခြင်း၏ ချုပ်ရာဖြစ်သော ဤအရိယာတို့၏ အမှန်တရား 'နိရောဓ့အရိယသစ္စာ' ကို မျက်မှောက်ပြုအပ်၏"ဟု။ပ။ (ကိစ္စဉာဏ်) ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် "ထိုဆင်းရဲခြင်း၏ ချုပ်ရာဖြစ်သော ဤအရိယာတို့၏ အမှန်တရား 'နိရောဓ အရိယသစ္စာ' ကို မျက်မှောက်ပြုပြီးပြီ"ဟု (ဘုရားမဖြစ်မီ) ရှေးက မကြားဖူးကုန်သော (နိရောဓ သစ္စာ) တရားတို့၌

ငါဘုရား၏ (ပညာ) မျက်စိသည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ပ။ အလင်းရောင်သည် ထင်ရှား ဖြစ်၏။ (ကတဉာဏ်)

မဂ္ဂသစ္စာ၌ ဉာဏ်သုံးပါး

ရဟန်းတို့ "ဤတရားသည် ဆင်းရဲခြင်း၏ ချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်) သို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့်ဖြစ်သော အရိယာတို့၏ အမှန်တရား 'မဂ္ဂအရိယသစ္စာ' မည်၏"ဟု (ဘုရားမဖြစ်မီ) ရှေးက မကြားဖူးကုန်သော (မဂ္ဂသစ္စာ) တရားတို့၌ ငါဘုရား၏ (ပညာ) မျက်စိသည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ပ။ အလင်းရောင်သည် ထင်ရှား ဖြစ်၏။ (သစ္စဉာဏ်) ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် "ထိုဆင်းရဲခြင်း၏ ချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်) သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ဖြစ်သော ဤအရိယာတို့၏ အမှန်တရား 'မဂ္ဂအရိယသစ္စာ' ကို ပွါးများအပ်၏"ဟု။ပ။ (ကိစ္စဉာဏ်) ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် "ထိုဆင်းရဲခြင်း၏ ချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်) သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ဖြစ်သော ဤအရိယာတို့၏ အမှန်တရား 'မဂ္ဂအရိယသစ္စာ' ကို ပွါးများပြီးပြီ"ဟု (ဘုရားမဖြစ်မီ) ရှေးက မကြား ဖူးကုန်သော (မဂ္ဂသစ္စာ) တရားတို့၌ ငါဘုရား၏ (ပညာ) မျက်စိသည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ အသိဉာဏ်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ အပြားအားဖြင့် သိတတ်သော ဉာဏ် 'ပညာ' သည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ ထိုးထွင်း၍ သိသော ဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' သည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ အလင်းရောင်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ (ကတဉာဏ်) ဘုရားဟု ဝန်ခံချိန်

၁၆။ ရဟန်းတို့ ဤအရိယာတို့၏ အမှန်တရားလေးပါးတို့၌ ဤသို့ သုံးပါးသော အပြန်, တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးသော အခြင်းအရာရှိသော မှန်ကန်သော ဉာဏ်အမြင် မစင်ကြယ်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ငါဘုရားသည် နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာတို့နှင့် တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏာဗြာဟ္မဏ မင်းများ လူများနှင့် တကွသော လူ့လောက၌ "အတုမရှိသော (အလုံးစုံသောတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိသော အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကို သိပြီ" ဟူ၍ ဝန်မခံခဲ့ချေ။

ရဟန်းတို့ ဤအရိယာတို့၏ အမှန်တရားလေးပါးတို့၌ ဤသို့ သုံးပါးသော အပြန်, တစ်ဆယ့် နှစ်ပါးသော အခြင်းအရာရှိသော မှန်ကန်သောဉာဏ်အမြင်သည် စင်ကြယ်လာသော အခါ၌သာလျှင် ငါဘုရားသည် နတ် မာရ် နတ် ဗြဟ္မာတို့နှင့် တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏာ ဗြာဟ္မဏ မင်းများ လူများနှင့် တကွသော ဤလူ့လောက၌ "အတုမရှိသော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိသော အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကို သိပြီ" ဟူ၍ ဝန်ခံခဲ့၏။ ငါ၏ ကိလေသာတို့မှ လွတ်မြောက်မှုသည် မပျက် စီးနိုင်ပြီ၊ ဤကား အဆုံးစွန်သော ဘဝတည်း၊ ယခုအခါ ဘဝသစ်၌ ဖြစ်ခြင်းမရှိတော့ပြီဟု ငါ့အား ဉာဏ်အမြင် (ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်) သည်လည်း ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူလတ်သော် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် နှစ်လိုကုန်သည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို ဝမ်းမြောက်စွာ လက်ခံကြလေကုန်သတည်း။

ဤဂါထာမဖက် သက်သက်သော ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူလတ်သော် အသျှင်ကောဏ္ဍည အား "ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိသော တရားအလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏"ဟု

(ကိလေသာ) မြူအညစ် အကြေးကင်းသော တရားမျက်စိ 'သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်' သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

နတ်ဗြဟ္မာတို့ ကြွေးကြော်ကြခြင်း

၁၇။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဓမ္မစက္ကြာတရားကို ဟောတော်မူလတ်သော် "ဗာရာဏသီပြည် ဣသိပတန မိဂဒါဝုန်တောဝယ် လောကဌ် ရဟန်း ပုဏ္ဏား နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မဟောနိုင်သော အတုမရှိသော ဤဓမ္မစက္ကြာတရားတော်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပြီ"ဟု ဘုမ္မစိုး နတ်တို့သည် ကောင်းချီးပေးသံကို အဆင့်ဆင့် ကြွေးကြော်ကုန်၏။

ဘုမ္မစိုးနတ်တို့၏ ကောင်းချီးပေးသံကို ကြား၍ စာတုမဟာရာဇိနတ်တို့သည် ကောင်းချီးပေးသံကို အဆင့်ဆင့် ကြွေးကြော်ကုန်၏။ပ။

စာတုမဟာရာဇိနတ်တို့၏ ကောင်းချီးပေးသံကို ကြား၍ တာဝတိံသာနတ်။ပ။ ယာမာနတ်။ပ။ တုသိတာနတ်။ပ။ နိမ္မာနရတိနတ်။ပ။ ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တီနတ်။ပ။ ဗြဟ္မာ့ပြည်ဌ် ဖြစ်သော ဗြဟ္မာတို့သည် "ဗာရာဏသီပြည် ဣသိပတန မိဂဒါဝုန်တောဝယ် လောကဌ် ရဟန်း ပုဏ္ဏား နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မဟောနိုင်သော အတုမရှိသော ဤဓမ္မစက္ကြာတရားတော်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော် မူအပ်ပြီ"ဟု ကောင်းချီးပေးသံကို အဆင့်ဆင့် ကြွေးကြော်ကုန်၏။

ဤသို့လျှင် ထိုအချိန် ထိုအခါ ထိုကာလတွင် (အကနိဋ္ဌ) ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် ကောင်းချီးသံသည် ပျံ့နှံ့၍ တက်၏။

ဤတစ်သောင်းသော လောကဓာတ်သည်လည်း တုန်လှုပ်၏၊ ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်၏၊ ထက်ဝန်းကျင် တုန်လှုပ်၏၊ အတိုင်းအရှည်မရှိ ကြီးမားသော အရောင်အလင်းသည်လည်း လောကဌ် နတ်တို့၏ အာနုဘော်ကို ကျော်လွန်၍ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ ကောဏ္ဍညသည် သစ္စာလေးပါးတရားကို သိလေပြီတကား၊ ရဟန်းတို့ ကောဏ္ဍညသည် သစ္စာလေးပါးတရားကို သိလေပြီတကား"ဟု ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဤသို့ ဥဒါန်း ကျူးရင့်တော်မူသောကြောင့် အသျှင်ကောဏ္ဍညအား "အညာသိ ကောဏ္ဍည" ဟူ၍ သာလျှင် အမည်တွင်၏။

၁၈။ ထို့နောက် အသျှင်အညာသိကောဏ္ဍညသည် တရားကို မြင်ပြီးသည်ဖြစ်၍ တရားသို့ ရောက် ပြီးသည် ဖြစ်၍ တရားကို သိပြီးသည်ဖြစ်၍ တရားသို့ သက်ဝင်ပြီးသည်ဖြစ်၍ ယုံမှားခြင်းကို ကူး မြောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သို့လောသို့လော (တွေးတောခြင်း) ကင်းပြီးသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသာသနာ၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးစားထိုက်သူ မရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ ရှင့်အဖြစ်ကို ရလိုပါ၏၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

"ရဟန်း လာလော့" "တရားကို ကောင်းစွာ ဟောအပ်ပြီ၊ ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကိုပြုခြင်းငှါ မြတ်သော အကျင့်ကို ကောင်းစွာ ကျင့်လော့"ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။ ထိုစကားတော်သည်ပင်လျှင် ထိုအသျှင်အညာသိကောဏ္ဍည၏ ပဋိဉာဏ်အဖြစ် ပြီးလေ၏။

၁၉။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အညာသိ ကောဏ္ဍညမှ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့ကို တရား စကားဖြင့် သွန်သင်ဆုံးမတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့်သွန်သင် ဆုံးမအပ်ကုန်သည်ရှိသော် အသျှင်ဝပ္ပအားလည်းကောင်း၊ အသျှင်ဘဒ္ဒိယအားလည်းကောင်း "ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိသော တရားအလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်း သဘောရှိ၏"ဟု (ကိလေသာ) မြူအညစ်အကြေးကင်းသော တရားမျက်စိ 'သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်' သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်၏။

ထိုအသျှင်ဝပ္ပ အသျှင်ဘဒ္ဒိယတို့သည် တရားကို မြင်ပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ တရားသို့ ရောက်ပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍ တရားကို သိပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ တရားသို့ သက်ဝင်ပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ ယုံမှားခြင်းကို ကူးမြောက်ပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ သို့လောသို့လော (တွေးတောခြင်း) ကင်းပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးစားထိုက်သူမရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ ရှင့်အဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်၏၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်၏"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ လာကုန်လော့" "တရားကို ကောင်းစွာ ဟောအပ်ပြီ၊ ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုခြင်းငှါ မြတ်သော အကျင့်ကို ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်လော့"ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။ ထိုစကားတော်သည်ပင်လျှင် ထိုအသျှင်ဝပ္ပ အသျှင်ဘဒ္ဒိယတို့၏ ပဋိဉာဏ်အဖြစ် ပြီးလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ဆောင်အပ်သော ဆွမ်းရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုသုံးယောက်တို့မှ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့ကို တရားစကားဖြင့် သွန်သင် ဆုံးမတော်မူ၏။ (ကောဏ္ဍည ဝပ္ပ ဘဒ္ဒိယ) ရဟန်း သုံးပါးတို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်၍ ဆောင်ယူခဲ့သော ထိုဆွမ်းဖြင့် ခြောက်ပါးအစုသည် မျှတ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် သွန်သင် ဆုံးမတော်မူသည်ရှိသော် အသျှင်မဟာနာမ်နှင့် အသျှင်အဿဇိတို့အား "ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိသော တရားအလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏"ဟု (ကိလေသာ) မြူအညစ်အကြေးကင်းသော တရားမျက်စိ 'သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်သည်' ထင်ရှားဖြစ် ပေါ်၏။

ထိုအသျှင်မဟာနာမ် အသျှင်အဿဇိတို့သည် တရားကို မြင်ပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ တရားသို့ ရောက် ပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ တရားကို သိပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ တရားသို့ သက်ဝင်ပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ ယုံမှားခြင်းကို ကူးမြောက်ပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ သို့လော သို့လော (တွေးတောခြင်း) ကင်းပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးစားထိုက်သူ မရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ ရှင့်အဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်၏၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်၏"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ လာကုန်လော့" "တရားကို ကောင်းစွာ ဟောအပ်ပြီ၊ ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုခြင်းငှါ မြတ်သောအကျင့်ကို ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်လော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုစကားတော်သည်ပင်လျှင် ထိုအသျှင်မဟာနာမ် အသျှင်အဿဇိတို့၏ ပဋိဉာဏ်အဖြစ် ပြီးလေ၏။

အနတ္တ လက္ခဏ သုတ်

၂၀။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို – ရဟန်းတို့ ရူပ်သည် အတ္တမဟုတ်၊ ရဟန်းတို့ ဤရူပ်သည် အတ္တဖြစ်ခဲ့လျှင် ရူပ်သည် နာကျင်ခြင်းငှါ မဖြစ်ရာ၊ "ငါ၏ ရူပ်သည် ဤသို့ ဖြစ်စေ၊ ငါ၏ ရူပ်သည် ဤသို့ မဖြစ်စေလင့်" ဟူ၍လည်း ရူပ်၌ (စီရင်၍) ရရာ၏။

ရဟန်းတို့ ရူပ်သည် အတ္တမဟုတ်သောကြောင့် နာကျင်ခြင်း ဖြစ်၏၊ "ငါ၏ ရူပ်သည် ဤသို့ ဖြစ်စေ၊ ငါ၏ ရူပ်သည် ဤသို့ မဖြစ်စေလင့်" ဟူ၍လည်း ရူပ်၌ (စီရင်၍) မရအပ်။

ရဟန်းတို့ ဝေဒနာသည် အတ္တမဟုတ်၊ ရဟန်းတို့ ဝေဒနာသည် အတ္တဖြစ်ခဲ့လျှင် ဝေဒနာသည် နာကျင်ခြင်း မဖြစ်ရာ၊ "ငါ၏ ဝေဒနာသည် ဤသို့ ဖြစ်စေ၊ ငါ၏ ဝေဒနာသည် ဤသို့ မဖြစ်စေလင့်" ဟူ၍လည်း ဝေဒနာ၌ (စီရင်၍) ရရာ၏။

ရဟန်းတို့ ဝေဒနာသည် အတ္တမဟုတ်သောကြောင့် နာကျင်ခြင်း ဖြစ်၏၊ "ငါ၏ ဝေဒနာသည် ဤသို့ ဖြစ်စေ၊ ငါ၏ ဝေဒနာသည် ဤသို့ မဖြစ်စေလင့်" ဟူ၍လည်း ဝေဒနာ၌ (စီရင်၍) မရအပ်။

ရဟန်းတို့ သညာသည် အတ္တမဟုတ်၊ ရဟန်းတို့ သညာသည် အတ္တဖြစ်ခဲ့လျှင် သညာသည် နာကျင်ခြင်း မဖြစ်ရာ၊ "ငါ၏ သညာသည် ဤသို့ ဖြစ်စေ၊ ငါ၏ သညာသည် ဤသို့ မဖြစ်စေလင့်" ဟူ၍လည်း သညာ၌ (စီရင်၍) ရရာ၏။

ရဟန်းတို့ သညာသည် အတ္တမဟုတ်သောကြောင့် နာကျင်ခြင်း ဖြစ်၏၊ "ငါ၏ သညာသည် ဤသို့ဖြစ်စေ၊ ငါ၏ သညာသည် ဤသို့ မဖြစ်စေလင့်" ဟူ၍လည်း သညာ၌ (စီရင်၍) မရအပ်။ ရဟန်းတို့ သင်္ခါရတို့သည် အတ္တမဟုတ်ကုန်၊ ရဟန်းတို့ သင်္ခါရတို့သည် အတ္တဖြစ်ခဲ့ကြလျှင် ဤသင်္ခါရတို့သည် နာကျင်ခြင်း မဖြစ်ကုန်ရာ၊ "ငါ၏ သင်္ခါရတို့သည် ဤသို့ ဖြစ်စေကုန်၊ ငါ၏ သင်္ခါရ တို့သည် ဤသို့ မဖြစ်စေကုန်လင့်" ဟူ၍လည်း သင်္ခါရတို့၌ (စီရင်၍) ရကုန်ရာ၏။

ရဟန်းတို့ သင်္ခါရတို့သည် အတ္တမဟုတ်ကုန်သောကြောင့် နာကျင်ခြင်း ဖြစ်ကုန်၏၊ "ငါ၏ သင်္ခါရတို့သည် ဤသို့ ဖြစ်စေကုန်၊ ငါ၏ သင်္ခါရတို့သည် ဤသို့ မဖြစ်စေကုန်လင့်" ဟူ၍လည်း သင်္ခါရတို့၌ (စီရင်၍) မရအပ်။

ရဟန်းတို့ ဝိညာဏ်သည် အတ္တမဟုတ်၊ ရဟန်းတို့ ဝိညာဏ်သည် အတ္တဖြစ်ခဲ့လျှင် ဝိညာဏ်သည် နာကျင်ခြင်း မဖြစ်ရာ၊ "ငါ၏ ဝိညာဏ်သည် ဤသို့ ဖြစ်စေ၊ ငါ၏ ဝိညာဏ်သည် ဤသို့ မဖြစ်စေလင့်" ဟူ၍လည်း ဝိညာဏ်၌ (စီရင်၍) ရရာ၏။

ရဟန်းတို့ ဝိညာဏ်သည် အတ္တမဟုတ်သောကြောင့် နာကျင်ခြင်း ဖြစ်၏၊ "ငါ၏ ဝိညာဏ်သည် ဤသို့ ဖြစ်စေ၊ ငါ၏ ဝိညာဏ်သည် ဤသို့ မဖြစ်စေလင့်" ဟူ၍လည်း ဝိညာဏ်၌ (စီရင်၍) မရအပ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၁။ ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ကုန်သနည်း။ ရူပ်သည် မြဲသလော၊ မမြဲသလောဟု (မေးတော်မူရာ) မမြဲပါ အသျှင်ဘုရားဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

မမြဲသော ရုပ်သည် ဆင်းရဲလော၊ ချမ်းသာလောဟု (မေးတော်မူပြန်ရာ) ဆင်းရဲဖြစ်ပါသည် အသျှင်ဘုရားဟု (လျှောက်ကုန်၏)။ မမြဲသော ဆင်းရဲသော ဖောက်ပြန်ခြင်း သဘောရှိသော ရုပ်ကို "ဤဟာ ငါ့ဥစ္စာ ဖြစ်၏၊ ဤဟာ ငါဖြစ်၏၊ ဤဟာ ငါ့အတ္တတည်း"ဟု ရှုခြင်းငှါ သင့်လျော်ပါမည်လောဟု (မေးတော်မူပြန်ရာ) မသင့်လျော်ပါ အသျှင်ဘုရားဟု (လျှောက်ကုန်၏)။ ဝေဒနာသည်။ပ။ သညာသည်။ပ။ သင်္ခါရတို့သည်။ပ။ ဝိညာဏ်သည် မြဲသလော၊ မမြဲသလောဟု (မေးတော်မူရာ) မမြဲပါ အသျှင်ဘုရားဟု (လျှောက်ကုန်၏)။ မမြဲသော ဝိညာဏ်သည် ဆင်းရဲလော၊ ချမ်းသာလောဟု (မေးတော်မူပြန်ရာ) ဆင်းရဲဖြစ်ပါသည် အသျှင်ဘုရားဟု (လျှောက်ကုန်၏)။ မမြဲသော ဆင်းရဲသော ဖောက်ပြန်ခြင်း သဘောရှိသော ဝိညာဏ်ကို "ဤဟာ ငါ့ဥစ္စာ ဖြစ်၏၊ ဤဟာ ငါ ဖြစ်၏၊ ဤဟာ ငါ့အတ္တတည်း"ဟု ရှုခြင်းငှါ သင့်လျော်ပါမည်လောဟု (မေးတော်မူပြန်ရာ) မသင့်လျော်ပါ အသျှင်ဘုရားဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

၂၂။ ရဟန်းတို့ ထို့ကြောင့် အတိတ် အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန်၊ အတွင်း အပြင်၊ အကြမ်း အနု၊ အယုတ် အမြတ်၊ အဝေးအနီး ဖြစ်သော အလုံးစုံသော ရုပ်ကို "ငါ၏ ဥစ္စာမဟုတ်၊ ငါ မဟုတ်၊ ငါ့အတ္တမဟုတ်"ဟုဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း (အမှန်အကန်) ကောင်းသော ပညာဖြင့် ရှုအပ်၏။

အလုံးစုံသော ဝေဒနာကို။ပ။ အလုံးစုံသော သညာကို။ပ။ အလုံးစုံသော သင်္ခါရတို့ကို။ပ။ အတိတ် အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန်၊ အတွင်း အပြင်၊ အကြမ်း အနု၊ အယုတ် အမြတ်၊ အဝေး အနီး ဖြစ်သော အလုံးစုံသော ဝိညာဏ်ကို "ငါ၏ ဥစ္စာမဟုတ်၊ ငါ မဟုတ်၊ ငါ့အတ္တမဟုတ်"ဟုဟုတ်မှန်သည့် အတိုင်း (အမှန်အကန်) ကောင်းသော ပညာဖြင့် ရှုအပ်၏။

၂၃။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ရှုသည်ရှိသော် အကြားအမြင်ရှိသော အရိယာတပည့်သည် ရုပ်၌လည်း ငြီးငွေ့၏၊ ဝေဒနာ၌လည်း ငြီးငွေ့၏၊ သညာ၌လည်း ငြီးငွေ့၏၊ သင်္ခါရတို့၌လည်း ငြီးငွေ့၏၊ ဝိညာဏ်၌လည်း ငြီးငွေ့၏၊ ငြီးငွေ့ခြင်းကြောင့် မတပ်မက်၊ မတပ်မက်ခြင်းကြောင့် ကိလေသာမှ လွတ်၏၊ ကိလေ သာမှ လွတ်ပြီးသော် ငါသည် ကိလေသာမှ လွတ်ပြီဟု အသိဉာဏ် ဖြစ်၏၊ "ပဋိသန္ဓေနေမှုကုန်ပြီ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သုံးအပ်ပြီ၊ မင်္ဂကိစ္စကို ပြုအပ်ပြီ၊ ဤမင်္ဂကိစ္စအလို့ငှါ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ်ကိစ္စ မရှိတော့ပြီ"ဟု သိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏၊ ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော တရားကို နှစ်လိုကုန်သည်ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူကြလေကုန်၏။

ဤဂါထာမဖက် သက်သက်သော ဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူအပ်သည်ရှိသော် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့၏ စိတ်တို့သည် (တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ) မစွဲလမ်းမူ၍ အာသဝေါတရားတို့မှ လွတ်မြောက်လေကုန်သတည်း။

ထိုအခါဝယ် လောကဌ် ရဟန္တာခြောက်ယောက် ဖြစ်ကုန်၏။

ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့အား တရားဟောတော်မူခြင်း ပြီး၏။

ပဌမခန်းတည်း။

၇–ရှင်ရဟန်းပြုကြခြင်း

ယသသူဌေးသား ရဟန်းပြုခြင်းအကြောင်း

၂၅။ တစ်ရံရောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော သူဌေးသား ယသအမည်ရှိသော အမျိုး ကောင်းသား တစ်ယောက်ရှိလေ၏။

ထိုယသအမျိုးကောင်းသားအား ဆောင်းအခါနေသော ပြာသာဒ်တစ်ဆောင်၊ နွေအခါနေသော ပြာသာဒ်တစ်ဆောင်၊ မိုးအခါနေသော ပြာသာဒ်တစ်ဆောင်ဟူ၍ သုံးဆောင်သော ပြာသာဒ်တို့သည် ရှိကုန်၏။

ထိုယသအမျိုးကောင်းသားသည် မိုးအခါနေသော ပြာသာဒ်၌ မိုးလေးလပတ်လုံး ယောကျ်ားမပါ မိန်းမတို့သာ တီးမှုတ်သော တူရိယာတို့ဖြင့် စည်းစိမ်ခံစားလျက် ပြာသာဒ်အောက်သို့ပင် မဆင်းသက်ချေ။

ထိုအခါ ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် ကုံလုံပြည့်ဝစွာ စည်းစိမ်ခံစားလျက်ရှိသော ယသအမျိုး ကောင်းသားသည် စောစောကပင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏၊ ဖြေဖျော်သူ အပေါင်းသည်လည်း အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ တစ်ညဉ့်လုံး ဆီမီးညှိထွန်းထား၏။

ထိုအခါ ယသအမျိုးကောင်းသားသည် စောစောပင် နိုးရ၍ မိန်းမတစ်ယောက်က လက်ကတီး၌ စောင်းကို (ပိုက်လျက်) မိန်းမတစ်ယောက်က လည်၌ မုရိုးစည်ကို (လွယ်လျက်) မိန်းမတစ်ယောက်က လက်ကတီး၌ ထက်စည်ကို (ပိုက်လျက်) မိန်းမတစ်ယောက်ကား ဆံပင်ဖရိုဖရဲကြဲလျက် မိန်းမတစ်ယောက် ကား သွားရည်ယိုစီးလျက် အခြားသော မိန်းမတို့ကား ယောင်ယမ်းကုန်လျက် လက်သို့ ရောက်သော သုသာန်သချိုင်းကဲ့သို့ အိပ်ပျော်နေသော မိမိ၏ ဖြေဖျော်သူ အပေါင်းကို မြင်၍ ထိုယသအမျိုးကောင်း သားအား အပြစ်ကို မြင်လာပြီးလျှင် ငြီးငွေ့စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုအခါ ယသအမျိုးကောင်းသားသည် "အချင်းတို့ (တဏှာအစရှိသော ကိလေသာတို့သည်) နှိပ် စက်အပ် ပေစွတကား၊ အချင်းတို့ (တဏှာအစရှိသော ကိလေသာတို့သည်) ညှဉ်းဆဲအပ်ပေစွတကား"ဟု ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်မြွက်ဆိုလေ၏။

ထို့နောက် ယသအမျိုးကောင်းသားသည် ရွှေခြေနင်းတို့ကို စီးလျက် အိမ်တံခါးသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏၊ "ယသအမျိုးကောင်းသားအား တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူမျှ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ခြင်း၏ အန္တရာယ်ကို မပြုပါစေလင့်"ဟု နတ်တို့သည် တံခါးကို ဖွင့်ကုန်၏။

ထိုအခါ ယသအမျိုးကောင်းသားသည် မြို့တံခါးသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ "ယသအမျိုးကောင်းသားအား တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူမျှ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ခြင်း၏ အန္တရာယ်ကို မပြုပါစေလင့်"ဟု (နှလုံးပြု၍) နတ်တို့သည် တံခါးကို ဖွင့်ကုန်၏။

ထို့နောက် ယသအမျိုးကောင်းသားသည် ဣသိပတနမည်သော မိဂဒါဝုန်တောသို့ ချဉ်းကပ်၏။

၂၆။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံအခါ၌ စောစောထ၍ ဟင်းလင်းပြင် 'လွင်တီးခေါင်' ၌ စင်္ကြံ်ကြွတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အဝေးမှ လာသော ယသအမျိုးကောင်းသားကို မြင်တော်မူလျှင် စင်္ကြံ်မှ ဆင်းသက်၍ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ယသအမျိုးကောင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အနီး၌ "အချင်းတို့ (တဏှာအစရှိသော ကိလေသာတို့သည်) နှိပ်စက်အပ်ပေစွတကား၊ အချင်းတို့ (တဏှာအစရှိသော ကိလေသာတို့သည်) ညှဉ်း ဆဲအပ်ပေစွတကား"ဟု ဥဒါန်း ကျူးရင့် မြွက်ဆို၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ယသအမျိုးကောင်းသားကို "ယသ စင်စစ် ဤနိဗ္ဗာန်ကို (တဏှာအစ ရှိသော ကိလေသာတို့သည်) မနှိပ်စက်အပ်၊ ဤနိဗ္ဗာန်ကို (တဏှာအစရှိသော ကိလေသာတို့သည်) မညှဉ်း ဆဲအပ်ပေ၊ ယသ လာလော့၊ ထိုင်လော့၊ သင့်အား တရားဟောအံ့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ယသအမျိုးကောင်းသားသည် "ဤနိဗ္ဗာန်ကို (တဏှာအစရှိသော ကိလေသာတို့သည်) မနှိပ်စက်အပ်သတတ်၊ ဤနိဗ္ဗာန်ကို (တဏှာအစရှိသော ကိလေသာတို့သည်) မညှဉ်းဆဲအပ်သတတ်"ဟု ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ ရွှေခြေနင်းတို့မှ သက်ဆင်းလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ယသအမျိုးကောင်းသားအား အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း၊ ဒါနနှင့်စပ်သောစကား သီလနှင့် စပ်သောစကား နတ်ပြည်နှင့်စပ်သောစကား ကာမဂုဏ်တို့၏အပြစ် ယုတ်ညံ့ခြင်း ညစ်ညူးခြင်း (ကာမဂုဏ် တို့မှ) လွတ်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးတို့ကို ပြတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ယသအမျိုးကောင်းသား၌ ခံ့သောစိတ် နူးညံ့သောစိတ် အပိတ်အပင် 'နီဝရဏ' မှ ကင်းသောစိတ် တက်ကြွသောစိတ် ယုံကြည်သောစိတ်ရှိသည်ကို သိတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော် သိမြင်ပြီးသော 'သာမုက္ကံသိက' တရားဒေသနာတော်ဖြစ်သော ဆင်းရဲ 'ဒုက္ခသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း 'သမုဒယသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာ 'နိရောဓသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းစဉ် 'မဂ္ဂသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း ပြတော်မူ၏။

မည်းညစ်ခြင်းကင်း၍ ဖြူစင်သော အဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာ ခံယူရာသကဲ့သို့၊ ယသ သတို့သားအား ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် "ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိသော တရားအလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏"ဟု (ကိလေသာ) မြူအညစ်အကြေးမှ ကင်းသော တရားမျက်စိ 'သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်' သည် ဖြစ်ပေါ်၏။

၂၇။ ထိုအခါ ယသအမျိုးကောင်းသား၏ မိခင်သည် ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်သည်ရှိသော် ယသ အမျိုးကောင်းသားကို မမြင်ရကား အိမ့်ရှင်သူဌေးကြီးထံ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အိမ့်ရှင်သူဌေးကြီးကို "သူဌေး ကြီး သင်၏သား ယသကို မတွေ့မြင်ပါ"ဟု ပြောကြားလေ၏။

ထိုအခါ အိမ့်ရှင်သူဌေးကြီးသည် အရပ် လေးမျက်နှာတို့သို့ မြင်းတမန်သည်တို့ကို လွှတ်၍ မိမိကိုယ်တိုင်မူကား ဣသိပတနမည်သော မိဂဒါဝုန် တောသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။

အိမ့်ရှင်သူဌေးကြီးသည် ရှေခြေနင်းချရာကို မြင်၍ ထိုခြေနင်းချရာကိုသာလျှင် အစဉ်အတိုင်း လိုက် လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အဝေးမှ လာသော အိမ့်ရှင်သူဌေးကြီးကို မြင်၍ "ငါသည် ဤနေရာ၌ ထိုင် နေသော ယသအမျိုးကောင်းသားကို ဤနေရာ၌ ထိုင်နေသော အိမ့်ရှင်သူဌေးကြီး မမြင်အောင် တန်ခိုး ဖန်ဆင်းရမူကား ကောင်းလေရာ၏"ဟု ကြံစည်တော်မူ၍ ထိုသို့သော တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းကို ဖန်ဆင်း တော်မူ၏။

ထိုအခါ အိမ့်ရှင်သူဌေးကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာ ဘုရားသည် ယသအမျိုးကောင်းသားကို မြင်တော်မူမိပါသလော"ဟု လျှောက်၏။

သူကြွယ် ထိုသို့ မြင်လိုလျှင် ထိုင်လော့၊ ဤနေရာ၌ ထိုင်နေသော သင်သည် ဤနေရာ၌ ထိုင်နေသော ယသအမျိုးကောင်းသားကို မြင်ရကောင်း မြင်ရလိမ့်မည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အိမ့်ရှင်သူဌေးကြီးသည် "ဤနေရာ၌ ထိုင်နေသော ငါသည် ဤနေရာ၌ ထိုင်နေသော ယသ အမျိုးကောင်းသားကို မြင်ရလိမ့်သတတ်"ဟု ရှင်လန်းတက်ကြွသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော သူဌေးကြီးအား မြတ်စွာ ဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၏၊ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း၊ ဒါနနှင့် စပ်သောစကား သီလနှင့်စပ်သောစကား နတ်ပြည်နှင့်စပ်သောစကား ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ် ယုတ်ညံ့ခြင်း ညစ်ညူးခြင်း (ကာမဂုဏ်တို့မှ) လွတ်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးတို့ကို ပြတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အိမ့်ရှင်သူဌေးကြီး၌ ခံ့သောစိတ် နူးညံ့သောစိတ် အပိတ်အပင် 'နီဝရဏ' မှ ကင်းသောစိတ် တက်ကြွသောစိတ် ယုံကြည်သောစိတ်ရှိသည်ကို သိတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော်သိမြင်ပြီးသော 'သာမုက္ကံသိက' တရားဒေသနာတော်ဖြစ်သော ဆင်းရဲ 'ဒုက္ခသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း 'သမုဒယသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ငြိမ်းရာ 'နိရောဓသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ငြိမ်းရာသို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းစဉ် 'မဂ္ဂသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း ပြတော်မူ၏။

မည်းညစ်ခြင်းကင်း၍ ဖြူစင်သော အဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာ ခံယူရာသကဲ့သို့၊ အိမ့်ရှင် သူဌေးကြီးအား ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် "ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိသော တရားအလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်း သဘောရှိ၏"ဟု (ကိလေသာ) မြူအညစ်အကြေးမှကင်းသော တရားမျက်စိ 'သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်' သည် ဖြစ်ပေါ် လာ၏။

ထို့နောက် အိမ်ရှင်သူဌေးကြီးသည် တရားကိုမြင်ပြီးသည် ဖြစ်၍ တရားသို့ရောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ တရားကို သိပြီးသည် ဖြစ်၍ တရားသို့သက်ဝင်ပြီးသည် ဖြစ်၍ ယုံမှားခြင်းကို ကူးမြောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သို့လော သို့လော (တွေးတောခြင်း) ကင်းပြီးသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးစားထိုက်သူမရှိသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို–

"အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဥပမာသော်ကား မှောက်ထားသည်ကို လှန်ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသည်ကို ဖွင့်လှစ်ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း မျက်စိလည်သောသူအား လမ်းကို ပြောကြားဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း 'မျက်စိရှိသော သူတို့သည် အဆင်း တို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်'ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ထောင်ပြဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော်မူပါ ပေ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည်– မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊

တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာဟု မှတ်တော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

ထိုသူဌေးကြီးသည် လောကဓ္ဓ ရှေးဦးစွာ "တေဝါစိကသရဏဂုံ" တည်သူ ဥပါသကာ ဖြစ်လေ၏။

၂၈။ ထို့နောက် ဖခင်အား တရားဟောစဉ် မြင်အပ်ပြီးသည့်အတိုင်း သိအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း ဖြစ်သော သစ္စာလေးပါးတရားကို ဆင်ခြင်သော ယသအမျိုးကောင်းသား၏ စိတ်သည် (တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ) မစွဲလမ်းမူ၍ အာသဝေါတရားတို့မှ လွတ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား– "ဖခင်အား တရားဟောစဉ် မြင်အပ်ပြီးသည့်အတိုင်း သိအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း ဖြစ်သော သစ္စာလေးပါးတရားကို ဆင်ခြင်သော ယသအမျိုးကောင်းသား၏ စိတ်သည် (တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ) မစွဲလမ်းမူ၍ အာသဝေါတရားတို့မှ လွတ်မြောက်ခဲ့လေပြီ၊ ယသအမျိုးကောင်းသားသည် လူထွက်၍ ရှေးလူ့ဘောင်၌ နေသော အခါကဲ့သို့ ကာမဂုဏ်တို့ကို သုံးဆောင်ခံစားခြင်းငှါ မထိုက်ပြီ၊ ငါသည် တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းကို ငြိမ်းစေရမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ်လေ၏။

ထိုသို့ ကြံစည်တော်မူပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုတန်ခိုး ဖန်ဆင်းခြင်းကို ငြိမ်းစေတော်မူ၏။ အိမ့်ရှင်သူဌေးကြီးသည် ယသအမျိုးကောင်းသား ထိုင်နေသည်ကို မြင်၍ ယသအမျိုးကောင်းသားကို "ချစ်သားယသ သင်၏ အမိသည် ငိုကြွေးခြင်း စိုးရိမ်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ သင့်အမိအသက်ကို ပေးပါလော့"ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ ယသအမျိုးကောင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားကို မော်၍ ကြည့်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အိမ့်ရှင်သူဌေးကြီးအား– "သူကြွယ် ဤအရာကို အဘယ်သို့ ထင်သနည်း၊ သင်မြင်သကဲ့သို့ အကြင်သူအား သေကွဉ်ဏ် သေကွဉ်အမြင်ဖြင့် သစ္စာလေးပါးတရားကို မြင်အပ်ပြီ သိအပ်ပြီ၊ ထိုသူအား မြင်သည့်အတိုင်း သိသည့်အတိုင်း သစ္စာလေးပါးတရားကို ဆင်ခြင်သော စိတ်သည် (တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ) မစွဲလမ်းမူ၍ အာသဝေါ တရားတို့မှ လွတ်ပြီ၊ သူကြွယ် ထိုသူသည် လူထွက်၍ ရှေးလူ့ဘောင်၌ နေသောအခါကဲ့သို့ ကာမဂုဏ်တို့ကို သုံးဆောင်ခံစားခြင်းငှါ ထိုက်အံ့လော"ဟု မေးတော်မူ၏။

မထိုက်တော့ပါ အသျှင်ဘုရားဟု (လျှောက်၏)။ သူကြွယ် သင်မြင်သကဲ့သို့ ယသအမျိုးကောင်းသားသည် သေကွဉ်ဏ် သေကွဉ်အမြင်ဖြင့် သစ္စာ လေးပါးတရားကို မြင်သိပြီ၊ ထိုယသအား မြင်ပြီးသည့်အတိုင်း သိပြီးသည့်အတိုင်း သစ္စာလေးပါးတရားကို ဆင်ခြင်သော

စိတ်သည် (တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ) မစွဲလမ်းမူ၍ အာသဝေါတရားတို့မှ လွတ်ပြီ၊ သူကြွယ် ယသ အမျိုးကောင်းသားသည် လူထွက်၍ ရှေးလူ့ဘောင်၌ နေသောအခါကဲ့သို့ ကာမဂုဏ်တို့ကို သုံးဆောင်ခံစားခြင်းငှါ မထိုက်တော့ပြီဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ယသအမျိုးကောင်းသားသည် လူအဖြစ်ကို အရတော်ပေစ၊ အသျှင်ဘုရား ယသ အမျိုးကောင်းသားသည် လူအဖြစ်ကို ကောင်းစွာ ရအပ်ပေစ၊ ယင်းကျေးဇူးကြောင့် ယသအမျိုးကောင်း သား၏ စိတ်သည် (တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ) မစွဲလမ်းမူ၍ အာသဝေါတရားတို့မှ လွတ်ပြီ။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ယနေ့အတွက် နောက်ပါရဟန်း ယသအမျိုးကောင်းသားနှင့် အတူ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါဟု (လျှောက်၏)။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ အိမ့်ရှင်သူဌေးကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိ၍ နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရှိအသေ ပြုပြီးလျှင် ဖဲခွါသွားလေ၏။

ထိုအခါ ယသအမျိုးကောင်းသားသည် အိမ့်ရှင်သူဌေးကြီး ဖဲသွား၍ မကြာမြင့်မီ မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံ၌ ရှင့်အဖြစ်ကို ရလိုပါ၏၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်း လာလော့" "တရားကို ကောင်းစွာ ဟောအပ်၏၊ ဝဋ္ဋဆင်းရဲ၏အဆုံးကို ပြုခြင်းငှါ မြတ်သော အကျင့်ကို ကောင်းစွာ ကျင့်လော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုစကားတော်သည်ပင်လျှင် ထိုအသျှင်ယသ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ် ပြီးလေ၏။

ထိုအခါ လောကမ္ဘာ ရဟန္တာခုနစ်ဦး ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ယသ သူဌေးသား ရဟန်းပြုခြင်းအကြောင်း ပြီး၏။

၁။ သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို၍ ဆောက်တည်အပ်သော သရဏဂုံ

♣

ယသသူငယ်ချင်း လေးယောက် ရဟန်းပြုခြင်းအကြောင်း

၂၉။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် နောက်ပါရဟန်း အသျှင်ယသနှင့် အတူ ဒါယကာ သူဌေးအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အသျှင်ယသ၏ မိခင်နှင့် မယားဟောင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်သော ထိုမိန်းမတို့အား အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၏၊ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း၊ ဒါနနှင့်စပ်သောစကား သီလနှင့်စပ်သောစကား

နတ်ပြည်နှင့်စပ်သောစကား ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ် ယုတ်ညံ့ခြင်း ညစ်ညူးခြင်း (ကာမဂုဏ်တို့မှ) ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးတို့ကို ပြတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမိန်းမတို့၌ ခံ့သောစိတ် နူးညံ့သောစိတ် အပိတ်အပင် 'နီဝရဏ' မှ ကင်းသောစိတ် တက်ကြွသောစိတ် ယုံကြည်သောစိတ် ရှိသည်ကို သိတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော်သိမြင်အပ်သော 'သာမုက္ကံသိက' တရားဒေသနာတော်ဖြစ်သော ဆင်းရဲ 'ဒုက္ခသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း 'သမုဒယသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာ 'နိရောဓသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းစဉ် 'မဂ္ဂသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း ပြတော်မူ၏။

မည်းညစ်ခြင်းကင်း၍ ဖြူစင်သော အဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာ ခံယူသကဲ့သို့ ထိုမိန်းမတို့ အား ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် "ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိသော တရားအလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏"ဟု (ကိလေ သာ) မြူ အညစ်အကြေးမှ ကင်းသော တရားမျက်စိ 'သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်' သည် ဖြစ်ပေါ်၏။ ထိုမိန်းမ တို့သည် တရားကို မြင်ပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ တရားသို့ ရောက်ပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ တရားကို သိပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ တရားသို့ သက်ဝင်ပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ ယုံမှားခြင်းကို ကူးမြောက်ပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ သို့လော သို့လော (တွေးတောခြင်း) ကင်းပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးစားထိုက်သူ မရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား–

"အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ပ။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါကုန်၏၊ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါကုန်၏၊ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်တို့ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြသူ ဥပါသိကာမတို့ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုမိန်းမတို့သည်လည်း လောကဌ ရှေးဦးစွာ "တေဝါစိကသရဏဂုံတည်သော ဥပါသိကာမ" တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ထို့နောက် အသျှင်ယသ၏ အမိ အဖနှင့် မယားဟောင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကိုလည်းကောင်း၊ အသျှင်ယသကိုလည်းကောင်း မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့်တိုင်အောင် တားမြစ်သည့် တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေးပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်ယသ၏ အမိ အဖနှင့် မယားဟောင်းတို့အား တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင် လန်းစေပြီးလျှင် နေရာမှထကာ ဖဲခွါကြွသွားတော်မူ၏။

၃၀။ ဗာရာဏသီပြည်၌ သူဌေးမျိုး သူဌေးနွယ် ဖြစ်ကုန်သော ဝိမလ သုဗာဟု ပုဏ္ဏဓိ ဂဝမ္ပတိ ဟူသော အသျှင်ယသ၏ လူအဖြစ်က သူငယ်ချင်းလေးယောက်တို့သည်

"ယသအမျိုးကောင်းသားသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုး အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်လျက် ရဟန်းပြုသတတ်"ဟု ကြားကုန်၍ ထိုသူငယ်ချင်းလေးယောက်တို့အား–

"အကြင်ဓမ္မဝိနယ၌ ယသအမျိုးကောင်းသားသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုး အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏၊ ထို (ယသအမျိုးကောင်းသား ဝင်ရောက်သော) ဓမ္မဝိနယသည် မယုတ်ညံ့ရာ၊ ထိုရဟန်းအဖြစ်သည်လည်း မယုတ်ညံ့ရာ"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုလေးယောက်သော သူငယ်ချင်းတို့သည် အသျှင်ယသထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးလျှင် အသျှင်ယသကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသောနေရာ၌ ရပ်တည်နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်ယသသည် လူအဖြစ်က သူငယ်ချင်းလေးယောက်တို့ကို ခေါ်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော အသျှင်ယသသည် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား ဗာရာဏသီပြည်၌ သူဌေးမျိုး သူဌေးနွယ် ဖြစ်ကုန်သော ဝိမလ သုဗာဟု ပုဏ္ဏဇိ ဂဝမ္ပတိ ဟူသော ဤလေးယောက်သောသူတို့သည် အကျွန်ုပ်၏ လူအဖြစ်က သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြပါသည်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤလေးယောက်သော သူငယ်ချင်းတို့ကို သွန်သင်ဆုံးမတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသူတို့အား အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၏၊ ဤသည် တို့ကား အဘယ်နည်း၊ ဒါနနှင့်စပ်သောစကား သီလနှင့်စပ်သောစကား နတ်ပြည်နှင့်စပ်သောစကား ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ် ယုတ်ညံ့ခြင်း ညစ်ညူးခြင်း (ကာမဂုဏ်တို့မှ) ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးတို့ကို ပြတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသူတို့၌ ခံ့သောစိတ် နူးညံ့သောစိတ် အပိတ်အပင် 'နီဝရဏ' မှ ကင်းသော စိတ် တက်ကြွသောစိတ် ယုံကြည်သောစိတ် ရှိသည်ကို သိတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော် သိမြင်အပ်သော 'သာမုက္ကံသိက' တရားဒေသနာတော်ဖြစ်သော ဆင်းရဲ 'ဒုက္ခသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း 'သမုဒယသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာ 'နိရောဓသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းစဉ် 'မဂ္ဂသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း ပြတော်မူ၏။

မည်းညစ်ခြင်းကင်း၍ ဖြူစင်သော အဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာခံယူသကဲ့သို့ ထိုသူတို့အား ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် "ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိသော တရားအလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏"ဟု (ကိလေ သာ) မြူ အညစ်အကြေးမှ ကင်းသော တရားမျက်စိ 'သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်' သည် ဖြစ်ပေါ်၏။

ထိုသူလေးယောက်တို့သည် တရားကို မြင်ပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍ တရားသို့ ရောက်ပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ တရားကို သိပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍ တရားသို့ သက်ဝင်ပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍ ယုံမှားခြင်းကို ကူး မြောက်ပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ သို့လော သို့လော (တွေးတောခြင်း) ကင်းပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍ ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးစားထိုက်သူ မရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည်

မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ ရှင့်အဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်၏၊ ရဟန်း အဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်၏"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ လာကြကုန်လော့" "တရားကို ကောင်းစွာ ဟောအပ်၏၊ ဝဋ္ဋ ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုခြင်းငှါ မြတ်သောအကျင့်ကို ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်လော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုစကား တော်သည်ပင်လျှင် ထိုအသျှင်တို့၏ ပဋ္ဌင်းအဖြစ် ပြီးလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ကို တရားစကားဖြင့် သွန်သင်ဆုံးမ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် သွန်သင်ဆုံးမအပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ လေးယောက်သော ရဟန်းတို့၏ စိတ်တို့သည် (တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ) မစွဲလမ်းမူ၍ အာသဝေါတရားတို့မှ လွတ်မြောက်ကြကုန်ပြီ။

ထိုအခါ လောကာ၌ ရဟန္တာတစ်ကျိပ်တစ်ယောက် ဖြစ်ကုန်၏။ ယသသူငယ်ချင်း လေးယောက် ရဟန်းပြုခြင်းအကြောင်း ပြီး၏။

ယသသူငယ်ချင်း ငါးကျိပ် ရဟန်းပြုခြင်းအကြောင်း

၃၁။ အစဉ်အဆက်အားဖြင့် အမျိုးကောင်းသားချည်းဖြစ်ကြ၍ အသျှင်ယသ၏ လူအဖြစ်က သူငယ် ချင်းများဖြစ်ကြသော ဧနပုဒ်သား ငါးကျိပ်တို့သည် "ယသအမျိုးကောင်းသားသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ် ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးအဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်လျက် ရဟန်းပြုသတတ်"ဟု ကြားကုန်၍ ထိုအမျိုးသားငါးကျိပ်တို့အား–

"အကြင်ဓမ္မဝိနယ၌ ယသအမျိုးကောင်းသားသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုး အဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏၊ ထို (ယသအမျိုးကောင်းသား ဝင်ရောက်သော) ဓမ္မဝိနယသည် မယုတ်ညံ့ရာ၊ ထိုရဟန်းအဖြစ်သည်လည်း မယုတ်ညံ့ရာ"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအဆွေခင်ပွန်းတို့သည် အသျှင်ယသထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးလျှင် အသျှင်ယသကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်ယသသည် ငါးကျိပ်အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော လူအဖြစ်က သူငယ်ချင်းတို့ကို ခေါ်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော အသျှင်ယသသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား ဤသူတို့သည် အစဉ် အဆက်အားဖြင့် အမျိုးကောင်းသားချည်းဖြစ်ကြ၍ အကျွန်ုပ်၏ လူအဖြစ်က သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြသော ဧနပုဒ် သား ငါးကျိပ်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤငါးကျိပ်အတိုင်းအရှည်ရှိသော သူငယ်ချင်းတို့ကို သွန်သင်ဆုံးမတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသူတို့အား အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၏၊ ဤသည် တို့ကား အဘယ်နည်း၊ ဒါနနှင့်စပ်သောစကား သီလနှင့်စပ်သောစကား

နတ်ပြည်နှင့်စပ်သောစကား ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ် ယုတ်ညံ့ခြင်း ညစ်ညူးခြင်း (ကာမဂုဏ်တို့မှ) ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးတို့ကို ပြတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသူတို့၌ ခံ့သောစိတ် နူးညံ့သောစိတ် အပိတ်အပင် 'နီဝရဏ' မှ ကင်းသော စိတ် တက်ကြွသောစိတ် ယုံကြည်သောစိတ် ရှိသည်ကို သိတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော် သိမြင်အပ်သော 'သာမုက္ကံသိက' တရားဒေသနာတော်ဖြစ်သော ဆင်းရဲ 'ဒုက္ခသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း 'သမုဒယသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာ 'နိရောဓသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းစဉ် 'မဂ္ဂသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း ပြတော်မူ၏။

မည်းညစ်ခြင်းကင်း၍ ဖြူစင်သောအဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာခံယူသကဲ့သို့ ထိုသူတို့အား ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် "ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိသော တရားအလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏"ဟု (ကိလေသာ) မြူ အညစ်အကြေးမှကင်းသော တရားမျက်စိ 'သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်' သည် ဖြစ်ပေါ်၏။

ထိုသူတို့သည် တရားကို မြင်ပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍ တရားသို့ ရောက်ပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍ တရားကို သိပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍ တရားသို့ သက်ဝင်ပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍ ယုံမှားခြင်းကို ကူးမြောက်ပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍ သို့လော သို့လော (တွေးတောခြင်း) ကင်းပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍ ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးစားထိုက်သူမရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ "အသျှင် ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ရှင့်အဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်၏၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်၏"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ လာကုန်လော့" "တရားကို ကောင်းစွာ ဟောအပ်၏၊ ဝဋ်ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုခြင်းငှါ မြတ်သော အကျင့်ကို ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်လော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုစကား တော်သည်ပင်လျှင် ထိုအသျှင်တို့၏ ပဉ္စင်းအဖြစ် ပြီးလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ကို တရားစကားဖြင့် သွန်သင်ဆုံးမတော်မူ၏၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် သွန်သင်ဆုံးမအပ်ကုန်သည်ရှိသော် ငါးကျိပ်အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့၏ စိတ်တို့သည် (တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ) မစွဲလမ်းမူ၍ အာသဝေါတရားတို့မှ လွတ်ကြလေကုန်၏။

ထိုအခါ လောကဌ် ရဟန္တာခြောက်ကျိပ်တစ်ဦး ဖြစ်ကုန်၏။

ယသသူငယ်ချင်း ငါးကျိပ် ရဟန်းပြုခြင်းအကြောင်း ပြီး၏။

၈–မာရ်နတ်အကြောင်း

၃၂။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ကို– "ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် လူ နတ်တို့၌ ဖြစ်သော (ကိလေသာ) ကျော့ကွင်း အားလုံးတို့မှ လွတ်တော်မူပြီ။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည်လည်း လူ နတ်တို့၌ ဖြစ်သော (ကိလေသာ) ကျော့ကွင်းတို့မှ လွတ်ကြကုန်ပြီ။ ရဟန်းတို့ များစွာသော လူတို့၏ အစီးအပွါးဖြစ်ခြင်းငှါ ချမ်းသာခြင်းငှါ

လောကကို စောင့် ရှောက်ရန်အလို့ငှါ နတ် လူတို့၏ အကျိုးစီးပွါး ဖြစ်ခြင်း ချမ်းသာခြင်းငှါ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကုန် လော့၊ ခရီးတစ်ကြောင်းလျှင် နှစ်ပါးမသွားကြကုန်လင့်။

ရဟန်းတို့ အစ၏ကောင်းခြင်း အလယ်၏ကောင်းခြင်း အဆုံး၏ကောင်းခြင်းရှိသော အနက်နှင့် ပြည့်စုံသော သဒ္ဒါနှင့်ပြည့်စုံသော တရားကို ဟောကုန်လော့၊ အလုံးစုံပြည့်စုံသော ထက်ဝန်းကျင် စင်ကြယ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ပြကုန်လော့။

ပညာမျက်စိ၌ ကိလေသာ မြူနည်းသော သဘောရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ရှိကုန်၏၊ တရားတော်ကို မကြားနာရသဖြင့် ဆုတ်ယုတ်ကြရကုန်၏၊ တရားတော်ကို သိလွယ်သော သူတို့ ရှိကုန်လတ္တံ့။

ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည်လည်း ဥရုဝေလမှ သေနနိဂုံးသို့ တရားဟောရန် ချဉ်းကပ်တော်မူ ပေအုံ့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၃၃။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့်ဆို၏–

"သင့်ကို နတ်လူ၌ ဖြစ်သော ကျော့ကွင်းအားလုံးတို့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့အပ်၏၊ ကြီးစွာသော နှောင်ဖွဲ့ခြင်းဖြင့် နှောင်ဖွဲ့အပ်၏၊ ရဟန်း (သင်သည်) အကျွန်ုပ်နိုင်ငံမှ မလွတ်နိုင်"ဟု (ဆို၏)။

ဟယ် မာရ်နတ်ယုတ် ငါဘုရားသည် နတ်လူတို့၌ ဖြစ်သော (ကိလေသာ) ကျော့ ကွင်း အားလုံးတို့မှ လွတ်မြောက်ပြီ၊ ကြီးစွာသော အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်ပြီ၊ ဟယ် မာရ်နတ်ယုတ် သင်ကား ရှုံးလေပြီဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

"ကောင်းကင်၌ ကျက်စားသူကိုသော်လည်း နှောင်ဖွဲ့နိုင်သော စိတ်နှင့် ယှဉ်သော အကြင် (တဏှာ) ကျော့ကွင်းသည် လှည့်လည်သွားလာ၏၊ ထို (တဏှာ) ကျော့ကွင်းဖြင့် သင်ရဟန်းကို ညှဉ်းဆဲအုံ့၊ ရဟန်း သင်ကား အကျွန်ုပ်၏ နိုင်ငံမှ မလွတ်နိုင်"ဟု (ဆိုပြန်၏)။

ဟယ် မာရ်နတ်ယုတ် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော အဆင်း အသံ အနံ့ အရသာ အတွေ့အထိ အာရုံတို့၌ ငါဘုရားအား လိုလားမှု ကင်းလေပြီ၊ ဟယ် မာရ်နတ်ယုတ် သင်ကား ရှုံးလေပြီဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် "ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားကား ငါ့ကို သိ၏၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားကား ငါ့ကို သိ၏"ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံး မသာခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

မာရ်နတ်အကြောင်း ပြီး၏။

၉–ရှင်ရဟန်းပြုပေးနိုင်ရန် ခွင့်ပြုခြင်း

၃၄။ ထိုစဉ်အခါ ရဟန်းတို့သည် အထူးထူးသော အရပ် အထူးထူးသော ဧနပုဒ်တို့မှ ရှင်လောင်း ရဟန်းလောင်းတို့ကို "မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်ပြုလတ္တံ့. ပဋ္ဌင်းပြုလတ္တံ့."ဟု

ခေါ်ဆောင်လာကုန်၏။ ထိုသို့ ခေါ်ဆောင်လာရာ ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ရှင်လောင်း ရဟန်းလောင်းတို့သည်လည်းကောင်း ပင် ပန်းကုန်၏။

ထိုအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းနေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား– "ယခုအခါ ရဟန်းတို့သည် အထူးထူးသော အရပ် အထူးထူးသော ဇနပုဒ်တို့မှ ရှင်လောင်း ရဟန်းလောင်းတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်ပြုလတ္တံ. ပဋ္ဌင်းပြုလတ္တံ.ဟု ခေါ်ဆောင်လာကြရာ ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ရှင်လောင်း ရဟန်းလောင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ပင်ပန်းကြကုန်၏၊ အကယ်၍ ငါဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ သင်တို့ကိုယ်တိုင်သာလျှင် ထိုထိုအရပ် ထိုထိုဇနပုဒ် တို့၌ ရှင်ပြုပေးကုန်လော့ ပဋ္ဌင်းပြုပေးကုန်လော့ဟု ရဟန်းတို့အား ခွင့်ပြုရမူ ကောင်းလေစွ" ဟူ၍ အကြံ ဖြစ်ပေါ်တော်မူ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ညချမ်းအချိန်၌ တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းရာမှ ထလျက် ဤ အကြောင်း အရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူသော ငါဘုရားအား 'ယခု အခါ ရဟန်းတို့သည် အထူးထူးသော အရပ် အထူးထူးသော ဇနပုဒ်တို့မှ ရှင်လောင်း ပဋ္ဌင်းလောင်း တို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်ရဟန်းပြုပေးလတ္တံ.ဟု ခေါ်ဆောင်လာကြရာ ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ရှင်လောင်း ပဋ္ဌင်းလောင်းတို့သည်လည်းကောင်း ပင်ပန်းကုန်၏၊ အကယ်၍ ငါဘုရားသည် ရဟန်းတို့ သင်တို့ ကိုယ်တိုင်သာလျှင် ထိုထိုအရပ် ထိုထိုဇနပုဒ်တို့၌ ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်လော့ဟု ရဟန်းတို့အား ခွင့်ပြုရမူ ကောင်းလေစွ' ဟူ၍ အကြံဖြစ်ပေါ်တော်မူ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

'ရဟန်းတို့ ယခုအခါ သင်တို့ကိုယ်တိုင်သာလျှင် ထိုထိုအရပ် ထိုထိုဇနပုဒ်တို့၌ ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်လော့'ဟု ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ရှင်ပြုပေးရမည်၊ ရဟန်းပြုပေးရမည်။ ရှေးဦးစွာ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်စေပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်စေ၍၊ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ်တင် စေပြီးလျှင် ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးစေလျက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေစေကာ လက်အုပ်ချီစေပြီးလျှင်–

'ဗုဒ္ဓं သရဏံ ဂစ္ဆामိ၊ ဓမ္မं သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ ဒုတိယမ္ပိ ဗုဒ္ဓं သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဒုတိယမ္ပိ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဒုတိယမ္ပိ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

တတိယမ္ပိ ဗုဒ္ဓं သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ တတိယမ္ပိ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ တတိယမ္ပိ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ'ဟု ဤသို့ရွတ်ဆိုလော့ဟု ပြောဆိုရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသရဏဂုံသုံးပါးတို့ဖြင့် ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို ခွင့်ပြု တော်မူ၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သရဏဂုံသုံးပါးတို့ဖြင့် ရှင်ရဟန်းအဖြစ် ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း ပြီး၏။

၁၀–မာရ်နတ်အကြောင်း ဒုတိယပိုင်း

၃၅။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝါမှ ထပြီးသော် ရဟန်းတို့ကို– "ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်းကြောင့် အသင့်အားဖြင့် ကောင်းစွာ အားထုတ်ခြင်းကြောင့် အတုမရှိမြတ်သော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်တော်မူပြီ၊ အတုမရှိမြတ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီ။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည်လည်း အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်း အသင့်အားဖြင့် ကောင်းစွာ အားထုတ်ခြင်းဖြင့် အတုမရှိမြတ်သော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်လော့၊ အတုမရှိမြတ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုကြကုန်လော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့်ဆို၏။

"သင့်ကို နတ် လူ၌ ဖြစ်သော ကျော့ကွင်းအားလုံးတို့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့အပ်၏၊ ကြီးစွာသော နှောင်ဖွဲ့ခြင်းဖြင့် နှောင်ဖွဲ့အပ်၏။ ရဟန်း (သင်သည်) အကျွန်ပ်နိုင်ငံမှ မလွတ် နိုင်"ဟု (ဆို၏)။

ဟယ် မာရ်နတ်ယုတ် ငါဘုရားသည် နတ်လူ၌ ဖြစ်ကုန်သော (ကိလေသာ) ကျော့ကွင်းအားလုံးတို့မှ လွတ်မြောက်ပြီ၊ ကြီးစွာသော အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်ပြီ၊ ဟယ် မာရ်နတ်ယုတ် သင်ကား ရှုံးလေပြီဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် "ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏"ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင် ကွယ်လေ၏။

မာရ်နတ်အကြောင်း ဒုတိယပိုင်း ပြီး၏။

၁၁– ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ သူငယ်ချင်းသုံးကျိပ်ဝတ္ထု

၃၆။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ နေတော်မူပြီးလျှင် ဥရုဝေလသို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လမ်းမှ ဖဲ၍ တောအုပ်တစ်ခုသို့ ဝင်လျက် တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီသူငယ်ချင်း (မင်းသား) သုံးကျိပ်တို့သည် မယားတို့နှင့်အတူ ထိုတောအုပ်၌ပင်လျှင် ပျော်ပါးနေကြကုန်၏၊ မယားမရှိသူ တစ်ယောက်အတွက် ပြည့်တန်ဆာမကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရ၏၊ ထို ပြည့်တန်ဆာမသည် ထိုသူတို့ မေ့လျော့ပျော်ပါးကြကုန်စဉ် ဥစ္စာကို ယူ၍ ထွက်ပြေးလေ၏။

ထိုသို့ ပြေးသော အခါ သူငယ်ချင်းတို့သည် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်သော အားဖြင့် ထိုမိန်းမကို ရှာကုန်လျက် ထိုတောအုပ်ထဲသို့ လှည့်လည်ကုန်သည်ရှိသော် တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးလျှင် "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်မိပါသလော"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

သူငယ်တို့ သင်တို့သည် မိန်းမကို အဘယ့်ကြောင့် မေးကုန်သနည်းဟု (မေးတော်မူရာ) – အသျှင်ဘုရား ယခုအကျွန်ုပ်တို့ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီသူငယ်ချင်း သုံးကျိပ်တို့သည် မိမိတို့ မယားများနှင့်အတူ ဤတောအုပ်၌ မွေ့လျော်ပျော်ပါး နေခဲ့ကြကုန်၏၊ မယားမရှိသူ တစ်ယောက်အတွက် ပြည့်တန်ဆာမကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပါသည်၊ ထိုအခါ ထိုပြည့်တန်ဆာမသည် အကျွန်ုပ်တို့ မေ့လျော့ပျော်ပါးကုန်စဉ် ဥစ္စာကို ယူ၍ ထွက်ပြေးပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်တို့သည် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကုန်၍ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်သောအားဖြင့် ထိုမိန်းမကို ရှာကြကုန်လျက် ဤတောအုပ်၌ လှည့်လည်ကြပါသည်ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

"သူငယ်တို့ ငါဘုရား မိန့်ဆိုလတ္တံ့သော စကားကို သင်တို့ အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ကုန်သနည်း၊ မိန်းမကို ရှာခြင်း မိမိကိုယ်ကို ရှာခြင်းတို့တွင် အဘယ်ရှာခြင်းသည် သင်တို့အတွက် မြတ်သနည်း"ဟု (မေးတော်မူရာ) –

"မိမိကိုယ်ကို ရှာခြင်းသည်သာလျှင် အကျွန်ုပ်တို့အတွက် မြတ်ပါသည် အသျှင်ဘုရား"ဟု (လျှောက် ကြကုန်၏)။

"မင်းသားတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သင်တို့ ထိုင်ကုန်လော့၊ သင်တို့အား ငါတရားဟောအံ့"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ"ဟု ဝန်ခံကြပြီးလျှင် ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီသူငယ်ချင်း (မင်းသား) တို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ (မင်းသား) တို့အား အစဉ်အတိုင်းဖြစ်သော တရားစကားကို ဟော တော်မူ၏၊ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း၊ ဒါနနှင့် စပ်သောစကား သီလနှင့် စပ်သောစကား နတ်ပြည်နှင့် စပ်သောစကား ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ် ယုတ်ညံ့ခြင်း ညစ်ညူးခြင်း (ကာမဂုဏ်တို့မှ) ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးတို့ကို ပြတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ (မင်းသား) တို့၌ ခံ့သောစိတ် နူးညံ့သောစိတ် အပိတ်အပင် 'နီဝရဏ' ကင်းသောစိတ် တက်ကြွသောစိတ် ယုံကြည်သောစိတ်ရှိသည်ကို သိတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော်သိမြင်အပ်သော 'သာမုက္ကံသိက' တရားဒေသနာတော်ဖြစ်သော ဆင်းရဲ 'ဒုက္ခသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း 'သမုဒယသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာ 'နိရောဓသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းစဉ် 'မဂ္ဂသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း ပြတော်မူ၏။

မည်းညစ်ခြင်းကင်း၍ ဖြူစင်သော အဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာ ခံယူသကဲ့သို့ ထိုဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ (မင်းသား) တို့အား ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် "ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိသော တရားအလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်းသဘော ရှိ၏"ဟု (ကိလေသာ) မြူ အညစ်အကြေးမှ ကင်းသော တရားမျက်စိ 'သောတာပတ္တိ မဂ်ဉာဏ်' သည် ဖြစ်ပေါ်၏။

ထိုဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ (မင်းသား) တို့သည် တရားကို မြင်ပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍ တရားသို့ ရောက်ပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍ တရားကို သိပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍ တရားသို့ သက်ဝင်ပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍ ယုံမှားခြင်းကို ကူးမြောက်ပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍ သို့လော သို့လော (တွေးတောခြင်း) ကင်းပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာ ဘုရား သာသနာတော်၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးကုန်သည် ဖြစ်၍ ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးစားထိုက်သူ မရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည်

မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ ရှင့်အဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်၏၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်၏"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ လာကုန်လော့" "တရားကို ကောင်းစွာ ဟောအပ်၏၊ ဝဋ္ဋဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုခြင်းငှါ မြတ်သော အကျင့်ကို ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်လော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုစကားတော်သည်ပင်လျှင် ထိုအသျှင်တို့၏ ပဋ္ဌင်းအဖြစ် ပြီးလေ၏။

ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ သူငယ်ချင်း သုံးကျိပ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

ဒုတိယခန်းတည်း။

၁၂–ဥရုဝေလကဿပ ချုတ်တော်မူခန်း

၃၇။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူသော် ဥရုဝေလသို့ ကောင်းစွာ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဥရုဝေလ၌ ဥရုဝေလကဿပ နဒီကဿပ ဂယာကဿပဟူသော ရသေ့သုံးယောက်တို့သည် နေကုန်၏၊ ထိုရသေ့တို့တွင် ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် ငါးရာသောရသေ့ တို့၏ ခေါင်းဆောင်လမ်းပြ ဆုံးမတတ်သူ ဖြစ်၍ အထွတ်အထိပ် အကြီးအမှူး ဖြစ်၏။

နဒီကဿပရသေ့သည် သုံးရာသောရသေ့တို့၏ ခေါင်းဆောင်လမ်းပြ ဆုံးမတတ်သူ ဖြစ်၍ အထွတ် အထိပ် အကြီးအမှူး ဖြစ်၏။

ဂယာကဿပရသေ့သည် နှစ်ရာသောရသေ့တို့၏ ခေါင်းဆောင်လမ်းပြ ဆုံးမတတ်သူ ဖြစ်၍ အထွတ်အထိပ် အကြီးအမှူး ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဝေလကဿပရသေ့၏ သခ်မ်းကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဥရုဝေလ ကဿပရသေ့ကို "ကဿပ အကယ်၍ သင့်အား ဝန်မလေးမူ မီးတင်းကုပ်၌ တစ်ညဉ့်မျှ နေလို၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းကြီး ငါ့အား ဝန်မလေးပါ၊ ဤမီးတင်းကုပ်၌ ကြမ်းတမ်း၍ တန်ခိုးကြီးမားသော လျင်မြန် ပြင်းထန်သော အဆိပ်ရှိသော နဂါးမင်းသည် ရှိ၏၊ ထိုနဂါးမင်းသည် သင့်ကို မညှဉ်းဆဲစေလင့်ဟု (ဆို၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဝေလကဿပရသေ့ကို "ကဿပ အကယ်၍ သင့်အား ဝန်မလေးမူ မီးတင်းကုပ်၌ တစ်ညဉ့်မျှ နေလို၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းကြီး ငါ့အား ဝန်မလေးပါ၊ ဤမီးတင်းကုပ်၌ ကြမ်းတမ်း၍ တန်ခိုးကြီးမားသော လျင်မြန်ပြင်းထန်သော အဆိပ်ရှိသော နဂါးမင်းသည် ရှိ၏၊ ထိုနဂါးမင်းသည် သင့်ကို မညှဉ်းဆဲစေလင့်ဟု (ဆို၏)။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဝေလ ကဿပရသေ့ကို "ကဿပ အကယ်၍ သင့်အား ဝန်မလေးမူ မီးတင်းကုပ်၌ တစ်ညဉ့်မျှ နေလို၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းကြီး ငါ့အား ဝန်မလေးပါ၊ ဤမီးတင်းကုပ်၌ ကြမ်းတမ်း၍ တန်ခိုးကြီးမားသော လျင်မြန် ပြင်းထန်သော အဆိပ်ရှိသော နဂါးမင်းသည် ရှိ၏၊ ထိုနဂါးမင်းသည် သင့်ကို မညှဉ်းဆဲစေလင့်ဟု (ဆို၏)။

ငါ့ကို မည္ဥၦးဆဲနိုင်ရာ၊ ကဿပ သင်သည် မီးတင်းကုပ်ကို ခွင့်ပြုလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ရဟန်းကြီး ချမ်းသာသလို နေပါလော့ဟု (ဆို၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မီးတင်းကုပ်သို့ ဝင်၍ မြက်အခင်းကို ခင်းကာ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေပြီးလျှင် ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထား၍ (ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့) ရှေးရှုသတိကို ဖြစ်စေလျက် ထိုင်တော်မူ၏။

၃၈။ ထိုနဂါးသည် မြတ်စွာဘုရား ဝင်လာတော်မူသည်ကို မြင်လေသော် နှလုံးမသာသဖြင့် အခိုး လွှတ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား "ငါသည် နဂါး၏ အရေပါး အရေထူ အသား အကြော အရိုး ရိုးတွင်း ခြင်ဆီတို့ကို မထိခိုက်စေမူ၍ ငါ၏ တန်ခိုးဖြင့် နဂါး၏ တန်ခိုးကိုကုန်ခန်းစေရမူ ကောင်း၏"ဟု အကြံဖြစ်တော်မူ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသို့ သဘောရှိသော တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းကို ဖန်ဆင်း၍ အခိုးလွှတ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုနဂါးသည် အမျက်ကို သည်းမခံနိုင်သည် ဖြစ်၍ အလျှံ လွှတ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း တေဇောကသိုဏ်းလျှင် အာရုံရှိသော ဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၍ အလျှံလွှတ်တော်မူ၏။ အလျှံနှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သော မီးနှစ်ခုတို့ တောက်ကုန်သည်ရှိသော် မီတင်းကုပ်သည် ထက်ဝန်းကျင် တောက်ပလျက် အလျှံနှင့် တကွ လောင်သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ ရသေ့တို့သည် မီးတင်းကုပ်ကို ဝိုင်းကုန်၍ "အချင်းတို့ အလွန် အဆင်းလှသော ရဟန်း ကြီးကိုနဂါးသည် ညှဉ်းဆဲပြီ"ဟု ဆိုကုန်၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုညဉ့် လွန်သောအခါ၌ ထိုနဂါး၏ အရေပါး အရေထူ အသား အကြော အရိုး ရိုးတွင်းခြင်ဆီတို့ကို မထိခိုက်စေမူ၍ မိမိတန်ခိုးဖြင့် နဂါး၏ တန်ခိုးကိုကုန်ခန်းစေပြီးလျှင် သပိတ်၌ ထည့်၍ ဥရုဝေလကဿပရသေ့အား "ကဿပ ဤသည်ကား သင်၏ နဂါးတည်း၊ ငါ၏ တန်ခိုးဖြင့် ထိုနဂါး၏ တန်ခိုးကိုကုန်စေအပ်ပြီ"ဟု ပြတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပရသေ့အား "ရဟန်းကြီးသည် စင်စစ် တန်ခိုးကြီး၏၊ အာနုဘော်ကြီး၏၊ ယင်းသို့ ကြမ်းတမ်း၍ တန်ခိုးကြီးမားသော လျင်မြန် ပြင်းထန်သော အဆိပ်ရှိသော နဂါး၏ တန်ခိုးကို မိမိတန်ခိုးဖြင့်ကုန်စေနိုင်၏၊ သို့ရာတွင် ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာကား မဟုတ်သည်သာတည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။

၃၉။ မြတ်စွာဘုရားသည် နေရဟ္ဒရာမြစ်၌ ဥရုဝေလကဿပရသေ့ကို ကဿပ အကယ်၍ သင့်အား ဝန်မလေးပါမူ ယနေ့ တစ်ရက်မျှ မီးတင်းကုပ်၌ နေလို၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းကြီး အကျွန်ုပ် ဝန်မလေးပါ၊ သင့်ကို ချမ်းသာစေလို၍သာလျှင် ဤမီးတင်း ကုပ်၌ ကြမ်းတမ်း၍ တန်ခိုးကြီးမားသော လျင်မြန် ပြင်းထန်သော အဆိပ်ရှိသော နဂါးမင်းသည် သင်ရဟန်းကြီးကို မည္ဥၦးဆဲပါစေလင့်ဟု တားမြစ်ပါ၏ဟု (ဆို၏)။

ငါ့ကို မည္ဥၦးဆဲနိုင်ရာ၊ သင်သည် မီးတင်းကုပ်ကိုသာ ခွင့်ပြုပါလော့ဟု ဆို၍ (မီးတင်းကုပ်ကို) ပေးပြီဟု သိတော်မူလေသော် ကြောက်ခြင်းကို လွန်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် မကြောက်မရွံ့ ဝင်တော်မူလေ၏။

မြွေနဂါးသည် မြတ်စွာဘုရား ဝင်လာတော်မူသည်ကို မြင်၍ နှလုံးမသာသဖြင့် အခိုး လွှတ်၏၊ ကောင်းသောစိတ် မနောက်ကျုသောစိတ် ရှိတော်မူသော (ဘုရားတည်းဟူသော) လူ နဂါးသည်လည်း ထိုမီးတင်းကုပ်၌ အခိုးလွှတ်တော်မူ၏။

မြွေနဂါးသည်လည်း အမျက်ကိုသည်း မခံနိုင်သည်ဖြစ်၍ မီးကဲ့သို့ အလျှံလွှတ်၏။ တေဇောကသိုဏ်းလျှင် အာရုံရှိသော ဈာန်ကို ဝင်စားခြင်းတို့၌ လိမ္မာတော်မူသော (ဘုရားတည်းဟူသော) လူနဂါးသည်လည်း ထိုမီးတင်းကုပ်၌ အလျှံလွှတ်လေ၏။ အလျှံနှင့် တကွ ဖြစ်သော မီးနှစ်ခုတို့ တောက်ကုန်သည်ရှိသော် မီးတင်းကုပ်သည် ထက်ဝန်းကျင် တောက်ပလျက် အလျှံနှင့်တကွ လောင်သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏၊ အနီး အနားရှိ ရသေ့တို့သည် မီးတင်းကုပ်ကို ဝိုင်းကုန်၍ အချင်းတို့ အလွန်အဆင်းလှသော ရဟန်းကြီးကို နဂါးသည် ညှဉ်းဆဲလေပြီဟု ဆိုကုန်၏။

ထို့နောက် ထိုညဉ့်ကို လွန်သောအခါ နဂါး၏ အလျှံတို့သည် ပျောက်ကင်းကုန်၏၊ တန်ခိုးကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ မျှားစွာသော အဆင်းရှိသော အလျှံတို့သည်ကား တည်ကုန်၏။ ညိုကုန်သော နီကုန်သော မောင်းကုန်သော ရွှေကုန်သော ဖလအဆင်းရှိကုန်သော မျှားစွာသော အဆင်းရှိကုန်သော အလျှံတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

မြွေနဂါးကို သပိတ်၌ ထည့်၍ ဥရုဝေလကဿပရသေ့အား ကဿပ ဤသည်ကား သင်၏ နဂါးတည်း၊ ငါ၏ တန်ခိုးဖြင့် နဂါး၏ တန်ခိုးကိုကုန်စေအပ်ပြီဟု ပြတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤတန်ခိုးပြခြင်းကြောင့် အလွန်ကြည်ညိုသည် ဖြစ်၍ "ရဟန်းကြီး ဤအရပ်၌သာလျှင် နေလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် သင့်အား အမြဲ ဆွမ်းဝတ်ဖြင့် လုပ်ကျွေးအံ့"ဟု ဆို၏။

ရှေးဦးစွာသော တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြီး၏။

၄၀။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဝေလကဿပရသေ့၏ သခင်မ်းကျောင်းအနီး တစ်ခုသော တောအုပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် ညဉ့်ဦးယံလွန်ပြီးသော ည (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ အလွန်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ထက်ဝန်းကျင် အလုံးစုံသော တောအုပ်ကို အရောင်ဖြင့် လင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ကြီးစွာသော မီးပုံကြီးတို့ကဲ့သို့ အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ ရပ်တည်ကုန်၏။

ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် ထိုညဉ့်ကို လွန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို "ရဟန်းကြီး အချိန်တန်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပြီ၊ ရဟန်းကြီး ညဉ့်ဦးယံလွန်ပြီးသော ည (သန်းခေါင်ယံ) အခါက အလွန်နှစ်လိုဖွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ထက်ဝန်းကျင် အလုံးစုံသော တောအုပ် ကို အရောင်ဖြင့် လင်းစေလျက် သင် ရဟန်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ သင် ရဟန်းကြီးကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ကြီးစွာသော မီးပုံကြီးတို့ကဲ့သို့ အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ ရပ်တည်လာကုန်သော သူတို့ကား အဘယ်သူတို့ နည်း"ဟု မေး၏။

ကဿပ ဤသူတို့ကား နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့တည်း၊ ငါ့ထံသို့ တရားနာရန် ချဉ်းကပ်လာကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပရသေ့အား "ရဟန်းကြီးသည် တန်ခိုးကြီး၏၊ အာနုဘော်ကြီး၏၊ ယင်းသို့ နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့ပင်သော်လည်း တရားနာရန် ချဉ်းကပ်ကုန်ဘိ၏၊

သို့ရာတွင် ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာကား မဟုတ်သည်သာတည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဝေလ ကဿပ ရသေ့၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုတောအုပ်၌ပင် သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

နှစ်ခုမြောက်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြီး၏။

၄၁။ ထို့နောက် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ညဉ့်ဦးယံလွန်ပြီးသော ည (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ အလွန်နှစ်လိုဖွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ထက်ဝန်းကျင် အလုံးစုံသော တောအုပ်ကို အရောင်ဖြင့် လင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ရှေး၌ ဖြစ်သော အရောင်အဆင်းတို့ထက် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသည့်ပြင် အထူးသဖြင့်လည်း မြတ်သည်ဖြစ်၍ ကြီးစွာသော မီးပုံကြီးကဲ့သို့ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်လေ၏။

ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် ထိုညဉ့်ကို လွန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို "ရဟန်းကြီး အချိန်တန်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပြီ၊ ရဟန်းကြီး ညဉ့်ဦးယံလွန်ပြီးသော ည (သန်းခေါင်ယံ) အခါက အလွန်နှစ်လိုဖွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ထက်ဝန်းကျင် အလုံးစုံသော တောအုပ်ကို အရောင်ဖြင့် လင်းစေလျက် သင် ရဟန်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ သင်ရဟန်းကြီးကို ရှိခိုးပြီး လျှင် ရှေး၌ ဖြစ်သော အရောင်အဆင်းတို့ထက် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသည့်အပြင် အထူးသဖြင့်လည်း မြတ်သည်ဖြစ်၍ ကြီးစွာသော မီးပုံကြီးကဲ့သို့ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်လာသော သူကား အဘယ် သူနည်း"ဟု မေး၏။

ကဿပ ဤသူကား နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းတည်း၊ ငါ့ထံသို့ တရားနာရန် ချဉ်းကပ်လာ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပရသေ့အား "ရဟန်းကြီးသည် တန်ခိုးကြီး၏၊ အာနုဘော်ကြီး၏၊ ယင်းသို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းပင်သော်လည်း တရားနာရန် ချဉ်းကပ်ဘိ၏၊ သို့ရာတွင် ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာကား မဟုတ်သည်သာတည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဝေလကဿပရသေ့၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုတောအုပ်၌ပင် သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

သုံးခုမြောက်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြီး၏။

၄၂။ ထို့နောက် သဟမ္မတိဗြဟ္မာသည် ညဉ့်ဦးယံလွန်ပြီးသော ည (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ အလွန် နှစ်လိုဖွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ထက်ဝန်းကျင် အလုံးစုံသော တောအုပ်ကို အရောင်ဖြင့် လင်းစေ လျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ရှေး၌ ဖြစ်သော အရောင်အဆင်း တို့ထက် အလွန်နှစ်လိုဖွယ်ရှိသည့်ပြင် အထူးသဖြင့်လည်း မြတ်သည်ဖြစ်၍ ကြီးစွာသော မီးပုံကြီးကဲ့သို့ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်၏။

ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပ ရသေ့သည် ထိုညဉ့်ကို လွန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို "ရဟန်းကြီး အချိန်တန်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပြီ၊ ရဟန်းကြီး

ညဉ့်ဦးယံလွန်ပြီးသော ည (သန်းခေါင်ယံ) အခါက အလွန်နှစ်လိုဖွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ထက်ဝန်းကျင် အလုံးစုံသော တော အုပ်ကို အရောင်ဖြင့် လင်းစေလျက် သင် ရဟန်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ သင် ရဟန်းကြီးကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ရှေးခ်ဖြစ်သော အရောင်အဆင်းတို့ထက် အလွန်နှစ်လိုဖွယ်ရှိသည့်အပြင် အထူးသဖြင့်လည်း မြတ်သည် ဖြစ်၍ ကြီးစွာသော မီးပုံကြီးကဲ့သို့ တစ်ခုသောနေရာ၌ ရပ်တည်လာသော သူကား အဘယ်သူနည်း"ဟု မေး၏။

ကဿပ ဤသူကား သဟမ္မတိဗြဟ္မာတည်း၊ ငါ့ထံသို့ တရားနာရန် ချဉ်းကပ်လာ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပ ရသေ့အား "ရဟန်းကြီးသည် တန်ခိုးကြီး၏၊ အာနုဘော်ကြီး၏၊ ယင်းသို့ သဟမ္မတိဗြဟ္မာကြီးပင်သော်လည်း တရားနာရန် ချဉ်းကပ်ဘိ၏၊ သို့ရာတွင် ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာကား မဟုတ်သည်သာတည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဝေလကဿပရသေ့၏ ဆွမ်း ကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုတောအုပ်၌ပင် သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

လေးခုမြောက်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြီး၏။

၄၃။ ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပရသေ့အား ကြီးစွာသော ပူဇော်ပွဲသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ ထက်ဝန်းကျင် အလုံးစုံသော အင်္ဂတိုင်း မဂဓတိုင်း၌ နေသူတို့သည် များစွာသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ယူ၍ လာလိုကုန်၏။ ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပရသေ့အား "ယခုအခါ ငါ့အား ကြီးစွာသော ပူဇော်ပွဲသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ ထက်ဝန်းကျင် အလုံးစုံသော အင်္ဂတိုင်း မဂဓတိုင်း၌ နေသူတို့သည် များစွာသော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်တို့ကို ယူ၍ လာကုန်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ ရဟန်းကြီးသည် များစွာသော လူတို့အလယ်၌ တန်ခိုး ဖန်ဆင်းခြင်းကို ပြုကြားအံ့၊ ရဟန်းကြီးအား လာဘ်ပူဇော်သကာ တိုးပွါးလတ္တံ့၊ ငါ့အား လာဘ်ပူဇော်သကာ ဆုတ်ယုတ်လတ္တံ့၊ ရဟန်းကြီးသည် နက်ဖြန် မလာမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဝေလကဿပရသေ့၏ စိတ်အကြံကို ကိုယ်တော်၏ စိတ်ဖြင့် သိ၍ မြောက်ကျွန်းသို့ ကြွတော်မူကာ ထိုမြောက်ကျွန်းမှ ဆွမ်းကို ဆောင်ယူ၍ အနဝတတ်ရေအိုင်နား၌ ဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးလျှင် ထိုအနဝတတ်ရေအိုင်နား၌ပင် နေ့သန့်စင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် ထိုညဉ့်ကို လွန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို "ရဟန်းကြီး အချိန်တန်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပြီ၊ ရဟန်းကြီး ယမန်နေ့က အဘယ့်ကြောင့် မလာသနည်း၊ စင်စစ်သော်ကား အကျွန်ုပ်တို့သည် 'သင် ရဟန်းကြီးသည် အဘယ့်ကြောင့် မလာပါသနည်း'ဟု အောက်မေ့မိကုန်၏၊ သင့်အဖို့ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို ချန်ထား၏"ဟု ဆို၏။

ကဿပ သင့်အား ဤသို့ အကြံဖြစ်သည် မဟုတ်လော "ယခု ငါ့အား ကြီးစွာသော ပူဇော်ပွဲသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ ထက်ဝန်းကျင် အလုံးစုံသော အင်္ဂတိုင်း မဂဓတိုင်း၌ နေသူတို့သည် များစွာသော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်တို့ကို ယူ၍ လာကုန်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ ရဟန်းကြီးသည် များစွာသော လူတို့အလယ်၌ တန်ခိုး ဖန်ဆင်းခြင်းကို ပြုကြားအံ့၊ ရဟန်းကြီးအား လာဘ်ပူဇော်သကာ တိုးပွါးလတ္တံ့၊ ငါ့အား လာဘ်ပူဇော် သကာ ဆုတ်ယုတ်လတ္တံ့၊

ရဟန်းကြီးသည် နက်ဖြန် မလာမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ်သည် မဟုတ် လော။ ကဿပ ငါသည် သင်၏ စိတ်အကြံကို ငါ၏ စိတ်ဖြင့် သိ၍ မြောက်ကျွန်းသို့ ကြွကာ ထိုကျွန်းမှ ဆွမ်းကို ဆောင်၍ အနဝတတ် ရေအိုင် အနား၌ ဘုဉ်းပေးပြီးလျှင် ထိုအနဝတတ်ရေအိုင် အနား၌ပင် နေ့သန့်စင်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပရသေ့အား "ရဟန်းကြီးသည် တန်ခိုးကြီး၏၊ အာနုဘော်ကြီး၏၊ ယင်းသို့ မိမိစိတ်ဖြင့် သူတစ်ပါး၏ စိတ်ကိုပင်သော်လည်း သိနိုင်ပေ၏၊ သို့ရာတွင် ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာကား မဟုတ်သည်သာတည်း"ဟု အကြံဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဝေလကဿပရသေ့၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုတောအုပ်၌ပင် နေတော်မူ၏။

ငါးခုမြောက်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြီး၏။

၄၄။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားအား ပုံ့သကူသင်္ကန်းလျှာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား အား "အဘယ်အရပ်၌ ငါသည် ပုံ့သကူသင်္ကန်းလျှာကို ဖွပ်လျှော်ရပါအံ့နည်း"ဟု အကြံ ဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိ၍ လက်ဖြင့် ရေကန်ကို တူးကာ မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤရေကန်၌ ပုံ့သကူသင်္ကန်းလျှာကို ဖွပ်လျှော်တော် မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားအား "ငါသည် ပုံ့သကူ သင်္ကန်းလျှာကို အဘယ်အရပ်၌ နယ်ရပါအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိ၍ "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤကျောက်ဖျာကြီး၌ ပုံ့သကူသင်္ကန်းလျှာကို နယ်တော်မူပါ"ဟု ကြီးစွာသော ကျောက်ဖျာကို ချထားလေ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားအား "ငါသည် ပုံ့သကူ သင်္ကန်းလျှာကို အဘယ်အရပ်၌ ဆွဲ၍ ဖြန့်ရပါ အံ့နည်း"ဟု အကြံ ဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ရေခံတက်ပင်စောင့်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိ၍ "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤရေခံတက်ကိုင်း၌ ဆွဲ၍ ဖြန့်တော်မူပါ"ဟု ရေခံ တက်ကိုင်းကို ညွှတ်စေ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားအား "ငါသည် အဘယ်အရပ်၌ ပုံ့သကူ သင်္ကန်းလျှာကို ဖြေဖြန့်ရပါ အံ့နည်း"ဟု အကြံ ဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိ၍ "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤကျောက်ဖျာကြီး၌ ပုံ့သကူသင်္ကန်းလျှာကို ဖြေဖြန့်တော်မူပါ"ဟု ကြီးစွာသော ကျောက်ဖျာကို ချထားလေ၏။

ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် ထိုညဉ့်ကို လွန်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို "ရဟန်းကြီး အချိန်တန်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပြီ၊ ရဟန်းကြီး ရှေ့အခါက ဤအရပ်၌ ဤ ရေကန် မရှိ၊ ယခု ဤအရပ်၌ ထိုရေကန် အဘယ့်ကြောင့် ရှိပါသနည်း။

ရှေ့အခါက ဤကျောက်ဖျာကြီးကို ချမထားပါ၊ ယခု ဤကျောက်ဖျာကြီးကို အဘယ်သူ ချထား သနည်း။ ရှေ့အခါက ဤရေခံတက်ပင် အကိုင်းအခက်သည် မကိုင်းမညွှတ်၊ ယခု ထိုရေခံတက်ပင်၏ အကိုင်း အခက်ကို အဘယ်သူ ကိုင်းညွှတ်စေသနည်း"ဟု မေး၏။

ကဿပ ဤအရပ်၌ ငါ့အား ပုံသကူသင်္ကန်းလျှာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ ကဿပ ငါ့အား "ငါသည် အဘယ်အရပ်၌ ပုံသကူသင်္ကန်းလျှာကို ဖွပ်လျှော်ရပါအုံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ကဿပ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် ငါ၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိ၍ လက်ဖြင့် ရေကန်တူး၍ ငါ့ကို "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤရေကန်၌ ပုံသကူသင်္ကန်းလျှာကို ဖွပ်လျှော်တော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။ ထိုရေကန်ကို သိကြားမင်းသည် လက်ဖြင့် တူးအပ်၏။

ကဿပ ငါ့အား "ငါသည် ပုံသကူ သင်္ကန်းလျှာကို အဘယ်အရပ်၌ နယ်ရပါအုံ့နည်း"ဟု အကြံ ဖြစ်၏၊ ကဿပ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် ငါ၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိ၍ "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤကျောက်ဖျာကြီး၌ ပုံသကူသင်္ကန်းလျှာကို နယ်တော်မူပါ"ဟု ကြီးစွာသော ကျောက်ဖျာကို ချထားလေ၏၊ ကဿပ ထိုကျောက်ဖျာကို သိကြားမင်းသည် ချထားအပ်၏။

ကဿပ ငါ့အား "ငါသည် ပုံသကူ သင်္ကန်းလျှာကို အဘယ်အရပ်၌ ဆွဲ၍ ဖြန့်ရပါအုံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ကဿပ ထိုအခါ ရေခံတက်ပင်စောင့်နတ်သည် ငါ၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိ၍ "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤရေခံတက်ကိုင်းကို ဆွဲ၍ ဖြန့်တော်မူပါ"ဟု ရေခံတက်ကိုင်းကို ကိုင်းညွှတ်စေ၏၊ ထိုရေခံတက်ပင်သည် လက်၏ အနီးသို့ ကိုင်းညွှတ်၏။

ကဿပ ငါ့အား "ငါသည် အဘယ်အရပ်၌ ပုံသကူသင်္ကန်းလျှာကို ဖြေဖြန့်ရပါအုံ့နည်း"ဟု အကြံ ဖြစ်၏၊ ကဿပ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် ငါ၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိ၍ "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤကျောက်ဖျာကြီး၌ ပုံသကူသင်္ကန်းလျှာကို ဖြေဖြန့်တော်မူပါ"ဟု ကြီးစွာသော ဤကျောက် ဖျာကို ချထားလေ၏၊ ထိုကျောက်ဖျာကို သိကြားမင်းသည် ချထားအပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပရသေ့အား "ရဟန်းကြီးသည် တန်ခိုးကြီး၏၊ အာနုဘော်ကြီး၏၊ ယင်းသို့ လျှင် နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းပင်သော်လည်း အမှုကြီးငယ်ကို ပြုဘိ၏၊ သို့ရာတွင် ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာကား မဟုတ်သည်သာတည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဝေလကဿပ ရသေ့၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုတောအုပ်၌ပင် နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် ထိုညဉ့်လွန်သောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ "ရဟန်းကြီး အချိန်တန်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပြီ"ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန်တန်ကြောင်းကို ပြောကြား၏။

"ကဿပ သင်သွားနှင့်ချေ၊ ငါလာခဲ့အုံ့"ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဥရုဝေလကဿပရသေ့ကို လွှတ်လိုက်ပြီး လျှင် အကြင်ဧမ္မူသပြေပင်ကြောင့် ဧမ္မူဒိပ်ကျွန်းသည် ထင်ရှား၏၊ ထိုဧမ္မူသပြေပင်မှ အသီးကို ယူဆောင် ပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ လာလတ်၍ မီးတင်းကုပ်၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် မီးတင်းကုပ်၌ ထိုင်နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ မြတ်စွာ ဘုရားကို "ရဟန်းကြီး သင်သည် အဘယ်လမ်းခရီးဖြင့် လာသနည်း၊ အကျွန်ုပ်သည် သင်၏ ရှေးဦးစွာ ပြန်လာခဲ့၏၊ သင်သည် ရှေးဦးစွာ ရောက်၍ မီးတင်းကုပ်၌ ထိုင်နေ၏"ဟု ဆို၏။

ကဿပ ငါသည် သင့်ကို လွှတ်လိုက်၍ အကြင် ဧမ္ဘူ့သပြေပင်ကြောင့် ဧမ္ဘူဒိပ်ကျွန်းသည် ထင်ရှား၏၊ ထိုဧမ္ဘူ့သပြေပင်မှ အသီးကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ ရောက်၍ မီးတင်းကုပ်၌ ထိုင်နေ၏။

ကဿပ ဤဧမ္ဘူ့သပြေသီးသည် အဆင်းအနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ အကယ်၍ အလိုရှိလျှင် သုံး ဆောင်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းကြီး တန်ပြီ၊ ထိုအသီးကား သင့်အားသာလျှင် ထိုက်တန်၏၊ သင်သည်သာလျှင် ထိုအသီးကို သုံးဆောင်လော့ဟု ဆို၏။ ထို့နောက် ဥရုဝေလကဿပရသေ့အား "ရဟန်းကြီးသည် တန်ခိုးကြီး၏၊ အာနုဘော်ကြီး၏၊ ယင်းသို့လျှင် ရဟန်းကြီးသည် ငါ့ကို ရှေးဦးစွာ လွှတ်လိုက်၍ အကြင် ဧမ္ဘူ့သပြေပင်ကြောင့် ဧမ္ဘူဒိပ်ကျွန်းသည် ထင်ရှား၏၊ ထိုဧမ္ဘူ့သပြေပင်မှ အသီးကို ယူပြီးလျှင် ရှေ့ဦးစွာ ရောက်၍ မီးတင်းကုပ်၌ ထိုင်နေဘိ၏၊ သို့ရာတွင် ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာကား မဟုတ်သည်သာတည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဝေလကဿပရသေ့၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုတောအုပ်၌ပင် နေတော်မူ၏။

၄၅။ ထို့နောက် ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် ထိုညဉ့်လွန်သောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ "ရဟန်းကြီး အချိန်တန်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပြီ"ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန်တန်ကြောင်းကို ပြောကြား၏။ "ကဿပ သင်သွားနှင့်ချေ၊ ငါလာခဲ့အုံ"ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဥရုဝေလကဿပရသေ့ကို လွှတ် လိုက်ပြီးလျှင် အကြင်ဧမ္ဘူ့သပြေပင်ကြောင့် ဧမ္ဘူဒိပ်ကျွန်းသည် ထင်ရှား၏၊ ထိုဧမ္ဘူ့သပြေပင်၏ အနီးဌ သရက်ပင်ရှိ၏။ပ။

ထိုဧမ္ဘူ့သပြေပင်၏ အနီးဌ သျှိသျှားပင် ရှိ၏။ပ။

ထိုဧမ္ဘူ့သပြေပင်၏ အနီးဌ ဖန်ခါးပင်ရှိ၏။ပ။ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူ၍ ပင်လယ်ကသစ်ပွင့်ကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ ရောက်၍ မီးတင်းကုပ်၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် မီးတင်းကုပ်၌ ထိုင်နေတော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရားကို မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားကို "ရဟန်းကြီး သင်သည် အဘယ်လမ်းခရီးဖြင့် လာသနည်း၊ ငါသည် သင်၏ ရှေ့ဦးစွာ ပြန်လာခဲ့၏၊ သင်သည် ရှေးဦးစွာ ရောက်၍ မီးတင်းကုပ်၌ ထိုင်နေ၏"ဟု ဆို၏။

ကဿပ ငါသည် သင့်ကို လွှတ်လိုက်၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ သွား၍ ပင်လယ်ကသစ်ပွင့်ကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် ရှေ့ဦးစွာ ရောက်၍ မီးတင်းကုပ်၌ ထိုင်နေ၏။

ကဿပ ဤပင်လယ်ကသစ်ပွင့်သည် အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ အနံ့ကောင်း၏၊ အကယ်၍ အလိုရှိလျှင် ယူလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းကြီး တန်ပြီ၊ သင့်အားသာလျှင် ထိုက်တန်၏၊ သင်သည်သာလျှင် ထိုပင်လယ်ကသစ်ပွင့်ကို ယူ လော့ဟု (ဆို၏)။

ထို့နောက် ဥရုဝေလကဿပရသေ့အား "ရဟန်းကြီးသည် တန်ခိုးကြီး၏၊ အာနုဘော်ကြီး၏၊ ယင်း သို့လျှင် ရဟန်းကြီးသည် ငါ့ကို ရှေးဦးစွာ လွှတ်လိုက်၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ သွား၍ ပင်လယ် ကသစ်ပွင့်ကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ ရောက်၍ မီးတင်းကုပ်၌ ထိုင်နေဘိ၏၊ သို့ရာတွင် ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာကား မဟုတ်သည်သာတည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။

၄၆။ ထိုအခါ မီးကို လုပ်ကျွေးလိုသော ရသေ့တို့သည် ထင်းကို ခွဲခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်။ ထိုအခါ၌ ထိုရသေ့တို့အား "မချွတ်ဧကန် ရဟန်းကြီး၏ တန်းခိုးအာနုဘော် ဖြစ်လတ္တံ့၊

ယင်းတန်ခိုး အာနုဘော်ကြောင့် ငါတို့သည် ထင်းတို့ကို ခွဲခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဝေလကဿပရသေ့ကို "ကဿပ ထင်းတို့ကို ကွဲစေလိုကုန်သ လော"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းကြီး ကွဲစေလိုပါကုန်၏ဟု (ဆို၏)။ ငါးရာသော ထင်းတို့သည် တစ်ကြိမ် တည်းသာလျှင် ကွဲကုန်၏။

ထို့နောက် ဥရုဝေလကဿပရသေ့အား "ရဟန်းကြီးသည် တန်ခိုးကြီး၏၊ အာနုဘော်ကြီး၏၊ ယင်း ထင်းတို့ကိုသော်လည်း (တစ်ကြိမ်တည်း) ကွဲစေနိုင်ဘိ၏၊ (သို့ရာတွင်) ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာကား မဟုတ်သည် သာတည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။

၄၇။ ထိုအခါ ထိုမီးကို လုပ်ကျွေးလိုသော ရသေ့တို့သည် မီးကို တောက်စေခြင်းငှါ 'စွဲညိစေခြင်းငှါ' မတတ်နိုင်ကုန်။ ထိုအခါ ထိုရသေ့တို့အား "မချွတ်ဧကန် ရဟန်းကြီး၏ တန်ခိုးအာနုဘော် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ယင်းတန်ခိုး အာနုဘော်ကြောင့် ငါတို့သည် မီးကို တောက်စေခြင်းငှါ 'စွဲညိစေခြင်းငှါ' မတတ်နိုင်ကုန်"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဝေလကဿပရသေ့ကို "ကဿပ မီးတို့ကို တောက်စေလို 'စွဲညိစေလို'ကုန်သလော"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းကြီး တောက်စေလို 'စွဲညိစေလို'ကုန်၏ဟု (ဆို၏)။ ငါးရာသော မီးတို့သည် (တစ်ပြိုင်နက်တည်းသာလျှင်) တောက် 'စွဲညိ 'ကုန်၏။ ထို့နောက် ဥရုဝေလ ကဿပရသေ့အား "ရဟန်းကြီးသည် တန်ခိုးကြီး၏၊ အာနုဘော်ကြီး၏၊ ယင်းမီးတို့ကိုသော်လည်း (တစ်ပြိုင်နက်တည်း) တောက်စေ 'စွဲညိစေ' နိုင်ဘိ၏။ (သို့ရာတွင်) ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာကား မဟုတ်သည်သာ တည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။

၄၈။ ထိုအခါ ထိုရသေ့တို့သည် မီးကို လုပ်ကျွေးပြီးနောက် မီးကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်။ ထိုအခါ ထိုရသေ့တို့အား "မချွတ်ဧကန် ရဟန်းကြီး၏ တန်ခိုးအာနုဘော် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ယင်းတန်ခိုးအာနုဘော်ကြောင့် ငါတို့သည် မီးကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဝေလကဿပရသေ့ကို "ကဿပ မီးတို့ကို ငြိမ်းစေလိုကုန် သလော"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းကြီး ငြိမ်းစေလိုပါကုန်၏ဟု (ဆို၏)။ ငါးရာသော မီးတို့သည် တစ်ပြိုင်နက်တည်းသာလျှင် ငြိမ်းကုန်၏။

ထို့နောက် ဥရုဝေလကဿပရသေ့အား "ရဟန်းကြီးသည် တန်ခိုးကြီး၏၊ အာနုဘော်ကြီး၏၊ ယင်း သို့ မီးတို့ကိုပင်သော်လည်း (တစ်ပြိုင်နက်တည်း) ငြိမ်းစေနိုင်ဘိ၏၊ (သို့ရာတွင်) ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာကား မဟုတ်သည်သာတည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။

၄၉။ ထိုအခါ ထိုရသေ့တို့သည် ချမ်းအေးသော ဆောင်းဥတု အကြား ရှစ်ညဉ့်တို့၌ ဆီးနှင်းကျသောအခါ နေရဟ္ဒရာမြစ်၌ ငုပ်လည်း ငုပ်ကုန်၏၊ ပေါ်လည်း ပေါ်ကုန်၏၊ ငုပ်ခြင်း ပေါ်ခြင်းကိုလည်း ပြုကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မီးအိုးကင်းငါးရာတို့ကို ဖန်ဆင်းတော်မူ၏။ ထိုရသေ့တို့သည် ရေမှ တက်ကုန်၍ ယင်းသည့် မီးအိုးကင်းတို့၌ လှုံကုန်၏။ ထိုအခါ ရသေ့တို့အား "မချွတ်ဧကန် ရဟန်းကြီး၏ တန်ခိုးအာနု ဘော်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ယင်းသည့် တန်ခိုးအာနုဘော်ဖြင့် ဤမီးအိုးကင်းငါးရာတို့ကို ဖန်းဆင်းအပ်ကုန်၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပရသေ့အား "ရဟန်းကြီးသည် တန်ခိုးကြီး၏၊ အာနုဘော်ကြီး၏၊ များစွာသော ယင်းသည့် မီးအိုးကင်းတို့ကို ဖန်ဆင်းနိုင်ဘိ၏၊ (သို့ရာတွင်) ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာကား မဟုတ်သည် သာတည်း"ဟု အကြံဖြစ်လေ၏။

၅၀။ ထိုစဉ်အခါ၌ အခါမဲ့ မိုးကြီးသည် သည်းထန်စွာ ရွာသွန်း၏၊ ကြီးစွာသော ရေအလျှဉ်သည် ဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရာ အရပ်ကို ရေမလွှမ်းမိုးချေ၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား "ငါသည် ထက်ဝန်းကျင်မှရေကို ဖယ်ရှား၍ မြူတစ်ထောင်းထောင်းထသော မြေပြင်အလယ်၌ စင်္ကြံသွားရမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထက်ဝန်းကျင်မှ ရေကို ဖယ်ရှား၍ မြူတစ်ထောင်းထောင်းထသော မြေပြင်အလယ်၌ စင်္ကြံကြွတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် "ရဟန်းကြီး ရေမမျောပါစေလင့်"ဟု လှေဖြင့် များစွာသော ရသေ့တို့နှင့်အတူ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရာ အရပ်သို့ သွားလေ၏။

ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် ထက်ဝန်းကျင်မှ ရေကို ဖယ်ရှား၍ မြူတစ်ထောင်းထောင်းထသော မြေပြင်အလယ်၌ စင်္ကြံကြွတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ "ရဟန်းကြီး ဤရပ်လျက်နေသော သူကား သင်ပင်လော"ဟု မေး၏၊ "ကဿပ ဤရပ်လျက်နေသော သူကား ငါပင်တည်း"ဟု မိန့်တော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ လှေ၌ တည်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပရသေ့အား "ရဟန်းကြီးသည် တန်ခိုးကြီး၏၊ အာနုဘော်ကြီး၏၊ ယင်းသို့သော ရေသည်ပင်သော်လည်း မမျောစေနိုင်၊ (သို့ရာတွင်) ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာကား မဟုတ်သည်သာတည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။

၅၁။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား "ဤအချည်းနှီးသော ယောကျ်ားအား 'ရဟန်းကြီးသည် တန်ခိုး ကြီး၏၊ အာနုဘော်ကြီး၏၊ (သို့ရာတွင်) ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာကား မဟုတ်သည်သာတည်း"ဟု အကြံဖြစ် နေသည်ကား ကြာမြင့်လှပေပြီ၊ ငါသည် ဤဥရုဝေလကဿပရသေ့ကို အကယ်၍ ထိတ်လန့်စေရမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ်တော်မူ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဝေလကဿပရသေ့ကို "ကဿပ သင်ကား ရဟန္တာလည်း မဟုတ်၊ အရဟတ္တမဂ်နှင့် ပြည့်စုံသူလည်း မဟုတ်၊ သင့်အား ရဟန္တာဖြစ်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ အရဟတ္တမဂ်နှင့် ပြည့်စုံရန်သော်လည်းကောင် ဖြစ်နိုင်သော အကျင့်လည်း မရှိ"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတို့၌ ဦးခိုက်၍ မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ ရှင့်အဖြစ် ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

ကဿပ သင်ကား ငါးရာသော ရသေ့တို့၏ ခေါင်းဆောင် လမ်းပြ ဆုံးမတတ်သူ ဖြစ်၍ အထွတ် အထိပ် အကြီးအမှူးလည်း ဖြစ်၏၊ ထိုရသေ့တို့ကိုလည်း ပန်ကြားဦးလော့၊ ထိုရသေ့တို့သည် ထင်မြင်သည့် အတိုင်း ပြုကြကုန်လတ္တံ့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် ထိုရသေ့တို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ "ရသေ့တို့ ငါသည် ရဟန်းကြီးထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လိုမူ၏၊ အသျှင်ရသေ့တို့သည် ထင်မြင်သည့်အတိုင်း ပြုကုန် လော့"ဟု ပြောဆို၏။ အသျှင်ရသေ့ အကျွန်ုပ်တို့သည်ကား ရဟန်းကြီး၌

ကြည်ညိုခဲ့ကြသည်မှာ ကြာမြင့် ချေပြီ၊ အသျှင်ရသေ့သည် ရဟန်းကြီးထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို အကယ်၍ ကျင့်ပါမူ အကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးပင် ရဟန်းကြီးထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါကုန်အံ့ဟု (ပြောဆိုကုန်၏)။

ထိုအခါ ထိုရသေ့တို့သည် ဆံ ဆံကျစ် ပရိက္ခရာဆောင်ထမ်းပိုး မီးမွှေယောက်မစသော ရသေ့အသုံး အဆောင်တို့ကို ရေ၌ မျှောပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ ခြေတော်တို့၌ ဦးခိုက်ကုန်လျက် "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာထံတော်၌ ရှင့်အဖြစ် ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်၏"ဟု လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ လာကုန်လော့" "တရားကို ကောင်းစွာ ဟောအပ်၏၊ ဝဋ္ဋဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုခြင်းငှါ မြတ်သော အကျင့်ကို ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်လော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုစကားတော်သည်ပင်လျှင် ထိုအသျှင်တို့၏ ပဋ္ဌင်းအဖြစ် ပြီးလေ၏။

၅၂။ နဒီကဿပရသေ့သည် ရေ၌ မျှောလာသော ဆံ ဆံကျစ် ပရိက္ခရာဆောင်ထမ်းပိုး မီးမွှေ ယောက်မစသော ရသေ့အသုံးအဆောင်တို့ကို မြင်လတ်သော် "ငါ၏ နောင်တော်အား ဘေးရန်မဖြစ်ပါစေ လင့်"ဟု (အကြံဖြစ်၍) "သွားကုန်လော့ ငါ့နောင်တော် (အကြောင်း) ကို သိအောင် ပြုကုန်လော့"ဟု ပြော ဆို၍ ရသေ့တို့ကို စေလွှတ်လိုက်၏။

မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ရသေ့သုံးရာတို့နှင့်အတူ ဥရုဝေလကဿပထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်ဥရုဝေလ ကဿပကို "ကဿပ ဤရဟန်း အဖြစ်သည် မြတ်ပါသလော"ဟု (ဆို၏)။ "အိမ်း ငါ့သျှင် ဤရဟန်း အဖြစ်သည် မြတ်ပါပေ၏"ဟု (ဆို၏)။

ထိုအခါ ထိုရသေ့တို့သည် ဆံ ဆံကျစ် ပရိက္ခရာဆောင်ထမ်းပိုး မီးမွှေယောက်မစသော ရသေ့အသုံး အဆောင်တို့ကို ရေ၌ မျှောပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ခြေတော်တို့၌ ဦးခိုက်ကုန်လျက် "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ ရှင့်အဖြစ် ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်၏"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ လာကုန်လော့" "တရားကို ကောင်းစွာ ဟောအပ်၏၊ ဝဋ္ဋ ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုခြင်းငှါ မြတ်သော အကျင့်ကို ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်လော့"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထို စကားတော်သည်ပင်လျှင် ထိုအသျှင်တို့၏ ပဋ္ဌင်းအဖြစ် ပြီးလေ၏။

၅၃။ ဂယာကဿပရသေ့သည် ရေ၌ မျှောလာသော ဆံ ဆံကျစ် ပရိက္ခရာဆောင်ထမ်းပိုး မီးမွှေ ယောက်မစသော ရသေ့အသုံးအဆောင်တို့ကို မြင်လတ်သော် "ငါ၏ နောင်တော်တို့အား ဘေးရန်မဖြစ်ပါ စေလင့်"ဟု (အကြံဖြစ်၍) "သွားကုန်လော့ ငါ့နောင်တော်တို့ (အကြောင်း) ကို သိအောင် ပြုကုန်လော့"ဟု ပြောဆို၍ ရသေ့တို့ကို လွှတ်လိုက်၏။

မိမိကိုယ်တိုင်လည်း နှစ်ရာသော ရသေ့တို့နှင့်အတူ အသျှင်ဥရုဝေလကဿပထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင် ဥရုဝေလကဿပကို "ကဿပ ဤရဟန်း အဖြစ်သည် မြတ်ပါသလော"ဟု (ဆို၏)။ "အိမ်း ငါ့သျှင် ဤရဟန်း အဖြစ်သည် မြတ်ပေ၏"ဟု (ဆို၏)။

ထိုအခါ ထိုရသေ့တို့သည် ဆံ ဆံကျစ် ပရိက္ခရာဆောင်ထမ်းပိုး မီးမွှေယောက်မစသော ရသေ့အသုံးအဆောင်တို့ကို ရေ၌ မျှောပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ခြေတော်တို့၌ ဦးခိုက်ကုန်လျက် "အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ ရှင့်အဖြစ် ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်၏"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ လာကုန်လော့" "တရားကို ကောင်းစွာ ဟောအပ်၏၊ ဝဋ္ဋ ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုခြင်းငှါ မြတ်သောအကျင့်ကို ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်လော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထို စကားတော်သည်ပင်လျှင် ထိုအသျှင်တို့၏ ပဋ္ဌင်းအဖြစ် ပြီးလေ၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ အဓိဋ္ဌာန်တော်ကြောင့် ငါးရာသော ထင်းတို့သည် မကွဲကုန် (၅၀၀)။ ကွဲကုန်၏ (၅၀၀) မီး မတောက်ကုန် (၅၀၀) မီးတောက်ကုန်၏ (၅၀၀) မီး မငြိမ်းနိုင်ကုန် (၅၀၀) မီးငြိမ်းကုန်၏ (၅၀၀) ငါးရာသော မီးအိုးကင်းတို့ကို ဖန်ဆင်းတော်မူ၍ ဤသို့သော နည်းဖြင့် သုံးထောင်ငါးရာသော တန်ခိုးပြာဋိဟာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ဥရုဝေလကဿပ ချွတ်တော်မူခန်း ပြီး၏။

အာဒိတ္တပရိယာယသုတ်

၅၄။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဝေလတောင်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော်မူပြီး လျှင် ဂယာသီသအရပ်သို့ အလုံးစုံသော ရသေ့ဟောင်းချည်းဖြစ်ကုန်သော များစွာသော တစ်ထောင်သော ရဟန်းသံဃာ နှင့်အတူ ကြွသွားတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဂယာရွာ၏အနီး ဂယာသီသအရပ်၌ တစ်ထောင်သော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုသို့ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ အလုံးစုံသော တရားသည် ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်၏၊ ရဟန်းတို့ အဘယ်မည်သော အလုံးစုံသော တရားသည် ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်သနည်း၊ မျက်စိသည် ပြောင်ပြောင်တောက် လောင်၏၊ အဆင်းတို့သည် ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်ကုန်၏၊ မျက်စိအသိသည် ပြောင်ပြောင်တောက် လောင်၏၊ မျက်စိအတွေ့သည် ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်၏။

မျက်စိအတွေ့ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ချမ်းသာသော ခံစားမှုသည်လည်းကောင်း ဆင်းရဲသော ခံစားမှုသည်လည်းကောင်း မဆင်းရဲမချမ်းသာသော ခံစားမှုသည်လည်းကောင်း ပြောင်ပြောင် တောက်လောင်၏။

အဘယ်ဖြင့် ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်သနည်း၊ စွဲမက်မှု 'ရာဂ' မီးဖြင့် အမျက်ထွက်မှု 'ဒေါသ' မီးဖြင့် တွေဝေမှု 'မောဟ' မီးဖြင့် ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်၏၊ ပဋ္ဌိသန္ဓေနေရခြင်း အိုရခြင်း သေရခြင်း ပူပန်ရခြင်း ငိုကြွေးရခြင်း ဆင်းရဲရခြင်း နှလုံးမသာရခြင်း ပြင်းစွာပူဆွေးရခြင်းတို့ဖြင့် ပြောင်ပြောင်တောက် လောင်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

နှားသည် ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်၏။ အသံတို့သည် ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်ကုန်၏။ပ။ နှာခေါင်းသည် ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်၏။ အနံ့တို့သည် ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်ကုန်၏။ပ။ လျှာသည် ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်၏။

အရသာတို့သည် ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်ကုန်၏။ပ။ ကိုယ်သည် ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်၏။

ကိုယ်အတွေ့တို့သည် ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်ကုန်၏။ပ။ စိတ်သည် ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်၏။ စိတ်၏ အာရုံတို့သည် ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်ကုန်၏။ စိတ်အသိသည် ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်၏။ စိတ်အတွေ့သည် ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်၏။ စိတ်အတွေ့ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ချမ်းသာသော ခံစားမှုသည်လည်းကောင်း ဆင်းရဲသော ခံစားမှုသည်လည်းကောင်း မဆင်းရဲမချမ်းသာသော ခံစားမှုသည်လည်းကောင်း ပြောင်ပြောင် တောက်လောင်၏။ အဘယ်ဖြင့် ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်သနည်း၊ စွဲမက်မှု 'ရာဂ' မီးဖြင့် အမျက်ထွက်မှု 'ဒေါသ' မီးဖြင့် တွေဝေမှု 'မောဟ' မီးဖြင့်ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်၏၊ ပဋ္ဌိသန္ဓေနေရခြင်း အိုရခြင်း သေရခြင်း ပူပန်ရခြင်း ငိုကြွေးရခြင်း ဆင်းရဲရခြင်း နှလုံးမသာရခြင်း ပြင်းစွာပူဆွေးရခြင်းတို့ဖြင့် ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ရှုသော အကြားအမြင်များသော ငါဘုရား၏ တပည့်သည် မျက်စိ၌လည်း ငြီးငွေ့၏။ အဆင်းတို့၌လည်း ငြီးငွေ့၏။ မျက်စိအသိ၌လည်း ငြီးငွေ့၏။ မျက်စိအတွေ့၌လည်း ငြီးငွေ့၏။ မျက်စိအတွေ့ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ချမ်းသာသော ခံစားမှု၌လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲသော ခံစားမှု၌လည်းကောင်း မဆင်းရဲ မချမ်းသာသော ခံစားမှု၌လည်းကောင်း ငြီးငွေ့၏။

နား၌လည်း ငြီးငွေ့၏။ အသံတို့၌လည်း ငြီးငွေ့၏။ပ။ နှာခေါင်း၌လည်း ငြီးငွေ့၏။ အနံ့တို့၌လည်း ငြီးငွေ့၏။ပ။ လျှာ၌လည်း ငြီးငွေ့၏။ အရသာတို့၌လည်း ငြီးငွေ့၏။ပ။ ကိုယ်၌လည်း ငြီးငွေ့၏။ ကိုယ်အတွေ့၌လည်း ငြီးငွေ့၏။ပ။ စိတ်၌လည်း ငြီးငွေ့၏။ စိတ်၏ အာရုံတို့၌လည်း ငြီးငွေ့၏။ စိတ်အသိ၌လည်း ငြီးငွေ့၏။ စိတ်အတွေ့၌လည်း ငြီးငွေ့၏။ စိတ်အတွေ့ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ချမ်းသာသော ခံစားမှု၌လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲသော ခံစားမှု၌လည်းကောင်း၊ မဆင်းရဲမချမ်းသာသော ခံစားမှု၌လည်းကောင်း ငြီးငွေ့၏၊ ငြီးငွေ့သော သူသည် (ငြီးငွေ့သည်ရှိသော်) မစွဲမက်၊ မစွဲမက်ခြင်းကြောင့် ကိလေသာမှ လွတ်၏၊ ကိလေသာမှ လွတ်ပြီးသော် ကိလေသာမှ လွတ်ပြီဟု အသိဉာဏ် ဖြစ်၏၊ ပဋ္ဌိသန္ဓေနေမှုကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးအပ်ပြီ၊ မဂ်ကိစ္စကို ပြုအပ်ပြီ၊ ဤမဂ်ကိစ္စ အကျိုးငှါ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီဟု သိ၏။

ဤဂါထာမဖက် သက်သက်သော ဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူသည်ရှိသော် ထိုတစ်ထောင်သော ရဟန်းတော်တို့၏ စိတ်တို့သည် (တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ) မစွဲလမ်းမူ၍ အာသဝေါတရားတို့မှ လွတ်ကြလေကုန် သတည်း။

အာဒိတ္တပရိယာယသုတ် ပြီး၏။

တတိယခန်း ပြီး၏။

၁၃–ဗိမ္ဗိသာရမင်းနှင့် တွေ့ဆုံတော်မူခန်း

၅၅။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဂယာသီသ (အရပ်) ၌ အလိုရှိသမျှ သီတင်းသုံးနေတော် မူပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ အလုံးစုံ ရသေ့ဟောင်းချည်း ဖြစ်ကုန်သော တစ်ထောင်သော များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွချီ တော်မူသည်ရှိသော် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ထန်းတောဥယျာဉ် (အတွင်း) သုပ္ပတိဋ္ဌခေါ် (သူခပ်သိမ်းတို့ ပူဇော်ရာ) ပညောင်ပင်ကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် (ဤဆိုလတ္တံ့သောအတိုင်း) ကြားသိရလေပြီ။ "အချင်းတို့ သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသည့် သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းဂေါတမသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်လာတော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ထန်းတောဥယျာဉ် (အတွင်း) သုပ္ပတိဋ္ဌခေါ် (သူခပ်သိမ်းတို့ ပူဇော်ရာ) ပညောင်ပင်ကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအသျှင်ဂေါတမ၏ ကောင်းသော ကျော်စောသတင်းသည် ဤသို့ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အရဟံ' မည်တော်မူ၏၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ', အကျင့် 'စရဏ' နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နဲ' မည်တော်မူ၏၊ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သုဂတ' မည်တော်မူ၏၊ လောကကို သိတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'လောကဝိဒူ' မည်တော်မူ၏၊ ဆုံးမထိုက်သူကို ဆုံးမတတ်သည့် အတုမဲ့ လွန်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အနုတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိ' မည်တော်မူ၏၊ နတ်လူတို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သတ္ထာဒေဝမနုဿာန' မည် တော်မူ၏၊ သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်သိ၍ သူတစ်ပါးတို့ကို သိစေတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဘဂဝါ ' မည်တော်မူ၏ဟု (ပျံ့နှံ့၍ထွက်၏)။

ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် နတ်နှင့်တကွသော မာရ်နတ်နှင့် တကွသော ဗြဟ္မာနှင့် တကွသော ဤသြကာသလောကကိုလည်းကောင်း၊ သမဏဗြာဟ္မဏနှင့် တကွသော မင်းများ လူများနှင့် တကွသော ဤသတ္တလောကကိုလည်းကောင်း ကိုယ်တိုင် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြု လျက် ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အစ၏ ကောင်းခြင်း အလယ်၏ ကောင်းခြင်း အဆုံး၏ ကောင်းခြင်းရှိသော အနက်နှင့်ပြည့်စုံသော သဒ္ဒါနှင့်ပြည့်စုံသော တရားကို ဟောတော်မူ၏၊ အလုံးစုံပြည့်စုံသော စင်ကြယ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ပြတော်မူ၏၊ ထိုသို့သဘောရှိသော ရဟန္တာ (ပုဂ္ဂိုလ်) တို့ကို ဖူးမြော်ရခြင်းသည် ကောင်းသည်သာတည်း"ဟု (ကြားသိရလေ၏)။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် တစ်သိန်းနှစ်သောင်းသော မဂဓတိုင်း သား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏၊ ထိုတစ်သိန်းနှစ်သောင်းသော မဂဓတိုင်းသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုး သား အချို့တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော

နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏၊ အချို့တို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားနှင့် အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆိုကုန်၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြီးဆုံးစေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏၊ အချို့တို့သည် မြတ်စွာဘုရားရှိရာ အရပ်သို့ လက်အုပ် ချီလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏၊ အချို့တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံ၌ အမည်အနွယ်ကို ပြောကြား လျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏၊ အချို့တို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။

ထိုအခါ တစ်သိန်းနှစ်သောင်းကုန်သော မဂဓတိုင်းသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့အား "ရဟန်းကြီး ကပင် ဥရုဝေလကဿပထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သလော၊ သို့မဟုတ် ဥရုဝေလကဿပကပင် ရဟန်းကြီးထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေသလော"ဟု အကြံဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုတစ်သိန်းနှစ်သောင်းကုန်သော မဂဓတိုင်းသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့၏ စိတ်အကြံကို မိမိ စိတ်ဖြင့် သိ၍ အသျှင်ဥရုဝေလကဿပကို ဂါထာဖြင့် မေးတော်မူ၏။ "ဥရုဝေလတောင် နေသော ကဿပ သင်သည် အကျင့်ဖြင့် ကြဲလှီသော ရသေ့တို့ကို ဆုံးမတတ်သော ဆရာကြီးဖြစ်လျက် အဘယ်ကို မြင်၍ မီးပူဇော်ခြင်းကို စွန့်လွှတ် သနည်း။

ကဿပ သင့်အား ထိုအကြောင်းကို မေးမြန်းအံ့၊ သင်၏ မီးပူဇော်ခြင်းကို (သင်သည်) အဘယ့်ကြောင့် ပယ်စွန့်သနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။

(မြတ်စွာဘုရား) အဆင်း အသံ အရသာဟူသော ကာမဂုဏ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မိန်းမတို့ကိုလည်းကောင်း ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကြောင့် (ပြည့်စုံကုန်၏ဟု) ပြောဆိုကုန်၏၊ ထိုအလုံးစုံကို (ခန္ဓာဟူသော) ဥပဓိတို့၌ အညစ်အကြေးသာတည်းဟု သိရသောကြောင့် ယဇ်ကြီး ယဇ်ငယ် ပူဇော်ခြင်းတို့၌ မမွေ့လျော်တော့ပါဟု (လျှောက်၏)။

ကဿပ အဆင်း အသံ အရသာဟု ဆိုအပ်သော ဤကာမဂုဏ်တို့၌ သင်၏ စိတ်နလုံးသည် မမွေ့လျော်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ မမွေ့လျော်သည်ရှိသော် အဘယ်မည်သော လူ့ပြည် နတ်ပြည်၌ သင်၏ စိတ်နလုံးသည် မွေ့လျော်သနည်း၊ ကဿပ ထို အကြောင်းကို ငါဘုရားအား ဖြေဆိုဦးလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

(မြတ်စွာဘုရား) အကြင်နိဗ္ဗာန်သည် ငြိမ်သက်၏၊ ခန္ဓာစသော ဥပဓိလည်း မရှိ၊ (ရာဂစသော)ကြောင့်ကြမ္မလည်း မရှိ၊ ကာမဘုံ၌လည်း မငြိကပ်၊ (ပဋ္ဌိသန္ဓေတည် နေဖြစ်ပွါးရခြင်း အိုရခြင်း သေရခြင်း နာရခြင်းဖြင့်) ဖောက်ပြန်မှုလည်း မရှိ၊ မဂ်မှ တစ်ပါးအခြားသော တရားဖြင့်လည်း မသိအပ်၊ ထိုနိဗ္ဗာန်ကို သိမြင်သောကြောင့် အကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည် ယဇ်ကြီး ယဇ်ငယ် ပူဇော်ခြင်းတို့၌ မမွေ့လျော်ပါ"ဟု (လျှောက်၏)။

၅၆။ ထို့နောက် အသျှင်ဥရုဝေလကဿပသည် နေရာမှထ၍ ပခုံးတစ်ဖက်၌ အပေါ်ရုံသင်္ကန်းကို စံပယ်တင်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့၌ ဦးခိုက်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာ ဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ ဆရာပါတည်း၊ အကျွန်ုပ်သည်ကား တပည့်ဖြစ်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ ဆရာပါတည်း၊ အကျွန်ုပ်ကား တပည့်ဖြစ်ပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ တစ်သိန်းနှစ်သောင်းသော မဂဓတိုင်းသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့အား "ဥရုဝေလ ကဿပသည် ရဟန်းကြီးထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏"ဟု အသိဉာဏ် ဖြစ်ကြလေ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုတစ်သိန်းနှစ်သောင်းသော မဂဓတိုင်းသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုး သားတို့၏ စိတ်ကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိ၍ အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဤသည်ကား အဘယ်နည်း–

ဒါနနှင့်စပ်သောစကား သီလနှင့်စပ်သောစကား နတ်ပြည်နှင့်စပ်သောစကား ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ် ယုတ်ညံ့ခြင်း ညစ်ညူးခြင်း (ကာမဂုဏ်တို့မှ) ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးတို့ကို ပြတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့၌ ခံ့သောစိတ် နူးညံ့သောစိတ် အပိတ်အပင် 'နီဝရဏ' မှ ကင်းသောစိတ် တက်ကြွသောစိတ် ယုံကြည်သောစိတ်ရှိသည်ကို သိတော်မူသောအခါ မြတ်စွာ့ဘုရားတို့၏ ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော် သိမြင်အပ်သော 'သာမုက္ကံသိက' တရားဒေသနာတော်ဖြစ်သော ဆင်းရဲ 'ဒုက္ခသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း 'သမุဒယသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာ 'နိရောဓ သစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းစဉ် 'မဂ္ဂသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း ပြတော်မူ၏။

မည်းညစ်ခြင်းကင်း၍ ဖြူစင်သော အဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာ ခံယူသကဲ့သို့ ဗိမ္ဗိသာရမင်း အမှူးရှိသော ထိုတစ်သိန်းတစ်သောင်းသော ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့အား ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် " ဖြစ်ခြင်း သဘောရှိသော တရားအလုံးအစုံသည် ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏"ဟု (ကိလေသာ) မြူ အညစ်အကြေးမှ ကင်းသော တရားမျက်စိ 'သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်' သည် ဖြစ်ပေါ်၏၊ တစ်သောင်းသော လူအပေါင်းသည် ဥပါသကာအဖြစ်ကို ကြားလျှောက်၏။

၅၇။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် တရားကို မြင်ပြီးသည်ဖြစ်၍ တရားသို့ ရောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ တရားကို သိပြီးသည်ဖြစ်၍ တရားသို့ သက်ဝင်ပြီးသည်ဖြစ်၍ ယုံမှားခြင်းကို ကူးမြောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သို့လော သို့လော (တွေးတောခြင်း) ကင်းသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍ ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးစားထိုက်သူမရှိသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား–

"အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား ရှေးအခါ အိမ်ရှေ့မင်းသားဖြစ်စဉ် ငါးပါးသော တောင့်တမှု တို့သည် ဖြစ်ပါကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်အား ထိုတောင့်တခြင်းတို့သည် ယခုအခါ ပြည့်စုံပါပြီ။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား ရှေးအခါ အိမ်ရှေ့မင်းသား ဖြစ်စဉ် 'ငါ့ကို မင်းအဖြစ်၌ အဘိသိက်သွန်းပါမူ ကောင်းလေစွ'ဟု အကြံအစည် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဤသည်ကား အကျွန်ုပ်၏ ရှေ့ဦးစွာ တောင့်တမှု ဖြစ်ပါသည်၊ ထိုတောင့်တမှုသည် အကျွန်ုပ်အား ယခုအခါ ပြည့်စုံပါပြီ။

'ထိုမင်းဖြစ်ပြီးသော အကျွန်ုပ်နိုင်ငံသို့ ပူဇော်အထူးကိုခံထိုက်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွ ရောက်လာပါမူ ကောင်းလေစွ'ဟု အကြံအစည် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဤသည်ကား အကျွန်ုပ်၏ နှစ်ကြိမ်မြောက် တောင့်တမှုဖြစ်ပါသည်၊ ထိုတောင့်တမှုသည် အကျွန်ုပ်အား ယခုအခါ ပြည့်စုံပါပြီ။

'ထိုမြတ်စွာဘုရားကို အကျွန်ုပ်သည် ဆည်းကပ်ရပါမူ ကောင်းလေစွ'ဟု အကြံအစည် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဤသည်ကား အကျွန်ုပ်၏ သုံးကြိမ်မြောက် တောင့်တမှု ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတောင့်တမှုသည် အကျွန်ုပ်အား ယခုအခါ ပြည့်စုံပါပြီ။

'ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်အား တရားဟောပါမူ ကောင်းလေစွ'ဟု အကြံအစည် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဤသည်ကား အကျွန်ုပ်၏ လေးကြိမ်မြောက် တောင့်တမှု ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတောင့်တမှုသည် အကျွန်ုပ်အား ယခုအခါ ပြည့်စုံပါပြီ။

'ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ငါသည် သိရပါမူကား ကောင်းလေစွ'ဟု အကြံအစည် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဤသည်ကား အကျွန်ုပ်၏ ငါးကြိမ်မြောက် တောင့်တမှု ဖြစ်ပါသည်။ ထို တောင့်တမှုသည် အကျွန်ုပ်အား ယခုအခါ ပြည့်စုံပါပြီ။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား ရှေးအခါ အိမ်ရှေ့မင်းသားဖြစ်စဉ် ဤငါးပါးသော တောင့်တမှုတို့ ဖြစ်ပါကုန်၏။ ထိုတောင့်တမှုတို့သည် ယခုအခါ ပြည့်စုံကြပါပြီ။

အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်ရှိပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်ရှိပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား ဥပမာသော်ကား မှောက်ထားသည်ကို လှန်ပြတိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသည်ကို ဖွင့်လှစ်ပြတိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မျက်စိ လည်သောသူအား လမ်းကို ပြောကြားတိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ 'မျက်စိရှိသောသူတို့သည် အဆင်း တို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်'ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြတိသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော်မူပါ ပေ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ တရား တော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာဟု မှတ်တော်မူပါ။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ နက်ဖြန်အဖို့ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိ၍ နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရှိအသေပြုပြီးလျှင် ဖဲခွါသွားလေ၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် ထိုညဉ့်လွန်မြောက်ပြီးနောက် မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီမံစေပြီးလျှင် "အသျှင်ဘုရား အချိန်တန်ပါပြီ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ"ဟု မြတ်စွာ ဘုရားအား အချိန် (တန်ကြောင်း) ကို လျှောက်စေ၏။

၅၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူလျက် အလုံးစုံ ရသေ့ဟောင်းချည်းဖြစ်ကုန်သော များစွာသော တစ်ထောင်သော ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် လုလင်အသွင် ဖန်းဆင်း၍ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်း သံဃာ၏ ရှေ့မှ ရှေ့မှ ဤဂါထာတို့ကို သီဆိုလျက် သွား၏။

“ယဉ်ကျေးသော စိတ်နှလုံးရှိတော်မူသော၊ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်တော်မူပြီးသော၊ သိဂ်ီနိုက်ရွှေ အဆင်းရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ယဉ်ကျေးသော စိတ်နှလုံးရှိကုန်သော၊ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်ပြီးကုန်သော ရသေ့ဟောင်း (ရဟန္တာ) တစ်ထောင်တို့နှင့် အတူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝင်တော်မူလာပါပြီ။

သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်တော်မူပြီးသော၊ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်တော်မူပြီးသော၊ သိဂ်ီနိုက်ရွှေ အဆင်းရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်ကုန်ပြီးသော၊ ကိလေသာမှ လွတ်ကုန်ပြီးသော ရသေ့ဟောင်း (ရဟန္တာ) တစ်ထောင်တို့နှင့် အတူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝင်တော်မူလာပါပြီ။

သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ကူးမြောက်တော်မူပြီးသော၊ ကိလေသာမှ လွတ်တော်မူပြီးသော၊ သိဂ်ီနိုက်ရွှေ အဆင်းရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ကူးမြောက်ကုန်ပြီးသော၊ ကိလေသာမှ လွတ်ကုန်ပြီးသော ရသေ့ဟောင်း (ရဟန္တာ) တစ်ထောင်တို့နှင့် အတူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝင်တော်မူလာပါပြီ။

ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေရှိတော်မူသော၊ ကိလေသာမှ လွတ်တော်မူပြီးသော၊ သိဂ်ီနိုက် ရွှေ အဆင်းရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေရှိကုန်သော၊ ကိလေသာမှ လွတ်ကုန်ပြီးသော ရသေ့ဟောင်း (ရဟန္တာ) တစ်ထောင်တို့နှင့် အတူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝင်တော်မူလာပါပြီ။

ဆယ်ပါးသော အရိယာတို့၏ နေခြင်းလည်း ရှိတော်မူသော၊ ဆယ်ပါးသော ကိုယ်အား ဉာဏ်အားနှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူသော၊ ဆယ်ပါးသော (ကုသလကမ္မပထ) တရားကိုလည်း သိတော်မူသော၊ ဆယ်ပါးသော အသေက္ခလက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည့်ရဟန္တာတစ်ထောင်ခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝင် တော်မူလာပါပြီ”ဟု (ဤဂါထာတို့ကို သီဆိုလျက် သွား၏)။

လူတို့သည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းကို မြင်၍ “ဤလုလင်သည် အလွန် အဆင်းလှပေစွတကား၊ ဤလုလင်သည် ရှုချင်ဖွယ် ရှိပေစွတကား၊ ဤလုလင်သည် ကြည်ညိုဖွယ် ရှိပေစွတကား၊ ဤလုလင်သည် အဘယ်သူ၏သား ဖြစ်ပါလိမ့်မည်နည်း”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ဤသို့ ပြောဆိုကြကုန်သော် နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည် ထိုလူတို့ကို–

“အကြင် မြတ်စွာဘုရားသည် လောကၽ် မြဲမြံတည်တံ့သော လုံ့လပညာနှင့် ပြည့်စုံ တော်မူ၏၊ ခပ်သိမ်းသော ဣန္ဒြေတို့ၽ် ယဉ်ကျေးတော်မူ၏၊ ခပ်သိမ်းသော ကိလေ သာတို့မှ စင်ကြယ်တော်မူ၏၊ တုဘက်ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ရှိတော်မမူ၊ (လူနတ်တို့၏) ပူဇော် အထူးကိုလည်း ခံတော်မူထိုက်၏၊ ကောင်းသော တရားစကားကိုလည်း ဟောကြား တော်မူတတ်၏၊ ငါသည်ကား ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ အလုပ်အကျွေးပင်တည်း”ဟု ဂါထာဖြင့် ဆို၏။

၅၉။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ နန်းတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ ခင်းထားသောနေရာၽ် ထိုင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရမင်းသည် မြတ်စွာဘုရား အမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့်တိုင်အောင် တားမြစ်သည့်တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး၏။

မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကိုဖယ်ပြီးသောအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယ မည်သော ဗိမ္မိသာရမင်းသည် တစ်ခုသောနေရာ၌ ထိုင်၏။

တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရမင်းအား– "အဘယ်အရပ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသုံးတော်မူသင့်သနည်း၊ ထိုအရပ်သည် ရွာမှ မဝေးလွန်း မနီးလွန်း အသွားအလာနှင့် ပြည့်စုံရာ၏၊ ဘုရားဖူးလိုသူ တရားနာလိုသူတို့အား သွားရောက်ရန် လွယ်ကူရာ၏၊ နေ့အခါ လူမပြွမ်း၊ ညချမ်းအခါလည်း အသံနည်းရာ၏၊ ပြည်ရွာ တွန်သံ 'အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် အသံ' မရှိရာ၊ လူစော်မနံရာ 'လူတို့၏ အနံ့အသက်မှ ကင်းရာ၏ '၊ လူတို့၏ လျှို့ဝှက်သော အမှုကို ပြုခြင်းငှါထိုက်သော ကိန်းအောင်း၍ နေခြင်းငှါ လျောက်ပတ်သော အရပ်မျိုး ဖြစ်ရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထို့နောက် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရမင်းကြီးအား–

"ငါတို့၏ ဤဝေဠုဝန် ဥယျာဉ်သည် ရွာနှင့် မဝေးလွန်း မနီးလွန်း အသွား အလာနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဘုရားဖူးလိုသူ တရားနာလိုသူတို့အား သွားရောက်ရန် လွယ်ကူ၏၊ နေ့အခါ လူနှင့် မပြွမ်း၊ ညချမ်းအခါလည်း အသံနည်း၏၊ ပြည်ရွာတွန်သံ မရှိ၊ လူတို့၏ အင်္ဂေ့အသက် ကင်း၏၊ လူတို့၏ လျှို့ဝှက်သော အမှုကို ပြုခြင်းငှါ ထိုက်၏၊ ကိန်းအောင်း၍ နေခြင်းငှါ လျောက်ပတ်၏၊ ငါသည် ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်ကို ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား အကယ်၍ လှူရပါမူကား ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ထို့နောက် မဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရမင်းကြီးသည် ရွှေကရားကို ယူ၍ "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်ကို ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းအပေါင်းအား လှူပါ၏"ဟု (ဖြွက်ဆို၍) မြတ်စွာဘုရားအား စွန့်လွှတ် လှူဒါန်း၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတိုက် အရံကို ခံယူတော်မူ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရမင်းကြီးကို တရား စကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေတော်မူပြီးလျှင် နေရာမှထကာ ဖဲခွါ ကြွသွားတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သော အကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော် မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့အား "ရဟန်းတို့ အရံကို (အလှူခံစိမ့်သောငှါ) ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဗိမ္မိသာရမင်းနှင့် တွေ့ဆုံတော်မူခန်း ပြီး၏။

၁၄–သာရိပုတ္တရာနှင့် မောဂ္ဂလာန် ရဟန်းပြုခန်း

၆၀။ တစ်ရံရောအခါ သိဒ္ဓည်းပရိဗိုဒ်သည် နှစ်ရှင်းကျိပ် အရေအတွက်ရှိသော များစွာသော ပရိဗိုဒ် ပရိသတ်နှင့်အတူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နေ၏။ ထိုအခါ သာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် သိဒ္ဓည်းပရိဗိုဒ် ထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်၏၊ ထိုသာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် "မသေရာ အမြိုက် နိဗ္ဗာန်ကို ရှေးဦးစွာ ရသူသည် ပြောကြားစတမ်း"ဟု ကတိကဝတ်ကို ပြုထားကုန်၏။

ထိုအခါ ဣရိယာပုထ်နှင့် ပြည့်စုံသော အသျှင်အဿဇိသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူကာ မျက်လွှာချလျက် ကြည်ညိုဖွယ်သော ရှေ့သို့ တက်ခြင်း နောက်သို့ ဆုတ်ခြင်း တူရူကြည့်ခြင်း တစောင်းကြည့်ခြင်း ကွေးခြင်း ဆန့်ခြင်းဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။

သာရိပုတ္တရာ ပရိဗိုဒ်သည် ချအပ်သော မျက်လွှာရှိသည်ဖြစ်၍ ဣရိယာပုထ်နှင့် ပြည့်စုံစွာ ကြည်ညိုဖွယ်ဂုဏ်ကို ဆောင်သော ရှေ့သို့တက်ခြင်း နောက်သို့ဆုတ်ခြင်း တူရူကြည့်ခြင်း တစောင်းကြည့်ခြင်း ကွေးခြင်း ဆန့်ခြင်းဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော အသျှင်အဿဇိကို တွေ့မြင်၍ ထို သာရိပုတြာ ပရိဗိုဒ်အား–

"လောကၽ် အကြင် ရဟန္တာတို့သည်လည်းကောင်း၊ အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်သူတို့သည်လည်းကောင်း ရှိကုန်၏၊ ထိုသူတို့တွင် ဤရဟန်းကား တစ်ပါးအပါဝင်တည်း၊ ငါသည် ဤ ရဟန်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ 'ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ်ဆရာကို ရည်ညွှန်း၍ ရဟန်းပြုသနည်း၊ သင်၏ ဆရာကား အဘယ်သူနည်း၊ အဘယ်သူ၏ တရားကို သင်နှစ်သက်ပါသနည်း'ဟု မေးရပါမူ ကောင်းလေရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် သာရိပုတ္တရာပရိဗိုဒ်အား "ဤရဟန်းကို မေးမြန်းခြင်းငှါ အခါအခွင့် မဟုတ်သေး၊ ရွာတွင်းသို့ ဝင်၍ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်နေဆဲ ဖြစ်၏၊ အလိုရှိသော သူတို့သည် မှန်းဆ၍သာ သိအပ်သော အမြိုက်နိဗ္ဗာန်သည် ရှိ၏၊ (ထိုနိဗ္ဗာန်ကို ရှာသော) ငါသည် ဤရဟန်းသို့ နောက်မှ နောက်မှ လိုက်ရပါမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်အဿဇိသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းအလို့ငှါလှည့်လည်၍ ဆွမ်းကို ယူဆောင်လျက် ကြွသွားတော်မူ၏။ ထိုအခါ သာရိပုတ္တရာပရိဗိုဒ်သည်လည်း အသျှင်အဿဇိထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင် အဿဇိနှင့် အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြီးဆုံးစေပြီး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်သော သာရိပုတြာပရိဗိုဒ်သည် အသျှင်အဿဇိကို–

"ငါ့သျှင် သင်၏ ဣန္ဒြေတို့သည် ကြည်လင်ကုန်၏၊ အရေအဆင်းသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်တောက်ပ၏၊ ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ်သူကို ရည်ညွှန်း၍ ရဟန်းပြုသနည်း၊ သင်၏ ဆရာကား အဘယ်သူနည်း၊ အဘယ်သူ၏ တရားကို သင်နှစ်သက်သနည်း"ဟု မေး၏။

ငါ့သျှင် သာကီဝင်မင်းသားဖြစ်သော သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသည့် ရဟန်းမြတ်သည် ရှိတော်မူ၏၊ ငါသည် ထိုဘုန်းတော်ကြီးသော ရဟန်းမြတ်ကို ရည်ညွှန်း၍ ရဟန်းပြု၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ငါ၏ ဆရာပေတည်း၊ ငါသည် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်သက်၏ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်၏ ဆရာသည် အဘယ်အယူရှိသနည်း၊ အဘယ်သို့ ဟောကြားသနည်းဟု (မေးပြန်ရာ) ငါ့သျှင် ငါသည်ကား ဤသာသနာသို့ ယခုပင် ဝင်ရောက်စ ဖြစ်၏၊ ရဟန်းပြု၍ မကြာမြင့်သေးသည့် ရဟန်းသစ် ဖြစ်၏၊ ငါသည် သင့်အား အကျယ်အားဖြင့် တရားကို ဟောခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ သို့သော်လည်း သင့်အား အကျဉ်းအားဖြင့် အနက်သဘောကို ဟောပေအုံ့ဟု (ဆိုး၏)။

ထိုအခါ သာရိပုတ္တရာပရိဗိုဒ်သည် အသျှင်အဿဇိကို "ငါ့သျှင် ရှိပါစေ၊ နည်းသည်ဖြစ်စေ၊ များသည် ဖြစ်စေ ဟောပါလော့၊ အနက်ကိုသာလျှင် အကျွန်ုပ်အား ဟောပါလော့၊ အနက်ကိုသာ အကျွန်ုပ် အလိုရှိပါ၏၊ များစွာသော သဒ္ဒါဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအုံ့နည်း"ဟု ဆိုး၏။

ထို့နောက် အသျှင်အဿဇိသည် သာရိပုတ္တရာပရိဗိုဒ်အား– "အကြင် (ဒုက္ခ) တရားတို့သည် အကြောင်း 'သမုဒယ'ကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏။ ထို (ဒုက္ခ) တရားတို့၏ အကြောင်း 'သမုဒယ' ဖြစ်သော တရားကိုလည်းကောင်း၊ ထိုအကျိုး (ဒုက္ခ), အကြောင်း 'သမုဒယ' တရားတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းရာ 'နိရောဓ' နှင့် ချုပ်ငြိမ်းကြောင်း 'မဂ္ဂ' တရားကိုလည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။ ရဟန်းမြတ်သည် ဤသို့ အယူရှိပါ၏"ဟု တရားအမြွက်ကို ဟော၏။

ထိုအခါ သာရိပုတ္တရာပရိဗိုဒ်အား ဤတရားအမြွက်ကို ကြားနာရ၍ "ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိသော တရား အလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏"ဟု (ကိလေသာ) မြူအညစ်အကြေးမှ ကင်းသော တရားမျက်စိ 'သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်' သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုမျှပင် ဖြစ်စေကာမူ ဤတရားသာလျှင် (ငါတို့ ရှာဖွေသော) တရားတည်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း မရှိသော ဤအမြိုက်နိဗ္ဗာန်တရားကို (အသျှင်တို့သည်) သိကုန်ပြီ၊ (ငါတို့မူကား) ဤနိဗ္ဗာန်တရားကို မသိမမြင်ဘဲ များစွာသော နဟုတသရ်ုာ်ကမ္ဘာတို့ ကျော်လွန်ခဲ့လေပြီဟု (ဆိုး၏)။

၆၁။ ထို့နောက် သာရိပုတ္တရာပရိဗိုဒ်သည် မောဂ္ဂလာန်ပရိဗိုဒ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ မောဂ္ဂလာန် ပရိဗိုဒ်သည် အဝေးမှ လာသော သာရိပုတ္တရာပရိဗိုဒ်ကို မြင်၍ သာရိပုတ္တရာပရိဗိုဒ်အား–

"ငါ့သျှင် သင်၏ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြည်လင်ကုန်၏၊ အရေအဆင်းသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်တောက်ပ၏၊ ငါ့သျှင် အသို့ပါနည်း၊ သင်သည် မသေရာ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်တရားကို ရခဲ့ (သိခဲ့) ပြီလော"ဟု မေး၏။

ငါ့သျှင် မသေရာ အမြိုက်နိဗ္ဗာန် တရားကို ရခဲ့ (သိခဲ့) ပါပြီဟု (ပြော၏)။ ငါ့သျှင် ဘယ်နည်းဘယ်ပုံဖြင့် သင်သည် မသေရာ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်တရားကို ရခဲ့ (သိခဲ့) ပါသနည်းဟု (မေးပြန်၏)။

ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ချထားသော မျက်လွှာရှိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ထံနှင့် ပြည့်စုံစွာ ကြည်ညိုဖွယ်သောဂုဏ်ကို ဆောင်သော ရှေ့သို့တက်ခြင်း နောက်သို့ဆုတ်ခြင်း တူရူကြည့်ခြင်း တစောင်းကြည့်ခြင်း ကွေးခြင်း ဆန့်ခြင်းဖြင့် ဤရာဇဝိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော အဿဇိရဟန်းကို တွေ့မြင်၍ အကျွန်ုပ် အား "အကြင်သူတို့သည် လောကဌ် ရဟန္တာတို့သည်လည်းကောင်း၊ အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်သူတို့သည်လည်းကောင်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့တွင် ဤရဟန်းကား တစ်ပါးအပါအဝင်တည်း၊ ငါသည် ဤရဟန်းကို ချဉ်းကပ်၍

'ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ်သူကို ရည်ညွှန်း၍ ရဟန်းပြုပါသနည်း၊ သင်၏ဆရာကား အဘယ်သူနည်း၊ အဘယ်သူ၏ တရားကို သင်သည် နှစ်သက်သနည်း'ဟု မေးရပါမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

"ငါ့သျှင် ထိုအကျွန်ုပ်အား ဤရဟန်းကို မေးမြန်းခြင်းငှါ အခါအခွင့် မဟုတ်သေး၊ ရွာတွင်းသို့ ဝင်၍ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်နေဆဲဖြစ်၏။ အလိုရှိသော သူတို့သည် မှန်းဆ၍သာ သိအပ်သော အမြိုက် နိဗ္ဗာန်သည် ရှိ၏၊ (ထိုနိဗ္ဗာန်ကို ရှာသော) ငါသည် ဤရဟန်းသို့ နောက်မှ နောက်မှ လိုက်ရပါမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံ ဖြစ်ပြန်ပါသည်။

ငါ့သျှင် ထိုအခါ အသျှင်အဿဇိသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းကိုယူဆောင် လျက် ဗဲကြွသွားတော်မူ၏။ အကျွန်ုပ်သည်လည်း အသျှင်အဿဇိထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်အဿဇိမထေရ် နှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်အမှတ်ရဖွယ်စကားကို ပြီးဆုံးစေပြီး နောက် တစ်ခုသောနေရာ၌ ရပ်တည်သော အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်အဿဇိရဟန်းကို "ငါ့သျှင် သင်၏ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြည်လင်ကုန်၏၊ အရေအဆင်းသည် စင်ကြယ်၏။ ဖြူစင်တောက်ပ၏၊ ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ်သူကို ရည်ညွှန်း၍ ရဟန်းပြုသနည်း၊ သင်၏ ဆရာကား အဘယ်သူနည်း၊ အဘယ်သူ၏ တရားကို သင်နှစ်သက်သနည်းဟု လျှောက်ခဲ့ပါသည်။

ငါ့သျှင် သာကီဝင်မင်းသားဖြစ်သော သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသည့် ရဟန်းမြတ်ကို ရည်ညွှန်း၍ ငါသည် ရဟန်းပြု၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ဆရာတည်း၊ ငါသည် ထိုမြတ်စွာဘုရား တရားတော်ကို နှစ်သက်၏ဟု (ပြောဆိုပါသည်)။

အသျှင်ဘုရား၏ ဆရာသည် အဘယ်အယူရှိသနည်း၊ အဘယ်သို့ ဟောကြားသနည်းဟု (မေးမြန်း ခဲ့ပါသည်)။ ငါ့သျှင် ငါသည်ကား ဤသာသနာတော်သို့ ယခုမှပင် ဝင်ရောက်စဖြစ်သော ရဟန်းသစ် ဖြစ်ပါ၏၊ ရဟန်းပြု၍ မကြာမြင့်သေးသည့် ငါသည် သင့်အား တရားကို အကျယ်အားဖြင့် ဟောခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ သို့သော်လည်း သင့်အား အကျဉ်းအားဖြင့် အနက်သဘောကို ဟောပေအုံ့"ဟု (ဆိုပါသည်)။

ငါ့သျှင် ထိုအခါ ငါက အဿဇိ ရဟန်းကို– "ငါ့သျှင် ရှိပါစေ၊ နည်းသည်ဖြစ်စေ, များသည်ဖြစ်စေ ဟောပါလော့၊ အကျွန်ုပ် အား အနက်ကိုသာလျှင် ဟောပါလော့၊ အနက်ကိုသာ အကျွန်ုပ်အလိုရှိပါ၏၊ များစွာသော သဒ္ဒါဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိပါအုံ့နည်း"ဟု ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။

ငါ့သျှင် ထိုအခါ အဿဇိရဟန်းသည်– အကြင် (ဒုက္ခသစ္စာ) တရားတို့သည် အကြောင်း 'သမုဒယ' သစ္စာကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထို (ဒုက္ခသစ္စာ) တရားတို့၏ အကြောင်း 'သမုဒယသစ္စာ' ဖြစ်သော တရားကိုလည်းကောင်း၊ ထို အကျိုး (ဒုက္ခသစ္စာ), အကြောင်း 'သမုဒယသစ္စာ' တရားတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းရာ 'နိရောဓသစ္စာ' နှင့် ချုပ်ငြိမ်းကြောင်း 'မဂ္ဂသစ္စာ' တရားကိုလည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏၊ ရဟန်း မြတ်ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ အယူရှိ၏ဟု ဤတရားအမြွက်ကို ဟောကြားပါ၏ဟု (ဆိုလေ၏)။

ထိုအခါ မောဂ္ဂလာန်ပရိဗိုဇ်အား ဤတရားဒေသနာကို ကြားနာရ၍ "ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိသော တရား အလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏"ဟု (ကိလေသာ) မြူ အညစ်အကြေးမှ ကင်းသော တရားမျက်စိ 'သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်' သည် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လေ၏။

ထိုမျှပင် ဖြစ်စေကာမူ ဤတရားသာလျှင် (ငါတို့ရှာဖွေသော) တရားတည်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း မရှိသော ဤအမြိုက်နိဗ္ဗာန်တရားကို (အသျှင်တို့သည်) သိကုန်ပြီ၊ (ငါတို့ မှာမူကား) ဤနိဗ္ဗာန် တရားကို မသိမမြင်ဘဲ များစွာသော နဟုတသင်္ခါကမ္ဘာတို့ ကျော်လွန်ခဲ့လေပြီဟု (ဆိုး၏)။

၆၂။ ထိုအခါ မောဂ္ဂလာန်ပရိဗိုဇ်သည် သာရိပုတ္တရာပရိဗိုဇ်ကို "ငါ့သျှင် ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ သွားကုန်အံ့၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့ဆရာပင်တည်း"ဟု ဆို၏။

ငါ့သျှင် ဤနှစ်ရှာငါးကျိပ်သော ပရိဗိုဇ်တို့သည် ငါတို့ကို အမှီသဟဲပြု၍ ငါတို့ကို ကြည့်ရှုလျက် ဤ (သိဋ္ဌည်းအထံ) ၌ နေကုန်၏၊ ထိုသူတို့ကိုလည်း ရှေ့ဦးစွာ ပန်ကြားကုန်အံ့၊ သူတို့ ထင်မြင်သည့် အတိုင်း ပြုကုန်လတ္တံ့ဟု (ဆို၏)။

ထို့နောက် သာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ထိုပရိဗိုဇ်တို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုပရိဗိုဇ်တို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ သွားကုန်အံ့၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့၏ ဆရာပင် တည်း"ဟု ဆိုကုန်၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်တို့ကို အမှီပြု၍ အသျှင်တို့ကို ကြည့်ရှုလျက် ဤသိဋ္ဌည်းထံ၌ နေပါကုန်၏၊ အသျှင်တို့သည် ရဟန်းမြတ်ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်မည်ဆိုပါလျှင် အကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါကုန်အံ့ဟု (ဆိုကုန်၏)။

ထို့နောက် အသျှင်သာရိပုတ္တရာ အသျှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် သိဋ္ဌည်းပရိဗိုဇ်၏ အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ သိဋ္ဌည်းပရိဗိုဇ်ကို "ငါ့သျှင် ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ သွားကုန်အံ့၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့၏ ဆရာပင်တည်း"ဟု ဆိုကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ မသင့်လျော်ချေ၊ မသွားကုန်လင့်၊ ငါတို့သုံးယောက်လုံးပင် ဤဂိုဏ်းကို (ဤပရိဗိုဇ် အပေါင်းကို) ထိန်းသိမ်းကုန်အံ့ဟု (ဆို၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်သာရိပုတြာ အသျှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် သိဋ္ဌည်းပရိဗိုဇ်ကို "ငါ့သျှင် ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ သွားကုန်အံ့၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့၏ ဆရာပင်တည်း"ဟု ဆိုကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ မသင့်လျော်ချေ၊ မသွားကုန်လင့်၊ ငါတို့သုံးယောက်လုံးပင် ဤဂိုဏ်းကို (ဤပရိဗိုဇ် အပေါင်းကို) ထိန်းသိမ်းကုန်အံ့ဟု (ဆို၏)။

ထိုအခါ သာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ထိုနှစ်ရှာငါးကျိပ်သော ပရိဗိုဇ်တို့ကို ခေါ်ဆောင်၍ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၏။

သိဋ္ဌည်းပရိဗိုဇ်အား ထိုနေရာ၌ပင် ပူသော သွေးသည် ခံတွင်းမှ အန်ထွက်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အဝေးမှလာသော ထိုသာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလာန်တို့ကို မြင်တော်မူ၍ ရဟန်း တို့ကို "ရဟန်းတို့ ကောလိတ ဥပတိသ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် လာကုန်၏၊ ထိုသူနှစ်ယောက်သည် ငါဘုရား၏ ကြီးကဲ မြင့်မြတ်သော တပည့်အစုံ ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

နက်နဲသော ဉာဏ်၏ အရာဖြစ်၍ ဥပဓိတို့၏ကုန်ရာ အတုမဲ့မြတ်သော နိဗ္ဗာန်၌ အာရုံပြုသောအားဖြင့် လွတ်ကုန်ပြီးသော ထိုသာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလာန်တို့ကို ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်သို့ မရောက်မီ မြတ်စွာဘုရားသည်–

"ထိုကောလိတ ဥပတိဿ အဆွေခင်ပွန်း နှစ်ယောက်တို့သည် လာကုန်၏၊ ထိုသူ နှစ်ယောက်သည် ငါဘုရား၏ ကြီးကဲမြင့်မြတ်သော တပည့်အစုံ ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ သာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့၌ ဦးခိုက်၍ မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ ရှင့်အဖြစ် ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်၏"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ လာကုန်လော့" "တရားကို ကောင်းစွာ ဟောအပ်၏၊ ဝဋ်ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုခြင်းငှါ မြတ်သောအကျင့်ကို ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်လော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုစကားတော်သည်ပင်လျှင် ထို (နှစ်ရှင်ငါးကျိပ်နှစ်ယောက်သော) အသျှင်တို့၏ ပဋ္ဌင်းအဖြစ် ပြီးလေ၏။

၁။ နဟုတသချ်ာဟူသည်ကား တစ်ဆယ်တည်၊ တစ်ဆယ်နှင့်မြှောက်၊ တစ်ရာဖြစ်၏။ တစ်ရာတည်၊ တစ်ဆယ်နှင့်မြှောက်၊ တစ်ထောင်ဖြစ်၏။ တစ်ထောင်တည်၊ တစ်ရာနှင့်မြှောက်၊ တစ်သိန်းဖြစ်၏။။ တစ်သိန်းတည်၊ တစ်ရာနှင့်မြှောက်၊ ကောဋိဖြစ်၏။ ကောဋိတစ်သိန်းတည်၊ တစ်ရာနှင့်မြှောက်၊ ပကောဋိဖြစ်၏။ ပကောဋိတစ်သိန်းတည်၊ တစ်ရာနှင့်မြှောက်၊ ကောဋိပကောဋိ၊ ဖြစ်၏။ ကောဋိပကောဋိ တစ်သိန်းတည်၊ တစ်ရာနှင့်မြှောက်၊ နဟုတသချ်ာဖြစ်၏။ (သာရတ္ထဒီပနီဋီကာ)

♣

လူကုံထံတို့ ရဟန်းပြုခန်း

၆၃။ တစ်ရံရောအခါ အလွန် ထင်ရှားကျော်စောကုန်သော မဂဓတိုင်းနေ အမျိုးသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်၏။

လူတို့သည်–

"ရဟန်းဂေါတမသည် သားမရှိစိမ့်သောငှါ ပြုကျင့်၏၊ ရဟန်းဂေါတမသည် လင်နှင့် ကင်းကွာစိမ့်သောငှါ ပြုကျင့်၏၊ ရဟန်းဂေါတမသည် အမျိုးပြတ်စိမ့်သောငှါ ပြုကျင့်၏၊ ယခုဤရဟန်း ဂေါတမသည် ရသေ့တစ်ထောင်ကို ရဟန်းပြုခဲ့ပြီ၊ သိဒ္ဓည်း၏ တပည့်ဖြစ်သော နှစ်ရှင်ငါးကျိပ်သော ပရိဗိုဇ်တို့ကိုလည်း ရဟန်းပြုခဲ့ပြီ၊ အလွန်ထင်ရှားကျော်စောသော မဂဓတိုင်းနေ အမျိုးသားတို့သည် ရဟန်းဂေါတမထံ၌ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ် ပြပြောဆိုကြကုန်၏။ ထို့ပြင် ရဟန်းတို့ကို မြင်သောအခါ–

"ရဟန်းကြီးဂေါတမသည် တောင်ငါးလုံး ခြံရံအပ်သော မဂဓတိုင်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ကြီးသို့ လာချေပြီ၊ အလုံးစုံသော သိဒ္ဓည်း၏ တပည့်တို့ကို ဆောင်ယူခဲ့ပြီးနောက် ယခု အဘယ်သူကို ဆောင်ယူလတ္တံ့နည်း"ဟု ဂါထာဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း။ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထို (ကဲ့ရဲ့သော) အသံသည် ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ မဖြစ်လတ္တံ့၊ ခုနစ်ရက်သာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ခုနှစ်ရက်လွန်မြောက်သော် ပပျောက်လတ္တံ့. ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သင်တို့ကို–

"ရဟန်းကြီးဂေါတမသည် တောင်ငါးလုံး ခြံရံအပ်သော မဂဓတိုင်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ကြီးသို့ လာချေပြီ၊ အလုံးစုံသော သိဒ္ဓည်း၏ တပည့်တို့ကို ဆောင်ယူခဲ့ပြီးနောက် ယခု အဘယ်သူကို ဆောင်ယူလတ္တံ့နည်း"ဟု ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့ပြောဆိုသော သူတို့ကို သင်တို့သည်–

"ကြီးသော လုံ့လရှိကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် စင်စစ် သူတော်ကောင်း တရားဖြင့် ဆောင်ယူကုန်၏၊ တရားသဖြင့် ဆောင်ယူသော ပညာရှိတို့ကို ငြူစူစောင်း မြောင်းခြင်းဖြင့် အဘယ်ပြုအံ့နည်း"ဟု ဂါထာဖြင့် ပြန်၍ ပြစ်တင်ပြောဆိုကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ လူတို့သည် ရဟန်းတို့ကို တွေ့မြင်သော်–

"ရဟန်းကြီးဂေါတမသည် တောင်ငါးလုံး ခြံရံအပ်သော မဂဓတိုင်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ကြီးသို့ လာချေပြီ၊ အလုံးစုံသော သိဒ္ဓည်း၏ တပည့်တို့ကို ယူဆောင်ခဲ့ပြီးနောက် ယခု အဘယ်သူကို ယူဆောင်လတ္တံ့နည်း" ဟူသော ဂါထာဖြင့် ပြစ်တင် ကဲ့ရဲ့ပြောဆိုကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့ကို–

"ကြီးသော လုံ့လရှိကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် စင်စစ် သူတော်ကောင်း တရားဖြင့် ဆောင်ယူကုန်၏၊ တရားသဖြင့် ဆောင်ယူသော ပညာရှိတို့ကို ငြူစူ စောင်း မြောင်းခြင်းဖြင့် အဘယ်ပြုအံ့နည်း" ဟူသော ဂါထာဖြင့် ပြန်၍ ပြစ်တင် ကဲ့ရဲ့ပြောဆိုကုန်၏။

လူတို့သည် "သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတော်တို့သည် တရားသဘောဖြင့် ဆောင်ယူကုန်၏၊ တရားနှင့်မညီ အဓမ္မဆောင်ယူကုန်သည် မဟုတ်"ဟု (သိကုန်၍) ကဲ့ရဲ့သော အသံသည် ခုနစ်ရက်သာ ဖြစ်၏၊ ခုနစ်ရက် လွန်မြောက်သောအခါ ပပျောက်လေ၏။

အသျှင်သာရိပုတ္တရာ အသျှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ ရဟန်းပြုခန်း ပြီး၏။

စတုတ္ထခန်း ပြီး၏။

၁၅–ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၌ ပြုရန်ကျင့်ဝတ်ကို ပြဆိုခြင်း

၆၄။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ နိဿရည်းဆရာမရှိ သွန်သင်ဆုံးမသူ မရှိသည် ဖြစ်၍ မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံလျက် ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာနှင့် မပြည့်စုံဘဲ

ဆွမ်းခံလှည့်လည်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် လူတို့ စားသောက်နေစဉ် ဘောဇဉ် ခဲဖွယ် လျက်ဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့၏ အထက်၌ ဆွမ်းခံသပိတ်ကို ညွှတ်စေကုန် 'ခံလင့်ကုန်'၏၊ ဟင်း ထမင်းကိုလည်း ကိုယ်တိုင် တောင်း၍ စားကုန်၏၊ ဆွမ်းစားဇရပ်၌လည်း ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံရှိလျက် နေကုန်၏။

လူတို့သည်– "ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံလျက် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာနှင့် မပြည့်စုံဘဲ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ကုန် ဘိသနည်း၊ ထိုရဟန်းတို့သည် လူတို့စားသောက်နေစဉ် ဘောဇဉ် ခဲဖွယ် လျက်ဖွယ်သောက်ဖွယ် တို့၏ အထက်၌ ဆွမ်းခံသပိတ်ကို ညွှတ်စေကုန် 'ခံလင့်ကုန်' ဘိသနည်း၊ ဟင်း ထမင်းကိုလည်း ကိုယ်တိုင် တောင်း၍ စားကုန်ဘိသနည်း၊ ဆွမ်းစားဇရပ်၌လည်း ပုဏ္ဏားစားသောက်ပွဲ၌ ပုဏ္ဏားများ ကဲ့သို့ ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံရှိလျက် နေကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း။ အကြင်ရဟန်းတို့သည် အလိုနည်းကုန်၏၊ ရောင့်ရဲလွယ်ကုန်၏၊ မကောင်းမှုကို ရှက်တတ်ကုန်၏၊ တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိကုန်၏၊ သိက္ခာ (သုံးပါး) ကို လိုလားကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည်–

"ရဟန်းတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံလျက် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာနှင့် မပြည့်စုံဘဲ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ကုန်ဘိသနည်း၊ ထိုရဟန်းတို့သည် လူတို့ စားသောက်နေစဉ် ဘောဇဉ် ခဲဖွယ် လျက်ဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့၏ အထက်၌ ဆွမ်းခံသပိတ်ကို ညွှတ်စေကုန် 'ခံလင့်ကုန်' ဘိသ နည်း၊ ဟင်း ထမင်းကိုလည်း ကိုယ်တိုင်တောင်း၍ စားကုန်ဘိသနည်း၊ ဆွမ်းစားဇရပ်၌လည်း ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံရှိလျက် နေကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထို့နောက် ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံလျက် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာနှင့် မပြည့်စုံဘဲ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် လူတို့ စားသောက်နေစဉ် ဘောဇဉ် ခဲဖွယ် လျက်ဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့၏ အထက်၌ ဆွမ်းခံသပိတ်ကို ညွှတ်စေကုန် 'ခံလင့်ကုန်'၏၊ ဟင်း ထမင်းကိုလည်း ကိုယ်တိုင်တောင်း၍ စားကုန်၏၊ ဆွမ်းစားဇရပ်၌လည်း ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံရှိလျက် နေကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ " (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုယောဂျားတို့၏ ဤ (အမှု) သည် ရဟန်း တို့အား မလျောက်ပတ်၊ မလျော်ကန်၊ မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့ အပြုအမူမဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုသင့်၊ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုယောဂျားတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံလျက် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာနှင့် မပြည့်စုံဘဲ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ကုန်ဘိသနည်း၊ ထိုရဟန်း တို့သည် လူတို့စားသောက်နေစဉ်

ဘောဇဉ် ခဲဖွယ် လျက်ဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့၏ အထက်၌ ဆွမ်းခံသပိတ်ကို ညွှတ်စေကုန် 'ခံလင့်ကုန်' ဘိသနည်း၊ ဟင်း ထမင်းကိုလည်း ကိုယ်တိုင်တောင်း၍ စားကုန်ဘိသနည်း၊ ဆွမ်းစားဇရပ်၌လည်း ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံရှိလျက် နေကုန်ဘိ သနည်း၊ ဤ (ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ကြည်ညိုပြီးသော သူတို့အား တိုး၍ ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း မဖြစ်နိုင်ပေ၊ ရဟန်းတို့ အမှန်စင်စစ် ဤ (ရဟန်းတို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသောသူတို့အား မကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ကြည်ညိုပြီးသော အချို့သူတို့အား အကြည်ညိုပျက်စေခြင်းငှါလည်းကောင်း ဖြစ်ပေ၏"ဟု (ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ကို များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်တော် မူပြီးလျှင် ကိုယ်တိုင် ပြုစုမွေးမြူရန် ခက်ခဲခြင်း သူတစ်ပါးတို့က ပြုစုမွေးမြူရန် ခက်ခဲခြင်း အလိုကြီးခြင်း မရောင့်ရဲနိုင်ခြင်း အပေါင်းအဖော်၌ မက်မောခြင်း ပျင်းရိခြင်းတို့၏ ကျေးဇူးမဲ့ (စကား) ကို မိန့်တော်မူပြီး၍ များစွာဇသာ အကြောင်းဖြင့် ကိုယ်တိုင် ပြုစုမွေးမြူလွယ်ခြင်း သူတစ်ပါးတို့က ပြုစုမွေးမြူလွယ်ခြင်း အလိုနည်းခြင်း ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း ကိလေသာကို ခေါင်းပါးစေခြင်း ကိလေသာကို ခါထုတ်ခြင်း ကြည်ညိုဖွယ် ရှိခြင်း ကိလေသာကို မဆည်းပူးခြင်း ဝီရိယဖြင့် အားထုတ်ခြင်းတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့အား ထိုအဖြစ်အပျက်နှင့် လျောက်ပတ်လျော်ညီသော တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူပြီး နောက် ရဟန်းတို့ကို–

၆၅။ "ရဟန်းတို့ (အပြစ်ကြီးငယ်ကို ကြည့်ရှုဆုံးမတတ်သော) ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အတူနေတပည့်၌ သားဟူသော စိတ်ကို ထားအံ့၊ အတူနေတပည့်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၌ အဖဟူသော စိတ်ကို ထားအံ့၊ ထိုဆရာတပည့်တို့သည် အချင်းချင်း ရိုသေခြင်း တုပ်ဝပ်ခြင်းတူသော အသက်မွေးခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ နေသည်ရှိသော် ဤသာသနာတော်၌ ကြီးပွါးစည်ပင် ပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်ကုန်လတ္တံ့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ဥပဇ္ဈာယ်ယူရမည် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ်တင်၍ (ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏) ခြေတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလျက် "အသျှင်ဘုရား (အသျှင်ဘုရားသည်) အကျွန်ုပ်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ဖြစ်တော်မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရား (အသျှင်ဘုရားသည်) အကျွန်ုပ်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ဖြစ်တော်မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရား (အသျှင်ဘုရားသည်) အကျွန်ုပ်၏ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ ဖြစ်တော်မူပါလော့"ဟု ဆိုရမည်။

"ကောင်းပြီဟူ၍သော်လည်းကောင်း" "ငါ့အား ဝန်မလေးဟူ၍သော်လည်းကောင်း" "ငါ၏ တာဝန် ပေဟူ၍သော်လည်းကောင်း" "သင့်တင့်၏ဟူ၍သော်လည်းကောင်း" "ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်သော ကိုယ်နှုတ် အမှုအရာနှင့် ပြည့်စုံစေလော့ဟူ၍သော်လည်းကောင်း" ကိုယ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်နှုတ်ဖြင့် ဖြစ်စေ သိစေငြားအံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ်ယူသည် မည်၏။ ကိုယ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ မသိစေငြားအံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ်ယူသည် မမည်။

၆၆။ ရဟန်းတို့ အတူနေတပည့်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား ကောင်းစွာ ကျင့်ပုံတည်း–

(အတူနေတပည့်သည်) နံနက်စောစောထ၍ ဘိနပ်ချွတ်ပြီးလျှင် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ်တင်၍ ဒန်ပူကပ်ရမည်၊ မျက်နှာသစ်ရေ ကပ်ရမည်၊ နေရာခင်းရမည်၊ ယာဂုရှိခဲ့လျှင် ခွက်ကို ဆေး၍ ယာဂုဆက်ကပ်ရမည်၊ ယာဂုသောက်ပြီးသော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား ရေပေး၍ ခွက်ကို လှမ်းယူ ပြီးနောက် ရိုသေကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေဘဲ ဆေးကြောပြီးလျှင် သိုမှီးသိမ်းဆည်ထားရမည်၊ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် (နေရာမှ) ထခဲ့သော် နေရာကို ရှေ့ပြောင်းသိမ်းထားရမည်၊ အကယ်၍ အမှိုက်ရှိအံ့၊ ထိုနေရာ ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ရွာသို့ ဝင်လိုငြားအံ့၊ ရွာဝတ်သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ကျောင်းဝတ်သင်းပိုင်ကို ယူရမည်၊ ခါးပန်းကြိုးကို ပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ်ဒုကုဋ္ဌတို့ကို ထပ်၍ ပေးရမည်၊ ဆေးကြော၍ ရေနှင့်တကွသော သပိတ်ကို ပေးရမည်။

အကယ်၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် နောက်လိုက် ရဟန်းကို အလိုရှိအံ့၊ အဝန်းသုံးပါး ကို ဖုံးလွှမ်းသဖြင့် အဝန်းညီညွတ်စွာ (သင်းပိုင်ကို) ဝတ်၊ ခါးပန်းကြိုးကို ဖွဲ့ချည်၊ ထပ်ပြီးသော ကိုယ်ဝတ် ဒုကုဋ္ဌ တို့ကိုရုံ၊ ကမ္မတ်သီးကိုတပ်၊ သပိတ်ကို ဆေးကြောယူငင်၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ နောက်လိုက် ရဟန်းဖြစ်ရ မည်။ ဝေးလွန်းစွာ မလိုက်ရ၊ နီးကပ်စွာလည်း မလိုက်ရ၊ သပိတ်လဲလှယ်ခြင်းကို ခံယူရမည်၊ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ စကားပြောဆိုစဉ် အကြားအကြား၌ ဝင်၍ မပြောရ၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အာပတ်နှင့် နီးစပ်သည်ကို ပြောဆိုခဲ့သော် တားမြစ်ရမည်။

(ဆွမ်းခံရာမှ) ပြန်လာသော် ရေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ ခရီးဦးကြိုဆို၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူရမည်၊ ကျောင်း ဝတ်သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ရွာဝတ်သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူရမည်။ အကယ်၍ သင်္ကန်းသည် ချွေးစွတ်အံ့၊ တစ်ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ သို့သော် ကြာမြင့်စွာ မထားရ၊ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်၊ သင်္ကန်းကို ခေါက်သည်ရှိသော် "အလယ်၌ မကျိုးပျက် 'ခေါက်ရိုးမဖြစ်' စေလင့်"ဟု နှလုံးသွင်းလျက် လက်လေးသစ် အနားကို လျော့၍ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်၊ သင်္ကန်းခေါက်အတွင်း၌ ခါးပမ်း၊ကိုးကို ထားရမည်။

ဆွမ်းရှိ၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာလည်း စားလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ သုံးရေကို ပေး၍ ဆွမ်းကို ဆက်ကပ်ရမည်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကိုသောက်ရေဖြင့် (အလိုရှိပါသလောဟု) မေးလျှောက်ရမည်၊ ဆွမ်းစားပြီးသော ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအား ရေကိုပေး၍ သပိတ်ကို လှမ်းယူပြီးလျှင် ရိုသေကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေဘဲ ဆေးကြောသုတ် သင်လျက် ရေစင်အောင်ပြု၍ တစ်ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ (သို့သော်) ကြာမြင့်စွာ မထားရ။ သပိတ်သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ သပိတ်ကို ထားလိုသော် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကိုကိုင်၍ လက်တစ် ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်အောက်ကိုသော်လည်းကောင်း စမ်းသပ်၍ ထားရမည်၊ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားရ။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်း သင်္ကန်း၊ကိုးကို ပွတ်သပ်၍ ထိုမှာဘက်၌ အစွန်း ဤမှာဘက်၌ အခွေ 'အခေါက်' ပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ (နေရာမှ) ထသည်ရှိသော် နေရာကို ရွှေ့ပြောင်းထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို သိုမှီးသိမ်းဆည်းရမည်၊ အကယ်၍ အမှိုက်ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက်လှည်း ရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ရေချိုးလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ချိုးရေကို စီရင်ရမည်၊ ရေအေးအလိုရှိငြားအံ့၊ အေးသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်၊ ရေပူအလိုရှိငြားအံ့၊ ပူသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်လိုသည်ဖြစ်အံ့၊ ကသယ်မှုန့်ကို ရေဖြင့် လုံးရမည်၊ မြေညက်ကို ရေဖြင့် ဆွတ်ရမည်၊ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ နောက်မှ နောက်မှ လိုက်လျက် ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ပေးပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူကာ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ကသယ်မှုန့်ကို ပေးရမည်၊ မြေညက်ကို ပေးရမည်။ စွမ်းနိုင်လျှင် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်၊ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်သော ရဟန်းသည် ရေဆွတ်သော မြေညက်မှုန့်ဖြင့် မျက်နှာကို လိမ်းကျံ၍ ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း (ရေသနုပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်းကာ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်၊ သီတင်းကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့၍ မနေ ထိုင်ရ၊ သီတင်းငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကိုလည်း နေရာ၌ နေခြင်းကို မတားမြစ်ရ၊ ဇရုံးအိမ်၌ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအတွက် (မီးညှိခြင်းစသော) အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်၊ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်သော ရဟန်းသည် ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း (ရေသနုပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်းလျက် ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်ရမည်။

ရေချိုးရာ၌လည်း ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအတွက် (ကြေးတွန်းခြင်းစသော) အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်၊ ရေချိုးပြီးသော ရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ ရှေ့ဦးစွာ တက်၍ မိမိကိုယ်ကို ရေစင်အောင် ပြုကာ (သင်းပိုင်ကို) ဝတ်လျက် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ ကိုယ်မှ ရေကို သုတ်ရမည်၊ သင်းပိုင်ကိုပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ့်ဒုကူဋ္ဌကို ပေးရမည်၊ ဇရုံးအိမ်အင်းပျဉ်ကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကိုသောက်ရေဖြင့် (အလိုရှိပါသ လောဟု) မေးလျှောက်ရမည်၊ သင်ကြားစေလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ သင်ကြားရမည်၊ အဖန်ဖန်မေးမြန်းစေလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ အဖန်ဖန်မေးမြန်းရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနေသော ကျောင်းသည် အမှိုက်ရှိအံ့၊ စွမ်းနိုင်ပါမူ သုတ်သင်ရှင်းလင်းရမည်၊ ကျောင်းကို သုတ်သင်လိုသော ရဟန်းသည် ရှေ့ဦးစွာ သပိတ်သင်္ကန်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ နိသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ဘုံလျှိုခေါင်းအုံးကို ထုတ် ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်၊ ညောင်းစောင်းကို ရိုရိုသေသေကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါး ပေါင်ကို မထိခိုက်စေဘဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ အင်းပျဉ်ကို ရိုရိုသေသေ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်စေဘဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်၊ ထွေးခံကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ မှီရာ တံကဲပျဉ်ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ မြေအခင်းကို ခင်းမြဲနေရာကို မှတ်လျက် ထုတ် ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ အကယ်၍ ကျောင်း၌ ပိုးအိမ် ပင့်ကူမျှင်ရှိအံ့၊ ဗိတာန်မျက်နှာကြက်မှ ရှေ့ဦးစွာ ဖယ်ရှားရမည်၊ လေသွန်တံခါးနှင့် ထောင့်တို့ကို ပွတ်တိုက်ရမည်။

ဂွေ.နီဖြင့် အပြေအပြစ် ပြုထားသော နံရံသည် မိုးတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်၊ မည်းသောအဆင်းဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုထားသော မြေသည် မိုးတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်၊ အပြေအပြစ်မပြုသော မြေဖြစ်အံ့၊ ရေဖျန်း၍ "ကျောင်းကို မြူမ တက်စေလင့်"ဟု (နှလုံးထား၍) တံမြက်လှည်းရမည်၊ တံမြက်ချေးကို စုရုံး၍ သင့်ရာအရပ်၌ စွန့်ပစ်ရ မည်။

မြေအခင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း ပြန်၍ ခင်းထားရမည်၊ ညောင် စောင်းခြေတို့ကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ထားမြဲတိုင်းနေရာ၌ ပြန်၍ ထားရမည်၊ ညောင်စောင်းကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်စေဘဲ ခင်းထားမြဲတိုင်း ပြန်၍ ခင်းထားရမည်၊ အင်းပျဉ်ကို နေပူလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်စေဘဲ ခင်းထားမြဲတိုင်း ပြန်၍ ခင်းထားရမည်၊ ဘုံလျှိုခေါင်းအုံးကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲတိုင်း ပြန်၍ ခင်းထားရမည်၊ နိသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲတိုင်း ပြန်၍ ခင်းထားရမည်၊ ထွေးခံကို နေလှန်းပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲတိုင်းနေရာ၌ ပြန်၍ ထားရမည်၊ မီရာ တံကဲပျဉ်ကို နေလှန်းပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲတိုင်းနေရာ၌ ပြန်၍ ထားရမည်၊ သပိတ်သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ သပိတ်ကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်အောက်ကိုသော်လည်းကောင်း သုံးသပ်၍ ထားရမည်၊ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားရ။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်း သင်္ကန်းကြိုးကို ပွတ်သပ်၍ ထိမှာဖက်၌ အစွန်း ဤမှာဖက်၌ အခွေ 'အခေါက်' ပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။

အရှေ့အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အရှေ့မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အနောက်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အနောက်မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ မြောက်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ မြောက်မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ တောင်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ တောင့်မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အေးသောအခါဖြစ်မူ နေ့အခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ဖွင့်ရမည်။ ညဉ့်အခါ၌ ပိတ်ထားရမည်။ ပူအိုက်သောအခါဖြစ်မူ နေ့အခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်၊ ညဉ့်အခါ ၌ ဖွင့်ထားရမည်။

ပရိဝုဏ်သည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ ရေချိုးအုံ့သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ရေချိုးအုံ့ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ စည်းဝေးရာဇရပ်သည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ စည်းဝေး ရာဇရပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ မီးတင်းကုပ်သည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ မီးတင်းကုပ်ကို တံမြက်လှည်း ရမည်။ ကျင်ကြီးအိမ်သည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ကျင်ကြီးအိမ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။သောက်ရေ မရှိအံ့၊သောက်ရေကို တည်ထားရမည်။ သုံးရေမရှိအံ့၊ သုံးရေကို တည်ထားရမည်။ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေမရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ရေလောင်းထည့်ရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ မမွေ့လျော်ခြင်း ဖြစ်ငြားအံ့၊ အတူနေတပည့်သည် (ကိုယ်တိုင်) အရပ်တစ်ပါးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရမည်၊ (သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း) ခေါ်ဆောင်သွားစေရမည်၊ ထိုဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား တရား စကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ တွေးတောမှု

'သံသယကုက္ကစ္စ' ဖြစ်အံ့၊ အတူနေ တပည့်သည် ပယ်ဖျောက်ရမည်၊ (သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း) ပယ်ဖျောက်စေရမည်၊ ထိုဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ မှားသောအယူ ယူငြားအံ့၊ အတူနေ တပည့်သည် ဖြေရှင်းရမည်။ (သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း) ဖြေရှင်းစေရမည်၊ ထိုဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား တရား စကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ပရိဝါသ် နေခြင်းငှါ ထိုက်ငြားအံ့၊ အတူနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား ပရိဝါသ်ကို ပေးရာအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ထိုက်သည်ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် မြတ်နိုးဖွယ် 'မာနတ်' ကျင့်ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား မာနတ်ကို ပေးပါအံ့ နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် သွင်းခေါ်ခြင်း 'အဗ္ဘာန်' ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ အတူ နေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို သွင်းခေါ်ပါအံ့နည်း 'အဗ္ဘာန်သွင်းပါ အံ့နည်း'ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။ သံဃာသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ နိဿရည်းဆရာနှင့် နေစေမှု 'နိယဿ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ နှင်ထုတ်မှု 'ပဗ္ဗာဇနီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဝန်ချတောင်းပန်စေမှု 'ပဋိသာရဏီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပယ်ထားမှု 'ဥက္ခေပနီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း ပြုလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့ လျှင် သံဃာသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား ကံမပြုဘဲ ရှိပါအံ့နည်း၊ အဘယ်သို့လျှင် အပြစ်ပေါ့စေရပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။ သံဃာသည် ထိုဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ နိဿရည်းဆရာနှင့်နေစေမှု 'နိယဿ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ နှင်ထုတ်မှု 'ပဗ္ဗာဇနီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဝန်ချတောင်းပန်စေမှု 'ပဋိသာရဏီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပယ်ထားမှု 'ဥက္ခေပနီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း ပြုပြီးသည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ မာန်တည်းဟူသော အမွေးကို 'အမျက်ဒေါသကို' ချပါ အံ့နည်း၊ ဒဏ်မှ ထွက်မြောက်အံ့သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ သံဃာသည် ထိုကံကို ငြိမ်းစေပါ အံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ သက်နှံးသည် ဖွပ်လျှော်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် ဖွပ်လျှော်ရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ သက်နှံးကို ဖွပ်လျှော်ရပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရ မည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ သက်နှံးသည် ချုပ်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် ချုပ်ရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ သက်နှံးကို ချုပ်ရပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအတွက် ဆိုးရည်ကျိုသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် ကျိုရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအတွက် ဆိုးရည်ကို ကျိုရပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ၏ သက်နှံးသည် ဆိုးသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် ဆိုးရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ သက်နှံးကို ဆိုးရပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။ သက်နှံးဆိုးသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဆိုးရမည်၊ ဆိုးရည်ပေါက် မပြတ်စဲမီ ဖဲမသွားရ။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို မပန်ကြားဘဲ အချို့သူအား သပိတ်မပေးရ၊ အချို့သူ၏ သပိတ်ကိုလည်း မယူရ၊ အချို့သူအား သင်္ကန်းကို မပေးရ၊ အချို့သူ၏ သင်္ကန်းကိုလည်း မယူရ၊ အချို့သူအား ပရိက္ခရာ 'အသုံး အဆောင်' ကို မပေးရ၊ အချို့သောသူ၏ ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' ကိုလည်း မယူရ၊ အချို့သူ၏ ဆံပင်တို့ ကို မရိတ်ဖြတ်ရ၊ အချို့သူအား မိမိဆံပင်တို့ကို မရိတ်ဖြတ်စေရ၊ အချို့သူ၏ အမှုခပ်သိမ်းကို မပြုရ၊ အချို့သူအား (ချေးတွန်းခြင်းစသော) အမှုခပ်သိမ်းကို မပြုစေရ၊ အချို့သူ၏ အမှုကြီးငယ်ကို မပြုရ၊ အချို့သူအား မိမိအမှုကြီးငယ်ကို မပြုစေရ၊ အချို့သူ၏ နောက်လိုက်ရဟန်း မဖြစ်ရ၊ အချို့သူကို နောက်လိုက်ရဟန်း မလုပ်ရ၊ အချို့သူ၏ ဆွမ်းကို မဆောင်ရ၊ အချို့သူအား မိမိဆွမ်းကို မဆောင်စေရ၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို မပန်ကြားဘဲ ရွာတွင်းသို့ မဝင်ရ၊ သုသာန်သို့ မသွားရ၊ အရပ်တစ်ပါးသို့ ဖဲမသွားရ၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် နာဖျားသည်ဖြစ်အံ့၊ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး လုပ်ကျွေးရမည်၊ ထိုဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ၏ အနာပျောက်သည့်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၌ ပြုရန်ကျင့်ဝတ် ပြီး၏။

၁။ ပုဆစ် ဒူးဝန်းနှစ်ဘက်နှင့် ချက်ကို အဝန်းသုံးပါးဟု ဆိုသည်။
၂။ ဇရုံးအိမ်ဟူသည် ဆီးနှင်းအကျများသော အရပ်တို့၌ ထိုဆီးနှင်းကြောင့် ဖြစ်သော ရောဂါစသည်ကို တားမြစ်ရန် အလို့ငှါ ကိုယ်မှ ချွေးထုတ်ရာ ဌာနတည်း၊ ထိုဇရုံးအိမ်၌ အမှောင်ဖုံးလွှမ်းနေရကား ရဟန်းများ တစ်ပေါင်းတည်း ဝင်လျက် သင်္ကန်းကို ချထားပြီးလျှင် မီးမပူစေရန် အလို့ငှါ မြေညက်ဖြင့် မျက်နှာကို လိမ်းကျံ၍ ကိုယ်ကို အလိုရှိတိုင်း ချွေးထွက်စေပြီးလျှင် ကသယ်မှုန့် စသည်တို့ဖြင့် ပွတ်တိုက်၍ ရေချိုးကြကုန်၏၊ ထို့ကြောင့်ပင် ပါဠိတော်၌ ကသယ်မှုန့်ကို လုံးရမည် စသည်ဖြင့် ဟောတော်မူသည်။ (ဝိမတိဋ္ဌီကာ)

♣

၁၆–အတူနေတပည့်၌ ပြုရန်ကျင့်ဝတ်ကို ပြဆိုခြင်း

၆၇။ ရဟန်းတို့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အတူနေတပည့်၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်၊ ဤဆိုလတ္တံ့သည် ကား ကောင်းစွာ ကျင့်ပုံတည်း–

ရဟန်းတို့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အတူနေတပည့်ကို သင်ကြားခြင်း အဖန်ဖန်မေးမြန်းခြင်း သွန်သင်ခြင်း ဆုံးမခြင်းဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ထောက်ပံ့ရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား သပိတ်ရှိ၍ အတူနေတပည့်အား သပိတ်မရှိအံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အတူနေတပည့်အား သပိတ်ကို ပေးရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အတူ နေတပည့်အား သပိတ်ဖြစ်ပေါ်ပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား သင်္ကန်းရှိ၍ အတူနေတပည့်အား သင်္ကန်းမရှိအံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အတူနေတပည့်အား သင်္ကန်းကို ပေးရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အတူနေ တပည့်အား သင်္ကန်းဖြစ်ပေါ်ပါအံ့နည်း"ဟု ကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' ရှိ၍ အတူနေတပည့်အား ပရိက္ခရာ 'အသုံး အဆောင် ' မရှိအံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည်

အတူနေတပည့်အား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' ကို ပေးရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အတူနေတပည့်အား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' ဖြစ်ပေါ်ပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။

အတူနေတပည့်သည် နာဖျားအံ့၊ နံနက်စောစောထ၍ ဒန်ပူပေးရမည်၊ မျက်နှာသစ်ရေ ပေးရမည်၊ နေရာခင်းရမည်၊ ယာဂုရှိခဲ့လျှင် ခွက်ကို ဆေး၍ ယာဂုကို ပေးရမည်၊ ယာဂုသောက်ပြီးသော အတူနေ တပည့်အား ရေပေး၍ ခွက်ကို လှမ်းယူပြီးနောက် ရှိသေကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်စေဘဲ ဆေးကြောပြီးလျှင် သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားရမည်၊ အတူနေတပည့်သည် (နေရာမှ) ထခဲ့သော် နေရာကို ရွှေ့ပြောင်းသိမ်းထား ရမည်။ အကယ်၍ အမှိုက်ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက်လှည်းရမည်။

အတူနေတပည့်သည် ရွာသို့ ဝင်လိုင်ငြားအံ့၊ ရွာဝတ်သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ကျောင်းဝတ်သင်းပိုင်ကို လှမ်း ယူရမည်၊ ခါးပန်း၊ကိုးကို ပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ် ဒုကုဋ္ဌတို့ကို ထပ်၍ ပေးရမည်၊ ဆေးကြော၍ ရေနှင့် တကွသော သပိတ်ကို ပေးရမည်။ "ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိသောအခါ ပြန်လာအံ့"ဟု (နှလုံးသွင်း ၍) နေရာကို ခင်းထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ ခရီးဦး၊ကိဆို၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို လှမ်းယူရမည်၊ ကျောင်းဝတ်သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ရွာဝတ်သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူရမည်၊ အကယ်၍ သင်္ကန်းသည် ချွေးစွတ်အံ့၊ တစ်ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ သို့သော် ကြာမြင့်စွာ မထားရ၊ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်၊ သင်္ကန်းခေါက်သည်ရှိသော် "အလယ်၌ မကျိုးပျက် ခေါက်ရိုး မဖြစ်စေလင့်"ဟု (နှလုံးသွင်းလျက်) လက်လေးသစ် အနားကို လျှော့၍ သင်္ကန်းကို ခေါက် ရမည်၊ သင်္ကန်းခေါက်အတွင်း၌ ခါးပန်း၊ကိုးကို ထားရမည်။

ဆွမ်းရှိ၍ အတူနေတပည့်လည်း စားလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ သုံးရေကို ပေး၍ ဆွမ်းကို ပေးရမည်၊ အတူနေတပည့်ကိုသောက်ရေဖြင့် (အလိုရှိသလောဟု) မေးမြန်းရမည်၊ ဆွမ်းစားပြီးသော အတူနေ တပည့်အား ရေကို ပေး၍ သပိတ်ကို လှမ်းယူပြီးလျှင် ရှိသေကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေဘဲ ဆေးကြော သုတ်သင်လျက် ရေမရှိအောင် ပြု၍ တစ်ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ နေပူ၌ သပိတ်ကို ကြာမြင့်စွာ မထားရ၊ သပိတ်သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ သပိတ်ကို ထားလိုသော် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်အောက်ကိုသော်လည်းကောင်း စမ်း သပ်၍ ထားရမည်၊ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားရ။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော် လက်တစ် ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်း သင်္ကန်း၊ကိုးကို ပွတ်သပ်၍ ထိုမှာဖက်၌ အစွန်း ဤမှာဖက်၌ အခွေ 'အခေါက်' ပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ အတူနေတပည့် (နေရာမှ) ထသည်ရှိသော် နေရာကို ရွှေ့ပြောင်းသိမ်းထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို သိုမှီးသိမ်းဆည်းရမည်။ အကယ်၍ အမှိုက်ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက်လှည်းရမည်။

အတူနေတပည့်သည် ရေချိုးလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ချိုးရေကို စီရင်ရမည်၊ ရေအေးအလိုရှိငြားအံ့၊ အေးသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်၊ ရေပူအလိုရှိငြားအံ့၊ ပူသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။

အတူနေတပည့်သည် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်လိုသည်ဖြစ်အံ့၊ ကသယ်မှုန့်ကို ရေဖြင့် လုံးရမည်။ မြေညက်ကို ရေဖြင့် ဆွတ်ရမည်၊ ဇရုံးအိမ်အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ သွားပြီးနောက် ဇရုံးအိမ်၌

အင်းပျဉ်ကို ပေးပြီးလျှင် သက်နံ့ကို လှမ်းယူ၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ကသယ်မှုန့်ကို ပေးရမည်၊ မြေညက်ကို ပေးရမည်၊ စွမ်းနိုင်လျှင် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်၊ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်သော ရဟန်းသည် ရေဆွတ်သော မြေညက်မှုန့်ဖြင့် မျက်နှာကို လိမ်းကျုံ၍ ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း (ရေသနုပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်၊ သီတင်းကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့၍ မနေထိုင်ရ၊ သီတင်း ငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကိုလည်း နေရာ၌ နေခြင်းကို မတားမြစ်ရ။ ဇရုံးအိမ်၌ အတူနေတပည့် အတွက် (မီးညှိခြင်းစသော) အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်၊ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်သော ရဟန်းသည် ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း (ရေသနုပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်ရမည်။

ရေချိုးရာ၌လည်း အတူနေတပည့်အတွက် (ကြေးတွန်းခြင်းစသော) အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်၊ ရေချိုးပြီးသော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ တက်၍ မိမိကိုယ်ကို ရေမရှိအောင်ပြုကာ (သင်းပိုင်ကို) ဝတ်လျက် အတူနေတပည့်၏ ကိုယ်မှ ရေကို သုတ်ရမည်၊ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ်ဒုကုဋ္ဌကို ပေးရမည်၊ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူခဲ့ ပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ အတူနေတပည့်ကိုသောက်ရေဖြင့် (အလိုရှိသလောဟု) မေးမြန်းရမည်။

အတူနေတပည့်နေသော ကျောင်းသည် အမှိုက်ရှိအံ့၊ စွမ်းနိုင်ပါမူ သုတ်သင်ရှင်းလင်းရမည်။ ကျောင်းကို သုတ်သင်လိုသော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ သပိတ်သက်နံ့ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ နိသီဒိုင်အိပ်ရာခင်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ဘုံလျှိုခေါင်းအုံးကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ညောင်စောင်းကို ရိုရိုသေသေ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်စေဘဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ အင်းပျဉ်ကို ရိုရိုသေသေ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်စေဘဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ထွေးခံကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်၊ မှီရာ တံကဲပျဉ်ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ မြေအခင်းကို ခင်းမြဲ နေရာကို မှတ်လျက် ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ အကယ်၍ ကျောင်း၌ ပိုးအိမ် ပင့်ကူမျှင် ရှိအံ့၊ ဗိတာန်မျက်နှာကြက်မှ စ၍ ပယ်ရှားရမည်၊ လေသွန်တံခါးနှင့် ထောင့်တို့ကို ပွတ်တိုက်ရမည်။ ဂွေ့နီဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုထားသော နံရံသည် မှိုတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်။ မည်းသောအဆင်းဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုထားသော မြေသည် မှိုတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်။ အပြေအပြစ်မပြုသော မြေဖြစ်အံ့၊ ရေဖျန်း၍ "ကျောင်းကို မြူ မတက်စေလင့်"ဟု (နှလုံးထား၍) တံမြက်လှည်းရမည်၊ တံမြက်ချေးကို စုရုံး၍ သင့်ရာအရပ်၌ စွန့်ပစ် ရမည်။

မြေအခင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း ပြန်၍ ထားရမည်၊ ညောင်စောင်း ခြေတို့ကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခင်းထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ ပြန်၍ ထားရမည်၊ ညောင်စောင်းကို နေလှန်းသုတ် သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်စေဘဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း ပြန်၍ ခင်းထားရမည်၊ အင်းပျဉ်ကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်စေဘဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း ပြန်၍ ခင်းထားရမည်၊ ဘုံလျှိုခေါင်းအုံးကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခင်းထားမြဲအတိုင်း ပြန်၍ ခင်းထားရမည်၊ နိသီဒိုင်အိပ်ရာခင်း ကို

နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း ပြန်၍ ခင်းထားရမည်၊ ထွေးခံကို နေလှန်းပွတ် တိုက်၍ ထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ ပြန်၍ ထားရမည်၊ မီးရှာ တံကဲ ပျဉ်ကို နေလှန်းပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲ အတိုင်း နေရာ၌ ပြန်၍ ထားရမည်။ သပိတ်သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ သပိတ်ကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်း အောက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်အောက်ကိုသော်လည်းကောင်း သုံးသပ်၍ သပိတ်ကို ထားရမည်၊ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားရ။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်း သင်္ကန်း၊ကိုးကို ပွတ်၍ ထိုမှာဖက်၌ အစွန်း ဤမှာဖက်၌ အခွေ 'အခေါက် ' ပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။

အရှေ့အရပ်မှ မြောက်ဘက်သော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အရှေ့မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အနောက်အရပ်မှ မြောက်ဘက်သော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အနောက်မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ မြောက်အရပ်မှ မြောက်ဘက်သော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ မြောက်မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ တောင်အရပ်မှ မြောက်ဘက်သော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ တောင်မျက် နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အကယ်၍ အေးသောအခါဖြစ်မူ နေ့အခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ဖွင့်ရမည်၊ ညဉ့်အခါ၌ ပိတ်ထားရမည်။ ပူအိုက်သောအခါဖြစ်မူ နေ့အခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်၊ ညဉ့်အခါ၌ ဖွင့်ထားရမည်။

ပရိဝုဏ်သည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ ရေချိုးအုံသည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ရေချိုးအုံကို တံမြက်လှည်းရမည်။ စည်းဝေးရာဇရပ်သည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ စည်းဝေး ရာဇရပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ မီးတင်းကုပ်သည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ မီးတင်းကုပ်ကို တံမြက်လှည်း ရမည်။ ကျင်ကြီးအိမ်သည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ကျင်ကြီးအိမ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။သောက်ရေ မရှိအံ့၊သောက်ရေကို တည်ထားရမည်။ သုံးရေမရှိအံ့၊ သုံးရေကို တည်ထားရမည်။ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေမရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေကို လောင်းထည့်ရမည်။

အတူနေတပည့် မမွေ့လျော်ခြင်းဖြစ်အံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် (ကိုယ်တိုင်) အရပ်တစ်ပါးသို့ ခေါ် ဆောင်သွားရမည်၊ (သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း) ခေါ်ဆောင်သွားစေရမည်၊ ထိုအတူနေတပည့်အား တရား စကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ အတူနေတပည့်အား တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ဖြစ်အံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် ပယ်ဖျောက်ရမည်၊ (သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း) ပယ်ဖျောက်စေရမည်၊ အတူနေတပည့်အား တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ အတူနေတပည့်အား မှားသောအယူသည် ဖြစ်အံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် ဖြေရှင်းရမည်၊ (သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း) ဖြေရှင်းစေရမည်၊ ထိုအတူနေတပည့်အား တရား စကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ အတူနေတပည့်သည် ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ပရိဝါသ် နေခြင်းငှါ ထိုက်ငြားအံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အတူနေတပည့်အား ပရိဝါသ်ကို ပေးရာအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။ အတူနေတပည့်သည် အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ထိုက်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အတူနေ တပည့်ကို အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။ အတူနေတပည့်သည် မြတ်နိုးဖွယ် 'မာနတ်' ကျင့်ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည်

"အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အတူနေတပည့်အား မြတ်နိုးဖွယ် 'မာနတ်' ကို ပေးပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။ အတူနေတပည့်သည် သွင်းခေါ်ခြင်း 'အဗ္ဘာန်' ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အတူနေတပည့်ကို သွင်းခေါ်ပါအံ့နည်း အဗ္ဘာန်သွင်းပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။ သံဃာသည် အတူနေတပည့်အား ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ နိဿရည်းဆရာနှင့် နေစေမှု 'နိယသ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ နှင်ထုတ်မှု 'ပဗ္ဗာဇနိယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဝန်ချတောင်းပန်စေမှု 'ပဋိသာရဏီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပယ်ထားမှု 'ဥက္ခေပနိယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း ပြုလိုသည်ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အတူနေ တပည့်အား ကံမပြုဘဲ ရှိပါအံ့နည်း၊ အဘယ်သို့လျှင် အပြစ်ပေါ့စေရပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။ ထိုအတူနေတပည့်အား သံဃာသည် ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ နိဿရည်းဆရာနှင့်နေစေမှု 'နိ ယသ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ နှင် ထုတ်မှု 'ပဗ္ဗာဇနိယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဝန်ချတောင်းပန်စေမှု 'ပဋိသာရ ဏီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပယ်ထားမှု 'ဥက္ခေပနိယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပြုပြီးသည်ဖြစ်အံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် အတူနေတပည့်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ မာန်တည်းဟူသော အမွေးကို 'အမျက်ဒေါသကို' ချပါအံ့နည်း၊ ဒဏ်မှ ထွက်မြောက်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ သံဃာသည် ထိုကံကို ငြိမ်းစေပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။

အတူနေတပည့်၏ သက်နှံးသည် ဖွပ်လျှော်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် "ဤသို့ဖွပ် လော့"ဟု ပြောကြားရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အတူနေတပည့်၏ သက်နှံးကို ဖွပ်လျှော်စေရပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။ အတူနေတပည့်၏ သက်နှံးသည် ချုပ်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် "ဤသို့ ချုပ်လော့"ဟု ပြောကြားရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အတူနေတပည့်၏ သက်နှံးကို ချုပ်စေရပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။ အတူနေတပည့်အတွက် ဆိုးရည် ကျိုသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် "ဤသို့ကျိုလော့"ဟု ပြောကြားရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အတူနေတပည့် အတွက် ဆိုးရည်ကို ကျိုစေရပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။ အတူနေတပည့်၏ သက်နှံးသည် ဆိုးသင့်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် "ဤသို့ဆိုးလော့"ဟု ပြောကြားရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အတူနေတပည့်၏ သက်နှံးကို ဆိုးစေရပါ အံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရ မည်။ သက်နှံးဆိုးလိုသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန်ဆိုးရမည်၊ ဆိုးရည်ပေါက် မပြတ်စဲမီ ဖဲမသွားရ။ အကယ်၍ အတူနေတပည့်သည် နာဖျားသည် ဖြစ်အံ့၊ အသက်ရှည်သမျှကာလ ပတ်လုံး လုပ်ကျွေးရမည်၊ ထိုအတူနေတပည့်၏ အနာပျောက်သည်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ရမည်။

အတူနေတပည့်၌ ပြုရန်ကျင့်ဝတ် ပြီး၏။

၁၇–နှင်ထုတ်ထိုက်သည်ကို ပြဆိုခြင်း

၆၈။ တစ်ရံရောအခါ အတူနေတပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့အပေါ်၌ ကောင်းမွန်စွာ မကျင့်ကုန်။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် အတူနေတပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့အပေါ်၌ ကောင်းမွန်စွာ မကျင့်ကြကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထို့နောက် ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

"ရဟန်းတို့ အတူနေတပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့အပေါ်၌ ကောင်းမွန်စွာ မကျင့်ကြကုန်ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ "ရဟန်းတို့ အဘယ့်ကြောင့် အတူနေ တပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့အပေါ်၌ ကောင်းမွန်စွာ မကျင့်ကြကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့အား "ရဟန်းတို့ အတူနေတပည့်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ အပေါ်၌ ကောင်းမွန်စွာ ကျင့်ရမည်၊ ကောင်းမွန်စွာ မကျင့်သော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

(သို့သော်လည်း) ကောင်းမွန်စွာ မကျင့်ကြကုန်သည်သာတည်း။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ကောင်းမွန်စွာ မကျင့်သော အတူနေတပည့်ကို နှင်ထုတ်ရန် ခွင့်ပြု၏"။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ နှင်ထုတ်ရမည် "သင့်ကို နှင်ထုတ်၏" ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ "ဤနေရာသို့ ပြန်မလာလင့်" ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ "သင်၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆောင်ယူသွားလော့" ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ "သင်သည် ငါ့ကို မလုပ်ကျွေးရ" ဟူ၍သော်လည်းကောင်း ကိုယ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ် နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ သိစေငြားအံ့၊ အတူနေတပည့်ကို နှင်ထုတ်သည် မည်၏။ ကိုယ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ နှုတ်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ မသိစေငြားအံ့၊ အတူနေတပည့်ကို နှင်ထုတ်သည် မမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ နှင်ထုတ်ထားသော အတူနေတပည့်တို့သည် မကန်တော့ကြကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ကန်တော့ရန် ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (သို့သော်လည်း) မကန်တော့ကြကုန်သည်သာတည်း။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်ထားသော အတူနေတပည့်သည် ကန်တော့ရမည်။ မကန်တော့သော တပည့်အား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကန်တော့သော်လည်း ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့သည် သည်းမခံကြကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ သည်းခံရန် ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (သို့သော်လည်း) သည်းမခံကြကုန်သည်သာတည်း။ အတူနေတပည့်တို့သည် အရပ်တစ်ပါးသို့သော်လည်း ဖဲသွားကုန်၏၊ လူသော်လည်း ထွက်ကုန်၏၊ တိတ္ထိဘောင်သို့သော်လည်း ပြောင်းရွှေ့ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ကန်တော့သည်ရှိသော် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် သည်းခံ ရမည်။ ကန်တော့မခံသော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့သည် ကောင်းစွာကျင့်သော အတူနေတပည့်ကို နှင်ထုတ်ကုန်၏။ ကောင်းစွာ မကျင့်သော အတူနေတပည့်ကို နှင်မထုတ်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ကောင်းစွာကျင့်သော အတူနေတပည့်ကို နှင်မထုတ်ရ၊ နှင်ထုတ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ကောင်းစွာမကျင့်သော အတူနေတပည့်ကိုကား နှင်ထုတ်ရ မည်။ နှင်မထုတ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အတူနေတပည့်ကို နှင်ထုတ်ရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၌ လွန်ကဲသော ချစ်မြတ်နိုးခြင်းမရှိ၊ လွန်ကဲသော ကြည်ညိုခြင်းမရှိ၊ လွန်ကဲသော ရှက်ခြင်းမရှိ၊ လွန်ကဲသော ရိုသေခြင်းမရှိ၊ လွန်ကဲသော မေတ္တာပွါးများခြင်းမရှိ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အတူနေတပည့်ကို နှင်ထုတ်ရမည်။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အတူနေတပည့်ကို နှင်မထုတ်ရ။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၌ လွန်ကဲသော ချစ်မြတ်နိုးခြင်းရှိ၏၊ လွန်ကဲသော ကြည်ညိုခြင်းရှိ၏၊ လွန်ကဲသော ရှက်ခြင်းရှိ၏၊ လွန်ကဲသော ရိုသေခြင်းရှိ၏၊ လွန်ကဲသော မေတ္တာပွါးများခြင်းရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အတူနေ တပည့်ကို နှင်မထုတ်ရ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အတူနေတပည့်ကို နှင်ထုတ်ထိုက်၏။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၌ လွန်ကဲသော ချစ်မြတ်နိုးခြင်းမရှိ၊ လွန်ကဲသော ကြည်ညိုခြင်းမရှိ၊ လွန်ကဲသော ရှက်ခြင်းမရှိ၊ လွန်ကဲသော ရိုသေခြင်းမရှိ၊ လွန်ကဲသော မေတ္တာပွါးများခြင်းမရှိ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အတူနေ တပည့်ကို နှင်ထုတ်ထိုက်၏။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အတူနေတပည့်ကို နှင်မထုတ်ထိုက်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၌ လွန်ကဲသော မြတ်နိုးခြင်းရှိ၏၊ လွန်ကဲသော ကြည်ညိုခြင်းရှိ၏၊ လွန်ကဲသော ရှက်ခြင်းရှိ၏၊ လွန်ကဲသော ရိုသေခြင်းရှိ၏၊ လွန်ကဲသော မေတ္တာပွါးများခြင်းရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အတူနေ တပည့်ကို နှင်မထုတ်ထိုက်။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အတူနေတပည့်ကို နှင်မထုတ်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အပြစ်ရှိ၏ (အာပတ် သင့်၏)၊ နှင်ထုတ်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အပြစ်မရှိ (အာပတ် မသင့်)။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၌ လွန်ကဲသော ချစ်မြတ်နိုးခြင်း မရှိ၊ လွန်ကဲသော ကြည်ညိုခြင်း မရှိ၊ လွန်ကဲသော ရှက်ခြင်းမရှိ၊ လွန်ကဲသော ရိုသေခြင်း မရှိ၊ လွန်ကဲသော မေတ္တာပွါးများခြင်း မရှိ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အတူနေတပည့်ကို နှင်မထုတ်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အပြစ်ရှိ၏၊ နှင်ထုတ်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အပြစ်မရှိ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အတူနေတပည့်ကို နှင်ထုတ်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အပြစ်ရှိ၏၊ နှင်မထုတ်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အပြစ်မရှိ။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၌ လွန်ကဲသော ချစ်မြတ်နိုးခြင်းရှိ၏၊ လွန်ကဲသော ကြည်ညိုခြင်းရှိ၏၊ လွန်ကဲသော ရှက်ခြင်းရှိ၏၊ လွန်ကဲသော ရိုသေခြင်းရှိ၏၊ လွန်ကဲသော မေတ္တာပွါးများခြင်းရှိ၏။ "ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အတူနေတပည့်ကို နှင်ထုတ်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အပြစ်ရှိ၏၊ နှင်မထုတ်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အပြစ်မရှိ"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၆၉။ တစ်ရံရောအခါ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည် ရဟန်းတို့ထံ ချဉ်းကပ်၍ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းလေ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ထိုပုဏ္ဏားကို ရှင်ရဟန်း မပြုလိုကုန်၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် ရဟန်းတို့ထံ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို မရသောကြောင့် ပိန်ကြီး၏၊ အသွေးအသား ခေါင်းပါး၏၊ ရုပ်အဆင်း ပျက်၏၊ (ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့) ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိ၏၊ (ကွန်ရက်ကို ဖြန့်ခင်းသကဲ့သို့) အကြောပြိုင်းပြိုင်း ထသော ကိုယ်ရှိ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ပိန်ကြီးသော အသွေးအသားခေါင်းပါးသော ရုပ်အဆင်းပျက်သော (ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့) ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိသော (ကွန်ရက်ကို ဖြန့်ခင်းသကဲ့သို့) အကြောပြိုင်းပြိုင်း ထသော ကိုယ်ရှိသော ထိုပုဏ္ဏားကို မြင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ အဘယ့်ကြောင့် ထိုပုဏ္ဏားသည် ပိန်ကြီးသနည်း အသွေးအသား ခေါင်းပါးသနည်း ရုပ်အဆင်း ပျက်သနည်း (ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့) ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိသနည်း (ကွန်ရက်ကို ဖြန့်ခင်းသကဲ့သို့) အကြောပြိုင်း ပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိ သနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား ဤပုဏ္ဏားသည် ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှင်ရဟန်း အဖြစ်ကို တောင်းပါသည်၊ ရဟန်းတို့သည် ထိုပုဏ္ဏားကို ရှင်ရဟန်းပြု မပေးလိုကုန်၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် ရဟန်းတို့ထံ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို မရသောကြောင့် ပိန်ကြီးပါသည်၊ အသွေးအသား ခေါင်းပါးပါသည်၊ ရုပ် အဆင်းပျက်ပါသည်၊ (ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့) ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိပါသည်၊ (ကွန်ရက်ကို ဖြန့်ခင်းသကဲ့ သို့) အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိပါသည်ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ အဘယ်သူသည် ထိုပုဏ္ဏား၏ ကျေးဇူးကို အမှတ်ရသနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။ ဤသို့ မေးတော်မူသည်ရှိသော် အသျှင်သာရိပုတ္တရာသည် မြတ်စွာ ဘုရားအား–

"အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုပုဏ္ဏား၏ ကျေးဇူးကို အမှတ်ရပါသည်"ဟု လျှောက်၏။ "သာရိပုတ္တရာ သင်သည် အဘယ်သို့လျှင် ထိုပုဏ္ဏား၏ ကျေးဇူးကို အမှတ်ရသနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။

"အသျှင်ဘုရား ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော အကျွန်ုပ်အား ထိုပုဏ္ဏားသည် တစ်ယောက်ချို့ မျှသော ဆွမ်းကို ပေးလှူဖူးပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုပုဏ္ဏား၏ ဤကျေးဇူး ကို အမှတ်ရပါသည်"ဟု (လျှောက်၏)။

သာရိပုတ္တရာ ကောင်းလေစွ ကောင်းလေစွ၊ သာရိပုတ္တရာ သူတော်ကောင်းတို့သည် သူ့ကျေးဇူး ကို သိတတ်ကုန်သည်သာတည်း၊ ကျေးဇူးတုံ့ဆပ်အပ်သည်ကို သိတတ်ကုန်သည်သာတည်း၊ သာရိပုတြာ သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် ထိုပုဏ္ဏားကို ရှင်လည်း ပြုပေးလော့၊ ပဋ္ဌင်းလည်း ခံပေးလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့လျှင် ထိုပုဏ္ဏားကို ရှင်ပြုပေးရပါအံ့နည်း၊ ပဋ္ဌင်းခံပေးရ ပါအံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့အား "ရဟန်းတို့ သရဏာဂုံသုံးပါးဖြင့် ငါဘုရား ခွင့်ပြုခဲ့သော ပဋ္ဌင်းခံခြင်းကို ယနေ့မှစ၍ ပယ်ဖျက်အပ်ပြီ။ ရဟန်းတို့ ဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် (ဥတ်လျှင် လေးကြိမ်မြောက်သော ကံ့ဖြင့်) ပဋ္ဌင်းခံရန် ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၇၀။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းသည် ဤမည်သော အသျှင်ကို (အကြောင်းပြု၍) ရဟန်းပြုလိုပါသည်၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအုံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းသည် ဤမည်သော အသျှင်ကို (အကြောင်းပြု၍) ရဟန်းပြုလိုပါသည်၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေး၏၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်း၏ ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းဖြစ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းသည် ဤမည်သော အသျှင်ကို (အကြောင်းပြု၍) ရဟန်းပြုလိုပါသည်၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေး၏၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်း၏ ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းဖြစ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းသည် ဤမည်သော အသျှင်ကို (အကြောင်းပြု၍) ရဟန်းပြုလိုပါသည်၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေး၏၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်း၏ ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းဖြစ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေး အပ်ပြီ၊ သံဃာတော်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၇၁။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ပဋ္ဌင်းခံပြီးသည်၏ အခြားမဲ့ခ်ဉ် မကျင့်သင့်သည်ကို ကျင့်၏။ ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင် ဤသို့သော အမှုကို မပြုပါလင့်၊ ဤအမှုသည် မအပ်စပ်ပါ”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် “အကျွန်ုပ်ကို ပဋ္ဌင်းခံပေးပါကုန်လော့ဟု အသျှင်တို့ကို ခွင့်မတောင်းဘဲ အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်သနည်း”ဟု ပြောဆို၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခွင့်မတောင်းသူကို ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ။ ပဋ္ဌင်းခံပေးသော သူအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အခွင့်တောင်းသူကိုသာလျှင် ပဋ္ဌင်းခံပေးရန် အခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ အခွင့်တောင်းရမည်။ ထိုရဟန်းလောင်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ် ဝတ်ကို စံပယ်တင်ကာ ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးလျက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီ၍–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာအား ပဋ္ဌင်းအဖြစ်ကို တောင်းပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားသည်ကို စွဲ၍ ပဋ္ဌင်းခံပေးတော်မူပါလော့"ဟု ပြောဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၇၂။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းသည် ဤမည်သော အသျှင်ကို (အကြောင်းပြု၍) ရဟန်းပြုလိုပါသည်၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းသည် သံဃာကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းအဖြစ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအုံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းသည် ဤမည်သော အသျှင်ကို (အကြောင်းပြု၍) ရဟန်းပြုလိုပါသည်၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းသည် သံဃာကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းအဖြစ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေး၏၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်း၏ ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းဖြစ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏၊

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်း ကို ပြောဆိုပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေး အပ်ပြီ၊ သံဃာတော်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၇၃။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ကောင်းမွန်သော ဆွမ်းလှည့်အစဉ်သည် တည်ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်အား "ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ကောင်းသော အလေ့အကျင့် ရှိကုန်၍ ကောင်းသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို စားကုန်လျက် လေလုံခြုံရာ အိပ်ရာတိုက်ခန်း တို့၌ အိပ်ရကုန်၏၊ ငါသည် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ထံ၌ ရဟန်း ပြုရပါမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထို့နောက် ထိုပုဏ္ဏားသည် ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်း၏။ ရဟန်းတို့သည် ထိုပုဏ္ဏားကို ရှင်ပြုပေးကုန်၏၊ ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏။ ထိုပုဏ္ဏား ပဋ္ဌင်းခံပြီးနောက် ဆွမ်းလှည့်အစဉ်သည်ကုန်လေ၏။ ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် လာလော့၊ ယခုအခါ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ကုန်အုံ့"ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုရဟန်း သစ်သည် "ငါ့သျှင် ငါသည် 'ဆွမ်းခံရန် အတွက်' ရဟန်းပြုသည် မဟုတ်၊ ငါ့အား ပေးလျှင် ငါစားမည်၊ မပေးလျှင် ငါ လူထွက်မည်"ဟု ဆိုလေ၏။ ငါ့သျှင် အဘယ်သို့ ဆိုသနည်း၊ သင်သည် ဝမ်းရေးကြောင့် ရဟန်းပြုသလောဟု (ဆိုကုန်၏)။ မှန်ပါသည် ငါ့သျှင်ဟု (ဆို၏)။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "ရဟန်းသည် ဤသို့ ကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်သော သာသနာတော်၌ ဝမ်းရေးအတွက် အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းပြုဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်း သင်သည် ဝမ်းရေးအတွက် ရဟန်းပြု၏ ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ ကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်သော သာသနာတော်၌ ဝမ်းရေး အတွက် ရဟန်းပြုဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ကြည်ညိုပြီးသော သူတို့အား တိုး၍ ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ ပဉ္စင်းခံပေးသော ရဟန်းသည် မှီခိုရာ လေးပါးတို့ကို ပြောကြားရန် ခွင့်ပြု၏။ သလုံး မြင်း ခေါင်းဖြင့် ရင်းနှီး၍ရသော ဆွမ်းကို အမှီပြု၍ ဖြစ်သော ရဟန်းအဖြစ်၌ သင်ပဉ္စင်းသစ်သည် သိက္ခာ ပုဒ်တော် ကိုယ်၌တည်သမျှ ကာလပတ်လုံး အားထုတ်ရမည်၊ (ရှေးကံထူး၍) အလွန်အကြူးလာဘ်ပေါများ ပါမူ သံဃာအား လှူသောဆွမ်း ရည်ညွှန်း၍လှူသောဆွမ်း ပင့်ဖိတ်သောဆွမ်း စာရေးတံချ၍လှူသောဆွမ်း လဆန်းလဆုတ်ပက္ခ၌ လှူသောဆွမ်း ဥပုသ်နေ့၌ လှူသောဆွမ်း အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ လှူသောဆွမ်းများ ကိုလည်း (သုံးဆောင်အပ်သေး၏)။

မြေမှုန့် အလိမ်းလိမ်းကပ်သော 'ပုံသကူ' သင်္ကန်းကို အမှီပြု၍ ဖြစ်သော ရဟန်းအဖြစ်၌ သင်ပဉ္စင်းသစ်သည် သိက္ခာပုဒ်တော် ကိုယ်၌ တည်သမျှကာလပတ်လုံး အားထုတ်ရမည်၊ (ရှေးကံထူး၍) အလွန်အကြူးလာဘ် ပေါများပါမူ ခေါမချည်သင်္ကန်း ဝါချည်သင်္ကန်း ပိုးချည်သင်္ကန်း သက္ကလတ်သင်္ကန်း ပိုက်ဆံလျှော်ချည်သင်္ကန်း ချည်ငါးပါးရောရ၍ ရက်သော သင်္ကန်းတို့ကိုလည်း (သုံးဆောင်အပ်သေး၏)။

သစ်ပင်ရင်းဟူသော ကျောင်းကို အမှီပြု၍ ဖြစ်သော ရဟန်းအဖြစ်၌ သင်ပဉ္စင်းသစ်သည် သိက္ခာ ပုဒ်တော် ကိုယ်၌ တည်သမျှကာလပတ်လုံး အားထုတ်ရမည်၊ (ရှေးကံထူး၍) အလွန်အကြူးလာဘ်ပေါများ ပါမူ နှစ်ဖက်စောင်းမိုးသောကျောင်း တစ်ဖက်စောင်းမိုးသောကျောင်း လေးထောင့်ပြာသာဒ် ပြာသာဒ် ဦးပြည်း လိုဏ်ဂူတို့ကိုလည်း (သုံးဆောင်အပ်သေး၏)။

နွားကျင်ငယ်ပုပ်ဖြင့် ထုံအပ်သော ဆေးကို အမှီပြု၍ ဖြစ်သော ရဟန်းအဖြစ်၌ သင်ပဉ္စင်းသစ်သည် သိက္ခာပုဒ်တော် ကိုယ်၌ တည်သမျှကာလပတ်လုံး အားထုတ်ရမည်၊ (ရှေးကံထူး၍) အလွန်အကြူး လာဘ် ပေါများပါမူ ထောပတ် ဆီဦး ဆီ ပျား တင်လဲတို့ကိုလည်း (သုံးဆောင်အပ်သေး၏) "ဟု (ပြောကြားရန် ခွင့်ပြု၏ဟု) မိန့်တော်မူ၏။

ပဉ္စမ ဥပဇ္ဈာယ်ဝတ်ခန်း ပြီး၏။

၁၈– (နိဿရည်း) ဆရာ၌ ပြုရန်ကျင့်ဝတ်ကို ပြဆိုခြင်း

၇၄။ တစ်ရံရောအခါ လုလင်တစ်ယောက်သည် ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်း၏။

ထိုသူအား ရဟန်းတို့သည် (ရဟန်းမပြုမီ) ရှေးဦးစွာကပင်လျှင် မှီရာ (ပစ္စည်းလေးပါး) တို့ကို ပြောကြားကုန်၏။ ထိုလုလင်သည် "အသျှင်ဘုရားတို့ အကယ်၍ ရဟန်းပြုပြီးမှ မှီရာ (ပစ္စည်းလေးပါး) တို့ကို အကျွန်ုပ်အား ပြောကြားသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အလွန်မွေ့လျော်ရာ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ယခုမှာမူ အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းမပြုတော့ပြီ၊ အကျွန်ုပ်သည် မှီရာ (ပစ္စည်းလေးပါး) တို့ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာ ပါ၏"ဟု ဆိုစ၏။

ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းမပြုမီ ရှေးအဖို့က မှီရာ (ပစ္စည်းလေးပါး) တို့ကို မပြောကြားအပ်၊ ပြောကြားသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။ "ရဟန်းတို့ ရဟန်းပြုပြီးသည်၏ အခြားမဲ့၌ မှီရာ (ပစ္စည်းလေးပါး) တို့ကို ပြောကြားရန် ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နှစ်ယောက်အစုဂိုဏ်း သုံးယောက်အစုဂိုဏ်းဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆယ်ယောက်အစုအောက် ယုတ် လျော့သော ဂိုဏ်းဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံမပေးအပ်၊ အကြင်ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။ "ရဟန်းတို့ ဆယ်ယောက်အစုဂိုဏ်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဆယ်ယောက်အစုထက် ပိုလွန်သော ဂိုဏ်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း ပဋ္ဌင်းခံပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၇၅။ ထိုအခါ တစ်ဝါရ နှစ်ဝါရ ရဟန်းတို့သည် အတူနေတပည့်ကို ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏။ ဝင်္ကန္တ ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ဥပသေနသည်လည်း တစ်ဝါသာ ရသေးလျက် အတူနေတပည့်ကို ပဋ္ဌင်းခံပေး၏။ ထိုဥပသေနသည် ဝါကျွတ်သည်ရှိသော် နှစ်ဝါရဖြစ်၍ တစ်ဝါသာ ရသေးသော အတူနေတပည့်ကို ခေါ်ကာ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လေ၏။

အာဂန္တုကရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ဝမ်းမြောက်စွာ နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားတော်မူခြင်းသည် ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အလေ့အထပင် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝင်္ကန္တပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ဥပသေနအား– "ရဟန်း ကျန်းမာ၏လော၊ မျှတ၏လော၊ သင်သည် ခရီးရှည်ကို မပင်ပန်းဘဲ လာခဲ့ရပါ၏လော"ဟု မေးတော်မူရာ–

ကျန်းမာပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ မျှတပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်တို့သည် ခရီးရှည်ကို မပင်ပန်းဘဲ လာခဲ့ရပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုရားရှင်တို့သည် သိလျက်လည်း မေးတော်မူကုန်၏၊ သိလျက်လည်း မေးတော်မမူကုန်။ အချိန် အခါကို သိ၍ မေးတော်မူကုန်၏၊ အချိန်အခါကို သိ၍ မေးတော်မမူကုန်။ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အကျိုး နှင့် စပ်သည်ကို မေးတော်မူကုန်၏၊ အကျိုးနှင့် မစပ်သည်ကို မေးတော်မမူကုန်။ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အကျိုးနှင့် မစပ်သည်တို့ကို မဂ်ဖြင့် ပယ်တော်မူပြီး ဖြစ်ကုန်၏။ "တရားကိုသော်လည်း ဟောအံ့၊ တပည့် သာဝကတို့အား သိက္ခာပုဒ်ကိုသော်လည်း ပညတ်အံ့" ဟူသော အကြောင်းနှစ်မျိုးတို့ဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ရဟန်းတို့ကို မေးတော်မူကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝင်္ကန္တပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ဥပသေနအား "ရဟန်း သင်သည် အဘယ် မျှ ဝါရှိပြီနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ် နှစ်ဝါရှိပါပြီဟု (လျှောက်၏)။ ဤရဟန်းသည် အဘယ်မျှ ဝါရှိပြီနည်းဟု (မေးတော်မူပြန်ရာ) အသျှင်ဘုရား တစ်ဝါမျှသာ ရှိပါသေး၏ဟု (လျှောက်၏)။ ဤရဟန်းသည် သင်နှင့် အဘယ်သို့ တော်စပ်သနည်းဟု (မေးတော်မူပြန်ရာ) အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ အတူနေတပည့်ပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည်ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ရဟန်းတို့အား မလျှောက်ပတ် မသင့်လျော် မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့၏ အမှုအကျင့်မဟုတ်၊ ရဟန်းတို့အား မအပ်စပ်၊ မပြုထိုက်။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား သင့်ကို သူတစ်ပါးတို့က သွန်သင် ဆုံးမအပ်သေးသည် ဖြစ်ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် သူတစ်ပါးကို သွန်သင်ဆုံးမခြင်းငှါ အောက်မေ့ မှတ်ထင် ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား သင်သည် ဂိုဏ်းအဖွဲ့၏ များပြားလာခြင်းငှါ အလွန်လျင်စွာ ပြုကျင့်ဘိ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ဤ (သင်ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ကြည်ညိုပြီးသောသူတို့အား တိုး၍ ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့အား–

"ရဟန်းတို့ ဆယ်ဝါမပြည့်သေးသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးအပ်၊ အကြင်ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးငြားအုံ့၊ ထိုရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ဆယ်ဝါပြည့်ပြီးသော ရဟန်းသည်လည်းကောင်း၊ ဆယ်ဝါထက် ကျော်လွန်သော ရဟန်းသည်လည်းကောင်း ပဋ္ဌင်းခံပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၇ဖ။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် "ငါတို့ ဆယ်ဝါရှိကုန်ပြီ၊ ငါတို့ ဆယ်ဝါရှိကုန်ပြီ"ဟု (ဝိနည်းသိက္ခာ ပုဒ်၌) မသိမလိမ္မာကုန်ဘဲ ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏။ မသိမိုက်မဲသော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် လိမ္မာသော အတူနေ တပည့်၊ မကျွမ်းကျင်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် ကျွမ်းကျင်သော အတူနေတပည့်၊ အကြားအမြင်နည်းသော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် အကြားအမြင်များသော အတူနေတပည့်၊ ပညာမဲ့သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် ပညာရှိသော အတူနေတပည့်တို့ကို တွေ့မြင်ရကုန်၏။ တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသော ရဟန်းတစ်ပါးသည်လည်း ဥပဇ္ဈာယ်ဖြစ်သော မထေရ်သည် တရားနှင့်အညီ ဆုံးမသည်ရှိသော် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား ဝါဒတင်၍ ထိုတိတ္ထိဘောင်သို့သာလျှင် ပြောင်းရွှေ့၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "ရဟန်းတို့သည် 'ဆယ်ဝါရှိကုန်ပြီ၊ ဆယ်ဝါရှိကုန်ပြီ'ဟု (ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်၌) မသိမလိမ္မာကုန်ဘဲ အဘယ့်ကြောင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်ဘိသနည်း။ မသိမိုက်မဲသော ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာနှင့် လိမ္မာသော အတူနေတပည့်၊ မကျွမ်းကျင်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် ကျွမ်းကျင်သော အတူနေ တပည့်၊ အကြားအမြင်နည်းသော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် အကြားအမြင်များသော အတူနေတပည့်၊ ပညာ မဲ့သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် ပညာရှိသော အတူနေတပည့်တို့ကို တွေ့မြင်ရကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် 'ဆယ်ဝါရှိကုန်ပြီ ဆယ်ဝါရှိကုန်ပြီ'ဟု (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌) မသိမလိမ္မာကုန်ဘဲ ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏၊ မသိ မိုက်မဲသော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် လိမ္မာသော အတူနေတပည့်၊ မကျွမ်းကျင်သော ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာနှင့် ကျွမ်းကျင်သော အတူနေတပည့်၊ အကြားအမြင်နည်းသော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် အကြားအမြင် များသော အတူနေတပည့်၊ ပညာမဲ့သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် ပညာရှိသော အတူနေတပည့်တို့ကို တွေ့မြင် ရကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အဘယ့်ကြောင့် (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုယောကျ်ားတို့သည် "ဆယ်ဝါရှိကုန်ပြီ၊ ဆယ်ဝါရှိကုန်ပြီ"ဟု (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌) မသိ မလိမ္မာကုန်ဘဲ ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်ဘိသနည်း။ မသိမိုက်မဲသော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် လိမ္မာသော အတူနေ တပည့်၊ မကျွမ်းကျင်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် ကျွမ်းကျင်သော အတူနေတပည့်၊ အကြားအမြင်နည်းသော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် အကြားအမြင်များသော အတူနေတပည့်၊ ပညာမဲ့သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် ပညာရှိသော အတူနေတပည့်တို့ကို တွေ့မြင်ရကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤ (ရဟန်းတို့ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်း ငါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို) မသိမလိမ္မာသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးအပ်၊ အကြင် ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ (ဝိနည်းသိက္ခာ ပုဒ်၌) ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဆယ်ဝါပြည့်ပြီးသော ရဟန်းသည်လည်းကောင်း၊ ဆယ်ဝါ ထက် ကျော်လွန်သော ရဟန်းသည်လည်းကောင်း ပဋ္ဌင်းခံပေးခြင်းငါ ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၇၇။ တစ်ရံရောအခါ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့သည် အရပ်တစ်ပါးသို့ ဖဲသွားကုန်သော်, လူထွက်ကုန်သော်, သေကုန်သော်, တိတ္ထိဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကုန်သော် ရဟန်းတို့သည် ဆရာမရှိ ဆုံးမ သွန်သင်ပေးသူ မရှိသည် ဖြစ်၍ မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံလျက် ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာနှင့် မပြည့်စုံဘဲ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် လူတို့ စားသောက်နေစဉ် ဘောဇဉ် ခဲဖွယ် လျက်ဖွယ်သောက် ဖွယ်တို့၏ အထက်၌ ဆွမ်းခံသပိတ်ကို ညွှတ်စေကုန် 'ခံလင့်ကုန် '၏။ ဟင်း ထမင်းကိုလည်း ကိုယ်တိုင် တောင်း၍ စားကုန်၏၊ ဆွမ်းစားဇရပ်၌လည်း ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံရှိလျက် နေကုန်၏။

လူတို့သည်– "ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံလျက် ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာနှင့် မပြည့်စုံဘဲ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ထိုရဟန်းတို့သည် လူတို့ စားသောက်နေစဉ် ဘောဇဉ် ခဲဖွယ် လျက်ဖွယ်သောက်ဖွယ် တို့၏ အထက်၌ ဆွမ်းခံသပိတ်ကို ညွှတ်စေကုန် 'ခံလင့်ကုန်' ဘိသနည်း၊ ဟင်း ထမင်းကိုလည်း ကိုယ်တိုင် တောင်း၍ စားကုန်ဘိသနည်း၊ ဆွမ်းစားဇရပ်၌လည်း

ပုဏ္ဏားစားသောက်ပွဲ၌ ပုဏ္ဏားများ ကဲ့သို့ ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံရှိလျက် နေကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြကုန်သည် သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီးလျှင် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးနောက် ရဟန်းတို့အား– ရဟန်းတို့ (နိဿရည်း) ဆရာကို ခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့ (နိဿရည်း) ဆရာသည် အနီးနေ တပည့်၌ သားဟူသော စိတ်ကို ထားအံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် (နိဿရည်း) ဆရာ၌ အဖဟူသော စိတ်ကို ထားအံ့၊ ဤသို့ ထိုဆရာတပည့်တို့သည် အချင်းချင်း ရိုသေခြင်း တုံ့ဝပ်ခြင်း တူသော အသက်မွေးခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ နေကုန်သည်ရှိသော် ဤသာသနာတော်၌ ကြီးပွါးစည်ပင်ပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်ကုန်လတ္တံ့။

ရဟန်းတို့ ဆယ်ဝါရရှိသော ရဟန်းတို့ကို အမှီပြု၍ နေခြင်းငှါ၊ ဆယ်ဝါရရှိသော ရဟန်းသည် မှီရာ (နိဿရည်း) ကို ပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ (နိဿရည်း) ဆရာ ယူရမည်၊ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ် တင်၍ ခြေတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလျက်–

"အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ (နိဿရည်း) ဆရာ ဖြစ်တော်မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရားကို မှီ၍ နေပါအံ့။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ (နိဿရည်း) ဆရာ ဖြစ်တော်မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရားကို မှီ၍ နေပါအံ့။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ (နိဿရည်း) ဆရာ ဖြစ်တော်မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရားကို မှီ၍ နေပါအံ့"ဟု ဆိုရမည်။

"ကောင်းပြီ" ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ "ငါ့အား ဝန်မလေး" ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ "ငါ၏ တာဝန် ပေ" ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ "သင့်တင့်၏" ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ "ကြည်ညိုဖွယ်ကိုဆောင်သော ကိုယ် နှုတ်အမူ အရာနှင့် ပြည့်စုံစေလော့" ဟူ၍သော်လည်းကောင်း ကိုယ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ သိစေငြားအံ့။ (နိဿရည်း) ဆရာယူသည် မည်၏။ ကိုယ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ် နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ မသိစေငြားအံ့။ (နိဿရည်း) ဆရာယူသည် မမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၇၈။ ရဟန်းတို့ အနီးနေတပည့်သည် (နိဿရည်း) ဆရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်၊ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား ကောင်းစွာ ကျင့်ပုံတည်း–

(အနီးနေတပည့်သည်) နံနက်စောစော ထ၍ ဖိနပ်ချွတ်ပြီးလျှင် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ် ဝတ်ကို စံပယ်တင်၍ ဒန်ပူကပ်ရမည်၊ မျက်နှာသစ်ရေကပ်ရမည်၊ နေရာခင်းရမည်၊ ယာဂုရှိခဲ့လျှင် ခွက်ကို ဆေး၍ ယာဂု ဆက်ကပ်ရမည်၊ ယာဂုသောက်ပြီးသော (နိဿရည်း) ဆရာအား ရေပေး၍ ခွက်ကို လှမ်းယူ ပြီးနောက် ရိုသေကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေဘဲ ဆေးကြောပြီးလျှင် သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားရမည်၊ (နိဿရည်း) ဆရာသည် (နေရာမှ) ထခဲ့သော် နေရာကို ရှေ့ပြောင်း သိမ်းထားရမည်။ အကယ်၍ အမှိုက် ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက်လှည်းရမည်။

(နိဿရည်း) ဆရာသည် ရွာသို့ ဝင်လိုင်ငြားအံ့၊ ရွာဝတ်သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ကျောင်းဝတ်သင်းပိုင် ကို ယူရမည်၊ ခါးပန်းကြိုးကို ပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ်ဒုကုဋ္ဌတို့ကို ထပ်၍ ပေးရမည်၊ ဆေးကြော၍ ရေနှင့် တကွသော သပိတ်ကို ပေးရမည်။ အကယ်၍ (နိဿရည်း) ဆရာသည် နောက်လိုက်ရဟန်းကို အလိုရှိအံ့၊ အဝန်းသုံးပါး ကို ဖုံးလွှမ်းသဖြင့် အဝန်းညီညွတ်စွာ သင်းပိုင်ကိုဝတ် ခါးပန်ကြိုးကို ဖွဲ့ချည် ထပ်ပြီးသော ကိုယ်ဝတ်ဒုကုဋ္ဌတို့ကို ရုံ ကမ္မတ်သီးကို တပ် သပိတ်ကို ဆေးကြော ယူငင်၍ (နိဿရည်း) ဆရာ၏ နောက် လိုက် ရဟန်းဖြစ်ရမည်၊ ဝေးလွန်းစွာ မလိုက်ရ၊ နီးကပ်စွာလည်း မလိုက်ရ၊ သပိတ်လဲလှယ်ခြင်းကို ခံယူရ မည်။ (နိဿရည်း) ဆရာ စကားပြောဆိုစဉ် အကြားအကြား၌ ဝင်၍ မပြောရ၊ (နိဿရည်း) ဆရာသည် အာပတ်နှင့် နီးစပ်သည်ကို ပြောဆိုခဲ့သော် တားမြစ်ရမည်။

(ဆွမ်းခံရာမှ) ပြန်လာသော် ရေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ ခရီးဦး ကြိုဆို၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူရမည်၊ ကျောင်း ဝတ်သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ရွာဝတ်သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူရမည်။ အကယ်၍ သင်္ကန်းသည် ချွေးစွတ်အံ့၊ တစ် ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ (သို့သော်) ကြာမြင့်စွာ မထားရ၊ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်၊ သင်္ကန်းကို ခေါက်သည်ရှိသော် "အလယ်၌ မကျိုးပျက် (ခေါက်ရိုးမဖြစ်) စေလင့်"ဟု (နှလုံးသွင်းလျက်) လက်လေးသစ် အနားကို လျှော့၍ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်၊ သင်္ကန်းခေါက်အတွင်း၌ ခါးပန်းကြိုးကို ထားရမည်။

ဆွမ်းရှိ၍ (နိဿရည်း) ဆရာလည်း စားလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ သုံးရေကို ပေး၍ ဆွမ်းကို ဆက်ကပ်ရ မည်၊ (နိဿရည်း) ဆရာကိုသောက်ရေဖြင့် (အလိုရှိပါသလောဟု) မေးလျှောက်ရမည်၊ ဆွမ်းစားပြီးသော (နိဿရည်း) ဆရာအား ရေကို ပေး၍ သပိတ်ကို လှမ်းယူပြီးလျှင် ရိုသေကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေဘဲ ဆေးကြောသုတ်သင်လျက် ရေစင်အောင် ပြု၍ တစ်ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ (သို့သော်) ကြာမြင့် စွာ မထားရ၊ သပိတ်သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ သပိတ်ကို ထားလိုသော် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်အောက်ကိုသော်လည်းကောင်း စမ်းသပ်၍ ထားရမည်၊ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားရ။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်း သင်္ကန်းကြိုးကို ပွတ်သပ်၍ ထိုမှာဖက်၌ အစွန်း ဤမှာဖက်၌ အခွေ 'အခေါက်' ပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ (နိဿရည်း) ဆရာ (နေရာမှ) ထခဲ့သော် နေရာကို ရွှေ့ပြောင်းသိမ်းထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို သိုမှီးသိမ်းဆည်းရမည်။ အကယ်၍ အမှိုက်ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက်လှည်းရမည်။

(နိဿရည်း) ဆရာသည် ရေချိုးလိုသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ ရေအေးအလိုရှိငြားအံ့၊ အေးသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ ရေပူအလိုရှိငြားအံ့၊ ပူသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။

(နိဿရည်း) ဆရာသည် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်လိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ကသယ်မှုန့်ကို ရေဖြင့် လုံးရမည်၊ မြေညက်ကို ရေဖြင့် ဆွတ်ရမည်၊ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ (နိဿရည်း) ဆရာ၏ နောက်မှနောက်မှ လိုက်လျက် ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ပေးပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူကာ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ကသယ်မှုန့်ကို ပေးရမည်၊ မြေညက်ကို ပေးရမည်။ စွမ်းနိုင်လျှင် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်၊ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်သော ရဟန်းသည် ရေဆွတ်သော မြေညက်မှုန့်ဖြင့်

မျက်နှာကို လိမ်းကျံ၍ ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း (ရေသနုပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်းကာ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်၊ သီတင်းကြီးဖြစ်သော ရဟန်း တို့ကို တိုးဝှေ့၍ မနေထိုင်ရ၊ သီတင်းငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကိုလည်း နေရာ၌ နေခြင်းကို မတားမြစ်ရ၊ ဇရုံးအိမ်၌ (နိဿရည်း) ဆရာအတွက် (မီးညှိခြင်းစသော) အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်၊ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်သော ရဟန်းသည် ဇရုံးအိမ်အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း (ရေသနုပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်းလျက် ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်ရမည်။

ရေချိုးရာ၌လည်း (နိဿရည်း) ဆရာအတွက် (ကြေးတွန်းခြင်းစသော) အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်၊ ရေချိုးပြီးသော ရဟန်းသည် (နိဿရည်း) ဆရာ၏ ရေးဦးစွာ တက်၍ မိမိကိုယ်ကို ရေစင်အောင်ပြုကာ (သင်းပိုင်ကို) ဝတ်လျက် (နိဿရည်း) ဆရာ၏ ကိုယ်မှ ရေကို သုတ်ရမည်၊ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ်ဒုကုဋ္ဌကို ပေးရမည်၊ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ (နိဿရည်း) ဆရာကိုသောက် ရေဖြင့် (အလိုရှိပါသလောဟု) မေးလျှောက်ရမည်၊ သင်ကြားစေလိုသည် ဖြစ်အုံ့၊ သင်ကြားရမည်။ အဖန် ဖန် မေးမြန်းစေလိုသည် ဖြစ်အုံ့၊ အဖန်ဖန် မေးမြန်းရမည်။

(နိဿရည်း) ဆရာနေသော ကျောင်းသည် အမှိုက်ရှိအုံ့၊ စွမ်းနိုင်ပါမူ သုတ်သင်ရှင်းလင်းရမည်၊ ကျောင်းကို သုတ်သင်လိုသော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ သပိတ်သင်္ကန်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ နိသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ဘုံလျှိုခေါင်းအုံးကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်၊ ညောင်စောင်းကို ရိုရိုသေသေ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်စေဘဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ အင်းပျဉ်ကို ရိုရိုသေသေ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်စေဘဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ညောင် စောင်းခြေတို့ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ထွေးခံကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ မှီရာ တံကဲပျဉ်ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်၊ မြေအခင်းကို ခင်းမြဲနေရာကို မှတ်လျက် ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ အကယ်၍ ကျောင်း၌ ပိုးအိမ်ပင့်ကူမျှင် ရှိအုံ့၊ ဗိတာန် မျက်နှာကြက်မှ ရှေးဦးစွာ ဖယ်ရှားရမည်၊ လေသွန်တံခါးနှင့် ထောင့်တို့ကို ပွတ်တိုက်ရမည်၊ ဂွေ့နီဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုသော နံရံသည် မှိုတက်အုံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်။ မည်းသော အဆင်းဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုသော မြေသည် မှိုတက်အုံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်။ အပြေအပြစ်မပြုသော မြေဖြစ်အုံ့၊ ရေဖျန်း၍ "ကျောင်းကို မြူမတက်စေလင့်"ဟု (နှလုံး ထား၍) တံမြက်လှည်းရမည်၊ တံမြက်ချေးကို စုရုံး၍ သင့်ရာအရပ်၌ စွန့်ပစ်ရမည်။

မြေအခင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း ပြန်၍ ခင်းထားရမည်၊ ညောင် စောင်းခြေတို့ကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ ပြန်၍ ခင်းထားရမည်၊ ညောင်စောင်း ကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်စေဘဲ ထားမြဲတိုင်း နေရာ၌ ပြန်၍ ခင်းထားရမည်၊ အင်းပျဉ်ကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်စေဘဲ ခင်းထားမြဲတိုင်း ပြန်၍ ခင်းထားရမည်၊ ဘုံလျှိုခေါင်းအုံးကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲတိုင်း ပြန်၍ ခင်းထားရမည်၊ နိသီဒိုင်အိပ်ရာ ခင်းကို

နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲတိုင်း ပြန်၍ ခင်းထားရမည်၊ ထွေးခံကို နေလှန်း ပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲတိုင်း နေရာ၌ ပြန်၍ ထားရမည်၊ မီရာတံကဲပျဉ်ကို နေလှန်းပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲတိုင်း နေရာ၌ ပြန်၍ ထားရမည်၊ သပိတ်သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ သပိတ်ကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက် တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ် အောက်ကိုသော်လည်းကောင်း သုံးသပ်၍ ထားရမည်၊ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားရ။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်း သင်္ကန်း ကြိုးကို ပွတ်သပ်၍ ထိမှာဖက်၌ အစွန်း ဤမှာဖက်၌ အခွေ 'အခေါက်' ပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။

အရှေ့အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အရှေ့မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကိုပိတ်ရမည်။ အနောက်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အနောက်မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ မြောက်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ မြောက်မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ တောင်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ တောင်မျက် နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အေးသောအခါ ဖြစ်မူ နေ့အခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ဖွင့်ထားရ မည်၊ ညဉ့်အခါ၌ ပိတ်ထားရမည်။ ပူအိုက်သော အခါဖြစ်မူ နေ့အခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ထား ရမည်၊ ညဉ့်အခါ၌ ဖွင့်ထားရမည်။

ပရိဝုဏ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ ရေချိုးအုံသည် အမှိုက် ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ရေချိုးအုံကို တံမြက်လှည်းရမည်။ စည်းဝေးရာ ဧရပ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ စည်းဝေးရာ ဧရပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ မီးတင်းကုပ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ မီးတင်းကုပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ ကျင်ကြီးအိမ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ကျင်ကြီးအိမ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။သောက်ရေ မရှိအံ့၊သောက်ရေကို တည်ထားရမည်။ သုံးရေ မရှိအံ့၊ သုံးရေကို တည်ထားရမည်။ သန့် သက်ရေအိုး၌ ရေမရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေလောင်းထည့်ရမည်။

(နိဿရည်း) ဆရာ မမွေ့လျော်ခြင်း ဖြစ်ငြားအံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် (ကိုယ်တိုင်) အရပ်တစ်ပါးသို့ ခေါ်ဆောင် သွားရမည်၊ (သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း) ခေါ်ဆောင် သွားစေရမည်၊ ထို (နိဿရည်း) ဆရာ အား တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ (နိဿရည်း) ဆရာအား တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် ပယ်ဖျောက်ရမည်၊ (သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း) ပယ်ဖျောက်စေရမည်၊ ထို (နိဿရည်း) ဆရာအား တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ (နိဿရည်း) ဆရာ မှားသောအယူ ယူငြားအံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် ဖြေရှင်းရမည်၊ (သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း ဖြေရှင်းစေရမည်၊ ထို (နိဿရည်း) ဆရာအား တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ (နိဿရည်း) ဆရာသည် ဂရုက အာပတ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ပရိဝါသ်နေခြင်းငှါ ထိုက်ငြားအံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် (နိဿရည်း) ဆရာအား ပရိဝါသ်ကို ပေးပါအုံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။ (နိဿရည်း) ဆရာသည် အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် (နိဿရည်း) ဆရာကို အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ပါအုံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။ (နိဿရည်း) ဆရာသည် မာနတ် ကျင့်ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည်

(နိဿရည်း) ဆရာအား မာနတ်ကို ပေးပါအုံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။ (နိဿရည်း) ဆရာသည် အဗ္ဘာန်ထိုက်သည်ဖြစ်အုံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် (နိဿရည်း) ဆရာကို အဗ္ဘာန်သွင်းပါအုံ့ နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။ သံဃာသည် (နိဿရည်း) ဆရာအား ခြိမ်းချောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ (နိဿရည်း) ဆရာနှင့် နေစေမှု 'နိယသ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ နှင်ထုတ်မှု 'ပဗ္ဗာဇနီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဝန်ချတောင်းပန်စေမှု 'ပဋိသာရဏီယ' ကံသော်လည်းကောင်း၊ ပယ်ထား မှု 'ဥက္ခေပနီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း ပြုလိုသည်ဖြစ်အုံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် (နိဿရည်း) ဆရာအား ကံမပြုဘဲ ရှိပါအုံ့နည်း၊ အဘယ်သို့လျှင် အပြစ်ပေါ့စေရပါအုံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။ သံဃာသည် ထို (နိဿရည်း) ဆရာအား ခြိမ်းချောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ (နိဿရည်း) ဆရာနှင့်နေစေမှု 'နိယသ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ နှင်ထုတ်မှု 'ပဗ္ဗာဇနီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဝန်ချတောင်းပန်စေမှု 'ပဋိသာရဏီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပယ်ထားမှု 'ဥက္ခေပနီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း ပြုပြီးသည် ဖြစ်အုံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် (နိဿရည်း) ဆရာသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါအုံ့နည်း၊ မာန်တည်းဟူသော အမွေးကို 'အမျက်ဒေါသကို' ချပါ အုံ့နည်း၊ ဒဏ်မှ ထွက်မြောက်အုံ့သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါအုံ့နည်း၊ သံဃာသည် ထိုကံကို ငြိမ်းစေပါအုံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။

(နိဿရည်း) ဆရာ၏ သင်္ကန်းသည် ဖွပ်လျှော်သင့်သည် ဖြစ်အုံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် ဖွပ်လျှော်ရ မည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် (နိဿရည်း) ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော်ရပါအုံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်းစိုက်ရမည်။ (နိဿရည်း) ဆရာ၏ သင်္ကန်းသည် ချုပ်သင့်သည် ဖြစ်အုံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် ချုပ်ရ မည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် (နိဿရည်း) ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်ရပါအုံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။ (နိဿရည်း) ဆရာအတွက် ဆိုးရည်ကျိုသင့်သည် ဖြစ်အုံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် ကျိုရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် (နိဿရည်း) ဆရာအတွက် ဆိုးရည်ကို ကျိုရပါအုံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။ (နိဿရည်း) ဆရာ၏ သင်္ကန်းသည် ဆိုးသင့်သည် ဖြစ်အုံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် ဆိုးရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် (နိဿရည်း) ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးရပါအုံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။ သင်္ကန်းဆိုးသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဆိုးရမည်၊ ဆိုးရည်ပေါက် မပြတ်စဲမီ ဖဲမသွားရ။

(နိဿရည်း) ဆရာကို မပန်ကြားဘဲ အချို့သူအား သပိတ်မပေးရ၊ အချို့သူ၏ သပိတ်ကိုလည်း မယူရ၊ အချို့သူအား သင်္ကန်းကို မပေးရ၊ အချို့သူ၏ သင်္ကန်းကိုလည်း မယူရ၊ အချို့သူအား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' ကို မပေးရ၊ အချို့သူ၏ ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' ကိုလည်း မယူရ၊ အချို့သူ၏ ဆံပင် တို့ကို မရိတ်ဖြတ်ရ၊ အချို့သူအား မိမိ၏ ဆံပင်တို့ကို မရိတ်ဖြတ်စေရ၊ အချို့သူ၏ အမှုခပ်သိမ်းကို မပြု ရ၊ အချို့သူအား (ချေးတွန်းခြင်းစသော) အမှုခပ်သိမ်းကို မပြုစေရ၊ အချို့သူ၏ အမှုကြီးငယ်ကို မပြုရ၊ အချို့သူအား မိမိအမှုကြီးငယ်ကို မပြုစေရ၊ အချို့သူ၏ နောက်လိုက် ရဟန်း မဖြစ်ရ၊ အချို့သူကို နောက် လိုက်ရဟန်း မလုပ်ရ၊ အချို့သူ၏ ဆွမ်းကို မဆောင်ရ၊ အချို့သူအား မိမိဆွမ်းကို မဆောင်စေရ၊ (နိဿရည်း) ဆရာကို မပန်ကြားဘဲ ရွာတွင်းသို့ မဝင်ရ၊ သုသာန်သို့ မသွားရ၊ အရပ်တစ်ပါးသို့ ဖဲမသွား ရ၊

(နိဿရည်း) ဆရာသည် နာဖျားသည် ဖြစ်အံ့၊ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး လုပ်ကျွေးရမည်၊ ထို (နိဿရည်း) ဆရာ၏ အနာပျောက်သည်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

(နိဿရည်း) ဆရာ၌ ပြုရန် ကျင့်ဝတ် ပြီး၏။

၁။ ပုဆစ်ဒူးဝန်းနှစ်ဖက်နှင့် ချက်ကို အဝန်းသုံးပါးဟု ဆိုသည်။

♣

၁၉–အနီးနေတပည့်၌ ပြုရန်ကျင့်ဝတ်များ

၇၉။ ရဟန်းတို့ (နိဿရည်း) ဆရာသည် အနီးနေတပည့်၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား ကောင်းစွာကျင့်ပုံတည်း–

ရဟန်းတို့ (နိဿရည်း) ဆရာသည် အနီးနေတပည့်ကို သင်ကြားခြင်း အဖန်ဖန်မေးမြန်းခြင်း သွန်သင်ခြင်း ဆုံးမခြင်းဖြင့် သင်္ဂြိဟ်ထောက်ပံ့ရမည်။ (နိဿရည်း) ဆရာအား သပိတ်ရှိ၍ အနီးနေတပည့် အား သပိတ်မရှိအံ့၊ (နိဿရည်း) ဆရာသည် အနီးနေတပည့်အား သပိတ်ကို ပေးရမည်၊ "အဘယ်သို့ လျှင် အနီးနေတပည့်အား သပိတ် ဖြစ်ပေါ်ပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။ (နိဿရည်း) ဆရာအား သင်္ကန်းရှိ၍ အနီးနေတပည့်အား သင်္ကန်းမရှိအံ့၊ (နိဿရည်း) ဆရာသည် အနီးနေတပည့်အား သင်္ကန်းကို ပေးရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေတပည့်အား သင်္ကန်းဖြစ်ပေါ်ပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။ (နိဿရည်း) ဆရာအား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' ရှိ၍ အနီးနေတပည့်အား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' မရှိအံ့၊ (နိဿရည်း) ဆရာသည် အနီးနေတပည့်အား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' ကို ပေးရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေတပည့်အား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' ဖြစ်ပေါ်ပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။

အနီးနေ တပည့်သည် နာဖျားအံ့၊ နံနက်စောစောထ၍ ဒန်ပူကို ပေးရမည်၊ မျက်နှာသစ်ရေ ပေးရ မည်၊ နေရာခင်းရမည်၊ ယာဂုရှိခဲ့လျှင် ခွက်ကို ဆေး၍ ယာဂုကို ပေးရမည်၊ ယာဂုသောက်ပြီးသော အနီး နေတပည့်အား ရေပေး၍ ခွက်ကို လှမ်းယူပြီးနောက် ရှိသေကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေဘဲ ဆေးကြောပြီး လျှင် သိုမှီးသိမ်း ဆည်းထားရမည်၊ အနီးနေတပည့်သည် (နေရာမှ) ထခဲ့သော် နေရာကို ရှေ့ပြောင်းသိမ်း ထားရမည်။ အကယ်၍ အမှိုက်ရှိအံ့၊ထိုနေရာကို တံမြက်လှည်းရမည်။

အနီးနေတပည့်သည် ရွာသို့ ဝင်လိုငြားအံ့၊ ရွာဝတ်သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ကျောင်းဝတ်သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူရမည်၊ ခါးပန်း၊ကိုးကို ပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ်ဒုကုဋ္ဌတို့ကို ထပ်၍ ပေးရမည်၊ ဆေးကြော၍ ရေနှင့် တကွသော သပိတ်ကို ပေးရမည်။

"ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အခါ ပြန်လာအံ့"ဟု (နှလုံးသွင်း၍) နေရာကို ခင်းထားရမည်၊ ခြေဆေး ရေခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ ခရီးဦး၊ကိုဆို၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို လှမ်းယူရမည်၊ ကျောင်းဝတ်သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ရွာဝတ်သင်းပိုင်ကို

လှမ်းယူရမည်။ အကယ်၍ သင်္ကန်းသည် ချွေးစွတ်အံ့၊ တစ်ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ (သို့သော်) ကြာမြင့်စွာ မထားရ၊ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်၊ သင်္ကန်းခေါက်သည်ရှိသော် "အလယ်၌ မကျိုးပျက် 'ခေါက်ရိုးမဖြစ်' စေလင့်"ဟု (နှလုံးသွင်း လျက်) လက်လေးသစ် အနားကို လျော့၍ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်၊ သင်္ကန်းခေါက်အတွင်း၌ ခါးပန်း၊ကိုး ကို ထားရမည်။

ဆွမ်းရှိ၍ အနီးနေတပည့်လည်း စားလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ သုံးရေကို ပေး၍ ဆွမ်းကို ပေးရမည်၊ အနီးနေတပည့်ကိုသောက်ရေဖြင့် (အလိုရှိသလောဟု) မေးမြန်းရမည်၊ ဆွမ်းစားပြီးသော် အနီးနေတပည့် အား ရေကိုပေး၍ သပိတ်ကို လှမ်းယူပြီးလျှင် ရိုသေကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေဘဲ ဆေးကြောသုတ်သင် လျက် ရေစင်အောင်ပြု၍ တစ်ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ (သို့သော်) ကြာမြင့်စွာ မထားရ၊ သပိတ် သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ သပိတ်ကို ထားလိုသော် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်အောက်ကိုသော်လည်းကောင်း စမ်းသပ်၍ ထားရမည်၊ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားရ။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်း သင်္ကန်းကြိုးကို ပွတ်သပ်၍ ထိမှာဖက်၌ အစွန်း ဤမှာဖက်၌ အခွေ 'အခေါက်' ပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ အနီးနေတပည့် (နေရာမှ) ထခဲ့သော် နေရာကို ရွှေ့ပြောင်း သိမ်းထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို သိမ်ဖီးသိမ်းဆည်းထားရမည်။ အကယ်၍ အမှိုက်ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက်လှည်းရမည်။

အနီးနေတပည့်သည် ရေချိုးလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ချိုးရေကို စီရင်ရမည်၊ ရေအေးအလိုရှိငြားအံ့၊ အေးသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ ရေပူ အလိုရှိငြားအံ့၊ ပူသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။

အနီးနေတပည့်သည် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်လိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ကသယ်မှန့်ကို ရေဖြင့် လုံးရမည်၊ မြေညက်ကို ရေဖြင့် ဆွတ်ရမည်၊ ဇရုံးအိမ်အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ သွားပြီးနောက် ဇရုံးအိမ်၌ အင်းပျဉ်ကို ပေးပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ကသယ်မှန့်ကို ပေးရမည်၊ မြေညက်ကို ပေးရမည်၊ စွမ်းနိုင်လျှင် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်၊ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်သော ရဟန်းသည် ရေဆွတ်သော မြေညက်မှန့်ဖြင့် မျက်နှာကို လိမ်းကျံ၍ ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း (ရေသနုပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်၊ သီတင်းကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့၍ မနေထိုင်ရ၊ သီတင်းငယ် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကိုလည်း နေရာ၌ နေခြင်းကို မတားမြစ်ရ၊ ဇရုံးအိမ်၌ အနီးနေတပည့်အတွက် (မီးညှီခြင်းစသော) အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်၊ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်သော ရဟန်းသည် ဇရုံးအိမ်အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း (ရေသနုပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်ရမည်။

ရေချိုးရာ၌လည်း အနီးနေတပည့်အတွက် (ကြေးတွန်းခြင်းစသော) အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်၊ ရေချိုးပြီးသော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ တက်၍ မိမိကိုယ်ကို ရေစင်အောင်ပြုကာ (သင်းပိုင်ကို) ဝတ်လျက် အနီးနေတပည့်၏ ကိုယ်မှ ရေကို သုတ်ရမည်၊ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ်ဒုကုဋ္ဌကို ပေးရမည်၊ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ အနီးနေတပည့်ကိုသောက်ရေဖြင့် (အလိုရှိသလောဟု) မေးမြန်း ရမည်။

အနီးနေတပည့်နေသော ကျောင်းသည် အမှိုက်ရှိအံ့၊ စွမ်းနိုင်ပါမူ သုတ်သင်ရှင်းလင်းရမည်။ ကျောင်းကို သုတ်သင်လိုသော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ သပိတ် သင်္ကန်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ နိသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ဘုံလျှို ခေါင်းအုံးကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ညောင်စောင်းကို ရိုရိုသေသေ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်စေဘဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ အင်းပျဉ်ကို ရိုရိုသေသေ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်စေဘဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ညောင်စောင်း ခြေတို့ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်၊ ထွေးခံကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်၊ မီးရာတံကဲပျဉ်ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ မြေအခင်းကို ခင်းမြဲနေ ရာကို မှတ်လျက် ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ အကယ်၍ ကျောင်း၌ ပိုးအိမ် ပင့်ကူမျှင် ရှိအံ့၊ ဖိတာန် မျက်နှာကြက်မှ စ၍ ပယ်ရှားရမည်၊ လေသွန်တံခါးနှင့် ထောင့်တို့ကို ပွတ်တိုက်ရမည်၊ ဂွေ.နီဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုသော နံရံသည် မှိုတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်။ မည်းသော အဆင်းဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုသော မြေသည် မှိုတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်၊ အပြေအပြစ် မပြုသော မြေဖြစ်အံ့၊ ရေဖျန်း၍ "ကျောင်းကို မြူမတက်စေလင့်"ဟု (နှလုံး ထား၍) တံမြက်လှည်းရမည်၊ တံမြက်ချေးကို စုရုံး၍ သင့်ရာအရပ်၌ စွန့်ပစ်ရမည်။

မြေအခင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲတိုင်း ပြန်၍ ထားရမည်၊ ညောင်စောင်း ခြေတို့ကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခင်းထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ ပြန်၍ ခင်းထားရမည်၊ ညောင်စောင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်စေဘဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း ပြန်၍ ခင်းထားရမည်၊ အင်းပျဉ်ကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်စေဘဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း ပြန်၍ ခင်းထားရမည်၊ ဘုံလျှိုခေါင်းအုံးကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း ပြန်၍ ခင်းထားရမည်၊ နိသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း ပြန်၍ ခင်းထားရမည်၊ ထွေးခံကို နေလှန်း ပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ ပြန်၍ ထားရမည်၊ မီးရာတံကဲပျဉ်ကို နေလှန်းပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ ပြန်၍ ထားရမည်၊ သပိတ်သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ သပိတ်ကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်အောက်ကိုသော်လည်းကောင်း သုံးသပ်၍ သပိတ်ကို ထားရမည်၊ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားရ။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်း သင်္ကန်းကြိုးကို ပွတ်သပ်၍ ထိုမှာဘက်၌ အစွန်း ဤမှာဘက်၌ အခွေ 'အခေါက်' ပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။

အရှေ့အရပ်မှ မြောက်နှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အရှေ့မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အနောက်အရပ်မှ မြောက်နှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အနောက်မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ မြောက်အရပ်မှ မြောက်နှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ မြောက်မျက်နှာ့လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ တောင်အရပ်မှ မြောက်နှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ တောင်မျက် နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။

အေးသောအခါဖြစ်မူ နေ့အခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ဖွင့်ထားရမည်၊ ညဉ့်အခါ၌ ပိတ်ထားရမည်။ ပူအိုက်သော အခါဖြစ်မူ နေ့အခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ထားရမည်၊ ညဉ့်အခါ၌ ဖွင့်ထားရမည်။

ပရိဝုဏ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ ရေချိုးအုံသည် အမှိုက် ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ရေချိုးအုံကို တံမြက်လှည်းရမည်။ စည်းဝေးရာ ဧရပ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ စည်းဝေးရာဧရပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ မီးတင်းကုပ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ မီးတင်းကုပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ ကျင်ကြီးအိမ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ကျင်ကြီးအိမ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။သောက်ရေ မရှိအံ့၊သောက်ရေကို တည်ထားရမည်။ သုံးရေ မရှိအံ့၊ သုံးရေကို တည်ထားရမည်။ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေမရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေလောင်းထည့်ရမည်။

အနီးနေတပည့် မမွေ့လျော်ခြင်း ဖြစ်ငြားအံ့၊ (နိဿရည်း) ဆရာသည် (ကိုယ်တိုင်) အရပ်တစ်ပါးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရမည်၊ (သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း) ခေါ်ဆောင်သွားစေရမည်၊ ထိုအနီးနေတပည့်အား တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ အနီးနေတပည့်အား တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' သည် ဖြစ် အံ့၊ (နိဿရည်း) ဆရာသည် ပယ်ဖျောက်ရမည်၊ (သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း) ပယ်ဖျောက်စေရမည်၊ ထိုအနီး နေတပည့်အား တရားစကား ကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ အနီးနေတပည့်အား မှားသောအယူသည် ဖြစ်အံ့၊ (နိဿရည်း) ဆရာသည် ဖြေရှင်းရမည်၊ (သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း) ဖြေရှင်းစေရမည်၊ ထိုအနီးနေ တပည့်အား တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ အနီးနေတပည့်သည် ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ပရိဝါသ်နေခြင်းငှါ ထိုက်ငြားအံ့၊ (နိဿရည်း) ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အနီး နေတပည့်အား ပရိဝါသ်ကို ပေးပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။ အနီးနေတပည့်သည် အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ထိုက်သည်ဖြစ်အံ့၊ (နိဿရည်း) ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အနီးနေတပည့်ကို အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။ အနီးနေ တပည့်သည် မြတ်နိုးဖွယ် 'မာနတ်' ကျင့်ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ (နိဿရည်း) ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အနီးနေတပည့်အား မြတ်နိုးဖွယ် 'မာနတ်' ကို ပေးပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။ အနီးနေ တပည့်သည် သွင်းခေါ်ခြင်း 'အဗ္ဘာန်' ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ (နိဿရည်း) ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အနီးနေတပည့်ကို သွင်းခေါ်ပါအံ့နည်း 'အဗ္ဘာန်သွင်းပါအံ့နည်း'ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။ သံဃာသည် အနီးနေတပည့်အား ခြိမ်းချောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ (နိဿရည်း) ဆရာနှင့်နေစေမှု 'နိယသ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ နှင်ထုတ်မှု 'ပဗ္ဗာဇနီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဝန်ချတောင်းပန်စေမှု 'ပဋိသာရဏီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပယ်ထားမှု 'ဥက္ခေပနီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း ပြုလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ (နိဿရည်း) ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အနီးနေတပည့်အား ကံမပြုဘဲ ရှိပါအံ့နည်း၊ အဘယ်သို့ အပြစ်ပေါ့ စေရပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။ ထိုအနီးနေတပည့်အား သံဃာသည် ခြိမ်းချောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ (နိဿရည်း) ဆရာနှင့်နေစေမှု 'နိယသ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ နှင် ထုတ်မှု 'ပဗ္ဗာဇနီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဝန်ချတောင်း ပန်စေမှု 'ပဋိသာရဏီယ' ကံကိုသော်လည်းကောင်း ပယ်ထားမှု 'ဥက္ခေပနီယ'

ကံကိုသော်လည်းကောင်း ပြုပြီးသည် ဖြစ်အံ့၊ (နိဿရည်း) ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေတပည့်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ မာန်တည်းဟူသော အမွေးကို 'အမျက်ဒေါသကို' ချပါအံ့နည်း၊ ဒဏ်မှ ထွက်မြောက်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ သံဃာသည် ထိုကံကို ငြိမ်းစေပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။

အနီးနေတပည့်၏ သက်နံ့သည် ဖွပ်လျှော်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ (နိဿရည်း) ဆရာသည် "ဤသို့ ဖွပ်လော့"ဟု ပြောကြားရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေတပည့်၏ သက်နံ့းကို ဖွပ်လျှော်စေရပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။ အနီးနေတပည့်၏ သက်နံ့းသည် ချုပ်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ (နိဿရည်း) ဆရာသည် "ဤသို့ ချုပ်လော့"ဟု ပြောကြားရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေတပည့်၏ သက်နံ့းကို ချုပ်စေရပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။ အနီးနေတပည့်အတွက် ဆိုးရည် ကျိုသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ (နိဿရည်း) ဆရာသည် "ဤသို့ ကျိုလော့"ဟု ပြောကြားရမည်၊ "အဘယ်သို့ လျှင် အနီးနေတပည့်အတွက် ဆိုးရည်ကို ကျိုစေရပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။ အနီး နေတပည့်၏ သက်နံ့းသည် ဆိုးသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ (နိဿရည်း) ဆရာသည် "ဤသို့ ဆိုးလော့"ဟု ပြောကြားရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေတပည့်၏ သက်နံ့းကို ဆိုးစေရပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။ သက်နံ့းဆိုးသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဆိုးရမည်။ ဆိုးရည်ပေါက် မပြတ်စဲမီ ဖဲမသွားရ။ အကယ်၍ အနီးနေတပည့်သည် နာဖျားသည် ဖြစ်အံ့၊ အသက်ရှည် သမျှ ကာလပတ်လုံး လုပ်ကျွေးရမည်၊ ထိုအနီးနေတပည့်၏ အနာပျောက်သည်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အနီးနေတပည့်၌ ပြုရန်ကျင့်ဝတ် ပြီး၏။

ဆဋ္ဌခန်းတည်း။

၂၀–နှင်ထုတ်ခြင်း သည်းခံစေခြင်း

၈၀။ တစ်ရံရောအခါ အနီးနေတပည့်တို့သည် (နိဿရည်း) ဆရာတို့ အပေါ်၌ ကောင်းမွန်စွာ မကျင့်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အနီးနေတပည့်သည် (နိဿရည်း) ဆရာတို့အပေါ်၌ ကောင်းမွန်စွာ ကျင့်ရမည်၊ ကောင်းမွန်စွာ မကျင့်သော ရဟန်းအား ဒုက္ခ၌ အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

(သို့သော်လည်း) ကောင်းမွန်စွာ မကျင့်ကြကုန်သည်သာတည်း။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ကောင်းမွန်စွာ မကျင့်သော အနီးနေတပည့်ကို နှင်ထုတ်ရန် ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ နှင်ထုတ်ရမည် "သင့်ကို နှင်ထုတ်၏" ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ "ဤနေရာသို့ ပြန်မလာလင့်" ဟူ၍သော်လည်းကောင်း "သင်၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆောင်ယူသွားလော့" ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ "သင်သည် ငါ့ကို မလုပ်ကျွေးရ" ဟူ၍သော်လည်းကောင်း ကိုယ်ဖြင့်ဖြစ်စေ နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ ကိုယ်နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ သိစေငြားအံ့၊

အနီးနေတပည့်ကို နှင်ထုတ်သည် မည်၏။ ကိုယ်ဖြင့်ဖြစ်စေ နှုတ်ဖြင့် ဖြစ်စေ ကိုယ်နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ မသိစေငြားအံ့၊ အနီးနေတပည့်ကို နှင်ထုတ်သည် မမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ နှင်ထုတ်ထားသော အနီးနေတပည့်တို့သည် မကန်တော့ကြကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ကန်တော့ရန် ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

(သို့သော်လည်း) မကန်တော့ကြကုန်သည်သာတည်း။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်ထားသော အနီးနေတပည့်သည် ကန်တော့ရမည်၊ မကန်တော့သော တပည့်အား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကန်တော့သော်လည်း (နိသရည်း) ဆရာတို့သည် ကန်တော့မခံကုန် 'သည်းမခံကြကုန်'။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ကန်တော့ခံရန် 'သည်းခံရန်' ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

(သို့သော်လည်း) ကန်တော့မခံ 'သည်းမခံ' ကြကုန်သည်သာတည်း။ အနီးနေတပည့်တို့သည် အရပ်တစ်ပါးသို့သော်လည်း ဖဲသွားကုန်၏၊ လူသော်လည်း ထွက်ကုန်၏၊ တိတ္ထိဘောင်သို့သော်လည်း ပြောင်းရွှေ့ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ကန်တော့သည်ရှိသော် (နိသရည်း) ဆရာသည် ကန်တော့ခံရမည် 'သည်းခံရမည်'၊ ကန်တော့ မခံသော (နိသရည်း) ဆရာအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ (နိသရည်း) ဆရာတို့သည် ကောင်းစွာ ကျင့်သော အနီးနေတပည့်ကို နှင်ထုတ်ကုန်၏၊ ကောင်းစွာ မကျင့်သော အနီးနေတပည့်ကို နှင်မထုတ်ကုန်။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကောင်းစွာ ကျင့်သော အနီးနေတပည့်ကို နှင်မထုတ်ရ၊ နှင်ထုတ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ကောင်း စွာ မကျင့်သော အနီးနေတပည့်ကိုကား နှင်ထုတ်ရမည်၊ နှင်မထုတ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။

၈၁။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အနီးနေတပည့်ကို နှင်ထုတ်ရမည်။ (နိသရည်း) ဆရာ၌ လွန်ကဲသော ချစ်မြတ်နိုးခြင်း မရှိ၊ လွန်ကဲသော ကြည်ညိုခြင်း မရှိ၊ လွန်ကဲသော ရှက်ခြင်း မရှိ၊ လွန်ကဲသော ရိုသေခြင်း မရှိ၊ လွန်ကဲသော မေတ္တာပွါးများခြင်း မရှိ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အနီးနေတပည့်ကို နှင်ထုတ်ရမည်။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အနီးနေတပည့်ကို နှင်မထုတ်ရ။ (နိသရည်း) ဆရာ၌ လွန်ကဲသော ချစ်မြတ်နိုးခြင်း ရှိ၏၊ လွန်ကဲသော ကြည်ညိုခြင်း ရှိ၏၊ လွန်ကဲသော ရှက်ခြင်း ရှိ၏၊ လွန်ကဲသော ရိုသေခြင်း ရှိ၏၊ လွန်ကဲသော မေတ္တာပွါးများခြင်း ရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အနီးနေတပည့်ကို နှင်မထုတ်ရ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အနီးနေ တပည့်ကို နှင်ထုတ်ထိုက်၏။ (နိသရည်း) ဆရာ၌ လွန်ကဲသော ချစ်မြတ်နိုးခြင်း မရှိ၊ လွန်ကဲသော ကြည်ညိုခြင်း မရှိ၊ လွန်ကဲသော ရှက်ခြင်း မရှိ၊ လွန်ကဲသော ရိုသေခြင်း မရှိ၊ လွန်ကဲသော မေတ္တာပွါးများခြင်း မရှိ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အနီးနေတပည့်ကို နှင်ထုတ်ထိုက်၏။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အနီးနေတပည့်ကို နှင်မထုတ်ထိုက်။ (နိသရည်း) ဆရာ၌ လွန်ကဲသော ချစ်မြတ်နိုးခြင်း ရှိ၏၊ လွန်ကဲသော ကြည်ညိုခြင်း ရှိ၏၊ လွန်ကဲသော ရှက်ခြင်း ရှိ၏၊ လွန်ကဲသော ရိုသေခြင်း ရှိ၏၊ လွန်ကဲသော မေတ္တာပွါးများခြင်း ရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အနီးနေတပည့်ကို နှင်မထုတ်ထိုက်။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အနီးနေတပည့်ကို နှင်မထုတ်သော (နိသရည်း) ဆရာသည် အပြစ်ရှိ၏ 'အာပတ် သင့်၏'၊ နှင်ထုတ်သော (နိသရည်း) ဆရာသည် အပြစ်မရှိ 'အာပတ် မသင့်'။

(နိသရည်း) ဆရာ၌ လွန်ကဲသော ချစ်မြတ်နိုးခြင်း မရှိ၊ လွန်ကဲသော ကြည်ညိုခြင်း မရှိ၊ လွန်ကဲသော ရှက်ခြင်း မရှိ၊ လွန်ကဲသော ရိုသေခြင်း မရှိ၊ လွန်ကဲသော မေတ္တာပွါးများခြင်း မရှိ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အနီးနေတပည့်ကို နှင်မထုတ်သော (နိသရည်း) ဆရာသည် အပြစ်ရှိ၏။ နှင်ထုတ်သော (နိသရည်း) ဆရာသည် အပြစ်မရှိ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အနီးနေတပည့်ကို နှင်ထုတ်သော (နိသရည်း) ဆရာသည် အပြစ် ရှိ၏၊ နှင်မထုတ်သော (နိသရည်း) ဆရာသည် အပြစ်မရှိ။

(နိသရည်း) ဆရာ၌ လွန်ကဲသော ချစ်မြတ်နိုးခြင်း ရှိ၏၊ လွန်ကဲသော ကြည်ညိုခြင်း ရှိ၏၊ လွန်ကဲသော ရှက်ခြင်း ရှိ၏၊ လွန်ကဲသော ရိုသေခြင်း ရှိ၏၊ လွန်ကဲသော မေတ္တာပွါးများခြင်း ရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အနီးနေတပည့်ကို နှင်ထုတ်သော (နိသရည်း) ဆရာသည် အပြစ်ရှိ၏၊ နှင်မထုတ်သော (နိသရည်း) ဆရာသည် အပြစ်မရှိဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၁–မလိမ္မာမကျွမ်းကျင်ကုန်သော ရဟန်းများ

၈၂။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် "ငါတို့ ဆယ်ဝါရှိကုန်ပြီ၊ ငါတို့ ဆယ်ဝါရှိကုန်ပြီ"ဟု (ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်၌) မသိမလိမ္မာကုန်ဘဲ မှီရာ (နိသရည်း) ပေးကုန်၏၊ မသိမိုက်မဲသော (နိသရည်း) ဆရာနှင့် လိမ္မာသော အနီးနေတပည့်၊ မကျွမ်းကျင်သော (နိသရည်း) ဆရာနှင့် ကျွမ်းကျင်သော အနီးနေတပည့်၊ အကြားအမြင် နည်းသော (နိသရည်း) ဆရာနှင့် အကြားအမြင်များသော အနီးနေတပည့်၊ ပညာမဲ့သော (နိသရည်း) ဆရာနှင့် ပညာရှိသော အနီးနေတပည့်တို့ကို တွေ့မြင်ရကုန်၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "ရဟန်းတို့သည် 'ငါတို့ ဆယ်ဝါရှိကုန်ပြီ၊ ဆယ်ဝါရှိကုန်ပြီ 'ဟု (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌) မသိမလိမ္မာကုန်ဘဲ အဘယ့်ကြောင့် မှီရာ (နိသရည်း) ပေးကုန်ဘိသနည်း။ မသိမိုက်မဲသော (နိသရည်း) ဆရာနှင့် လိမ္မာသော အနီးနေတပည့်၊ မကျွမ်းကျင်သော (နိသရည်း) ဆရာနှင့် ကျွမ်းကျင်သော အနီးနေတပည့်၊ အကြားအမြင်နည်းသော (နိသရည်း) ဆရာနှင့် အကြားအမြင် များသော အနီးနေတပည့်၊ ပညာမဲ့သော (နိသရည်း) ဆရာနှင့် ပညာရှိသော အနီးနေတပည့်တို့ကို တွေ့မြင်ရကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် 'ငါတို့ဆယ်ဝါရှိကုန်ပြီ၊ ဆယ်ဝါရှိကုန်ပြီ'ဟု (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌)

မသိမလိမ္မာကုန်ဘဲ မှီရာ (နိသရည်း) ပေးကုန်၏။ပ။ ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီး၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌) မသိမလိမ္မာကုန်ဘဲ မှီရာ (နိသရည်း) ကို မပေးအပ်၊ ပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌) လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဆယ်ဝါပြည့်ပြီးသော ရဟန်းသည်လည်းကောင်း၊ ဆယ်ဝါထက်ကျော်လွန်သော ရဟန်းသည်လည်းကောင်း မှီရာ (နိသရည်း) ပေးခြင်းငါ့ခွင့်ပြု၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၂–ရဟန်းတို့ နိသရည်းငြိမ်းပုံ

၈၃။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့ အရပ်တစ်ပါးသို့ ဖဲသွားသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ လူထွက်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ သေသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ တိတ္ထိတို့ဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မှီရာ (နိသရည်း) ငြိမ်းသည်တို့ကို မသိကုန်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာမှ (ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့်စပ်၍) မှီရာ (နိသရည်း) ငြိမ်းခြင်းတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အရပ်တစ်ပါးသို့သော်လည်း ပြောင်းသွား၏၊ လူသော်လည်း ထွက်၏၊ သေသော်လည်း သေ၏၊ တိတ္ထိဘောင်သို့သော်လည်း ပြောင်းရွှေ့သွား၏၊ (ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏) နှင်ထုတ်ခြင်းကိုသော်လည်း ခံရ၏။ ရဟန်းတို့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာမှ (ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့်စပ်၍) မှီရာ (နိသရည်း) ငြိမ်းခြင်းတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။

ရဟန်းတို့ (နိသရည်း) ဆရာမှ (နိသရည်းဆရာနှင့်စပ်၍) မှီရာ (နိသရည်း) ငြိမ်းခြင်းတို့သည် ဤခြောက်ပါးတို့တည်း။ ဆရာသည် အရပ်တစ်ပါးသို့သော်လည်း ပြောင်းသွား၏၊ လူသော်လည်းထွက်၏၊ သေသော်လည်း သေ၏၊ တိတ္ထိဘောင်သို့သော်လည်း ပြောင်းရွှေ့သွား၏၊ (နိသရည်းဆရာ၏) နှင်ထုတ်ခြင်းကိုသော်လည်း ခံရ၏၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့်သော်လည်း တွေ့ဆုံ၏။ ရဟန်းတို့ (နိသရည်း) ဆရာမှ (နိသရည်းဆရာနှင့်စပ်၍) မှီရာ (နိသရည်း) ငြိမ်းခြင်းတို့သည် ဤခြောက်ပါးတို့တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၃–ရဟန်းခံပေးထိုက်သော အင်္ဂါ ၁၂ပါးအပေါင်း

၈၄။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါ၁၂ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဉ္စင်းခံမပေးရ၊ နိသရည်းမပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။

(ငါးပါးဟူသည်ကား) ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သီလဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သမာဓိဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ပညာဂုဏ်နှင့် မပြည့် စုံ၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်ခြင်း 'ဝိမုတ္တိ' ဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်သော ဉာဏ်အမြင် 'ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန' ဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ။

ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်းမပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။ (၁)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။

(ငါးပါးဟူသည်ကား) ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သီလဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သမာဓိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ပညာဂုဏ်နှင့် ပြည့် စုံ၏၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်ခြင်း 'ဝိမုတ္တိ' ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်သော ဉာဏ်အမြင် 'ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန' ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ် ကျွေးစေရမည်။ (၂)

ရဟန်းတို့ ထိုမှတစ်ပါး အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်းမပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။

(ငါးပါးဟူသည်ကား) မိမိကိုယ်တိုင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သီလဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သီလဂုဏ်၌ မဆောက်တည်စေတတ်။ မိမိကိုယ် တိုင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သမာဓိဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သမာဓိဂုဏ်၌ မဆောက်တည်စေတတ်။ မိမိကိုယ်တိုင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာ ဖြစ်သော ပညာဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ပညာဂုဏ်၌ မဆောက်တည်စေတတ်။ မိမိကိုယ်တိုင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်ခြင်း 'ဝိမုတ္တိ' ဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်ခြင်း 'ဝိမုတ္တိ' ဂုဏ်၌ မဆောက်တည်စေတတ်။ မိမိကိုယ်တိုင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်သော ဉာဏ်အမြင် 'ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန' ဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ။ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်သော ဉာဏ်အမြင် 'ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန' ဂုဏ်၌ မဆောက်တည်စေတတ်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်းမပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။ (၃)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။

(ငါးပါးဟူသည်ကား) မိမိကိုယ်တိုင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သီလဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သီလဂုဏ်၌ ဆောက်တည်စေတတ်၏၊ မိမိကိုယ် တိုင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သမာဓိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သမာဓိဂုဏ်၌

ဆောက်တည်စေတတ်၏။ မိမိကိုယ်တိုင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ပညာဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ပညာဂုဏ်၌ဆောက်တည်စေတတ်၏။ မိမိကိုယ်တိုင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်ခြင်း 'ဝိမုတ္တိ' ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်ခြင်း 'ဝိမုတ္တိ' ဂုဏ်၌ ဆောက်တည်စေတတ်၏။ မိမိကိုယ်တိုင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်သော ဉာဏ်အမြင် 'ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန' ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်သော ဉာဏ်အမြင် 'ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန' ဂုဏ်၌ ဆောက်တည်စေတတ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။ (၄)

ရဟန်းတို့ ထိုမှတစ်ပါး အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်းမပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။

(ငါးပါးဟူသည်ကား) ယုံကြည်ခြင်း သဒ္ဓါတရားမရှိ၊ အရှက်မရှိ၊ ဒုစရိုက်မှ အကြောက်အလန့်မရှိ၊ ပျင်းရိ၏၊ သတိလွတ်ကင်း၏၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။ (၅)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။

(ငါးပါးဟူသည်ကား) ယုံကြည်ခြင်း သဒ္ဓါတရားရှိ၏၊ အရှက်ရှိ၏၊ ဒုစရိုက်ကို ကြောက်လန့်၏၊ လုံ့လဝီရိယရှိ၏၊ သတိတည်မြဲ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေး ရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။ (၆)

ရဟန်းတို့ ထိုမှတစ်ပါး အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်းမပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။

(ငါးပါးဟူသည်ကား) လွန်မြတ်သော သီလပျက်၏၊ လွန်မြတ်သော အကျင့်ပျက်၏၊ လွန်မြတ်သော အယူပျက်၏၊ အကြားအမြင်နည်း၏၊ ပညာမရှိ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံ မပေးရ၊ နိဿရည်းမပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။ (၇)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။

(ငါးပါးဟူသည်ကား) လွန်မြတ်သော သီလပျက်စီးခြင်းမရှိ၊ လွန်မြတ်သော အကျင့်ပျက်စီးခြင်းမရှိ၊ လွန်မြတ်သော အယူပျက်စီးခြင်းမရှိ၊ အကြားအမြင်များ၏၊ ပညာရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။ (၈)

ရဟန်းတို့ ထိုမှတစ်ပါး အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်းမပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။

(ငါးပါးဟူသည်ကား) နာဖျားသော အနီးနေတပည့် အတူနေတပည့်တို့ကို လုပ်ကျွေးခြင်းငှါသော်လည်းကောင်း၊ လုပ်ကျွေးစေခြင်းငှါသော်လည်းကောင်း မစွမ်းနိုင်၊ မမွေ့လျော်သော တပည့်ကို အရပ် တစ်ပါးသို့ ခေါ်ဆောင်ခြင်းငှါသော်လည်းကောင်း၊ ခေါ်ဆောင်စေခြင်းငှါသော်လည်းကောင်း မစွမ်းနိုင်၊ ဖြစ် ပေါ်လာသော တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ကို တရားသဖြင့် ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ အာပတ်ကို မသိ၊ အာပတ်မှ ထမြောက်ခြင်းကိုလည်း မသိ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။ (၉)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။

(ငါးပါးဟူသည်ကား) နာဖျားသော အနီးနေတပည့် အတူနေတပည့်တို့ကို လုပ်ကျွေးခြင်းငှါသော့်လည်းကောင်း၊ လုပ်ကျွေးစေခြင်းငှါသော်လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်၏။ မမွေ့လျော်သော တပည့်ကို အရပ် တစ်ပါးသို့ ခေါ်ဆောင်ခြင်းငှါသော်လည်းကောင်း၊ ခေါ်ဆောင်စေခြင်းငှါသော်လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်၏။ ဖြစ် ပေါ်လာသော တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ကို တရားသဖြင့် ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏။ အာပတ် ကို သိ၏၊ အာပတ်မှ ထမြောက်ခြင်းကိုလည်း သိ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်း ပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ ထိုမှတစ်ပါး အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။

(ငါးပါးဟူသည်ကား) အနီးနေတပည့် အတူနေတပည့်တို့ကို မြင့်မြတ်သော ကျင့်ဝတ်သိက္ခာ၌[1] ကျင့်စေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ အကျင့်မြတ်၏ အစဖြစ်သော သိက္ခာ၌[2] ဆုံးမခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ အဘိဓမ္မာ၌ ဆုံးမခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ အလုံးစုံသော ဝိနည်း၌ ဆုံးမခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော အယူမှားကို တရားသဖြင့် ဖြေရှင်းစိမ့်သောငှါ မစွမ်းနိုင်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံ မပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။ (၁၁)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။

(ငါးပါးဟူသည်ကား) အနီးနေတပည့် အတူနေတပည့်တို့ကို မြင့်မြတ်သော ကျင့်ဝတ်သိက္ခာ၌ ကျင့် စေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ အကျင့်မြတ်၏ အစဖြစ်သော သိက္ခာ၌ ဆုံးမခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ အဘိဓမ္မာ၌ ဆုံးမခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ အလုံးစုံသော ဝိနည်း၌ ဆုံးမခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော အယူမှားကို တရားသဖြင့် ဖြေရှင်းစိမ့်သောငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။ (၁၂)

ရဟန်းတို့ ထိုမှတစ်ပါး အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။

(ငါးပါးဟူသည်ကား) အာပတ်သင့်သည်ကို မသိ၊ အာပတ် မသင့်သည်ကို မသိ၊ ပေါ့သော အာပတ်ကို မသိ၊ လေးသော အာပတ်ကို မသိ၊ ထိုရဟန်းသည် ပါတိမောက်နှစ်ပါးတို့ကို အကျယ်မရ၊ ကောင်းစွာ မဝေဖန်နိုင်၊ ကောင်းစွာ ဖြစ်ခြင်းမရှိ 'ကျေကျေပြွန်ပြွန်မရ'၊ သုတ် 'မာတိကာ' အားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ သဒ္ဒါပုဒ်ဗျည်း 'ဝိဘင်းအကျယ်' အားဖြင့်ဖြစ်စေ ကောင်းစွာ မဆုံးဖြတ်နိုင်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံ မပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။ (၁၃)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။

(ငါးပါးဟူသည်ကား) အာပတ်သင့်သည်ကို သိ၏၊ အာပတ်မသင့်သည်ကို သိ၏၊ ပေါ့သော အာပတ် ကို သိ၏၊ လေးသော အာပတ်ကို သိ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပါတိမောက်နှစ်ပါးတို့ကို အကျယ်ရ၏၊ ကောင်းစွာ ဝေဖန်နိုင်၏၊ နှုတ်၌ ကောင်းစွာ ဖြစ်ခြင်းရှိ၏ 'ကျေကျေပြွန်ပြွန်ရ၏ '၊ သုတ် 'မာတိကာ' အားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ သဒ္ဒါပုဒ်ဗျည်း 'ဝိဘင်းအကျယ်' အားဖြင့်ဖြစ်စေ ကောင်းစွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ် ကျွေးစေရမည်။ (၁၄)

ရဟန်းတို့ ထိုမှတစ်ပါး အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။

(ငါးပါးဟူသည်ကား) အာပတ်သင့်သည်ကို မသိ၊ အာပတ် မသင့်သည်ကို မသိ၊ ပေါ့သော အာပတ်ကိုမသိ၊ လေးသော အာပတ်ကို မသိ၊ ဆယ်ဝါအောက် ယုတ်လျော့၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံ မပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။ (၁၅)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။

(ငါးပါးဟူသည်ကား) အာပတ် သင့်သည်ကို သိ၏၊ အာပတ် မသင့်သည်ကို သိ၏၊ ပေါ့သော အာပတ်ကို သိ၏၊ လေးသော အာပတ်ကို သိ၏၊ ဆယ်ဝါ ဆယ်ဝါထက် အလွန်ရှိသည်လည်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံ ပေးရမည်၊ နိဿရည်း ပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ (၁၆)

ရဟန်းခံပေးထိုက်သော အင်္ဂါငါးပါးအပေါင်း၌

တစ်ဆယ့်ခြောက်ခုသောအခန်း ပြီး၏။

၁။ အာဘိသမာစာရိက= မြင့်မြတ်သောကျင့်ဝတ်သိက္ခာဟူသည် ခန္ဓကာ၌လာသော ကျင့်ဝတ်တို့တည်း။

၂။ အာဒိဗြဟ္မစရိယက= အကျင့်မြတ်၏အစဖြစ်သော သိက္ခာဟူသည် ဥဘတောဝိဘင်း၌ လာသော အကျင့်သီလတို့တည်း။

♣

၂၄–ရဟန်းခံပေးထိုက်သော အင်္ဂါခြောက်ပါးအပေါင်း

၈၅။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်းမပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။

(ခြောက်ပါးဟူသည်ကား) ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သီလဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ၊ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သမာဓိဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ပညာဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်ခြင်း 'ဝိမုတ္တိ' ဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ၊ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်သော ဉာဏ်အမြင် 'ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန' ဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ။ ဆယ်ဝါအောက် ယုတ်လျော့၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်းမပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။ (၁)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမ ဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။

(ခြောက်ပါးဟူသည်ကား) ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သီလဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သမာဓိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ပညာဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်ခြင်း 'ဝိမုတ္တိ' ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်သော ဉာဏ်အမြင် 'ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန' ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဆယ်ဝါ ဆယ်ဝါထက်အလွန်ရှိသည်လည်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။ (၂)

ရဟန်းတို့ ထိုမှတစ်ပါး အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။

(ခြောက်ပါးဟူသည်ကား) မိမိကိုယ်တိုင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သီလဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သီလဂုဏ်၌ မဆောက်တည်စေတတ်။ မိမိကိုယ်တိုင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သမာဓိဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာ ဖြစ်သော သမာဓိဂုဏ်၌ မဆောက်တည်စေတတ်။ မိမိကိုယ်တိုင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ပညာဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ပညာဂုဏ်၌ မဆောက်တည်စေတတ်။ မိမိကိုယ်တိုင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်ခြင်း 'ဝိမုတ္တိ' ဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်ခြင်း 'ဝိမုတ္တိ' ဂုဏ်၌ မဆောက်တည်စေတတ်။ မိမိကိုယ်တိုင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်သော ဉာဏ်အမြင် 'ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန' ဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ။ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်သော ဉာဏ်အမြင် 'ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန' ဂုဏ်၌ မဆောက်တည်စေတတ်။ ဆယ်ဝါအောက် ယုတ်လျော့၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့်

ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။ (၃)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။

(ခြောက်ပါးဟူသည်ကား) မိမိကိုယ်တိုင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သီလဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သီလဂုဏ်၌ ဆောက်တည်စေတတ်၏။ မိမိကိုယ်တိုင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သမာဓိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သမာဓိဂုဏ်၌ ဆောက်တည်စေတတ်၏။ မိမိကိုယ်တိုင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ပညာဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ပညာ ဂုဏ်၌ ဆောက်တည်စေတတ်၏။ မိမိကိုယ်တိုင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်ခြင်း 'ဝိမုတ္တိ' ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်ခြင်း 'ဝိမုတ္တိ' ဂုဏ်၌ ဆောက်တည်စေတတ်၏။ မိမိကိုယ်တိုင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်သော ဉာဏ်အမြင် 'ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန' ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာ ဖြစ်သော လွတ်မြောက်သော ဉာဏ်အမြင် 'ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန' ဂုဏ်၌ ဆောက်တည်စေတတ်၏။ ဆယ်ဝါရသည်လည်းကောင်း၊ ဆယ်ဝါထက် ကျော်လွန်သည်လည်းကောင်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါခြောက်ပါး နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။ (၄)

ရဟန်းတို့ ထိုမှတစ်ပါး အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။

(ခြောက်ပါးဟူသည်ကား) ယုံကြည်ခြင်း သဒ္ဓါတရားမရှိ၊ အရှက်မရှိ၊ ဒုစရိုက်မှ အကြောက်အလန့်မရှိ၊ ပျင်းရိ၏၊ သတိလွတ်ကင်း၏၊ ဆယ်ဝါမပြည့်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်းမပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။ (၅)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။

(ခြောက်ပါးဟူသည်ကား) ယုံကြည်ခြင်း သဒ္ဓါတရားရှိ၏၊ အရှက်ရှိ၏၊ ဒုစရိုက်ကို ကြောက်လန့်၏၊ လုံ့လဝီရိယရှိ၏၊ သတိတည်မြဲ၏၊ ဆယ်ဝါရသည်လည်းကောင်း၊ ဆယ်ဝါထက် ကျော်လွန်သည်လည်းကောင်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်း ပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။ (၆)

ရဟန်းတို့ ထိုမှတစ်ပါး အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။

(ခြောက်ပါးဟူသည်ကား) လွန်မြတ်သော သီလပျက်၏၊ လွန်မြတ်သော အကျင့်ပျက်၏၊ လွန်မြတ်သော အယူပျက်၏၊ အကြားအမြင်နည်း၏၊ ပညာမရှိ၊ ဆယ်ဝါမပြည့်။ ရဟန်းတို့

ဤအင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိသရည်းမပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။ (၇)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိသရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။

(ခြောက်ပါးဟူသည်ကား) လွန်မြတ်သော သီလပျက်စီးခြင်း မရှိ၊ လွန်မြတ်သော အကျင့်ပျက်စီးခြင်း မရှိ၊ လွန်မြတ်သော အယူပျက်စီးခြင်း မရှိ၊ အကြားအမြင်များ၏၊ ပညာရှိ၏၊ ဆယ်ဝါရသည်လည်းကောင်း ဆယ်ဝါ ထက်ကျော်လွန်သည်လည်းကောင်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိသရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။ (၈)

ရဟန်းတို့ ထိုမှတစ်ပါး အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိသရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။

(ခြောက်ပါးဟူသည်ကား) နာဖျားသော အနီးနေတပည့်၊ အတူနေတပည့်တို့ကို လုပ်ကျွေးခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ လုပ်ကျွေးစေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ မစွမ်းနိုင်၊ မမွေ့လျော်သော တပည့်ကို အရုပ်တစ်ပါးသို့ ခေါ်ဆောင်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ခေါ်ဆောင်စေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ မစွမ်းနိုင်၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော တွေးတော မှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ကို တရားသဖြင့် ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ အာပတ်ကို မသိ၊ အာပတ်မှ ထမြောက်ခြင်းကိုလည်း မသိ၊ ဆယ်ဝါမပြည့်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိသရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။ (၉)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိသရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။

(ခြောက်ပါးဟူသည်ကား) နာဖျားသော အနီးနေတပည့်၊ အတူနေတပည့်တို့ကို လုပ်ကျွေးခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ လုပ်ကျွေးစေခြင်းငှါလည်းကောင်း စွမ်းနိုင်၏၊ မမွေ့လျော်သော တပည့်ကို အရုပ်တစ်ပါးသို့ ခေါ်ဆောင်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ခေါ်ဆောင်စေခြင်းငှါလည်းကောင်း စွမ်းနိုင်၏၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော တွေးတော မှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ကို တရားသဖြင့် ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ အာပတ်ကို သိ၏၊ အာပတ်မှ ထမြောက်ခြင်းကိုလည်း သိ၏၊ ဆယ်ဝါရသည်လည်းကောင်း၊ ဆယ်ဝါထက်ကျော်လွန်သည်လည်းကောင်း၊ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိသရည်းပေး ရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ ထိုမှတစ်ပါး အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိသရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။

(ခြောက်ပါးဟူသည်ကား) အနီးနေတပည့်၊ အတူနေတပည့်တို့ကို မြင့်မြတ်သော ကျင့်ဝတ် သိက္ခာ၌ ကျင့်စေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ အကျင့်မြတ်၏ အစဖြစ်သောသိက္ခာ၌ ဆုံးမခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ အဘိဓမ္မာ၌ ဆုံးမခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ အလုံးစုံသော ဝိနည်း၌ ဆုံးမခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော အယူမှားကို တရားသဖြင့် ဖြေရှင်းတတ်စမ့်သောငှါ မစွမ်းနိုင်၊ ဆယ်ဝါမပြည့်။

ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်းမပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။ (၁၁)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။

(ခြောက်ပါးဟူသည်ကား) အနီးနေတပည့်၊ အတူနေတပည့်တို့ကို မြင့်မြတ်သော ကျင့်ဝတ်သိက္ခာ၌ ကျင့်စေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ အကျင့်မြတ်၏ အစဖြစ်သော သိက္ခာ၌ ဆုံးမခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ အဘိဓမ္မာ၌ ဆုံးမခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ အလုံးစုံသော ဝိနည်း၌ ဆုံးမခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော အယူမှားကို တရားသဖြင့် ဖြေရှင်းတတ်စိမ့်သောငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ ဆယ်ဝါရသည်လည်းကောင်း၊ ဆယ်ဝါထက် ကျော်လွန်သည်လည်းကောင်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။ (၁၂)

ရဟန်းတို့ ထိုမှတစ်ပါး အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။

(ခြောက်ပါးဟူသည်ကား) အာပတ်သင့်သည်ကို မသိ၊ အာပတ်မသင့်သည်ကို မသိ၊ ပေါ့သော အာပတ်ကို မသိ၊ လေးသော အာပတ်ကို မသိ၊ ထိုရဟန်းသည် ပါတိမောက်နှစ်ပါးတို့ကို အကျယ်မရ၊ ကောင်းစွာ မဝေဖန်နိုင်၊ နှုတ်၌ ကောင်းစွာ ဖြစ်ခြင်းမရှိ 'ကျေကျေပြွန်ပြွန်မရ'၊ သုတ် 'မာတိကာ' အားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ သဒ္ဒါ ပုဒ် ဗျည်း 'ဝိဘင်းအကျယ်' အားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ကောင်းစွာ မဆုံးဖြတ်နိုင်၊ ဆယ်ဝါ မပြည့်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်းမပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ။ (၁၃)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးစေရမည်။

(ခြောက်ပါးဟူသည်ကား) အာပတ်သင့်သည်ကို သိ၏၊ အာပတ် မသင့်သည်ကို သိ၏၊ ပေါ့သော အာပတ်ကို သိ၏၊ လေးသော အာပတ်ကို သိ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပါတိမောက်နှစ်ပါးတို့ကို အကျယ် အားဖြင့် ရ၏၊ ကောင်းစွာ ဝေဖန်နိုင်၏၊ နှုတ်၌ ကောင်းစွာ ဖြစ်ခြင်းရှိ၏ 'ကျေကျေပြွန်ပြွန်ရ၏'၊ သုတ် 'မာတိကာ' အားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ သဒ္ဒါပုဒ်ဗျည်း 'ဝိဘင်းအကျယ်' အားဖြင့်ဖြစ်စေ ကောင်းစွာ ဆုံးဖြတ် နိုင်၏၊ ဆယ်ဝါရသည်လည်းကောင်း၊ ဆယ်ဝါထက် ကျော်လွန်သည်လည်းကောင်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ နိဿရည်းပေးရမည်၊ သာမဏေကို လုပ် ကျွေးစေရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၁၄)

ရဟန်းခံပေးထိုက်သော အင်္ဂါခြောက်ပါးအပေါင်း၌

တစ်ဆယ့်လေးခုသောအခန်း ပြီး၏။

၂၅–တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူအကြောင်း

၈၆။ တစ်ရံရောအခါ တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသော ပသုရပရိဗိုဒ်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာက တရားနှင့်အညီ ဆိုဆုံးမသည်ရှိသော် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား ဝါဒတင်၍ တိတ္ထိဘောင်သို့ပင်လျှင် ပြောင်းသွား၏၊ ထိုပရိဗိုဒ်သည် တစ်ဖန်ပြန် လာ၍ ရဟန်းတို့အား ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို တောင်း၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာက တရားနှင့်အညီ ဆိုဆုံးမသည်ရှိသော် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား ဝါဒတင်၍ ထိုတိတ္ထိဘောင်သို့ပင်လျှင် ပြောင်းရွှေ့၏၊ ထိုသူ တစ်ဖန်ပြန်လာသည်ရှိသော် ပဉ္စင်းခံမပေးရ။

ရဟန်းတို့ (ပသုရမှ) တစ်ပါးလည်းဖြစ်သော တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် ဤသာသနာတော် 'ဓမ္မဝိနယ' ၌ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုအံ့၊ ထိုသူအား လေးလတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေခြင်းကို ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်စေပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးအဝတ်တို့ကို ဝတ်စေ၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ်တင်စေကာ ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးစေပြီး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်စေလျက် လက်အုပ်ချီ စေပြီးလျှင် "ဤသို့ ဆိုလော့"ဟု ပြောဆိုရမည်။

"မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ တရားတော်ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ သံဃာတော်ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တရားတော်ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း သံဃာတော်ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တရားတော်ကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သံဃာတော်ကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏"ဟု (ဆိုလော့ဟု ပြောဆိုရမည်)။

ရဟန်းတို့ တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ်တင်ကာ ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီပြီးလျှင်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသော အကျွန်ုပ်သည် ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာအား လေးလတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေခြင်းကို ခွင့်တောင်းပါ၏"ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ခွင့်တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ခွင့်တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် သာသနာတော် 'ဓမ္မဝိနယ' ၌ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလို၏၊ ထိုသူသည် သံဃာအား လေးလတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေခြင်းကို ခွင့်တောင်း၏၊ သံဃာအား

လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူအား လေးလတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေခြင်းကို ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် ဤသာသနာတော် 'ဓမ္မဝိနယ' ၌ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလို၏၊ ထိုသူသည် သံဃာ အား လေးလတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေခြင်းကို ခွင့်တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော တိတ္ထိဖြစ် ဖူးသူအား လေးလတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေခြင်းကို ပေး၏၊ ဤမည်သော တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူ၏ လေးလ တို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူအား လေးလတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေခြင်းကို ပေး အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

၈၇။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ကျင့်သည်ရှိသော် တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် (သံဃာတော်ကို) နှစ်သက်စေသည် မည်၏၊ ဤသို့ မကျင့်သည်ရှိသော် (သံဃာတော်ကို) နှစ်သက်စေသည် မမည်။ ရဟန်းတို့ အဘယ် သို့လျှင် တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် (သံဃာတော်ကို) နှစ်သက်စေသည် မမည်သနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာ တော် 'ဓမ္မဝိနယ' ၌ တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် အလွန်စောလွန်းစွာ ရွာတွင်းသို့ ဝင်၏၊ အလွန်နေမြင့်မှ ကျောင်း သို့ ပြန်လာ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် (သံဃာတော်ကို) နှစ်သက်စေသည် မမည်။

ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် ပြည့်တန်ဆာမဟူသော ကျက်စားရာရှိ၏ 'ပြည့်တန်ဆာမနှင့် ဆက်ဆံ၏'၊ မုဆိုးမဟူသော ကျက်စားရာရှိ၏ 'မုဆိုးမနှင့် ဆက်ဆံ၏'၊ အပျိုကြီး ဟူသော ကျက်စားရာ ရှိ၏ 'အပျိုကြီးနှင့် ဆက်ဆံ၏'၊ ပဏ္ဍာဂေါ်ဟူသော ကျက်စားရာရှိ၏ 'ပဏ္ဍာဂေါ်နှင့် ဆက်ဆံ၏'၊ ရဟန်းမိန်းမဟူသော ကျက်စားရာရှိ၏ 'ရဟန်းမိန်းမနှင့် ဆက်ဆံ၏'။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် (သံဃာတော်ကို) နှစ်သက်စေသည် မမည်။

ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် သီတင်းသုံးဖော်တို့၏ အမှုကြီးငယ် ပြုဖွယ် ကိစ္စတို့၌ မလိမ္မာ ပျင်းရိ၏၊ ထိုအမှုကိစ္စတို့၌ ပြီးစီးကြောင်းပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်းမရှိ၊ ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ စီရင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လည်း တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် (သံဃာတော်ကို) နှစ်သက်စေသည် မမည်။

ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် သင်ကြားခြင်း အဖန်ဖန်မေးမြန်းခြင်း လွန်မြတ်သော သီလ၊ လွန်မြတ်သောစိတ် လွန်မြတ်သောပညာ၌ ထက်မြက်သော အလိုဆန္ဒမရှိ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် (သံဃာတော်ကို) နှစ်သက်စေသည် မမည်။

ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် အကြင်ဆရာ၏ တိတ္ထိကျောင်းမှ ပြောင်းရွှေ့ လာ၏၊ ထိုဆရာကိုလည်းကောင်း၊ ထိုဆရာ၏ အယူအဆကိုလည်းကောင်း၊ ထိုဆရာ၏ နှစ်သိမ့်သဘော တူညီမှုကိုလည်းကောင်း ထိုဆရာ၏ နှစ်သက်ကျေနပ်မှုကိုလည်းကောင်း ထိုဆရာ၏ ရည်မှန်းချက်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျေးဇူးမဲ့ ကဲ့ရဲ့ စကားကို ပြောဆိုသည်ရှိသော် အမျက်ထွက်၏၊ နှလုံးမသာရှိ၏၊ မနှစ်သက်သော စိတ်ရှိ၏၊

မြတ်စွာဘုရား၏ လည်းကောင်း၊ တရားတော်၏ လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်၏ လည်းကောင်း ကျေးဇူးမဲ့ ကဲ့ရဲ့စကားကို ပြောဆိုသည်ရှိသော် နှစ်လို၏၊ ဝမ်းမြောက်၏၊ နှစ်သက်သောစိတ်ရှိ၏၊ အကြင် ဆရာ၏ လည်း တိတ္ထိဘောင်မှ ပြောင်းရွှေ့လာ၏၊ ထိုဆရာကိုလည်းကောင်း၊ ထိုဆရာ၏ အယူအဆကိုလည်းကောင်း၊ ထိုဆရာ၏ နှစ်သိမ့်သဘောတူညီမှုကိုလည်းကောင်း၊ ထိုဆရာ၏ နှစ်သက်ကျေနပ်မှုကိုလည်းကောင်း၊ ထိုဆရာ၏ ရည်မှန်းချက်ကိုလည်းကောင်း ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုသည်ရှိသော် နှစ်သက်၏၊ ဝမ်းမြောက်၏၊ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိ၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ လည်းကောင်း၊ တရားတော်၏ လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်၏ လည်းကောင်း ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုသည်ရှိသော် အမျက်ထွက်၏၊ နှလုံးမသာ ရှိ၏၊ မနှစ်သက်သော စိတ်ရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူ၏ (သံဃာတော်ကို) မနှစ်သက် စေခြင်း၌ မှတ်ကြောင်းလက္ခဏာတည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် (သံဃာတော်ကို) နှစ်သက်စေသည် မမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ သံဃာကို မနှစ်သက်စေတတ်သော တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူ လာသော် ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ။

ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့လျှင် တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် (သံဃာတော်ကို) နှစ်သက်စေသနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော် 'ဓမ္မဝိနယ' ၌ တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် အလွန်စောလွန်းစွာ ရွာတွင်းသို့ မဝင်၊ အလွန်နေမမြင့်ခင် ကျောင်းသို့ ပြန်လာ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် (သံဃာ တော်ကို) နှစ်သက်စေသည် မည်၏။

ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် ပြည့်တန်ဆာမဟူသော ကျက်စားရာမရှိ 'ပြည့်တန်ဆာမနှင့် မဆက်ဆံ'၊ မုဆိုးမဟူသော ကျက်စားရာမရှိ 'မုဆိုးမနှင့် မဆက်ဆံ'၊ အပျိုကြီးဟူသော ကျက်စားရာမရှိ 'အပျိုကြီးနှင့် မဆက်ဆံ'၊ ပဏ္ဍာဂ်ဟူသော ကျက်စားရာမရှိ 'ပဏ္ဍာဂ်နှင့် မဆက်ဆံ'၊ ရဟန်းမိန်းမဟူသော ကျက်စားရာမရှိ 'ရဟန်းမိန်းမနှင့် မဆက်ဆံ'။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် တိတ္ထိဖြစ်ဖူး သူသည် (သံဃာတော်ကို) နှစ်သက်စေသည် မည်၏။

ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် သီတင်းသုံးဖော်တို့၏ အမှုကြီးငယ် ပြုဖွယ် အမှုကိစ္စတို့၌ လိမ္မာ၏၊ မပျင်းရိ၊ ထိုအမှုကိစ္စတို့၌ ပြီးစီးကြောင်းပညာနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ စီရင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် (သံဃာတော်ကို) နှစ်သက်စေသည် မည်၏။

ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် သင်ကြားခြင်း အဖန်ဖန်မေးမြန်းခြင်း လွန် မြတ်သော သီလ၊ လွန်မြတ်သောစိတ် လွန်မြတ်သောပညာ၌ ထက်မြက်သော အလိုဆန္ဒရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လည်း တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် (သံဃာတော်ကို) နှစ်သက်စေသည် မည်၏။

ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် အကြင်ဆရာ၏ တိတ္ထိကျောင်းမှ ပြောင်းရွှေ့ လာ၏၊ ထိုဆရာကိုလည်းကောင်း၊ ထိုဆရာ၏ အယူအဆကိုလည်းကောင်း၊ ထိုဆရာ၏ နှစ်သိမ့်သဘော့တူညီမှုကိုလည်းကောင်း၊ ထိုဆရာ၏ နှစ်သက်ကျေနပ်မှုကိုလည်းကောင်း၊ ထိုဆရာ၏ ရည်မှန်းချက်ကိုလည်းကောင်း ကျေးဇူးမဲ့ ကဲ့ရဲ့ စကားကို ပြောဆိုသည်ရှိသော် နှစ်သက်၏၊ ဝမ်းမြောက်၏၊ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိ၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ လည်းကောင်း၊ တရားတော်၏ လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်၏ လည်းကောင်း

ကျေးဇူးမဲ့ ကဲ့ရဲ့စကားကို ပြောဆိုသည်ရှိသော် အမျက်ထွက်၏၊ နှလုံးမသာရှိ၏၊ မနှစ်သက်သော စိတ်ရှိ၏၊ အကြင်ဆရာ၏ တိတ္ထိကျောင်းမှ ပြောင်းရွှေ့လာ၏၊ ထိုဆရာကိုလည်းကောင်း၊ ထိုဆရာ၏ အယူအဆ ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုဆရာ၏ နှစ်သိမ့်သဘော တူညီမှုကိုလည်းကောင်း၊ ထိုဆရာ၏ နှစ်သက်ကျေနပ်မ ှုကိုလည်းကောင်း၊ ထိုဆရာ၏ ရည်မှန်းချက်ကိုလည်းကောင်း ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုသည်ရှိသော် အမျက် ထွက်၏၊ နှလုံးမသာရှိ၏၊ မနှစ်သက်သော စိတ်ရှိ၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏လည်းကောင်း၊ တရားတော်၏လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်၏လည်းကောင်း ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုသည်ရှိသော် နှစ်လို၏၊ ဝမ်းမြောက်၏၊ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူ၏ (သံဃာတော်ကို) နှစ်သက်စေခြင်း၌ မှတ်ကြောင်းလက္ခဏာတည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် (သံဃာတော်ကို) နှစ်သက်စေသည် မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သံဃာကို နှစ်သက်စေတတ်သော တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူ လာသည်ရှိသော် ပဋ္ဌင်းခံပေး ရမည်။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူသည် အချည်းအနှီး 'အဝတ်မဆီးဘဲ' လာသည်ဖြစ်အံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ်ကို အဦးမူ၍ သင်္ကန်းကို ရှာမှီးရမည်။ အကယ်၍ ဆံပင်မရိတ်ဘဲ လာသည်ဖြစ်အံ့၊ ဆံရိတ်ခြင်းငှါ သံဃာကို ပန်ကြားရမည်။ ရဟန်းတို့ မီးလုပ်ကျွေးသော ရသေ့တို့လာကြသည်ရှိသော် ရဟန်းခံပေးရမည်၊ ထိုရသေ့တို့အား ပရိဝါသ်မပေးရ၊ ထိုသို့မပေးရခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ– ရဟန်းတို့ ထိုရသေ့ တို့သည် ကမ္မဝါဒီ ကြိယဝါဒီတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ အမျိုးအားဖြင့် သာကီဝင်မင်းမျိုး ဖြစ်သော တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူ လာငြားအံ့၊ ထိုသူကို ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်၊ ထိုသာကီဝင်မင်းမျိုးဖြစ်သော သူအား ပရိဝါသ်မပေးရ။ ရဟန်းတို့ ငါသည် အဆွေအမျိုးတို့အား သီးခြားဖြစ်သော ဤအခွင့်အရေးကို ပေး၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူအကြောင်း ပြဆိုရာ

သတ္တမအခန်း ပြီး၏။

၁။ ဤနေရာ၌ မူကွဲပါဠိအမျိုးမျိုးရှိသော်လည်း ဖြစ်သင့်ရာကိုယူ၍ ပြန်ဆိုထားသည်။

♣

၂၆– အနာကြီး ငါးမျိုး

၈၈။ တစ်ရံရောအခါ မဂဓတိုင်းတို့၌ နူနာ၊ အိုင်းအမာနာ၊ ယားနာ၊ ချောင်းဆိုးသွေးပါနာ၊ ရူးသွပ်သော အနာအားဖြင့် ငါးမျိုးသော အနာရောဂါတို့သည် ပေါများကုန်၏။

လူတို့သည် ငါးပါးသော အနာတို့ဖြင့် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သည်ရှိသော် အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဇီဝကထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "ဆရာငါတို့ တောင်းပန်ပါကုန်၏၊ ငါတို့ကို ဆေးကုပေးပါလော့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

အမောင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် များသော ကိစ္စရှိ၏၊ များသော ပြုဖွယ်ရှိ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် မဂဓ တိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရမင်းကြီးကိုလည်း လုပ်ကျွေးပြုစုရ၏၊ မောင်းမအပေါင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကိုလည်းကောင်း လုပ်ကျွေးပြုစုရ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် (အမောင် တို့အား) ဆေးကုပေးခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု (ပြောဆို၏)။

ဆရာ အလုံးစုံသော ဥစ္စာနှစ်သည်လည်း သင့်အား ဖြစ်ပါစေ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်၏ ကျွန်များ ဖြစ်ပါစေကုန်၊ ဆရာ တောင်းပန်ပါကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို ဆေးကုပေးပါလော့”ဟု (ပြောဆိုကုန်၏)။ အမောင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် များသော ကိစ္စ ရှိ၏၊ များသော ပြုဖွယ်ရှိ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် မဂဓ တိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရမင်းကြီးကိုလည်း လုပ်ကျွေးပြုစုရ၏၊ မောင်းမအပေါင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကိုလည်းကောင်း လုပ်ကျွေးပြုစုရ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် (အမောင် တို့အား) ဆေးကုပေးခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ ထိုလူတို့အား– “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်သော ဤရဟန်းတို့သည် ချမ်းသာသော သဘောရှိကုန်၏၊ ချမ်းသာသော အကျင့်ရှိကုန်၏၊ ကောင်းသော ဘောဇဉ်တို့ကို သုံးဆောင်ကုန်လျက် လေမတိုက်သော အိပ်ရာနေရာတို့၌ အိပ်ရကုန်၏၊ ငါတို့သည် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ရှင်ရဟန်း ပြုရပါကုန်မူကား ကောင်းလေစွ၊ ထိုသို့ ရဟန်းပြုသည်ရှိသော် ရဟန်း တို့သည်လည်း လုပ်ကျွေးပြုစုကြကုန်လတ္တံ့၊ အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဆရာဇီဝကသည်လည်း ဆေးကုလတ္တံ့”ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် ထိုလူတို့သည် ရဟန်းတို့သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်ပြီးလျှင် ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းကုန်၏။ ထိုလူတို့ကို ရဟန်းတို့သည် ရှင်ပြုပေးကုန်၏၊ ပဉ္စင်းခံပေးကုန်၏။ ထိုလူတို့ကို ရဟန်းတို့သည်လည်း လုပ်ကျွေးပြုစုကုန်၏၊ အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဇီဝကသည်လည်း ဆေးကုပေး၏။ ထိုအခါ ရဟန်း တို့သည် များသော သူနာရဟန်းတို့ကို လုပ်ကျွေးပြုစုကုန်သည်ရှိသော် “သူနာအတွက် ဆွမ်းပေးလှူပါကုန်၊ သူနာပြုအတွက် ဆွမ်းပေးလှူပါကုန်၊ သူနာအတွက် ဆေးပေးလှူကုန်လော့”ဟု အတောင်းအရမ်း များကုန်သည်ဖြစ်၍ နေကုန်၏။ အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဇီဝကသည်လည်း များစွာသော သူနာ ရဟန်းတို့ကို ဆေးကုရသည် ဖြစ်၍ မင်း၏ အခြားကိစ္စကို ယုတ်လျော့စေ၏။

၈၉။ တစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည်လည်း အနာမျိုးငါးပါး နှိပ်စက်သည်ရှိသော် အဘယ မင်းသား မွေးစားသော ဆရာဇီဝကထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “ဆရာ တောင်းပန်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်ကို ဆေးကုပေးပါလော့”ဟု ပြောဆို၏။

အမောင် အကျွန်ုပ်သည် များသော ကိစ္စရှိ၏၊ များသော ပြုဖွယ်ရှိ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရမင်းကြီးကိုလည်း လုပ်ကျွေးပြုစုရ၏၊ မောင်းမအပေါင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကိုလည်းကောင်း လုပ်ကျွေးပြုစုရ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ဆေးကုပေးခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု (ပြောဆို၏)။

ဆရာ အလုံးစုံသော ဥစ္စာနှစ်သည်လည်း သင့်အား ဖြစ်ပါစေ၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း သင်၏ ကျွန် ဖြစ်ပါစေ၊ “ဆရာတောင်းပန်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်ကို ဆေးကုပေးပါလော့”ဟု ပြောဆိုပြန်၏။

အမောင် အကျွန်ပ်သည် များသော ကိစ္စရှိ၏၊ များသော ပြုဖွယ်ရှိ၏၊ အကျွန်ပ်သည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကိုလည်း လုပ်ကျွေးပြုစုရ၏၊ မောင်းမအပေါင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကိုလည်းကောင်း လုပ်ကျွေးပြုစုရ၏၊ အကျွန်ပ်သည် ဆေးကုပေးခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ ထိုယောဂျားအား – "သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်သော ဤရဟန်းတို့သည် ချမ်းသာသော သဘောရှိကုန်၏၊ ချမ်းသာသော အကျင့်ရှိကုန်၏၊ ကောင်းသော ဘောဇဉ်တို့ကို သုံးဆောင်ကုန်လျက် လေမတိုက်သော အိပ်ရာနေရာတို့၌ အိပ်ရကုန်၏၊ ငါသည် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်း တို့ထံ ရဟန်းပြုရမူ ကောင်းလေစ၊ ထိုသို့ ရဟန်းပြုသည်ရှိသော် ရဟန်းတို့သည်လည်း လုပ်ကျွေးပြုစုကုန်လတ္တံ့၊ အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဆရာဇီဝကသည်လည်း ဆေးကုလတ္တံ့၊ ထိုငါသည် အနာ့ကင်းရှင်းလတ်သော် လူထွက်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် ထိုယောဂျားသည် ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းလေ၏။ ထိုသူကို ရဟန်းတို့သည် ရှင်ပြုပေးကုန်၏၊ ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏။ ထိုရဟန်းကို ရဟန်းတို့သည် လုပ်ကျွေးပြုစုကုန်၏၊ အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဆရာဇီဝကသည်လည်း ဆေးကု၏။ ထိုရဟန်းသည် အနာကင်းရှင်းလတ်သော် လူထွက်၏။ အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဆရာဇီဝကသည် လူထွက် နေသော ထိုယောဂျားကို တွေ့မြင်သောအခါ "အမောင် သင်သည် ရဟန်းတို့အထံ၌ ရဟန်းပြုဖူးသည် မဟုတ်လော"ဟု မေးလေ၏။

မှန်ပါသည် ဆရာဟု (ပြောဆို၏)။ "အမောင် သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့သော အမှုကို ပြုဘိသနည်း"ဟု (ပြောဆို၏)။ ထိုအခါ ထိုယောဂျားသည် အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဆရာဇီဝကအား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဆရာဇီဝက က "အသျှင်ကောင်းတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် အနာမျိုးငါးပါး နှိပ်စက်သူကို ပဋ္ဌင်းခံပေးကြကုန်သနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့၏၊ ရှုတ်ချ၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆို၏။

ထို့နောက် အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဆရာဇီဝကသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး နောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဆရာဇီဝကသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင်ကောင်းတို့သည် အနာမျိုးငါးပါး နှိပ်စက်သူကို ရဟန်းမပြုပါစေကုန်လင့်"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဆရာဇီဝကကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင် လန်းစေတော်မူ၏။ ထို့နောက် အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဆရာဇီဝကသည် မြတ်စွာဘုရားက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေပြီးသော် နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရှိအသေပြုကာ ဖဲခွါသွား လေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်း တို့ကို–

"ရဟန်းတို့ အနာမျိုးငါးပါး နှိပ်စက်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးရ၊ အကြင်ရဟန်းသည် ရှင် ရဟန်း ပြုပေးငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား ဒုက္ခ၌အာပတ်သင့်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၇–မင်းခစားဝတ္ထု

၉၀။ တစ်ရံရောအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ တိုင်းစွန်ပြည်နားသည် ထကြွသောင်းကျန်း၏။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် စစ်မှူး အမတ်ကြီးတို့ကို "အချင်းတို့ သွားကုန်လော့၊ တိုင်းစွန်ပြည်နားကို စည်ပင်အောင်ပြုကြကုန်လော့"ဟု စေ လွှတ်လေ၏။

"အသျှင်မင်းကြီး ကောင်းပါပြီ"ဟု စစ်မှူးအမတ်ကြီးတို့သည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဝန်ခံကုန်၏။

ထိုအခါ အလွန်ထင်ရှား ကျော်စောကုန်သော စစ်သည်တော်သူရဲတို့အား "စစ်ထိုးလိုရ၍ သွားသော ငါတို့သည် မကောင်းမှုကိုလည်း ပြုရကုန်အံ့၊ များစွာသော အကုသိုလ်ကိုလည်း ပွါစီးကြရကုန်အံ့၊ ငါတို့သည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် မကောင်းမှုမှ ရှောင်ကြဉ်၍ ကောင်းမှုကို ပြုရပါကုန်အံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် ထိုစစ်သည်တော် သူရဲတို့အား "ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် တရားကို ကျင့်လေ့ရှိကုန်၏၊ ကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိကုန်၏၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိကုန်၏၊ မှန်သောစကားကို ဆိုလေ့ရှိကုန်၏၊ သီလရှိကုန်၏၊ ကောင်းသော သဘော ရှိကုန်၏၊ အကယ်၍ ငါတို့သည် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အထံ၌ ရဟန်း ပြုသည်ရှိသော် ငါတို့သည် မကောင်းမှုမှလည်း ရှောင်ကြဉ်နိုင်ကုန်ရာ၏၊ ကောင်းမှုကိုလည်း ပြုနိုင်ကုန်ရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ထိုအခါ ထိုစစ်သည်တော် သူရဲတို့သည် ရဟန်းတို့အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းကုန်၏၊ ထိုစစ်သည်တော်သူရဲတို့ကို ရဟန်းတို့သည် ရှင်ပြုပေးကုန်၏၊ ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏။ စစ်မှူးအမတ် ကြီးတို့သည် မင်းခစားယောကျ်ားတို့ကို "အချင်းတို့ အသို့နည်း၊ ဤမည် ဤမည်သော စစ်သည်တော် သူရဲတို့ကို မတွေ့မမြင်ပါတကား"ဟု မေးကုန်၏။ အရှင် ဤမည်သော စစ်သည်တော် သူရဲတို့သည် ရဟန်းတို့အထံ၌ ရဟန်းပြုနေကုန်၏ဟု (ဆိုကုန်၏)။

စစ်မှူးအမတ်ကြီးတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် မင်းခစားယောကျ်ားကို ရဟန်းပြုပေးကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ စစ်မှူးအမတ်ကြီးတို့သည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် တရားဆုံးဖြတ်သော အမတ်ကြီးတို့ကို "အချင်းတို့ အကြင်သူသည် မင်းခစားယောကျ်ားကို ရဟန်းပြုပေး၏၊ ထိုသူသည် အဘယ်မျှလောက်သော အပြစ်ဒဏ် ထိုက်ပါသနည်း"ဟု မေး၏။

"အရှင်မင်းကြီး ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်သင့်၏၊ ကမ္မဝါစာဆရာ၏ လျှာကို ထုတ်ပယ် သင့်၏၊ ဂိုဏ်း (ကာရက) သံဃာ၏ ထက်ဝက်သော နံရိုးတို့ကို ရိုက်ချိုးသင့်၏"ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ မြတ်စွာဘုရားအား–

"အသျှင်ဘုရား သဒ္ဓါတရားမရှိ မကြည်ညိုသော မင်းတို့သည် အနည်းငယ်မျှ (အပြစ်)ဖြင့်လည်း ရဟန်းတို့ကို ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်ကုန်ရာ၏၊ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင်ကောင်းတို့သည် မင်းခစား ယောကျ်ားကို ရဟန်းပြုမပေးပါစေကုန်လင့်"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။ ထို့နောက် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား က တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့် သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေပြီးသော် နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရှိအသေပြုကာ ဖဲခွါသွား၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ မင်းခစားယောကျ်ားကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးရ၊ ရှင်ရဟန်းပြုပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၈–အဂ္ဂိလိမာလခိုးသူဝတ္ထု

၉၁။ တစ်ရံရောအခါ အဂ္ဂိလိမာလခိုးသူကြီးသည် ရဟန်းတို့အထံ၌ ရှင်ရဟန်းပြု၏။ လူတို့တွေ့မြင်ကုန်လတ်သော် ထိတ်လည်း ထိတ်ကုန်၏၊ လန့်လည်း လန့်ကုန်၏၊ ပြေးလည်း ပြေးကုန်၏၊ ရှောင်ဖယ်၍လည်း သွားကုန်၏၊ မျက်နှာလွှဲ၍လည်း နေကုန်၏၊ တံခါးကိုလည်း ပိတ်ကုန်၏။ လူတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် တံခွန်စိုက် (ထင်ရှား)သော ခိုးသူကြီးကို ရှင်ရဟန်း ပြုပေးကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆို ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း၊ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ တံခွန်စိုက် (ထင်ရှား) သော ခိုးသူကြီးကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးရ၊ ရှင်ရဟန်းပြုပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၉–နှောင်အိမ်ဖျက်ခိုးသူဝတ္ထု

၉၂။ တစ်ရံရောအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရမင်းကြီးသည် "အကြင်သူတို့သည်သာ ကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အထံ၌ ရှင်ရဟန်းပြုကုန်၏၊ ထိုသူတို့အား တစ်စုံတစ်ရာ (အပြစ်) ကိုမျှ ပြုခြင်းငှါ မရအပ်ပေ၊ တရားတော်ကို ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်၏၊ ဝဋ္ဋ ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုခြင်းငှါ မြတ်သော အကျင့်ကို ကောင်းစွာ ကျင့်စေကုန်သတည်း"ဟု ခွင့်ပြုထား၏။

ထိုစဉ်အခါ၌ ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် ခိုးမှုကို ပြုခြင်းကြောင့် နှောင်အိမ် 'အချုပ်ထောင်' ၌ ချုပ်နှောင် ခံရ၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် နှောင်အိမ် 'အချုပ်ထောင်' ကို ဖျက်ဆီး၍ ထွက်ပြေးပြီးလျှင် ရဟန်း တို့အထံ၌ ရဟန်းပြု၏၊ လူတို့ တွေ့မြင်ကုန်လတ်သော် "ဤရဟန်းကား နှောင်အိမ်ကို ဖျက်ဆီးသော ခိုးသူတည်း၊ ငါတို့သည် ယခု ထိုရဟန်းကို ဖမ်းကြကုန်အံ့"ဟု ဆိုကုန်၏။

အချို့သူတို့က အမောင်တို့ ဤသို့ မဆိုကုန်လင့်၊ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရ မင်းကြီးသည် "အကြင်သူတို့သည် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ရှင်ရဟန်းပြုကုန်၏၊ ထိုသူတို့အား တစ်စုံတစ်ရာ (အပြစ်) ကိုမျှ ပြုခြင်းငှါ မရအပ်ပေ၊ တရားတော်ကို ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်၏၊ ဝဋ္ဋဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုခြင်းငှါ မြတ်သော အကျင့်ကို ကောင်းစွာ ကျင့် စေကုန်သတည်း"ဟု ခွင့်ပြုထား၏ ဟူ၍ ဆိုကုန်၏။

လူတို့သည် "ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ဘေးမဲ့ဖြစ်နေကြကုန်၏၊ ဤသူတို့အား တစ်စုံတစ်ရာ (အပြစ်) ကိုမျှ ပြုခြင်းငှါ မရအပ်ပေ၊ အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် နှောင်အိမ်ကို ဖျက်ဆီး၍ ထွက်ပြေးသော ခိုးသူကို ရဟန်းပြုပေးကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ နှောင်အိမ်ကို ဖျက်ဆီး၍ ထွက်ပြေးသော ခိုးသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးရ၊ ရှင်ရဟန်းပြု ပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၀–ကြော်ငြာထားအပ်သော ခိုးသူဝတ္ထု

၉၃။ တစ်ရံရောအခါ ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် ခိုးမှုကို ပြုပြီး၍ ထွက်ပြေးပြီးလျှင် ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ရဟန်းပြုလေ၏၊ ထိုခိုးသူကိုလည်း "တွေ့ရာအရပ်၌ သတ်စေ"ဟု မင်းကြီး၏ နန်းတော်တွင်း၌ ကြော်ငြာထား၏။ လူတို့တွေ့မြင်ကုန်လတ်သော် "ဤရဟန်းကား ကြော်ငြာထားအပ်သော ခိုးသူတည်း၊ ငါတို့သည် ယခု ထိုရဟန်းကို သတ်ကုန်အံ့"ဟု ဆိုကုန်၏။

အချို့သူတို့က အမောင်တို့ ဤသို့ မဆိုကုန်လင့်၊ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရ မင်းကြီးသည် "အကြင်သူတို့သည် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ရှင်ရဟန်းပြုကုန်၏၊ ထိုသူတို့အား တစ်စုံတစ်ရာ (အပြစ်) ကိုမျှ ပြုခြင်းငှါ မရအပ်ပေ၊ တရားတော်ကို ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်၏၊ ဝဋ္ဋဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုခြင်းငှါ မြတ်သော အကျင့်ကို ကောင်းစွာ ကျင့် စေကုန်သတည်း"ဟု ခွင့်ပြုထား၏ဟု ဆိုကုန်၏။

လူတို့သည် "ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ဘေးမဲ့ဖြစ်နေကြကုန်၏၊ ဤသူတို့အား တစ်စုံတစ်ရာ (အပြစ်) ကိုမျှ ပြုခြင်းငှါ မရအပ်ပေ၊ အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ကြော်ငြာထားအပ်သော ခိုးသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ ကြော်ငြာထားအပ်သော ခိုးသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးရ၊ ရှင်ရဟန်းပြုပေးသော ရဟန်း အား ဒုက္ခဒဏ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၁–ကြိမ်ဒဏ်ခံရသူဝတ္ထု

၉၄။ တစ်ရံရောအခါ ကြိမ်ဒဏ် အပြစ်ပေးခံရသော ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ရှင်ရဟန်းပြု၏။ လူတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ကြိမ်ဒဏ် အပြစ်ပေးခံရသော သူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ ကြိမ်ဒဏ် အပြစ်ပေးခံရသော သူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးရ၊ ရှင်ရဟန်းပြုပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဒဏ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၂–သံပူကပ်၍ အမှတ်ပြုခံရသော ဝတ္ထု

၉၅။ တစ်ရံရောအခါ (သံပူကပ်၍) အမှတ်ပြုခြင်း အပြစ်ဒဏ်ခံရသော ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ရှင်ရဟန်းပြု၏။ လူတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ် တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် (သံပူကပ်၍) အမှတ်ပြုခြင်း အပြစ်ဒဏ်ခံရသော သူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ (သံပူကပ်၍) အမှတ်ပြုခြင်း အပြစ်ဒဏ်ခံရသော သူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးရ၊ ရှင်ရဟန်း ပြုပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဒဏ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၃–ကြေးမြီတင်သူဝတ္ထု

၉၆။ တစ်ရံရောအခါ ကြွေးမြီတင်သော ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် ထွက်ပြေးပြီးလျှင် ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ရှင်ရဟန်းပြု၏။ ဥစ္စာရှင်တို့ တွေ့မြင်လတ်သော် "ဤရဟန်းသည်ကား ငါတို့၏ ကြွေးမြီ တင်သော သူတည်း၊ ငါတို့သည် ယခု ဤရဟန်းကို ဖမ်းကြကုန်အံ့"ဟု ဆိုကုန်၏။ အချို့သူတို့က အမောင်တို့ ဤသို့ မဆိုကုန်လင့်၊ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် "အကြင်သူတို့သည် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ရှင်ရဟန်းပြုကုန်၏၊ ထိုသူ တို့အား တစ်စုံတစ်ရာ (အပြစ်) ကိုမျှ ပြုခြင်းငှါ မရအပ်ပေ၊ တရားတော်ကို ကောင်းစွာ ဟောတော်မူ အပ်၏၊ ဝဋ်ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုခြင်းငှါ မြတ်သော အကျင့်ကို ကောင်းစွာ ကျင့်စေကုန်သတည်း"ဟု ခွင့်ပြုထား၏ဟု ဆိုကုန်၏။

လူတို့သည် "ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ဘေးမဲ့ဖြစ်နေကြကုန်၏။ ဤသူတို့အား တစ်စုံတစ်ရာ (အပြစ်) ကိုမျှ ပြုခြင်းငှါ မရအပ်ပေ၊ အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ကြွေးမြီတင်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန် ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ ကြွေးမြီးတင်သော သူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးရ၊ ရှင်ရဟန်းပြုပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဒဏ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၄-ကျွန် ဝတ္ထု

၉၇။ တစ်ရံရောအခါ တစ်ယောက်သော ကျွန်သည် ထွက်ပြေးပြီးလျှင် ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ရှင်ရဟန်းပြု၏။ အရှင်သခင်တို့ တွေ့မြင်လတ်သော် "ဤရဟန်းကား ငါတို့၏ ကျွန်တည်း၊ ငါတို့သည် ယခု ထိုရဟန်းကို ဖမ်းကြကုန်အံ့"ဟု ဆိုကုန်၏။ အချို့သူတို့က အမောင်တို့ ဤသို့ မဆိုကုန်လင့် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် "အကြင်သူတို့သည် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ရှင်ရဟန်း ပြုကုန်၏၊ ထိုသူတို့အား တစ်စုံတစ်ရာ (အပြစ်) ကိုမျှ ပြုခြင်းငှါ မရအပ်ပေ၊ တရားတော်ကို ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်၏၊ ဝဋ်ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုခြင်းငှါ မြတ်သောအကျင့်ကို ကောင်းစွာ ကျင့်စေကုန်သတည်း"ဟု ခွင့်ပြုထား၏ ဟူ၍ ဆိုကုန်၏။

လူတို့သည် "ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ဘေးမဲ့ဖြစ်နေကြကုန်၏၊ ဤရဟန်းတို့အား တစ်စုံတစ်ရာ (အပြစ်) ကိုမျှ ပြုခြင်းငှါ မရအပ်ပေ၊ အဘယ့်ကြောင့် ဤ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ကျွန်ကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ ကျွန်ကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးရ၊ ကျွန်ကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဒဏ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၅- ကမ္မာရဘဏ္ဍု ဝတ္ထု

၉၈။ တစ်ရံရောအခါ ကမ္မာရဘဏ္ဍာ့သည် အမိအဖတို့နှင့် ငြင်းခုံ၍ ကျောင်းအရံသို့သွားပြီးလျှင် ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ရှင်ရဟန်းပြု၏။ ထိုအခါ ကမ္မာရဘဏ္ဍာ့ကို ရှာဖွေသော ၄င်း၏ အမိအဖတို့သည် ကျောင်းအရံသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့ကို "အသျှင်ဘုရားတို့ ဤသို့သဘောရှိသော သူငယ်ကို မြင်ပါကုန်၏ လော"ဟု မေးကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မသိသည်ဖြစ်၍ "ငါတို့ မသိ" မမြင်သည်ဖြစ်၍ "ငါတို့ မမြင်"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ကမ္မာရဘဏ္ဍာ့၏ အမိအဖတို့သည် ကမ္မာရဘဏ္ဍာ့ကို ရှာဖွေသည်ရှိသော် ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ရှင်ရဟန်းပြုသည်ကို တွေ့မြင်၍ "ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အရှက်မရှိကုန်၊ သီလမရှိကုန်၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို ပြောဆိုလေ့ရှိကုန်၏၊ သိလျက်ပင် ' (ငါတို့) မသိ'၊ မြင်လျက်ပင် ' (ငါတို့) မမြင်'ဟု ပြောဆိုကုန်၏၊ ဤသူငယ်သည် ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ရဟန်းပြု၍နေ၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ .ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ . ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ကမ္မာရဘဏ္ဍာ့၏ အမိအဖတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ ဆံပင်ရိတ်ရာ၌ သံယာကို ပန်ကြားရန် ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁။ ကမ္မာရဘဏ္ဍာ ဟူသည် ဦးစွန်းမျှချန်ထား၍ ဦးပြည်းသော ရွှေပန်းထိမ်သည်၏ သားတည်း။
[အဋ္ဌကထာ ဋီကာ]

♣

၃၆–ဥပါလိသူငယ်ဝတ္ထု

၉၉။ တစ်ရံရောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ (တစ်ဆယ့်ခုနစ်ယောက် အစုရှိသောကြောင့်) သတ္တရသဝဂ္ဂီ အမည်ရှိသော သူငယ်တို့သည် အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေ ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုသူငယ်တို့တွင် ဥပါလိအမည် ရှိသော သူငယ်သည် အကြီးအမှူးဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဥပါလိသူငယ်၏ အမိအဖတို့အား "ဥပါလိသည် ငါတို့ သေလွန်သော အခါ၌ အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် ချမ်းသာစွာ အသက်ရှည်၍ မပင်ပန်းဘဲလည်း ရှိရာအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်လေ၏။

ထို့နောက် ဥပါလိ၏ အမိအဖတို့အား– "ဥပါလိသည် စာရေးအတတ်ကို သင်သည်ရှိသော် ငါတို့ သေလွန်သောအခါ ချမ်းသာစွာ အသက်ရှည် ရာ၏၊ ပင်လည်း မပင်ပန်းရာ"ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ထို့နောက် ဥပါလိ၏ အမိအဖတို့အား– "ဥပါလိသည် စာရေးအတတ်ကို သင်ငြားအံ့၊ လက်ချောင်းတို့သည် နာကျင်ကုန်လတ္တံ့၊ ဥပါလိသည် ဂဏန်းအတတ်ကို သင်မှသာလျှင် ငါတို့ သေလွန်သောအခါ ချမ်းသာစွာ အသက်ရှည်ရာ၏၊ ပင်လည်း မပင်ပန်းရာ"ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ထို့နောက် ဥပါလိ၏ အမိအဖတို့အား– "ဥပါလိသည် ဂဏန်းအတတ်ကို သင်ငြားအံ့၊ ရင်ပတ်အောင့် (ဆင်းရဲ) ရာ၏၊ ဥပါလိသည် ရွှေငွေ ဆိုင်ရာ အတတ်ကို သင်မှသာလျှင် ငါတို့ သေလွန်သောအခါ ချမ်းသာစွာ အသက်ရှည်ရာ၏၊ ပင်လည်း မပင်ပန်းရာ"ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ထို့နောက် ဥပါလိ၏ အမိအဖတို့အား– "ဥပါလိသည် ရွှေငွေဆိုင်ရာ အတတ်ကို သင်သည်ရှိသော် မျက်စိ ကျိန်းစပ်ရာ၏၊ "ဤသာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ချမ်းသာသော သဘောရှိကုန်၏၊ ချမ်းသာသော အကျင့်ရှိကုန်၏၊ ကောင်းသော ဘောဇဉ်တို့ကို သုံးဆောင်ကုန်လျက် လေမိုးလုံသော အိပ်ရာနေရာတို့၌ သာလျှင် အိပ်ရကုန်၏၊ ဥပါလိသည် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ရှင်ရဟန်းပြုမှသာလျှင် ငါတို့သေလွန်သောအခါ ချမ်းသာစွာ အသက်ရှည်နိုင်ရာ၏၊ ပင်လည်း မပင်ပန်း ရာ"ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ဥပါလိသူဌေးသည် အမိအဖတို့ ကြံစည်ပြောဆိုခြင်းကို ကြား၏။ ထိုအခါ ဥပါလိသူဌေးသည် အဖေါ်သူဌေးတို့ထံသို့ သွား၍ ထိုသူဌေးတို့ကို "အချင်းတို့ လာကုန်လော့၊ ငါတို့သည် သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ရှင်ရဟန်းပြုကြကုန်အံ့"ဟု ဆို၏။

"အမောင် သင် ရှင်ရဟန်းပြုလျှင် အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ရှင်ရဟန်းပြုပါကုန်အံ့"ဟု (ပြောဆိုကုန်၏)။ ထို့နောက် ထိုသူဌေးတို့သည် အမိ အဖ အသီးသီးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ "အကျွန်ုပ်ကို လူ့ဘောင် မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရှင်ရဟန်းပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြုပါကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုသူဌေးတို့၏ အမိအဖတို့သည် "ဤသူဌေးအားလုံးတို့သည် တူမျှသော ဆန္ဒရှိကုန်၏၊ ကောင်းသော အလိုရှိကုန်၏"ဟု ခွင့်ပြုကုန်၏။ ထိုသူဌေးတို့သည် ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှင် ရဟန်း အဖြစ်ကို တောင်းကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ထိုသူဌေးတို့ကို ရှင်လည်း ပြုပေးကုန်၏၊ ပဋ္ဌင်းလည်း ခံပေးကုန်၏။

ထိုသူဌေးတို့သည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံအခါ၌ စောစောထ၍ "ယာဂုကို ပေးကုန်လော့၊ ထမင်းကို ပေးကုန်လော့၊ ခဲဖွယ်ကို ပေးကုန်လော့"ဟု (ဆိုလျက်) ငိုကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ မိုးလင်း ရုံမျှ ငုံ့လင့်ကုန်ဦးလော့၊ (မိုးလင်းသောအခါ) အကယ်၍ ယာဂုရှိပါမူသောက်ရကုန်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ ဆွမ်းရှိပါမူ စားရကုန်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ ခဲဖွယ်ရှိပါမူ ခဲရကုန်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ ယာဂု ထမင်း ခဲဖွယ်မရှိမူဆွမ်းခံ၍ စားရကုန်လတ္တံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုရဟန်းငယ်တို့သည် ရဟန်းတို့က ဤသို့ ပြောဆိုပါကုန်သော်လည်း "ယာဂုကို ပေးကုန်လော့၊ ထမင်းကို ပေးကုန်လော့၊ ခဲဖွယ်ကို ပေးကုန်လော့"ဟု (ဆိုလျက်) ငိုကြွေးမြဲ ငိုကြွေးကြကုန်သည်သာ လျှင်တည်း။ အိပ်ရာနေရာတို့သည် ကျင်ကြီးလည်း လူးကုန်၏၊ ကျင်ငယ်လည်း လူးကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံအခါ၌ စောစောထတော်မူသော် သူငယ်တို့ ငိုကြွေးသံကို ကြားတော်မူ၍ အသျှင်အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ ထိုသူဌေးတို့ ငိုသံသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ပ။

"ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် သိလျက် အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်သေးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပဋ္ဌင်းခံပေး ကြကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့ တော်မူ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းအနှီး ဖြစ်သော

ထိုယောကျ်ားတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် သိလျက် အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်ဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့ အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အချမ်း အပူ ဆာ လောင်ခြင်း မွတ်သိပ်ခြင်း မှက် ခြင် လေ နေပူ မြွေ ကင်း သန်းတို့၏ အတွေ့တို့ကို သည်းမခံနိုင်၊ မကောင်းသဖြင့် ဆိုအပ် မကောင်းသဖြင့် ရောက်လာသော စကားတို့ကိုလည်းကောင်း ကိုယ်၌ဖြစ်ဆဲဖြစ်သော ပြင်းထန် ကြမ်းကြုတ် ခါးစပ် ကျင်နာ မသာယာဖွယ် မနှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သော သေလောက်သော ဆင်းရဲသော ဝေဒနာတို့ကိုလည်းကောင်း သည်းခံခြင်းသဘောမရှိသည် သာလျှင်တည်း။

ရဟန်းတို့ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်သာလျှင် အချမ်း အပူ ဆာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်း မှက် ခြင် လေ နေပူ မြွေ ကင်း သန်းတို့၏ အတွေ့တို့ကို သည်းခံနိုင်၏။ မကောင်းသဖြင့်ဆိုအပ် မကောင်းသဖြင့် ရောက်လာသော စကားတို့ကိုလည်းကောင်း ကိုယ်၌ ဖြစ်ဆဲဖြစ်သော ပြင်းထန် ကြမ်း ကြုတ် ခါးစပ် ကျင်နာ မသာယာဖွယ် မနှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သော သေလောက်သော ဆင်းရဲသော ဝေဒနာ တို့ကိုလည်းကောင်း သည်းခံနိုင်သောသဘောရှိ၏။

ရဟန်းတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ကြည်ညိုပြီးသော သူတို့အား တိုး၍ ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို – " ရဟန်းတို့ သိလျက်နှင့် အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပဋ္ဌင်းခံမပေးအပ်၊ အကြင် ရဟန်းသည် ပဋ္ဌင်းခံပေးငြားအုံ့၊ ထိုရဟန်းကို ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်အားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်အပ်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၃၇–ယဉ်းနာရောဂါ ဝတ္ထု

၁၀၀။ တစ်ရံရောအခါ တစ်ဦးသော အမျိုးသည် ယဉ်းအနာ 'အဟိဝါတကရောဂါ'ဖြင့် သေလေ၏၊ ထိုအမျိုး၌ သားအဖနှစ်ယောက်တို့သည်သာလျှင် ကြွင်းကျန်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ရဟန်းပြု၍ အတူတကွ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ကုန်၏။

ထိုအခါ အဖအား ဆွမ်းလှူသည်ရှိသော် သူငယ်သည် ပြေးလာ၍ "ဖခင် အကျွန်ုပ်အားလည်း ပေးပါလော့၊ ဖခင် အကျွန်ုပ်အားလည်း ပေးပါလော့"ဟု ဆို၏။ လူတို့သည် "ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် မမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်၏၊ ဤသူငယ်သည်ကား ရဟန်းမိန်းမမှ မွေးဖွား၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မပြည့်သေးသော သူငယ်ကို ရှင်မပြုအပ်၊ ရှင်ပြုပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ၌ သဒ္ဓါတရားရှိ၍ ကြည်ညိုတတ်သော အသျှင်အာနန္ဒာ၏ အလုပ်အကျွေးအမျိုးသည် ယဉ်း အနာ 'အဟိဝါတကရောဂါ'ဖြင့် သေလေသော်

သူငယ်နှစ်ယောက်တို့သာ ကြွင်းကျန်ကုန်၏၊ ထိုသူငယ်တို့သည် ရှေးအလေ့အကျက်အားဖြင့် ရဟန်းတို့ကို မြင်သောအခါ ပြေးလာသည်ရှိသော် ရဟန်းတို့သည် မောင်းမဲ 'ငေါက်ငမ်း'ကုန်၏၊ ထိုသူငယ်တို့သည် ရဟန်းတို့က မောင်းမဲသည်ရှိသော် ငိုကြွေးကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာအား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မပြည့်သေးသော သူငယ်ကို ရှင်မပြု အပ်'ဟု ပညတ်တော်မူ၏၊ ဤသူငယ်တို့သည်လည်း တစ်ဆယ့်ငါးနှစ် မပြည့်သေးကုန်၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် ဤသူငယ်တို့သည် မပျက်စီးကုန်ရာပါအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ အာနန္ဒာ ထို သူငယ်တို့သည် ကျီးတို့ကို ချောက်လှန့်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်၏လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရား စွမ်းနိုင်ပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကား ကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို

"ရဟန်းတို့ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ် မပြည့်သေးသော်လည်း ကျီးတို့ကို ချောက်လှန့်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သူငယ်ကို ရှင်ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၃၈–ကဏ္ဍက ဝတ္ထု

၁၀၁။ တစ်ရံရောအခါ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒအား ကဏ္ဍကနှင့် မဟက ဟူ၍ နှစ်ယောက်သော သာမဏေတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုနှစ်ယောက်သော သာမဏေတို့သည် အချင်းချင်း ဖျက်ဆီးကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် သာမဏေတို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော မကျင့်အပ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ ရဟန်းတစ်ပါးတည်း သာမဏေနှစ်ယောက်တို့ကို မလုပ်ကျွေးစေရ၊ လုပ်ကျွေးစေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၉–အရပ်ကျဉ်းမြောင်းခြင်း ဝတ္ထု

၁၀၂။ တစ်ရံရောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မိုးလပတ်လုံး ဆောင်းလပတ်လုံး နွေလပတ်လုံး ထို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ပင်လျှင် နေတော်မူ၏။ လူတို့သည် "သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား အရပ်မျက်နှာတို့သည် ကျဉ်းမြောင်းလေကုန်စွ၊ အမိုက်တိုက်ဖြစ်လေကုန်စွ၊ ဤရဟန်းတို့ အား အရပ်မျက်နှာတို့သည် မဆန့်လေကုန်စွ"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြကုန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင် အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ သွားချေလော့၊ သံကောက် 'သော့' ကို ယူ၍ ပရိဝုဏ်တိုင်းရှိ ရဟန်းတို့အား ငါ့သျှင်တို့

မြတ်စွာဘုရားသည် ဒက္ခိဏာဂိရိဇနပုဒ်သို့ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူလို၏၊ လိုက်လိုသော အသျှင်သည် လိုက်စေသတည်း ဟူ၍ ပြောချေ"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား"ဟု အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် သံကောက် 'သေ့' ကို ယူ၍ ပရိဝုဏ်တိုင်းရှိ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒက္ခိဏာဂိရိဇနပုဒ်သို့ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူလို၏။ လိုက်လိုသော အသျှင်သည် လိုက်စေသတည်း"ဟု ပြောကြားလေ၏။

ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်အာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆယ်ဝါတို့ပတ်လုံး အမှီ 'နိဿရည်း' နှင့် နေခြင်းငှါ ဆယ်ဝါပြည့်သော ရဟန်းသည် နိဿရည်းပေးခြင်းငှါ ပညတ်တော်မူ၏။ ငါတို့သည် ထိုဒက္ခိဏာ ဂိရိဇနပုဒ်သို့ လိုက်သည်ဖြစ်အံ့၊ နိဿရည်း ယူရလတ္တံ့၊ သို့ယူသော်လည်း ခေတ္တမျှသာ နေရလတ္တံ့၊ တစ်ဖန် ပြန်လာရသည်ရှိသော် နိဿရည်း ယူရပြန်လတ္တံ့။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်တို့၏ ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့ လိုက်သည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်တို့လည်း လိုက်ပါကုန်အံ့၊ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်တို့၏ ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့ မလိုက်သည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်တို့လည်း မလိုက်ပါကုန်အံ့၊ ငါ့သျှင်အာနန္ဒာ အကျွန်ုပ်တို့အား စိတ်ပေါ့သော အဖြစ်သည်သာ ထင်ရှားပါလတ္တံ့"ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရေအတွက်နည်းသော ရဟန်းသံဃာနှင့်ပင် ဒက္ခိဏာဂိရိဇနပုဒ်သို့ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူ၏။

၄၀–နိဿရည်းလွတ်ခြင်း

၁၀၃။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဒက္ခိဏာဂိရိ ဇနပုဒ်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော်မူပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ တစ်ဖန် ပြန်ကြွလာ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်အာနန္ဒာ ကို "အာနန္ဒာ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် အရေအတွက်နည်းသော ရဟန်းသံဃာနှင့် ဒက္ခိဏာဂိရိ ဇနပုဒ်သို့ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ရသနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤသို့သော အကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်း တို့ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် ငါးဝါတိုင်ရုံ နိဿရည်းယူ၍ နေခြင်းငှါ၊ စွမ်းရည် မရှိသော ရဟန်းသည်ကား အသက်ထက်ဆုံး နိဿရည်းယူ၍ နေခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ မနေရ။ (ငါးပါးဟူသည်ကား) ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သီလဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သမာဓိ ဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ပညာဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာ ဖြစ်သော လွတ်မြောက်ခြင်း 'ဝိမုတ္တိ' ဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်သော ဉာဏ်အမြင် 'ဝိမုတ္တိဉာဏ ဒဿန' ဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ မနေရ။ (၁)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ နေရမည်။ (ငါးပါးဟူသည်ကား) ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သီလဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သမာဓိ ဂုဏ်နှင့်။ပ။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ပညာဂုဏ်နှင့်။ပ။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်ခြင်း 'ဝိမုတ္တိ' ဂုဏ်နှင့်။ပ။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်သော ဉာဏ်အမြင် 'ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန' ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ နေရမည်။ (၂)

ရဟန်းတို့ ထိုမှတစ်ပါး အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ မနေရ။ (ငါးပါးဟူသည်ကား) ယုံကြည်ခြင်း သဒ္ဓါတရားမရှိ၊ အရှက်မရှိ၊ ဒုစရိုက်မှ အကြောက်အလန့်မရှိ၊ ပျင်းရိ၏၊ သတိ လွတ်ကင်း၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ မနေရ။ (၃)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ နေရမည်။ (ငါးပါးဟူသည်ကား) ယုံကြည်ခြင်း သဒ္ဓါတရားရှိ၏၊ အရှက်ရှိ၏၊ ဒုစရိုက်ကို ကြောက်လန့်၏၊ လုံ့လဝီရိယရှိ၏၊ သတိတည်မြဲ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ နေရမည်။ (၄)

ရဟန်းတို့ ထိုမှတစ်ပါး အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ မနေရ။ (ငါးပါးဟူသည်ကား) လွန်မြတ်သော သီလပျက်၏၊ လွန်မြတ်သော အကျင့်ပျက်၏၊ လွန်မြတ်သော အယူပျက်၏၊ အကြားအမြင်နည်း၏၊ ပညာမရှိ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ မနေရ။ (၅)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ နေရမည်။ (ငါးပါးဟူသည်ကား) လွန်မြတ်သော သီလပျက်စီးခြင်းမရှိ၊ လွန်မြတ်သော အကျင့်ပျက်စီးခြင်းမရှိ၊ လွန်မြတ်သော အယူပျက်စီးခြင်း မရှိ၊ အကြားအမြင်များ၏၊ ပညာရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီ မရှိဘဲ နေရမည်။ (၆)

ရဟန်းတို့ ထိုမှတစ်ပါး အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ မနေရ။ (ငါးပါးဟူသည်ကား) အာပတ်သင့်သည်ကို မသိ၊ အာပတ်မသင့်သည်ကို မသိ၊ ပေါ့သော အာပတ်ကို မသိ၊ လေးသော အာပတ်ကို မသိ၊ ထိုရဟန်းသည် ပါတိမောက်နှစ်ပါးတို့ကို အကျယ်မရ၊ ကောင်းစွာ မဝေဖန်နိုင်၊ နုတ်ခ္ခ ကောင်းစွာ ဖြစ်ခြင်းမရှိ 'ကျေကျေပြွန်ပြွန်မရ'၊ သုတ် 'မာတိကာ' အားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ သဒ္ဒါပုဒ်ဗျည်း 'ဝိဘင်းအကျယ်' အားဖြင့်ဖြစ်စေ ကောင်းစွာ မဆုံးဖြတ်နိုင်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ မနေရ။ (၇)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ နေရမည်။ (ငါးပါးဟူသည်ကား) အာပတ် သင့်သည်ကို သိ၏၊ အာပတ်မသင့်သည်ကို သိ၏၊ ပေါ့သော အာပတ်ကို သိ၏၊ လေးသော အာပတ်ကို သိ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပါတိမောက်နှစ်ပါးတို့ကို အကျယ်အားဖြင့်ရ၏၊ ကောင်းစွာ ဝေဖန်နိုင်၏၊ နုတ်ခ္ခ ကောင်းစွာ ဖြစ်ခြင်းရှိ၏ 'ကျေကျေပြွန်ပြွန်ရ၏'၊ သုတ် 'မာတိကာ' အားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ သဒ္ဒါ ပုဒ် ဗျည်း 'ဝိဘင်းအကျယ်' အားဖြင့်ဖြစ်စေ ကောင်းစွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ နေရမည်။ (၈)

ရဟန်းတို့ ထိုမှတစ်ပါး အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ မနေရ။ (ငါးပါး ဟူသည်ကား) အာပတ်သင့်သည်ကို မသိ၊ အာပတ်မသင့်သည်ကို မသိ၊ ပေါ့သော အာပတ်ကို မသိ၊ လေးသော အာပတ်ကို မသိ၊ ငါးဝါမပြည့်သေး။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ မနေရ။ (၉)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ နေရမည်။ (ငါးပါးဟူသည်ကား) အာပတ် သင့်သည်ကို သိ၏၊ အာပတ်မသင့်သည်ကို သိ၏၊ ပေါ့သော အာပတ်ကို သိ၏၊ လေးသော အာပတ်ကို သိ၏၊ ငါးဝါ ငါးဝါထက်အလွန်ရှိသည်လည်းဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ နေရမည်။ (၁၀)

အင်္ဂါငါးပါးအပေါင်း၌ ဆယ်ခုသောအခန်း ပြီး၏။

–

၁၀၄။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ မနေရ။ (ခြောက်ပါးဟူသည်ကား) ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သီလဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သမာဓိဂုဏ်နှင့်။ပ။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ပညာဂုဏ်နှင့်။ပ။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်ခြင်း 'ဝိမုတ္တိ' ဂုဏ်နှင့်။ပ။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်သော ဉာဏ်အမြင် 'ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန' ဂုဏ်နှင့် မပြည့်စုံ၊ ငါးဝါမပြည့်သေး။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ မနေရ။ (၁)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ နေရမည်။ (ခြောက်ပါးဟူသည် ကား) ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သီလဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သမာဓိဂုဏ်နှင့်။ပ။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ပညာဂုဏ်နှင့်။ပ။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်ခြင်း 'ဝိမုတ္တိ' ဂုဏ်နှင့်။ပ။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လွတ်မြောက်သော ဉာဏ် အမြင် 'ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန' ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ငါးဝါ ငါးဝါထက် အလွန်ရှိသည်လည်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ နေရမည်။ (၂)

ရဟန်းတို့ ထိုမှတစ်ပါး အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ မနေရ။ (ခြောက် ပါးဟူသည်ကား) ယုံကြည်ခြင်း သဒ္ဓါတရားမရှိ၊ အရှက်မရှိ၊ ဒုစရိုက်မှ အကြောက်အလန့်မရှိ၊ ပျင်းရိ၏၊ သတိကင်း၏၊ ငါးဝါမပြည့်သေး။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ မနေရ။ (၃)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ နေရမည်။ (ခြောက်ပါးဟူသည် ကား) ယုံကြည်ခြင်း သဒ္ဓါတရားရှိ၏၊ အရှက်ရှိ၏၊ ဒုစရိုက်ကို ကြောက်လန့်၏၊ လုံ့လဝီရိယရှိ၏၊ သတိ တည်မြဲ၏။ ငါးဝါ ငါးဝါထက် အလွန်ရှိသည်လည်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ နေရမည်။ (၄)

ရဟန်းတို့ ထိုမှတစ်ပါး အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ မနေရ။ (ခြောက် ပါးဟူသည်ကား) လွန်မြတ်သော သီလပျက်၏၊ လွန်မြတ်သော အကျင့်ပျက်၏၊ လွန်မြတ်သော အယူပျက်၏၊ အကြားအမြင် နည်း၏၊ ပညာမရှိ၊ ငါးဝါမပြည့်သေး။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ မနေရ။ (၅)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ နေရမည်။ (ခြောက်ပါး ဟူသည်ကား) လွန်မြတ်သော သီလပျက်စီးခြင်းမရှိ၊ လွန်မြတ်သော အကျင့်ပျက်စီးခြင်းမရှိ၊ လွန်မြတ်သော အယူပျက်စီးခြင်း မရှိ၊ အကြားအမြင်များ၏၊ ပညာရှိ၏၊ ငါးဝါ ငါးဝါထက် အလွန်ရှိသည်လည်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ နေရမည်။ (၆)

ရဟန်းတို့ ထိုမှတစ်ပါး အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ မနေရ။ (ခြောက် ပါးဟူသည်ကား) အာပတ် သင့်သည်ကို မသိ၊ အာပတ် မသင့်သည်ကို မသိ၊ ပေါ့သော အာပတ်ကို မသိ၊ လေးသော အာပတ်ကို မသိ၊ ထိုရဟန်းသည် ပါတိမောက် နှစ်ပါးတို့ကို အကျယ်မရ၊ ကောင်းစွာ မဝေဖန် နိုင်၊ နုတ်ခ္ခ ကောင်းစွာ ဖြစ်ခြင်းမရှိ 'ကျေကျေပြွန်ပြွန် မရ'၊ သုတ် 'မာတိကာ' အားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ သဒ္ဒါ ပုဒ် ဗျည်း 'ဝိဘင်းအကျယ်' အားဖြင့်ဖြစ်စေ ကောင်းစွာ မဆုံးဖြတ်နိုင်၊ ငါးဝါမပြည့်သေး။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ မနေရ။ (၇)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲနေရမည်။ (ခြောက်ပါး ဟူသည် ကား) အာပတ် သင့်သည်ကို သိ၏၊ အာပတ် မသင့်သည်ကို သိ၏၊ ပေါ့သော အာပတ်ကို သိ၏၊ လေးသော အာပတ်ကို သိ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပါတိမောက် နှစ်ပါးတို့ကို အကျယ်ရ၏၊ ကောင်းစွာ ဝေဖန်နိုင်၏၊ နုတ်ခ္ခ ကောင်းစွာ ဖြစ်ခြင်းရှိ၏ 'ကျေကျေပြွန်ပြွန်' ရ၏၊ သုတ် 'မာတိကာ' အားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ သဒ္ဒါ ပုဒ် ဗျည်း 'ဝိဘင်းအကျယ်' အားဖြင့်ဖြစ်စေ ကောင်းစွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်၏၊ ငါးဝါ ငါးဝါထက် အလွန်ရှိသည်လည်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အမှီမရှိဘဲ နေရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၈)

အဌမ ဘေးမဲ့ဖြစ်နေခြင်းအခန်း ပြီး၏။

၄၁–ရာဟုလာ ဝတ္ထု

၁၀၅။ တစ်ရံရောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော်မူပြီးလျှင် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီကြွချီတော်မူလတ်သော် ထိုကပိလဝတ်ပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်ပြည် နိဂြောဓာရုံကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် သုဒ္ဓေါဒန သာကီဝင်မင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ရာဟုလာ၏ မယ်တော် (ယသော်ရာ) ဒေဝီသည် ရာဟုလာမင်းသားကို "ချစ်သား ရာဟုလာ ဤရဟန်းသည် သင်၏ အဖတည်း၊ သွားလော့ အမွေတောင်းချေလော့"ဟု ပြောဆို၏။ ထိုအခါ ရာဟုလာ မင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "ရဟန်း သင်၏ အရိပ်သည် ချမ်းအေးလှစွာ၏"ဟု (ဆို၍) မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့၌ ရပ်တည်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် နေရာမှ ထ၍ ဖဲခွါ ကြွသွားတော်မူသောအခါ ရာဟုလာမင်းသားသည် "ရဟန်း အကျွန်ုပ်အား အမွေပေးပါလော့၊ ရဟန်း အကျွန်ုပ်အား အမွေပေးပါလော့"ဟု (ဆိုလျက်) မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်မှ နောက်မှ အစဉ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်သာရိပုတြာကို "ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ သင်သည် ရာဟုလာမင်းသားကို ရှင်ပြုပေးလေလော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ရာဟုလာမင်းသားကို အဘယ်သို့ ရှင်ပြုပေးရပါအံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ အား "ရဟန်းတို့ သရဏဂုံသုံးပါးတို့ဖြင့် ရှင်သာမဏေပြုခြင်းကို ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ရှင်သာမဏေ ပြုပေးရမည်၊ ရှေ့ဦးစွာ ဆံမုတ်ဆိတ်တို့ကို ပယ်စေ၍၊ ဖန်ရည် ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံစေပြီးလျှင်၊ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ အပေါ်ရုံ 'ဧကသီ' ကို စံပယ်တင် စေ၍ ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိုးခိုးစေကာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်စေပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီစေလျက် 'ဤသို့ ဆိုလော့'ဟု ပြောဆိုရမည်။

'မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ တရားတော်ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ သံဃာတော်ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ တရားတော်ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ သံဃာတော်ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ တရားတော်ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ သံဃာတော်ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏'ဟု (ဆိုလော့ဟု ပြောဆိုရမည်)။

"ရဟန်းတို့ ဤသုံးပါးသော သရဏဂုံတို့ဖြင့် ရှင်သာမဏေပြုခြင်းကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ရာဟုလာမင်းသားကို ရှင်ပြုပေးလေ၏။

ထိုအခါ သုဒ္ဓေါဒနသာကီဝင်မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး ပြီးလျှင် တစ်ခုသောနေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် သုဒ္ဓေါဒနသာကီဝင်မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင် ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဆုတစ်ခုကို တောင်းလိုပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

ဂေါတမအနွယ်ဖြစ်သောမင်းကြီး မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဆုပေးခြင်းမှ လွန်မြောက်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူရာ) – အသျှင် ဘုရား တောင်း မည့် ဆုသည် အပ်လည်း အပ် ပါ၏၊ အပြစ်လည်း မရှိပါဟု (လျှောက်၏)။

ဂေါတမအန္တယ်ဖြစ်သောမင်းကြီး ဆိုလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား ရဟန်းပြုစဉ်က အကျွန်ုပ်အား အတိုင်းမသိသော ဆင်းရဲ 'ဒုက္ခ' ဖြစ်ရပါ၏၊ နန္ဒမင်းသား ရဟန်းပြုသည်ရှိသော် ထို့အတူပင် ဆင်းရဲ 'ဒုက္ခ' ဖြစ်ရပါ၏၊ ရာဟုလာ ရဟန်း ပြုရာ၌ကား လွန်ကဲသော ဆင်းရဲ 'ဒုက္ခ' ဖြစ်ရပါ၏။ အသျှင်ဘုရား သား၌ ချစ်ခြင်းသည် အရေပါးကို ဖောက်ထွင်း၍ အရေထူကို, အရေထူမှ အသားကို, အသားမှ အကြောကို, အကြောမှ အရိုးကို ဖောက် ထွင်း၍ရိုးတွင်းခြင်ဆီသို့ ထိအောင် တည်ပါ၏။ အသျှင်ကောင်းတို့သည် အမိအဖတို့ ခွင့်မပြုသော သား ကို ရှင်ရဟန်း ပြုမပေးပါရန် တောင်းပန်ပါသည် အသျှင်ဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သုဒ္ဓါဒန သာကီဝင်မင်းကြီးအား တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သုဒ္ဓါဒနသာကီဝင်မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေ လျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေပြီးသော် နေရာမှ ထလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရှိအသေပြုကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သော အကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ အမိအဖတို့ ခွင့်မပြုသော သားကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးရ၊ ရှင်ရဟန်းပြုပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကပိလဝတ်ပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော်မူပြီး လျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီကြွချီတော်မူသည်ရှိသော် ထိုသာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်တော် မူ၍ ထိုသာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတ္တရာ၏ အလုပ်အကျွေးဒါယကာသည် "မထေရ်သည် ဤသူငယ်ကို ရှင်ပြု ပေးတော်မူပါ"ဟု အသျှင်သာရိပုတ္တရာထံသို့ သူငယ်ကို စေလွှတ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာအား "မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတစ်ပါးတည်း သာမဏေနှစ်ယောက်တို့ကို မလုပ်ကျွေးစေအပ်ဟု ပညတ်တော်မူ၏၊ ငါ့အားလည်း ဤရာဟုလာ သာမဏေသည် ရှိ၏၊ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါအုံ့နည်း"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။

"ရဟန်းတို့ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းတစ်ပါးသည် သာမဏေနှစ်ယောက် တို့ကို လုပ်ကျွေးစေရန်လည်းကောင်း အကြင်မျှလောက်သော သာမဏေတို့ကို သွန်သင်ဆုံးမခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ ထိုမျှလောက်သော သာမဏေတို့ကို လုပ်ကျွေးစေရန်လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

၄၂–သိက္ခာပုဒ်

၁၀၆။ ထိုစဉ်အခါ သာမဏေတို့အား "ငါတို့၏ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာပုဒ်တို့သည် အဘယ်မျှရှိကုန်သနည်း၊ အဘယ်ကျင့်ဝတ် သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ငါတို့ ကျင့်ရပါမည်နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ သာမဏေတို့အား ဆယ်ပါးသော သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ခွင့်ပြု၏၊ ထိုသိက္ခာပုဒ်တို့၌လည်း သာမဏေတို့ ကျင့်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏။

အသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ မပေးသည်ကို ယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ မမြတ်သော မေထုန် အကျင့်မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ ယစ်မူးမေ့လျော့ခြင်း၏ အကြောင်း ဖြစ်သော သေအရက်ကိုသောက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ နေလွဲညစာ စားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ သာသနာ တော်၏ ငြောင့်တံကျင်သဖွယ်ဖြစ်သော ကခြင်း သီခြင်း တီးမှုတ်ခြင်းတို့ကို ကြည့်ရှုနားထောင်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ ပန်းပန်ခြင်း နံ့သာလိမ်းခြင်း တန်ဆာဆင်ခြင်း နံ့သာပြောင်းတို့ဖြင့် အပြေအပြစ် ပြုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ ပမာဏထက် မြင့်သော အိပ်ရာနေရာ မြတ်သောအိပ်ရာနေရာတို့၌ အိပ်ခြင်း နေခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ ရွှေငွေကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းတို့တည်း။ ရဟန်းတို့ သာမဏေတို့အား ဤဆယ်ပါးသော သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ခွင့်ပြု၏၊ ဤသိက္ခာပုဒ်တို့၌လည်း သာမဏေတို့ ကျင့်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၃–ဒဏ်ပေးခြင်းဝတ္ထု

၁၀၇။ တစ်ရံရောအခါ သာမဏေတို့သည် ရဟန်းတို့၌ ရိုသေကျိုးနွံခြင်း မရှိဘဲ သဘောကွဲလွဲ လျက်နေကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် သာမဏေတို့သည် ရဟန်းတို့၌ ရိုသေကျိုးနွံခြင်း မရှိဘဲ သဘောကွဲလွဲလျက် နေကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော သာမဏေအား ဒဏ်ပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့အား လာဘ်မရစိမ့်သောငှါ အားထုတ်၏၊ ရဟန်းတို့အား အကျိုးမဲ့ ဖြစ်စိမ့်သောငှါ အားထုတ်၏၊ ရဟန်းတို့အား နေမြဲကျောင်း၌ မနေနိုင်စိမ့်သောငှါ အားထုတ်၏၊ ရဟန်းတို့ကို ဆဲရေး တိုင်းထွာ၏၊ ရဟန်း အချင်းချင်း ကွဲပြားစေ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော သာမဏေအား ဒဏ်ပေးခြင်းအမှုကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "အဘယ်သို့ ဒဏ်ပေးရပါအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ တားမြစ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သာမဏေတို့အား အလုံးစုံသော သံဃာ့အရံကို (မဝင်လင့်ဟု) တားမြစ် ပိတ်ပင်ကုန်၏၊ သာမဏေတို့သည် အရံအတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မရသောကြောင့် အရပ်တစ်ပါးသို့လည်း ဖဲသွားကုန်၏၊ လူလည်း ထွက်ကုန်၏၊ တိတ္ထိဘောင်သို့လည်း ပြောင်းရွှေ့ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအ ကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ အလုံးစုံသော သံဃာ့အရံကို (မဝင်လင့်ဟု) မတားမြစ် မပိတ်ပင်အပ်၊ တားမြစ်ပိတ်ပင်သော

ရဟန်းအား ဒုက္ခ၌အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ နေထိုင်ရာအရပ် ဝင်ထွက်ရာအရပ်တို့၌သာ[1] တားမြစ်ပိတ်ပင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် သာမဏေတို့ စားသောက်မည့် အစာအာဟာရကို (မစားသောက် လင့်ဟု) တားမြစ်ကုန်၏။ လူတို့သည် ယာဂုသောက်ဖွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ သံဃဘတ်ကိုလည်းကောင်း စီရင်ကုန်သည်ရှိသော် သာမဏေတို့ကို "အသျှင်တို့ လာကုန်လော့၊ ယာဂုသောက်ကုန်လော့၊ ဆွမ်းစားကုန်လော့"ဟု ဆိုသောအခါ သာမဏေတို့သည် "ဒါယကာတို့ ရဟန်းတို့က တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားသောကြောင့် (စားသောက်ခွင့်) မရကြပါ"ဟု ဆိုကုန်၏။ လူတို့သည် အဘယ်ကြောင့် အသျှင်ကောင်းတို့သည် သာမဏေတို့ စားသောက်မည့် အစာအာဟာရကို တားမြစ်ကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ စားသောက်မည့် အစာအာဟာရကို တားမြစ်ခြင်းကို မပြုအပ်၊ (တားမြစ်ခြင်းကို) ပြုသော ရဟန်းအား ဒုက္ခ၌ အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဒဏ်ပေးခြင်းဝတ္ထု ပြီး၏။

---

[1] နေထိုင်ရာအရပ်ဟူသည် သံဃိကဖြစ်စေ၊ ပုဂ္ဂလိကဖြစ်စေ မိမိအမြဲနေထိုင်ရာကျောင်းကို ဆိုလို၏။ ဝင်ထွက်ရာအရပ် ဟူသည် ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့၏ နေရာအရပ်ကို ဆိုလို၏။ (တေရသကဏ်–ဝိမတိ)

♣

၄၄– မပန်ကြားဘဲ တားမြစ်ခြင်းဝတ္ထု

၁၀၈။ တစ်ရံရောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့ကို မပန်ကြားဘဲ သာမဏေတို့အား တားမြစ်ခြင်းကို ပြုကုန်၏။ ငါတို့၏ သာမဏေတို့သည် အဘယ်မှာနည်း[1] မမြင်ပါတကားဟု ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့သည် ရှာဖွေကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် တားမြစ်ခြင်းကို ပြုပါကုန်၏"ဟု ဆိုကုန်၏။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့သည် "အဘယ်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ငါတို့ကိုမပန်ကြားဘဲ ငါတို့၏ သာမဏေတို့အား တားမြစ်ခြင်းကို ပြုကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်း တို့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့ကို မပန်ကြားဘဲ တားမြစ်ခြင်းကို မပြုအပ်၊ ပြုသော ရဟန်းအား ဒုက္ခ၌အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

---

[1] ကဟံ နုခေါ– ရှိသော မူကွဲပါဠိကို ကြည့်၍ပြန်သည်။

♣

၄၅–ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ခြင်းဝတ္ထု

တစ်ရံရောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့၏ သာမဏေတို့ကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ကုန်၏။ မထေရ်ကြီးတို့သည် ကိုယ်တိုင် ဒန်ပူ မျက်နှာသစ်ရေတို့ကို ယူရသည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲပင်ပန်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ တစ်ပါးသောသူ၏ ပရိသတ်ကို မဖြားယောင်း မသွေးဆောင်အပ်၊ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၆–ကဏ္ဍကသာမဏေဝတ္ထု

တစ်ရံရောအခါ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒ၏ ကဏ္ဍကသာမဏေသည် ကဏ္ဍကီအမည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမကို ဖျက်ဆီး၏။ ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် သာမဏေသည် ဤသို့ သဘောရှိသော မပြု ကျင့်အပ်သော အမှုကို ပြုကျင့်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ အင်္ဂါဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော သာမဏေအား (အသွင်ကို) ဖျက်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ သူ့အသက်ကို သတ်လေ့ရှိ၏၊ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးလေ့ရှိ၏၊ မမြတ်သော မေထုန်အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိ၏၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို ပြောဆိုလေ့ရှိ၏၊ သေအရက်ကိုသောက်လေ့ရှိ၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ မှားသော အယူရှိ၏၊ ဘိက္ခုနီမကို ဖျက်ဆီး၏။ ရဟန်းတို့ ဤ အင်္ဂါဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော သာမဏေအား (အသွင်ကို) ဖျက်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၇–ပဏ္ဍုက်ဝတ္ထု

၁၀၉။ တစ်ရံရောအခါ ပဏ္ဍုက်တစ်ယောက်သည် ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ရဟန်းပြု၏၊ ထိုပဏ္ဍုက်သည် ငယ်ရွယ်သော ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ "အသျှင်တို့ လာကုန်လော့၊ အကျွန်ုပ်ကို ဖျက်ဆီးကုန် လော့"ဟု ဆို၏။ ရဟန်းတို့သည် "ဟယ် ပဏ္ဍုက် ပျောက်လေလော့၊ ဟယ် ပဏ္ဍုက် ကင်းပျောက်လေ လော့၊ သင်နှင့် (အတူနေသဖြင့်) အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု မောင်းမဲကုန်၏။

ထိုပဏ္ဍုက်သည် ရဟန်းတို့က မောင်းမဲအပ်သည်ရှိသော် ဝဖြိုးကုန်သော သာမဏေကြီးတို့ထံ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "ငါ့သျှင်တို့ လာကုန်လော့၊ အကျွန်ုပ်ကို ဖျက်ဆီးကုန်လော့"ဟု ဆို၏။ သာမဏေတို့သည် "ဟယ် ပဏ္ဍုက် ပျောက်လေလော့၊ ဟယ် ပဏ္ဍုက် ကင်းပျောက်လေလော့၊ သင်နှင့် (အတူနေသဖြင့်) အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း"ဟု မောင်းမဲကုန်၏။

ထိုပဏ္ဍုက်သည် သာမဏေတို့က မောင်းမဲအပ်သည်ရှိသော် ဆင်ထိန်း မြင်းထိန်းတို့ ထံသို့ ချဉ်း ကပ်ပြီးလျှင် "အမောင်တို့ လာကုန်လော့၊ အကျွန်ုပ်ကို ဖျက်ဆီးကုန်လော့"ဟု ဆို၏။ ဆင်ထိန်း မြင်း ထိန်းတို့သည် ဖျက်ဆီးကြကုန်ပြီးလျှင် "သာကီဝင်မင်းသား

ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်ကုန်သော ဤရဟန်းတို့သည် ပဏ္ဍုဂ်တို့တည်း၊ ဤရဟန်းတို့တွင် အကြင်ရဟန်းတို့သည် ပဏ္ဍုဂ်မဟုတ်ကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း ဤပဏ္ဍုဂ်တို့ကို ဖျက်ဆီးကုန်၏၊ ဤသို့လျှင် ဤရဟန်းအားလုံးတို့ပင် မမြတ်သော အကျင့် ကို ကျင့်ကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုဆင်ထိန်း မြင်းထိန်းတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ပဏ္ဍုဂ်သည် ပဉ္စင်းမဖြစ်၊ ပဉ္စင်းခံမပေးအပ်၊ ပဉ္စင်းခံပေးမိသည်ရှိသော် (အသွင်ကို) ဖျက်ရမည်"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၁)

၄၈–ခိုးရ်ပေါင်းသင်းသူဝတ္ထု

၁၁၀။ တစ်ရံရောအခါ ဆွေကြီး မျိုးကြီးမှ တိမ်ကောလာသော အမျိုးကောင်းသားတစ်ယောက်သည် နူးညံ့သိမ်မွေ့ နုနယ်သူ ဖြစ်၍ "ငါသည်ကား နုနယ်သူ ဖြစ်၏၊ မရသေးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ရစိမ့်သော ၄ါလည်းကောင်း ရပြီးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုလည်း တိုးပွါးအောင် ပြုခြင်း၄ါလည်းကောင်း မစွမ်းနိုင်၊ ငါသည် အဘယ်နည်းဖြင့် မပင်ပန်းဘဲ ချမ်းသာစွာ အသက်မွေးရပါအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် "သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်သော ဤရဟန်းတို့သည် ကောင်းသော အလေ့အကျင့် ရှိကုန်၏၊ မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို စားသောက်၍ လေမတိုက်သော အိပ်ရာနေရာတို့၌ အိပ်ရကုန်၏၊ ငါသည် ကိုယ်တိုင် သပိတ်သင်္ကန်းကို စီမံ၍ ဆံမုတ်ဆိတ်တို့ကို ပယ်လျက် ဖန်ရည်ဆိုး အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံပြီးလျှင် အရံသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့နှင့် အတူ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ထို့နောက် ထိုသူသည် ကိုယ်တိုင် သပိတ်သင်္ကန်းကို စီမံ၍ ဆံမုတ်ဆိတ်တို့ကို ပယ်လျက် ဖန်ရည် ဆိုး အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံပြီးလျှင် အရံသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့ကို ရှိခိုး၏။ ရဟန်းတို့က "ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ်မျှ ဝါရပြီနည်း"ဟု မေးကြကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ ဤအဘယ်မျှ ဝါရပြီနည်း ဆိုသည်ကား အဘယ်ကို ဆိုလိုပါသနည်းဟု (ပြန်၍မေး၏)။ ငါ့သျှင် သင်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကား အဘယ်သူနည်းဟု (မေးကြပြန်၏)။ ငါ့သျှင်တို့ ဤဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဆိုသည်ကား အဘယ်ကို ဆိုလိုပါသနည်းဟု (ပြန်၍မေး၏)။ ရဟန်းတို့သည် အသျှင်ဥပါလိကို "ငါ့သျှင် ဥပါလိ တိုက်တွန်းပါ၏၊ ဤရဟန်းကို မေးစိစစ်လော့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ ဆွေကြီးမျိုးကြီးမှ တိမ်ကောလာသော ထိုအမျိုးကောင်းသားသည် အသျှင် ဥပါလိက မေးစိစစ်အပ်သည်ရှိသော် ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ အသျှင်ဥပါလိသည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသောသူသည် ပဉ္စင်းမဖြစ်၊ ပဉ္စင်းခံမပေးအပ်။ ပဉ္စင်းခံပေးမိသည် ရှိသော် (အသွင်ကို) ဖျက်ရမည်"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ "ရဟန်းတို့

တိတ္ထိဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသော သူသည် ပဋ္ဌင်း မဖြစ်၊ ပဋ္ဌင်းခံ မပေးအပ်၊ ပဋ္ဌင်းခံပေးမိသည်ရှိသော် (အသွင်ကို) ဖျက်ရမည်"ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။ (၂-၃)

၄၉-တိရစ္ဆာန်ဝတ္ထု

၁၁၁။ တစ်ရံရောအခါ နဂါးတစ်ကောင်သည် နဂါးဘဝကို ရွှံ့မုန်း ရှက်နိုး စက်ဆုပ်သဖြင့် "ငါသည် အဘယ်နည်းဖြင့် နဂါးဘဝမှ လွတ်ရပါအံ့နည်း၊ လျင်စွာ လူ့အဖြစ်ကို ရပါအံ့နည်း"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ထိုနဂါးအား "ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် တရားကို ကျင့်လေ့ရှိကုန်၏, ကောင်းသောအကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိကုန်၏၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိကုန်၏ မှန်သော စကားကို ဆိုလေ့ရှိကုန်၏၊ သီလရှိကုန်၏၊ ကောင်းသော သဘောရှိကုန်၏၊ အကယ်၍ ငါသည် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ထံ၌ ရဟန်းပြုငြားအံ့၊ ဤသို့ ရဟန်း ပြုသည်ရှိသော် ငါသည် နဂါးဘဝမှ လွတ်ရာ၏၊ လျင်စွာ လူ့အဖြစ်ကိုလည်း ရရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ထိုအခါ ထိုနဂါးသည် လုလင်၏ အသွင်ဖြင့် ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်း၏၊ ထိုနဂါးကို ရဟန်းတို့သည် ရှင်ရဟန်း ပြုပေးကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုနဂါးသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းနှင့်အတူ အစွန်ဖြစ်သော ကျောင်း၌ နေ၏။ ထိုအခါ ထို (တစ်ပါးသော) အဖော်ရဟန်းသည် မိုးသောက်အခါ၌ စောစောထ၍ ဟင်းလင်းပြင် 'လွင်တီးခေါင်' ၌ စင်္ကြံသွား၏။ ထိုအခါ နဂါးသည် ရဟန်း ထွက်သွားသောအခါ သတိလွတ်ကင်း အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ တစ်ကျောင်းလုံးသည် မြွေ (နဂါး၏ ခန္ဓာကိုယ်)ဖြင့် ပြည့်၏၊ လေသွန်တံခါးတို့မှ အခွေတို့သည် ထွက်ကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် "ကျောင်းသို့ ဝင်အံ့"ဟု တံခါးရွက်ကို တွန်းလိုက်သည်ရှိသော် ကျောင်း တစ်ခုလုံး မြွေ (နဂါး၏ခန္ဓာကိုယ်)ဖြင့် ပြည့်လျက် လေသွန်တံခါးတို့မှ အခွေတို့ ထွက်နေသည်ကို မြင်သောကြောင့် ကြောက်ရွံ့သည်ဖြစ်၍ အော်ဟစ်သော အသံကို ပြုလေ၏။ ရဟန်းတို့သည် ပြေးလာကြပြီးလျှင် ထိုရဟန်းကို "ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် အော်ဟစ်သော အသံကို ပြုသနည်း"ဟု မေးကုန်၏။ "ငါ့သျှင်တို့ တစ်ကျောင်းလုံးသည် မြွေ (နဂါး၏ခန္ဓာကိုယ်)ဖြင့် ပြည့်၏၊ လေသွန်တံခါးတို့မှ အခွေတို့သည် ထွက်နေကုန်၏"ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ နဂါးသည် ထိုပြောဆိုသော အသံဖြင့် နိုးရ၍ မိမိနေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ်သူနည်း"ဟု မေးကုန်၏။ "အသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်ကား နဂါးတည်း"ဟု ပြောဆိုသည်ရှိသော် ငါ့သျှင် သင်ကား အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့သဘောရှိသော အမှုကို ပြုသနည်းဟု (မေးကုန်၏)။ ထိုအခါ နဂါးသည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သော အကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ ထိုနဂါးကို "သင်နဂါးတို့သည် ဤသာသနာ၌ မကြီးပွါးသော သဘောရှိကုန်၏၊

နဂါး သင်သည် သွားလေ လော့၊ ထိုနဂါးပြည်၌သာလျှင် တစ်ဆယ့်လေးရက် ဥပုသ်နေ့၌လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက် ဥပုသ်နေ့၌လည်းကောင်း၊ လဆုတ်ရှစ်ရက် လဆန်းရှစ်ရက် ဥပုသ်နေ့၌လည်းကောင်း ဥပုသ်ကို သုံးလေလော့၊ နဂါး သင်သည် ဤသို့ ဥပုသ်ကို သုံးသည်ရှိသော် နဂါးမျိုးမှလည်း လွတ်လတ္တံ့၊ လျင်စွာ လူ့အဖြစ်ကိုလည်း ရလတ္တံ့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုနဂါးသည် "ငါသည် ဤသာသနာ၌ မကြီးပွါးသော သဘောရှိ သတတ်"ဟု စိတ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်မချမ်းသာခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ မျက်ရည်တို့ကို ယိုစီးစေလျက် ငိုကြွေး၍ ဖဲခွါသွားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ နဂါး၏ ပင်ကိုယ်သဘော ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာရန် အကြောင်းတို့ကား ဇာတ်တူနဂါးမ၌ မေထုန်မှီဝဲခြင်း၊ သတိလွတ်ကင်း အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ခြင်း နှစ်ပါးတို့ပင်တည်း။

ရဟန်းတို့ တိရစ္ဆာန်သည် ပဋ္ဌင်းမဖြစ်၊ ပဋ္ဌင်းခံမပေးအပ်၊ ပဋ္ဌင်းခံပေးမိသည်ရှိသော် (အသွင်ကို) ဖျက်ရမည်"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၄)

၅၀–အမိကိုသတ်သူဝတ္ထု

၁၁၂။ တစ်ရံရောအခါ လုလင်တစ်ယောက်သည် အမိကို သတ်မိသဖြင့် ထိုမကောင်းမှုကံကို ရွံ့မုန်း ရှက်နိုး စက်ဆုပ်ရကား "ငါသည် အဘယ်နည်းဖြင့် ဤမကောင်းမှုကံမှ ထွက်မြောက်ခြင်းကို ပြုရပါအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် ထိုလုလင်အား "ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် တရားကို ကျင့်လေ့ရှိကုန်၏၊ ကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိကုန်၏၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိကုန်၏၊ မှန်သော စကားကို ဆိုလေ့ရှိကုန်၏၊ သီလရှိကုန်၏၊ ကောင်းသော သဘောရှိကုန်၏၊ အကယ်၍ ငါသည် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ထံ၌ ရဟန်းပြုငြားအံ့၊ ဤသို့ ရဟန်း ပြုသည်ရှိသော် ငါသည် ဤမကောင်းမှုကံမှ ထွက်မြောက်ခြင်းကို ပြုနိုင်ရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ထိုအခါ ထိုလုလင်သည် ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်း၏။ ရဟန်းတို့သည် အသျှင်ဥပါလိမထေရ်ကို "ငါ့သျှင်ဥပါလိ ရှေးအခါ၌လည်း နဂါးသည် လုလင်အသွင် ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ရဟန်းပြုခဲ့ဖူး၏၊ ငါ့သျှင်ဥပါလိ တိုက်တွန်းပါ၏၊ ဤလုလင်ကို မေးစိစစ်ပါဦးလော့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုလုလင်သည် အသျှင်ဥပါလိမထေရ်က မေးစိစစ်အပ်သည်ရှိသော် ဤ အကြောင်းကို ပြောကြား၏။ အသျှင်ဥပါလိသည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်း တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ အမိကို သတ်သောသူသည် ပဋ္ဌင်းမဖြစ်၊ ပဋ္ဌင်းခံမပေးအပ်၊ ပဋ္ဌင်းခံပေးမိသည်ရှိသော် (အသွင်ကို) ဖျက်ရမည်"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၅)

၅၁–အဖကိုသတ်သူဝတ္ထု

၁၁၃။ တစ်ရံရောအခါ လုလင်တစ်ယောက်သည် အဖကို သတ်မိသဖြင့် ထိုမကောင်းမှုကံကို ရွံမုန်း ရှက်နိုး စက်ဆုပ်ရကား "ငါသည် အဘယ်နည်းဖြင့် ဤမကောင်းမှုကံမှ ထွက်မြောက်ခြင်းကို ပြုရပါ အံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် ထိုလုလင်အား "ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် တရားကို ကျင့်လေ့ရှိကုန်၏၊ ကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိကုန်၏၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ ရှိကုန်၏၊ မှန်သော စကားကို ဆိုလေ့ရှိကုန်၏၊ သီလရှိကုန်၏၊ ကောင်းသော သဘောရှိကုန်၏၊ အကယ်၍ ငါသည် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ထံ၌ ရဟန်းပြုဦးအံ့၊ ဤသို့ ရဟန်း ပြုသည်ရှိသော် ငါသည် ဤမကောင်းမှုကံမှ ထွက်မြောက်ခြင်းကို ပြုနိုင်ရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ထိုအခါ ထိုလုလင်သည် ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်း၏။ ရဟန်းတို့သည် အသျှင်ဥပါလိမထေရ်ကို "ငါ့သျှင်ဥပါလိ ရှေးအခါ၌လည်း နဂါးသည် လုလင်အသွင် ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ရဟန်းပြုခဲ့ဖူး၏၊ ငါ့သျှင်ဥပါလိ တိုက်တွန်းပါ၏၊ ဤလုလင်ကို မေးစိစစ်ပါဦးလော့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုလုလင်သည် အသျှင်ဥပါလိမထေရ်က မေးစိစစ်အပ်သည်ရှိသော် ဤအကြောင်းကို ပြော ကြား၏။ အသျှင်ဥပါလိသည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ အဖကို သတ်သောသူသည် ပဉ္စင်းမဖြစ်၊ ပဉ္စင်းခံမပေးအပ်၊ ပဉ္စင်းခံပေးမိသည်ရှိသော် (အသွင်ကို) ဖျက်ရမည်"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၆)

၅၂–ရဟန္တာသတ်သူဝတ္ထု

၁၁၄။ တစ်ရံရောအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် သာကေတမြို့မှ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ခရီးရှည်သွားကုန်၏။ လမ်းခရီးအကြား၌ ခိုးသူတို့သည် ထွက်၍ အချို့သော ရဟန်းတို့ကို လုယက်ကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့ကို သတ်ကုန်၏။ သာဝတ္ထိပြည်မှ မင်းခစားယောကျ်ားတို့သည် ထွက်၍ အချို့သော ခိုးသူတို့ကို ဖမ်းယူကုန်၏၊ အချို့သော ခိုးသူတို့သည် ထွက်ပြေးကုန်၏။ ထွက်ပြေးသော ခိုးသူတို့သည် ရဟန်းတို့ထံ၌ ရဟန်းပြုကုန်၏။ ဖမ်းမိသော ခိုးသူတို့ကို သတ်ခြင်းငှါ ဆောင်ယူကုန်၏။ ထွက်ပြေး၍ ရဟန်းပြုနေသော ထိုခိုးသူတို့သည် သတ်အံ့သောငှါ ဆောင်ယူလာသော ထိုခိုးသူတို့ကို တွေ့မြင်၍ "ငါတို့၏ ထွက်ပြေးခဲ့ခြင်းသည် ကောင်း၏၊ အကယ်၍ ငါတို့ကိုလည်း ဖမ်းမိပါကုန်မူ ငါတို့ကိုလည်း ဤ အတူသာလျှင် သတ်ကုန်ရာ၏"ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် အဘယ်အမှုကို ပြုကုန်သနည်း"ဟု မေးကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုခိုးသူရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြားကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ ထိုအသတ်ခံရသော ရဟန်းတို့ကား ရဟန္တာတို့ချည်းတည်း၊ ရဟန်းတို့ ရဟန္တာကို သတ်သောသူသည် ပဉ္စင်းမဖြစ်၊ ပဉ္စင်းခံမပေးအပ်၊ ပဉ္စင်းခံပေးမိသည်ရှိသော် (အသွင်ကို) ဖျက်ရမည်"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၇)

၅၃-ဘိက္ခုနီမကို ဖျက်ဆီးသူ ဝတ္ထု

၁၁၅။ တစ်ရံရောအခါ များစွာသော ဘိက္ခုနီမတို့သည် သာကေတမြို့မှ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ခရီးရှည် သွားကုန်၏။ လမ်းခရီးအကြား၌ ခိုးသူတို့သည် ထွက်၍ အချို့သော ဘိက္ခုနီမတို့ကို လုယက်ကုန်၏၊ အချို့သော ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဖျက်ဆီးကုန်၏။ သာဝတ္ထိပြည်မှ မင်းခစားယောကျ်ားတို့သည် ထွက်၍ အချို့သော ခိုးသူတို့ကို ဖမ်းယူကုန်၏၊ အချို့သော ခိုးသူတို့သည် ထွက်ပြေးကုန်၏။ ထွက်ပြေးသော ခိုးသူတို့သည် ရဟန်းတို့ထံ၌ ရဟန်းပြုကုန်၏။ ဖမ်းမိသော ခိုးသူတို့ကို သတ်ခြင်းငှါ ဆောင်ယူကုန်၏။ ထွက် ပြေး၍ ရဟန်းပြုနေသော ထိုခိုးသူတို့သည် သတ်အံ့သောငှါ ဆောင်ယူလာသော ထိုခိုးသူတို့ကို တွေ့မြင်၍ "ငါတို့၏ ထွက်ပြေးခြင်းသည် ကောင်း၏၊ အကယ်၍ ငါတို့ကိုလည်း ဖမ်းမိပါကုန်မူ ငါတို့ကိုလည်း ဤ အတူသာလျှင် သတ်ကုန်ရာ၏"ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် အဘယ်အမှုကို ပြုကုန်သနည်း"ဟု မေးကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုခိုးသူရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမကို ဖျက်ဆီးသော သူသည် ပဉ္စင်းမဖြစ်၊ ပဉ္စင်းခံမပေးအပ်၊ ပဉ္စင်းခံပေးမိသည်ရှိသော် (အသွင်ကို) ဖျက်ရမည်"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

"ရဟန်းတို့ သံဃာကို သင်းခွဲသော သူသည် ပဉ္စင်းမဖြစ်၊ ပဉ္စင်းခံမပေးအပ်၊ ပဉ္စင်းခံပေးမိသည် ရှိသော် (အသွင်ကို) ဖျက်ရမည်"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

"ရဟန်းတို့ ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသောသူသည် ပဉ္စင်းမဖြစ်၊ ပဉ္စင်းခံမပေးအပ်၊ ပဉ္စင်းခံပေးမိသည်ရှိသော် (အသွင်ကို) ဖျက်ရမည်"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၈-၉-၁၀)

၅၄-ဥဘတောဗျည်းဝတ္ထု

၁၁၆။ တစ်ရံရောအခါ ဥဘတောဗျည်းတစ်ယောက်သည် ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ရဟန်းပြု၏၊ ထိုဥဘတော ဗျည်းသည် ပြုလည်း ပြု၏၊ ပြုစေလည်း ပြုစေ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ ဥဘတောဗျည်းသည် ပဉ္စင်းမဖြစ်၊ ပဉ္စင်းခံမပေးအပ်၊ ပဉ္စင်းခံပေးမိသည်ရှိသော် (အသွင် ကို) ဖျက်ရမည်"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၁၁)

၁။ ပြုဟူသည် မိမိ ယောဂျားအင်္ဂါဇာတ်ဖြင့် မိန်းမတို့၌ မေထုန်မှီဝဲခြင်းတည်း။ ပြုစေဟူသည် မိမိမိန်းမအင်္ဂါဇာတ်၌ ယောဂျားတို့ကို မေထုန်မှီဝဲစေခြင်းတည်း။

♣

၅၅–ဥပဇ္ဈာယ်မရှိသူ စသည်ဝတ္ထု

၁၁၇။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် ဥပဇ္ဈာယ်မရှိသူကို ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ဥပဇ္ဈာယ်မရှိသူကို ပဋ္ဌင်းခံမပေးအပ်၊ ပဋ္ဌင်းခံပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၁၂)

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် သံဃာဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ သံဃာဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံမပေးအပ်၊ ပဋ္ဌင်းခံပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၁၃)

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် ဂိုဏ်းဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအ ကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ဂိုဏ်းဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံမပေးအပ်၊ ပဋ္ဌင်းခံပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၁၄)

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် ပဏ္ဍုက် ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏။ပ။ ထေယျသံဝါသက ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏။ပ။ တိတ္ထိယပက္ကန္တက ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏။ပ။ တိရစ္ဆာန ဂတ ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏။ပ။ မာတုဃာတက ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏။ပ။ ပိတု ဃာတက ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏။ပ။ အရဟန္တဃာတက ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏။ပ။ ဘိက္ခုနီဒူသက ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏။ပ။ သံဃဘေဒက ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏။ပ။ လောဟိတုပ္ပါဒက ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏။ပ။ ဥဘတောဗျည်း ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏။ပ။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ပဏ္ဍုက် ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ ထေယျသံဝါသက ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ တိတ္ထိယပက္ကန္တက ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ တိရစ္ဆာနဂတ ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံ မပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ မာတုဃာတက ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ ပိတုဃာတက ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ အရဟန္တဃာတက ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီဒူသက ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ သံဃဘေဒက ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ လောဟိတုပ္ပါဒက ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဥဘတောဗျည်း ဥပဇ္ဈာယ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံမပေးအပ်၊ ပဋ္ဌင်းခံပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၁၅)

၅၆–သပိတ်မရှိသူ စသည်ဝတ္ထု

၁၁၈။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် သပိတ်မရှိသူကို ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏၊ (သပိတ်မရှိသော ရဟန်းတို့သည်) လက်တို့ဖြင့် ဆွမ်းခံ လှည့်လည်ကြကုန်၏။ လူတို့သည် "တိတ္ထိတို့ကဲ့သို့တကား"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ သပိတ်မရှိသူကို ပဋ္ဌင်းခံ မပေးအပ်၊ ပဋ္ဌင်းခံပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၁၆)

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းမရှိသော သူကို ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏၊ (သင်္ကန်းမရှိသော ရဟန်းတို့သည်) အဝတ်မဆီး အချည်းနှီး ဆွမ်းခံ လှည့်လည်ကြကုန်၏။ လူတို့သည် "တိတ္ထိတို့ကဲ့သို့ တကား"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ သင်္ကန်း မရှိသူကို ပဋ္ဌင်းခံ မပေးအပ်၊ ပဋ္ဌင်းခံပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၁၇)

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် သပိတ်သင်္ကန်းမရှိသူကို ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏၊ (သပိတ်သင်္ကန်း မရှိသော ရဟန်းတို့သည်) အဝတ်မဆီး အချည်းနှီး ဖြစ်ကုန်လျက် လက်တို့ဖြင့် ဆွမ်းခံ လှည့်လည်ကုန်၏။ လူတို့သည် "တိတ္ထိတို့ကဲ့သို့တကား"ဟုကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ သပိတ်သင်္ကန်းမရှိသူကို ပဋ္ဌင်းခံ မပေးအပ်၊ ပဋ္ဌင်းခံပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၁၈)

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် ဌားရမ်းသော သပိတ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏၊ ပဋ္ဌင်းခံပြီးသောအခါ (သပိတ်ရှင်တို့က) သပိတ်ကို ပြန်၍ ယူကုန်၏၊ (ထိုရဟန်းတို့သည်) လက်တို့ဖြင့် ဆွမ်းခံလှည့်လည်ကုန်၏။ လူတို့သည် "တိတ္ထိတို့ကဲ့သို့တကား"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ဌားရမ်းသော သပိတ်ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံ မပေးအပ်၊ ပဋ္ဌင်းခံပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၁၉)

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် ဌားရမ်းသော သင်္ကန်းဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏၊ ပဋ္ဌင်းခံပြီးသောအခါ (သင်္ကန်း ရှင်တို့က) သင်္ကန်းကို ပြန်၍ ယူကုန်၏၊ (ထိုရဟန်းတို့သည်) အဝတ်မဆီး အချည်းနှီး ဆွမ်းခံ လှည့်လည်ကုန်၏။ လူတို့သည် "တိတ္ထိတို့ကဲ့သို့တကား"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆို ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ဌားရမ်းသော သင်္ကန်းဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံမပေးအပ်၊ ပဋ္ဌင်းခံပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၂၀)

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် ဌားရမ်းသော သပိတ်သင်္ကန်းဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးကုန်၏၊ ပဋ္ဌင်းခံပြီးသောအခါ (ပိုင်ရှင်တို့က) သပိတ်သင်္ကန်းကို ပြန်၍ ယူကုန်၏၊ (ထိုရဟန်းတို့သည်) အဝတ်မဆီး အချည်း နှီး ဖြစ်ကုန်လျက် လက်တို့ဖြင့် ဆွမ်းခံလှည့်လည်ကုန်၏။ လူတို့သည် "တိတ္ထိတို့ကဲ့သို့တကား"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ဌားရမ်းသော သပိတ်သင်္ကန်းဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံမပေးအပ်၊ ပဋ္ဌင်းခံပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၂၁)

ရဟန်းခံမပေးထိုက်သော နှစ်ဆယ့်တစ်ခုသောအခန်း ပြီး၏။

၅၇–ရှင်ရဟန်းမပြုထိုက်သူ သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်ကိုပြဆိုရာ

၁၁၉။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် လက်ပြတ်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ ခြေပြတ်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ လက်ခြေပြတ်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ နားပြတ်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ နှာခေါင်းပြတ်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ နားနှာခေါင်း ပြတ်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ ခြေချောင်းလက်ချောင်းပြတ်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ ခြေမလက်မပြတ်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ အကြောမပြတ်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ ခြေချောင်းလက်ချောင်းပူးနေသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ကုန်းသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ ပုကွသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ လည်ပင်းကြီးနာရှိသောသူကို ရှင် ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ သံပူကပ်၍ တံဆိပ်ခတ်ထားသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ ကြိမ်ဒဏ်ပေး ခံရသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ တွေ့ရာအရပ်၌သတ်ဟူ၍ ကြော်ငြာထားသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ ခြေထိုင်းသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ အနာဆိုးရှိသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ (အသွင်ချို့တဲ့သဖြင့်) ပရိသတ်ကို ဖျက်ဆီးသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ မျက်စိ တစ်ဖက်ကန်းသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ လက်ခြေကောက်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ ခွင်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ ဖက်သကပ်နာစွဲ 'ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေ'သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ (အသွား) ဆွံ့သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ အိုမင်းမစွမ်းသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ မျက်စိနှစ်ဖက်ကန်းသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ (စကားဆွံ့) အသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ နားပင်းသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ ကန်းလည်းကန်း အလည်းအသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ ကန်းလည်းကန်း နားလည်းပင်းသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ အလည်းအ နားလည်းပင်းသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ပ။ ကန်းလည်းကန်း အလည်းအ နားလည်းပင်းသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ လက်ပြတ်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ ခြေပြတ်သောသူကို ရှင် ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ လက်ခြေပြတ်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ နား ပြတ်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ နှာခေါင်းပြတ်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ နားနှာခေါင်းပြတ်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ ခြေချောင်းလက်ချောင်း ပြတ်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ ခြေမလက်မ ပြတ်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေး အပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ အကြောမ ပြတ်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ ခြေချောင်း လက် ချောင်းပူးနေသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ကုန်းသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့

ပုကွသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ လည်ပင်းကြီးနာရှိသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ သံပူကပ်၍ တံဆိပ်ခတ်ထားသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ ကြိမ်ဒဏ်ပေးခံရသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ တွေ့ရာအရပ်၌ သတ်ဟူ၍ ကြော်ငြာ ထားသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ ခြေထိုင်းသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ အနာဆိုးရှိသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ ပရိသတ်ကိုဖျက်ဆီးသောသူကို ရှင်ရဟန်း ပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်း တို့ လက်ခြေကောက်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ ခွင်သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြု မပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဖက်သကပ်နာစွဲ 'ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေ'သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွံ့သောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ အိုမင်းမစွမ်းသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြု မပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ မျက်စိနှစ်ဖက်ကန်းသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ (စကား ဆွံ့) အသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ နားပင်းသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်း တို့ ကန်းလည်းကန်း အလည်းအသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ ကန်းလည်းကန်း နားလည်းပင်းသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ အလည်းအ နားလည်းပင်းသောသူကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးအပ်။ပ။ ရဟန်းတို့ ကန်းလည်းကန်း အလည်းအ နားလည်းပင်းသောသူကို ရှင်ရဟန်း ပြုမပေးအပ်၊ ရှင်ရဟန်းပြုပေးသောရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရှင်ရဟန်းမပြုထိုက်သူသုံးကျိပ်နှစ်ယောက်ကိုပြဆိုရာအခန်း ပြီး၏။

နဝမ ဒါယဇ္ဇအခန်း ပြီး၏။

၅၈–အလဇ္ဇီနိသယဝတ္ထုများ

၁၂၀။ တစ်ရံရောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အလဇ္ဇီရဟန်းတို့အား နိသရည်း ပေးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ အလဇ္ဇီရဟန်းတို့အား နိသရည်း မပေးအပ်၊ ပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် အလဇ္ဇီရဟန်းတို့ကို အမှီ 'နိသရည်း' ပြု၍ နေကုန်၏၊ ထိုရဟန်း တို့သည်လည်း မကြာမြင့်မီပင်လျှင် ဆိုးဝါးယုတ်ညံ့သော အလဇ္ဇီရဟန်းတို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ အလဇ္ဇီရဟန်းတို့ကို အမှီ 'နိသရည်း' ပြု၍ မနေအပ်၊ နေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့အား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'အလဇ္ဇီရဟန်းတို့အား နိသရည်း မပေးအပ်၊ အလဇ္ဇီ ရဟန်းတို့ကို အမှီ 'နိသရည်း' ပြု၍ မနေအပ်'ဟု ပညတ်တော်မူ၏၊ ငါတို့သည် လဇ္ဇီနှင့် အလဇ္ဇီကို မည်သို့ ခွဲခြားသိနိုင်ကုန်ရာပါအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ရဟန်းကောင်းတို့နှင့်

သဘောတူသည့်အဖြစ်ကို သိအောင်ပြုအံ့ဟု လေးရက် ငါးရက်ဆိုင်းငံ့ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၅၉–ခရီးသွားရဟန်းစသည့် နိဿယဝတ္ထုများ

၁၂၁။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်တို့၌ ခရီးရှည်သွား၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းအား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'နိဿရည်းမယူဘဲ မနေအပ်'ဟု ပညတ်တော်မူ၏။ ငါသည်လည်း နိဿရည်းယူဖွယ် ကိစ္စရှိသေးလျက် ခရီးရှည် သွားရ၏။ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါအံ့နည်း"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ၏။ "ရဟန်းတို့ နိဿရည်းမယူ ရသေးသော ခရီးရှည်သွားသော ရဟန်းသည် နိဿရည်းမယူဘဲ နေခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်တို့၌ ခရီးရှည်သွားကြသည်ရှိသော် တစ်ခုသောကျောင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် ရဟန်းတစ်ပါးသည် နာဖျား၏။ ထိုအခါ နာဖျားသော ရဟန်းအား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'နိဿရည်းမယူဘဲ မနေအပ်'ဟု ပညတ်တော်မူ၏။ ငါသည်လည်း နိဿရည်းယူဖွယ် ရှိသေးလျက် နာဖျားနေ၏။ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ နိဿရည်းမယူရသေးသော နာဖျားသော ရဟန်းသည် နိဿရည်းမယူဘဲ နေခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ထိုဂိလာန ရဟန်း၏ သူနာပြုရဟန်းအား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'နိဿရည်းမယူဘဲ မနေအပ်'ဟု ပညတ်တော်မူ၏။ ငါသည်လည်း နိဿရည်းယူဖွယ်ရှိ သေး၏။ ဤရဟန်းသည်လည်း နာဖျား၏။ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရ ပါအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ နိဿရည်းမယူရသေးသော သူနာပြုရဟန်းသည် ပြုစုရမည်၊ (ဂိလာနရဟန်းက) တောင်းပန်လျှင် နိဿရည်းမယူဘဲ နေခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် တောခ္ခ နေ၏။ ထိုရဟန်းအားလည်း ထိုကျောင်းခ္ခ ချမ်းသာ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းအား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'နိဿရည်းမယူဘဲ မနေအပ်'ဟု ပညတ်တော်မူ၏။ ငါသည်လည်း နိဿရည်း ယူဖွယ်ရှိသေးလျက် တောခ္ခ နေခဲ့၏။ ငါ့အား ဤကျောင်းခ္ခ ချမ်းသာခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ နိဿရည်းမယူရသေးသော တောခ္ခ နေသော ရဟန်းသည် ချမ်းသာစွာ နေခြင်းကို အမှတ်ပြု၍ 'သင့်လျော်သည့် နိဿရည်းပေးမည့် ဆရာလာသောအခါ နိဿရည်းယူ၍ နေအံ့'ဟု (နှလုံးပိုက်ကာ) နိဿရည်း မယူဘဲ နေခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၆၀–အနွယ်ဖြင့် ကမ္မဝါဒတ်ရန် ခွင့်ပြုခြင်း

၁၂၂။ တစ်ရံရောအခါ အသျှင်မဟာကဿပအား ပဋ္ဌင်းလောင်းဖြစ်ပေါ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာ ကဿပသည် အသျှင်အာနန္ဒာ၏ အထံသို့ "အာနန္ဒာ လာခဲ့လော့၊

ဤပဋ္ဌာန်းလောင်းကို ကမ္မဝါစာရှတ်ဖတ် လော့"ဟု တမန်စေလွှတ်၏။ အသျှင်အာနန္ဒာသည် "အကျွန်ုပ်သည် မထေရ်၏ အမည်ကို ယူခြင်းငှါ မဝံ့ ပါ၊ မထေရ်သည် အကျွန်ုပ်၏ အလေးပြုအပ်သော ဆရာပါတည်း"ဟု ပြောဆို၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ အနွယ်အားဖြင့်လည်း ကမ္မဝါစာကိုရှတ်ဖတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၆၁–ပဋ္ဌာန်းလောင်းနှစ်ပါး စသည်ဝတ္ထု

၁၂၃။ တစ်ရံရောအခါ အသျှင်မဟာကဿပအား နှစ်ပါးသော ပဋ္ဌာန်းလောင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏၊ ထိုနှစ်ပါးသော ပဋ္ဌာန်းလောင်းတို့သည် "ငါသည် ရှေးဦးစွာ ပဋ္ဌာန်းခံအံ့၊ ငါသည် ရှေးဦးစွာ ပဋ္ဌာန်းခံအံ့"ဟု ငြင်းခုံကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ နှစ်ပါးသော ပဋ္ဌာန်း လောင်းတို့ကို တစ်ပြိုင်နက် ကမ္မဝါစာရှတ်ဖတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုစဉ်အခါ များစွာသော မထေရ်တို့အား ပဋ္ဌာန်းလောင်းတို့သည် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ထိုပဋ္ဌာန်းလောင်း တို့သည် "ငါသည် ရှေးဦးစွာ ပဋ္ဌာန်းခံအံ့၊ ငါသည် ရှေးဦးစွာ ပဋ္ဌာန်းခံအံ့"ဟု ငြင်းခုံကုန်၏။ မထေရ် တို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ ယခု ငါတို့သည် အလုံးစုံသော သင်တို့ကို တစ်ပြိုင်နက် ကမ္မဝါစာ ရှတ်ဖတ်ကုန်အံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ နှစ်ပါး သုံးပါးသော ပဋ္ဌာန်းလောင်းတို့ကို တစ်ပြိုင်နက် ကမ္မဝါစာရှတ်ဖတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ ထိုသို့ ရှတ်ဖတ်ခြင်း ကိုလည်း ဥပဇ္ဈာယ်တစ်ပါးဖြင့်သာ ပြခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ ဥပဇ္ဈာယ်အသီးသီးဖြင့် ခွင့်မပြု"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၆၂–ပဋ္ဌိသန္ဓေရက်နှင့်တကွ အသက်နှစ်ဆယ်ရှိသူကို ပဋ္ဌာန်းခံခွင့်ပြုခြင်း

၁၂၄။ တစ်ရံရောအခါ အသျှင်ကုမာရကဿပသည် ပဋ္ဌိသန္ဓေရက်နှင့်တကွ အသက်နှစ်ဆယ် ရှိသည် ဖြစ်၍ ပဋ္ဌာန်းခံ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ကုမာရကဿပအား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့် သေးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပဋ္ဌာန်းမခံအပ်'ဟု ပညတ်တော်မူ၏၊ ပဋ္ဌာန်းခံပြီးသော ငါသည်ကား ပဋ္ဌိသန္ဓေရက်နှင့် ရေတွက်မှသာ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်၏၊ ပဋ္ဌာန်းဖြစ်လေသလော၊ မဖြစ်လေသလော"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ အမိဝမ်းၭ ရှေးဦးစွာ ဥပါဒ်သော စိတ် ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားဖြစ်သော ဝိညာဏ်မှ အစပြု၍ ထိုသူ၏ လူဖြစ်ခြင်း ဖြစ်၏၊ ရဟန်းတို့ ပဋ္ဌိသန္ဓေ ရက်နှင့်တကွ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပဋ္ဌာန်းခံပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၆၃–ရဟန်းခံခြင်း အစီအစဉ်

၁၂၅။ တစ်ရံရောအခါ နူနာ၊ အိုင်းအမာ 'လည်ပင်းကြီးနာ'၊ ယားယံနာ၊ ခယရုဂ်ချောင်းဆိုးနာ၊ ရူးသွပ်သော ရောဂါရှိသော ရဟန်းတို့ကို တွေ့မြင်ရကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ပဉ္စင်းခံပေးသော ရဟန်းသည် (ရဟန်းအဖြစ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော တစ်ဆယ့်သုံးပါးသော အကြောင်းအရာတို့ကို မေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ မေးရမည်၊ "သင့်အား နူနာ အိုင်းအမာ 'လည်ပင်းကြီးနာ' ယားယံနာ ခယရုဂ်ချောင်းဆိုးနာ ဝက်ရူးကြက်ရူးစသော ရူးသွပ်သောအနာ ဤသို့သော အနာရောဂါတို့သည် ရှိကုန် သလော၊ လူသားစင်စစ် ဖြစ်၏လော၊ ယောကျ်ားစစ် ဖြစ်၏လော၊ (ကျွန်အဖြစ်မှ) တော်လှန်ပြီးသူ ဖြစ်၏လော၊ ကြွေးမြီကင်းသူ ဖြစ်၏လော၊ မင်းခစား မင်းမှူထမ်းမဟုတ်သူ ဖြစ်၏လော၊ အမိအဖတို့က (ရဟန်းပြုရန်) ခွင့်ပြုသူ ဖြစ်၏လော၊ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်သူ ဖြစ်၏လော၊ သင့်အား သပိတ်သင်္ကန်း ပြည့်စုံ၏လော၊ သင်သည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း၊ သင်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အဘယ်အမည် ရှိသနည်း"ဟု မေးရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် ပဉ္စင်းလောင်းတို့ကို (ရှေးဦးစွာ) မဆုံးမသေးဘဲ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော အကြောင်းအရာတို့ကို မေးကုန်၏။ ပဉ္စင်းလောင်းတို့သည် ရွံ့တီးရွံ့တွန့် ဖြစ်ကုန်၏၊ မျက်နှာမသာမယာဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြေဆိုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ရှေးဦးစွာ ဆုံးမပြီးနောက်မှ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော သဘော တရားတို့ကို မေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

(ရဟန်းတို့သည်) ထိုသံဃာ့အလယ်၌ပင်လျှင် ဆုံးမကုန်၏၊ ပဉ္စင်းလောင်းတို့သည် ရှေးနည်းအတူ ပင်လျှင် ရွံ့တီးရွံ့တွန့် ဖြစ်ကုန်၏၊ မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြေဆိုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ သင့်လျော်ရာနေရာ၌ ဆုံးမပြီးမှ သံဃာ့ အလယ်၌ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော အကြောင်းအရာတို့ကို မေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ဆုံးမရမည် –

၁၂၆။ ရှေးဦးစွာ ပဉ္စင်းလောင်းကို ဥပဇ္ဈာယ်ယူစေရမည်၊ ထိုနောက် သပိတ်သင်္ကန်းကို ပြောကြား ရမည်၊ ဤအရာသည် သင်၏ သပိတ်တည်း၊ ဤအရာသည် သင်၏ ဒုကုဋ္ဌတည်း၊ ဤအရာသည် သင်၏ ကိုယ်ဝတ်တည်း၊ ဤအရာသည် သင်၏ သင်းပိုင်တည်း၊ သွားချေလော့၊ ဤမည်သောအရပ်၌ နေချေဦးဟု ပြောဆိုရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျွမ်းကျင်လိမ္မာခြင်းမရှိသော ရဟန်းတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ဆုံးမကုန်သည်ရှိသော် ပဉ္စင်းလောင်း တို့သည် ရွံ့တီးရွံ့တွန့် ဖြစ်ကုန်၏၊ မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြေဆိုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာခြင်းမရှိသော ရဟန်းသည် မဆုံးမအပ်၊ ဆုံးမသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ရဟန်းတို့ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းအား ဆုံးမခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သမ္မုတိမရသော ရဟန်းတို့သည် ဆုံးမကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ သမ္မုတိမရသော ရဟန်းသည် မဆုံးမအပ်၊ ဆုံးမသော

ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏၊ ရဟန်းတို့ သမ္မုတိရသော ရဟန်းအား ဆုံးမခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ”။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမ္မုတိပေးရမည်– မိမိကိုယ်တိုင် မိမိကိုယ်ကို သမ္မုတိပေးရမည်၊ သို့မဟုတ် တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းကို သမ္မုတိပေးရမည်။ မိမိကိုယ်တိုင် မိမိကိုယ်ကို အဘယ်သို့ သမ္မုတိပေးအပ်သနည်း၊ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပဉ္စင်းလောင်းသည် ဤမည်သော အသျှင်ကို (အကြောင်းပြု၍) ပဉ္စင်းဖြစ်လို၏၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော ပဉ္စင်း လောင်းကို ဆုံးမပါအံ့”ဟု ဤသို့ မိမိကိုယ်တိုင် မိမိကိုယ်ကို သမ္မုတိပေးရမည်။

တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းကို အဘယ်သို့ သမ္မုတိပေးအပ်သနည်း၊ ကျွမ်း ကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပဉ္စင်းလောင်းသည် ဤမည်သော အသျှင်ကို (အကြောင်းပြု၍) ပဉ္စင်းဖြစ်လို၏၊ အကယ်၍ သံဃာ အား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် ဤမည်သော ပဉ္စင်းလောင်းကို ဆုံးမရာ၏ ”ဟု ဤသို့ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းကို သမ္မုတိပေးရမည်။

သမ္မုတိရပြီးသော ထိုရဟန်းသည် ပဉ္စင်းလောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ “ပဉ္စင်းလောင်း . နားထောင်လော့၊ ဤအခါသည်ကား သင်၏ အမှန်ကိုသာဆိုရမည့် အခါတည်း၊ အဟုတ်ကိုသာ ဆိုရမည့်အခါတည်း၊ (မိမိကိုယ်တွင်) ဖြစ်ပေါ်သော သဘောကို သံဃာ့အလယ်၌ ငါတို့ မေးစိစစ်သည်ရှိသော် “ထင်ရှားရှိသည် ကို ရှိပါ၏၊ ထင်ရှားမရှိသည်ကို မရှိပါ”ဟု ပြောဆိုရမည်၊ ရှဉ့်တီးရှဉ့်တွန်. မဖြစ်လင့်၊ မျက်နှာမသာမယာ မဖြစ်လင့်၊ ဤဆိုလတ္တံ့.သည့်အတိုင်း သင့်ကို မေးစိစစ်ကုန်လတ္တံ့.။

သင့်ကိုယ်တွင် နူနာ အိုင်းအမာ ‘လည်ပင်းကြီး’ နာ ယားယံနာ ခယရုဂ်ချောင်းဆိုးနာ ဝက်ရူး ကြက်ရူးစသော ရူးသွပ်သောအနာ ဤသို့သော အနာတို့သည် ရှိကုန်သလော၊ လူသား စင်စစ် ဖြစ်၏လော၊ ယောကျ်ားစစ် ဖြစ်၏လော၊ (ကျွန်အဖြစ်မှ) တော်လှန်ပြီးသူ ဖြစ်၏လော၊ သူ.ကြွေးသူ.မြီကင်းသူ ဖြစ်၏လော၊ မင်းခစား မင်းမှူထမ်း မဟုတ်သူ ဖြစ်၏လော၊ အမိအဖ တို့က (ရဟန်းပြုရန်) ခွင့်ပြု၏လော၊ အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်၏လော၊ သင့်အား သပိတ်သင်္ကန်း ပြည့်စုံ၏လော၊ သင်သည် အဘယ်အမည် ရှိသနည်း၊ သင်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အဘယ်အမည် ရှိသနည်း” (ဤသို့ မေးစိစစ်ကုန်လတ္တံ့.) ဟူ၍ ပြောဆိုရမည်။

(ဆုံးမသော ဆရာနှင့် ပဉ္စင်းလောင်းတို့သည် သံဃာ့ပရိသတ်သို့) တစ်ပြိုင်နက် အတူလာကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တစ်ပြိုင်နက် မလာအပ်၊ ဆုံးမသော ဆရာသည် ရှေးဦးစွာ လာ၍ သံဃာကို သိစေရမည်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပဉ္စင်းလောင်းသည် ဤမည်သော အသျှင်ကို (အကြောင်းပြု၍) ပဉ္စင်းဖြစ်လို၏၊ အကျွန်ုပ်သည်

ထို ပဋ္ဌင်းလောင်းကို ဆုံးမအပ်ပါပြီ၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းသည် လာရာ၏"ဟု (သိစေရမည်)။ "လာလေ့"ဟု ပြောရမည်။

(ရဟန်းလောင်းအား) လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ်တင်စေ၍ ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးစေပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်စေကာ လက်အုပ်ချီစေလျက် "အသျှင်ဘုရားတို့ (အကျွန်ုပ်သည်) သံဃာအား ပဋ္ဌင်းအဖြစ်ကို တောင်းပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်အား အစဉ် သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပဋ္ဌင်းခံပေးတော်မူပါလော့။ အသျှင်ဘုရားတို့ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ အသျှင်ဘုရားတို့ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ ပဋ္ဌင်းခံပေးတော်မူပါလော့"ဟု ပဋ္ဌင်းအဖြစ်ကို တောင်းစေရ မည်။

ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်– "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းသည် ဤမည်သော အသျှင်ကို (အကြောင်းပြု၍) ပဋ္ဌင်းဖြစ်လိုု၏၊ အကယ်၍ သံဃာ အား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော ပဋ္ဌင်း လောင်းအား အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော သဘောတရားတို့ကို မေးပါအံ့"ဟု (သိစေရမည်)။

ပဋ္ဌင်းလောင်း ့ နားထောင်လော့၊ ဤအခါသည်ကား သင်၏ အမှန်ကိုသာ ဆိုရမည့် အခါတည်း၊ အဟုတ်ကိုသာ ဆိုရမည့်အခါတည်း၊ (သင်၏ကိုယ်တွင်) ဖြစ်ပေါ်သည့် သဘောကို ငါမေးပေအံ့၊ "ထင်ရှား ရှိသည်ကို ရှိပါ၏၊ ထင်ရှားမရှိသည်ကို မရှိပါ"ဟု ပြောဆိုရမည်။ သင့်ကိုယ်တွင် နှုနာ အိုင်းအမာ 'လည်ပင်းကြီးနာ' ယားယံနာ ခယရုဂ်ချောင်းဆိုးနာ ဝက်ရူးကြက်ရူးစသော ရူးသွပ်သောအနာ ဤသို့သော အနာတို့သည် ရှိကုန်သလော၊ လူစင်စစ် ဖြစ်၏လော၊ ယောကျ်ားစစ် ဖြစ်၏လော၊ (ကျွန်အဖြစ်မှ) တော် လှန်ပြီးသူ ဖြစ်၏လော၊ သူ့ကြွေး သူ့မြီကင်းသူ ဖြစ်၏လော၊ မင်းခစား မင်းမှုထမ်း မဟုတ်သူ ဖြစ်၏ လော၊ အမိအဖတို့က (ရဟန်းပြုရန်) ခွင့်ပြု၏လော၊ အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်၏လော၊ သင့်အား သပိတ် သင်္ကန်း ပြည့်စုံ၏လော၊ သင်သည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း၊ သင်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အဘယ်အမည် ရှိသနည်းဟု မေးရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၁၂၇။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းသည် ဤမည်သော အသျှင်ကို (အကြောင်းပြု၍) ပဋ္ဌင်းဖြစ်လိုု၏၊ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော သဘောတရားတို့မှ စင်ကြယ်၏၊ ထိုပဋ္ဌင်းလောင်းအား သပိတ်သင်္ကန်း ပြည့်စုံ၏၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းသည် သံဃာအား ပဋ္ဌင်းအဖြစ်ကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြင့် တောင်း၏၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းသည် ဤမည်သော အသျှင်ကို (အကြောင်းပြု၍) ပဋ္ဌင်းဖြစ်လိုု၏၊ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော သဘောတရားတို့မှ စင်ကြယ်၏၊ ထိုပဋ္ဌင်းလောင်းအား သပိတ်သင်္ကန်း ပြည့်စုံ၏၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းသည် သံဃာအား ပဋ္ဌင်းအဖြစ်ကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြင့်

တောင်း၏၊ သံယာသည် ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းကို ဤမည်သော ဥပဋ္ဌာယ်ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေး၏၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်း၏ ဤမည်သော ဥပဋ္ဌာယ်ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းဖြစ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ သံယာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းသည် ဤမည်သော အသျှင်ကို (အကြောင်းပြု၍) ပဋ္ဌင်းဖြစ်လို၏၊ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော သဘောတရားတို့မှ စင်ကြယ်၏၊ ထိုပဋ္ဌင်းလောင်းအား သပိတ်သင်္ကန်း ပြည့်စုံ၏၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းသည် သံယာအား ပဋ္ဌင်းအဖြစ်ကို ဤမည်သော ဥပဋ္ဌာယ်ဆရာဖြင့် တောင်း၏၊ သံယာသည် ဤမည်သော ပဋ္ဌင်း လောင်းကို ဤမည်သော ဥပဋ္ဌာယ်ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေး၏၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်း၏ ဤ မည်သော ဥပဋ္ဌာယ်ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းဖြစ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ သံယာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းသည် ဤမည်သော အသျှင်ကို (အကြောင်းပြု၍) ပဋ္ဌင်းဖြစ်လို၏၊ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော သဘောတရားတို့မှ စင်ကြယ်၏၊ ထိုပဋ္ဌင်းလောင်းအား သပိတ်သင်္ကန်း ပြည့်စုံ၏၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းသည် သံယာအား ပဋ္ဌင်းအဖြစ်ကို ဤမည်သော ဥပဋ္ဌာယ်ဆရာဖြင့် တောင်း၏၊ သံယာသည် ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းကို ဤမည်သော ဥပဋ္ဌာယ်ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေး၏၊ ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်း၏ ဤ မည်သော ဥပဋ္ဌာယ်ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းဖြစ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံယာသည် ဤမည်သော ပဋ္ဌင်းလောင်းကို ဤမည်သော ဥပဋ္ဌာယ်ဆရာဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးအပ်ပြီ၊ သံယာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းခံခြင်းအစီအစဉ် ပြီး၏။

၆၄–မှီခိုရာလေးပါး

၁၂၈။ ထိုပဋ္ဌင်းဖြစ်သော ခဏ္ဍာ၌ပင်လျှင် အရိပ်ကို တိုင်းတာရမည်၊ (ရောက်ဆဲ) ဥတုကို ပြောကြား ရမည်၊ နေ့၏ အချိန်အခါကို ပြောကြားရမည်၊ (အရိပ် ဥတု နေ့) ကို ပေါင်း၍ (ရဟန်းဖြစ် ရက်ချုပ်ကို) ပြောကြားရမည်၊ မှီ (ငြမ်းပြု) ရာ လေးပါးတို့ကို ပြောကြားရမည်–

သလုံးမြင်းခေါင်းဖြင့် ရင်းနှီး၍ ရသော ဆွမ်းကို အမှီပြု၍ ဖြစ်သော ရဟန်းအဖြစ်၌ သင် ပဋ္ဌင်း သစ်သည် သိက္ခာပုဒ်တော် ကိုယ်၌ တည်သမျှ ကာလပတ်လုံး အားထုတ်ရမည်။ (ရှေးကံထူး၍) အလွန် အကျူး လာဘ်ပေါများပါမူ သံယာအားလျှူသောဆွမ်း၊

ရည်ညွှန်း၍လျှောသောဆွမ်း၊ ပင့်ဖိတ်သောဆွမ်း၊ စာရေးတံချ၍လျှောသောဆွမ်း၊ လဆန်းလဆုတ်ပက္ခ၌လျှောသောဆွမ်း၊ ဥပုသ်နေ့၌လျှောသောဆွမ်း၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့၌လျှောသောဆွမ်းများကိုလည်း (သုံးဆောင်အပ်သေး၏)။

မြေမှုန့် အလိမ်းလိမ်းကပ်သော 'ပုံ့သကူ' သင်္ကန်းကို အမှီပြု၍ ဖြစ်သော ရဟန်းအဖြစ်၌ သင်ပဋ္ဌင်းသစ်သည် သိက္ခာပုဒ်တော် ကိုယ်၌ တည်သမျှ ကာလပတ်လုံး အားထုတ်ရမည်။ (ရှေးကံထူး၍) အလွန်အကျူး လာဘ်ပေါများပါမူ ခေါမချည်သင်္ကန်း ဝါချည်သင်္ကန်း ပိုးချည်သင်္ကန်း သက္ကလပ်သင်္ကန်း ပိုက်ဆံလျှော်ချည် သင်္ကန်း ချည်ငါးပါးရောရှက်သော သင်္ကန်းတို့ကိုလည်း (သုံးဆောင်အပ်သေး၏)။

သစ်ပင်ရင်းဟူသော ကျောင်းကို အမှီပြု၍ ဖြစ်သော ရဟန်းအဖြစ်၌ သင်ပဋ္ဌင်းသစ်သည် သိက္ခာပုဒ် တော် ကိုယ်၌ တည်သမျှကာလပတ်လုံး အားထုတ်ရမည်။ (ရှေးကံထူး၍) အလွန်အကျူး လာဘ်ပေါများပါမူ နှစ်ဖက်စောင်းမိုးသောကျောင်း တစ်ဖက်စောင်းမိုးသောကျောင်း လေးထောင့်ပြာသာဒ် ပြာသာဒ်ဦးပြည်း လိုဏ်ဂူတို့ကိုလည်း (သုံးဆောင်အပ်သေး၏)။

နွားကျင်ငယ်ပုပ်ဖြင့် ထုံအပ်သော ဆေးကို အမှီပြု၍ ဖြစ်သော ရဟန်းအဖြစ်၌ သင်ပဋ္ဌင်းသစ်သည် သိက္ခာပုဒ်တော် ကိုယ်၌ တည်သမျှကာလပတ်လုံး အားထုတ်ရမည်။ (ရှေးကံထူး၍) အလွန်အကျူး လာဘ်ပေါများပါမူ ထောပတ် ဆီဦး ဆီ ပျား တင်လဲတို့ကိုလည်း (သုံးဆောင်အပ်သေး၏)။

မှီခိုရာလေးပါး ပြီး၏။

၆၅–မပြုကျင့်အပ်သော တရားလေးပါး

၁၂၉။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် ပဋ္ဌင်းခံပြီးနောက် ရဟန်းတစ်ပါးကို တစ်ပါးတည်း ချန် ထားခဲ့၍ ဖဲခွါထွက်သွားကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် နောက်မှ တစ်ယောက်တည်း လာသည်ရှိသော် ခရီး အကြား၌ မယားဟောင်းနှင့် တွေ့၍ "ယခု သင် ရဟန်းပြုနေသလော"ဟု မယားဟောင်းက "မေးသဖြင့်ဟုတ်၏၊ ငါ ရဟန်းပြု၏"ဟု ပြန်ပြောရာ "ရဟန်းတို့အား မေထုန်အကျင့်သည် ရခဲ၏၊ လာလော့၊ မေထုန်အကျင့်ကို မှီဝဲလော့"ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုမိန်းမအား မေထုန်အကျင့်ကို မှီဝဲ၍ ကြာမြင့်မှ သွားလေ၏။ ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှ ကြာမြင့်နေဘိ သနည်း"ဟု မေးမြန်းကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပဋ္ဌင်းခံပြီးလျှင် အဖော်ကို ပေးခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ လေးပါးသော မပြုကျင့်အပ်သည် တို့ကို ပြောကြားခြင်းငှါလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏။

ပဋ္ဌင်းဖြစ်ပြီးသော ရဟန်းသည် အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် တိရစ္ဆာန်မ၌သော်လည်း မေထုန်အကျင့်ကို မမှီဝဲအပ်၊ မေထုန်အကျင့်ကို မှီဝဲသော ရဟန်းသည် ရဟန်းမဟုတ်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ် တော်မဟုတ်။

ဥပမာအားဖြင့် ဦးခေါင်းပြတ်ပြီးသော ယောကျ်ားသည် ထိုဦးခေါင်းနှင့် ကိုယ်ကို ပြန်၍ စပ်သဖြင့် အသက်ရှင်ခြင်းငှါ မထိုက်သကဲ့သို့၊ ဤအတူသာလျှင် ရဟန်းသည် မေထုန်အကျင့်ကို မှီဝဲသည်ရှိသော် ရဟန်းမဟုတ်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်မဟုတ်၊ သင်သည် ထိုမေထုန်အကျင့်ကို အသက် ထက်ဆုံး (သိက္ခာပုဒ်တော် ကိုယ်၌ တည်သမျှကာလပတ်လုံး) မပြုကျင့်အပ်။

ပဋ္ဌင်းဖြစ်ပြီးသော ရဟန်းသည် မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးလိုသော စိတ်အဖို့ဖြင့် မခိုးယူအပ်၊ အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် မြက် ဝါးခြမ်းစိတ်ကို အစပြု၍ မခိုးယူအပ်။ အကြင်ရဟန်းသည် တစ်မတ်ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်မတ် တန်ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း၊ တစ်မတ်ထက်ပိုလွန်သော ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း မပေးဘဲ ခိုးလိုသော စိတ်အဖို့ဖြင့် ခိုးယူ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းမဟုတ်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ် တော်မဟုတ်။

ဥပမာအားဖြင့် အညာမှ ကြွေကျသော ဖက်ရွက်ရော်သည် တစ်ဖန်ပြန်၍ စိမ်းစိုခြင်း 'စိမ်းရှင်ခြင်း' ငှါ မထိုက်သကဲ့သို့၊ ဤအတူသာလျှင် ရဟန်းသည် တစ်မတ်ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်မတ်တန်ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း၊ တစ်မတ်ထက် ပိုလွန်သော ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း မပေးဘဲ ခိုးလိုသော စိတ်အဖို့ဖြင့် ခိုးယူသည်ရှိသော် ရဟန်းမဟုတ်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်မဟုတ်၊ သင်သည် ထိုခိုးခြင်းအမှုကို အသက် ထက်ဆုံး (သိက္ခာပုဒ်တော် ကိုယ်၌ တည်သမျှကာလပတ်လုံး) မပြုကျင့်အပ်။

ပဋ္ဌင်းဖြစ်ပြီးသော ရဟန်းသည် သေစေလိုသော စေတနာဖြင့် 'စေတနာရှိသည်ဖြစ်၍' သတ္တဝါကို ဇီဝိတိန္ဒြေမှ မချအပ်၊ အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် ပိုးရွ ခြပုန်းကို အစပြု၍ ဇီဝိတိန္ဒြေမှ မချအပ်၊ အကြင်ရဟန်းသည် သေစေလိုသော စေတနာရှိသည်ဖြစ်၍ လူဇာတ်ဖြစ်သော သူကို၊ အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် ကိုယ်ဝန်ကျ ဆေးကို အစပြု၍ ဇီဝိတိန္ဒြေမှ ချ၏ (ချင်ြားအံ့)၊ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းမဟုတ်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်မဟုတ်။

ဥပမာအားဖြင့် နှစ်ဖြာကွဲလေပြီးသော ကျောက်ဖြာကြီးသည် တစ်ဖန်ပြန်၍ စပ်ခြင်းငှါ မဖြစ်သကဲ့သို့၊ ဤအတူသာလျှင် ရဟန်းသည် သေစေလိုသော စေတနာရှိသည်ဖြစ်၍ လူဇာတ်ဖြစ်သောသူကို ဇီဝိတိန္ဒြေမှ ချသည်ရှိသော် ရဟန်း မဟုတ်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော် မဟုတ်၊ သင်သည် ထိုလူ့အသက်သတ်ခြင်းကို အသက်ထက်ဆုံး (သိက္ခာပုဒ်တော် ကိုယ်၌ တည်သမျှကာလပတ်လုံး) မပြု ကျင့်အပ်။

ပဋ္ဌင်းဖြစ်ပြီးသော ရဟန်းသည် လူတို့၏ ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးထက် လွန်မြတ်သော (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်) တရားကို မပြောဟောအပ်၊ အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် "ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌ မွေ့လျော်၏"ဟုပင် မပြောဆိုအပ်။ အကြင်ရဟန်းသည် ယုတ်မာသော အလိုဆိုးရှိသည်ဖြစ်၍ အလိုဆိုးသည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ထင်ရှားမရှိသော မဟုတ်မမှန်သော လူတို့၏ ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးထက် လွန်မြတ်သော ဈာန်တရားကိုလည်းကောင်း၊ ဝိမောက္ခတရားကိုလည်းကောင်း၊ သမာဓိကိုလည်းကောင်း၊ သမာပတ် ကိုလည်းကောင်း၊ မဂ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း (ငါရ၏ ငါသိ၏ဟု) ပြောဆိုအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းမဟုတ်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်မဟုတ်။

ဥပမာအားဖြင့် လည်ဆစ်ပြတ်ပြီးသော ထန်းပင်သည် တစ်ဖန်ပြန်၍ စည်ပင် ကြီးပွါးခြင်းငှါ မထိုက် သကဲ့သို့၊ ဤအတူသာလျှင် ရဟန်းသည် ယုတ်မာသော အလိုဆိုးရှိသည်ဖြစ်၍

အလိုဆိုးသည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ထင်ရှားမရှိသော မဟုတ်မမှန်သော လူတို့၏ ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးထက် လွန်မြတ်သော (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်) တရားကို ပြောဆိုသည်ရှိသော် ရဟန်းမဟုတ်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော် မဟုတ်၊ သင်သည် ထို (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်) တရားကို ပြောဆိုခြင်းကို အသက်ထက်ဆုံး (သိက္ခာပုဒ်တော် ကိုယ်၌ တည်သမျှ ကာလပတ်လုံး) မပြုကျင့်အပ်ဟု ပြောကြားဆုံးမအပ်၏။

မပြုကျင့်အပ်သော တရားလေးပါး ပြီး၏။

၆၆–အာပတ်ကို မရှု၍ နှင်ထုတ်ခြင်း ဝတ္ထုများ

၁၃၀။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရ၍ လူထွက်၏၊ ထိုသူသည် တစ်ဖန် ပြန်လာပြီးလျှင် ရဟန်းတို့အား ပဋ္ဌင်းအဖြစ်ကို တောင်း၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ် ခံရသည်ဖြစ်၍ လူထွက်၏၊ ထိုသူသည် တစ်ဖန် ပြန်လာပြီးလျှင် ရဟန်းတို့အား ပဋ္ဌင်းအဖြစ်ကို တောင်း၏။ ထိုသူကို "သင်သည် ထိုအာပတ်ကို ရှုအံ့လော့"ဟု မေးရမည်။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် ရှုပါအံ့ဟု ပြောဆိုငြားအံ့၊ ရှင်ပြုပေးရမည်။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် မရှုအံ့ဟု ပြောဆိုငြားအံ့၊ ရှင်ပြုမပေးရ။

ရှင်ပြုပေးပြီးလျှင် "သင်သည် ထိုအာပတ်ကို ရှုအံ့လော"ဟု မေးရမည်။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် ရှုပါအံ့ဟု ပြောဆိုငြားအံ့၊ ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် မရှုအံ့ဟု ပြောဆိုငြားအံ့၊ ပဋ္ဌင်းခံ မပေးရ။

ပဋ္ဌင်းခံပေးပြီးလျှင် "သင်သည် ထိုအာပတ်ကို ရှုအံ့လော"ဟု မေးရမည်။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် ရှုအံ့ဟု ပြောဆိုငြားအံ့၊ သွင်းရမည်။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် မရှုအံ့ဟု ပြောဆိုငြားအံ့၊ မသွင်းရ။

သွင်းပေးပြီးလျှင် "ထိုအာပတ်ကို သင်ရှုလော့"ဟု ပြောဆိုရမည်။ အကယ်၍ ရှုငြားအံ့၊ ကောင်း၏။ အကယ်၍ မရှုငြားအံ့၊ (သံဃာ၏) ညီညွတ်ခြင်းကို ရသည်ရှိသော် တစ်ဖန် နှင်ထုတ်ရမည်။ (သံဃာ၏) ညီညွတ်ခြင်းကို မရသည်ရှိသော် အတူသုံးဆောင်ခြင်း အတူပေါင်းသင်းခြင်းတို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရ၍ လူထွက်၏၊ ထိုသူသည် တစ်ဖန် ပြန်လာပြီးလျှင် ရဟန်းတို့အား ပဋ္ဌင်းအဖြစ်ကို တောင်း၏၊ ထိုသူကို "သင်သည် ထိုအာပတ်ကို ကုစားအံ့လော"ဟု မေးရမည်။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် ကုစားအံ့ဟု ပြောဆိုငြားအံ့၊ ရှင်ပြုပေးရမည်။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် မကုစားအံ့ဟု ပြောဆိုငြားအံ့၊ ရှင်ပြုမပေးရ။

ရှင်ပြုပေးပြီးလျှင် "သင်သည် ထိုအာပတ်ကို ကုစားအံ့လော"ဟု မေးရမည်။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် ထိုအာပတ်ကို ကုစားပါအံ့ဟု ပြောဆိုငြားအံ့၊ ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် ထို အာပတ်ကို မကုစားအံ့ဟု ပြောဆိုငြားအံ့၊ ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ။

ပဋ္ဌင်းခံပေးပြီးလျှင် "သင်သည် ထိုအာပတ်ကို ကုစားအံ့လော"ဟု မေးရမည်။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် ကုစားပါအံ့ဟု ပြောဆိုငြားအံ့၊ သွင်းရမည်။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် မကုစားအံ့ဟု ပြောဆိုငြား အံ့၊ မသွင်းရ။

သွင်းပေးပြီးလျှင် "ထိုအာပတ်ကို သင်ကုစားလော့"ဟု ပြောဆိုရမည်။ အကယ်၍ ကုစားငြားအံ့၊ ကောင်း၏။ အကယ်၍ မကုစားငြားအံ့၊ (သံဃာ၏) ညီညွတ်ခြင်းကို ရသည်ရှိသော် တစ်ဖန် နှင်ထုတ်ရ မည်။ (သံဃာ၏) ညီညွတ်ခြင်းကို မရသည်ရှိသော် အတူသုံးဆောင်ခြင်း အတူပေါင်းသင်းခြင်းတို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ယုတ်ညံ့သော မိစ္ဆာအယူကို စွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရ၍ လူထွက်၏၊ ထိုသူသည် တစ်ဖန် ပြန်လာပြီးလျှင် ရဟန်းတို့အား ပဋ္ဌင်းအဖြစ်ကို တောင်း၏၊ ထိုသူကို "သင်သည် ထိုယုတ်ညံ့သော မိစ္ဆာအယူကို စွန့်အံ့လော"ဟု မေးရမည်။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် စွန့်ပါအံ့ဟု ပြော ဆိုငြားအံ့၊ ရှင်ပြုပေးရမည်။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် မစွန့်အံ့ဟု ပြောဆိုငြားအံ့၊ ရှင်ပြုမပေးရ။

ရှင်ပြုပေးပြီးလျှင် "သင်သည် ထိုယုတ်ညံ့သော မိစ္ဆာအယူကို စွန့်အံ့လော"ဟု မေးရမည်။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် ထိုမိစ္ဆာအယူကို စွန့်ပါအံ့ဟု ပြောဆိုငြားအံ့၊ ပဋ္ဌင်းခံပေးရမည်။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် ထိုမိစ္ဆာအယူကို မစွန့်အံ့ဟု ပြောဆိုငြားအံ့၊ ပဋ္ဌင်းခံမပေးရ။

ပဋ္ဌင်းခံပေးပြီးလျှင် "သင်သည် ထိုယုတ်ညံ့သော မိစ္ဆာအယူကို စွန့်အံ့လော"ဟု မေးရမည်။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် စွန့်ပါအံ့ဟု ပြောဆိုငြားအံ့၊ သွင်းရမည်။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် မစွန့်အံ့ဟု ပြောဆိုငြားအံ့၊ မသွင်းရ။

သွင်းပေးပြီးလျှင် "ထိုမိစ္ဆာအယူကို သင် စွန့်လော့"ဟု ပြောဆိုရမည်။ အကယ်၍ စွန့်ငြားအံ့၊ ကောင်း၏။ အကယ်၍ မစွန့်ငြားအံ့၊ (သံဃာ၏) ညီညွတ်ခြင်းကို ရသည်ရှိသော် တစ်ဖန် နှင်ထုတ်ရမည်။ (သံဃာ၏) ညီညွတ်ခြင်းကို မရသည်ရှိသော် အတူသုံးဆောင်ခြင်း အတူပေါင်းသင်းခြင်းတို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရှေးဦးစွာသော မဟာခန္ဓက ပြီး၏။

၆၇–ထိုမဟာခန္ဓကဏ္ဍ၏ အကျဉ်းချုပ်

၁၃၁။ များသော အကျိုးရှိသော သီလကို ချစ်သော သူတို့၏ ချမ်းသာကို ဆောင် နိုင်သော ဝိနည်းဌ် လိမ္မာသော ယုတ်မာသော အလိုဆိုးရှိသော သူတို့ကို နှိပ်ခြင်း တို့ဌ်လည်းကောင်း၊ လဇ္ဇီသူတော်ကောင်းတို့ကို ချီးမြှောက်ခြင်းတို့ဌ်လည်းကောင်း။

သာသနာတော်ကို ဆောင်ခြင်းဌ်လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗညုဘုရားရှင်တို့၏ အရာဖြစ်သော တစ်ပါးသောသူတို့၏ အရာမဟုတ်သော ဘေးမရှိသော ကောင်းစွာ ပညတ်တော် မူအပ်သော ယုံမှားမရှိအပ်သော မဟာဝဂ်ခန္ဓက စူဠဝဂ်ခန္ဓကဌ်လည်းကောင်း၊ ဘိက္ခု ဝိဘင်း ဘိက္ခုနီဝိဘင်းဌ်လည်းကောင်း၊ ပရိဝါဌ်လည်းကောင်း၊ ဘိက္ခုပါတိမောက်

ဘိက္ခုနီပါတိမောက်ခ်ၭလည်းကောင်း လိမ္မာသော ရဟန်းသည် မဖောက်မပြန်ပြုလျက် အသင့်အားဖြင့် ကျင့်နိုင်၏။

အကြင် နွားကျောင်းသားသည် နွားအပေါင်းကို မသိ 'မမှတ်မိ'၊ ထိုနွားကျောင်းသားသည် နွားအပေါင်းကို မစောင့်ရှောက်နိုင်ချေ၊ ဤအတူ သီလသိက္ခာကို မသိသော ထို ရဟန်းသည် သီလစောင့်ရှောက်မှုကို အဘယ်မှာ စောင့်ရှောက်နိုင်ပါအံ့နည်း။

သုတ္တန်ပိဋကတ်သည်လည်းကောင်း၊ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်သည်လည်းကောင်း မေ့ခဲ့သော်လည်း 'ကွယ်ပျောက်သော်လည်း' ထိုရွှေ့လောက် ဝိနည်းတရားတော် 'ဝိနည်း ပိဋကတ်'သည် မပျောက်ပျက်ခဲ့သော် တစ်ဖန် သာသနာတော်သည် တည် 'ထွန်းတောက် ပ'၏။

ထို့ကြောင့် အကျဉ်းရေတွက်ခြင်း၏အကြောင်းဖြစ်သော ဥဒါန်းကို အစဉ်အားဖြင့် သိသောအတိုင်း ဟောကြားပေအံ့ 'ဆိုပေအံ့'၊ ဆိုသော ငါ၏ အထံမှ နာကြားကုန် လော့။

ဝတ္ထုကိုလည်းကောင်း နိဒါန်းကိုလည်းကောင်း၊ အာပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝိတ္ထာရ နည်းဖြင့် ပေယျာလအပြားကိုလည်းကောင်း ထိုအလုံးစုံတို့ကို အကြွင်းမရှိ ဖော်ပြနိုင် ရန် ခဲယဉ်းလှ၏၊ ထိုအလုံးစုံကို အကျဉ်းနည်းအားဖြင့် သိကုန်လော့။

ဗောဓိကထာ 'ဗောဓိညောင်ပင်ရင်းတွင် သီတင်းသုံးနေစဉ်နှင့်စပ်သော စကား' ရာဇာယတန ကထာ 'လင်းလွန်းပင်ရင်းတွင် သီတင်းသုံးနေစဉ်နှင့်စပ်သော စကား' အဇပါလကထာ 'ဆိတ်ကျောင်းညောင်ပင်ရင်းတွင် သီတင်းသုံးနေစဉ်နှင့်စပ်သော စကား' သဟမ္မတိဗြဟ္မာ တရားဟောရန် တောင်းပန်သောအကြောင်း အာဠာရရသေ့ ဥဒက ရသေ့တို့ကို တသတော်မူသောအကြောင်း ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အကြောင်း ဥပကရသေ့ကြီး နှင့် တွေ့ဆုံခြင်းအကြောင်း ဣသိပတနတောသို့ ကြွတော်မူသောအကြောင်း။

ကောဏ္ဍည ဝပ္ပ ဘဒ္ဒိယ မဟာနာမ် အဿဇိတို့ကို တရားဟောခြင်းအကြောင်း ယသသူဌေးသားကို ချွတ်သောအကြောင်း သူဌေးသားလေးယောက် အကျွတ်တရား ရသောအကြောင်း ယသ၏ မိတ်ဆွေငါးကျိပ်တို့ အကျွတ်တရားရသောအကြောင်း အလုံးစုံသောရဟန်းတို့ကို ခရီးဒေသစာရီ ကြွသွားရန် စေလွှတ်သောအကြောင်း။

သရဏာဂုံသုံးပါးတို့ဖြင့် ရှင်ရဟန်းပြုသောဝတ္ထု မာရ်နတ်နှင့် စကားပြောဆိုသော အကြောင်း ဘဒ္ဒဝဂ္ဂိမင်းသား သုံးကျိပ်တို့၏ ရဟန်းပြုသောအကြောင်း ဥရုဝေလတောခ္ခ ကဿပညီနောင် ရသေ့သုံးယောက်တို့နှင့် တွေ့သောအကြောင်း မြတ်စွာဘုရားသည် မီးတင်းကုပ်သို့ ဝင်၍ တန်ခိုးပြတော်မူသောအကြောင်း အလုံးစုံသော တောအုပ်ကို လင်းစေလျက် စာတုမဟာရာဇ၏ နတ်မင်းကြီး လေးယောက်နှင့် သိကြားမင်း ဗြဟ္မာ မင်းတို့ ပူဇော်လာသောအကြောင်း ပုံသဏ္ဌာန်ကို ကောက်ယူတော်မူသောအ ကြောင်း သိကြားမင်းက ရေကန် ဖန်ဆင်းပေးသောအကြောင်း သင်္ကန်းဖွပ်ရန် ကျောက်ဖျာကြီးကို ချထားသောအကြောင်း ရေခံတက်ပင်ကိုင်းညွှတ်သောအကြောင်း သင်္ကန်းဖြေရန် 'ဖြန့်ရန်' ကျောက်ဖျာကို ထားသောအကြောင်း ဇမ္ဗူသပြေသီး သရက်သီး သျှိသျှားသီးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တာဝတိံသာပင်လယ်ကသစ်ပန်းကိုလည်းကောင်း ယူဆောင်၍ ပြတော်မူသောအကြောင်း 'ကဿပ ထင်းတုံးငါးရာ ကွဲစေကုန် မီးတောက်စေကုန် မီးငြိမ်းစေကုန်'ဟု ဆိုခြင်း ရသေ့ငါးရာတို့ ရေငုပ်သောအကြောင်း။

မီးမယ်ဖြူငါးရာကို ဖန်ဆင်းတော်မူခြင်း မိုးသည်းထန်စွာ ရွာရာ၌ တန်ခိုးဖန်ဆင်းတော်မူခြင်း ဂယာ၌ နေတော်မူခြင်း ထန်းတောဥယျာဉ်၌ နေတော်မူခြင်း မဂဓတိုင်း အရှင်ဗိမ္မိသာရမင်းကြီး ကြားခြင်း။

ဥပတိဿ ကောလိတတို့ ရဟန်းပြုခြင်း ထင်ရှားသော ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သားတို့ ရဟန်းပြုခြင်း မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံ၍ ဆွမ်းခံသွားခြင်းကြောင့် လူတို့ ကဲ့ရဲ့ခြင်း နှင်ခြင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း ဆွမ်းခံသပိတ်ကို လူတို့အပေါ်သို့ ညွှတ်စေသဖြင့် ကဲ့ရဲ့ခြင်း ပိန်ကြုံခေါင်းပါး အဆင်း မလှသော ပုဏ္ဏားကို ရဟန်းပြုရန် ခွင့်မပြုခြင်း ရဟန်းပြုပြီးသည်၏ အခြားမဲ့၌ မကျင့်အပ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သော ရဟန်း၊ ဝမ်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းပြုသော သူ၏ ဝတ္ထု၊ လုလင်တစ်ယောက် ရဟန်း ပြုမည်ဖြစ်ရာ မိဘရာနိသယကို ရှေးဦးစွာ ပြောသဖြင့် ရဟန်းမပြုသော ဝတ္ထု၊ နှစ်ယောက် သုံးယောက်ရှိသော ဂိုဏ်းဖြင့် ရဟန်းခံသော ဝတ္ထု။

ဆယ်ဝါမပြည့်သေးသော တစ်ဝါနှစ်ဝါမျှသာရသော ရဟန်းတို့က အတူနေတပည့်ကို ရဟန်းခံသောဝတ္ထု၊ မိုက်ကုန် မလိမ္မာကုန်သော ရဟန်းတို့က ဆယ်ဝါရပြီဟု ရဟန်း ခံသောဝတ္ထု၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ အရပ်တစ်ပါး ဖဲသွားသည်ဖြစ်၍ အဆုံးအမကင်းသော ရဟန်းများဝတ္ထု၊ ဆယ်ဝါရသောရဟန်း နိဿရည်းပေးနိုင်ခြင်း။

အတွင်းနေတပည့်တို့ ဝတ်အကျင့်ကို ကောင်းစွာ မကျင့်သောဝတ္ထု၊ နှင်ထုတ်သော ဝတ္ထု၊ မလိမ္မာဘဲ နိဿရည်းပေးသောဝတ္ထု၊ နိဿရည်း ငြိမ်းသောအကြောင်း။

ဥပဇ္ဈာယ်မပြုအပ် နိဿရည်းမပေးအပ်သော အင်္ဂါငါးပါး ခြောက်ပါး၊ သာသနာ တော်မှ တစ်ပါးသော တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသော ရဟန်းဝတ္ထု၊ သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော တိတ္ထိဖြစ်ဖူး၍ အဝတ်မဆီး အချည်းနှီးလာသောသူ၊ ခေါင်းတုံး 'ဦးပြည်း' လာသောသူ၊ မီးပူဇော်သော ရသေ့၊ သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့ကို မည်သို့ပြုရမည့်အကြောင်း။

မဂဓတိုင်းတို့၌ ငါးပါးသော အနာရှိသော သူတို့ကို ရဟန်းပြုသောအကြောင်း၊ လုလင်တစ်ယောက် ရဟန်းပြုသောအကြောင်း၊ ဗိမ္မိသာရမင်းကြီးစေခိုင်းသောအကြောင်း၊ အဂုံလိမာလ ခိုးသူကြီး ရဟန်းပြုသောအကြောင်း၊ အဂုံလိမာလမှ တစ်ပါးသော ခိုးသူ တို့ကို ရဟန်းပြုရန် ခွင့်ပြုတော်မမူသောအကြောင်း၊ 'တွေ့ရာအရပ်၌ သတ်အပ်၏'ဟု ကမ္မည်းကပ်ထားသောသူအကြောင်း၊ ကြိမ်ဒဏ်ပြစ်ကမ္မည်းကပ်ထားသောသူအကြောင်း။

သံပူတံဆိပ် ခတ်နှိပ်ထားသောသူအကြောင်း၊ ကြွေးမြီတင်သောသူ သူ့ကျွန်ဖြစ်သူ ဦးပြည်းခေါင်းတုံးဖြစ်သော ရွှေပန်းတိမ်သည်သား ဥပါလိသတို့သား ယဉ်းအနာ သဒ္ဓါ ရှိသော အမျိုးအချင်းချင်းကျင့်သော ကဏ္ဍကသာမဏေ အရပ်မျက်နှာ ကျဉ်းမြောင်းခြင်း ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူခြင်း ရာဟုလာမင်းသား ရှင်ပြုခြင်း ခမည်းတော် တောင်းပန်ခြင်း ဆယ်ပါးသော သိက္ခာပုဒ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း မရိမသေနေကြခြင်း အသို့ဒဏ်ပေးရပါမည်နည်းဟု ကြံစည်ခြင်း ဥပဇ္ဈာယ်တို့အား ချမ်းသာစွာနေခြင်းကို ပြဆိုခြင်း သူတစ်ပါးတို့၏တပည့်တို့ကို ဖြားယောင်းခြင်း ဘိက္ခုနီမကို ဖျက်ဆီးသော ကဏ္ဍကသာမဏေ။

ပဏ္ဍုက် ထေယျသံဝါသက တိတ္ထိယပက္ကန္တက နဂါး အမိကိုသတ်သူ အဖကိုသတ်သူ ရဟန္တာကိုသတ်သူ ဘိက္ခုနီမကို ဖျက်ဆီးသူ ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်စေသူ ဥဘတော ဗျည်း ဥပဇ္ဈာယ်မရှိဘဲ ပဉ္စင်းခံခြင်း သံဃာကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ပဉ္စင်းခံခြင်း ဂိုဏ်းကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ပဉ္စင်းခံခြင်း ပဏ္ဍုက်ကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ပဉ္စင်းခံခြင်း သပိတ်မရှိသော သူကို ပဉ္စင်းခံခြင်း

သက်န်းမရှိသော သူကို ပဋ္ဌင်းခံခြင်း သပိတ်သက်န်း နှစ်ပါးစုံ မရှိသော သူကို ပဋ္ဌင်းခံခြင်း ငါးရမ်းသော သပိတ်သက်န်းဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံသူသုံးယောက်။

လက်ပြတ်သောသူ ခြေပြတ်သောသူ လက်ခြေနှစ်ပါးစုံပြတ်သောသူ နားပြတ်သောသူ နှာခေါင်း ပြတ်သောသူ နားနှာခေါင်းနှစ်ပါးစုံ ပြတ်သောသူ လက်ချောင်းခြေချောင်း ပြတ်သောသူ လက်မခြေမပြတ်သောသူ အကြောမ ပြတ်သောသူ လက်ချောင်းပူးနေသောသူကုန်းသောသူ ကွေးသောသူ လည်ပင်းကြီးနာရှိသောသူ သံပူကပ်၍ မှတ်အပ်သောသူ ကြိမ်ဒဏ်အပြစ်ပေးခံရသူ ကြော်ငြာထုတ်ခြင်းခံရသူ ခြေထိုင်းသူ အနာဆိုးစွဲ ကပ်သူ ပရိသတ်ကို ဖျက်ဆီးတတ်သောသူ တစ်ဖက်ကန်းသောသူ လက်ခြေကောက်သောသူ ခြေခွင်သောသူ တစ်ခြမ်းသေသောသူ ဆွံ့သောသူ 'ဣရိယာပုထ်ပြတ်သောသူ' အိုမင်း မစွမ်းသောသူ နှစ်ဖက်ကန်းသောသူ အသောသူ နားပင်းသောသူ ကန်း၍ အသောသူ ကန်း၍ နားပင်းသောသူ အ၍ နားပင်းသောသူ ကန်းအ နားပင်းသော သူကို ပဋ္ဌင်းမခံအပ်ဟု မိန့်တော်မူသောအကြောင်း အလဒ္ဓီရဟန်းတို့အား နိသရည်း ပေးသောအကြောင်း။

ဆရာကိုမှီ၍နေအပ်ကြောင်း ခရီးရှည်သွားသော ရဟန်း နိသရည်းမယူဘဲ နေနိုင် ကြောင်း သူနာတောင်းပန်သဖြင့် သူနာကို လုပ်ကျွေးရသော ရဟန်း နိသရည်းမယူဘဲ နေနိုင်ကြောင်း လာလတ္တံ့သော ဆရာကို ငုံ့လင့်လျက် နိသရည်းမယူဘဲ နေနိုင် ကြောင်းကိုလည်း ဟောတော်မူ၏၊ ပဋ္ဌင်းလောင်းနှစ်ယောက်ငြင်းခုံကြောင်း ဥပဇ္ဈာယ် တစ်ယောက်ဖြင့်သာ ပဋ္ဌင်းခံအပ်ခြင်း အသျှင်ကုမာရကဿပ အသက်နှစ်ဆယ်ကို ပဋ္ဌိသန္ဓေရက်ပါ ယူ၍ ပဋ္ဌင်းခံကြောင်း ပဋ္ဌင်းခံပြီးသော ရဟန်းတို့သည် ငါးပါးသော အနာတို့ဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သည်ကို တွေ့မြင်၍ ဆုံးမစစ်ဆေး မေးမြန်းအပ်ကြောင်း ပဋ္ဌင်းလောင်းများကို ဆုံးမစစ်ဆေး မေးမြန်းသောအခါ ရွံ့တီးရွံ့တွန့်ရှိသောအကြောင်း မျက်ကွယ်၌ ဆုံးမစစ်ဆေး မေးမြန်းရန် ခွင့်ပြုတော်မူကြောင်း သံဃာသည်လည်းကောင်း၊ ဝိနည်းကို မသိသော ရဟန်းသည်လည်းကောင်း၊ သမ္မုတိမရသော ရဟန်းသည်လည်းကောင်း ဆုံးမကြသောအကြောင်း ဆုံးမသော ဆရာနှင့် ပဋ္ဌင်းလောင်း အတူ သံဃာ့ထံသို့ မလာအပ်သောအကြောင်း ပဋ္ဌင်းခံပေးပါဟု တောင်းပန်အပ်သော အကြောင်း ဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့်ပဋ္ဌင်းခံအပ်ကြောင်းမှီရာ နိသယလေးပါးကို ပြောကြား အပ်ကြောင်း တစ်ပြိုင်နက် ပဋ္ဌင်းလောင်းသုံးယောက်ကို ပဋ္ဌင်းခံအပ်ကြောင်း ဤဆို အပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

ဤမဟာခန္ဓကဋ္ဌ ဝတ္ထုပေါင်း တစ်ရာ့ခုနှစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ရှိ၏။

မဟာခန္ဓက ပြီး၏။

၂–ဥပေါသထက္ခန္ဓက

၆၈–စည်းဝေးရန် ခွင့်ပြုခြင်း

၁၃၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဂိဇ္ဈကူဋ်တောင်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ (သာသနာတော်မှ) တစ်ပါးသော အယူရှိသည့် တိတ္ထိပရိဗိုဇ်တို့သည် တစ်ဆယ့် လေးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊

တစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ လဆန်းရှစ်ရက် လဆုတ်ရှစ်ရက်နေ့တို့၌လည်းကောင်း စည်းဝေး၍ တရားပြောဟောကုန်၏။

ထိုပရိဗိုဒ်တို့ အထံသို့ လူတို့သည် တရားနာခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်ကုန်၏၊ ထိုလူတို့သည် (သာသနာ တော်မှ) တစ်ပါးသော အယူရှိသည့် တိတ္ထိပရိဗိုဒ်တို့၌ ချစ်ခင်ကုန်၏၊ ကြည်ညိုကုန်၏၊ (သာသနာတော်မှ) တစ်ပါးသော အယူရှိသည့် တိတ္ထိပရိဗိုဒ်တို့သည် အသင်းအပင်းကို ရကုန်၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ကပ်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာ နေစဉ် "ယခုအခါ (သာသနာတော်မှ) တစ်ပါးသော အယူရှိသည့် တိတ္ထိပရိဗိုဒ်တို့သည် တစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ လဆန်းရှစ်ရက် လဆုတ် ရှစ်ရက်နေ့တို့၌လည်းကောင်း စည်းဝေး၍ တရားပြောဟောကုန်၏။ ထိုပရိဗိုဒ်တို့ အထံသို့ လူတို့သည် တရားနာခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်ကုန်၏၊ ထိုလူတို့သည် (သာသနာတော်မှ) တစ်ပါးသော အယူရှိသည့် ပရိဗိုဒ်တို့၌ ချစ်ခင်ကုန်၏၊ ကြည်ညိုကုန်၏၊ (သာသနာတော်မှ) တစ်ပါးသော အယူရှိသည့် တိတ္ထိပရိဗိုဒ်တို့သည် အသင်းအပင်းကို ရကုန်၏၊ အကယ်၍ အသျှင်ကောင်းတို့သည်လည်း တစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ လဆန်းရှစ်ရက် လဆုတ်ရှစ်ရက်နေ့တို့၌လည်းကောင်း စည်း ဝေးပါကုန်မူ ကောင်းလေစွ"ဟု စိတ်အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်း ကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ "အသျှင်ဘုရား ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာ နေသော အကျွန်ုပ်အား 'ယခုအခါ (သာသနာတော်မှ) တစ်ပါးသော အယူရှိသည့် ပရိဗိုဒ်တို့သည် တစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ လဆန်းရှစ်ရက် လဆုတ်ရှစ်ရက်နေ့တို့၌လည်းကောင်း၊ စည်းဝေး၍ တရားပြောဟောကြပါသည်၊ ထိုပရိဗိုဒ် တို့ အထံသို့ လူတို့သည် တရားနာခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်ကြပါသည်၊ ထိုလူတို့သည် (သာသနာတော်မှ) တစ်ပါးသော အယူရှိသည့် တိတ္ထိပရိဗိုဒ်တို့၌ ချစ်ခင်ကြပါသည်၊ ကြည်ညိုကြပါသည်၊ (သာသနာတော်မှ) တစ်ပါးသော အယူရှိသည့် တိတ္ထိပရိဗိုဒ်တို့သည် အသင်းအပင်းကို ရကြပါသည်။ အသျှင်ကောင်းတို့သည်လည်း တစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ လဆန်းရှစ်ရက် လဆုတ် ရှစ်ရက်နေ့တို့၌လည်းကောင်း စည်းဝေးပါကုန်မူ ကောင်းလေစွ'ဟု စိတ်အကြံဖြစ်ပါ၏။

အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင်ကောင်းတို့သည်လည်း တစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ လဆန်းရှစ်ရက် လဆုတ်ရှစ်ရက်နေ့တို့၌လည်းကောင်း စည်းဝေးတော်မူ ပါကုန်လော့"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက်

(တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်း စေပြီးသော် နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ တစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ လဆန်း ရှစ်ရက် လဆုတ်ရှစ်ရက်နေ့တို့၌လည်းကောင်း စည်းဝေးစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားက "တစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့၌လည်းကောင်း တစ်ဆယ့်ငါးရက် နေ့၌လည်းကောင်း၊ လဆန်းရှစ်ရက် လဆုတ်ရှစ်ရက်နေ့တို့၌လည်းကောင်း စည်းဝေးစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု တော်မူ၏"ဟု (နှလုံးပိုက်ကာ) တစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ လဆန်းရှစ်ရက်လဆုတ် ရှစ်ရက်နေ့တို့၌လည်းကောင်း စည်းဝေးပြီးလျှင် ဆိတ်ဆိတ်နေကုန်၏။ ထိုရဟန်း တို့အထံသို့ လူတို့သည် တရားနာခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်ကုန်၏၊ ထိုလူတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် တစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့် ငါးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ လဆန်းရှစ်ရက် လဆုတ်ရှစ်ရက်နေ့တို့၌လည်းကောင်း စည်းဝေးပြီးလျှင် အသော ဝက်တို့ကဲ့သို့ ဆိတ်ဆိတ်နေကုန်ဘိသနည်း၊ စည်းဝေးသောသူတို့မည်သည် တရားစကားကို ဟောသင့်သည် မဟုတ်ပါလော"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ တစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ လဆန်း ရှစ်ရက် လဆုတ်ရှစ်ရက်နေ့တို့၌လည်းကောင်း စည်းဝေးပြီးလျှင် တရားဟောခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၆၉–ပါတိမောက်ပြရန် ခွင့်ပြုခြင်း

၁၃၃။ ထိုအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ကပ်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာ နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား– "ငါသည် ရဟန်းတို့အတွက် ပညတ်ထားသော သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက် ပြစေခြင်းငှါ ခွင့်ပြုရမူ ကောင်းလေရာ၏၊ ထိုပါတိမောက်ပြခြင်းသည် ထိုရဟန်းတို့အား ဥပုသ်ကံ မည်သည် ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု အကြံဖြစ်တော်မူ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ညချမ်းအခါ တိတ်ဆိတ်စွာ နေတော်မူရာမှ ထတော်မူပြီးလျှင် ဤ အကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာ နေသော ငါအား ငါသည် ရဟန်းတို့ အတွက် ပညတ်ထားသော သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက်ပြစေခြင်းငှါ ခွင့်ပြုရမူ ကောင်းလေရာ၏၊ ထိုပါတိမောက်ပြခြင်းသည်လည်း ရဟန်းတို့အား ဥပုသ်ကံမည်သည် ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ပါတိမောက် ပြစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြရမည်၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၁၃၄။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥပုသ်ကို ပြုရာ၏၊ ပါတိမောက်ကို ပြရာ၏။

သံဃာသည် ရှေးဦးစွာ ပြုအပ်သော ပုဗ္ဗကိစ္စကိုးပါးကို ပြုပြီးပြီလော၊ အသျှင်ဘုရားတို့ (အာပတ်မှ) စင်ကြယ်သည်၏ အဖြစ်ကို ပြောကြားကြကုန်လော့၊ ပါတိမောက်ကို ပြပေအံ့၊ ထိုပါတိမောက်ကို အလုံးစုံသာလျှင် သူတော်ကောင်းဖြစ်ကုန်သော ငါတို့သည် ကောင်းစွာနာကုန်အံ့၊ နှလုံးသွင်းကုန်အံ့။ အကြင်ရဟန်းအား အာပတ်ရှိသည်ဖြစ်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ထင်စွာပြုရာ၏၊ အာပတ်မရှိပါမူ ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် အသျှင်တို့ကို အာပတ်မှ စင်ကြယ်ကုန်၏ဟူ၍ သိရ၏။ ဥပမာအားဖြင့် အသီးအသီး အမေးခံရသူ၏ ဖြေကြားခြင်းကဲ့သို့ ဤအတူသာလျှင် ဤသို့ သဘောရှိသော ပရိသတ်၌ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် အဖန်ဖန် မေးစီစစ်အပ်၏၊ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် အဖန်ဖန် ပြောကြားအပ်သည် ဖြစ်ပါ လျက် မိမိ၌ ထင်ရှားရှိသော အာပတ်ကို ထင်စွာ မပြုငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား သိလျက် ချွတ်ယွင်းသော စကားကို ဆိုခြင်းကြောင့် မုသာဝါဒဖြစ်၏။ အသျှင်တို့ သိလျက် ချွတ်ယွင်းသော စကားကို ဆိုခြင်းကို (ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော တရားဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏၊ ထို့ကြောင့် အာပတ်သင့်သော ရဟန်းသည် (အာပတ်ကို) အမှတ်ရသဖြင့် စင်ကြယ်ခြင်းကို အလိုရှိလျှင် ထင်ရှားရှိသော အာပတ်ကို ထင်စွာပြုရမည်၊ ထင်စွာပြုခြင်းကြောင့် ထိုရဟန်းအား ချမ်းသာ၏"ဟု (သိစေရမည်)။

ပါတိမောက်ပြရန်ခွင့်ပြုခြင်းအဖွင့်

၁၃၅။ ပါတိမောက် ဟူသည် ဤပါတိမောက္ခသံဝရသီလသည် ကုသိုလ်တရားတို့၏ အစဖြစ်၏၊ ဤ ပါတိမောက္ခသံဝရသီလသည် ကုသိုလ်တရားတို့၏ ရှေ့သွားဖြစ်၏၊ ဤပါတိမောက္ခသံဝရသီလသည် ကုသိုလ်တရားတို့၏ ရှေ့ဆောင်ဦးစီး အကြီးအမှူးဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် "ပါတိမောက်"ဟု ဆိုအပ်၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ ဟူသော ဤစကားသည် ချစ်ဖွယ်ပြောသော စကားဖြစ်၏၊ ဤစကားသည် အလေးအမြတ်ပြု၍ ပြောသော စကားဖြစ်၏။ အသျှင်တို့ဟူသော စကားသည် ရိုသေခြင်း နှိမ့်ချခြင်း တုံ့ဝပ်ခြင်းနှင့် တကွ ပြောသော စကားတည်း။

ပြပေအံ့ ဟူသည် ပြောကြားပေအံ့၊ ဟောပေအံ့၊ ပညတ်ပေအံ့၊ ထားပေအံ့၊ ဖွင့်ပေအံ့၊ ဝေဖန်ပေအံ့၊ ပေါ်အောင် ပြုပေအံ့၊ ထင်ရှားအောင် ပြပေအံ့။

ထို ဟူသည် ပါတိမောက်ကို ဆိုလို၏။ အလုံးစုံသာလျှင် သူတော်ကောင်းဖြစ်ကုန်သော ဟူသည် ထိုပရိသတ်၌ အကြင်မျှလောက်သော မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ မထေရ်ငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ မထေရ်လတ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း ရှိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ကို "အလုံးစုံသာလျှင် သူတော် ကောင်းဖြစ်ကုန်သော"ဟု ဆိုလို၏။

ကောင်းစွာ နာကုန်အံ့ ဟူသည် အရှိအသေပြု၍ နှလုံးသွင်းကာ အလုံးစုံကို စိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ဆောင်ကုန်အံ့ဟု ဆိုလို၏။

နှလုံးသွင်းကုန်အံ့ ဟူသည် တစ်ခုတည်းသော စိတ်ရှိကုန်သည် မပျံ့လွင့်သောစိတ် ရှိကုန်သည် မပင်ပန်းသော စိတ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ နာကုန်အံ့ဟု ဆိုလို၏။

အကြင်ရဟန်းအား အာပတ်ရှိသည်ဖြစ်ငြားအံ့ ဟူသည် မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းအားသော်လည်းကောင်း၊ မထေရ်ငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းအားသော်လည်းကောင်း၊ မထေရ်လတ်ဖြစ်သော ရဟန်းအားသော်လည်းကောင်း၊ ငါးပါးသော အာပတ်အစုတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော အာပတ်သော်လည်းကောင်း၊ ခုနစ်ပါးသော အာပတ်အစုတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော အာပတ်သော်လည်းကောင်း ရှိသည်ဖြစ်ငြားအံ့။

ထိုရဟန်းသည် ထင်စွာပြုရာ၏ ဟူသည် သံဃာအလယ်၌သော်လည်းကောင်း ဂိုဏ်းအလယ်၌သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ အထံ၌သော်လည်းကောင်း ထိုရဟန်းသည် ပြောကြားရာ၏၊ ထို ရဟန်းသည် ဖွင့်၍ ပြောရာ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထင်ရှားပေါ်လွင်အောင် ပြုရာ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထင်ရှား အောင် ပြုရာ၏။

အာပတ်မရှိ မည်သည် အာပတ်သို့ မရောက်သည်လည်းကောင်း၊ အာပတ်သင့်ပြီး၍ ထိုအာပတ်မှ ထမြောက်သည်လည်းကောင်း ဖြစ်၏။

ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏ ဟူသည် သည်းခံ၍ နေရမည်၊ မပြောဆိုရ။ အာပတ်မှ စင်ကြယ်ကုန်၏ ဟူ၍ သိရ၏ ဟူသည် သိရ၏ မှတ်ရ၏။ ဥပမာအားဖြင့် အသီးအသီး အမေးခံရသူ၏ ဖြေကြားခြင်းကဲ့သို့ ဟူသည် ဥပမာအားဖြင့် တစ်ယောက်သောသူသည် တစ်ယောက်သောသူကို မေးအပ်သည်ရှိသော် ဖြေကြားရာသကဲ့သို့ ဤအတူသာ လျှင် ထိုပရိသတ်သည် "ငါ့ကို မေး၏"ဟု သိရမည်ဟု ဆိုလို၏။

ဤသို့သဘောရှိသော ပရိသတ် ဟူသည် ရဟန်းပရိသတ်ကို ဆိုလို၏။ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် အဖန်ဖန် မေးစီစစ်အပ်၏ဟူသည် တစ်ကြိမ်လည်း ပြောကြားအပ်၏၊ နှစ်ကြိမ် မြောက်လည်း ပြောကြားအပ်၏၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ပြောကြားအပ်၏။

သိလျက် ဟူသည် သိသည် ဖြစ်ပါလျက် ကောင်းစွာ သိသည် ဖြစ်ပါလျက်။ ထင်ရှားရှိသော အာပတ်မည်သည် အာပတ်သို့ရောက်သည်လည်း ဖြစ်၏၊ အာပတ်သင့်ပြီး၍လည်း ထို အာပတ်မှ မထသေး။

ထင်စွာ မပြုငြားအံ့ ဟူသည် သံဃာအလယ်၌သော်လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းအလယ်၌သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်အထံ၌သော်လည်းကောင်း မကြားငြားအံ့၊ မဖွင့်ပြငြားအံ့၊ ထင်ရှားပေါ်လွင်အောင် မပြု ငြားအံ့၊ ထင်ရှားအောင် မပြငြားအံ့။

ထိုရဟန်းအား သိလျက် ချွတ်ယွင်းသော စကားကို ဆိုခြင်းကြောင့် မုသာဝါဒဖြစ်၏ ဟူသည် သိလျက် ချွတ်ယွင်းသော စကားကို ဆိုခြင်းကြောင့် အဘယ်အာပတ် သင့်သနည်း၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော တရားဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်၏ ဟူရာ၌ အဘယ်၏ အန္တရာယ်နည်းဟူမူ ပဌမဈာန်ကို ရခြင်း၏ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်၏၊ ဒုတိယဈာန်ကို ရခြင်း၏ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်၏၊ တတိယဈာန်ကို ရခြင်း၏ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်၏၊ စတုတ္ထဈာန်ကို ရခြင်း၏ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်၏၊ ဈာန် မဂ် သမာဓိ သမာပတ် နေက္ခမ္မ နိဿရဏ ပဝိဝေကဟု ဆိုအပ်သော ကုသိုလ်တရားတို့ကို ရခြင်း၏ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်၏။

ထို့ကြောင့် ဟူသည် ထိုအကြောင်းကြောင့်။ အမှတ်ရသဖြင့် ဟူသည် သိသဖြင့် ကောင်းစွာ သိသဖြင့်။ စင်ကြယ်ခြင်းကို အလိုရှိလျှင် ဟူသည် အာပတ်မှ ထခြင်းကို အလိုရှိလျှင် စင်ကြယ်ခြင်းကို အလို ရှိလျှင်။ ထင်ရှားရှိသော အာပတ် မည်သည် အာပတ်သို့ ရောက်သည်သော်လည်းကောင်း၊ အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ မထအပ်သေးသည်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်၏။

ထင်စွာပြုရမည် ဟူသည် သံဃာ့အလယ်၌သော်လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းအလယ်၌သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ အထံ၌သော်လည်းကောင်း ထင်ရှားအောင် ပြုရမည်။

ထင်စွာပြုခြင်းကြောင့် ထိုရဟန်းအား ချမ်းသာ၏ ဟူရာ၌ ထိုရဟန်းအား အဘယ်သို့သော ချမ်းသာ ဖြစ်သနည်းဟူမူ ပဌမဈာန်ကို ရခြင်းငှါ ချမ်းသာ၏၊ ဒုတိယဈာန်ကို ရခြင်းငှါ ချမ်းသာ၏၊ တတိယဈာန်ကို ရခြင်းငှါ ချမ်းသာ၏၊ စတုတ္ထဈာန်ကို ရခြင်းငှါ ချမ်းသာ၏၊ ဈာန် မဂ် သမာဓိ သမာပတ် နေက္ခမ္မနိဿရဏ ပဝိဝေကဟု ဆိုအပ်သော ကုသိုလ်တရားတို့ကို ရခြင်းငှါ ချမ်းသာ၏။

၁၃ဖ။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားသည် ပါတိမောက်ပြခြင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏"ဟု နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ပါတိမောက် ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ပါတိမောက်ကို မပြအပ်၊ ပြသော ထိုရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ "ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ ပါတိမောက်ပြခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားသည် ဥပုသ်နေ့ ၌ ပါတိမောက်ပြခြင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏"ဟု ပက္ခ၏ တစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ ရှစ်ရက်နေ့ ၌လည်းကောင်း တစ်ပက္ခလျှင် သုံးကြိမ် ပါတိမောက်ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တစ်ပက္ခ၌ သုံးကြိမ် ပါတိမောက် မပြအပ်၊ ပြသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ "ရဟန်းတို့ တစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့၌လည်းကောင်း တစ်ပက္ခလျှင် ပါတိမောက်ကို တစ်ကြိမ်သာ ပြခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မိမိ မိမိတို့၏ ပရိသတ်ဖြင့် ပရိသတ်ရှိသလောက် ပါတိမောက် ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မိမိ မိမိတို့၏ ပရိသတ်ဖြင့် ပရိသတ်ရှိသလောက် ပါတိမောက်ကို မပြအပ်၊ ပြသော ရဟန်းအား

ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။ "ရဟန်းတို့ ညီညွတ်သော ရဟန်းတို့အတွက် ဥပုသ်ကံကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် ရဟန်းတို့အား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'ညီညွတ်သော ရဟန်းတို့အတွက် ဥပုသ်ကံကို ပညတ်တော်မူ၏'၊ အဘယ်မျှသော ရဟန်းတို့သည် ညီညွတ်ခြင်း 'သာမဂ္ဂီ' ဖြစ်သနည်း၊ တစ်ကျောင်း တည်းနေ ရဟန်းတို့သည် ညီညွတ်ခြင်း ဖြစ်လေသလော၊ သို့မဟုတ် မြေပြင်ရှိ ရဟန်းအားလုံးတို့သည် ညီညွတ်ခြင်း ဖြစ်လေသလော"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ အတူနေသမျှ ရဟန်းတို့ကို ညီညွတ်ခြင်း 'သာမဂ္ဂီ'ဟု ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၇၀–မဟာကပ္ပိနဝတ္ထု

၁၃၇။ တစ်ရံရောအခါ အသျှင်မဟာကပ္ပိနသည် ရာဇဂြိုလ်ပြည် မဒ္ဒကုစ္ဆိ သမင်တောခွံ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာနေသော အသျှင်မဟာကပ္ပိနအား "ငါသည် ဥပုသ်ပြုရာသို့ သွားရအံ့လော၊ မသွားဘဲ နေရအံ့လော၊ သံဃာ့ကံပြုရာသို့ သွားရအံ့လော၊ မသွားဘဲ နေရအံ့လော။ စင်စစ် ငါသည်ကား လွန်ကဲသော စင်ကြယ်ခြင်းဖြင့် စင်ကြယ်သူပေတည်း"ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်မဟာကပ္ပိန၏ စိတ်အကြံကို ကိုယ်တော်၏ စိတ်ဖြင့် သိတော်မူ၍ အားရှိသောယောဂျားသည် ကွေးသောလက်မောင်းကို ဆန့်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆန့်သောလက်မောင်း ကို ကွေးသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဤအတူသာလျှင် ဂိဇ္ဈကူဋ်တောင်မှ ကွယ်ခဲ့၍ မဒ္ဒကုစ္ဆိ သမင်တော အသျှင်မဟာကပ္ပိန၏ မျက်မှောက်၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။ အသျှင်မဟာကပ္ပိနသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လေ၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော အသျှင်မဟာကပ္ပိနကို မြတ်စွာဘုရားသည် "ကပ္ပိန ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ကပ်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာ နေသော သင့်အား ငါသည် ဥပုသ်ပြုရာသို့ သွားရအံ့လော၊ မသွားဘဲ နေရအံ့လော၊ သံဃာ့ကံ ပြုရာသို့ သွားရအံ့လော၊ မသွားဘဲ နေရအံ့လော၊ စင်စစ် ငါသည်ကား လွန်ကဲသော စင်ကြယ်ခြင်းဖြင့် စင်ကြယ်သော သူပေတည်း"ဟု စိတ်အကြံဖြစ်သည် မဟုတ်လော ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင် ဘုရား ဤအတိုင်း အကြံဖြစ်သည် မှန်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

မကောင်းမှုမှ အပပြုပြီးသော သင်တို့သည် အကယ်၍ ဥပုသ်ကို အရိုအသေ မပြုကုန်အံ့၊ အလေးအမြတ် မပြုကုန်အံ့၊ မမြတ်နိုးကုန်အံ့၊ မပူဇော်ကုန်အံ့၊ သို့ဖြစ်လျှင် အဘယ်သူသည် ဥပုသ်ကို အရိုအသေ ပြုလတ္တံ့နည်း၊ အလေးအမြတ် ပြုလတ္တံ့နည်း၊ မြတ်နိုး လတ္တံ့နည်း၊ ပူဇော်လတ္တံ့နည်း၊ မကောင်းမှုမှ အပပြုပြီးသော ရဟန်း သင်သည် ဥပုသ်ပြုရာသို့ သွား လော့၊ သံဃာ့ကံပြုရာသို့ သွားလော့၊ မသွားဘဲ မနေလင့်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ"ဟု အသျှင်မဟာကပ္ပိနသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံလေ၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်မဟာကပ္ပိနကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေတော်မူပြီးလျှင် အားရှိသော ယောဂျားသည် ကွေးသောလက်မောင်းကို

ဆန့်သကဲ့သို့ ဆန့်သောလက်မောင်းကို ကွေးသကဲ့သို့ ဤအတူသာလျှင် မဒ္ဒကုစ္ဆိ သမင်တော အသျှင်မဟာကပ္ပိနဏ၏ မျက်မှောက်မှ ကွယ်ခဲ့၍ ဂိဇ္ဈကူဋ်တောင်၌ ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏။

၇၁–သိမ်ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၁၃၈။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့အား "မြတ်စွာဘုရားသည် အတူနေသမျှ ရဟန်းတို့ကို ညီညွတ်ခြင်း 'သာမဂ္ဂီ'ဟု ပညတ်တော်မူ၏၊ အဘယ်မျှလောက်တို့သည် အတူနေဖြစ်သနည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သိမ်ကို သမုတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ နိမိတ်တို့ ကို ကြားရမည်၊ တောင်နိမိတ် ကျောက်နိမိတ် တောနိမိတ် သစ်ပင်နိမိတ် ခရီးနိမိတ် တောင်ပို့နိမိတ် မြစ်နိမိတ် ရေနိမိတ်တို့ကို ကြားရမည်။ နိမိတ်တို့ကို ပြောကြားပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကိုသိစေရမည်–

၁၃၉။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ နိမိတ်တို့ကို ပြောကြားအပ်ပါပြီ၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤနိမိတ်တို့ဖြင့် အတူနေ အတူဥပုသ်ပြုရာ ဖြစ်သော သိမ်ကို သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ နိမိတ်တို့ကို ပြောကြားအပ်ပါပြီ၊ သံဃာသည် ဤနိမိတ်တို့ဖြင့် အတူနေ အတူဥပုသ်ပြုရာ ဖြစ်သော သိမ်ကို သမုတ်၏၊ ဤနိမိတ်တို့ဖြင့် အတူနေ အတူဥပုသ်ပြုရာ ဖြစ်သော သိမ်သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤနိမိတ်တို့ဖြင့် အတူနေ အတူဥပုသ်ပြုရာ ဖြစ်သော သိမ်ကို သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

၁၄၀။ တစ်ရံရောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားသည် သိမ်သမုတ်ခြင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏"ဟု လေးယူဇနာ ငါးယူဇနာ ခြောက်ယူဇနာရှိသော အလွန်ကြီးသော သိမ်တို့ကို သမုတ်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ဥပုသ်ပြုရာသို့ လာသည်ရှိသော် ပါတိမောက်ကို ပြစဉ်လည်း ရောက်လာကုန်၏၊ ပြပြီး ကာမျှ၌လည်း ရောက်လာကုန်၏၊ ဥပုသ်ပြုရာသို့ မရောက်မီ အကြား၌လည်း နေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လေးယူဇနာ ငါးယူဇနာ ခြောက်ယူဇနာရှိသော အလွန်ကြီးသော သိမ်တို့ကို မသမုတ်အပ်၊ သမုတ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ "ရဟန်းတို့အလွန်ဆုံး သုံးယူဇနာရှိသော သိမ်ကို သမုတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း၌ သိမ်ကို သမုတ်ကုန်၏။ ဥပုသ်ပြုရာသို့ လာသည်ရှိသော် ရဟန်းတို့သည်လည်း မျောကုန်၏၊ သပိတ်တို့သည်လည်း မျောကုန်၏၊ သင်္ကန်းတို့သည်လည်း မျောကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မြစ်တစ်ဖက် ကမ်း၌ သိမ်ကို မသမုတ်အပ်၊ သမုတ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။ "ရဟန်းတို့ အကြင် အရပ်၌ အမြဲထားသော လှေ အမြဲခင်းသော တံတားရှိသော မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း သိမ်ကို သမုတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၇၂-ဥပုသ်အိမ်

၁၄၁။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် ပရိဝုဏ်စဉ်အလိုက် (ပါတိမောက်ပြရာ အရပ်ကို) မချိန်း ချက်ဘဲ ပါတိမောက်ပြကုန်၏။ ဧည့်သည် ရဟန်းတို့သည် "ယနေ့ အဘယ်အရပ်၌ ဥပုသ်ကို ပြုရအံ့ နည်း"ဟု မသိကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပရိဝုဏ်စဉ် အလိုက် (ပါတိမောက်ပြရာ အရပ်ကို) မချိန်းချက်ဘဲ ပါတိမောက်ကို မပြအပ်၊ ပြသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ သံဃာအလိုရှိသော နှစ်ဖက်စောင်းမိုးကျောင်း တစ်ဖက်စောင်းမိုး ကျောင်း ပြာသာဒ် ပြာသာဒ်ဦးပြည်း လိုဏ်ဂူတို့ကို ဥပုသ်အိမ်သမုတ်၍ ဥပုသ်ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့သမုတ်ရမည်၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရ မည်– "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ကျောင်းကို ဥပုသ်အိမ်ဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤ မည်သော ကျောင်းကို ဥပုသ်အိမ်ဟု သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ကျောင်းကို ဥပုသ်အိမ်ဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ကျောင်းကို ဥပုသ်အိမ်ဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

ထိုအခါ (မဟာသိမ်အတွင်းရှိ) ကျောင်းတိုက်တစ်ခု၌ ဥပုသ်အိမ် နှစ်အိမ် သမုတ်ထားကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် "ဤဥပုသ်အိမ်၌ ဥပုသ်ပြုလတ္တံ့၊ ဤဥပုသ်အိမ်၌ ဥပုသ်ပြုလတ္တံ့"ဟု နှစ်ခုသော ဥပုသ် အိမ်၌ စည်းဝေးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တစ်ကျောင်းတည်း၌ ဥပုသ်အိမ် နှစ်အိမ် မသမုတ်အပ်၊ သမုတ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏၊ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်အိမ်တစ်ခုကို နုတ်ပြီးလျှင် ဥပုသ်အိမ်တစ်ခု၌ ဥပုသ်ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ နုတ်ရမည်၊ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်– "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဥပုသ် အိမ်ကို နုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဥပုသ်အိမ်ကို နုတ်၏၊ ဤမည်သော ဥပုသ်အိမ်ကို နုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည်ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ဥပုသ်အိမ်ကို နုတ်ပယ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည်, အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

၇၃–ဥပုသ်အိမ်ဥပစာ ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၁၄၂။ တစ်ရံရောအခါ (မဟာသိမ်အတွင်း) ကျောင်းတိုက်တစ်ခုခု အလွန်သေးငယ်သော ဥပုသ်အိမ်ကို သမုတ်ထား၏၊ ထိုဥပုသ်နေ့၌ များစွာသော ရဟန်းသံဃာသည် စည်းဝေး၏။ ရဟန်းတို့သည် မသမုတ်အပ်သော မြေ၌ နေလျက် ပါတိမောက်ကို နာကုန်၏။ ထို့နောက် ထိုရဟန်းတို့အား "မြတ်စွာ ဘုရားသည် 'ဥပုသ်အိမ်ကို သမုတ်၍ ဥပုသ်ကို ပြုရမည်'ဟု ပညတ်တော်မူ၏၊ ငါတို့သည်ကား မသမုတ်အပ်သော မြေ၌ နေကုန်လျက် ပါတိမောက်ကို နာကုန်၏၊ ငါတို့သည် ဥပုသ်ကို ပြုသည်မည် သလော မမည်သလော"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ (ဥပေါသထာဂါရ) သမုတ်အပ်သော မြေ၌ဖြစ်စေ၊ မသမုတ်အပ်သော မြေ၌ဖြစ်စေ နေသော ရဟန်းတို့သည် ပါတိမောက်ကို ကြားနာလျှင် ဥပုသ်ကို ပြုသည်ပင် မည်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် အလိုရှိသလောက် ကြီးသော ဥပုသ်အိမ်ဦး ဥပစာကို သမုတ်လော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ နိမိတ်တို့ကို ကြားရမည်၊ နိမိတ်တို့ကို ကြားပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ နိမိတ်တို့ကို ကြားအပ်ပါပြီ၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအုံ့၊ သံဃာသည် ဤနိမိတ်တို့ဖြင့် ဥပုသ်အိမ်ဦး ဥပစာကို သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ နိမိတ်တို့ကို ကြားအပ်ပါပြီ၊ သံဃာသည် ဤနိမိတ်တို့ဖြင့် ဥပုသ်အိမ်ဦး ဥပစာကို သမုတ်၏၊ ဤနိမိတ်တို့ဖြင့် ဥပုသ်အိမ်ဦး ဥပစာသမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

သံဃာသည် ဤနိမိတ်တို့ဖြင့် ဥပုသ်အိမ်ဦး ဥပစာကို သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည်, အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

ထိုအခါ ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ထိုဥပုသ်နေ့ဝယ် သီတင်းငယ် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရှေးဦးစွာ စည်းဝေးပြီးလျှင် "မထေရ်ကြီးတို့သည် မလာကြကုန်သေး"ဟု ဖဲခွါထွက်သွားကုန်၏။ အချိန်လင့်မှ ဥပုသ် ပြုရ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ထိုဥပုသ်နေ့၌ မထေရ် ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရှေးဦးစွာ စည်းဝေးစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုလ်ပြည်၌ များစွာသော ကျောင်းတိုက်တို့သည် (မဟာသိမ်ဖြစ်၍) သိမ်တူကြကုန်၏။ ထိုကျောင်းတိုက်တို့၌ ရဟန်းတို့သည် "ငါတို့၏ ကျောင်းတိုက်၌ ဥပုသ်ပြုသင့်၏၊ ငါတို့၏ ကျောင်းတိုက်၌ ဥပုသ်ပြုသင့်၏"ဟု ငြင်းခုံကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်း တို့ ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ များစွာသော ကျောင်းတိုက်တို့သည် သိမ်တူကြကုန်၏၊ ထိုကျောင်းတိုက်တို့၌ ရဟန်းတို့သည် "ငါတို့၏ ကျောင်းတိုက်၌ ဥပုသ်ပြုသင့်၏၊ ငါတို့၏ ကျောင်းတိုက်၌ ဥပုသ်ပြုသင့်၏"ဟု ငြင်းခုံကြကုန်အံ့။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့သည် တပေါင်းတည်း စည်းဝေးပြီးလျှင် ဥပုသ်ပြုရမည်။ သို့မဟုတ် မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းနေသည့်ကျောင်း၌ စည်းဝေးပြီးလျှင် ဥပုသ်ပြုရ မည်၊ ဝဂ်ဖြစ်သော 'အစုကွဲသော' သံဃာသည် ဥပုသ်မပြုအပ်သည်သာတည်း၊ ပြုသော ရဟန်းအား ဒုက္ခ၌အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၇၄–အဝိပ္ပဝါသသိမ် ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၁၄၃။ တစ်ရံရောအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အန္ဓကဝိန္ဒမည်သော အရပ်မှ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဥပုသ်ပြုရန် လာသည်ရှိသော် လမ်းခရီးအကြား၌ မြစ်ကို ကူးစဉ် အနည်းငယ် မျောပါသွားလေ၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုအသျှင်မဟာကဿပ၏ သင်္ကန်းတို့သည် ရေစွတ်စိုကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် အသျှင်မဟာ ကဿပကို "ငါ့သျှင် အဘယ့်ကြောင့် သင်၏ သင်္ကန်းတို့သည် ရေစွတ်စိုကုန်သနည်း"ဟု မေးကြကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် အန္ဓက ဝိန္ဒမည်သော အရပ်မှ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဥပုသ်ပြုရန် လာသည်ရှိသော် လမ်းခရီးအကြား၌ မြစ်ကိုကူးစဉ် အနည်းငယ် မျောပါသွား၏၊ ထို့ကြောင့် ငါ၏ သင်္ကန်းတို့သည် ရေစွတ်စိုကုန်၏ဟု (ပြောဆို၏)။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သံဃာသည် အတူနေ အတူဥပုသ်ပြုရာဖြစ်သော သိမ်ကို သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာသည် ထိုသိမ်ကို သင်္ကန်း သုံးထည်နှင့် ကင်း၍ နေနိုင်သော သိမ်ဖြစ်အောင် သမုတ်လော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်– "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် အတူနေ အတူဥပုသ်ပြုရာဖြစ်သော သိမ်ကို သမုတ်အပ်ပြီ၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ထိုသိမ်ကို သင်္ကန်းသုံးထည်နှင့် ကင်း၍ နေနိုင်သော 'အဝိပ္ပဝါသ' သိမ်ဖြစ်အောင် သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် အတူနေ အတူဥပုသ်ပြုရာဖြစ်သော သိမ်ကို သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာသည် ထိုသိမ်ကို

သက်နှံးသုံးထည်နှင့် ကင်းရှ် နေနိုင်သော 'အဝိပ္ပဝါသ' သိမ်ဖြစ်အောင် သမုတ်၏၊ ဤသိမ်ကို သက်နှံးသုံးထည်နှင့် ကင်းရှ် နေနိုင်သော 'အဝိပ္ပဝါသ' သိမ်ဖြစ်အောင် သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် သက်နှံးသုံးထည်နှင့် ကင်းရှ် နေနိုင်သော 'အဝိပ္ပဝါသ' သိမ်ဖြစ်အောင် သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေ သဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

ထိုအခါ၌ ရဟန်းတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားသည် သက်နှံးသုံးထည်နှင့် ကင်းရှ် နေနိုင်သော 'အဝိပ္ပဝါသ' သိမ်သမုတ်ခြင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏"ဟု ရွာတွင်း၌ သက်နှံးတို့ကို ထားကုန်၏။ ထိုသက်နှံးတို့သည် ပျောက်ကုန်၏၊ မီးလောင်ကုန်၏၊ ကြွက်ခဲကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် မကောင်းသော အဝတ်ရှိကုန်၏၊ ခေါင်းပါးသော သက်နှံးရှိကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မကောင်းသော အဝတ်, ခေါင်းပါးသော သက်နှံးရှိကုန်သနည်း"ဟု မေးကြကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားက "သက်နှံးသုံးထည်နှင့် ကင်းရှ် နေနိုင်သော 'အဝိပ္ပဝါသ' သိမ်သမုတ်ခြင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏"ဟု ရွာတွင်း၌ သက်နှံးတို့ကို ထားခဲ့ကုန်၏၊ ထိုသက်နှံးတို့သည် ပျောက်ကုန်၏၊ မီးလောင်ကုန်၏၊ ကြွက်ခဲကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် ငါတို့သည် မကောင်းသော အဝတ်, ခေါင်းပါးသော သက်နှံးရှိကုန်၏ဟု (ပြော ဆိုကုန်၏)။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သံဃာသည် အတူနေ အတူဥပုသ်ပြုရာဖြစ်သော သိမ်ကို သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာသည် ထိုသိမ်ကို သက်နှံးသုံးထည်နှင့် ကင်းရှ် နေနိုင်သော 'အဝိပ္ပဝါသ' သိမ်ဖြစ်အောင် ရွာကိုလည်းကောင်း၊ ရွာ၏ဥပစာကိုလည်းကောင်း ချန်ထား၍ သမုတ်လော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေ ရမည်–

၁၄၄။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် အတူနေ အတူဥပုသ်ပြုရာဖြစ်သော သိမ်ကို သမုတ်အပ်ပြီ၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျှောက် ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအုံ့၊ သံဃာသည် သက်နှံးသုံးထည်နှင့် ကင်းရှ် နေနိုင်သော 'အဝိပ္ပဝါသ' သိမ်ကို ရွာကိုလည်းကောင်း၊ ရွာ၏ ဥပစာကိုလည်းကောင်း ချန်ထား၍ သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် အတူနေ အတူဥပုသ်ပြုရာဖြစ်သော သိမ်ကို သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာသည် သက်နှံးသုံးထည်နှင့် ကင်းရှ် နေနိုင်သော 'အဝိပ္ပဝါသ' သိမ်ကို ရွာကိုလည်းကောင်း၊ ရွာ၏ ဥပစာကိုလည်းကောင်း ချန်ထား၍ သမုတ်၏၊ သက်နှံးသုံးထည်နှင့် ကင်းရှ် နေနိုင်သော ရွာကိုလည်းကောင်း၊ ရွာ၏ ဥပစာ ကိုလည်းကောင်း ချန်ထား၍ 'အဝိပ္ပဝါသ' သိမ်သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် သက်နှံးသုံးထည်နှင့် ကင်းရှ် နေနိုင်သော 'အဝိပ္ပဝါသ' သိမ်ကို ရွာကိုလည်းကောင်း၊ ရွာ၏ဥပစာကိုလည်းကောင်း ချန်ထား၍ သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား

နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

၇၅–သိမ်နုတ်ခြင်း

ရဟန်းတို့ သိမ်သမုတ်လိုသော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ အတူနေရာ 'သမာနသံဝါသ' သိမ်ကို သမုတ်ရမည်၊ နောက်မှ သင်္ကန်းသုံးထည်နှင့် ကင်း၍ နေနိုင်သော 'အဝိပ္ပဝါသ' သိမ်ကို သမုတ်ရမည်။

ရဟန်းတို့ သိမ်နုတ်လိုသော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ သင်္ကန်းသုံးထည်နှင့် ကင်း၍ နေနိုင်သော 'အဝိပ္ပဝါသ' သိမ်ကို နုတ်ရမည်၊ နောက်မှ သမာနသံဝါသသိမ်ကို နုတ်ရမည်။

ရဟန်းတို့ သင်္ကန်းသုံးထည်နှင့် ကင်း၍ နေနိုင်သော 'အဝိပ္ပဝါသ' သိမ်ကို ဤသို့ နုတ်ရမည်၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိရေမည်–

၁၄၅။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် သင်္ကန်းသုံးထည်နှင့် ကင်း၍ နေနိုင်သော 'အဝိပ္ပဝါသ' သိမ်ကို သမုတ်ထားပြီးပါပြီ၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအုံ့၊ သံဃာသည် သင်္ကန်းသုံးထည်နှင့် ကင်း၍ နေနိုင်သော 'အဝိပ္ပဝါသ' သိမ်ကို နုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် သင်္ကန်းသုံးထည်နှင့် ကင်း၍ နေနိုင်သော 'အဝိပ္ပဝါသ' သိမ်ကို သမုတ်ထားပြီးပါပြီ၊ သံဃာသည် သင်္ကန်းသုံးထည်နှင့် ကင်း၍ နေနိုင်သော 'အဝိပ္ပဝါသ' သိမ်ကို နုတ်၏၊ သင်္ကန်းသုံးထည်နှင့် ကင်း၍ နေနိုင်သော 'အဝိပ္ပဝါသ' သိမ်နုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

သံဃာသည် သင်္ကန်းသုံးထည်နှင့် ကင်း၍ နေနိုင်သော 'အဝိပ္ပဝါသ' သိမ်ကို နုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤ နှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ သမာနသံဝါသ သိမ်ကို ဤသို့ နုတ်ရမည်၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၁၄၆။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် သမာနသံဝါသသိမ်ကို သမုတ်ထားပြီးပါပြီ၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအုံ့၊ သံဃာသည် သမာနသံဝါသသိမ်ကို နုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် သမာနသံဝါသ သိမ်ကို သမုတ်ထားပြီးပါပြီ၊ သံဃာသည် ထိုသမာနသံဝါသသိမ်ကို နုတ်၏၊ ထို

သမာနသံဝါသ သိမ်နုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ထိုသမာနသံဝါသ သိမ်ကို နုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

၇၆–ဂါမသိမ်စသည်

၁၄၇။ ရဟန်းတို့ သိမ်မသမုတ်ဘဲ အပိုင်းအခြားမရှိဘဲ ရွာနိုဂုံးကို အမှီပြု၍ နေ၏။ ထိုရွာ၏ ရွာ အပိုင်းအခြား ထိုနိုဂုံး၏ နိုဂုံးအပိုင်းအခြားသည် ထိုရွာ နိုဂုံး၌ အတူနေ အတူဥပုသ်ပြုရာဖြစ်သော သမာန သံဝါသသိမ် မည်၏။

ရဟန်းတို့ ရွာမဟုတ်သော တောင်ဖြစ်မူ ထက်ဝန်းကျင်မှ (တစ်အင်္ဂ နှစ်ရလျှင် နှစ်ဆယ့်ရှစ်တောင် ပမာဏရှိသော) အင်္ဂ နှစ်ရခုနှစ်ခု အပိုင်းအခြားရှိသော အရပ်သည် အတူနေ အတူဥပုသ်ပြုရာဖြစ်သော သမာနသံဝါသသိမ် မည်၏။

ရဟန်းတို့ မြစ်တစ်ခုလုံးသည် သိမ်မဟုတ်၊ သမုဒ္ဒရာတစ်စင်းလုံးသည် သိမ်မဟုတ်၊ ထုံးအိုင် တစ်အိုင်လုံးသည် သိမ်မဟုတ်၊ ရဟန်းတို့ ထိုမြစ် သမုဒ္ဒရာ ထုံးအိုင်တို့၌ အားအလယ်အလတ်ရှိသော ယောကျ်ား၏ ထက်ဝန်းကျင်မှ အားကုန် ပက်ကြဲသော ရေတစ်ကျဖြင့် ဤပိုင်းခြားရာ အရပ်သည် အတူနေ အတူဥပုသ်ပြုရာ ဖြစ်သော သမာနသံဝါသိမ် မည်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၄၈။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သိမ်အချင်းချင်း စပ်၍ ဖွဲ့ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အကြင်ရဟန်းတို့၏ သိမ်သည် ရှေးဦးစွာ သမုတ်ထား၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ ထိုရှေးဦးစွာ သမုတ်သော ကံသည် တရားနှင့် လျော်၏၊ မပျက်စီး၊ အကြောင်းအား ထိုက်၏။ ရဟန်းတို့ အကြင်ရဟန်းတို့၏ သိမ်သည် နောက်မှ သမုတ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ ထို့နောက်မှ သမုတ်သော ကံသည် တရားနှင့် မလျော်၊ ပျက်စီး၏၊ အကြောင်းအား မထိုက်။ ရဟန်းတို့ သိမ် အချင်းချင်း စပ်၍ မဖွဲ့အပ်၊ စပ်၍ ဖွဲ့သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သိမ်အချင်းချင်း လွှမ်းမိုး၍ ဖွဲ့ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အကြင်ရဟန်းတို့၏ သိမ်သည် ရှေးဦးစွာ သမုတ်ထား၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ ထိုရှေးဦးစွာ သမုတ်သော ကံသည် တရားနှင့် လျော်၏၊ မပျက်စီး၊ အကြောင်းအား ထိုက်၏။ ရဟန်းတို့ အကြင်ရဟန်းတို့၏ သိမ်သည် နောက်မှ သမုတ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ ထို့နောက်မှ သမုတ်သော ကံသည် တရားနှင့် မလျော်၊ ပျက်စီး၏၊ အကြောင်းအား မထိုက်။ ရဟန်းတို့ သိမ် အချင်းချင်း လွှမ်းမိုး၍ မဖွဲ့အပ်၊ လွှမ်းမိုး၍ ဖွဲ့သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ "ရဟန်းတို့ သိမ်သမုတ်လိုသော ရဟန်းသည် သိမ်တို့၏ နယ်ခြား 'သီမန္တရိက်' ကို ချန်ထား၍ သမုတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၇၇–ဥပုသ်အပြား

၁၄၉။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့အား "ဥပုသ်တို့သည် အဘယ်မျှ ရှိကုန်သနည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်တို့သည် တစ်ဆယ့် လေးရက်ဥပုသ် တစ်ဆယ့်ငါးရက်ဥပုသ် ဟူ၍ နှစ်ပါးရှိကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် ရဟန်းတို့အား "ဥပုသ်ကံတို့သည် အဘယ်မျှ ရှိကုန်သနည်း"ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်ကံတို့သည် တရားနှင့် မလျော် ၍ ဝဂ်ဖြစ်သော 'အစုကွဲသော' ဥပုသ်ကံ၊ တရားနှင့် မလျော်၍ ညီညွတ်သော ဥပုသ်ကံ၊ တရားနှင့် လျော်၍ ဝဂ်ဖြစ်သော 'အစုကွဲသော' ဥပုသ်ကံ၊ တရားနှင့် လျော်၍ ညီညွတ်သော ဥပုသ်ကံ ဟူ၍ လေးပါးရှိကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုလေးပါးသော ဥပုသ်ကံတို့တွင် တရားနှင့် မလျော်၍ ဝဂ်ဖြစ်သော ဥပုသ်ကံကို မပြုအပ်၊ ငါသည်လည်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဥပုသ်ကံကို ခွင့်မပြု။ ရဟန်းတို့ ထိုလေးပါးသော ဥပုသ် ကံတို့တွင် တရားနှင့် မလျော်၍ ညီညွတ်သော ဥပုသ်ကံကိုလည်း မပြုအပ်၊ ငါသည်လည်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဥပုသ် ကံကို ခွင့်မပြု။ ရဟန်းတို့ ထိုလေးပါးသော ဥပုသ်ကံတို့တွင် တရားနှင့် လျော်၍ ဝဂ်ဖြစ်သော ဥပုသ်ကံကိုလည်း မပြုအပ်၊ ငါသည်လည်း ဤသို့သဘောရှိသော ဥပုသ်ကံကို ခွင့်မပြု။ ရဟန်းတို့ ထိုလေးပါးသော ဥပုသ်ကံတို့တွင် တရားနှင့် လျော်၍ ညီညွတ်သော ဥပုသ်ကံကိုသာ ပြုရမည်၊ ငါသည်လည်း ဤသို့သဘောရှိသော ဥပုသ်ကံကိုသာ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ထို့ကြောင့် ဤသာသနာတော်၌ တရားနှင့် လျော်၍ ညီညွတ်သော ဥပုသ်ကံကိုသာ ပြုကုန်အံ့ဟု သင်တို့သည် ကျင့်ကြံအားထုတ် ကြရာသတည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၇၈–အကျဉ်းအားဖြင့် ပါတိမောက်ပြခြင်းစသည်

၁၅၀။ ထို့နောက် ရဟန်းတို့အား "ပါတိမောက် ပြခြင်းတို့သည် အဘယ်မျှ ရှိကုန်သနည်း"ဟု အကြံဖြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပါတိမောက် ပြခြင်းတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း၊ နိဒါန်းကို ပြပြီး၍ အကြွင်းကို သုတသဒ္ဒါဖြင့် ကြားရမည်၊ ဤကား ပဌမပါတိမောက် ပြခြင်းတည်း။ နိဒါန်းနှင့် ပါရာဇိကလေးပါးတို့ကို ပြပြီး၍ အကြွင်းကို သုတသဒ္ဒါဖြင့် ကြားရမည်၊ ဤကား ဒုတိယပါတိမောက် ပြခြင်းတည်း။ နိဒါန်း ပါရာဇိကလေးပါးနှင့် သံဃာဒိသေသ တစ်ဆယ့်သုံးပါးတို့ကို ပြပြီး၍ အကြွင်းကို သုတသဒ္ဒါဖြင့် ကြားရမည်၊ ဤကား တတိယပါတိမောက် ပြခြင်းတည်း။ နိဒါန်း ပါရာဇိကလေးပါး သံဃာဒိသေသ တစ်ဆယ့်သုံးပါးနှင့် အနိယတ နှစ်ပါးတို့ကို ပြပြီး၍ အကြွင်းကို သုတသဒ္ဒါဖြင့် ကြားရမည်၊

ဤကား စတုတ္ထပါတိမောက် ပြခြင်းတည်း။ အကျယ်ပြခြင်းသည် ပဋ္ဌမပါတိမောက် ပြခြင်းမည်၏။ ရဟန်းတို့ ပါတိမောက် ပြခြင်းတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားက အကျဉ်းအားဖြင့် ပါတိမောက်ပြခြင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏"ဟု အခါခပ်သိမ်း အကျဉ်းအားဖြင့်သာ ပါတိမောက်ကို ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အကျဉ်းအားဖြင့် ပါတိမောက်ကို မပြအပ်၊ ပြသော ရဟန်း အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်ရှိ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လူရိုင်းတို့၏ ဘေးရန်သည် ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့သည် အကျယ်အားဖြင့် ပါတိမောက် ပြခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ အန္တရာယ်ရှိခဲ့သော် အကျဉ်းအားဖြင့် ပါတိမောက် ပြခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အန္တရာယ်မရှိဘဲလည်း အကျဉ်းအားဖြင့် ပါတိမောက်ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အန္တရာယ်မရှိဘဲ အကျဉ်းအားဖြင့် ပါတိမောက်ကို မပြအပ်၊ ပြသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အန္တရာယ်ရှိခဲ့သော် အကျဉ်းအားဖြင့် ပါတိမောက် ပြခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ထိုပါတိမောက်ပြရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့တို့ကား အန္တရာယ်တို့တည်း၊ မင်းအန္တရာယ်၊ ခိုးသူအန္တရာယ်၊ မီးအန္တရာယ်၊ ရေအန္တရာယ်၊ လူအန္တရာယ်၊ ဘီလူးအန္တရာယ်၊ သားရဲအန္တရာယ်၊ မြွေကင်း သန်း အန္တရာယ်၊ အသက်၏ အန္တရာယ်၊ မြတ်သော အကျင့်၏ အန္တရာယ်တို့တည်း။ "ရဟန်းတို့ ဤသို့ သဘောရှိသော အန္တရာယ်တို့ကြောင့် အကျဉ်းအားဖြင့် ပါတိမောက်ကို ပြခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ အန္တရာယ် မရှိခဲ့သော် အကျယ်အားဖြင့် ပါတိမောက်ပြခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သံဃာ့အလယ်၌ မတိုက်တွန်းဘဲ တရားဟောကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သံဃာ့အလယ်၌ မတိုက်တွန်းဘဲ တရားမဟော အပ်၊ ဟောသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ "ရဟန်းတို့ မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းသည် ကိုယ်တိုင် တရားဟောခြင်းငှါသော်လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကို တိုက်တွန်းခြင်းငှါသော်လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၇၉–ဝိနည်းကို မေးခြင်း

၁၅၁။ တစ်ရံရောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သံဃာ့အလယ်၌ သမ္မုတိမရှိဘဲ ဝိနည်းကို မေးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သံဃာ့အလယ်၌ သမ္မုတိ မရှိသော ရဟန်းသည် ဝိနည်းကို မမေးအပ်၊ မေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ "ရဟန်းတို့ သံဃာ့အလယ်၌ သမ္မုတိရှိသော ရဟန်းသည် ဝိနည်းကို မေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ မိမိကိုယ်တိုင် မိမိကိုယ်ကို သမုတ်ရမည်၊ သို့မဟုတ် တစ်ပါးသော သူသည် တစ်ပါးသော သူကို သမုတ်ရမည်၊ အဘယ်သို့လျှင် မိမိကိုယ်တိုင်

မိမိကိုယ်ကို သမုတ်အပ် သနည်း၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ဝိနည်းကို မေးအံ့"။

ဤသို့ မိမိကိုယ်တိုင် မိမိကိုယ်ကို သမုတ်ရမည်။ အဘယ်သို့လျှင် တစ်ပါးသောသူသည် တစ်ပါးသောသူကို သမုတ်အပ်သနည်း၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ဝိနည်းကို မေးရာ၏"။

ဤသို့ တစ်ပါးသောသူသည် တစ်ပါးသောသူကို သမုတ်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ သီလကို ချစ်မြတ်နိုးသော သမ္မုတိရ ရဟန်းတို့သည် သံဃာ့အလယ်၌ ဝိနည်းကို မေးကုန်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရန်ငြိုးဖွဲ့ကုန်၏၊ ဒေါသဖြစ်ကုန်၏၊ လက်နက်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ သံဃာ့အလယ်၌ သမ္မုတိရသော်လည်း ပရိသတ်ကို ကြည့်ရှု၍ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ချိန်ဆ၍ ဝိနည်းကို မေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၈၀–ဝိနည်းကို ဖြေဆိုခြင်း

၁၅၂။ တစ်ရံရောအခါ သမ္မုတိမရသော ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သံဃာ့အလယ်၌ ဝိနည်းကို ဖြေဆိုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သမ္မုတိမရသော ရဟန်းသည် သံဃာ့အလယ်၌ ဝိနည်းကို မဖြေဆိုအပ်၊ ဖြေဆိုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ "ရဟန်း တို့ သမ္မုတိရသော ရဟန်းသည် သံဃာ့အလယ်၌ ဝိနည်းကို ဖြေဆိုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ မိမိကိုယ်တိုင် မိမိကိုယ်ကို သမုတ်ရမည်၊ သို့မဟုတ် တစ်ပါးသော သူသည် တစ်ပါးသော သူကို သမုတ်ရမည်၊ အဘယ်သို့ မိမိကိုယ်တိုင် မိမိကိုယ်ကို သမုတ်အပ်သနည်း၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော ရဟန်းက ဝိနည်းကို မေးသည်ရှိသော် ဖြေဆိုအံ့"။

ဤသို့ မိမိကိုယ်တိုင် မိမိကိုယ်ကို သမုတ်ရမည်။ အဘယ်သို့ တစ်ပါးသောသူသည် တစ်ပါးသောသူကို သမုတ်အပ်သနည်း၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအုံ့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် ဤမည်သော ရဟန်းက ဝိနည်းကို မေးသည်ရှိသော် ဖြေဆိုရာ၏"။

ဤသို့ တစ်ပါးသောသူသည် တစ်ပါးသောသူကို သမုတ်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ သီလကို ချစ်မြတ်နိုးသော သမ္မုတိရ ရဟန်းတို့သည် သံဃာ့အလယ်၌ ဝိနည်းကို ဖြေဆိုကုန်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရန်ငြိုးဖွဲ့ကုန်၏၊ ဒေါသဖြစ်ကုန်၏၊ လက်နက်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ သံဃာ့အလယ်၌ သမ္မုတိရသော်လည်း ပရိသတ်ကို ကြည့်ရှု၍ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ချိန်ဆ၍ ဝိနည်းကို ဖြေဆိုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၈၁–စောဒနာခြင်း

၁၅၃။ တစ်ရံရောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ခွင့်မပြုသော ရဟန်းကို အာပတ်ဖြင့် စောဒနာကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခွင့်မပြုသော ရဟန်းကို အာပတ်ဖြင့် မစောဒနာအပ်၊ စောဒနာသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ "ရဟန်းတို့ 'အသျှင် ဘုရားသည် အခွင့်ပြုတော် မူပါလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် သင့်ကို မေးခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏'ဟု ခွင့်တောင်း ပြီးမှ အာပတ်ဖြင့် စောဒနာခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သီလကို ချစ်မြတ်နိုးသော ရဟန်းတို့သည် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့ကို ခွင့်တောင်းပြီးလျှင် အာပတ်ဖြင့် စောဒနာကုန်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရန်ငြိုးဖွဲ့ကုန်၏၊ ဒေါသဖြစ်ကုန်၏၊ လက်နက်ဖြင့် ခြိမ်း ခြောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ အခွင့်ပေးသော်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ကို ချိန်ဆ၍ အာပတ်ဖြင့် စောဒနာခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် "သီလကို ချစ်မြတ်နိုးသော ရဟန်းတို့က ငါတို့အား ရှေးဦးစွာ ခွင့်တောင်းကုန်၏"ဟု အာပတ်မရှိ စင်ကြယ်သော ရဟန်းတို့ကို အကြောင်းဝတ္ထုမရှိဘဲ ကြိုတင်၍ ခွင့်တောင်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အာပတ်မရှိ စင်ကြယ်သော ရဟန်းတို့ကို အကြောင်းဝတ္ထုမရှိဘဲ ခွင့်မတောင်းအပ်၊ တောင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ "ရဟန်းတို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ချိန်ဆ၍ အခွင့်တောင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၈၂–အဓမ္မက်ကို တားမြစ်ခြင်း စသည်

၁၅၄။ တစ်ရံရောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သံဃာ့အလယ်၌ အဓမ္မက်ကို ပြုကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အဓမ္မက်ကို မပြုအပ်၊ ပြုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အဓမ္မကံကို ပြု မြဲပြုကုန်သည်သာလျှင်တည်း။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ အဓမ္မကံကို ပြုသည်ရှိသော် တားမြစ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သီလကို ချစ်မြတ်နိုးသော ရဟန်းတို့သည် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့က အဓမ္မကံကို ပြုသည်ရှိသော် တားမြစ်ကုန်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရန်ငြိုးဖွဲ့ကုန်၏၊ ဒေါသဖြစ်ကုန်၏၊ လက်နက်ဖြင့် ခြိမ်း ခြောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အယူကိုလည်း ထင်စွာ ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့၏ အထံ၌သာလျှင် အယူကို ထင်စွာ ပြုကုန်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရန်ငြိုးဖွဲ့ကုန်၏။ ဒေါသဖြစ်ကုန်၏၊ လက်နက်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ လေးယောက် ငါးယောက်သော ရဟန်းတို့သည် တားမြစ်ခြင်းငှါ နှစ်ယောက် သုံးယောက်သော ရဟန်းတို့သည် အယူကို ထင်စွာ ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ တစ်ယောက်သော ရဟန်းသည် 'ထိုက်ကို ငါသည် မနှစ်သက်'ဟု ဆောက်တည်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် သံဃာ့အလယ်၌ ပါတိမောက်ပြသည်ရှိသော် မကြားစေလိုသော စေတနာရှိ၍ ကြားအောင် မရွတ်ကြကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြသော ရဟန်းသည် ကြားအောင် ရွတ်အပ်သည်သာတည်း၊ ကြားအောင် မရွတ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကျီးသံနှင့်တူသော အသံရှိသော အသျှင်ဥဒါယီ မထေရ်သည် သံဃာအား ပါတိမောက်ပြ သူဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဥဒါယီအား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'ပါတိမောက်ပြသော ရဟန်းသည် ကြား အောင် ရွတ်ရမည်'ဟု ပညတ်တော်မူ၏၊ ငါသည်ကား ကျီးသံကဲ့သို့ အသံရှိခဲ့၏၊ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြသော ရဟန်းသည် "အဘယ်သို့ ကြားစေရပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ လုံ့လ အားထုတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် လူနှင့် တကွသော ပရိတ်သတ်၌ ပါတိမောက်ကို ပြ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လူနှင့်တကွသော ပရိတ်သတ်၌ ပါတိမောက်ကို မပြအပ်၊ ပြသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် သံဃာ့အလယ်၌ တိုက်တွန်းခြင်းမရှိဘဲ ပါတိမောက်ကို ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သံဃာ့အလယ်၌ မတိုက်တွန်းအပ်ဘဲ ပါတိမောက်ကို မပြအပ်၊ ပြသောရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ "ရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြခြင်းသည် မထေရ်ကြီးနှင့် စပ်ဆိုင်၏ဟု ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကောဒသမ အညတိတ္ထိယ အခန်းပြီး၏။

၈၃–ပါတိမောက်ပြမည့်သူကို တိုက်တွန်းခြင်းစသည်

၁၅၅။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော်မူပြီးလျှင် စောဒနာဝတ္ထု မည်သော မြို့သို့ သွားရာ ခရီးလမ်းဖြင့် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူလတ်သော် စောဒနာဝတ္ထုမြို့သို့ ရောက်တော်မူလေ၏။ ထိုစဉ်အခါ တစ်ခုသော ကျောင်း၌များစွာသော ရဟန်းတို့သည် နေကုန်၏၊ ထိုကျောင်း၌ မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းသည် (ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်ကို) မသိ၊ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌) မကျွမ်းကျင် မလိမ္မာ၊ ထိုမထေရ်ကြီးသည် ဥပုသ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဥပုသ်ကံကိုလည်းကောင်း၊ ပါတိမောက်ကိုလည်းကောင်း၊ ပါတိမောက်ပြခြင်းကိုလည်းကောင်း မသိ။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား "ပါတိမောက်ပြခြင်းသည် မထေရ်ကြီးနှင့် စပ်ဆိုင်၏ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ပညတ်တော်မူ၏၊ ငါတို့၏ ဤမထေရ်ကြီးသည်ကား (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို) မသိ၊ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌) မကျွမ်းကျင် မလိမ္မာ၊ ဥပုသ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဥပုသ်ကံကိုလည်းကောင်း၊ ပါတိမောက်ကိုလည်းကောင်း၊ ပါတိမောက်ပြခြင်းကိုလည်းကောင်း မသိ၊ ငါတို့သည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ထိုကျောင်း၌ အကြင်ရဟန်းသည် (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌) ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိ၏၊ ပါတိမောက်ပြခြင်းသည် ထိုရဟန်းနှင့် စပ်ဆိုင်၏"ဟု ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို) မသိ၊ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ် ၌) မလိမ္မာကုန်သော များစွာသော ရဟန်းတို့သည် နေကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ဥပုသ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဥပုသ်ကံကိုလည်းကောင်း၊ ပါတိမောက်ကိုလည်းကောင်း၊ ပါတိမောက်ပြခြင်းကိုလည်းကောင်း မသိကုန်၊ ထို ရဟန်းတို့သည် မထေရ်ကြီးကို "အသျှင်ဘုရား မထေရ်မြတ်သည် ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူပါ"ဟု တိုက်တွန်းကုန်၏။ ထိုမထေရ်ကြီးသည် "ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် မရွတ်ဆိုနိုင်ပါ"ဟု ပြောဆို၏။ ဒုတိယမထေရ် ကြီးကို "အသျှင်ဘုရား မထေရ်မြတ်သည် ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူပါ"ဟု တိုက်တွန်းကုန်၏။ ထိုမထေရ် ကြီးသည်လည်း "ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် မရွတ်ဆိုနိုင်ပါ"ဟု ပြောဆို၏။ တတိယမထေရ်ကြီးကို "အသျှင် ဘုရား မထေရ်မြတ်သည် ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူပါ"ဟု တိုက်တွန်းကုန်၏။ ထိုမထေရ်ကြီးသည်လည်း "ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် မရွတ်ဆိုနိုင်ပါ"ဟု ပြောဆို၏။ ဤနည်းဖြင့်သာလျှင် "အသျှင်သည် ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူပါလော့"ဟု အငယ်ဆုံး သံဃာတိုင်အောင် တိုက်တွန်းကြကုန်၏။ ထိုအငယ်ဆုံး သံဃာကလည်း "အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် မရွတ်ဆိုနိုင်ပါ"ဟု ပြောဆို၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ တစ်ခုသော ကျောင်းတွင် ဥပုသ်နေ့၌ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို) မသိ၊ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌) မလိမ္မာသော များစွာသော ရဟန်းတို့ချည်း နေကုန်အံ့၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ဥပုသ်နေ့ကိုလည်းကောင်း၊ ဥပုသ်ကံကိုလည်းကောင်း၊ ပါတိမောက်ကိုလည်းကောင်း၊ ပါတိမောက်ပြခြင်းကိုလည်းကောင်း မသိကုန်။ ထို ရဟန်းတို့သည် မထေရ်ကြီးကို "အသျှင်ဘုရား မထေရ်မြတ်သည် ပါတိမောက်ပြတော်မူပါ"ဟု တိုက် တွန်းကုန်အံ့။ ထိုမထေရ်ကြီးသည်လည်း "ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် မရွတ်ဆိုနိုင်ပါ"ဟု ပြောဆိုအံ့။ ဒုတိယ မထေရ်ကြီးကို

"အသျှင်ဘုရား မထေရ်မြတ်သည် ပါတိမောက် ပြတော်မူပါ"ဟု တိုက်တွန်းကုန်အံ့။ ထိုမထေရ်ကြီးသည်လည်း "ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် မရွတ်ဆိုနိုင်ပါ"ဟု ပြောဆိုအံ့။ တတိယမထေရ်ကြီးကို "အသျှင်ဘုရား မထေရ်မြတ်သည် ပါတိမောက် ပြတော်မူပါ"ဟု တိုက်တွန်းကုန်အံ့။ ထိုမထေရ်ကြီးသည်လည်း "ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် မရွတ်ဆိုနိုင်ပါ"ဟု ပြောဆိုအံ့။ ဤနည်းဖြင့်သာလျှင် "အသျှင်သည် ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူပါလော့"ဟု အငယ်ဆုံး သံဃာတိုင်အောင် တိုက်တွန်းကြကုန်အံ့။ ထိုအငယ်ဆုံး သံဃာကလည်း "အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် မရွတ်ဆိုနိုင်ပါ"ဟု ပြောဆိုအံ့။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတစ်ပါးကို "ငါ့သျှင် သွားလော့၊ အကျင့်အားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အကျယ်အားဖြင့်ဖြစ်စေ ပါတိမောက်ကို သင်ယူ၍ လာခဲ့လော့"ဟု အနီးအနားကျောင်းသို့ နေ့ချင်းပြန် စေလွှတ်ရမည်။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "အဘယ်ရဟန်းသည် စေလွှတ်နိုင်ပါသနည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းသည့်သီတင်းငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းကို စေလွှတ်ရန် ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မထေရ်ကြီးက စေလွှတ်သော်လည်း ပဋ္ဌင်းငယ်တို့သည် မသွားကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မထေရ်ကြီးက စေလွှတ်လျှင် မနာမဖျားသော ရဟန်းသည် သွားရမည်၊ မသွားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၈၄–ပက္ခရေတွက်ခြင်းစသည်ကို ခွင့်ပြုခြင်း

၁၅၆။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် စောဒနာဝတ္ထုမြို့၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေ တော်မူပြီးလျှင် တစ်ဖန် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ပြန်ကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ လူတို့သည် ဆွမ်းခံကြွလာသော ရဟန်းတို့ကို "အသျှင်ဘုရားတို့ ပက္ခ၏ ဘယ်နှစ်ခုမြောက်ပါနည်း"ဟု မေးကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် "ဒါယကာတို့ ငါတို့ မသိကုန်"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ လူတို့သည် "ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ် တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ပက္ခအရေအတွက်ကိုမျှပင် မသိကုန်၊ ဤရဟန်းတို့သည် အခြားကောင်းသော အရာဝတ္ထု တစ်စုံတစ်ခုကို အဘယ်မှာ သိကုန်အံ့နည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပက္ခအရေ အတွက်ကို သင်ကြားရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "အဘယ်သူသည် ပက္ခ အရေအတွက်ကို သင်အပ်သနည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းအားလုံးတို့သည်ပင်လျှင် ပက္ခအရေအတွက်ကို သင်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၅၇။ ထိုအခါ လူတို့သည် ဆွမ်းခံကြွလာသော ရဟန်းတို့ကို "အသျှင်ဘုရားတို့ ရဟန်းတို့သည် အဘယ်မျှ ရှိပါကုန်သနည်း"ဟု မေးကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် "ဒါယကာတို့ ငါတို့ မသိကုန်"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ လူတို့သည် ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အချင်း ချင်းကိုမျှလည်း မသိကုန်၊ ဤရဟန်းတို့သည် အခြားကောင်းသောအရာ တစ်စုံတစ်ခုကို အဘယ်မှာ သိကုန်အံ့နည်း"ဟု ကဲ့ရဲ

. ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့ကို ရေတွက်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "အဘယ်အခါ၌ ရဟန်းတို့ကို ရေတွက်အပ်ပါသနည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ အမည်စဉ်ဖြင့် ရေတွက်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ စာရေးတံ 'လက်မှတ်' ကို ယူစိမ့်သောငှါလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၅၈။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် "ယနေ့ ဥပုသ်နေ့တည်း"ဟု မသိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဝေးသော ရွာသို့ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ပါတိမောက် ပြနေစဉ်လည်း ရောက်လာကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြပြီးမှလည်း ရောက်လာကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ယနေ့ ဥပုသ်နေ့တည်းဟု ပြောကြားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် ရဟန်းတို့အား "အဘယ်သူသည် ပြောကြားအပ်သနည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းသည် နံနက် စောစောကပင် ပြောကြားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော မထေရ်ကြီးသည် နံနက်စောစောအခါ၌ ပြောကြားရန် သတိမေ့လျော့နေ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစားသော အခါ၌လည်း ပြောကြားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဆွမ်းစားသော အခါ၌လည်း သတိမေ့လျော့နေပြန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သတိရသောအခါ၌ ပြောကြားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၈၅–ရှေးဦးပြုဖွယ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၁၅၉။ တစ်ရံရောအခါ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်အိမ်သည် အမှိုက်ရှုပ်၏။ အာဂန္တု ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းတို့သည် ဥပုသ်အိမ်ကို တံမြက်မလှည်းကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ ရဲ့ ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်အိမ်ကို တံမြက်လှည်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "အဘယ်သူသည် ဥပုသ်အိမ်ကို တံမြက်လှည်းအပ်သနည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းသည် သီတင်းငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းကို စေခိုင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မထေရ်ကြီးက စေခိုင်းသော်လည်း သီတင်းငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် တံမြက်မလှည်းကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မထေရ်ကြီးက စေခိုင်းလျှင် မနာ မဖျားသော သီတင်းငယ်သည် တံမြက်လှည်းရမည်၊ တံမြက်မလှည်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၆၀။ တစ်ရံရောအခါ ဥပုသ်အိမ်၌ နေရာခင်းထားခြင်း မရှိသဖြင့် ရဟန်းတို့သည် မြေ၌ ထိုင်ကုန်၏၊ ကိုယ်နှင့် သင်္ကန်းတို့သည် မြေမှုန့်အလိမ်းလိမ်း ကပ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်အိမ်၌ နေရာခင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "အဘယ်သူသည် ဥပုသ်အိမ်၌ နေရာကို ခင်းအပ်သနည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းသည် သီတင်းငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းကို စေခိုင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မထေရ်ကြီးက စေခိုင်းသော်လည်း သီတင်းငယ် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် နေရာမခင်းကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မထေရ်ကြီးက စေခိုင်းလျှင် မနာမ ဖျားသော သီတင်းငယ်သည် နေရာခင်းရမည်၊ မခင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၆၁။ တစ်ရံရောအခါ ဥပုသ်အိမ်၌ ဆီမီးညှိထွန်းခြင်း မရှိသဖြင့် ရဟန်းတို့သည် မှောင်ထည်း၌ ကိုယ်နှင့် သင်္ကန်းကို နင်းမိကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်အိမ်၌ ဆီမီးညှိထွန်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "အဘယ်သူသည် ဥပုသ်အိမ်၌ ဆီမီးညှိထွန်းခြင်းကို ပြုအပ်သနည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းသည် သီတင်းငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းကို စေခိုင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မထေရ်ကြီးက စေခိုင်းသော်လည်း သီတင်းငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ဆီမီးမညှိထွန်းကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မထေရ်ကြီးက စေခိုင်းလျှင် မနာ မဖျားသော သီတင်းငယ်သည် ဆီမီးညှိထွန်းရမည်၊ ဆီမီးမညှိထွန်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၆၂။ တစ်ရံရောအခါ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည်သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေ မတည်ထားကုန်။ ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည်သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေ မတည်ထားကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေ တည့်ထားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "အဘယ်သူသည်သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေ တည်ထားအပ်သနည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းသည် သီတင်းငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းကို စေခိုင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မထေရ်ကြီးက စေခိုင်းသော်လည်း သီတင်းငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည်သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေ မတည်ထားကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မထေရ်ကြီးက စေခိုင်းလျှင် မနာမဖျားသော သီတင်းငယ်သည်သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို တည်ထားရမည်၊ မတည်ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၈၆–အရပ်တစ်ပါးသွားသူ

၁၆၃။ တစ်ရံရောအခါ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို) မသိ၊ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌) မလိမ္မာသော များစွာသော ရဟန်းတို့သည် အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားသည်ရှိသော် ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့ကို မပန်ကြားကုန်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို) မသိ၊ (ဝိနည်းသိက္ခာ ပုဒ်၌) မလိမ္မာသော များစွာသော ရဟန်းတို့သည် အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားသည်ရှိသော် ဆရာဥပဇ္ဈာယ် တို့ကို ပန်ကြားရမည်၊ ရဟန်းတို့ ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့ကလည်း ထိုရဟန်းတို့ကို "အဘယ်အရပ်သို့ သွား မည်နည်း၊ အဘယ်သူနှင့် သွားမည်နည်း"ဟု မေးရမည်၊ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို) မသိ၊ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌) မလိမ္မာသော ထိုရဟန်းတို့သည် (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို) မသိ၊ (ဝိနည်းသိက္ခာ ပုဒ်၌) မလိမ္မာကုန်သော တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကို ညွှန်းဆိုကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့သည် ခွင့်မပြုအပ်ကုန်၊ အကယ်၍ ခွင့်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ (ထိုဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့အား) ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့က ခွင့်မပြုဘဲ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို) မသိ၊ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌) မလိမ္မာကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း အကယ်၍ သွားကုန်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို) မသိ၊ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌) မလိမ္မာသော များစွာသော ရဟန်းတို့သည် နေကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ဥပုသ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဥပုသ်ကံ ကိုလည်းကောင်း၊ ပါတိမောက်ကိုလည်းကောင်း၊ ပါတိမောက်ပြခြင်းကိုလည်းကောင်း မသိကုန်။ ထိုကျောင်း သို့ အကြားအမြင်များသော ပါဠိတော်ကို နှုတ်ငုံဆောင်သော တရားတော်, ဝိနည်းတော်ကို ဆောင်သော ပါတိမောက်ကို ဆောင်သော ပညာရှိသော ထက်မြက်သော ထိုးထွင်းဉာဏ်ရှိသော ရှက်တတ်သော တွေး တောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိသော သိက္ခာကို အလိုရှိသော တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် လာ၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုရောက်လာသော ရဟန်းကို (ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့်) ထောက်ပံ့ရမည်၊ ချီးမြှောက်ရ မည်၊ (ချစ်ဖွယ်သောစကားဖြင့်) ဖြားယောင်းရမည်၊ ကသယ်မှုန့်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြေညက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒန်ပူဖြင့်လည်းကောင်း၊ မျက်နှာသစ်ရေဖြင့်လည်းကောင်း လုပ်ကျွေးရမည်၊ အကယ်၍ (ပစ္စည်း လေးပါးတို့ဖြင့်) မထောက်ပံ့ကုန်ငြားအံ့၊ မချီးမြှောက်ကုန်ငြားအံ့၊ (ချစ်ဖွယ်သော စကားဖြင့်) မဖြား ယောင်းကုန်ငြားအံ့၊ ကသယ်မှုန့်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြေညက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒန်ပူဖြင့်လည်းကောင်း၊ မျက်နှာသစ်ရေဖြင့်လည်းကောင်း မလုပ်ကျွေးကုန်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းတို့အား) ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို) မသိ၊ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌) မလိမ္မာသော များစွာသော ရဟန်းတို့သည် နေကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ဥပုသ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဥပုသ် ကံကိုလည်းကောင်း၊ ပါတိမောက်ကိုလည်းကောင်း၊ ပါတိမောက်ပြခြင်းကိုလည်းကောင်း မသိကုန်။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတစ်ပါးကို "ငါ့သျှင် သွားပါလော့၊ အကျဉ်းအားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အကျယ်အားဖြင့်ဖြစ်စေ ပါတိမောက်ကို သင်ယူလာခဲ့လော့"ဟု အနီးအနားကျောင်းသို့ နေ့ချင်းပြန် စေလွှတ်ရမည်။ ဤသို့ စေလွှတ်သဖြင့် ထိုပါတိမောက်ပြမည့် ရဟန်းကို ရကုန်ငြားအံ့၊ ဤသို့ ရခြင်းသည် ကောင်း၏။ အကယ်၍ မရကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအားလုံးတို့သည်ပင်လျှင် အကြင်ကျောင်း၌ ဥပုသ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဥပုသ်ကံကိုလည်းကောင်း၊ ပါတိမောက်ကိုလည်းကောင်း၊ ပါတိမောက်ပြခြင်းကိုလည်းကောင်း သိကုန်၏၊ ထိုကျောင်းသို့ သွားရမည်။ မသွားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို) မသိ၊ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌) မလိမ္မာသော များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ဝါဆိုနေကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ဥပုသ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဥပုသ်ကံ ကိုလည်းကောင်း၊ ပါတိမောက်ကိုလည်းကောင်း၊ ပါတိမောက်ပြခြင်းကိုလည်းကောင်း မသိကုန်။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတစ်ပါးကို "ငါ့သျှင် သွားလော့၊ အကျဉ်းအားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အကျယ်အားဖြင့် ဖြစ်စေ ပါတိမောက်ကို သင်ယူလာခဲ့လော့"ဟု အနီးအနားကျောင်းသို့ နေ့ချင်းပြန် စေလွှတ်ရမည်။ ဤသို့ စေလွှတ်သဖြင့် ထိုပါတိမောက်ပြမည့် ရဟန်းကို ရငြားအံ့၊ ဤသို့ ရခြင်းသည် ကောင်း၏။ အကယ်၍ မရငြားအံ့၊ ရဟန်းတစ်ပါးကို သတ္တာဟဆောင်သည်ကို ပြုစေ၍ 'ဝါပန်စေ၍' "ငါ့သျှင် သွားပါလော့၊ အကျဉ်းအားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အကျယ်အားဖြင့်ဖြစ်စေ ပါတိမောက်ကို သင်ယူလာခဲ့လော့"ဟု စေလွှတ်ရမည်။ ဤသို့ စေလွှတ်သဖြင့် ထိုပါတိမောက်ပြမည့် ရဟန်းကို ရငြားအံ့၊ ဤသို့ ရခြင်းသည် ကောင်း၏။ အကယ်၍ မရငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်း၌ ဝါဆို၍ မနေအပ်၊ အကယ်၍ ဝါဆိုနေငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းတို့အား) ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၈၇–ပါရိသုဒ္ဓိပေးခြင်း

၁၆၄။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ စည်းဝေးကြကုန်လော့၊ သံဃာသည် ဥပုသ်ပြုလတ္တံ့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား နာဖျားသော ရဟန်း ရှိနေပါ၏၊ ထိုရဟန်းသည် မလာနိုင်ပါ"ဟု လျှောက်၏။

ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းသည် ပါရိသုဒ္ဓိကို ပေးခြင်းငါ့ ခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ပေး ရမည်– ထိုနာဖျားသော ရဟန်းသည် ရဟန်းတစ်ပါးအထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်ပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီကာ "ပါရိသုဒ္ဓိကို ပေးပါ၏၊ အကျွန်ုပ်၏ ပါရိသုဒ္ဓိကို ဆောင်ယူသွားပါလော့၊ အကျွန်ုပ်၏ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပြောကြားပါလော့"ဟု ပြောဆိုရမည်။ ကိုယ်ဖြင့် သိစေအံ့၊ နှုတ်ဖြင့်

သိစေအံ့၊ ကိုယ်နှုတ်နှစ်ပါးဖြင့် သိစေအံ့၊ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပေးသည်မည်၏။ ကိုယ်ဖြင့် မသိစေအံ့၊ နှုတ်ဖြင့် မသိစေအံ့၊ ကိုယ်နှုတ်နှစ်ပါးဖြင့် မသိစေအံ့၊ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပေးသည် မမည်။ ဤသို့ ပေးသဖြင့် ထိုပါရိသုဒ္ဓိကို ဆောင်မည့် ရဟန်းကို အကယ်၍ ရင်ြားအံ့၊ ဤသို့ရခြင်းသည် ကောင်း၏။ အကယ်၍ မရင်ြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုနာဖျားသော ရဟန်းကို ညောင်စောင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ဖြင့်လည်းကောင်း သံဃာ့အလယ်သို့ ယူဆောင်ကာ ဥပုသ်ကိုပြုရမည်။ ရဟန်းတို့ သူနာပြု ရဟန်းတို့အား "အကယ်၍ ငါတို့သည် နာဖျားသော ရဟန်းကို နေရာမှ ရွှေ့ပြောင်းကုန်ငြားအံ့၊ အနာသော်လည်း တိုးပွါးလတ္တံ့၊ သေခြင်းသော်လည်း ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု အကယ်၍ စိတ်အထင်ရှိသည် ဖြစ်အံ့။ ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းကို နေရာမှ မရွှေ့မပြောင်းစေအပ်၊ သံဃာသည် ထိုနေရာသို့ သွား၍ ဥပုသ်ပြုရမည်၊ ဝဂ်ဖြစ်သော 'အစုကွဲသော' သံဃာသည် ဥပုသ်ကို မပြုအပ်သည်သာတည်း၊ အကယ်၍ ပြုငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ပါရိသုဒ္ဓိကို ဆောင်သော ရဟန်းသည် ပါရိသုဒ္ဓိကို ပေးပြီးသည်ရှိသော် ထို ပေးရာအရပ်၌သာလျှင် (အရပ်တစ်ပါးသို့) ဖဲသွားငြားအံ့၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းအား ပါရိသုဒ္ဓိကို ပေးရ မည်။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ပါရိသုဒ္ဓိကို ဆောင်ယူသွားသော ရဟန်းသည် ပါရိသုဒ္ဓိကို ပေးပြီးသည် ရှိသော် ထိုပေးရာအရပ်၌သာလျှင် လူထွက်ငြားအံ့။ပ။ သေငြားအံ့။ သာမဏေဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ သိက္ခာကို စွန့်သောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အဆုံးစွန်သော ပါရာဇိကဝတ္ထုသို့ ရောက်သောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ရူးသော သူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ စိတ်ပျံ့လွင့်သောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ဝေဒနာနှိပ်စက်သောသူ 'ခံစားသောသူ'ဟု ဝန်ခံ ငြားအံ့။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ယုတ်ညံ့သော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ပဏ္ဍာဂ်ဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ တိတ္ထိဘောင်သို့ ပြောင်း ရွှေ့သူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ တိရစ္ဆာန်ဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အမိသတ်သူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အဖသတ်သူဟု ဝန်ခံ ငြားအံ့။ ရဟန္တာကို သတ်သူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ဘိက္ခုနီမကို ဖျက်ဆီးသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ သံဃာကို သင်းခွဲသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ဥဘတောဗျည်းဟု ဝန်ခံငြားအံ့၊ တစ်ပါးသောရဟန်းအား ပါရိသုဒ္ဓိကို ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ပါရိသုဒ္ဓိကိုဆောင်သော ရဟန်းသည် ပါရိသုဒ္ဓိကို ပေးအပ်ပြီးသော် လမ်းခရီးအကြား၌ အရပ်တစ်ပါးသို့ ဖဲသွားငြားအံ့၊ ပါရိသုဒ္ဓိကို ဆောင်သည် မမည်။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ပါရိသုဒ္ဓိကို ဆောင်သောရဟန်းသည် ပါရိသုဒ္ဓိကို ပေးအပ်ပြီးသော် လမ်းခရီးအကြား၌ လူထွက်ငြားအံ့။ပ။ ဥဘတောဗျည်းဟု ဝန်ခံငြားအံ့၊ ပါရိသုဒ္ဓိကို ဆောင်သည် မမည်။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ပါရိသုဒ္ဓိကိုဆောင်သော ရဟန်းသည် ပါရိသုဒ္ဓိကို ပေးပြီးသော် သံဃာ ဘောင်သို့ ရောက်၍ (အရပ်တစ်ပါးသို့) ဖဲသွားငြားအံ့၊ ပါရိသုဒ္ဓိကို ဆောင်သည် မည်၏။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ပါရိသုဒ္ဓိကို ဆောင်သောရဟန်းသည် ပါရိသုဒ္ဓိကို ပေးပြီးသော် သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်ပြီးမှ လူထွက်ငြားအံ့။ပ။ ဥဘတောဗျည်းဟု ဝန်ခံငြားအံ့၊ ပါရိသုဒ္ဓိကို ဆောင်သည် မည်၏။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ပါရိသုဒ္ဓိကို ဆောင်သော ရဟန်းသည် ပါရိသုဒ္ဓိကို ပေးပြီးသော် သံဃာ့ ဘောင်သို့ ရောက်ပြီးနောက် အိပ်ပျော်သည်ဖြစ်၍ မပြောကြားငြားအံ့။

မေ့လျော့သည်ဖြစ်၍ မပြောကြား ငြားအံ့။ သမာပတ် ဝင်စားသည်ဖြစ်၍ မပြောကြားငြားအံ့၊ ပါရိသုဒ္ဓိကိုဆောင်သည် မည်၏။ ပါရိသုဒ္ဓိကို ဆောင်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ပါရိသုဒ္ဓိကိုဆောင်သော ရဟန်းသည် ပါရိသုဒ္ဓိကို ပေးပြီးသော် သံဃာဘောင်သို့ ရောက်ပြီးနောက် မပြောလိုသော စေတနာဖြင့် မပြောကြားအံ့၊ ပါရိသုဒ္ဓိကိုဆောင်သည် မည်၏။ ပါရိသုဒ္ဓိကိုဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၈၈–ဆန္ဒပေးခြင်း

၁၆၅။ တစ်ရံရောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ စည်းဝေးကြကုန်လော့၊ သံဃာသည် ကံပြုလတ္တံ့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား နာဖျားသော ရဟန်း ရှိနေပါ၏၊ ထိုရဟန်းသည် မလာနိုင်ပါ"ဟု လျှောက်၏။

ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းသည် ဆန္ဒပေးခြင်းငါ ခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ပေးရမည် – ထိုနာဖျားသော ရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းအထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်ပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီကာ "ဆန္ဒကို ပေးပါ၏၊ အကျွန်ုပ်၏ ဆန္ဒကို ဆောင်ပါလော့၊ အကျွန်ုပ်၏ ဆန္ဒကို ပြောကြားပါလော့"ဟု ပြောဆိုရမည်။ ကိုယ်ဖြင့် သိစေအံ့၊ နှုတ်ဖြင့် သိစေအံ့၊ ကိုယ်နှုတ်နှစ်ပါးဖြင့် သိစေအံ့၊ ဆန္ဒကို ပေးသည် မည်၏။ ကိုယ်ဖြင့် မသိစေအံ့၊ နှုတ်ဖြင့် မသိစေအံ့၊ ကိုယ်နှုတ်နှစ်ပါးဖြင့် မသိစေအံ့၊ ဆန္ဒကို ပေးသည် မမည်။ ဤသို့ ပေးသဖြင့် ဆန္ဒဆောင်သော ရဟန်းကို အကယ်၍ ရကုန်ငြားအံ့၊ ဤသို့ရခြင်းသည် ကောင်း၏။ အကယ်၍ မရကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုနာဖျားသော ရဟန်းကို ညောင်စောင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ဖြင့်လည်းကောင်း သံဃာ့အလယ်သို့ ယူဆောင်ကာ ကံပြုရမည်။ ရဟန်းတို့ သူနာပြုရဟန်းတို့အား "အကယ်၍ ငါတို့သည် နာဖျားသော ရဟန်းကို နေရာမှ ရွှေ့ပြောင်း စေကုန်ငြားအံ့၊ အနာသော်လည်း တိုးပွါးလတ္တံ့၊ သေခြင်းသော်လည်း ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု အကယ်၍ စိတ်အထင် ရှိသည်ဖြစ်အံ့။ ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းကို နေရာမှ မရွှေ့မပြောင်းစေအပ်၊ သံဃာသည် ထိုနေရာသို့ သွား၍ ကံပြုရမည်၊ ဝဂ်ဖြစ်သော 'အစုကွဲသော' သံဃာသည် ကံကို မပြုအပ်သည်သာလျှင်တည်း၊ အကယ်၍ ပြုငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ဆန္ဒကိုဆောင်သော ရဟန်းသည် ဆန္ဒကိုပေးပြီးသော် ထိုပေးရာအရပ်၌ သာလျှင် (အရပ်တစ်ပါးသို့) ဖဲသွားငြားအံ့၊ တစ်ပါးသောရဟန်းအား ဆန္ဒကို ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ဆန္ဒကို ဆောင်သော ရဟန်းသည် ဆန္ဒကိုပေးပြီးသော် ထိုပေးရာ အရပ်၌သာလျှင် လူထွက်ငြားအံ့။ပ။ သေငြားအံ့။ သာမဏေဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ သိက္ခာကို စွန့်သူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အဆုံးစွန်သော ပါရာဇိကဝတ္ထုသို့ ရောက်သူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ရူးသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ စိတ်ပျံ့လွင့်သောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ဝေဒနာနှိပ်စက်သူ 'ခံစားသောသူ'ဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ယုတ်ညံ့သော မိစ္ဆာအယူ ကို

မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ပဏ္ဍုဂ်ာဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ တိတ္ထိဘောင်သို့ ဝင်သူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ တိရစ္ဆာန်ဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အမိသတ်သူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အဖသတ်သူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ရဟန္တာကို သတ်သူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ဘိက္ခုနီမကို ဖျက်ဆီး သူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ သံဃာကို သင်းခွဲသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသူဟု ဝန်ခံ ငြားအံ့။ ဥဘတောဗျည်းဟု ဝန်ခံငြားအံ့၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းအား ဆန္ဒကို ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ဆန္ဒကိုဆောင်သော ရဟန်းသည် ဆန္ဒကို ပေးပြီးသော် လမ်းခရီး အကြာ၌ (အရပ်တစ်ပါးသို့) ဖဲသွားငြားအံ့၊ ဆန္ဒကိုဆောင်သည် မမည်။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ဆန္ဒကို ဆောင်သော ရဟန်းသည် ဆန္ဒကို ပေးပြီးသော် လမ်းခရီးအကြာ၌ လူထွက်ငြားအံ့။ပ။ ဥဘတောဗျည်းဟု ဝန်ခံငြားအံ့၊ ဆန္ဒကို ဆောင်သည် မမည်။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ဆန္ဒကိုဆောင်သော ရဟန်းသည် ဆန္ဒကိုပေးပြီးသော် သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်ပြီး၍ (အရပ်တစ်ပါးသို့) ဖဲသွားငြားအံ့၊ ဆန္ဒကို ဆောင်သည် မည်၏။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ဆန္ဒ ကို ဆောင်သော ရဟန်းသည် ဆန္ဒကို ပေးပြီးသော် သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်ပြီးမှ လူထွက်ငြားအံ့။ပ။ ဥဘတောဗျည်းဟု ဝန်ခံငြားအံ့၊ ဆန္ဒကိုဆောင်သည် မည်၏။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ဆန္ဒကိုဆောင်သော ရဟန်းသည် ဆန္ဒကိုပေးပြီးသော် သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်ပြီးနောက် အိပ်ပျော်သည်ဖြစ်၍ မပြောကြားငြားအံ့။ မေ့လျော့သည်ဖြစ်၍ မပြောကြားငြားအံ့။ သမာပတ်ဝင်စားသည်ဖြစ်၍ မပြောကြားငြားအံ့၊ ဆန္ဒကို ဆောင်သည် မည်၏။ ဆန္ဒကိုဆောင်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ဆန္ဒကိုဆောင်သော ရဟန်းသည် ဆန္ဒကိုပေးပြီးသော် သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်ပြီးနောက် မပြောကြားလိုသော စေတနာဖြင့် မပြောကြားငြားအံ့၊ ဆန္ဒကိုဆောင်သည် မည်၏၊ ဆန္ဒကို ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ သံဃာ၏ ကံကြီး ကံငယ် ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိကုန်သည် ဖြစ်အံ့၊ ပါရိသုဒ္ဓိကိုပေးသော ရဟန်းသည် ဆန္ဒကိုလည်း ပေးခြင်းငါ့ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၈၉–ဆွေမျိုးစသည်တို့က ဖမ်းယူခြင်း

၁ဖဖ။ တစ်ရံရောအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းကို ဥပုသ်နေ့၌ အဆွေအမျိုးတို့သည် ဖမ်းယူကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ ရဟန်းကို အဆွေအမျိုး တို့သည် ဖမ်းယူကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ထိုအဆွေအမျိုးတို့ကို "ဒါယကာတို့ တောင်းပန်ပါ၏၊ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို ဥပုသ်ပြုပြီးသည့်တိုင်အောင် တစ်ခဏမျှ လွှတ်ကြပါကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုရမည်။ ဤသို့ တောင်းပန်သည့်အတိုင်း ရခဲ့သော် ကောင်း၏။ အကယ်၍ မရခဲ့သော် ရဟန်းတို့သည် ထိုအဆွေ အမျိုးတို့ကို "ဒါယကာတို့ တောင်းပန်ပါ၏၊ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပေးပြီးသည့်တိုင်အောင် တစ်ခဏမျှ သင်တို့သည် သင့်တော်ရာ၌ နေကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုရမည်။ ဤသို့ ပြောဆိုသည့်အတိုင်း ရခဲ့သော် ကောင်း၏။ အကယ်၍ မရခဲ့သော် ရဟန်းတို့သည် ထိုအဆွေအမျိုးတို့ကို "ဒါယကာတို့ တောင်းပန်ပါ၏၊ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို သံဃာ့ဥပုသ်ပြုပြီးသည့်တိုင်အောင် တစ်ခဏမျှ သိမ်ပသို့ ခေါ်ဆောင်ကြကုန်လော့"ဟု ပြော ဆိုရမည်။ ဤသို့ ပြောဆိုသည့်အတိုင်း ရခဲ့သော် ကောင်း၏။

အကယ်၍ မရခဲ့သော် ဝဂ်ဖြစ်သော 'အစု ကွဲသော' သံဃာသည် ဥပုသ်ကို မပြုအပ်သည်သာတည်း။ အကယ်၍ ပြုငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ ရဟန်းကို မင်းတို့သည် ဖမ်းယူကုန်၏။ပ။ ခိုးသူတို့သည် ဖမ်းယူကုန်၏။ သေသောက်ကြူးတို့သည် ဖမ်းယူကုန်၏။ ရန်သူရဟန်းတို့သည် ဖမ်းယူကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ထို ရဟန်း၏ ရန်သူတို့ကို "အသျှင်တို့ တောင်းပန်ပါ၏၊ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို ဥပုသ်ပြုပြီးသည့် တိုင်အောင် တစ်ခဏမျှ လွှတ်ကြကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုရမည်။ ဤသို့ ပြောဆိုသည့်အတိုင်း ရခဲ့သော် ကောင်း၏။ အကယ်၍ မရခဲ့သော် ရဟန်းတို့သည် ထိုရန်သူရဟန်းတို့ကို "အသျှင်တို့ တောင်းပန်ပါ၏၊ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပေးပြီးသည့်တိုင်အောင် တစ်ခဏမျှ သင်တို့သည် သင့်တော်ရာ အရပ်၌ နေကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုရမည်။ ဤသို့ ပြောဆိုသည့် အတိုင်းရခဲ့သော် ကောင်း၏။ အကယ်၍ မရခဲ့သော် ရဟန်းတို့သည် ထိုရန်သူ ရဟန်းတို့ကို "အသျှင်တို့ တောင်းပန်ပါ၏၊ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို သံဃာ့ဥပုသ်ပြုပြီးသည့် တိုင်အောင် တစ်ခဏမျှ သိမ်ပသို့ ခေါ်ဆောင်ကြကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုရမည်၊ ဤသို့ ပြောဆိုသည့်အတိုင်း ရခဲ့သော် ကောင်း၏။ အကယ်၍ မရခဲ့သော် ဝဂ်ဖြစ်သော 'အစုကွဲသော' သံဃာသည် ဥပုသ်ကို မပြုအပ်သည်သာတည်း။ အကယ်၍ ပြုငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၉၀–ရဟန်းရူးဟု သမုတ်ခြင်း

၁၆၇။ တစ်ရံရောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ စည်းဝေးကုန်လော့၊ သံဃာ အား ပြုဖွယ်ကိစ္စသည် ရှိ၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား ဂဠမည်သော ရဟန်းရူးသည် ရှိပါ၏၊ ထိုရဟန်းသည် မလာပါ"ဟု လျှောက်၏။

ရဟန်းတို့ အရူးတို့ကား ဤနှစ်မျိုးတို့တည်း။ ရဟန်းတို့ ရူးသွပ်သော ရဟန်းသည် ဥပုသ်ကံ သံဃာ့ကံကို သတိရတစ်ချက်, မရတစ်ချက်, လာတစ်ချက်, မလာတစ်ချက် တစ်မျိုး၊ ဥပုသ်ကံ သံဃာ့ကံ ကို သတိမရ မလာသော ရဟန်းတစ်မျိုးအားဖြင့် ဤနှစ်မျိုးတို့တည်း။

ရဟန်းတို့ ထိုအရူးနှစ်မျိုးတို့တွင် ဥပုသ်ကံ သံဃာ့ကံကို သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက်၊ လာတစ် ချက် မလာတစ်ချက်ဖြစ်သော သဘောရှိသော သူရူးအား အရူးဟုသမုတ်ခြင်း 'ဥမ္မတ္တကသမ္မုတိ' ကို ပေးခြင်းငါ့ ခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်၊ ကျွမ်းကျင်လိမ်မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် –

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဂဠမည်သော ရဟန်းသည် ရူးသွပ်သည် ဖြစ်၍ ဥပုသ်ကံ သံဃာ့ကံကို သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက်၊ လာတစ် ချက် မလာတစ်ချက် ဖြစ်နေပါ၏၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဂဠမည်သော ရူးသွပ်သော ရဟန်းအား ဂဠမည်သော ရဟန်းသည် ဥပုသ်ကံ သံဃာ့ကံကို သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက်၊ လာတစ်ချက် မလာတစ်ချက် ဖြစ်နေသောကြောင့် သံဃာသည် ဂဠနှင့် အတူဖြစ်စေ၊ ကင်း၍ဖြစ်စေ ဥပုသ်ကံ သံဃာ့ကံကို ပြုနိုင်သော ဥမ္မတ္တကသမ္မုတိကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဂဂ္ဂမည်သော ရဟန်းသည် ရူးသွပ်သည်ဖြစ်၍ ဥပုသ်ကံ သံဃာ့ကံကို သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက်၊ လာတစ်ချက် မလာတစ်ချက် ဖြစ်နေပါ၏။ သံဃာသည် ဂဂ္ဂမည်သော ရူးသွပ်သော ရဟန်းအား ဂဂ္ဂမည်သော ရဟန်းသည် ဥပုသ်ကံ သံဃာ့ကံကို သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက်၊ လာတစ်ချက် မလာတစ်ချက် ဖြစ်နေသောကြောင့် သံဃာသည် ဂဂ္ဂနှင့်အတူ ဖြစ်စေ၊ ကင်း၍ ဖြစ်စေ ဥပုသ်ကံ သံဃာ့ကံကို ပြုပါ လိမ့်မည်ဟု ဥမ္မတ္တကသမ္မုတိကို ပေး၏၊ ဂဂ္ဂမည်သော ရူးသွပ်သော ရဟန်းအား ဂဂ္ဂရဟန်းသည် ဥပုသ်ကံ သံဃာ့ကံကို သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက်၊ လာတစ်ချက် မလာတစ်ချက် ဖြစ်နေသောကြောင့် သံဃာသည် ဂဂ္ဂနှင့် အတူဖြစ်စေ၊ ကင်း၍ ဖြစ်စေ ဥပုသ်ကံ သံဃာ့ကံကို ပြုပါလိမ့်မည်ဟု ဥမ္မတ္တကသမ္မုတိကို ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဂဂ္ဂမည်သော ရူးသွပ်သော ရဟန်းအား ဂဂ္ဂရဟန်းသည် ဥပုသ်ကံ သံဃာ့ကံကို သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက်၊ လာတစ်ချက် မလာတစ်ချက် ဖြစ်နေသောကြောင့် သံဃာသည် ဂဂ္ဂနှင့်အတူ ဖြစ်စေ၊ ကင်း၍ ဖြစ်စေ ဥပုသ်ကံ သံဃာ့ကံကို ပြုပါလိမ့်မည်ဟု ဥမ္မတ္တကသမ္မုတိကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

၉၁–သံဃာ့ဥပုသ်စသည့်အပြား

၁၆၈။ တစ်ရံရောအခါ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါးသော ရဟန်းတို့သည် နေကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'ဥပုသ်ကိုပြုရမည်'ဟု ပညတ်တော်မူ၏၊ ငါတို့သည်ကား လေးယောက်တို့သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ငါတို့သည် အဘယ်သို့ ဥပုသ်ပြုရပါမည်နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လေးပါးသော ရဟန်း တို့အား ပါတိမောက်ပြခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုစဉ်အခါ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ သုံးပါးသော ရဟန်းတို့သည် နေကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား "မြတ်စွာဘုရားသည် လေးပါးသော ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက်ပြခြင်းငှါ ခွင့်ပြု တော်မူ၏၊ ငါတို့သည်ကား သုံးယောက်တို့သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ငါတို့သည် အဘယ်သို့ ဥပုသ်ပြုရ ပါမည် နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သုံးပါးသော ရဟန်းတို့အား ပါရိသုဒ္ဓိဥပုသ်ကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းတို့ကို သိစေရမည် –

"အသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူကုန်လော့၊ ယနေ့ တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့ဖြစ်၏၊ အကယ်၍ အသျှင်တို့အား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အချင်းချင်း ပါရိသုဒ္ဓိဥပုသ်ကို ပြုကုန်အံ့"ဟု (သိစေရမည်)။

မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းသည် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီကာ ထိုရဟန်းတို့ကို

"ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏၊ အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏ဟု အကျွန်ုပ်ကို မှတ်ကုန်လော့။

ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏၊ အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏ဟု အကျွန်ုပ်ကို မှတ်ကုန်လော့။

ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏၊ အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏ဟု အကျွန်ုပ်ကို မှတ်ကုန်လော့"ဟု ဆိုရမည်။

သီတင်းငယ် ရဟန်းသည် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီကာ ထိုရဟန်းတို့ကို –

"အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏၊ အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏ဟု အကျွန်ုပ်ကို မှတ်ကုန်လော့။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏၊ အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏ဟု အကျွန်ုပ်ကို မှတ်ကုန်လော့။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏၊ အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏ဟု အကျွန်ုပ်ကို မှတ်ကုန်လော့"ဟု ဆိုရမည်။

ထိုအခါ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည် နေကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား "မြတ်စွာဘုရားသည် လေးပါးသော ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက်ပြခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ သုံးပါးသော ရဟန်းတို့အား ပါရိသုဒ္ဓိဥပုသ်ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ ငါတို့သည်ကား နှစ်ယောက် တို့သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ငါတို့သည် အဘယ်သို့ ဥပုသ်ကို ပြုရပါမည်နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့အား ပါရိသုဒ္ဓိဥပုသ်ကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ပြုရမည်၊ မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းသည် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီကာ သီတင်းငယ် ရဟန်းကို –

"ငါ့သျှင် ငါသည် အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏၊ အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏ဟု ငါ့ကို မှတ်လော့။ ငါ့သျှင် ငါသည် အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏၊ အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏ဟု ငါ့ကို မှတ်လော့။ ငါ့သျှင် ငါသည် အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏၊ အာပတ်မှစင်ကြယ်၏ဟု ငါ့ကို မှတ်လော့"ဟု ဆိုရမည်။ သီတင်းငယ် ရဟန်းသည် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီကာ မထေရ်ကြီးရဟန်းကို–

"အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏၊ အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏ဟု အကျွန်ုပ်ကို မှတ်ကုန်လော့။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏၊ အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏ဟု အကျွန်ုပ်ကို မှတ်ကုန်လော့။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏၊ အာပတ်မှ စင်ကြယ်၏ဟု အကျွန်ုပ်ကို မှတ်ကုန်လော့"ဟု ဆိုရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် နေ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းအား "မြတ်စွာဘုရားသည် လေးပါးသော ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက်ပြခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ သုံးပါးသော ရဟန်းတို့အား ပါရိသုဒ္ဓိဥပုသ်ကို ပြခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့အား ပါရိသုဒ္ဓိဥပုသ်ကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ ငါသည်ကား တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်၏၊ ငါသည် အဘယ် သို့ ဥပုသ်ကို ပြုရပါအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် နေ၏၊ ရဟန်းတို့ ထို ရဟန်းသည် ရဟန်းတို့ ဝင်ထွက်ရာဖြစ်သော စည်းဝေးရာဇရပ် မဏ္ဍပ် သစ်ပင်ရင်းတို့ကို တံမြက်လှည်း၍သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေ တည်ထားပြီးလျှင် နေရာကို ခင်းလျက် ဆီမီးညှိထွန်းကာ ထိုင်နေရမည်၊ အကယ်၍ တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည် လာကုန်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းတို့ နှင့်အတူ ဥပုသ်ပြုရမည်။ အကယ်၍ မလာကုန်ငြားအံ့၊

"ယနေ့ ငါ့အတွက် ဥပုသ်နေ့တည်း"ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုရမည်၊ အကယ်၍ အဓိဋ္ဌာန်ကို မပြုငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းလေးပါးနေသော ကျောင်း၌ တစ်ပါးသော ရဟန်း၏ ပါရိသုဒ္ဓိကို ဆောင်၍ သုံးပါးသော ရဟန်းတို့သည် ပါတိမောက်ကို မပြအပ်၊ အကယ်၍ ပြကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသုံးပါးနေသော ကျောင်း၌ တစ်ပါးသော ရဟန်း၏ ပါရိသုဒ္ဓိကို ဆောင်၍ နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည် ပါရိသုဒ္ဓိဥပုသ်ကို မပြုအပ်၊ အကယ်၍ ပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းနှစ်ပါးနေသော ကျောင်း၌ တစ်ပါးသော ရဟန်း၏ ပါရိသုဒ္ဓိကိုဆောင်၍ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် အဓိဋ္ဌာန်ဥပုသ်ကို မပြုအပ်၊ အကယ်၍ အဓိဋ္ဌာန်ဥပုသ်ကို ပြုငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၉၂–အာပတ်ကုစားနည်း

၁၆၉။ တစ်ရံရောအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ဥပုသ်နေ့၌ အာပတ် သင့်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းအား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'အာပတ်နှင့်တကွ ဥပုသ်ကို မပြုအပ်'ဟု ပညတ်တော်မူ၏၊ ငါသည်လည်း အာပတ် သင့်၏၊ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါမည်နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ဥပုသ်နေ့၌ အာပတ် သင့်၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းအထံ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်

လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီကာ –

"ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ ထိုအာပတ်ကို ပြောကြားပါ၏"ဟု ပြောဆိုရမည်။

ထိုဒေသနာခံသော ရဟန်းသည် "အာပတ်ကို ရှုလော့"ဟု ပြောဆိုရမည်။ "ကောင်းပါပြီ ရှုပါအုံ့"ဟု အာပတ်သင့်သော ရဟန်းက ပြောဆိုရမည်။ "နောင်အခါ၌လည်း စောင့်စည်းလော့"ဟု ဒေသနာခံသော ရဟန်းက ပြောဆိုရမည်။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ဥပုသ်နေ့၌ အာပတ်၌ ယုံမှားရှိလေ၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းအထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီကာ "ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အာပတ်၌ ယုံမှားရှိ၏၊ အကြင်အခါ၌ ယုံမှားကင်းသည်ဖြစ်အုံ့၊ ထိုအခါ၌ ထိုအာပတ်ကို ကုစားပါအုံ့"ဟု ဆိုရ၍ ဥပုသ်ကို ပြုရမည်၊ ပါတိမောက်ကို နာရမည်၊ ထိုယုံမှားခြင်းကြောင့် ဥပုသ်၏ အန္တရာယ်ကို မပြုအပ်သည်သာလျှင်တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ၌ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သဘောတူဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ဒေသနာကြားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သဘောတူဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ဒေသနာမကြားအပ်၊ ကြားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သဘောတူဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ခံယူကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သဘောတူဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ် ကို မခံယူအပ်၊ ခံယူသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၉၃–အာပတ်ကိုထင်ရှားစွာပြုခြင်း

၁၇၀။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ပါတိမောက် ပြသည်ရှိသော် အာပတ်ကို သတိရ၏၊ ထို အခါ ထိုရဟန်းအား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'အာပတ်နှင့် တကွ ဥပုသ်ကို မပြုအပ်'ဟု ပညတ်တော်မူ၏၊ ငါသည်ကား အာပတ် သင့်၏၊ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါမည်နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပါတိမောက်ပြသည်ရှိသော် အာပတ် ကို သတိရ၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် အနီးဖြစ်သော ရဟန်းကို "ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤ မည်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ ဤနေရာမှ ထသော် ထိုအာပတ်ကို ကုစားပါအုံ့"ဟု ဆိုရ၍ ဥပုသ်ကို ပြုရမည်၊ ပါတိမောက်ကို နာရမည်၊ ထိုအာပတ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဥပုသ်၏ အန္တရာယ်ကို မပြု အပ်သည်သာလျှင်တည်း။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပါတိမောက် ပြသည်ရှိသော် အာပတ်၌ ယုံမှားရှိ၏၊ ရဟန်းတို့ ထို ရဟန်းသည် အနီးဖြစ်သောရဟန်းကို "ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အာပတ်၌

ယုံမှားရှိ၏၊ ယုံမှားကင်းသောအခါ ထိုအာပတ်ကို ကုစားပါအုံ့"ဟု ဆိုရ၍ ဥပုသ်ကို ပြုရမည်၊ ပါတိမောက်ကို နာရမည်၊ ထိုအာပတ်၌ ယုံမှားခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဥပုသ်၏ အန္တရာယ်ကို မပြုအပ်သည်သာလျှင်တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၉၄–သဘောတူအာပတ်ကုစားနည်း

၁၇၁။ တစ်ရံရောအခါ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ သံဃာအားလုံးသည် သဘောတူဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'သဘောတူ ဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ဒေသနာမကြားအပ်၊ သဘောတူဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို မခံယူအပ်'ဟု ပညတ်တော်မူ၏၊ ဤသံဃာအားလုံးသည်လည်း၊ သဘောတူဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ် သို့ ရောက်၏၊ ငါတို့သည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါမည်နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ သံဃာအားလုံးသည် သဘောတူဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ပါးသော ရဟန်းကို "ငါ့သျှင် သွားလော့၊ ထိုအာပတ်ကို ကုစား၍ လာခဲ့လော့၊ ငါတို့သည် သင်၏ အထံ၌ ထိုအာပတ်ကို ကုစားပါကုန်အုံ့"ဟု အနီးအနားကျောင်းသို့ နေ့ချင်းပြန်စေလွှတ်ရမည်။ ဤသို့ ရခဲ့သော် ကောင်း၏၊ အကယ်၍ မရခဲ့သော် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရ မည် –

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤသံဃာအားလုံးသည် သဘော တူဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်မရှိ စင်ကြယ်သော တစ်ပါးသော ရဟန်းကို တွေ့သောအခါ ထိုရဟန်း၏ အထံ၌ ထိုအာပတ်ကို ကုစားလတ္တံ့"ဟု ဆိုရ၍ ဥပုသ်ကို ပြုရမည်၊ ပါတိမောက်ကို ပြရမည်၊ ထိုအာပတ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဥပုသ်၏ အန္တရာယ်ကို မပြုရ။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ အားလုံးသော သံဃာသည် သဘောတူဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ်၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်အုံ့၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကိုသိစေရမည် –

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤသံဃာအားလုံးသည် သဘောတူဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ်၌ ယုံမှားရှိ၏၊ ယုံမှားကင်းသောအခါ ထိုအာပတ်ကို ကုစား ပါအုံ့"ဟု ဆိုရ၍ ဥပုသ်ကို ပြုရမည်၊ ပါတိမောက်ကို ပြရမည်၊ ထိုအာပတ်၌ ယုံမှားခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဥပုသ်၏ အန္တရာယ်ကို မပြုရအပ်သည်သာလျှင်တည်း။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ဝါကပ်သော သံဃာသည် သဘောတူဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ်သို့ ရောက်အုံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ပါးသော ရဟန်းကို "ငါ့သျှင် သွားလော့၊ ထိုအာပတ်ကို ကုစား၍ လာခဲ့လော့၊ ငါတို့သည် သင်၏ အထံ၌ ထိုအာပတ်ကို ကုစားပါကုန်အုံ့"ဟု ဆိုရ၍ အနီးအနားကျောင်းသို့ နေ့ချင်းပြန် စေလွှတ်ရမည်။ ဤသို့ ပြုသဖြင့် ရခဲ့သော် ကောင်း၏၊ အကယ်၍ မရခဲ့သော် တစ်ပါးသော ရဟန်းကို သတ္တာဟဆောင်စေ၍

'ဝါပန်စေ၍' "ငါ့သျှင် သွားလော့၊ ထိုအာပတ်ကို ကုစား၍ လာခဲ့လော့၊ ငါတို့သည် သင်၏ အထံ၌ အာပတ်ကို ကုစားပါကုန်အံ့"ဟု စေလွှတ်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ သံဃာအားလုံးသည် သဘောတူဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းသံဃာသည် ထိုအာပတ်၏ အမျိုးအမည်ကို မသိ။ ထိုကျောင်းသို့ အကြားအမြင်များသော ပါဠိတော်ကို နှုတ်ငုံဆောင်သော တရားတော်, ဝိနည်းတော်ကို ဆောင်သော ပါတိ မောက်ကို ဆောင်သော ပညာရှိသော ထက်မြက်သော ထိုးထွင်းဉာဏ်ရှိသော ရှက်တတ်သော တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိသော သိက္ခာကို အလိုရှိသော တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် လာ၏၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုရဟန်းကို "ငါ့သျှင် အကြင်ရဟန်းသည် ဤသို့ ဤသို့ ပြု၏၊ ထိုရဟန်းသည် အဘယ်အာပတ် သင့်ပါသနည်း"ဟု မေး၏၊ ထိုရဟန်းသည် "ငါ့သျှင် အကြင်ရဟန်းသည် ဤသို့ ဤသို့ ပြု၏၊ ထိုရဟန်းသည် ဤမည်သော အာပတ် သင့်၏၊ ငါ့သျှင် သင်သည် ဤမည်သော အာပတ် သင့်၏၊ ထိုအာပတ်ကို ကုစားလော့"ဟု ပြောဆို၏။

ထိုရဟန်းသည် "ငါ့သျှင် ငါတစ်ယောက်တည်းသာ ဤအာပတ် သင့်သည် မဟုတ်၊ ဤသံဃာ အားလုံးသည် ဤအာပတ် သင့်၏"ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းသည် "ငါ့သျှင် တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် အာပတ်သင့်သည်ဖြစ်စေ၊ မသင့်သည်ဖြစ်စေ သင့်အား အသို့ပြုအံ့နည်း၊ ငါ့သျှင် တိုက်တွန်းပါ၏၊ သင်သည် မိမိအာပတ်မှ ထလော့၊ အာပတ်ကို ကုစားလော့"ဟု ပြောဆို၏၊ ထို့နောက် ထိုရဟန်းသည် ထို (ဗဟုသုတစသည်နှင့် ပြည့်စုံသော) ရဟန်း၏ စကားဖြင့် ထိုအာပတ်ကို ကုစားပြီး၍ ထိုရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ အကြင်ရဟန်းသည် ဤသို့ ဤသို့ ပြု၏၊ ထိုရဟန်းသည် ဤမည်သော အာပတ်သို့ ရောက်သတတ်၊ ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤမည်သော အာပတ်သို့ ရောက်ကုန်၏၊ ထိုအာပတ်ကို ကုစားကုန်လော့"ဟု ပြောဆို၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်း၏ စကားဖြင့် ထိုအာပတ်ကို ကုစားခြင်းငါ့ အလိုမရှိကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ သံဃာအားလုံးသည် သဘောတူဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းသံဃာသည် ထိုအာပတ်၏ အမျိုးအမည်ကို မသိ၊ ထိုကျောင်းသို့ အကြားအမြင်များသော ပါဠိတော်ကို နှုတ်ငုံဆောင်သော တရားတော်, ဝိနည်းတော်ကို ဆောင်သော ပါတိမောက်ကို ဆောင်သော ပညာရှိသော ထက်မြက်သော ထိုးထွင်းဉာဏ်ရှိသော ရှက်တတ်သော တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိသော သိက္ခာကို အလိုရှိသော တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် လာ၏။

တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုရဟန်းကို "ငါ့သျှင် အကြင်ရဟန်းသည် ဤသို့ ဤသို့ ပြု၏၊ ထိုရဟန်းသည် အဘယ်အာပတ် သင့်ပါသနည်း"ဟု မေး၏၊ ထို (ဗဟုသုတစသည်နှင့် ပြည့်စုံသော) ရဟန်းသည် "ငါ့သျှင် အကြင်ရဟန်းသည် ဤသို့ ဤသို့ ပြု၏၊ ထိုရဟန်းသည် ဤမည်သော အာပတ် သင့်၏၊ ငါ့သျှင် သင်သည် ဤမည်သော အာပတ် သင့်၏၊ ထိုအာပတ်ကို ကုစားလော့"ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းသည် "ငါ့သျှင် ငါတစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ဤအာပတ်သင့်သည် မဟုတ်၊ ဤသံဃာအားလုံးသည် ဤအာပတ် သင့်၏"ဟု ပြောဆို၏။ ထို (ဗဟုသုတ စသည်နှင့်ပြည့်စုံသော) ရဟန်းသည် "ငါ့သျှင် တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် အာပတ်သင့်သည်ဖြစ်စေ၊ မသင့်သည်ဖြစ်စေ သင့်အား အဘယ်သို့ ပြုအံ့နည်း၊ ငါ့သျှင် တိုက်တွန်းပါ၏၊ သင်သည် မိမိအာပတ်မှ ထလော့ အာပတ်ကို

ကုစားလော့”ဟု ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ထိုတစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ထို (ဗဟုသုတစသည်နှင့်ပြည့်စုံသော) ရဟန်း၏ စကားဖြင့် ထိုအာပတ်ကို ကုစားပြီး၍ ထိုရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတို့ကို “ငါ့သျှင်တို့ အကြင်ရဟန်းသည် ဤသို့ ဤသို့ ပြု၏၊ ထိုရဟန်းသည် ဤမည်သော အာပတ်သို့ ရောက်သတတ်၊ ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤမည်သော အာပတ်သို့ ရောက်ကုန်၏၊ ထိုအာပတ်ကို ကုစားကုန်လော့”ဟု ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ထိုရဟန်းတို့သည် ထို ရဟန်း၏ စကားဖြင့် ထိုအာပတ်ကို ကုစားကြသော် ကောင်း၏။ အကယ်၍ မကုစားကြသော် အာပတ်မှ ထပြီးသော ရဟန်းသည် ထိုကုစားရန် အလိုမရှိသော ရဟန်းတို့ကို မပြောဆိုရဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စောဒနာဝတ္ထုကို ပြဆိုရာ အခန်းပြီး၏။

၉၅–အာပတ်မသင့်ခြင်း တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး

၁၇၂။ တစ်ရံရောအခါ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် “အခြားသော မလာ သေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏”ဟု မသိကြကုန်။ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏၊ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ‘အစုကွဲလျက်’ ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြသည်ရှိသော် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် “အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏”ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏၊ ဝိနည်း နှင့် လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြနေစဉ် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန် အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုနောက်လာသော ရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပါတိမောက်ကို ပြရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၁)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် “အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏”ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏၊ ဝိနည်း နှင့် လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြနေစဉ် အခြားသော အရေအတွက်တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ အကြွင်းကို နာရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၂)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာ့သော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့်လျော်၏၊ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထို ရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြနေစဉ် အခြားသော အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ အကြွင်းကို နာရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၃)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏၊ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြပြီး ကာမျှ၌ အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်း တို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုနောက် လာသော ရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပါတိမောက်ကို ပြရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၄)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏၊ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက် ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြပြီးကာမျှ၌ အခြားသော အရေအတွက်တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပြောကြားရမည်၊ ပါတိမောက်ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၅)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏၊ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက် ပြကုန်၏၊ ထို ရဟန်းတို့ ပါတိမောက် ပြပြီးကာမျှ၌ အခြားသော အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန် အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပြော ကြားရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၆)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့်လျော်၏၊ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထို ရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြ ပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ်မထသေးမီ အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပါတိမောက်ကို ပြရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၇)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏၊ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထို ရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ်မထသေးမီ အခြားသော အရေအတွက် တူမျှသော ကျောင်း နေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပြောကြားရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၈)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့်လျော်၏၊ ဝိနည်း နှင့် လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ်မထသေးမီ အခြားသော အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပြောကြားရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၉)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏၊ ဝိနည်း နှင့် လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထို ရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြ ပြီးကာမျှ၌ အချို့သောပရိသတ် ထသွားသော် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပါတိမောက်ကို ပြရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့ ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏၊ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏ ထိုရဟန်း တို့ ပါတိမောက်ပြပြီးကာမျှ၌ အချို့သောပရိသတ် ထသွားသော် အခြားသော အရေအတွက်တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ ထိုရဟန်း တို့၏ အထံ၌ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပြောကြားရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ်မသင့်။ (၁၁)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော

မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏၊ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထို ရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြ ပြီးကာမျှ၌ အချို့သောပရိသတ် ထသွားသော် အခြားသော အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ ရဟန်း တို့ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပြောကြားရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ်မသင့်။ (၁၂)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏၊ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထို ရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ်အားလုံးထသွားသော် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပါတိမောက်ပြရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၁၃)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏၊ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထို ရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ်အားလုံးထသွားသော် အခြားသော အရေအတွက် တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ ထိုရဟန်း တို့၏ အထံ၌ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပြောကြားရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ်မသင့်။ (၁၄)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏၊ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထို ရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ်အားလုံးထသွားသော် အခြားသော အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ ထိုရဟန်း တို့၏ အထံ၌ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပြောကြားရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ်မသင့်။ (၁၅)

အာပတ်မသင့်ခြင်းတစ်ဆယ့်ငါးမျိုး ပြီး၏။

၉၆–ဝဂ်ဖြစ်၍ ဝဂ်ဖြစ်၏ဟု အမှတ်ရှိခြင်း တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး

၁၇၃။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏၊ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်၍ ဝဂ်ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထို ရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြနေစဉ် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပါတိမောက်ပြရမည်၊ ပါတိမောက်ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏၊ ဝိနည်း နှင့် လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်၍ ဝဂ်ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြနေစဉ် အခြားသော အရေအတွက်တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ အကြွင်းကို နာရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏ ဝိနည်း နှင့် လျော်၏ ဝဂ်ဖြစ်၍ ဝဂ်ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြနေစဉ် အခြားသော အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ အကြွင်းကို နာရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏၊ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်၍ ဝဂ်ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြပြီးကာမျှ၌။ပ။ ပရိသတ်မထသေးမီ။ပ။ အချို့သော ပရိသတ်ထ သွားသော်။ပ။ ပရိသတ် အားလုံးထသွားသော် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန် အံ့။ပ။ တူမျှသော။ပ။ အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပြောကြားရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ (၄–၁၅)

ဝဂ်ဖြစ်၍ ဝဂ်ဖြစ်၏ဟု အမှတ်ရှိခြင်း တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး ပြီး၏။

၉၇–ယုံမှားရှိခြင်းတစ်ဆယ့်ငါးမျိုး

၁၇၄။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါတို့အား ဥပုသ် ပြုခြင်းငှာ အပ်လေသလော မအပ်လေသလော"ဟု ယုံမှားရှိလျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြနေစဉ် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပါတိမောက်ပြရမည်၊ ပြန့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါတို့အား ဥပုသ်ပြုခြင်းငှာ အပ်လေသလော မအပ်လေသလော"ဟု ယုံမှားရှိကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထို ရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြနေစဉ် အခြားသော အရေအတွက် တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ အကြွင်းကို နာရမည်၊ ပြန့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါတို့အား ဥပုသ်ပြုခြင်းငှာ အပ်လေသလော မအပ်လေသလော"ဟု ယုံမှားရှိကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြနေစဉ် အခြားသော အရေအတွက် အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ အကြွင်းကို နာရမည်၊ ပြန့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါတို့အား ဥပုသ်ပြုခြင်းငှာ အပ်လေသလော မအပ်လေသလော"ဟု ယုံမှားရှိကုန်လျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြပြီးကာမျှ၌။ပ။ ပရိသတ်မထသေးမီ။ပ။ အချို့သော ပရိသတ်ထသွားသော်။ပ။ ပရိသတ်အားလုံးထသွားသော် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့။ပ။ တူမျှသော။ပ။ အရေအတွက် အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပြောကြားရမည်၊ ပြန့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ (၄–၁၅)

ယုံမှားရှိခြင်း တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး ပြီး၏။

၉၈–တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' နိပ်စက်ခြင်း တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး

၁၇၅။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါတို့အား ဥပုသ်ပြုခြင်းငှါ မအပ်သည် မဟုတ်၊ အပ်သည်သာလျှင်တည်း"ဟု (ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် မအပ်သည်၌ အပ်သည် ဟူသော) တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' နိပ်စက်သည် ဖြစ်၍ ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြနေစဉ် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန် အုံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပါတိမောက်ကို ပြရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါတို့အား ဥပုသ်ပြုခြင်းငှာ မအပ်သည် မဟုတ်၊ အပ်သည်သာလျှင်တည်း"ဟု (ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် မအပ်သည်၌ အပ်သည် ဟူသော) တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' နိပ်စက်သည် ဖြစ်၍ ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြနေစဉ် အခြားသော အရေအတွက်တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အုံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ အကြွင်းကိုနာရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါတို့အား ဥပုသ်ပြုခြင်းငှာ မအပ်သည်မဟုတ် အပ်သည်သာလျှင်တည်း"ဟု (ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် မအပ်သည်၌ အပ်သည်ဟူသော) တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' နိပ်စက်သည် ဖြစ်၍ ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်း တို့ ပါတိမောက်ပြနေစဉ် အခြားသော အရေအတွက် အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အုံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ အကြွင်းကို နာရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်း တို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါတို့အား ဥပုသ်ပြုခြင်းငှာ မအပ်သည်မဟုတ်၊ အပ်သည်သာလျှင်တည်း"ဟု (ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် မအပ်သည်၌ အပ်သည်ဟူသော) တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' နိပ်စက်သည် ဖြစ်၍ ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြပြီးကာမျှ၌။ပ။ ပရိသတ် မထသေးမီ။ပ။ အချို့သော ပရိသတ် ထသွားသော်။ပ။ ပရိသတ် အားလုံးထသွားသော် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အုံ့။ပ။

တူမျှသော။ပ။ အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပြောကြားရမည်၊ ပြန့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ (၄–၁၅)

တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' နိပ်စက်ခြင်း တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး ပြီး၏။

၉၉–ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုခြင်း တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး

၁၇၆။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်း တို့သည် ပျက်စီးလေစေ၊ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြနေစဉ် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပါတိမောက်ကို ပြရမည်၊ ပြန့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ၊ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြနေစဉ် အခြားသော အရေအတွက် တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ အကြွင်းကို နာရမည်၊ ပြန့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ၊ ပျောက်ပျက်လေစေ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြနေစဉ် အခြားသော အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ အကြွင်းကို နာရမည်၊ ပြန့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ၊ ပျောက်ပျက်လေစေ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့်

အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြပြီးကာမျှ၌ အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပါတိမောက်ကို ပြရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၄)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ၊ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့ နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြပြီးကာ မျှ၌ အခြားသော အရေအတွက် တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပြောကြားရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်း တို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၅)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ၊ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြပြီးကာမျှ၌ အခြားသော အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပြောကြားရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၆)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ၊ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက် ပြပြီးကာ မျှ၌ ပရိသတ်မထသေးမီ အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်း တို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပါတိမောက်ပြရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၇)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်း တို့သည် ပျက်စီးလေစေ၊ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက် ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြပြီး ကာမျှ၌ ပရိသတ်မထသေးမီ အခြားသော အရေအတွက်တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည်

ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပြောကြားရ မည်၊ ပြန့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၈)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက်အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ၊ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြပြီးကာ မျှ၌ ပရိသတ်မထသေးမီ အခြားသော အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပြောကြားရမည်၊ ပြန့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၉)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ၊ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ်အချို့ ထသွားသော် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပါတိမောက်ကို ပြရမည်၊ ပြန့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်း အာပတ် သင့်၏။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ၊ ပျောက်ပျက်လေစေ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ်အချို့ ထသွားသော် အခြားသော အရေအတွက်တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပြောကြား ရမည်၊ ပြန့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၁၁)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ၊ ပျောက်ပျက်လေစေ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ်အချို့ ထသွားသော် အခြားသော အနည်းငယ်သော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပြောကြားရမည်၊ ပြန့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၁၂)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ၊ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ်အားလုံး ထသွားသော် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပါတိမောက်ကို ပြရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဥ်း အာပတ် သင့်၏။ (၁၃)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ၊ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြပြီးကာ မျှ၌ ပရိသတ်အားလုံး ထသွားသော် အခြားသော အရေအတွက်တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည်လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပြောကြားရမည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဥ်းအာပတ် သင့်၏။ (၁၄)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ၊ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပါတိမောက်ပြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပါတိမောက်ပြပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ်အားလုံး ထသွားသော် အခြားသော အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပြပြီးသော ပါတိမောက်သည် ကောင်းစွာ ပြပြီးမည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပါရိသုဒ္ဓိကို ပြောကြားရ မည်၊ ပြနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဥ်းအာပတ် သင့်၏။ (၁၅)

ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုခြင်း တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး ပြီး၏။

၂၅–သုံးလီ (၇၅) ပြီး၏။[1]

---

[1] တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး တစ်ခုတစ်ခု၌ ငါးမျိုး သုံးခုစီ ရှိသည်။

♣

၁၀၀–သိမ်သို့ ဝင်၍ နေခြင်း စကားမြှုပ်များ

၁၇၇။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဥပုသ်နေ့၌ လေးပါး လေးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် သိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်နေကုန်၏"ဟု မသိကုန်။ပ။

ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် သိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး"ဟု မသိကုန်။ပ။

ထိုရဟန်းတို့သည် အခြားသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့ကို သိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်နေသည်တို့ကို မမြင်ကုန်။ပ။

ထိုရဟန်းတို့သည် အခြားသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့ကို သိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီးသည်တို့ကို မမြင်ကုန်။ပ။

ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် သိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်နေကုန်၏"ဟု မကြားကုန်။ပ။

ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် သိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး"ဟု မကြားကုန်။ပ။

အာဝါသိက အချင်းချင်း တိကနည်းအားဖြင့် တစ်ရာ့ခုနစ်ဆယ့်ငါးတိက်တို့တည်း။ အာဝါသိကနှင့် အာဂန္တုကတို့သည်လည်းကောင်း၊ အာဂန္တုကနှင့် အာဝါသိကတို့သည်လည်းကောင်း၊ အာဂန္တုကအချင်းချင်းတို့သည်လည်းကောင်း ပေယျာလကို အရင်းပြုသဖြင့် ခုနစ်ရာသောတိက်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

နေ့အထူး

၁၇၈။ ရဟန်းတို့ အာဝါသိက 'ကျောင်းနေ' ရဟန်းတို့အား တစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့ ဖြစ်၏၊ အာဂန္တုကရဟန်းတို့အား တစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့ ဖြစ်၏၊ အကယ်၍ အာဝါသိက ရဟန်းတို့သည် များကုန် ငြားအံ့၊ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် အာဝါသိကရဟန်းတို့သို့ လိုက်ရမည်။ အကယ်၍ တူမျှကုန်ငြားအံ့၊ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် အာဝါသိကရဟန်းတို့သို့ လိုက်ရမည်။ အကယ်၍ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် များကုန်ငြားအံ့၊ အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုကရဟန်းတို့သို့ လိုက်ရမည်။

ရဟန်းတို့ အာဝါသိက ရဟန်းတို့အား တစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့ ဖြစ်၏၊ အာဂန္တုကရဟန်းတို့အား တစ်ဆယ့်လေးရက် ဥပုသ်နေ့ဖြစ်၏၊ အကယ်၍ အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် များကုန်ငြားအံ့၊ အာဂန္တုက ရဟန်းတို့သည် အာဝါသိကရဟန်းတို့သို့ လိုက်ရမည်။ အကယ်၍ တူမျှကုန်ငြားအံ့၊ အာဂန္တုကရဟန်း တို့သည် အာဝါသိကရဟန်းတို့သို့ လိုက်ရမည်။ အကယ်၍ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် များကုန်ငြားအံ့၊ အာဝါသိက ရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုကရဟန်းတို့သို့ လိုက်ရမည်။

ရဟန်းတို့ အာဝါသိက ရဟန်းတို့အား အထွက်တစ်ရက်နေ့ဖြစ်၏၊ အာဂန္တုကရဟန်းတို့အား တစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့ဖြစ်၏၊ အကယ်၍ အာဝါသိက ရဟန်းတို့သည် များကုန်ငြားအံ့၊

အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုကရဟန်းတို့အား အလိုမရှိကုန်သည်ရှိသော် ညီညွတ်ခြင်းကို မပေးရ၊ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် သိမ်အပသို့ သွား၍ ဥပုသ်ပြုရမည်။ အကယ်၍ တူမျှကုန်ငြားအံ့၊ အာဝါသိက ရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုကရဟန်းတို့အား အလိုမရှိကုန်သည်ရှိသော် ညီညွတ်ခြင်းကို မပေးရ၊ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် သိမ်အပသို့ သွား၍ ဥပုသ်ပြုရမည်။ အကယ်၍ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် များကုန်ငြားအံ့၊ အာဝါသိက ရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုကရဟန်းတို့အား ညီညွတ်ခြင်းကိုသော်လည်း ပေးရမည်၊ သိမ်အပသို့သော်လည်း သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ အာဝါသိက ရဟန်းတို့အား တစ်ဆယ့်ငါးရက်ဖြစ်အံ့၊ အာဂန္တုကရဟန်းတို့အား အထွက် တစ်ရက်နေ့ဖြစ်အံ့၊ အကယ်၍ အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် များကုန်ငြားအံ့၊ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် အာဝါသိကရဟန်းတို့အား ညီညွတ်ခြင်းကိုသော်လည်း ပေးရမည်၊ သိမ်အပသို့သော်လည်း သွားရမည်။ အကယ်၍ တူမျှကုန်ငြားအံ့၊ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် အာဝါသိက ရဟန်းတို့အား ညီညွတ်ခြင်းကိုသော်လည်း ပေးရမည်၊ သိမ်အပသို့သော်လည်း သွားရမည်၊ အကယ်၍ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် များကုန် ငြားအံ့၊ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် အာဝါသိကရဟန်းတို့အား အလိုမရှိကုန်သည်ရှိသော် ညီညွတ်ခြင်းကို မပေးရ၊ အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် သိမ်အပသို့ သွား၍ ဥပုသ်ပြုရမည်။

၁၀၁–အသွင်ကို မြင်ခြင်းစသည်

၁၇၉။ ရဟန်းတို့ အာဂန္တုက ရဟန်းတို့သည် အာဝါသိက ရဟန်းတို့၏ အာဝါသိကအခြင်းအရာ အာဝါသိကအသွင်အပြင် အာဝါသိကရှိကြောင်းနိမိတ် အာဝါသိကရှိကြောင်းကို ညွှန်ပြခြင်းဟုဆိုအပ်သော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ် ဘုံလျှိုအုံးကို ကောင်းစွာ ခင်းထားခြင်းသောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို ကောင်းစွာ တည်ထားခြင်း ပရိဝုဏ်ကို ကောင်းစွာ တံမြက်လှည်းထားခြင်းတို့ကို မြင်၍ "အာဝါသိက ရဟန်းတို့ ရှိလေသလော မရှိလေသလော"ဟု ယုံမှားရှိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသော်လည်း မစုံစမ်း မရှာဖွေဘဲ ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့မမြင်သောကြောင့် ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ်မသင့်။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သောကြောင့် တပေါင်းတည်း ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ်မသင့်။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည် ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သော်လည်း အသီးအခြား ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည် ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သော်လည်း "ထိုရဟန်းတို့ ပျက်စီး လေစေ၊ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုသည့်ဖြစ်၍ ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် အာဝါသိကရဟန်းတို့၏ အာဝါသိကအခြင်းအရာ အာဝါသိက အသွင်အပြင် အာဝါသိကရှိကြောင်းနိမိတ် အာဝါသိကရှိကြောင်းကို ညွှန်ပြခြင်းဟု ဆိုအပ်သော စကြီ သွားသော ရဟန်းတို့၏ ခြေသံ သရဇ္ဈာယသံ ချောင်းဟန့်သံ ချေဆတ်သံတို့ကို ကြား၍ "အာဝါသိက ရဟန်းတို့ ရှိလေသလော မရှိလေသလော"ဟု ယုံမှားရှိကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသော်လည်း မစုံစမ်း မရှာဖွေဘဲ ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည် ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့မမြင်သောကြောင့် ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သောအခါ တပေါင်းတည်း ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည် ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သော်လည်း အသီးအခြား ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည် ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သော်လည်း "ထိုရဟန်းတို့ ပျက်စီးလေစေ၊ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုရဟန်း တို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုသည်ဖြစ်၍ ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ ထုလ္လစ္စဉ်း အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုကရဟန်းတို့၏ အာဂန္တုကအခြင်းအရာ အာဂန္တုက အသွင်အပြင် အာဂန္တုကရှိကြောင်းနိမိတ် အာဂန္တုကရှိကြောင်းကို ညွှန်ပြခြင်းဟု ဆိုအပ်သော (မည်သူ့ ဥစ္စာဟု) မသိအပ်သော သပိတ် သင်္ကန်း နိသီဒိုင် ခြေဆေးထားသော ရေစက်တို့ကို မြင်၍ "အာဂန္တုက ရဟန်းတို့သည် ရှိလေသလော မရှိလေသလော"ဟု ယုံမှားရှိကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိကုန်လျက် မစုံစမ်းမရှာဖွေဘဲ ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့မမြင်သောကြောင့် ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ်မသင့်။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သောအခါ တစ်ပေါင်းတည်း ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ်မသင့်။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သော်လည်း အသီးအခြား ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်း ရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်ရသော်လည်း "ထိုရဟန်းတို့ ပျက်စီးလေစေ၊ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုသည်ဖြစ်၍ ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုကရဟန်းတို့၏ အာဂန္တုကအခြင်းအရာ အာဂန္တုက အသွင်အပြင် အာဂန္တုကရှိကြောင်းနိမိတ် အာဂန္တုကရှိကြောင်းကို ညွှန်ပြခြင်းဟု ဆိုအပ်သော အာဂန္တုက ရဟန်းတို့၏ ခြေသံ ဖိနပ်ခါသံ ချောင်းဟန့်သံ ချေဆတ်သံတို့ကို ကြား၍ "အာဂန္တုကရဟန်းတို့ ရှိလေ သလော မရှိလေသလော"ဟု ယုံမှားရှိကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိကုန်လျက် မစုံစမ်းမရှာဖွေဘဲ ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့မမြင်သောကြောင့် ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သောအခါ တပေါင်းတည်း ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သော်လည်း အသီးအခြား ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည် ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သော်လည်း "ထိုရဟန်းတို့ ပျက်စီးလေစေ၊ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုရဟန်းတို့ဖြင့်

အဘယ် အကျိုး ရှိအံ့နည်း"ဟုကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုသည်ဖြစ်၍ ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ ထုလ္လစ္ဆဉ်းအာပတ် သင့်၏။

၁၀၂–ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုမတူသော ရဟန်းစသည်တို့နှင့် ဥပုသ်ပြုခြင်း

၁၈၀။ ရဟန်းတို့ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု မတူသော အာဝါသိကရဟန်း တို့ကို တွေ့မြင်ကုန်၏၊ ထိုအာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် (အာဝါသိကရဟန်းတို့ကို) ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု တူမျှသော ရဟန်းတို့ဟု အယူရှိ၍ (ငင်းအယူကို) မမေးမစစ်ဘဲ တပေါင်းတည်း ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ထိုအာဂန္တုက ရဟန်းတို့သည် မေးစစ်ပြီးနောက် (ထိုအယူကို) မစွန့်လွှတ်စေနိုင်ဘဲ တပေါင်း တည်း ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုအာဂန္တုရဟန်းတို့သည် မေးစစ်ပြီးသော်လည်း (ငင်းတို့အယူကို) မစွန့်လွှတ်စေနိုင်သဖြင့် အသီးအခြား ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ အာဂန္တုက ရဟန်းတို့သည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု တူမျှသော အာဝါသိက ရဟန်းတို့ကို တွေ့မြင်ကုန်၏၊ ထိုအာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် (အာဝါသိကရဟန်းတို့ကို) ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု မတူသော ရဟန်းတို့ဟု အယူရှိ၍ (ငင်းတို့၏ အယူကို) မမေးမစစ်ဘဲ တစ်ပေါင်းတည်း ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

ထိုအာဂန္တုက ရဟန်းတို့သည် မေးစစ်ပြီးနောက် (ငင်းတို့အယူကို) စွန့်လွှတ်စေနိုင်လျက် အသီး အခြား ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုအာဂန္တုရဟန်းတို့သည် မေးစစ်ပြီးနောက် (ငင်း တို့အယူကို) စွန့်လွှတ်စေနိုင်သည်ဖြစ်၍ တစ်ပေါင်းတည်း ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ အာဝါသိက ရဟန်းတို့သည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု မတူသော အာဂန္တုက ရဟန်းတို့ကို တွေ့မြင်ကုန်၏၊ ထိုအာဝါသိက ရဟန်းတို့သည် (အာဂန္တုကရဟန်းတို့ကို) ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု တူမျှသော ရဟန်းတို့ဟု အယူရှိ၍ မမေးမစစ်ဘဲ တစ်ပေါင်းတည်း ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ထိုအာဝါသိက ရဟန်းတို့သည် မေးစစ်ပြီးနောက် (ငင်းတို့အယူကို) မစွန့်လွှတ်စေနိုင်ဘဲ တပေါင်း တည်း ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုအာဝါသိက ရဟန်းတို့သည် မေးစစ်ပြီးနောက် (ငင်းတို့အယူကို) မစွန့်လွှတ်စေနိုင်သဖြင့် အသီးအခြား ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ အာဝါသိက ရဟန်းတို့သည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု တူမျှသော အာဂန္တုက ရဟန်းတို့ကို တွေ့မြင်ကုန်၏၊ ထိုအာဝါသိက ရဟန်းတို့သည် (အာဂန္တုကရဟန်းတို့ကို) ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု မတူသော ရဟန်းတို့ဟု အယူရှိ၍ မမေးမစစ်ဘဲ တစ်ပေါင်းတည်း ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ထိုအာဝါသိက ရဟန်းတို့သည် မေးစစ်ပြီးနောက် (ငင်းတို့အယူကို) စွန့်လွှတ်စေနိုင်လျက် အသီး အခြား ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုအာဝါသိက ရဟန်းတို့သည်

မေးစစ်ပြီးနောက် (၄င်းတို့အယူကို) စွန့်လွှတ်စေနိုင်သည်ဖြစ်၍ တစ်ပေါင်းတည်း ဥပုသ်ပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၁၀၃–မသွားအပ်သည်ကို ဆိုရာ

၁၈၁။ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ မသွားအပ်။ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ မသွားအပ်။ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ဖြစ်စေ ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ ဖြစ်စေ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ မသွားအပ်။ ရဟန်း တို့ ဥပုသ်နေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှ ရဟန်းမရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ မသွားအပ်။ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ဖြစ်စေ ရဟန်းမရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်းစသည်သို့ဖြစ်စေ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်ကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှဖြစ်စေ ရဟန်းရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှဖြစ်စေ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ မသွားအပ်။ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ် ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှဖြစ်စေ ရဟန်းရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှဖြစ်စေ ရဟန်းမရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ မသွားအပ်။ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ဖြစ်စေ၊ ရဟန်းရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှ ဖြစ်စေ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ဖြစ်စေ ရဟန်းမရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ဖြစ်စေ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု မတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ မသွား အပ်။ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု မတူသော ရဟန်းရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့ မသွားအပ်။ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊

အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု မတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ဖြစ်စေ၊ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ဖြစ်စေ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု မတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ မသွားအပ်။ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု မတူသော ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ မသွားအပ်။ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု မတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ဖြစ်စေ၊ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ဖြစ်စေ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ဥပုသ်နေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှဖြစ်စေ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှဖြစ်စေ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု မတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ မသွားအပ်။ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှဖြစ်စေ၊ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှဖြစ်စေ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု မတူသော ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ မသွားအပ်။ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှဖြစ်စေ၊ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှဖြစ်စေ၊ ပေါင်းသင်းဆက် ဆံမှု မတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ဖြစ်စေ၊ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ဖြစ်စေ မသွားအပ်။

၁၀၄–သွားအပ်သည်ကို ဆိုရာ

၁၈၂။ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ "နေ့ချင်းပြန် ရောက်နိုင်သည်"ဟု သိငြားအံ့၊ သွားအပ်၏။

ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ။ပ။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ဖြစ်စေ၊ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ဖြစ်စေ "နေ့ချင်းပြန် ရောက်နိုင်သည်"ဟု သိငြားအံ့၊ သွား အပ်၏။

ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့။ပ။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ဖြစ်စေ၊ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ဖြစ်စေ "နေ့ချင်းပြန် ရောက်နိုင်သည်"ဟု သိငြားအံ့၊ သွားအပ်၏။

ရဟန်းတို့ ဥပုသ်နေ့၌ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှဖြစ်စေ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှဖြစ်စေ ပေါင်း သင်းဆက်ဆံမှုတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့။ပ။

ပေါင်းသင်းဆက် ဆံမှုတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ဖြစ်စေ၊ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ဖြစ်စေ "နေ့ချင်းပြန်ရောက် နိုင်သည်"ဟု သိငြားအံ့၊ သွားအပ်၏။

၁၀၅–ကြဉ်အပ်သော 'ဝဇ္ဇနီယ' ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြခြင်း

၁၈၃။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းမိန်းမနေသော ပရိသတ်၌ ပါတိမောက်မပြအပ်၊ ပြသောရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ သိက္ခာမာန်နေသော ပရိသတ်၌ ပါတိမောက်မပြအပ်။ပ။ သာမဏေနေသော ပရိသတ်၌ ပါတိမောက်မပြအပ်။ပ။ သာမဏေမနေသော ပရိသတ်၌ ပါတိမောက်မပြအပ်။ပ။ သိက္ခာချသူနေသော ပရိသတ်၌ ပါတိမောက်မပြအပ်။ပ။ ပါရာဇိကကျသူနေသော ပရိသတ်၌ ပါတိမောက်မပြအပ်၊ ပြသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းနေသော ပရိသတ်၌ ပါတိမောက်မပြအပ်၊ ပြသောရဟန်းအား တရားအားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်ရမည်။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းနေသော ပရိသတ်၌ ပါတိမောက်မပြအပ်။ပ။ ယုတ်ညံ့သော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းနေသော ပရိသတ်၌ ပါတိမောက်မပြအပ်၊ ပြသောရဟန်းအား တရားအား လျော်စွာ ဆုံးဖြတ်ရမည်။ ပဏ္ဍုက်နေသော ပရိသတ်၌ ပါတိမောက်မပြအပ်၊ ပြသောရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုခိုးသူနေသော ပရိသတ်၌ ပါတိမောက် မပြအပ်။ပ။ တိတ္ထိတို့ထံသို့ ပြောင်းရွှေ့ သူနေသော ပရိသတ်၌ ပါတိမောက်မပြအပ်။ပ။ တိရစ္ဆာန်နေသော ပရိသတ်၌ ပါတိမောက်မပြအပ်။ပ။ အမိသတ်သူ နေသော ပရိသတ်၌ ပါတိမောက်မပြအပ်။ပ။ အဖသတ်သူနေသော ပရိသတ်၌ ပါတိမောက် မပြအပ်။ပ။ ရဟန္တာကို သတ်သူနေသော ပရိသတ်၌ ပါတိမောက်မပြအပ်။ပ။ ရဟန်းမိန်းမကို ဖျက်ဆီးသူ နေသော ပရိသတ်၌ ပါတိမောက်မပြအပ်။ပ။ သံဃာသင်းခွဲသူနေသော ပရိသတ်၌ ပါတိမောက်မပြအပ်။ပ။ ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည် အောင်ပြုသူနေသော ပရိသတ်၌ ပါတိမောက်မပြအပ်။ပ။ ဥဘတောဗျည်း နေသော ပရိသတ်၌ ပါတိမောက် မပြအပ်၊ ပြသောရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ (ဆန္ဒမစွန့်ဘဲ) ပရိသတ် မထသေးသည်ကို ကြဉ်ထား၍ သိုးပြီးသော ပါရိသုဒ္ဓိကို ပေးခြင်းဖြင့် ဥပုသ်မပြုအပ်။ ရဟန်းတို့ သံဃာ၏ ညီညွတ်ခြင်းကို ကြဉ်ထား၍ ဥပုသ်နေ့မဟုတ်သောနေ့၌ ဥပုသ်မပြုအပ်။

ဒုတိယ ဥပေါသထက္ခန္ဓက ပြီး၏။

တတိယ အခန်းပြီး၏။

၁၀၆–ထိုဥပေါသထက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

တိတ္ထိတို့သည် တရားဟောသော အကြောင်း၊ ဗိမ္မိသာရမင်းကြီး လျှောက်ထားသော အကြောင်း၊ ဆိတ်ဆိတ်နေကုန်လျက် စည်းဝေးခြင်းအကြောင်း၊ တရားဟောရန် ခွင့်ပြုသောအကြောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ တိတ်ဆိတ်စွာ နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား အကြီးတော်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပါတိမောက်ပြရန်ခွင့်ပြုတော်မူကြောင်း၊ နေ့တိုင်း ပါတိမောက် ပြသော အကြောင်း၊ တစ်ပက္ခလခွဲမှာ တစ်ကြိမ်သာ ပါတိမောက်ပြရန် ခွင့်ပြုကြောင်း။

မိမိပရိသတ်၌သာ ပါတိမောက်ပြသော အကြောင်း၊ ညီညွတ်သော ရဟန်းတို့အား ဥပုသ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူသော အကြောင်း၊ သာမဂ္ဂီဟူသည် အဘယ်မျှနည်း၊ မဒ္ဒကုစ္ဆိမည်သော သမင်တော သိမ်၊ ကျယ်စွာသော မဟာသိမ်၊ မြစ်နား၌ သိမ်သမုတ်ကြောင်း၊ ပရိဝုဏ်တိုင်း ပါတိမောက်မပြအပ်ကြောင်း၊ နှစ်ဆောင်သော ဥပုသ်အိမ်တို့ကို သမုတ် ကြောင်း၊ ငယ်သော သိမ်တို့ကို သမုတ်ကြောင်း။

သီတင်းငယ်ရဟန်းတို့ အရပ်တစ်ပါးသို့ ဖဲသွားကြောင်း၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ကျောင်း တိုင်း သိမ်ရှိကြောင်း၊ အဝိပ္ပဝါသသိမ် သမုတ်ရန် ခွင့်ပြုတော်မူကြောင်း၊ ရှေးဦးစွာ သိမ်သမုတ်ရကြောင်း၊ နောက်မှ သိမ်နုတ်ရကြောင်း။

ဥတ်ကမ္မဝါစာဖြင့် မသမုတ်အပ်သော ဂါမသိမ်အကြောင်း၊ နဒီသိမ်၊ သမုဒ္ဒသိမ်၊ ဇာတသရသိမ်၊ ဥဒကုက္ခေပသိမ်၊ မိမိသိမ်နှင့် သူတစ်ပါးသိမ်ကို စပ်၍ ဖွဲ့ကုန်၏၊ ထို့အတူ မိမိသိမ်ဖြင့် သူတစ်ပါးသိမ်ကို လွှမ်းမိုး၍ ဖွဲ့ကုန်၏။

ဥပုသ်ကံတို့ကား အဘယ်တို့နည်း၊ ပါတိမောက် ပြခြင်းကား အဘယ်နည်း၊ လူရိုင်း ဘေး ဖြစ်ကြောင်း၊ အန္တရာယ်မရှိသော်လည်း အကျဉ်းသာပြကုန်၏၊ တရားကို မေးကုန်၏၊ ဝိနည်းကို မေးကုန်၏၊ ခြိမ်းခြောက်ကုန်၏၊ တစ်ဖန် ဝိနည်းဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ခြင်း တို့ကိုပြုကုန်၏။

ခွင့်မတောင်းဘဲ စောဒနာခြင်း၊ ခွင့်ပြု စေပြီးမှ စောဒနာအပ်၏၊ အခမ္မကံကို တားမြစ်ခြင်းအကြောင်း၊ လေးယောက် ငါးယောက်သော ရဟန်းတို့သည် တားမြစ်အပ်ကုန်၏၊ နှုတ်မြွက်၍ ဆိုခြင်း။ နှလုံး၌သာ ဆောက်တည်ခြင်း၊ မကြားစေလိုသောစိတ်ဖြင့် မကြားစေခြင်းအကြောင်း၊ အကယ်၍ အသံကို ကြားစိမ့်သောဌါ လုံ့လပြု လျဉ်းမူလည်း အာပတ် မသင့်ကြောင်း။

လူနှင့်တကွသော ပရိသတ်၌ ပါတိမောက်ပြသော အကြောင်း၊ မတိုက်တွန်းဘဲ ပါတိ မောက်ပြသော အကြောင်း၊ စောဒနာဝတ္ထု မြို့၌ ဥပုသ်စသည်ကို မသိသောအကြောင်း၊ များစွာသော ရဟန်းတို့ ဥပုသ်စသည်ကို မသိသောအကြောင်း၊ နေ့ချင်းပြန် တမန် လွှတ်အပ်သောအကြောင်း၊ မထေရ်ကြီးများက ခိုင်းသော်လည်း မသွားဘဲ နေသော အကြောင်း။

လဆန်းလဆုတ်အစွမ်းဖြင့် ရက်အရေအတွက်ကို အဘယ်မျှရှိပြီနည်းဟု မေးခြင်း အကြောင်း၊ အသျှင်တို့အဘယ်မျှရှိကုန်သနည်းဟု အရေအတွက်ကို မေးသောအကြောင်း၊ ဝေးသော ရွာသို့ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ခြင်းအကြောင်း၊ ဥပုသ်နေ့ကို ပြောကြားခြင်းဌါ မေ့လျော့ကြောင်း၊ အမှိုက်ရှိသော ဥပုသ်အိမ်ကို တံမြက်လှည်းအပ်ကြောင်း၊ နေရာခင်းခြင်း၊ ဆီမီးညှိထွန်းခြင်း၊ ဆရာဥပဇ္ဈာယ်ကို မပန်ကြားဘဲ အရပ်မျက်နှာသို့ ဖဲသွားခြင်း၊ တစ်ပါးသော ဗဟုသုတရဟန်း ရောက်လာသောအကြောင်း။

ပါတိမောက်သင်ရန် တမန်ရဟန်း နေ့ချင်းပြန် စေလွှတ်အပ်ကြောင်း၊ ဝါဆိုသော အကြောင်း၊ ဥပုသ်ပြုအပ်ကြောင်း၊ ပါရိသုဒ္ဓိပေးခြင်း၊ ဆောင်ခြင်း၊ ကံဆောင်ခြင်း၊ ဆွေမျိုးတို့က ဖမ်းယူကြသောအကြောင်း၊ ဂဂ္ဂရဟန်းအကြောင်း၊ လေးပါးသော ရဟန်း တို့နေသောအကြောင်း၊ သုံးပါးသော ရဟန်းတို့နေသောအကြောင်း၊ နှစ်ပါးသော ရဟန်း တို့ နေသောအကြောင်း၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းနေသောအကြောင်း၊ အာပတ်သင့်သော ရဟန်းအကြောင်း၊ သဘောတူ ဝတ္ထုကြောင့် အာပတ်သင့်သောအကြောင်း၊ အာပတ်ကို အောက်မေ့သောအကြောင်း။

အားလုံးသော သံဃာများ ယုံမှားကြောင်း၊ ဥပုသ်စသည်ကို မသိသော အကြောင်း၊ ဗဟုသုတရဟန်း ရောက်လာသောအကြောင်း၊ များစွာသော ရဟန်းတို့ လာသောအကြောင်း၊ တူမျှသော ရဟန်းတို့လာသောအကြောင်း၊ နည်းသောရဟန်းတို့ လာသော အကြောင်း၊ ပရိသတ်မထမီ ရဟန်းတို့လာသောအကြောင်း။

အချို့သော ပရိသတ် ထသွားသော် ရဟန်းတို့ လာသောအကြောင်း၊ ပရိသတ် အားလုံး ထသွားသော် ရဟန်းတို့ လာသောအကြောင်း၊ သိကုန်လျက် ပါတိမောက် ပြသော အကြောင်း၊ ယုံမှားရှိကုန်လျက် ပါတိမောက်ပြသောအကြောင်း၊ အပ်သည် သာတည်းဟု တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' သည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်ပါလျက် ပါတိမောက်ပြသော အကြောင်း၊ ဝင်လတ်သည်ကို သိလျက် ပါတိမောက်ပြသောအကြောင်း၊ မြင်သည် ဖြစ်လျက် ပါတိမောက်ပြသော အကြောင်း၊ ကြားလည်း ကြားသောအကြောင်း။

အာဝါသိကနှင့် အာဂန္တုက ပေယျာလစသည်လည်းကောင်း စာတုဒ္ဒသီဥပုသ် ပန္နရသီ ဥပုသ် တစ်ဖန် အထွက်တစ်ရက်နေ့ ပန္နရသီဥပုသ် ကျောင်းနေရှိသော အသွင်နှစ်ပါး နာနာသံဝါသက သမာနသံဝါသက။

သိုးလေပြီးသော ပါရိသုဒ္ဓိကို ပေးခြင်း၊ ဥပုသ်နေ့ မဟုတ်သော နေ့၌ သံဃာ၏ ညီညွတ်ခြင်းကို ကြဉ်၍ ဥပုသ်မပြု အပ်သောအကြောင်း၊ ခွဲဝေအပ်သော ဤအကျဉ်းချုပ် တို့သည် ဝတ္ထုထင်ရှားသော အကြောင်းချည်းတည်း။ ဤကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

ဤဥပေါသထကွန်ကၨ် ဝတ္ထုကား ရှစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးတို့တည်း။

ဥပေါသထကွန်က ပြီး၏။

၃–ဝဿူပနာယိကကွန်က

၁၀၇–ဝါကပ်ရန် ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၁၈၄။ တစ်ရံရောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှင်ဇီဝကတို့အား အစာကျွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ရဟန်းတို့အား ဝါဆိုဝါကပ်ကို ပညတ် တော်မမူသေးသောကြောင့် ရဟန်းတို့သည် ဆောင်း နွေ မိုးဥတုသုံးပါးလုံး ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြကုန်၏။ လူတို့သည် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ်ကြောင့် ဆောင်း နွေ မိုးဥတုသုံးပါးလုံး စိမ်းရှင်သော မြက်ပင်တို့ကို နင်းချေကုန်လျက် အသက်ဟု ဆိုအပ်သော တစ်ခုသော ဣန္ဒြေကို

ညှဉ်းဆဲကာ သေးငယ်သည့် များစွာသော သတ္တဝါတို့ကို ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေ၍ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကုန်ဘိသနည်း၊ မကောင်းသဖြင့် ဟောအပ်သော တရားရှိသော သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော အယူရှိသော တိတ္ထိတို့သော်မှလည်း မိုးလတို့ပတ်လုံးကြောင့်ကြမဲ့ ကိန်းအောင်းနေထိုင်ကြကုန်သေး၏၊ ၄က်တို့သော်မှလည်း သစ်ပင်ဖျားတို့၌ အသိုက်ပြုကာ မိုးလတို့ပတ်လုံးကြောင့်ကြမဲ့ မြဲစွဲစွာ နေကြကုန်သေး၏။ ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည်ကား ဆောင်း နွေ မိုးဥတုသုံးပါးလုံး စိမ်းရှင်သော မြက်ပင်တို့ကို နင်းချေကုန် လျက် အသက်ဟု ဆိုအပ်သော တစ်ခုသော ဣန္ဒြေကို ညှဉ်းဆဲကာ သေးငယ်သည့် များစွာသော သတ္တဝါ တို့ကို ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေလျက် ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ,ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသောအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့အား "ရဟန်းတို့ ဝါကပ်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "အဘယ်အခါ၌ ဝါကပ်အပ်ပါသနည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ မိုးလ၌ ဝါကပ်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "ဝါကပ်ခြင်းတို့သည် အဘယ်မျှ ရှိကုန်သနည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဝါကပ်ခြင်းတို့သည် ပုရိမဝါကပ်ခြင်း၊ ပစ္ဆိမဝါကပ်ခြင်းဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိကုန်၏။ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့၌ ပုရိမဝါကပ်ရမည်၊ ဝါဆိုလပြည့် နေ့မှ တစ်လလွန်ပြီးသော လပြည့်ကျော်တစ်ရက် 'ဝါခေါင်လပြည့်ကျော်တစ်ရက်' နေ့၌ ပစ္ဆိမဝါကပ်ရမည်၊ ရဟန်းတို့ ဝါကပ်ခြင်းတို့သည် ဤနှစ်မျိုးတို့တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၀၈–ဝါတွင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ခြင်းကို ပယ်တော်မူခြင်းစသည်

၁၈၅။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဝါကပ်ပြီးနောက် ဝါတွင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကုန်၏။ လူတို့သည် ထိုရှေးအတူပင်လျှင် "သာကီဝင်မင်းသားဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ဆောင်း နွေ မိုးဥတုသုံးပါးလုံး စိမ်းရှင်သော မြက်ပင်တို့ကို နင်းချေကုန်လျက် အသက်ဟု ဆိုအပ်သော တစ်ခုသော ဣန္ဒြေကို ညှဉ်းဆဲကာ သေးငယ်သည့် များစွာသော သတ္တဝါတို့ကို ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေ၍ ဒေသစာရီလှည့်လည်ကုန်ဘိသနည်း၊ မကောင်းသဖြင့် ဟောအပ်သော တရားရှိသော သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော အယူရှိသော တိတ္ထိတို့သော်မှလည်း မိုးလတို့ပတ်လုံးကြောင့်ကြမဲ့ ကိန်းအောင်းနေထိုင်ကြကုန်သေး၏၊ ၄က်တို့သော်မှလည်း သစ်ပင်ဖျားတို့၌ အသိုက်ပြုကာ မိုးလတို့ ပတ်လုံးကြောင့်ကြမဲ့ စွဲမြဲစွာ နေကြကုန်သေး၏၊ ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည်ကား ဆောင်း နွေ မိုးဥတုသုံးပါးလုံး စိမ်းရှင်သော မြက်ပင်တို့ကို နင်းချေလျက် အသက်ဟု ဆိုအပ်သော တစ်ခုသော ဣန္ဒြေကို ညှဉ်းဆဲကာ

သေးငယ်သည့် များစွာသော သတ္တဝါတို့ကို ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေလျက် ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြော ဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ . ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဝါကပ်ပြီးနောက် ဝါတွင်း၌ ဒေသစာရီလှည့်လည်ကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်း တို့ ဝါကပ်ပြီး၍ ပုရိမဝါ သုံးလပတ်လုံးသော်လည်းကောင်း၊ ပစ္ဆိမဝါ သုံးလပတ်လုံးသော်လည်းကောင်း မနေမူ၍ ဒေသစာရီ မလှည့်လည် မသွားလာအပ်၊ သွားလာသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၈၆။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဝါကပ်ခြင်းငှါ အလိုမရှိကြကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဝါကပ်ရမည်သာတည်း၊ ဝါမကပ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ထိုဝါကပ်သော နေ့၌ ဝါကပ်ခြင်းငှါ အလိုမရှိသည်ဖြစ်၍ ဝါမကပ် လိုသော စေတနာဖြင့် ကျောင်းကို လွန်သွားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော နေ့၌ ဝါကပ်ခြင်းငှါ အလိုမရှိသည်ဖြစ်၍ ဝါမကပ်လိုသော စေတနာဖြင့် ကျောင်းကို လွန်၍ မသွားအပ်၊ လွန်၍ သွားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် ဝါကို ငင်လိုသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အကယ်၍ အသျှင်တို့သည် လာလတ္တံ့သော လ၌ ဝါသို့ ကပ်ပါကုန်မူ ကောင်းလေစွ"ဟု တမန်စေလွှတ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ မင်းတို့၏ အလိုသို့ လိုက်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၀၉–ခုနစ်ရက်ပြုဖွယ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၁၈၇။ တစ်ရံရောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော်မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူသည်ရှိသော် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်၍ ထိုသာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်တို့၌ ဥဒေနဥပါသကာသည် သံဃာကို ရည်မှတ်၍ ကျောင်းဆောက်လုပ်စေ၏၊ ထိုဥပါသကာသည် ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အသျှင်ကောင်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ အလှူကို ပေးလှူခြင်း, တရားတော်ကို နာခြင်း, ရဟန်းတို့ကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်၏။ ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် ဥပါသကာ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝါကပ်ပြီးနောက် 'ပုရိမဝါသုံးလပတ်လုံးသော်လည်းကောင်း၊ ပစ္ဆိမဝါသုံးလပတ်လုံးသော်လည်းကောင်း မနေမူ၍ ဒေသစာရီ မသွားလာအပ်'ဟု ပညတ်တော်မူ၏၊ ဥဒေနဥပါသကာသည် ရဟန်းတို့

ဝါဆိုနေသည့်အတွင်း စောင့်ဆိုင်းစေလိုပါ၏၊ ဝါကျွတ်သည်ရှိသော် ကြွလာကြပါလိမ့်မည်၊ ထိုဥဒေနဥပါသကာအား အဆောတလျင် ရှောင်တခင်ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိလျှင်လည်း ထိုအရပ်၌ နေသော ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ကျောင်းကို လှူဒါန်းပါစေ"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ဥဒေနဥပါသကာသည် "အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်ကောင်းတို့သည် ငါသည် ပင့်ဖိတ်အပ်ပါလျက် မကြွလာကုန်ဘိသနည်း၊ ငါသည် ပစ္စည်းလေးပါးကို ပေးလှူတတ်သော ဒါယာကာတည်း၊ သံဃာ၏ အမှူကြီးငယ်ကို ပြုတတ်သူတည်း၊ သံဃာ၏ အလုပ်အကျွေးတည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့၏ ရှုတ်ချ၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြပြောဆိုသော ဥဒေနဥပါသကာ၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုအခါ၌ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သော အကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်းမိန်းမ သိက္ခာမာန် သာမဏေယောကျ်ား သာမဏေ မိန်းမ ဥပါသကာယောကျ်ား ဥပါသိကာမိန်းမဟူ၍ ခုနစ်ဦးတို့ ပင့်ဖိတ်သည်ရှိသော် ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏၊ မပင့်ဖိတ်ဘဲ မသွားအပ်။ ရဟန်းတို့ ဤခုနစ်ဦးတို့ ပင့်ဖိတ်သည်ရှိသော် ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏၊ မပင့်ဖိတ်ဘဲ မသွားအပ်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

၁၈၈။ ရဟန်းတို့ ဥပါသကာသည် သံဃာကို ရည်၍ ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏၊ ထိုဥပါသကာသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အသျှင်ကောင်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ အလှူကို ပေးလှူခြင်း, တရားတော်ကို နာခြင်း, ရဟန်းတို့ကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ပင့်ဖိတ်သည်ရှိသော် ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ မပင့်ဖိတ်ဘဲ မသွားအပ်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ဥပါသကာသည် သံဃာကို ရည်၍ တစ်ဖက်စောင်းမိုးသော ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ပ။ ပြာသာဒ်ရှည်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ပြာသာဒ်ဦးပြည်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ဂူကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ပရိဝုဏ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ တံခါးမုခ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ညီလာခံဧရပ် တန်ဆောင်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ မီးတင်းကုပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ကပ္ပိယကုဋိ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ဝစ္စကုဋိ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ စင်္ကြံ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ စင်္ကြံ်ဧရပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ရေတွင်းကို တူးစေ၏။ ရေတွင်းဧရပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ဧရုံးအိမ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ဧရုံးအိမ်ဧရပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ရေကန်ကို တူးစေ၏။ မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ အရံကို ပြုလုပ်စေ၏။ အရံရာ ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ထိုဥပါသကာသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အသျှင်ကောင်းတို့သည် ကြွ လာတော်မူပါကုန်လော့၊ အလှူကို ပေးလှူခြင်း, တရားတော်ကိုနာခြင်း ရဟန်းတော်တို့ကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ပင့်ဖိတ်သည်ရှိသော် ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ မပင့်ဖိတ်ဘဲ မသွားအပ်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ဥပါသကာသည် များစွာသော ရဟန်းတို့ကို ရည်၍။ပ။ တစ်ပါးသော ရဟန်းကို ရည်၍ ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ပ။ တစ်ဖက်စောင်းမိုးသော ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ပြာသာဒ်ရှည်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ပြာသာဒ်ဦးပြည်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ဂူကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ပရိဝုဏ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ တံခါးမုခ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ဆွမ်းစားဧရပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ မီးတင်းကုပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ကပ္ပိယကုဋ္ဌိကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ဝစ္စကုဋ္ဌိကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ စင်္ကြံ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ စင်္ကြံ်ဧရပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ရေတွင်းကို တူးစေ၏။ ရေတွင်းဧရပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ဧရုံးအိမ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ဧရုံးအိမ်ဧရပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ရေကန်ကို တူးစေ၏။ မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ အရံကို ပြုလုပ်စေ၏။ အရံရာကို ပြုလုပ်စေ၏။ ထိုဥပါသကာသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အသျှင်ကောင်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊အလှူကို ပေးလှူခြင်း, တရား တော်ကိုနာခြင်း, ရဟန်းတော်တို့ကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ပင့်ဖိတ်သည်ရှိသော် ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ မပင့်ဖိတ်ဘဲ မသွားအပ်၊ ခုနစ်ရက် အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ဥပါသကာသည် ဘိက္ခုနီသံဃာကို ရည်၍။ပ။ များစွာသော ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ရည်၍။ပ။ တစ်ပါးသော ရဟန်းမိန်းမကိုရည်၍။ပ။ များစွာသော သိက္ခမာန်တို့ကိုရည်၍။ပ။ တစ်ယောက်သော သိက္ခမာန်ကိုရည်၍။ပ။ များစွာသော သာမဏေတို့ကိုရည်၍။ပ။ တစ်ယောက်သော သာမဏေကိုရည်၍။ပ။ များစွာသော သာမဏေမတို့ကိုရည်၍။ပ။ တစ်ယောက်သော သာမဏေမကိုရည်၍ ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ပ။ တစ်ဖက်စောင်းမိုးသော ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ပြာသာဒ်ရှည်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ပြာသာဒ်ဦးပြည်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ဂူကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ပရိဝုဏ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ တံခါးမုခ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ဆွမ်းစားဧရပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ မီးတင်းကုပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ကပ္ပိယကုဋ္ဌိကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ စင်္ကြံ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ စင်္ကြံ်ဧရပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ရေတွင်း ကို တူးစေ၏။ ရေတွင်းဧရပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ရေကန်ကို တူးစေ၏။ မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ အရံကို ပြုလုပ်စေ၏။ အရံရာကို ပြုလုပ်စေ၏။ ထိုဥပါသကာသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အသျှင်ကောင်းတို့သည် ကြွလာတော် မူပါကုန်လော့၊ အလှူကို ပေးလှူခြင်း, တရားတော်ကို နာခြင်း, ရဟန်းတော်တို့ကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ပင့်ဖိတ်သည်ရှိသော် ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ မပင့်ဖိတ်ဘဲ မသွားအပ်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရ မည်။

၁၈၉။ ရဟန်းတို့ ဥပါသကာသည် မိမိအကျိုးငှါ အိမ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ပ။ အိပ်ရာတိုက်ခန်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ဘဏ္ဍာတိုက်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ စင်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ တန်ဆောင်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ အိမ်ဈေးကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ အိမ်ဈေးရုံကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ပြာသာဒ်ရှည်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ပြာသာဒ်ဦးပြည်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ဂူကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ပရိဝုဏ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ တံခါးမုခ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ညီလာခံအဆောင်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ မီးတင်းကုပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ စဖိုအိမ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ စင်္ကြံ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ စင်္ကြံ်ဆောင်ကို

ဆောက်လုပ်စေ၏။ ရေတွင်းကို တူးစေ၏။ ရေတွင်းဧရပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ရေကန်ကို တူးစေ၏။ မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ အရံကို ပြုလုပ်စေ၏။ အရံရာကို ပြုလုပ်စေ၏။ သားအားသော်လည်း ထိမ်းမြားလို၏။ သမီးအားသော်လည်း ထိမ်းမြားလို၏။ နာဖျားသည်မူလည်း ဖြစ်၏။ ထင်ရှားသော သုတ္တန်ကိုမူလည်း ရွတ်အံ့နေ၏၊ ထိုဥပါသကာသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အသျှင်ကောင်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ ဤသုတ္တန် မကွယ်မပျောက်သေးမီ ဤသုတ္တန်ကို သင်ကြားရကုန်လတ္တံ့"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ထိုဥပါသကာအား တစ်ပါးသော ပြုဖွယ်ကိစ္စသော်လည်း ရှိ၏၊ ထိုဥပါသကာသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အသျှင်ကောင်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ အလှူကို ပေးလှူခြင်း, တရားတော်ကို နာခြင်း, ရဟန်းတော်တို့ကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ပင့်ဖိတ်သည်ရှိသော် ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ မပင့်ဖိတ်ဘဲ မသွားအပ်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

၁၉၀။ ရဟန်းတို့ ဥပါသိကာမသည် သံဃာတော်ကို ရည်၍ ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏၊ ထိုဥပါသိကာမသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အသျှင်ကောင်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ အလှူကို ပေးလှူခြင်း, တရားတော်ကို နာခြင်း, ရဟန်းတော်တို့ကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ပင့်ဖိတ်သည်ရှိသော် ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ မပင့်ဖိတ်ဘဲ မသွားအပ်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ဥပါသိကာမသည် သံဃာတော်ကို ရည်၍ တစ်ဖက်စောင်းမိုးသော ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ပ။ ပြာသာဒ်ရှည်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ပြာသာဒ်ဦးပြည်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ဂူကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ပရိဝုဏ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ တံခါးမုခ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ညီလာခံဧရပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ မီးတင်းကုပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ကပ္ပိယကုဋ္ဌိကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ဝစ္စကုဋ္ဌိကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ စင်္ကြံ်ကိုဆောက်လုပ်စေ၏။ စင်္ကြံ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ရေတွင်းကို တူးစေ၏။ ရေတွင်းဧရပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ဧရုံးအိမ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ဧရုံးအိမ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ် စေ၏။ ရေကန်ကို တူးစေ၏။ မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်စေ၏။ အရံကို ပြုလုပ်စေ၏။ အရံရာကို ပြုလုပ်စေ၏။ ထိုဥပါသိကာမသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အသျှင်ကောင်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန် လော့၊ အလှူကို ပေးလှူခြင်း, တရားတော်ကို နာခြင်း, ရဟန်းတော်တို့ကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ပင့်ဖိတ်သည်ရှိသော် ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရ မည်၊ မပင့်ဖိတ်ဘဲ မသွားအပ်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ဥပါသိကာမသည် များစွာသော ရဟန်းတို့ကိုရည်၍။ပ။ တစ်ပါးသော ရဟန်းကို ရည်၍။ပ။ ရဟန်းမိန်းမ သံဃာကိုရည်၍။ပ။ များစွာသော ရဟန်းမိန်းမတို့ကိုရည်၍။ပ။ တစ်ပါးသော ရဟန်းမိန်းမကိုရည်၍။ပ။ များစွာသော သိက္ခာမာန်တို့ကိုရည်၍။ပ။ တစ်ယောက်သော သိက္ခာမာန်ကို ရည်၍။ပ။ များစွာသော သာမဏေတို့ကို ရည်၍။ပ။ တစ်ယောက်သော သာမဏေကို ရည်၍။ပ။ များစွာသော သာမဏေမတို့ကိုရည်၍။ပ။ တစ်ယောက်သော သာမဏေမကို ရည်၍။ပ။

၁၉၁။ ရဟန်းတို့ ဥပါသိကာမသည် မိမိအကျိုးငှါ အိမ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ပ။ အိပ်ရာတိုက်ခန်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ဘဏ္ဍာတိုက်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ စင်ကို

ဆောက်လုပ်စေ၏။ တန်ဆောင်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ အိမ်ဈေးကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ အိမ်ဈေးရုံကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ပြာသာဒ်ရှည်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ပြာသာဒ်ဦးပြည်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ဂူကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ပရိဝုဏ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ တံခါးမုခ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ညီလာခံအဆောင်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ မီးတင်းကုပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ စဖိုအိမ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ စကြီ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ စကြီ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ရေတွင်းကို တူးစေ၏။ ရေတွင်းဧရပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ရေကန်ကို တူးစေ၏။ မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ အရံကို ပြုလုပ်စေ၏။ အရံရာကို ပြုလုပ်စေ၏။ သားအားသော်လည်း ထိမ်းမြားလိုဏ်။ သမီးအားသော်လည်း ထိမ်းမြားလိုဏ်။ နာဖျားသည်မူလည်း ဖြစ်ဏ်။ ထင်ရှားသောသုတ္တန်ကိုမူလည်း ရွတ်အံ့နေ၏၊ ထိုဥပါသိကာမသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏အထံသို့ "အသျှင်ကောင်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ ဤသုတ္တန်မကွယ်ပျောက် သေးမီ ဤသုတ္တန်ကို သင်ကြားရကုန်လတ္တံ့"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ထိုဥပါသိကာမအား တစ်ပါးသော ပြုဖွယ်ကိစ္စသော်လည်း ရှိ၏၊ ထိုဥပါသိကာမသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏အထံသို့ "အသျှင်ကောင်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ အလှူကို ပေးလှူခြင်း, တရားတော်ကို နာခြင်း, ရဟန်းတို့ကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ပင့်ဖိတ်သည်ရှိသော် ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ မပင့်ဖိတ်ဘဲ မသွားအပ်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

၁၉၂။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားသည် သံဃာကိုရည်၍။ပ။ ရဟန်းမိန်းမသည် သံဃာကိုရည်၍။ သိက္ခာမာန်သည် သံဃာကိုရည်၍။ သာမဏေသည် သံဃာကိုရည်၍။ သာမဏေမသည် သံဃာကိုရည်၍။ များစွာသော ရဟန်းတို့ကိုရည်၍။ တစ်ပါးသော ရဟန်းကိုရည်၍။ ရဟန်းမိန်းမသံဃာကိုရည်၍။ များစွာသော ရဟန်းမိန်းမတို့ကိုရည်၍။ တစ်ပါးသော ရဟန်းမိန်းမကိုရည်၍။ များစွာသော သိက္ခာမာန်တို့ကိုရည်၍။ တစ်ယောက်သော သိက္ခာမာန်ကိုရည်၍။ များစွာသော သာမဏေတို့ကို ရည်၍။ တစ်ယောက်သော သာမဏေကို ရည်၍။ များစွာသော သာမဏေမတို့ကို ရည်၍။ တစ်ယောက်သော သာမဏေမကို ရည်၍ မိမိ၏အကျိုးငှါ ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ပ။ တစ်ဖက်စောင်းမိုးသော ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ပြာသာဒ်ရှည်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ပြာသာဒ်ဦးပြည်းကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ဂူကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ပရိဝုဏ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ တံခါးမုခ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ညီလာခံအဆောင်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ မီးတင်းကုပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ကပ္ပိယကုဋိကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ စကြီ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ စကြီ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ရေတွင်းကို တူးစေ၏။ ရေတွင်းဧရပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ရေကန်ကို တူးစေ၏။ မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ အရံကို ပြုလုပ်စေ၏။ အရံရာကို ပြုလုပ်စေ၏။ ထိုဥပါသိကာမသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အသျှင်ကောင်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ အလှူကို ပေးလှူခြင်း, တရားတော်ကို နာခြင်း, ရဟန်းတော်တို့ကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ပင့်ဖိတ်သည်ရှိသော် ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ မပင့်ဖိတ်ဘဲ မသွားအပ်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၁၀–ငါးဦးတို့အတွက် မပင့်သော်လည်း ခွင့်ပြုခြင်း

၁၉၃။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နာဖျားနေ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားနေပါ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်း တို့ ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်းမိန်းမ သိက္ခမာန် သာမဏေယောကျ်ား သာမဏေမိန်းမဟူသော သီတင်း သုံးဖော် ငါးဦးတို့အတွက် မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် နာဖျားနေ၏၊ ထိုရဟန်းသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားနေပါ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြု ဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "သူနာအတွက် ဆွမ်းကိုဖြစ် စေ၊ သူနာပြုအတွက် ဆွမ်းကိုဖြစ်စေ၊ သူနာအတွက် ဆေးကိုဖြစ်စေ ရှာမှီးအံ့၊ မေးသော်လည်း မေးအံ့၊ လုပ်ကျွေးသော်လည်း လုပ်ကျွေးအံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းအား မမွေ့လျော်ခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်အား မမွေ့လျော်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ ရဟန်း တို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "ထို ရဟန်း၏ မမွေ့လျော်ခြင်းကို ငြိမ်းမူလည်း ငြိမ်းအံ့၊ ငြိမ်းစေမူလည်း ငြိမ်းစေအံ့၊ တရားဟောခြင်းကို မူလည်း ပြုအံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းအား တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' သည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်အား တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ဖြစ်ပါ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ကြွလာ တော်မူပါကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "ထိုရဟန်း၏ တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ကို ပယ်ဖျောက်မူလည်း ပယ်ဖျောက်အံ့၊ ပယ် ဖျောက်စေမူလည်း ပယ်ဖျောက်စေအံ့၊ တရားဟောခြင်းကိုမူလည်း ပြုအံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းအား မိစ္ဆာအယူသည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်အား မိစ္ဆာအယူသည် ဖြစ်ပါ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက် အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "ထိုရဟန်း၏ မိစ္ဆာအယူကို ဖြေဖျောက်မူလည်း ဖြေဖျောက်အံ့၊

သူတစ်ပါးကိုမူလည်း ဖြေဖျောက်စေအံ့၊ တရားဟောခြင်း ကိုမူလည်း ပြုအံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် သံဃာဒိသိသ်အာပတ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ပရိဝါသ်နေခြင်းငှါ ထိုက်၏၊ ထိုရဟန်းသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် သံဃာဒိသိသ်အာပတ်သို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ ပရိဝါသ်နေခြင်းငှါ ထိုက်ပါ၏။ ရဟန်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "ပရိဝါသ်ပေးခြင်းကိုမူလည်း လုံ့လပြုအံ့၊ ကမ္မဝါစာမူလည်း ဖတ်ရွတ်အံ့၊ ဂိုဏ်းပြည့်သော်လည်း ဖြစ်အံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အရင်းသို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ ငင်ခြင်းငှါ ထိုက်၏၊ ထိုရဟန်းသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် အရင်းသို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ ငင်ခြင်းငှါ ထိုက်ပါ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "အရင်းသို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ ငင်ခြင်းကိုမူလည်း လုံ့လပြုအံ့၊ ကမ္မဝါစာမူလည်း ဖတ်ရွတ်အံ့၊ ဂိုဏ်းပြည့်သော်လည်း ဖြစ်အံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရ မည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် မာနတ်ကျင့်ခြင်းငှါ ထိုက်၏၊ ထိုရဟန်းသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်ခြင်းငှါ ထိုက်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "မာနတ် ပေးခြင်းကိုမူလည်း လုံ့လပြုအံ့၊ ကမ္မဝါစာမူလည်း ဖတ်ရွတ်အံ့၊ ဂိုဏ်းပြည့်သော်လည်းဖြစ်အံ့"ဟု (နှလုံး ပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အဘ္ဘာန်သွင်းခြင်းငှါ ထိုက်၏၊ ထိုရဟန်းသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် အဘ္ဘာန်သွင်းခြင်းငှါ ထိုက်ပါ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "အဘ္ဘာန် သွင်းခြင်းကိုမူလည်း လုံ့လပြုအံ့၊ ကမ္မဝါစာမူလည်း ဖတ်ရွတ်အံ့၊ ဂိုဏ်းပြည့်သော်လည်း ဖြစ်အံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းအား သံဃာသည် တဇ္ဇနီယကံကိုသော်လည်းကောင်း နိယဿကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနီယကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏီယကံကိုသော်လည်းကောင်း ဥက္ခေပနီယကံကိုသော်လည်းကောင်း ပြုလို၏၊ ထိုရဟန်းသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "သံဃာသည် အကျွန်ုပ် အား ကံပြုလိုပါ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့၏ ကြွလာတော်မူခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု

တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ် ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် သံဃာသည် ကံကိုမူလည်း မပြုပါအံ့နည်း၊ ပေါ့သောကံသို့မူလည်း ညွှတ်စေရပါအံ့နည်း"ဟု (နှလုံး ပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် တဇ္ဇနီယကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ နိယဿကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနီယကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏီယကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဥက္ခေပနီယကံကိုသော်လည်းကောင်း ပြုအပ်ပြီးသည် ဖြစ်၍၊ ထိုရဟန်းသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "သံဃာသည် အကျွန်ုပ်အား ကံပြုထားပါ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ် ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "အဘယ်သို့လျှင် ကောင်းစွာ ကျင့်စေရပါအံ့နည်း၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချစေရပါအံ့နည်း၊ ဒဏ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်းအကျင့်ကို ကျင့်စေရပါအံ့နည်း၊ သံဃာသည် ကံကို ငြိမ်းစေပါအံ့နည်း"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

၁၉၄။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းမိန်းမသည် နာဖျားမ၏၊ ထိုရဟန်းမိန်းမသည် အကယ်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားပါ၏၊ အသျှင်တို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ အသျှင်တို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "သူနာအတွက် ဆွမ်းကိုဖြစ်စေ သူနာပြုအတွက် ဆွမ်းကိုဖြစ်စေ သူနာအတွက် ဆေးကိုဖြစ်စေ ရှာမှီးအံ့၊ မေးသော်လည်း မေးအံ့၊ လုပ်ကျွေးသော်လည်း လုပ်ကျွေးအံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက် အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းမိန်းမအား မမွေ့လျော်ခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းမိန်းမသည် အကယ်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်အား မမွေ့လျော်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏၊ အသျှင်တို့သည် ကြွလာတော် မူပါကုန်လော့၊ အသျှင်တို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့် ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "ထို ရဟန်းမိန်းမ၏ မမွေ့လျော်ခြင်းကို ငြိမ်းမူလည်း ငြိမ်းအံ့၊ ငြိမ်းစေမူလည်း ငြိမ်းစေအံ့၊ တရားဟောခြင်းကိုမူလည်း ပြုအံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းမိန်းမအား တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' သည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းမိန်းမသည် အကယ်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်အား တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' ဖြစ်ပါ၏၊ အသျှင်တို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ အသျှင်တို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ် ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "ထိုရဟန်းမိန်းမ၏ တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' ကို ပယ် ဖျောက်မူလည်း ပယ်ဖျောက်အံ့၊ ပယ်ဖျောက် စေမူလည်း ပယ်ဖျောက်စေအံ့၊ တရားဟောခြင်းကိုမူလည်း ပြုအံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းမိန်းမအား မိစ္ဆာအယူသည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းမိန်းမသည် အကယ်၍ ရဟန်း ယောကျ်ားတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်အား မိစ္ဆာအယူသည် ဖြစ်ပါ၏၊ အသျှင်တို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ အသျှင်တို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "ထိုရဟန်းမိန်းမ၏ မိစ္ဆာအယူကို ဖြေဖျောက်မူလည်း ဖြေဖျောက်အံ့၊ ဖြေဖျောက်စေမူလည်း ဖြေဖျောက်စေအံ့၊ တရားဟောခြင်းကိုမူလည်း ပြုအံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းမိန်းမသည် သံဃာဒိသိသ်အာပတ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ မာနတ်ကျင့်ခြင်းငှါ ထိုက်၏။ ထိုရဟန်းမိန်းမသည် အကယ်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် သံဃာ ဒိသိသ် အာပတ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ မာနတ်ကျင့်ခြင်းငှါ ထိုက်ပါ၏၊ အသျှင်တို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ အသျှင်တို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့ နည်း။ "မာနတ်ပေးခြင်းကို လုံ့လပြုအံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းမိန်းမသည် အရင်းသို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ ငင်ခြင်းငှါ ထိုက်၏၊ ထိုရဟန်းမိန်းမသည်အကယ်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် အရင်းသို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ ငင်ခြင်းငှါ ထိုက် ပါ၏၊ အသျှင်တို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ အသျှင်တို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ် ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "အရင်းသို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ ငင်ခြင်းကို လုံ့လပြုအံ့"ဟု (နှလုံး ပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းမိန်းမသည် အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းငှါ ထိုက်၏၊ ထိုရဟန်းမိန်းမသည် အကယ်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းငှါ ထိုက်၏၊ အသျှင်တို့သည် ကြွလာ တော်မူပါကုန်လော့၊ အသျှင်တို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို လုံ့လပြုအံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရ မည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းမိန်းမအား သံဃာသည် တဇ္ဇနီယကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ နိယသကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနီယကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏီယကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဥက္ခေပနီယကံ ကိုသော်လည်းကောင်း ပြုလို၏၊ ထိုရဟန်းမိန်းမသည် အကယ်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ အထံသို့ "သံဃာသည် အကျွန်ုပ်အား ကံပြုလိုပါ၏၊ အသျှင်တို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ အသျှင်တို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက် အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် သံဃာသည် ကံကို မပြုဘဲ ရှိပါအံ့နည်း၊ ပေါ့သော ကံသို့မူလည်း ညွှတ်စေရပါအံ့နည်း"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ထိုရဟန်းမိန်းမအား သံဃာသည် တဇ္ဇနီယကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ နိယဿကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနီယကံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏီယကံကိုသော်လည်းကောင်း ဥက္ခေပနီယကံကိုသော်လည်းကောင်း ပြုအပ်ပြီးသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုရဟန်းမိန်းမသည် အကယ်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ အထံသို့ "သံဃာသည် အကျွန်ုပ်အား ကံပြုထားပါ၏၊ အသျှင်တို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ အသျှင်တို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "အဘယ် သို့လျှင် ကောင်းစွာ ကျင့်စေရပါအံ့နည်း၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချစေရပါအံ့နည်း၊ ဒဏ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း အကျင့်ကို ကျင့်စေရပါအံ့နည်း၊ သံဃာသည်လည်း ထိုကံကို ငြိမ်းစေရပါအံ့နည်း"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

၁၉၅။ ရဟန်းတို့ သိက္ခာမာန်သည် နာဖျားနေ၏၊ ထိုသိက္ခာမာန်သည် အကယ်၍ ရဟန်းယောကျ်ား တို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားနေပါ၏၊ အသျှင်တို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ အသျှင်တို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက် အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "သူနာအတွက် ဆွမ်းကိုဖြစ်စေ၊ သူနာပြုအတွက် ဆွမ်းကိုဖြစ်စေ၊ သူနာအတွက် ဆေးကိုဖြစ်စေ ရှာမှီးအံ့၊ မေးသော်လည်း မေးအံ့၊ လုပ်ကျွေးသော်လည်း လုပ်ကျွေးအံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာ ရမည်။

ရဟန်းတို့ သိက္ခာမာန်အား မမေ့လျော်ခြင်းဖြစ်၏။ပ။ သိက္ခာမာန်အား တွေးတောမှု 'သံသယ ကုက္ကုစ္စ' ဖြစ်၏။ သိက္ခာမာန်အား မိစ္ဆာအယူဖြစ်၏။ သိက္ခာမာန်အား သိက္ခာပျက်စီး၏၊ ထိုသိက္ခာမာန်သည် အကယ်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်အား သိက္ခာပျက်စီးပါ၏၊ အသျှင်တို့သည် ကြွလာတော့်မူပါကုန်လော့၊ အသျှင်တို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ် ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "သိက္ခာဆောက်တည်ခြင်းကို လုံ့လပြုအံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ သိက္ခာမာန်သည် ပဋ္ဌင်းခံလို၏၊ ထိုသိက္ခာမာန်သည် အကယ်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် ပဋ္ဌင်းခံလိုပါ၏၊ အသျှင်တို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ အသျှင်တို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက် အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "ပဋ္ဌင်းခံခြင်းကို မူလည်း လုံ့လပြုအံ့၊ ကမ္မဝါစာမူလည်း ဖတ်ရွတ်အံ့၊ ဂိုဏ်းပြည့်သော်လည်း ဖြစ်အံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

၁၉၆။ ရဟန်းတို့ သာမဏေသည် နာဖျားနေ၏၊ ထိုသာမဏေသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားနေပါ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့

မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက် အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "သူနာအတွက် ဆွမ်းကိုဖြစ်စေ သူနာပြု အတွက်ဆွမ်းကိုဖြစ်စေ သူနာအတွက် ဆေးကိုဖြစ်စေ ရှာမှီးအံ့၊ မေးသော်လည်း မေးအံ့၊ လုပ်ကျွေးသော်လည်း လုပ်ကျွေးအံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာ ရမည်။

ရဟန်းတို့ သာမဏေအား မမွေ့လျော်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ သာမဏေအား တွေးတောမှု 'သံသယ ကုက္ကုစ္စ' ဖြစ်၏။ သာမဏေအား မိစ္ဆာအယူဖြစ်၏။ သာမဏေသည် ဝါကို မေးခြင်းငှါ အလိုရှိ၏၊ ထို သာမဏေသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် ဝါကို မေးခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏၊ ရဟန်း တို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ် ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာရှိပါအံ့နည်း။ "မေးသော်လည်း မေးအံ့၊ ပြောကြားမူလည်း ပြောကြားအံ့"ဟု (နှလုံး ပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ သာမဏေသည် ပဋ္ဌင်းခံလိုမ၏၊ ထိုသာမဏေသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် ပဋ္ဌင်းခံလိုပါ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလို ရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ် ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "ပဋ္ဌင်းခံခြင်းကိုမူလည်း လုံ့လပြု အံ့၊ ကမ္မဝါစာမူလည်း ဖတ်ရွတ်အံ့၊ ဂိုဏ်းပြည့်သော်လည်း ဖြစ်အံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ် ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

၁၉၇။ ရဟန်းတို့ သာမဏေမသည် နာဖျားနေ၏၊ ထိုသာမဏေမသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားနေပါ၏၊ အသျှင်တို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ အသျှင်တို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက် အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာရှိပါအံ့နည်း။ "သူနာအတွက် ဆွမ်းကိုဖြစ်စေ သူနာပြုအတွက် ဆွမ်းကိုဖြစ်စေ သူနာအတွက် ဆေးကိုဖြစ်စေ ရှာမှီးအံ့၊ မေးသော်လည်း မေးအံ့၊ လုပ်ကျွေးသော်လည်း လုပ်ကျွေးအံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရ မည်။

ရဟန်းတို့ သာမဏေမအား မမွေ့လျော်ခြင်းဖြစ်၏။ပ။ သာမဏေမအား တွေးတောမှု 'သံသယ့ကုက္ကုစ္စ' ဖြစ်၏။ သာမဏေမအား မိစ္ဆာအယူဖြစ်၏။ သာမဏေမသည် ဝါကို မေးခြင်းငှါ အလိုရှိ၏၊ ထိုသာမဏေမသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် ဝါကို မေးခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏၊ အသျှင်တို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ အသျှင်တို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ် ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "မေးသော်လည်း မေးအံ့၊ ပြောကြားမူလည်း ပြောကြားအံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ သာမဏေမသည် သိက္ခာဆောက်တည်လိုမ၏။ ထိုသာမဏေမသည် အကယ်၍ ရဟန်း တို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် သိက္ခာဆောက်တည်လိုပါ၏။ အသျှင်တို့သည်

ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ အသျှင်တို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာရှိပါအံ့နည်း။ "သိက္ခာ ဆောက်တည်ခြင်းကို လုံ့လပြုအံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

၁၁၁–ခုနစ်ဦးတို့အတွက် မပင့်သော်လည်း ခွင့်ပြုခြင်း

၁၉၈။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတစ်ပါး၏ အမိသည် နာဖျားနေ၏၊ ထိုအမိသည် သား၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားနေပါ၏၊ အကျွန်ုပ်၏ သားသည် ကြွလာတော်မူပါလော့၊ သား၏လာခြင်းကို အလို ရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းအား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'သီတင်းသုံးဖော်ငါးဦးနှင့် ဥပါသကာဥပါသိကာမ ခုနစ်ဦးသော သူတို့အတွက်သာ ပင့်ဖိတ်သည်ရှိသော် သွားရမည်၊ မပင့်ဖိတ်ဘဲ မသွားအပ်။ ငါးဦးသော သီတင်းသုံးဖော်တို့အတွက် မပင့်ဖိတ်သော်လည်း သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း၊ သွားအပ်သည်သာလျှင်တည်း'ဟု ပညတ်တော်မူ၏၊ ငါ၏ အမိသည်လည်း နာဖျားနေ၏၊ ထိုအမိသည်လည်း (ရတနာသုံးပါးကို) ဆည်းကပ်တတ်သော ဥပါသိကာမ မဟုတ်၊ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရမည်နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်းမိန်းမ သိက္ခမာန် သာမဏေယောကျ်ား သာမဏေမိန်းမ အမိ အဖဟူ၍ ခုနစ်ဦးသော သူတို့အတွက် မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်း၏ အမိသည် နာဖျားနေ၏၊ ထိုအမိသည် အကယ်၍ သား၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားနေပါ၏၊ အကျွန်ုပ်၏ သားသည် ကြွလာတော်မူပါလော့၊ သား၏ လာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "သူနာအတွက် ထမင်းကိုဖြစ်စေ၊ သူနာပြုအတွက် ထမင်းကိုဖြစ်စေ၊ သူနာအတွက် ဆေးကိုဖြစ်စေ ရှာမှီးအံ့၊ မေးသော်လည်း မေးအံ့၊ လုပ်ကျွေးသော်လည်း လုပ်ကျွေးအံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်း၏ အဖသည် နာဖျားနေ၏၊ ထိုအဖသည် အကယ်၍ သား၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားနေပါ၏၊ အကျွန်ုပ်၏ သားသည် ကြွလာတော်မူပါလော့၊ သား၏ လာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ မပင့်ဖိတ်သော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ် ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ ပင့်ဖိတ်ပါမူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ "သူနာအတွက် ထမင်းကိုဖြစ်စေ၊ သူနာပြုအတွက် ထမင်းကို ဖြစ်စေ၊ သူနာအတွက် ဆေးကိုဖြစ်စေ ရှာမှီးအံ့၊ မေးသော်လည်း မေးအံ့၊ လုပ်ကျွေးသော်လည်း လုပ်ကျွေးအံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) သွားရမည်၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

၁၁၂– ပင့်ခေါ်မှသာ ခွင့်ပြုခြင်း

၁၉၉။ ရဟန်းတို့ ရဟန်း၏ အစ်ကိုသည် နာဖျားနေ၏၊ ထိုအစ်ကိုသည် အကယ်၍ ညီဖြစ်သော ရဟန်း၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားနေပါ၏၊ အကျွန်ုပ်၏ ညီသည် ကြွလာတော်မူပါလော့၊ ညီ၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ပင့်ဖိတ်သည်ရှိသော် ခုနစ်ရက် အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့်သွားရမည်၊ မပင့်ဖိတ်ဘဲ မသွားရ၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်း၏ နှမသည် နာဖျားနေ၏၊ ထိုနှမသည် အကယ်၍ မောင်၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားနေပါ၏၊ အကျွန်ုပ်၏ မောင်သည် ကြွလာတော်မူပါလော့၊ မောင်၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ပင့်ဖိတ်သည်ရှိသော် ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ် ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ မပင့်ဖိတ်ဘဲ မသွားရ၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်း၏ ဆွေမျိုးသည် နာဖျားနေ၏၊ ထိုဆွေမျိုးသည် အကယ်၍ ရဟန်း၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားနေပါ၏၊ အသျှင်ကောင်းသည် ကြွလာတော်မူပါလော့၊ အသျှင်ကောင်း၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ပင့်ဖိတ်သည်ရှိသော် ခုနစ်ရက် အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ မပင့်ဖိတ်ဘဲ မသွားရ၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့နှင့် အတူနေသူသည် နာဖျားနေ၏၊ ထိုသူသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားနေပါ၏၊ အသျှင်ကောင်းတို့သည် ကြွလာတော်မူပါကုန်လော့၊ အသျှင် ကောင်းတို့၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ပင့်ဖိတ်သည်ရှိသော် ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်၊ မပင့်ဖိတ်ဘဲ မသွားရ၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်။

ထိုစဉ်အခါ၌ သံဃာ၏ ကျောင်းသည် ပြိုး၏၊ ဥပါသကာတစ်ယောက်သည် တော၌ သစ်ဘဏ္ဍာကို ဖြတ်စေ၏၊ ထိုဥပါသကာသည်လည်း ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ "အကယ်၍ အသျှင်ကောင်းတို့သည် သစ်ဘဏ္ဍာကို ဆောင်စေကုန်ပါမူ အကျွန်ုပ်သည် ထိုသစ်ဘဏ္ဍာကို လှူပါအံ့"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သံဃာ့ကိစ္စဖြင့် သွားခြင်းကို ခွင့်ပြု၏၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဝါဆိုခြင်းအခန်း ပြီး၏။

၁၁၃–အန္တရာယ်ရှိခဲ့သော် ဝါပြတ်သော်လည်း အာပတ် မသင့်ခြင်း

၂၀၀။ တစ်ရံရောအခါ ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်ဝယ် တစ်ခုသော ကျောင်း၌ ဝါကပ်သော ရဟန်း တို့ကို သားရဲတို့သည် နှိပ်စက်ကုန်၏၊ ဖမ်းလည်း ဖမ်းယူကုန်၏၊ လိုက်လည်း လိုက်ကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော

ရဟန်းတို့ကို သားရဲတို့သည် နှိပ်စက်ကုန်၏၊ ဖမ်းလည်း ဖမ်းယူကုန်၏၊ လိုက်လည်း လိုက်ကုန်၏။ ဤသည်လျှင် အန္တရာယ်တည်းဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းတို့ကို မြွေတို့သည် နှိပ်စက်ကုန်၏၊ ကိုက်လည်း ကိုက်ကုန်၏၊ လိုက်လည်း လိုက်ကုန်၏။ ဤသည်လျှင် အန္တရာယ်တည်းဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းတို့ကို ခိုးသူတို့သည် နှိပ်စက်ကုန်၏၊ လုယက်လည်း လုယက်ကုန်၏၊ ထောင်းထုလည်း ထောင်းထုကုန်၏။ ဤသည်လျှင် အန္တရာယ်တည်းဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအားအာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းတို့ကို ဘီလူးတို့သည် နှိပ်စက်ကုန်၏၊ ပူးဝင်လည်း ပူးဝင်ကုန်၏၊ သတ်လည်း သတ်ကုန်၏။ ဤသည်လျှင် အန္တရာယ်တည်းဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ်မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းတို့၏ ရွာသည် မီးလောင်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းကြောင့် ပင်ပန်းကြကုန်၏။ ဤသည်လျှင် အန္တရာယ်တည်းဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်း အား အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းတို့၏ ကျောင်းသည် မီးလောင်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ကျောင်းကြောင့် ပင်ပန်းကြကုန်၏။ ဤသည်လျှင် အန္တရာယ်တည်းဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်း အား အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းတို့၏ ရွာသည် ရေမျောဝ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းကြောင့် ပင်ပန်းကုန်၏။ ဤသည်လျှင် အန္တရာယ်တည်းဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းတို့၏ ကျောင်းသည် ရေမျောဝ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ကျောင်းကြောင့် ပင်ပန်းကုန်၏။ ဤသည်လျှင် အန္တရာယ်တည်းဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၀၁။ ထိုအခါ ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ဝါကပ်သော ရဟန်းတို့၏ (ဆွမ်းခံ) ရွာသည် ခိုးသူတို့ကြောင့် ပြောင်းရွှေ့၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရွာရှိရာသို့ သွားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရွာသည် နှစ်ခြမ်းကွဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လူများရာသို့ လိုက်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

များစွာသော လူတို့သည် သဒ္ဓါတရား မရှိကုန်၊ မကြည်ညိုကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သဒ္ဓါတရားရှိရာ ကြည်ညိုရာရွာသို့ သွားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်ဝယ် တစ်ခုသော ကျောင်း၌ ဝါကပ်သော ရဟန်းတို့သည် ကြမ်းသော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း နူးညံ့သော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း

လုံလုံလောက်လောက် မရကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းတို့သည် ကြမ်းသော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း၊ နူးညံ့သော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း လုံလောက်အောင် မရကြကုန်။ ဤသည်လျှင် အန္တရာယ်တည်းဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းတို့သည် ကြမ်းသော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း နူးညံ့သော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း လုံလုံလောက်လောက် ရကုန်၏၊ လျှောက်ပတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို မရကုန်၊ ဤသည်လျှင် အန္တရာယ်တည်းဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းတို့သည် ကြမ်းသော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း နူးညံ့သော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း လုံလောက်အောင် ရကုန်၏၊ လျှောက်ပတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို ရကုန်၏၊ လျှောက်ပတ်သော ဆေးတို့ကို မရကုန်။ ဤသည်လျှင် အန္တရာယ်တည်းဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းတို့သည် ကြမ်းသော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း နူးညံ့သော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း၊ လုံလောက်အောင် ရကုန်၏၊ လျှောက်ပတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို ရကုန်၏၊ လျှောက်ပတ်သော ဆေးတို့ကို ရကုန်၏၊ သင့်တင့်လျှောက်ပတ်သော အလုပ်အကျွေးကို မရကုန်။ ဤသည်လျှင်အန္တရာယ်တည်းဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းကို မိန်းမသည် "အသျှင်ဘုရား ကြွလာတော်မူပါ၊ အသျှင့်အား ငွေကိုဖြစ်စေ၊ ရွှေကိုဖြစ်စေ၊ လယ်ကိုဖြစ်စေ၊ ယာကိုဖြစ်စေ၊ နွားကိုဖြစ်စေ၊ နွားမကိုဖြစ်စေ၊ ကျွန်ကိုဖြစ်စေ၊ ကျွန်မကိုဖြစ်စေ လှူပါအုံ့၊ အသျှင့်အား မယားအလို့ငှါ သမီးကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပေးလှူပါအုံ့၊ အကျွန်ုပ်သည်မူလည်း အသျှင်၏ မယားဖြစ်ပါအုံ့၊ အသျှင့်အတွက် တစ်ပါးသော မယားကိုမူလည်း ဆောင်ပေး ပါအုံ့"ဟု ပင့်ဖိတ်၏၊ ထိုသို့ ပင့်ဖိတ်သည်ရှိသော် အကယ်၍ ရဟန်း၏ စိတ်သည် ဤသို့ဖြစ်အုံ့ "စိတ်မည်သည် လျင်သော ဖြစ်ခြင်းရှိ၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏၊ ငါ့အား မြတ်သောအကျင့်၏ အန္တရာယ်သည်လည်း ဖြစ်ရာ၏"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းကို ပြည့်တန်ဆာမသည် ပင့်ဖိတ်၏။ပ။ အပျိုကြီးသည် ပင့်ဖိတ်၏။ ပဏ္ဍုက်သည် ပင့်ဖိတ်၏။ အဆွေအမျိုးတို့သည် ပင့်ဖိတ်ကုန်၏။ မင်းတို့သည် ပင့်ဖိတ်ကုန်၏။ ခိုးသူတို့သည် ပင့်ဖိတ်ကုန်၏။ သေသောက်ကြူးတို့သည် "အသျှင်ဘုရား ကြွလာတော်မူပါ၊ အသျှင့်အား ငွေကို ဖြစ်စေ၊ ရွှေကိုဖြစ်စေ၊ လယ်ကိုဖြစ်စေ၊ ယာကိုဖြစ်စေ၊ နွားကိုဖြစ်စေ၊ နွားမကိုဖြစ်စေ၊ ကျွန်ကိုဖြစ်စေ၊ ကျွန်မကိုဖြစ်စေ ပေးလှူပါအုံ့၊ အသျှင့်အား မယားအလို့ငှါ သျှီးကိုသော်လည်း ပေးလှူပါအုံ့၊ အသျှင်အား တစ်ပါးသော မယားကိုမူလည်း ခေါ်ဆောင်ပေးပါအုံ့"ဟု ပင့်ဖိတ်ကုန်၏၊ ထိုသို့ ပင့်ဖိတ်သည်ရှိသော် အကယ်၍ ရဟန်း၏ စိတ်သည် ဤသို့ ဖြစ်အုံ့ "စိတ်မည်သည် လျင်သော ဖြစ်ခြင်းရှိ၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏၊ ငါ့အား မြတ်သောအကျင့်၏ အန္တရာယ်သည်လည်း ဖြစ်ရာ၏"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရ မည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းသည် အရှင်မရှိသော ရွှေအိုးကို တွေ့မြင်၏၊ ထိုသို့ တွေ့မြင်သည်ရှိသော် အကယ်၍ ရဟန်း၏ စိတ်သည် ဤသို့ ဖြစ်အံ့ "စိတ်မည်သည် လျင်သော ဖြစ်ခြင်းရှိ၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏၊ ငါ့အား မြတ်သောအကျင့်၏ အန္တရာယ်သည်လည်း ဖြစ်ရာ၏"ဟု (နှလုံး ပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

၁၄၄–သံဃာကွဲပြားသော် ဝါပြတ်ခြင်းကြောင့် အာပတ် မသင့်ခြင်း

၂၀၂။ ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းသည် သံဃာကွဲပြားခြင်းငှါ လုံ့လပြုသော များစွာသော ရဟန်းတို့ကို တွေ့မြင်၏။ ထိုသို့ တွေ့မြင်သည်ရှိသော် အကယ်၍ ရဟန်း၏ စိတ်သည် ဤသို့ဖြစ်အံ့ "သံဃာကို သင်းခွဲခြင်းသည် ဝန်လေး၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏၊ ငါမျက်မှောက်ရှိစဉ် သံဃာသည် မကွဲပါစေလင့်"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းသည် "ဤမည်သော ကျောင်း၌ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် သံဃာကွဲပြားခြင်းငှါ လုံ့လပြုကုန်သတတ်"ဟု ကြား၏။ ထိုသို့ ကြားသည်ရှိသော် အကယ်၍ ရဟန်း၏ စိတ်သည် ဤသို့ဖြစ်အံ့ "သံဃာကို သင်းခွဲခြင်းသည် ဝန်လေး၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏၊ ငါမျက်မှောက်ရှိစဉ် သံဃာသည် မကွဲပါစေလင့်"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းသည် "ဤမည်သော ကျောင်း၌ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် သံဃာကွဲ ပြားခြင်းငှါ လုံ့လပြုကုန်သတတ်"ဟု ကြား၏။ ထိုသို့ ကြားသည်ရှိသော် အကယ်၍ ရဟန်း၏ စိတ်သည် ဤသို့ဖြစ်အံ့ "ထိုရဟန်းတို့သည် ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းတို့ပေတည်း၊ ငါသည် ထိုရဟန်းတို့ကို 'ငါ့သျှင်တို့ သံဃာကို သင်းခွဲခြင်းသည် ဝန်လေး၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏၊ အသျှင်တို့သည် သံဃာ ကွဲပြားခြင်းကို မနှစ်သက်ကုန်လင့်'ဟု ပြောဆိုအံ့၊ ငါ၏ စကားကို လိုက်နာကုန်လတ္တံ့၊ နာလိုကုန် လတ္တံ့၊ နားထောင်ကုန်လတ္တံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းသည် "ဤမည်သော ကျောင်း၌ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် သံဃာကွဲ ပြားခြင်းငှါ လုံ့လပြုကုန်သတတ်"ဟု ကြား၏။ ထိုသို့ ကြားသည်ရှိသော် အကယ်၍ ရဟန်း၏ စိတ်သည် ဤသို့ဖြစ်အံ့ "ထိုရဟန်းတို့သည် ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်း မဟုတ်ကုန်၊ ထိုသို့ မဟုတ်သော်လည်း အကြင်ရဟန်းတို့သည် ထိုလုံ့လပြုသော ရဟန်းတို့၏ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းတို့တည်း၊ ငါသည် ထိုရဟန်းတို့ကို ပြောဆိုအံ့၊ (ငါပြောဆိုရှိသည်သော်) ထိုငါ၏ အဆွေ ခင်ပွန်း ရဟန်းတို့က ထိုလုံ့လပြုသော ရဟန်းတို့ကို 'ငါ့သျှင်တို့ သံဃာကို သင်းခွဲခြင်းသည် ဝန်လေး၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏၊ အသျှင်တို့သည် သံဃာကွဲပြားခြင်းကို မနှစ်သက်ကြကုန်လင့်'ဟု ပြောဆိုကြလျှင် ထိုရဟန်းတို့၏ စကားကို လိုက်နာကုန်လတ္တံ့၊ နာလိုကုန်လတ္တံ့၊ နားထောင်ကုန်လတ္တံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းသည် "ဤမည်သော ကျောင်း၌ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် သံဃာကို သင်းခွဲသတတ်"ဟု ကြား၏။ ထိုသို့ ကြားသည်ရှိသော် အကယ်၍ ရဟန်း၏ စိတ်သည် ဤသို့ ဖြစ်အံ့ "ထိုရဟန်းတို့သည် ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းတို့တည်း၊ ငါသည် ထိုရဟန်းတို့ကို 'ငါ့သျှင်တို့ သံဃာကို သင်းခွဲခြင်းသည် ဝန်လေး၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏၊ အသျှင်တို့သည် သံဃာကွဲပြားခြင်းကို မနှစ်သက်ကုန်လင့်'ဟု ပြောဆိုလျှင် ငါ၏ စကားကို လိုက်နာကုန်လတ္တံ့၊ နာလိုကုန်လတ္တံ့၊ နားထောင်ကုန် လတ္တံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းသည် "ဤမည်သော ကျောင်း၌ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် သံဃာကို သင်းခွဲသတတ်"ဟု ကြား၏။ ထိုသို့ ကြားသည်ရှိသော် အကယ်၍ ရဟန်း၏ စိတ်သည် ဤသို့ ဖြစ်အံ့ "ထိုရဟန်းတို့သည် ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်း မဟုတ်ကုန်၊ ထိုသို့ မဟုတ်သော်လည်း သံဃာကို သင်းခွဲသော အကြင်ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းတို့၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းတို့တည်း၊ ငါသည် ထိုရဟန်းတို့ကို ပြောဆိုအံ့၊ (ငါပြောဆိုသည်ရှိသော်) ထိုငါ၏ အဆွေ ခင်ပွန်း ရဟန်းတို့သည် ထိုကွဲပြားသော ရဟန်းတို့ကို 'ငါ့သျှင်တို့ သံဃာကို သင်းခွဲခြင်းသည် ဝန်လေး၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏၊ အသျှင်တို့သည် သံဃာကွဲပြားခြင်းကို မနှစ်သက်ကုန်လင့်'ဟု ပြော ဆိုကြလျှင် ထိုရဟန်းတို့၏ စကားကို လိုက်နာကုန်လတ္တံ့၊ နာလိုကုန်လတ္တံ့၊ နားထောင်ကုန်လတ္တံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းသည် "ဤမည်သော ကျောင်း၌ များစွာသော ရဟန်းမိန်းမတို့သည် သံဃာကွဲပြားခြင်းငှါ လုံ့လပြုကုန်သတတ်"ဟု ကြား၏။ ထိုသို့ ကြားသည်ရှိသော် အကယ်၍ ရဟန်း၏ စိတ်သည် ဤသို့ဖြစ်အံ့၊ "ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းမတို့တည်း၊ ငါသည် ထိုရဟန်း မိန်းမတို့ကို 'နှမတို့ သံဃာကို သင်းခွဲခြင်းသည် ဝန်လေး၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏၊ နှမတို့သည် သံဃာကွဲပြားခြင်းကို မနှစ်သက်ကုန်လင့်'ဟု ပြောဆိုအံ့၊ ငါ၏ စကားကို လိုက်နာကုန်လတ္တံ့၊ နာလိုကုန်လတ္တံ့၊ နားထောင်ကုန်လတ္တံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းသည် "ဤမည်သော ကျောင်း၌ များစွာသော ရဟန်းမိန်းမတို့သည် သံဃာကွဲပြားခြင်းငှါ လုံ့လပြုကုန်သတတ်"ဟု ကြား၏။ ထိုသို့ ကြားသည်ရှိသော် အကယ်၍ ရဟန်း၏ စိတ်သည် ဤသို့ ဖြစ်အံ့ "ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းမတို့ မဟုတ်ကုန်၊ ထိုသို့ မဟုတ်သော်လည်း အကြင်ရဟန်းမိန်းမတို့သည် ထိုရဟန်းမိန်းမတို့၏ အဆွေခင်ပွန်းတို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ထို ရဟန်းမိန်းမတို့သည် ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းတို့တည်း၊ ငါသည် ထိုရဟန်းမိန်းမတို့ကို ပြောအံ့၊ (ငါပြောဆိုသည်ရှိသော်) ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် သံဃာကွဲပြားခြင်းငှါ လုံ့လပြုသော ရဟန်းမိန်းမတို့ကို 'ညီမတို့ သံဃာကို သင်းခွဲခြင်းသည် ဝန်လေး၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏၊ ညီမတို့သည် သံဃာကွဲပြားခြင်း ကို မနှစ်သက်ကုန်လင့်'ဟု ပြောဆိုကြလျှင် ထိုရဟန်းမိန်းမတို့၏ စကားကို လိုက်နာကုန်လတ္တံ့၊ နာလိုကုန် လတ္တံ့၊ နားထောင်ကုန်လတ္တံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သော ရဟန်းသည် "ဤမည်သော ကျောင်း၌ များစွာသော ရဟန်းမိန်းမတို့သည် သံဃာကို သင်းခွဲသတတ်"ဟု ကြား၏။ ထိုသို့ ကြားသည်ရှိသော်

အကယ်၍ ရဟန်း၏ စိတ်သည် ဤသို့ ဖြစ်အံ့ "ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းမတို့တည်း၊ ငါသည် ထိုရဟန်းမိန်းမတို့ကို 'နှမတို့ သံဃာကို သင်းခွဲခြင်းသည် ဝန်လေး၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏၊ နှမတို့သည် သံဃာကွဲပြားခြင်း ကို မနှစ်သက်ကုန်လင့်'ဟု ပြောဆိုအံ့၊ ငါ၏ စကားကို လိုက်နာကုန်လတ္တံ့၊ နာလိုကုန်လတ္တံ့၊ နားထောင်ကုန်လတ္တံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ဝါကပ်သောရဟန်းသည် "ဤမည်သော ကျောင်း၌ များစွာသော ရဟန်းမိန်းမတို့သည် သံဃာကို သင်းခွဲသတတ်"ဟု ကြား၏။ ထိုသို့ ကြားသည်ရှိသော် ရဟန်း၏ စိတ်သည် ဤသို့ ဖြစ်အံ့ "ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းမတို့ မဟုတ်ကုန်၊ ထိုသို့ မဟုတ်သော်လည်း အကြင်ရဟန်း မိန်းမတို့သည် ထိုရဟန်းမိန်းမတို့၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် ငါ၏ အဆွေ ခင်ပွန်းတို့တည်း၊ ငါသည် ထိုရဟန်းမိန်းမတို့ကို ပြောဆိုအံ့၊ (ငါပြောဆိုသည်ရှိသော်) ထိုရဟန်းမိန်းမ တို့သည် ထိုသံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းမိန်းမတို့ကို 'ညီမတို့ သံဃာကို သင်းခွဲခြင်းသည် ဝန်လေး၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏၊ ညီမတို့သည် သံဃာသင်းခွဲခြင်းကို မနှစ်သက်ကုန်လင့်'ဟု ပြောဆိုကြလျှင် ထိုရဟန်းမိန်းမတို့၏ စကားကို လိုက်နာကုန်လတ္တံ့၊ နာလိုကုန်လတ္တံ့၊ နားထောင်ကုန်လတ္တံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်၍) ဖဲသွားရမည်၊ ဝါပြတ်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၁၅–နွားကျောင်းသားတို့၏ နေရာစသည်တို့ ၌ ဝါကပ်ခြင်း

၂၀၃။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နွားကျောင်းသားတို့၏ နေရာ၌ ဝါကပ်ခြင်းငှါ အလိုရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နွားကျောင်းသားတို့၏ နေရာ၌ ဝါကပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ နွားကျောင်းသားတို့၏ နေရာသည် ပြောင်းရွှေ့၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နွားကျောင်းသားတို့၏ နေရာရှိရာသို့ ကပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဝါဆိုရန် အချိန်အခါ နီးလတ်သော် လှည်းကုန်သည်နှင့် သွားခြင်းငှါ အလိုရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လှည်း၌ ဝါကပ်ခြင်းငှါခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဝါဆိုရန် အချိန်အခါ နီးလတ်သော် လှေဖြင့် သွားခြင်းငှါ အလိုရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လှေ၌ ဝါကပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၁၆–ဝါမကပ်သင့်သော နေရာများ

၂၀၄။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် သစ်ခေါင်း၌ ဝါကပ်ကုန်၏။ လူတို့သည် "ဘီလူးငယ်တို့နှင့် တူကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သစ်ခေါင်း၌ ဝါမကပ်အပ်၊ ဝါကပ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် သစ်ပင်ခွ၌ ဝါကပ်ကုန်၏။ လူတို့သည် "သားမုဆိုးတို့နှင့် တူကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သစ်ပင်ခွ၌ ဝါမကပ်အပ်၊ ဝါကပ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ ဝါကပ်ကုန်၏။ မိုးရွာသည်ရှိသော် သစ်ပင်ရင်းသို့လည်းကောင်း၊ တံစက်မြိတ်သို့လည်းကောင်း ပြေးကပ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လွင်တီးခေါင်၌ ဝါမကပ်အပ်၊ ဝါကပ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ မရှိဘဲ ဝါကပ်ကုန်၏။ အချမ်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ အပူကြောင့်လည်းကောင်း ပင်ပန်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ မရှိဘဲ ဝါမကပ်အပ်၊ ဝါကပ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် သူသေကောင်ထားရာတဲ၌ ဝါကပ်ကုန်၏။ လူတို့သည် "သူသေ ကောင်ကို မီးဖုတ်သော သူတို့နှင့် တူကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သူသေကောင်ထားရာတဲ၌ ဝါမကပ်အပ်၊ ဝါကပ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် ထီး၌ ဝါကပ်ကုန်၏၊ လူတို့သည် "နွားကျောင်းသားတို့နှင့် တူကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထီး၌ ဝါမကပ်အပ်၊ ဝါကပ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် အိုးစရည်းကြီး၌ ဝါကပ်ကုန်၏။ လူတို့သည် "တိတ္ထိတို့နှင့် တူကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အိုးစရည်းကြီး၌ ဝါမကပ်အပ်၊ ဝါကပ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၁၇–မတရားသော ကတိကဝတ်

၂၀၅။ တစ်ရံရောအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ သံဃာသည် "ဝါတွင်း၌ ရှင်ရဟန်းမပြုအပ်"ဟု ဤသို့ သဘောရှိသော ကတိကဝတ်ကို ပြု၏။ မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါ၏ မြေးသည် ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်း၏။ ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်

သံဃာသည် 'ဝါတွင်း၌ ရှင်ရဟန်း မပြုအပ်'ဟု ဤသို့ သဘောရှိသော ကတိကဝတ်ကို ပြုထား၏၊ ငါ့သျှင် ရဟန်းတို့ ဝါကျွတ်သည့်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ဦးလော့၊ ဝါကျွတ်သည်ရှိသော် ရှင်ရဟန်းပြုပေးကုန်လတ္တံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ဝါကျွတ်သည်ရှိသော် မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါ၏ မြေးကို "ငါ့သျှင် လာလော့ ယခု ရှင်ရဟန်းပြုလော့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုဝိသာခါ၏ မြေးသည် "အသျှင်ဘုရားတို့ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် ရှင်ရဟန်းပြုမိငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ပျော်မွေ့ရာ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ယခုအခါ အကျွန်ုပ်သည် ရှင်ရဟန်းမပြုတော့အံ့"ဟု ဆို၏။ မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါသည် "အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်တို့သည် 'ဝါတွင်း၌ ရှင်ရဟန်းမပြုအပ်'ဟု ဤသို့ သဘောရှိသော ကတိကဝတ်ကို ပြုကုန်ဘိ သနည်း၊ အဘယ်ကာလ၌ တရားကို မကျင့်အပ်သနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့၏၊ ရှုတ်ချ၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုသော မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါ၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ ဝါတွင်း၌ ရှင် ရဟန်းမပြုအပ်"ဟု ဤသို့ သဘောရှိသော ကတိကဝတ်ကို မပြုအပ်၊ ပြုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၁၈–ဝန်ခံရာ၌ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်ခြင်း

၂၀၆။ တစ်ရံရောအခါ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး၏ ဝါဆို ကျောင်းကို ပုရိမဝါကပ်ရန် ဝန်ခံထား၏။ ထိုဥပနန္ဒသည် ထိုကျောင်းသို့ သွားသည်ရှိသော် လမ်းခရီး အကြား၌ သက်နံ်းပေါများသော ကျောင်းနှစ်ကျောင်းတို့ကို မြင်၏၊ ထိုဥပနန္ဒအား "ငါသည် ဤကျောင်း နှစ်ကျောင်းတို့၌ ဝါဆိုရမူ ကောင်းလေစွ၊ ဤသို့ ဝါဆိုသည်ရှိသော် ငါ့အား များစွာသော သက်နံ်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုဥပနန္ဒသည် ထိုကျောင်းနှစ်ကျောင်းတို့၌ ဝါဆို၏၊ ပသေနဒီကောသလ မင်းကြီးသည် "အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် ငါတို့၏ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံပြီး မှ ချွတ်ယွင်းစေဘိသနည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းကို ကဲ့ရဲ့ တော်မူသည် မဟုတ်ပါလော၊ မုသားပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကို ချီးမွမ်းတော်မူသည် မဟုတ်ပါ လော"ဟု ကဲ့ရဲ့၏၊ ရှုတ်ချ၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုသော ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး၏ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံပြီးမှ ချွတ်ယွင်းစေဘိသနည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသောအကြောင်းဖြင့် မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းကို ကဲ့ရဲ့ တော်မူသည် မဟုတ်ပါလော၊ မုသားပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကို ချီးမွမ်းတော်မူသည် မဟုတ်ပါလော"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ၌ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သော အကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို

စည်းဝေးစေပြီးလျှင် သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒကို "ဥပနန္ဒ သင်သည် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး၏ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံပြီးမှ ချွတ်ယွင်းစေ၏ ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး၏ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံပြီးမှ ချွတ် ယွင်းစေဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ငါသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် မဟုတ်မမှန်ပြောဆိုခြင်းကို ကဲ့ရဲ့သည် မဟုတ်ပါလော၊ မုသားပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကို ချီးမွမ်းသည် မဟုတ်ပါလော။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

၂၀၇။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပုရိမဝါ၌ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံထား၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွားသည်ရှိသော် လမ်းခရီးအကြား၌ သက်နှံပေါများသော ကျောင်းနှစ်ကျောင်းတို့ကို မြင်၏၊ ထိုရဟန်းအား "ငါသည် ဤကျောင်းနှစ်ကျောင်းတို့၌ ဝါဆိုရမူ ကောင်းလေစွ ဤသို့ ဝါဆိုသည်ရှိသော် ငါ့အား များစွာသော သက်နှံသည် ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းနှစ်ကျောင်း တို့၌ ဝါဆို၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ပုရိမဝါသည်လည်း မထင်၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ်သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပုရိမဝါ၌ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံထား၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွားသည်ရှိသော် ပြင်ပ၌ ဥပုသ်ပြု၏၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ ကျောင်းသို့ ကပ်အံ့၊ အိပ်ရာနေရာကို ခင်းအံ့၊သောက်ရေသုံးဆောင်ရေကို တည်ထားအံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုနေ့ပင်လျှင် ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စမပြုဘဲ ဖဲသွားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ပုရိမဝါသည်လည်း မထင်၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပုရိမဝါ၌ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံထား၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွားသည်ရှိသော် ပြင်ပ၌ ဥပုသ်ပြု၏၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ ကျောင်းသို့ ကပ်အံ့၊ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းအံ့၊သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို တည်ထားအံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုနေ့ပင်လျှင် ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စပြုလျက် ဖဲသွားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ပုရိမဝါသည်လည်း မထင်၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပုရိမဝါ၌ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံထား၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွားသည်ရှိသော် ပြင်ပ၌ ဥပုသ်ပြု၏၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ ကျောင်းသို့ ကပ်အံ့၊ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းအံ့၊သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို တည်ထားအံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် နှစ်ရက်သုံးရက်နေပြီး၍ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စမပြုဘဲ ဖဲသွားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ပုရိမဝါသည်လည်း မထင်၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပုရိမဝါ၌ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံထား၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွားသည်ရှိသော် ပြင်ပ၌ ဥပုသ်ပြု၏၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ ကျောင်းသို့ ကပ်အံ့၊ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းအံ့၊သောက်ရေသုံးဆောင်ရေကို တည်ထားအံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် နှစ်ရက် သုံးရက်နေပြီး၍ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စပြုလျက် ဖဲသွားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ပုရိမဝါသည်လည်း မထင်၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း ဒုက္ခ၌အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပုရိမဝါ၌ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံထား၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွားသည်ရှိသော် ပြင်ပ၌ ဥပုသ်ပြု၏၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ ကျောင်းသို့ ကပ်အံ့၊ အိပ်ရာနေရာကို ခင်းအံ့၊သောက်ရေသုံးဆောင်ရေကို တည်ထားအံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် နှစ်ရက်သုံးရက်နေပြီး၍ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စပြုလျက် ဖဲသွားအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုခုနစ်ရက် အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြင်ပ၌ လွန်စေအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ပုရိမဝါသည်လည်း မထင်၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း ဒုက္ခ၌အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပုရိမဝါ၌ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံထား၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွားသည်ရှိသော် ပြင်ပ၌ ဥပုသ်ပြု၏၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ ကျောင်းသို့ ကပ်အံ့၊ အိပ်ရာနေရာကို ခင်းအံ့၊သောက်ရေသုံးဆောင်ရေကို တည်ထားအံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် နှစ်ရက် သုံးရက်နေပြီး၍ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စပြုလျက် ဖဲသွားအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုခုနစ်ရက်အတွင်း၌ ပြန်လာခြင်းကို ပြုအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ပုရိမဝါသည်လည်း ထင်၏၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပုရိမဝါ၌ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံထား၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွားသည်ရှိသော် ပြင်ပ၌ ဥပုသ်ပြု၏၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ ကျောင်းသို့ ကပ်အံ့၊ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းအံ့၊သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို တည်ထားအံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ခုနစ်ရက်ဖြင့် မရောက်သေးသော မဟာပဝါရဏာနေ့၌ 'သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၉ရက်နေ့၌' ခုနစ်ရက် အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စပြုလျက် ဖဲသွားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ လာသည်ဖြစ်စေ့မလာသည်ဖြစ်စေ ထိုရဟန်းအား ပုရိမဝါသည်လည်း ထင်၏၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပုရိမဝါ၌ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံထား၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွား၍ ဥပုသ်ပြု၏၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ ကျောင်းသို့ ကပ်အံ့၊ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းအံ့၊သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို တည်ထားအံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုနေ့ပင်လျှင် ခုနစ်ရက် အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စမပြုဘဲ ဖဲသွားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ပုရိမဝါသည်လည်း မထင်၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း ဒုက္ခ၌အာပတ်သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပုရိမဝါ၌ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံထား၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွား၍ ဥပုသ်ပြု၏၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ ကျောင်းသို့ ကပ်အံ့၊ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းအံ့၊သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို တည်ထားအံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုနေ့ပင်လျှင် ခုနစ်ရက် အတွင်း ပြုဖွယ်ကို ပြုလျက် ဖဲသွားအံ့။ပ။ ထိုရဟန်းသည် နှစ်ရက်သုံးရက်နေပြီး၍ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြု ဖွယ်ကိစ္စမပြုဘဲ ဖဲသွားအံ့။ပ။ ထိုရဟန်းသည်

နှစ်ရက် သုံးရက်နေပြီး၍ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စ ပြုလျက် ဖဲသွားအံ့။ပ။ ထိုရဟန်းသည် နှစ်ရက်သုံးရက်နေပြီး၍ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ပြုလျက် ဖဲသွား အံ့။

ထိုရဟန်းသည် ထိုသတ္တာဟကို အပ၌ လွန်စေအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ပုရိမဝါသည်လည်း မထင်၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ပ။

ထိုရဟန်းသည် နှစ်ရက် သုံးရက် နေပြီး၍ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စပြုလျက် ဖဲသွားအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုခုနစ်ရက်အတွင်း၌ ပြန်လာခြင်းကို ပြုအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ပုရိမဝါသည်လည်း ထင်၏၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း အာပတ် မသင့်။ပ။ ထိုရဟန်းသည် ခုနစ်ရက်ဖြင့် မရောက်သေးသော မဟာပဝါရဏာနေ့၌ 'သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၉ရက်နေ့၌' ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စပြုလျက် ဖဲသွား အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ လာသည်ဖြစ်စေ မလာသည်ဖြစ်စေ ထိုရဟန်းအား ပုရိမဝါသည်လည်း ထင်၏၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း အာပတ် မသင့်။

၂၀၈။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပစ္ဆိမဝါ၌ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံထား၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွားသည်ရှိသော် ပြင်ပ၌ ဥပုသ်ပြု၏၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ ကျောင်းသို့ ကပ်အံ့၊ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းအံ့၊သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို တည်ထားအံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုနေ့ပင်လျှင် ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စမပြုဘဲ ဖဲသွားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ပစ္ဆိမဝါသည်လည်း မထင်၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပစ္ဆိမဝါ၌ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံထား၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွားသည်ရှိသော် ပြင်ပ၌ ဥပုသ်ပြု၏၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ ကျောင်းသို့ ကပ်အံ့၊ အိပ်ရာနေရာကို ခင်းအံ့၊သောက်ရေသုံးဆောင်ရေကို တည်ထားအံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုနေ့ ပင်လျှင် ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စပြုလျက် ဖဲသွားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ပစ္ဆိမဝါသည်လည်း မထင်၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပစ္ဆိမဝါ၌ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံထား၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွားသည်ရှိသော် ပြင်ပ၌ ဥပုသ်ပြု၏၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ ကျောင်းသို့ ကပ်အံ့၊ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းအံ့၊သောက်ရေသုံးဆောင်ရေကို တည်ထားအံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် နှစ်ရက် သုံးရက်နေပြီး၍ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စမပြုဘဲ ဖဲသွားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ပစ္ဆိမဝါသည်လည်း မထင်၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပစ္ဆိမဝါ၌ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံထား၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွားသည်ရှိသော် ပြင်ပ၌ ဥပုသ်ပြု၏၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ ကျောင်းသို့ ကပ်အံ့၊ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းအံ့၊သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို တည်ထားအံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် နှစ်ရက်သုံးရက်နေပြီး၍ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စပြုလျက် ဖဲသွားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ပစ္ဆိမဝါသည်လည်း မထင်၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပစ္ဆိမဝါ၌ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံထား၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွားသည်ရှိသော် ပြင်ပ၌ ဥပုသ်ပြု၏၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ ကျောင်းသို့ ကပ်အံ့၊

အိပ်ရာနေရာကို ခင်းအံ့၊သောက်ရေသုံးဆောင်ရေကို တည်ထားအံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် နှစ်ရက် သုံးရက်နေပြီး၍ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စပြုလျက် ဖဲသွားအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြင်ပ၌ လွန်စေအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ပစ္ဆိမဝါသည်လည်း မထင်၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပစ္ဆိမဝါ၌ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံထား၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွားသည်ရှိသော် ပြင်ပ၌ ဥပုသ်ပြု၏၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ ကျောင်းသို့ ကပ်အံ့၊ အိပ်ရာနေရာကို ခင်းအံ့၊သောက်ရေသုံးဆောင်ရေကို တည်ထားအံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် နှစ်ရက် သုံးရက် နေပြီး၍ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စပြုလျက် ဖဲသွားအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုခုနစ်ရက်အတွင်း၌ ပြန်လာခြင်းကို ပြုအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ပစ္ဆိမဝါသည်လည်း ထင်၏၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပစ္ဆိမဝါ၌ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံထား၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွားသည်ရှိသော် ပြင်ပ၌ ဥပုသ်ပြု၏၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ ကျောင်းသို့ ကပ်အံ့၊ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းအံ့၊သောက်ရေသုံးဆောင်ရေကို တည်ထားအံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ခုနစ် ရက်ဖြင့် မရောက်သေးသော ကုမုဒြာကြာပွင့်ချိန် မိုးလေးလအဆုံး တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ 'တန်ဆောင် မုန်းလဆန်း ၉ရက်နေ့' ၌ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စပြုလျက် ဖဲသွားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ ပြန်လာသည်ဖြစ်စေ၊ မလာသည်ဖြစ်စေ ထိုရဟန်းအား ပစ္ဆိမဝါသည်လည်း ထင်၏၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပစ္ဆိမဝါ၌ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံထား၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွား၍ ဥပုသ်ပြု၏၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ ကျောင်းသို့ ကပ်အံ့၊ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းအံ့၊သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို တည်ထားအံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုနေ့ပင်လျှင် ခုနစ်ရက် အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စ မပြုဘဲ ဖဲသွားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ပစ္ဆိမဝါသည်လည်း မထင်၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပစ္ဆိမဝါ၌ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံထား၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွား၍ ဥပုသ်ပြု၏၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ ကျောင်းသို့ ကပ်အံ့၊ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းအံ့၊သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို တည်ထားအံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းအံ့၊ ထိုနေ့ပင်လျှင် ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ် ကိစ္စပြုလျက် ဖဲသွားအံ့။ပ။ ထိုရဟန်းသည် နှစ်ရက်သုံးရက်နေပြီး၍ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စ မပြုဘဲ ဖဲသွားအံ့။ပ။ ထိုရဟန်းသည် နှစ်ရက်သုံးရက်နေပြီး၍ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စပြုလျက် ဖဲသွား အံ့။ပ။ ထိုရဟန်းသည် နှစ်ရက်သုံးရက်နေပြီး၍ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စပြုလျက် ဖဲသွားအံ့၊ ထို ရဟန်းသည် ထိုခုနစ်ရက်ကို အပ၌ လွန်စေအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ပစ္ဆိမဝါသည်လည်း မထင်၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ထိုရဟန်းသည် နှစ်ရက်သုံးရက်နေပြီး၍ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စပြုလျက် ဖဲသွားအံ့၊ ထို ရဟန်းသည် ခုနစ်ရက်အတွင်း၌ ပြန်လာခြင်းကို ပြုအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ပစ္ဆိမဝါသည်လည်း ထင်၏၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပစ္ဆိမဝါ၌ ဝါဆိုကျောင်းကို ဝန်ခံထား၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွား၍ ဥပုသ်ပြု၏၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ ကျောင်းသို့ ကပ်အံ့၊ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းအံ့၊သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို တည်ထားအံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ခုနစ်ရက်ဖြင့် မရောက် သေးသော ကုမုဒြာကြာပွင့်ချိန် မိုးလေးလအဆုံး တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် 'တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၉ရက် နေ့' ၌ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြဖွယ်ကိစ္စပြုလျက် ဖဲသွားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ ပြန်လာသည်ဖြစ်စေ၊ မလာသည်ဖြစ်စေ ထိုရဟန်းအား ပစ္ဆိမဝါသည်လည်း ထင်၏၊ ဝန်ခံခြင်းကြောင့်လည်း အာပတ် မသင့်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တတိယ ဝဿူပနာယိကကွန်ရက ပြီး၏။

၁၁၉–ထိုဝဿူပနာယိကကွန်ရက၏ အကျဉ်းချုပ်

ဝါဆိုဝါကပ်ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း၊ ဝါကပ်သောအခါကို မေးခြင်း၊ ဝါဆိုရခြင်းသည် အဘယ် မျှ အပြားရှိပါသနည်းဟု မေးခြင်း၊ ဝါတွင်း၌ သွားခြင်း၊ ဝါမဆိုလိုကုန်၊ ဝါဆိုနေ့ဟု သိလျက် အရပ်တစ်ပါးသို့ ဖဲသွားခြင်း၊ ဝါဆိုဝါကပ်အချိန် ရွှေ့ခြင်း၊ ဥဒေနဥပါသကာ အကြောင်း။

နာသော အမိအကြောင်း၊ အဖအကြောင်း၊ ညီအစ်ကိုအကြောင်း၊ အဆွေအမျိုးအ ကြောင်း၊ ရဟန်းနှင့် တစ်ကျောင်းတည်းနေသော ယောကျ်ားအကြောင်း၊ ကျောင်းပြို ကြောင်း၊ သားရဲအကြောင်း၊ မြွေအကြောင်း။

ခိုးသူတို့အကြောင်း၊ ဘီလူးတို့အကြောင်း၊ ရွာနှင့် ကျောင်း မီးလောင်ကြောင်း၊ ရေမျောကြောင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ကြောင်း၊ လူများရာသို့ ဝါကပ်အပ်ကြောင်း၊ သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသော ရွာသို့ ဝါကပ်အပ်ကြောင်း။

ကြမ်းသောဆွမ်း မွန်မြတ်သောဆွမ်း လုံလုံလောက်လောက် မရသောအကြောင်း၊ လျောက်ပတ်သော ဘောဇဉ် ဆေး အလုပ်အကျွေး မရရှိကြောင်း၊ မိန်းမ ပြည့်တန် ဆာမ အပျိုကြီး ပဏ္ဍာက် အဆွေအမျိုးတို့အကြောင်း။

မင်း ခိုးသူ သေသောက်ကြူးတို့အကြောင်း၊ အရှင်မရှိသော ရွှေအိုးအကြောင်း၊ သံယာကို သင်းခွဲကြောင်း၊ ရှစ်ပါးအပြားရှိသော ကြားခြင်း၊ နွားကျောင်းသားတို့ နေရာ အကြောင်း၊ လှည်းအကြောင်း၊ လှေအကြောင်း၊ သစ်ခေါင်းအကြောင်း၊ သစ်ပင်ခွအ ကြောင်း၊ လွင်တီးခေါင်၌ ဝါဆိုခြင်း၊ ကျောင်းမရှိသော နေရာ၌ ဝါမကပ်အပ်ကြောင်း၊ သူသေထားသော အိမ်၌လည်းကောင်း၊ ထီး၌လည်းကောင်း အိုးစရည်းကြီး၌လည်းကောင်း၊ ရဟန်းတို့ ဝါကပ်ကြောင်း။

အဓမ္မကတိကဝတ်ကို ပြုခြင်း၊ ဝန်ခံ၍ ချုတ်ယွင်းကြောင်း၊ အပ၌ ဥပုသ်ပြုကြောင်း၊ အတွင်း၌ ဥပုသ်ပြုကြောင်း၊ ပုရိမဝါ ပစ္ဆိမဝါအကြောင်း။

သတ္တာဟကိစ္စပြုခြင်း မပြုခြင်းအကြောင်း၊ နှစ်ရက်သုံးရက်နေပြီး၍ ဖဲသွားကြောင်း တစ်ဖန် သတ္တာဟပြု၍ ဖဲသွားကြောင်း။

ပဝါရဏာနေ့မရောက်မီ ခုနစ်ရက်၌ ဖဲသွား၍ ပြန်လာ မလာအကြောင်း၊ ဝတ္ထုကို အရင်းပြုလျက် ခြားနားထားသော ပါဠိအစဉ်ကို ဆင်ခြင်ရာသည်၊ ဤသည်လျှင် ဝဿူပ နာယိကကွန္ဓကဏ် အကျဉ်းချုပ်တည်း။

ဤခန္ဓကာ၌ ဝတ္ထုပေါင်းကား ငါးဆယ့်နှစ်ပါးတို့တည်း။

ဝဿူပနာယိကကွန္ဓက ပြီး၏။

၄–ပဝါရဏာကွန္ဓက

၁၂၀–မချမ်းသာဘဲနေခြင်း

၂၀၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ မြင်ဖူးကာမျှမိတ်ဆွေဖြစ်ကုန်သော အတူနေအတူစား မိတ်ဆွေဖြစ်ကုန်သော များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်၌ တစ်ခုသော ကျောင်းဝယ် ဝါဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား "ငါတို့သည် အဘယ်အကြောင်းဖြင့် အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ငြင်းခုံခြင်းမရှိဘဲ ချမ်းသာစွာ ဝါဆိုရပါကုန်အံ့နည်း၊ ဆွမ်းဖြင့်လည်း မပင်ပန်းကုန်ရာပါအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား "အကယ်၍ ငါတို့သည် အချင်းချင်း မခေါ်မပြောဘဲ ရှေးဦးစွာ ရွာမှ ဆွမ်းခံ ပြန်လာသော ရဟန်းသည် နေရာကို ခင်းငြားအံ့၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်း ကို အနီးခ်ိ ထားငြားအံ့၊ ဆွမ်းဦးထည့်ရန် ခွက်ကို ဆေး၍ ထားငြားအံ့၊သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို တည်ထားငြားအံ့၊ ရွာမှ နောက်ကျ၍ ဆွမ်းခံပြန်လာသော ရဟန်းသည် စားကြွင်းရှိ၍ စားလိုလျှင် စားငြား အံ့၊ မစားလိုက စိမ်းစိုသော မြက်သစ်ပင် မရှိရာအရပ်၌ စွန့်ပစ်ငြားအံ့၊ ပိုးမရှိသော ရေ၌မူလည်း သွန်ငြား အံ့၊ ထိုရဟန်းသည် နေရာကို ခေါက်ငြားအံ့၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို သိမ်းဆည်း ငြားအံ့၊ ဆွမ်းဦးထည့်ရန် ခွက်ကို ဆေး၍ သိမ်းဆည်းငြားအံ့၊သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို သိမ်းဆည်း ငြားအံ့၊ ဆွမ်းစားဇရပ်ကို တံမြက်လှည်းငြားအံ့၊ ရေမရှိ အချည်းနှီးသောသောက်ရေအိုးကိုလည်းကောင်း၊ သုံးဆောင်ရေအိုးကိုလည်းကောင်း၊ သန့်သက်ရေအိုးကိုလည်းကောင်း မြင်သော ရဟန်းသည် တည်ထားငြား အံ့၊ အကယ်၍ ထိုရဟန်းသည် မချီနိုင်လျှင် အဖော်ကို လက်ယပ်ခေါ်၍ လက်တို့ဖြင့် မြှောက်ချီကာ တည်ထားငြားအံ့၊ ထိုအကြောင်းများကြောင့် စကားမပြောဆိုငြားအံ့၊ ငါတို့သည် အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ငြင်းခုံခြင်းမရှိဘဲ ချမ်းသာစွာ ဝါဆိုနေရကုန်ရာ၏၊ ဆွမ်းဖြင့်လည်း မပင်ပန်းကုန်ရာ"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ထိုရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း မခေါ်မပြောကြကုန်၊ ရှေးဦးစွာ ရွာမှ ဆွမ်းခံပြန်လာသော ရဟန်းသည် နေရာခင်း၏၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို ထား၏၊ ဆွမ်းဦး ထည့်ရန် ခွက်ကို ရေဆေး၍ တည်ထား၏၊သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို တည်ထား၏၊ ရွာမှ နောက်ကျ၍ ဆွမ်းခံပြန်လာသော ရဟန်းသည် စားကြွင်းရှိ၍ စားလိုလျှင်

စား၏။ မစားလိုက စိမ်းစိုသော မြက်သစ် ပင်မရှိသော အရပ်၌ စွန့်ပစ်၏။ ပိုးမရှိသော ရေ၌မူလည်း သွန်၏။ ထိုရဟန်းသည် နေရာကို ခေါက်၏။ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို သိမ်းဆည်း၏။ ဆွမ်းဦးထည့်ရန် ခွက်ကို ရေဆေး၍ သိမ်းဆည်း၏။သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို သိမ်းဆည်း၏။ ဆွမ်းစားဇရပ်ကို တံမြက်လှည်း၏။ ရေမရှိ အချည်းနှီးသောသောက်ရေအိုးကိုလည်းကောင်း၊ သုံးဆောင်ရေအိုးကိုလည်းကောင်း၊ သန့်သက်ရေအိုးကိုလည်းကောင်း မြင်သော ရဟန်းသည် တည်ထား၏။ အကယ်၍ ထိုရဟန်းသည် မချီနိုင်လျှင် အဖော်ကို လက်ယပ်ခေါ်၍ (အချင်းချင်း) လက်တို့ဖြင့် မြှောက်ချီကာ တည်ထား၏။ ထိုအကြောင်းများကြောင့် စကား မပြော။

ဝါမှထကုန်သော ရဟန်းတို့၏ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ကန်တော့ရန် ချဉ်းကပ်ကြခြင်းသည် အလေ့ အထပင်ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် သုံးလလွန်မြောက်သဖြင့် ဝါမှ ထကုန်သည်ရှိသော် အိပ်ရာနေရာကို သိမ်း၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဖဲသွားကုန်၏။ အစဉ်အတိုင်း ဖဲသွားကြသည်ရှိသော် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်၏။

အာဂန္တုရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ဝမ်းမြောက်စွာ နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားတော်မူခြင်းသည် ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အလေ့အထပင် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ကျန်းမာကြ၏လော၊ မျှတကြ၏လော၊ အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မငြင်းခုံဘဲ ချမ်းသာစွာ ဝါကပ်ခဲ့ကြရကုန်၏လော၊ ဆွမ်းအတွက်လည်း မပင်ပန်းဘဲ ရှိ ကြကုန်၏လော"ဟု မေးတော်မူရာ–

"ကျန်းမာကြပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ မျှတကြပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်တို့သည် အညီ အညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မငြင်းခုံဘဲ ချမ်းသာစွာ ဝါကပ်ခဲ့ကြရပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းအတွက်လည်း မပင်ပန်းဘဲ ရှိကြပါကုန်သည် မြတ်စွာဘုရား"ဟု (လျှောက်ထားကြကုန်၏။) ဘုရားသျှင်တို့သည် သိလျက်လည်း မေးတော်မူကုန်၏၊ သိလျက်လည်း မေးတော်မမူကုန်။ အခါကို သိ၍ မေးတော်မူကုန်၏၊ အခါကို သိ၍ မေးတော်မမူကုန်။ ဘုရားသျှင်တို့သည် အကျိုးနှင့် စပ်သည်ကို မေးတော်မူကုန်၏၊ အကျိုးနှင့် မစပ်သည်ကို မေးတော်မမူကုန်၊ ဘုရားသျှင်တို့သည် အကျိုးနှင့် မစပ်သည် တို့ကို မဂ်ဖြင့် ပယ်တော်မူပြီးဖြစ်ကုန်၏။ "တရားကိုသော်လည်း ဟောကုန်အံ့၊ တပည့်တို့အား သိက္ခာပုဒ် ကိုသော်လည်း ပညတ်ကုန်အံ့" ဟူသော အကြောင်းနှစ်မျိုးတို့ဖြင့် ရဟန်းတို့ကို မေးတော်မူကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် အဘယ်သို့လျှင် အညီအ ညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ငြင်းခုံခြင်းမရှိဘဲ ချမ်းသာစွာ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး နေကုန်သနည်း၊ ဆွမ်းဖြင့်လည်း မပင်ပန်းကုန်သနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား ဤသာသနာတော်၌ မြင်ဖူးကာမျှ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ကုန်သော အတူနေအတူစား မိတ်ဆွေဖြစ်ကုန်သော များစွာသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်၌ တစ်ခုသော ကျောင်းဝယ် ဝါဆိုပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်တို့အား "ငါတို့သည်

အဘယ်အကြောင်းဖြင့် အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ငြင်းခုံခြင်းမရှိဘဲ ချမ်းသာစွာ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး နေရပါကုန်အံ့နည်း၊ ဆွမ်းဖြင့်လည်း မပင်ပန်းကုန်ရာပါအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်ပါသည်။

အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်တို့အား "အကယ်၍ ငါတို့သည် အချင်းချင်း မခေါ်မပြောကြဘဲ ရှေးဦးစွာ ရွာမှ ဆွမ်းခံပြန်လာသော ရဟန်းသည် နေရာကို ခင်းငြားအံ့၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို အနီးခ်ဉ် ထားငြားအံ့၊ ဆွမ်းဦးထည့်ရန် ခွက်ကို ဆေး၍ ထားငြားအံ့၊သောက်ရေသုံးဆောင် ရေကို တည်ထားငြားအံ့၊ ရွာမှ နောက်ကျ၍ ဆွမ်းခံပြန်လာသော ရဟန်းသည် စားကြွင်းရှိ၍ စားလိုလျှင် စားငြားအံ့၊ မစားလိုက စိမ်းစိုသော မြက်သစ်ပင် မရှိရာအရပ်ခ်ဉ် စွန့်ပစ်ငြားအံ့၊ ပိုးမရှိသော ရေခ်ဉ်မူလည်း သွန်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် နေရာကို ခေါက်ငြားအံ့၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို သိမ်းဆည်းငြားအံ့၊ ဆွမ်းဦးထည့်ရန် ခွက်ကို ဆေး၍ သိမ်းဆည်းငြားအံ့၊သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို သိမ်းဆည်းငြားအံ့၊ ဆွမ်းစားဇရပ်ကို တံမြက်လှည်းငြားအံ့၊ ရေမရှိအချည်းနှီးသောသောက်ရေအိုးကိုလည်းကောင်း၊ သုံးဆောင်ရေအိုးကိုလည်းကောင်း၊ သန့်သက်ရေအိုးကိုလည်းကောင်း မြင်သော ရဟန်းသည် တည်ထားငြားအံ့၊ အကယ်၍ ထိုရဟန်းသည် မချိနိုင်လျှင် အဖော်ကို လက်ယပ်ခေါ်၍ လက်တို့ဖြင့် မြှောက် ချီကာ တည်ထားငြားအံ့၊ ထိုအကြောင်းများကြောင့် စကားမပြောဆိုငြားအံ့၊ ငါတို့သည် အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ငြင်းခုံခြင်းမရှိဘဲ ချမ်းသာစွာ ဝါဆိုနေကုန်ရာ၏၊ ဆွမ်းဖြင့်လည်း မပင်ပန်းကုန်ရာ"ဟု အကြံဖြစ်ပါသည်။

အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ အကျွန်ုပ်တို့သည် အချင်းချင်း မခေါ်မပြောကြကုန်၊ ရှေးဦးစွာ ရွာမှ ဆွမ်းခံ ပြန်လာသော ရဟန်းသည် နေရာကို ခင်းပါသည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို ထားပါသည်၊ ဆွမ်းဦးထည့်ရန် ခွက်ကို ရေဆေး၍ တည်ထားပါသည်၊သောက်ရေသုံးဆောင်ရေကို တည် ထားပါသည်၊ ရွာမှ နောက်ကျ၍ ဆွမ်းခံပြန်လာသော ရဟန်းသည် စားကြွင်းရှိ၍ စားလိုလျှင် စားပါသည်၊ မစားလိုက စိမ်းစိုသော မြက်သစ်ပင်မရှိသော အရပ်ခ်ဉ် စွန့်ပစ်ပါသည်၊ ပိုးမရှိသော ရေခ်ဉ်လည်း သွန်ပါသည်၊ ထိုရဟန်းသည် နေရာကို ခေါက်ပါသည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို သိမ်းဆည်းပါသည်။ ဆွမ်းဦးထည့်ရန် ခွက်ကို ရေဆေး၍ သိမ်းဆည်းပါသည်၊သောက်ရေသုံးဆောင်ရေကို သိမ်းဆည်းပါသည်၊ ဆွမ်းစားဇရပ်ကို တံမြက်လှည်းပါသည်၊ ရေမရှိ အချည်းနှီးသောသောက်ရေအိုးကိုလည်းကောင်း၊ သုံးဆောင်ရေအိုးကိုလည်းကောင်း၊ သန့်သက်ရေအိုးကိုလည်းကောင်း မြင်သော ရဟန်းသည် တည်ထားပါသည်၊ အကယ်၍ ထိုရဟန်းသည် မချိနိုင်လျှင် အဖော်ကို လက်ယပ်ခေါ်၍ (အချင်းချင်း) လက်တို့ဖြင့် မြှောက်ချီကာ တည်ထားပါသည်၊ ထိုအကြောင်းများကြောင့် စကားမပြောပါ၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤသို့ ပြု၍ အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ငြင်းခုံခြင်းမရှိဘဲ ချမ်းသာစွာ ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး နေရပါကုန်သည်၊ ဆွမ်းဖြင့်လည်း မပင်ပန်းပါကုန်ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ ဤ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောဂျားတို့သည် မချမ်းသာဘဲ နေကုန်လျက် "ချမ်းသာစွာ နေကုန်၏"ဟု ဝန်ခံကုန်ဘိ၏။ ရဟန်းတို့ ဤ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောဂျားတို့သည် နွားတို့၏

နေခြင်းကဲ့သို့ နေကုန်လျက် "ချမ်းသာစွာ နေကုန်၏"ဟု ဝန်ခံကုန်ဘိ၏။ ရဟန်းတို့ ဤ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောဂျားတို့သည် ဆိတ်တို့၏ နေခြင်းကဲ့သို့ နေကုန်လျက် "ချမ်းသာစွာ နေကုန်၏"ဟု ဝန်ခံကုန်ဘိ၏။ ရဟန်းတို့ ဤ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောဂျားတို့သည် ရန်သူတို့၏ နေခြင်းကဲ့သို့ နေကုန်လျက် "ချမ်း သာစွာနေကုန်၏"ဟု ဝန်ခံကုန်ဘိ၏။

ရဟန်းတို့ အဘယ့်ကြောင့် (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောဂျားတို့သည် တိတ္ထိတို့ ဆောက် တည်အပ်သော သူအကဲ့သို့ စကားမဆိုသော အကျင့်ကို ဆောက်တည်ကုန်ဘိသနည်း၊ ရဟန်းတို့ ဤ (ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ တိတ္ထိတို့ ဆောက်တည်အပ်သော စကားမဆိုသော အကျင့်ကို မဆောက်တည်အပ်၊ ဆောက်တည်သော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ဝါမှ ထသော ရဟန်းတို့အား မြင်၍ဖြစ်စေ၊ ကြား၍ဖြစ်စေ၊ ယုံမှား၍ဖြစ်စေ သုံးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ဖိတ်ကြားခြင်း 'ပဝါရဏာပြုခြင်း' ငှါ ခွင့်ပြု၏၊ ထိုသို့ ဖိတ်ကြားခြင်းသည် သင် တို့အတွက် အချင်းချင်း လိုက်လျောခြင်း အာပတ်မှ ထမြောက်စေခြင်း ဝိနည်းကို ရှေးရှုခြင်းဖြစ်လတ္တံ့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ဖိတ်ကြားရမည်၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်။

၂၁၀။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ယနေ့ကား ဖိတ်ကြားအပ်သော 'ပဝါရဏာ' နေ့တည်း၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါ ရှိသောက်သည် ဖြစ်ငြားအုံ့၊ သံဃာသည် ဖိတ်ကြားရာ၏ 'ပဝါရဏာပြုရာ၏" 'ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းသည် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီကာ–

"ငါ့သျှင်တို့ သံဃာကို ဖိတ်ကြားပါ၏၊ မြင်၍ဖြစ်စေ၊ ကြား၍ဖြစ်စေ၊ ယုံမှား၍ဖြစ်စေ အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်အား အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုကုန်လော့၊ (အပြစ်ကို) မြင်သည်ရှိသော် ကုစားပါအုံ့။

ငါ့သျှင်တို့ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း သံဃာကို ဖိတ်ကြားပါ၏၊ မြင်၍ဖြစ်စေ၊ ကြား၍ဖြစ်စေ၊ ယုံမှား၍ဖြစ်စေ အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်အား အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုကုန်လော့၊ (အပြစ် ကို) မြင်သည်ရှိသော် ကုစားပါအုံ့။

ငါ့သျှင်တို့ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သံဃာကို ဖိတ်ကြားပါ၏၊ မြင်၍ဖြစ်စေ၊ ကြား၍ဖြစ်စေ၊ ယုံမှား ၍ဖြစ်စေ အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်အား အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုကုန်လော့၊ (အပြစ် ကို) မြင်သည်ရှိသော် ကုစားပါအုံ့"ဟု ပြောဆိုရာ၏။

သီတင်းငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းသည် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဇကသီကို စံပယ်တင်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီကာ–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာကို ဖိတ်ကြားပါ၏၊ မြင်၍ဖြစ်စေ၊ ကြား၍ဖြစ်စေ၊ ယုံမှား၍ဖြစ်စေ အသျှင် တို့သည် အကျွန်ုပ်အား အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုကုန်လော့၊ (အပြစ်ကို) မြင်သည် ရှိသော် ကုစားပါအုံ့။

အသျှင်ဘုရားတို့ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း သံဃာကို။ပ။ အသျှင်ဘုရားတို့ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သံဃာကို ဖိတ်ကြားပါ၏၊ မြင်၍ဖြစ်စေ၊ ကြား၍ဖြစ်စေ၊ ယုံမှား၍ဖြစ်စေ အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်အား အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုကုန်လော့၊ (အပြစ်ကို) မြင်သည်ရှိသော် ကုစားပါအုံ့"ဟု ပြော ဆိုရာ၏။

၂၁၁။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် ပဝါရဏာပြုစဉ် နေရာတို့၌ နေကုန်၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်း တို့သည် မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် ပဝါရဏာ ပြုကုန်စဉ် နေရာတို့၌ နေကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

"ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် ပဝါရ ဏာ ပြုစဉ် နေရာတို့၌ နေကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့ တော်မူ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အဘယ့်ကြောင့် ထို (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့သည် မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လျက် ပဝါရဏာပြုစဉ် နေရာတို့၌ နေကုန်ဘိသနည်း၊ ရဟန်းတို့ ဤ (ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့ ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း ကြည်ညိုပြီးသော သူတို့အား တိုး၍ ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့ တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်း တို့ကို–

"ရဟန်းတို့ မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် ပဝါရဏာ ပြုစဉ် နေရာတို့၌ မနေအပ်၊ နေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အားလုံးသော ရဟန်းတို့သည် ပင်လျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် ဖိတ်ကြားခြင်ငှါ 'ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ' ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အိုမင်းမစွမ်းသော မထေရ်ကြီးတစ်ပါးသည် 'ရဟန်းအားလုံး ပဝါရဏာ ပြုပြီးသည်တိုင် အောင်'ဟု ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ဆိုင်းငံ့ရသည်ဖြစ်၍ မူးဝေလျက် လဲကျလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ (မိမိ) ပဝါရဏာပြုစဉ်အတွင်း ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေခြင်းငှါ၊ ပဝါရဏာပြုပြီးနောက် နေရာ၌ ထိုင်နေခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၂၁–ပဝါရဏာကံ်လေးမျိုး

၂၁၂။ ထိုစဉ်အခါ၌ ရဟန်းတို့အား "ပဝါရဏာတို့သည် အဘယ်မျှတို့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ စာတုဒ္ဒသီပဝါရဏာ ပန္နရသီ ပဝါရဏာဟူ၍ ပဝါရဏာတို့သည် နှစ်ပါးရှိကုန်၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "ပဝါရဏာကံ်တို့သည် အဘယ်မျှတို့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာကံ်တို့သည် တရားနှင့် မလျော်၍ ဝဂ်ဖြစ်သော 'အစုကွဲသော' ပဝါရဏာကံ်၊ တရားနှင့် မလျော်၍ ညီညွတ်သော ပဝါရဏာကံ်၊ တရား နှင့် လျော်၍ ဝဂ်ဖြစ်သော 'အစုကွဲသော' ပဝါရဏာကံ်၊ တရားနှင့် လျော်၍ ညီညွတ်သော ပဝါရဏာကံ် ဟူ၍ ဤလေးပါးရှိကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုလေးပါးသော ပဝါရဏာကံ်တို့တွင် တရားနှင့် မလျော်၍ ဝဂ်ဖြစ်သော ပဝါရဏာကံ်ကို မပြုအပ်၊ ငါသည်လည်း ဤသို့ သဘောရှိသော ပဝါရဏာကံ်ကို ခွင့်မပြု။

ရဟန်းတို့ ထိုလေးပါးသော ပဝါရဏာကံ်တို့တွင် တရားနှင့် မလျော်၍ ညီညွတ်သော ပဝါရဏာ ကံ်ကိုလည်း မပြုအပ်၊ ငါသည်လည်း ဤသို့ သဘောရှိသော ပဝါရဏာကံ်ကို ခွင့်မပြု။

ရဟန်းတို့ ထိုလေးပါးသော ပဝါရဏာကံ်တို့တွင် တရားနှင့် လျော်၍ ဝဂ်ဖြစ်သော ပဝါရဏာကံ် ကိုလည်း မပြုအပ်၊ ငါသည်လည်း ဤသို့ သဘောရှိသော ပဝါရဏာကံ်ကို ခွင့်မပြု။

ရဟန်းတို့ ထိုလေးပါးသော ပဝါရဏာကံ်တို့တွင် တရားနှင့် လျော်၍ ညီညွတ်သော ပဝါရဏာကံ် ကိုသာ ပြုရမည်၊ ငါသည်လည်း ဤသို့ သဘောရှိသော ပဝါရဏာကံ်ကိုသာ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ထို့ကြောင့် ဤသာသနာတော်၌ တရားနှင့်လျော်၍ ညီညွတ်သော ပဝါရဏာကံ်ကိုသာ ပြုကုန်အံ့ဟု သင် တို့သည် ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြကုန်ရာသတည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၂၂–ပဝါရဏာပေးခြင်းကို ခွင့်ပြုခြင်း

၂၁၃။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ စည်းဝေးကြလော့၊ သံဃာသည် ပဝါရဏာပြုလတ္တံ့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် မြတ်စွာ ဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား နာဖျားသော ရဟန်း ရှိနေပါ၏၊ ထိုရဟန်းသည် မလာနိုင်ပါ"ဟု လျှောက်၏။ ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းသည် ပဝါရဏာကို ပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ပေးရမည်–

ထိုနာဖျားသော ရဟန်းသည် ရဟန်းတစ်ပါးထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီကာ "ပဝါရဏာကို ပေးပါ၏၊ အကျွန်ုပ်၏ ပဝါရဏာကို ဆောင်ယူပါလော့၊ အကျွန်ုပ်၏ ပဝါရဏာကို ပြောကြားပါလော့၊ အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါ ဖိတ် ကြားပါလော့"ဟု ပြောဆိုအပ်၏။ ကိုယ်ဖြင့်

သိစေအံ့၊ နှုတ်ဖြင့် သိစေအံ့၊ ကိုယ်နှုတ်နှစ်ပါးဖြင့် သိစေအံ့၊ ပဝါရဏာကို ပေးသည် မည်၏။ ကိုယ်ဖြင့် မသိစေအံ့၊ နှုတ်ဖြင့် မသိစေအံ့၊ ကိုယ်နှုတ်နှစ်ပါးဖြင့် မသိစေ အံ့၊ ပဝါရဏာကို ပေးသည် မမည်။

ဤသို့လျှင် အကယ်၍ ပဝါရဏာပေးခြင်းကို ရခြားအံ့၊ ဤသို့ရခြင်းသည် ကောင်း၏။ အကယ်၍ မရခြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုနာဖျားသော ရဟန်းကို ညောင်စောင်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း သံဃာ့အလယ်သို့ ယူဆောင်ကာ ပဝါရဏာပြုရမည်။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ သူနာပြု ရဟန်းတို့အား "ငါတို့သည် သူနာကို နေရာမှ ရွှေ့ပြောင်းကုန်ငြားအံ့၊ အနာသော်လည်း တိုးပွါးလတ္တံ့၊ သေခြင်းသော်လည်း ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု အထင်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းကို နေရာမှ မရွှေ့မပြောင်းစေအပ်၊ သံဃာသည် ထိုနေရာသို့ သွား၍ ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ဝဂ်ဖြစ်သော 'အစုကွဲသော' သံဃာသည် ပဝါရဏာ မပြုအပ်သည်သာလျှင်တည်း၊ အကယ်၍ ပဝါရဏာပြုငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ပဝါရဏာကို ဆောင်သော ရဟန်းသည် ပဝါရဏာကို ပေးပြီးသည်ရှိသော်ထိုပေးရာအရပ်၌ပင်လျှင် အရပ်တစ်ပါးသို့ ဖဲသွားငြားအံ့၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းအား ပဝါရဏာကို ပေးရ မည်။ ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာ ဆောင်ယူသွားသော ရဟန်းသည် ပဝါရဏာကို ပေးပြီးသည်ရှိသော် ထိုပေး ရာအရပ်၌ပင်လျှင် လူထွက်ငြားအံ့။ပ။ သေငြားအံ့။ သာမဏေဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ သိက္ခာကို စွန့်သောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အဆုံးစွန်သော ပါရာဇိကဝတ္ထုသို့ ရောက်သောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ရူးသောသူဟု ဝန်ခံငြား အံ့။ စိတ်ပျံ့လွင့်သောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ဝေဒနာနှိပ်စက်သောသူ 'ခံစားသောသူ'ဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ် ထားသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ယုတ်ညံ့သော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ပဏ္ဍုဂ်ိုက်ဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ တိတ္ထိဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ တိရစ္ဆာန်ဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အမိသတ်သူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အဖသတ်သူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ရဟန္တာကို သတ်သူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ရဟန်းမိန်းမကို ဖျက်ဆီးသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ သံဃာကို သင်းခွဲသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ဥဘတောဗျည်းဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ တစ်ပါးသော ရဟန်းအား ပဝါရဏာကို ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ပဝါရဏာကို ဆောင်သော ရဟန်းသည် ပဝါရဏာကို ပေးအပ်ပြီးသော် လမ်းခရီးအကြားဌ အရပ်တစ်ပါးသို့ ဖဲသွားငြားအံ့၊ ပဝါရဏာကို ဆောင်သည် မမည်။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ပဝါရဏာကို ဆောင်သော ရဟန်းသည် ပဝါရဏာကို ပေးအပ်ပြီးသော် လမ်းခရီးအကြားဌ လူထွက်ငြားအံ့။ပ။ သေငြားအံ့။ သာမဏေဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ သိက္ခာကို စွန့်သောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့၊ အဆုံးစွန်သော ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်သောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ရူးသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ စိတ်ပျံ့လွင့်သောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ဝေဒနာနှိပ်စက်သောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ် ထားသော ရဟန်းဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းဟု ဝန်ခံ ငြားအံ့။ ယုတ်ညံ့သော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ပဏ္ဍုဂ်ိုက်ဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ တိတ္ထိတို့ဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ တိရစ္ဆာန်ဟု ဝန်ခံငြားအံ့။

အမိသတ်သူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အဖသတ်သူဟု ဝန်ခံ ငြားအံ့။ ရဟန္တာကို သတ်သူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ရဟန်းမိန်းမကို ဖျက်ဆီးသောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ သံဃာ ကို သင်းခွဲသောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ဥဘတောဗျည်းဟု ဝန်ခံငြားအံ့၊ ပဝါရဏာကို ဆောင်သည် မမည်။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ပဝါရဏာကို ဆောင်သော ရဟန်းသည် ပဝါရဏာကို ပေးပြီးသော် သံဃာ့ ဘောင်သို့ ရောက်၍ အရပ်တစ်ပါးသို့ ဖဲသွားငြားအံ့၊ ပဝါရဏာကို ဆောင်သည် မည်၏။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ပဝါရဏာကို ဆောင်သော ရဟန်းသည် ပဝါရဏာကို ပေးပြီးသော် သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက် ပြီးမှ လူထွက်ငြားအံ့။ပ။ သေငြားအံ့။ သာမဏေဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ သိက္ခာကို စွန့်သောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အဆုံးစွန်သော ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်သောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ရူးသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ စိတ်ပျံ့လွင့်သောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ဝေဒနာ နှိပ်စက်အပ်သောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင် ထုတ်ထားသော ရဟန်းဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ယုတ်ညံ့သော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ပဏ္ဍုက်ဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ တိတ္ထိတို့ဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ တိရစ္ဆာန်ဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အမိသတ်သူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ အဖသတ်သူဟု ဝန်ခံ ငြားအံ့။ ရဟန္တာကို သတ်သောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ရဟန်းမိန်းမကို ဖျက်ဆီးသောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ သံဃာကို သင်းခွဲသောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။ ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသောသူဟု ဝန်ခံငြားအံ့။

ဥဘတောဗျည်းဟု ဝန်ခံငြားအံ့၊ ပဝါရဏာကို ဆောင်သည် မည်၏။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ပဝါရဏာကို ဆောင်သော ရဟန်းသည် ပဝါရဏာကို ပေးပြီးသော် သံဃာ့ ဘောင်သို့ ရောက်ပြီးနောက် အိပ်ပျော်သည်ဖြစ်၍ မပြောကြားငြားအံ့၊ ပဝါရဏာကို ဆောင်သည် မည်၏။ ပဝါရဏာ ဆောင်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။ ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာကို ဆောင်သော ရဟန်းသည် အကယ်၍ ပဝါရဏာကို ပေးပြီးလျှင် သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်မှ မေ့လျော့သည်ဖြစ်၍ မပြောကြားမိငြား အံ့။ပ။ သမာပတ် ဝင်စားသည်ဖြစ်၍ မပြောကြားမိငြားအံ့၊ ပဝါရဏာကို ဆောင်သည် မည်၏။ ပဝါရဏာ ဆောင်သော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။ ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာကို ဆောင်သော ရဟန်းသည် အကယ် ၍ ပဝါရဏာကို ပေးပြီးလျှင် သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်မှ မပြောလိုသဖြင့် စေတနာရှိ၍ မပြောကြားငြားအံ့၊ ပဝါရဏာကို ဆောင်သည် မည်၏၊ ပဝါရဏာဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုပဝါရဏာနေ့၌ ပဝါရဏာကို ပေးသော ရဟန်းသည် သံဃာအား ပြုဖွယ်ကိစ္စရှိအံ့ဟု ဆန္ဒကိုလည်း ပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၂၃–ဆွေမျိုးစသည်တို့က ဖမ်းယူခြင်း

၂၁၄။ ထိုအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းကို ထိုပဝါရဏာနေ့၌ အဆွေအမျိုးတို့သည် ဖမ်းယူကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းကို ထို ပဝါရဏာနေ့၌ အဆွေအမျိုးတို့သည် ဖမ်းယူကုန်အံ့၊

ထိုအဆွေအမျိုးတို့ကို ရဟန်းတို့သည် "ဒါယကာတို့ တောင်းပန်ပါ၏၊ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို ပဝါရဏာပြုပြီးသည်တိုင်အောင် တစ်ခဏမျှ လွှတ်ကြကုန် လော့"ဟု ပြောဆိုရမည်။

ဤသို့ ပြောဆိုသည့်အတိုင်းရခဲ့သော် ကောင်း၏၊ အကယ်၍ မရခဲ့သော် ထိုအဆွေအမျိုးတို့ကို ရဟန်းတို့သည် "ဒါယကာတို့ တောင်းပန်ပါ၏၊ ဤရဟန်း ပဝါရဏာပြုပြီးသည်တိုင်အောင် သင်တို့သည် တစ်ခဏမျှ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုရမည်။ ဤသို့ ပြောဆိုသည့် အတိုင်းရခဲ့သော် ကောင်း၏၊ အကယ်၍ မရခဲ့သော် ထိုအဆွေအမျိုးတို့ကို ရဟန်းတို့သည် "ဒါယကာတို့ တောင်းပန်ပါ၏၊ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို သံဃာ့ပဝါရဏာပြုပြီးသည်တိုင်အောင် တစ်ခဏမျှ သိမ်အပ သို့ ဆောင်ကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုရမည်။ ဤသို့ ပြောဆိုသည့်အတိုင်းရခဲ့သော် ကောင်း၏၊ အကယ်၍ မရခဲ့သော် ဝဂ်ဖြစ်သော 'အစုကွဲသော' သံဃာသည် ပဝါရဏာမပြုအပ်၊ အကယ်၍ ပဝါရဏာပြုငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းကို ထိုပဝါရဏာနေ့၌ မင်းတို့သည် ဖမ်းယူကုန်အံ့။ပ။ ခိုးသူတို့သည် ဖမ်းယူကုန်အံ့၊ သေသောက်ကြူးတို့သည် ဖမ်းယူကုန်အံ့၊ ရန်သူဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ဖမ်းယူကုန်အံ့။ ရဟန်းတို့သည် ထိုရန်သူဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကို "အသျှင်တို့ တောင်းပန်ပါ၏၊ ဤရဟန်း ကို ပဝါရဏာပြုပြီးသည်တိုင်အောင် တစ်ခဏမျှ လွှတ်ကြကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုရမည်။

ဤသို့ ပြောဆိုသည့်အတိုင်းရခဲ့သော် ကောင်း၏၊ အကယ်၍ မရခဲ့သော် ရန်သူဖြစ်သော ရဟန်း တို့ကို ရဟန်းတို့သည် "အသျှင်တို့ တောင်းပန်ပါ၏၊ ဤရဟန်း ပဝါရဏာပြုပြီးသည်တိုင်အောင် သင်တို့သည် တစ်ခဏမျှ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ နေကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုရမည်။

ဤသို့ ပြောဆိုသည့်အတိုင်းရခဲ့သော် ကောင်း၏၊ အကယ်၍ မရခဲ့သော် ထိုရန်သူဖြစ်သော ရဟန်း တို့ကို ရဟန်းတို့သည် "အသျှင်တို့ တောင်းပန်ပါ၏၊ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို သံဃာ့ပဝါရဏာပြုပြီးသည်တိုင်အောင် တစ်ခဏမျှ သိမ်အပသို့ ဆောင်ပါကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုအပ်ကုန်၏။ ဤသို့ ပြောဆိုသည်ရှိသော် ပြောဆိုသည့် အတိုင်းရခဲ့သော် ကောင်း၏၊ အကယ်၍ မရခဲ့သော် ဝဂ်ဖြစ်သော သံဃာသည် ပဝါရဏာမပြုအပ်၊ အကယ်၍ ပဝါရဏာပြုငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၂၄–သံဃာ့ပဝါရဏာ စသည်အပြား

၂၁၅။ တစ်ရံရောအခါ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါးသော ရဟန်းတို့ နေကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'သံဃာသည် ပဝါရဏာပြုအပ်၏'ဟု ပညတ် တော်မူ၏၊ ငါတို့သည်ကား ငါးယောက်တို့သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ငါတို့သည် အဘယ်သို့ ပဝါရဏာပြုရမည် နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤ ငါးပါးသော ရဟန်းတို့အား သံဃာ့ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၁၆။ တစ်ရံရောအခါ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ လေးပါးသော ရဟန်းတို့သည် နေကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'ငါးပါးသော ရဟန်းတို့အား သံဃာ့ ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ ငါတို့သည်ကား လေးယောက်တို့သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ငါတို့သည် အဘယ်သို့ ပဝါရဏာပြုရမည်နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လေးပါးသော ရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းတို့ကို သိစေရမည်–

"အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူကုန်လော့၊ ယနေ့ ပဝါရဏာနေ့ ဖြစ်၏၊ အကယ်၍ အသျှင်တို့အား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အချင်းချင်း ပဝါရဏာပြုကုန်အံ့"ဟု (သိစေရမည်)။

မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းသည် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီကာ ထိုရဟန်းတို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်တို့ကို ဖိတ်ကြား ပါ၏၊ မြင်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယုံမှားသဖြင့်လည်းကောင်း အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုကုန်လော့၊ (အပြစ်ကို) မြင်သည်ရှိသော် ကုစား ပါအံ့။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်တို့ကို ဖိတ် ကြားပါ၏၊ မြင်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယုံမှားသဖြင့်လည်းကောင်း အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုကုန်လော့၊ (အပြစ်ကို) မြင်သည်ရှိသော် ကုစားပါအံ့"ဟု ပြောဆိုရမည်။

သီတင်းငယ် ရဟန်းသည် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီကာ ထိုရဟန်းတို့ကို "အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်တို့ကို ဖိတ်ကြား ပါ၏၊ မြင်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယုံမှားသဖြင့်လည်းကောင်း အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုကုန်လော့၊ (အပြစ်ကို) မြင်သည်ရှိသော် ကုစား ပါအံ့။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်တို့ကို ဖိတ်ကြားပါ၏၊ မြင်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယုံမှားသဖြင့်လည်းကောင်း အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုကုန်လော့၊ (အပြစ်ကို) မြင်သည်ရှိသော် ကုစားပါအံ့"ဟု ပြောဆိုရမည်။

တစ်ရံရောအခါ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ သုံးပါးသော ရဟန်းတို့သည် နေကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'ငါးပါးသော ရဟန်းတို့အား သံဃာ့ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ လေးပါးသော ရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ' ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ ငါတို့သည်ကား သုံးယောက်တို့သာတည်း၊ ငါတို့သည် အဘယ်သို့ ပဝါရဏာပြုရမည်နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာ့ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သုံးပါးသော ရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပဝါရဏာပြုအပ်၏။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းတို့ကို သိစေအပ်ကုန်၏–

"အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူပါကုန်လော့၊ ယနေ့ ပဝါရဏာနေ့တည်း၊ အကယ်၍ အသျှင်တို့အား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ် တို့သည် အချင်းချင်း ပဝါရဏာပြုကုန်အံ့"ဟု (သိစေအပ်ကုန်၏)။

မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းသည် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီကာ ထိုရဟန်းတို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်တို့ကို ဖိတ်ကြား ပါ၏၊ မြင်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယုံမှားသဖြင့်လည်းကောင်း အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုကုန်လော့၊ (အပြစ်ကို) မြင်သည်ရှိသော် ကုစား ပါအံ့။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်တို့ကို ဖိတ် ကြားပါ၏၊ မြင်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယုံမှားသဖြင့်လည်းကောင်း အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုကုန်လော့၊ (အပြစ်ကို) မြင်သည်ရှိသော် ကုစားပါအံ့"ဟု ပြောဆိုအပ်ကုန်၏။

သီတင်းငယ် ရဟန်းသည် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီကာ ထိုရဟန်းတို့ကို "အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်တို့ကို ဖိတ်ကြား ပါ၏၊ မြင်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယုံမှားသဖြင့်လည်းကောင်း အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုကုန်လော့၊ (အပြစ်ကို) မြင်သည်ရှိသော် ကုစား ပါအံ့။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်တို့ကို ဖိတ်ကြားပါ၏၊ မြင်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယုံမှားသဖြင့်လည်းကောင်း အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုကုန်လော့၊ (အပြစ်ကို) မြင်သည်ရှိသော် ကုစားပါအံ့"ဟု ပြောဆိုရမည်။

၂၁ ၇။ တစ်ရံရောအခါ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည် နေကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'ငါးပါးသော ရဟန်းတို့အား သံဃာ့ ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ လေးပါးသော ရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ သုံးပါးသော ရဟန်း တို့အား အချင်းချင်း ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ' ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ငါတို့သည်ကား နှစ်ယောက်တို့သာတည်း။ ငါတို့သည် အဘယ်သို့ ပဝါရဏာပြုရပါ မည်နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပဝါရဏာပြုရမည်။

မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းသည် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီကာ သီတင်းငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းကို "ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် အသျှင့်ကို ဖိတ်ကြားပါ၏၊ မြင်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယုံမှားသဖြင့်လည်းကောင်း အသျှင်သည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုပါလော့၊ (အပြစ်ကို) မြင်သည်ရှိသော် ကုစားပါအံ့။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် အသျှင့်ကို ဖိတ်ကြားပါ၏၊ မြင်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယုံမှားသဖြင့်လည်းကောင်း

အသျှင်သည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုပါလော့၊ (အပြစ်ကို) မြင်သည်ရှိသော် ကုစားပါအုံ့"ဟု ပြောဆို ရမည်။

သီတင်းငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းသည် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီကာ မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းကို "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဘုရားကို ဖိတ်ကြားပါ၏၊ မြင်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယုံမှားသဖြင့်လည်းကောင်း အသျှင်သည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုပါလော့၊ (အပြစ်ကို) မြင်သည်ရှိသော် ကုစားပါအုံ့။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဘုရားကို ဖိတ်ကြားပါ၏၊ မြင်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယုံမှားသဖြင့်လည်းကောင်း အသျှင်သည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုပါလော့၊ (အပြစ်ကို) မြင်သည်ရှိသော် ကုစားပါအုံ့"ဟု ပြောဆိုရမည်။

၂၁၈။ တစ်ရံရောအခါ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ထိုပဝါရဏာနေ့၌ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် နေ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းအား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'ငါးပါးသော ရဟန်းတို့အား သံဃာ့ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ လေးပါးသော ရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ သုံးပါးသော ရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ' ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ ငါသည်ကား တစ်ပါးတည်းသာတည်း။ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါမည်နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် နေ၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့ ဝင်ထွက်ရာဖြစ်သော စည်းဝေးရာဧရပ်၊ မဏ္ဍပ်၊ သစ်ပင်ရင်းတို့ကို တံမြက်လှည်း၍သောက်ရေသုံးဆောင်ရေ တည်ထားပြီးလျှင် နေရာကို ခင်းလျက် ဆီမီး ညှိထွန်းကာ ထိုင်နေရမည်။ အကယ်၍ အခြားသော ရဟန်းတို့သည် လာကုန်ငြားအုံ့၊ ထိုရဟန်းတို့နှင့် အတူ ပဝါရဏာပြုရမည်။ အကယ်၍ မလာကုန်ငြားအုံ့၊ "ယနေ့ ငါ့အတွက် ပဝါရဏာနေ့တည်း"ဟု အဓိဋ္ဌာန်ရမည်။ အကယ်၍ အဓိဋ္ဌာန်ခြင်းကို မပြုငြားအုံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုသို့ ပဝါရဏာပြုရာ၌ ရဟန်းငါးပါးနေသော ကျောင်း၌ တစ်ပါးသော ရဟန်း၏ ပဝါရဏာကို ဆောင်၍ လေးပါးသော ရဟန်းတို့သည် သံဃာ့ပဝါရဏာကို မပြုအပ်၊ အကယ်၍ ပဝါရဏာ ပြုကုန်ငြားအုံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုသို့ ပဝါရဏာပြုရာ၌ လေးပါးနေသော ကျောင်းဝယ် တစ်ပါးသော ရဟန်း၏ ပဝါရဏာကို ဆောင်၍ သုံးပါးသော ရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း ပဝါရဏာကို မပြုအပ်၊ အကယ်၍ ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအုံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုသို့ ပဝါရဏာပြုရာ၌ သုံးပါးနေသော ကျောင်းဝယ် တစ်ပါးသော ရဟန်း၏ ပဝါရဏာကို ဆောင်၍ နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း ပဝါရဏာကို မပြုအပ်၊ အကယ်၍ ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအုံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုသို့ ပဝါရဏာပြုရာ၌ ရဟန်းနှစ်ပါးနေသော ကျောင်း၌ တစ်ပါးသော ရဟန်း၏ ပဝါရဏာကို ဆောင်၍ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် အဓိဋ္ဌာန် ပဝါရဏာကို မပြုအပ်၊ အကယ်၍ အဓိဋ္ဌာန် ပဝါရဏာပြုပြီးအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၂၅–အာပတ်ကို ကုစားနည်း

၂၁၉။ တစ်ရံရောအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ထိုပဝါရဏာနေ့၌ အာပတ် သင့်၏။ ထိုအခါ ထို ရဟန်းအား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'အာပတ်နှင့်တကွ ပဝါရဏာ မပြုအပ်'ဟု ပညတ်တော်မူ၏၊ ငါသည်လည်း အာပတ် သင့်၏၊ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါမည်နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပဝါရဏာနေ့၌ အာပတ် သင့်၏၊ ထိုရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်း အထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီကာ –

"ငါ့သျှင် ငါသည် ဤမည်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ ထိုအာပတ်ကို ပြောကြားပါ၏"ဟု ပြောဆို ရမည်။

ထိုဒေသနာခံသော ရဟန်းက "အာပတ်ကို ရှုလော့"ဟု ပြောဆိုရမည်။ "ကောင်းပါပြီ ရှုပါအံ့"ဟု (အာပတ်သင့်သော ရဟန်းက) ပြောဆိုရမည်။ "နောင်အခါ စောင့်စည်းလော့"ဟု (ဒေသနာခံသော ရဟန်းက ပြောဆိုရမည်)။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ထိုပဝါရဏာနေ့၌ အာပတ်၌ ယုံမှားရှိ၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းအထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီကာ "ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အာပတ်၌ ယုံမှားရှိပါ၏၊ အကြင်အခါ၌ ယုံမှားမရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုအခါ၌ ထိုအာပတ်ကို ကုစားပါအံ့"ဟု ဆို၍ ပဝါရဏာပြုရမည်။ ထိုယုံမှားခြင်းကြောင့် ပဝါရဏာ၏ အန္တရာယ်ကို မပြုအပ်သည်သာလျှင်တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၂၆–အာပတ်ကို ထင်ရှားစွာပြုခြင်း

၂၂၀။ တစ်ရံရောအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ပဝါရဏာပြုသည်ရှိသော် အာပတ်ကို သတိရ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းအား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'အာပတ်နှင့်တကွ ပဝါရဏာမပြုအပ်'ဟု ပညတ်တော်မူ၏၊ ငါသည်ကား အာပတ် သင့်၏၊ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါမည်နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပဝါရဏာပြုသည်ရှိသော် အာပတ်ကို သတိရ၏။ ရဟန်းတို့ ထို ရဟန်းသည် အနီးဖြစ်သော ရဟန်းကို "ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ ဤနေရာမှ ထသော် ထိုအာပတ်ကို ကုစားပါအံ့"ဟု ပြောဆို၍ ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ထိုအာပတ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပဝါရဏာ၏ အန္တရာယ်ကို မပြုအပ်သည်သာလျှင်တည်း။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပဝါရဏာပြုသည်ရှိသော် အာပတ်၌ ယုံမှားရှိ၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် အနီး ဖြစ်သော ရဟန်းကို "ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အာပတ်၌ ယုံမှားရှိ၏၊ ယုံမှား ကင်းသောအခါ ထိုအာပတ်ကို ကုစားပါအုံ့"ဟု ပြောဆို၍ ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ထိုအာပတ်၌ ယုံမှားခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပဝါရဏာ၏ အန္တရာယ်ကို မပြုအပ်သည်သာလျှင်တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၂၇–သဘောတူအာပတ်ကို ကုစားနည်း

၂၂၁။ တစ်ရံရောအခါ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ထိုပဝါရဏာနေ့၌ သံဃာအားလုံးသည် သဘောတူ ဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'သဘော တူဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ဒေသနာမကြားအပ်၊ သဘောတူဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို မခံယူအပ်'ဟု ပညတ်တော်မူ၏၊ ဤသံဃာအားလုံးသည်လည်း သဘောတူဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ် သို့ ရောက်၏၊ ငါတို့သည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါမည်နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ထိုပဝါရဏာနေ့၌ သံဃာအားလုံးသည် သဘောတူဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ပါးသော ရဟန်းကို "ငါ့သျှင် သွားလော့၊ ထိုအာပတ်ကို ကုစား၍ လာခဲ့လော့၊ ငါတို့သည် သင်၏ အထံ၌ ထိုအာပတ်ကို ကုစားပါကုန်အုံ့"ဟု ဆို၍ အနီးအနားကျောင်းသို့ နေ့ချင်းပြန် စေလွှတ်ရမည်။ ဤသို့ ရခဲ့သော် ကောင်း၏။ အကယ်၍ မရခဲ့သော် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤသံဃာအားလုံးသည် သဘောတူဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်မရှိ စင်ကြယ်သော တစ်ပါးသော ရဟန်းကို တွေ့သောအခါ ထိုရဟန်း၏ အထံ၌ ထိုအာပတ်ကို ကုစားလတ္တံ့"ဟု ဆို၍ ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ထိုအာပတ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပဝါရဏာ၏ အန္တရာယ်ကို မပြုအပ်။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ထိုပဝါရဏာနေ့၌ သံဃာအားလုံးသည် သဘောတူဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ်၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်အုံ့၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်– "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤ သံဃာအားလုံးသည် သဘောတူဝတ္ထုကြောင့် သင့်သော အာပတ်၌ ယုံမှားရှိ၏၊ ယုံမှားကင်းသောအခါ ထိုအာပတ်ကို ကုစားပါအုံ့"ဟု ဆို၍ ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ထိုအာပတ်၌ ယုံမှားခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပဝါရဏာ၏ အန္တရာယ်ကို မပြုအပ်သည်သာလျှင်တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပဌမအခန်း ပြီး၏။

၁၂၈–အာပတ်မသင့်ခြင်း တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး

၂၂၂။ တစ်ရံရောအခါ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ထိုပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် “အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏”ဟု မသိကြကုန်။ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ‘အစုကွဲလျက်’ ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုသည်ရှိသော် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်း တို့သည် လာကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ထိုပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် “အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏”ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့်လျော်၏ ဝိနည်းနှင့်လျော်၏ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုနေစဉ် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပဝါရဏာကို ပြုရမည်။ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၁)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ထိုပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် “အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏”ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုနေစဉ် အခြားသော အရေအတွက်တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်ခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏။ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာ့ပြုရမည်။ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၂)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ထိုပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် “အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏”ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာ ပြုနေစဉ် အခြားသော အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်ခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏၊ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာ ပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၃)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ထိုပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် “အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏”ဟု မသိကုန်။ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာ ပြုပြီးကာမျှ၌ အခြားသော အလွန်များစွာသော

ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထို ရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပဝါရဏာပြုရမည်။ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၄)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ထိုပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာ ပြုပြီးကာမျှ၌ အခြားသော အရေအတွက်တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြု နှင့်ခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၅)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာ ပြုပြီးကာမျှ၌ အခြားသော အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြု နှင့်ခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၆)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏ ဝိနည်း နှင့် လျော်၏ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာ ပြုပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ် မထသေးမီ အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်း တို့အား အာပတ် မသင့်။ (၇)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏ ဝိနည်းနှင့်လျော်၏ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာ ပြုပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ် မထသေးမီ အခြားသော အရေအတွက် တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်ခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၈)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည်

တရားနှင့် လျော်၏ ဝိနည်း နှင့် လျော်၏ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာ ပြုပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ် မထသေးမီ အခြားသော အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန် အံ့၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်ခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပဝါရဏာ ပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၉)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏ ဝိနည်း နှင့် လျော်၏ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာ ပြုပြီးကာမျှ၌ အချို့သော ပရိသတ် ထသွားသော် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေ ရဟန်း တို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာ ပြုပြီးကာမျှ၌ အချို့သော ပရိသတ် ထသွားသော် အခြားသော အရေအတွက် တူမျှသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်ခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏၊ ထိုရဟန်း တို့၏ အထံ၌ ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၁၁)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာ ပြုပြီးကာမျှ၌ အချို့သော ပရိသတ် ထသွားသော် အခြားသော အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်ခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၁၂)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထို ရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာ ပြုပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ်အားလုံး ထသွားသော် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၁၃)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာ ပြုပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ် အားလုံး ထသွားသော် အခြားသော အရေအတွက်တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်း တို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏။ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၁၄)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့် လျော်၏ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏ ဝဂ်ဖြစ်လျက် ညီညွတ်၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာ ပြုပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ်အားလုံး ထသွားသော် အခြားသော အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ (၁၅)

အာပတ်မသင့်ခြင်း တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး ပြီး၏။

၁၂၉–ဝဂ်ဖြစ်၍ ဝဂ်ဖြစ်၏ဟု အမှတ်ရှိခြင်း တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး

၂၂၃။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့်လျော်၏၊ ဝိနည်းနှင့်လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်၍ ဝဂ်ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြု နေစဉ် အခြားသော အလွန်များ စွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်း တို့သည် တစ်ဖန် ပဝါရဏာပြုရမည်။ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့်လျော်၏၊ ဝိနည်း နှင့်လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်၍ ဝဂ်ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုနေစဉ် အခြားသော အရေအတွက် တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏၊ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြု နှင့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့်လျော်၏၊ ဝိနည်း နှင့်လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်၍ ဝဂ်ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုနေစဉ် အခြားသော အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏၊ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့်လျော်၏၊ ဝိနည်းနှင့် လျော်၏၊ ဝဂ်ဖြစ်၍ ဝဂ်ဟု မှတ်ထင်ကုန်လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုပြီးကာမျှ၌။ပ။ ပရိသတ် မထသေးမီ။ပ။ အချို့သော ပရိသတ် ထသွားသော်။ပ။ ပရိသတ်အားလုံး ထသွားသော် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့။ပ။ တူမျှသော။ပ။ အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏။ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ (၄–၁၅)

ဝဂ်ဖြစ်၍ ဝဂ်ဖြစ်၏ဟု အမှတ်ရှိခြင်း တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး ပြီး၏။

၁၃၀–ယုံမှားရှိခြင်း တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး

၂၂၄။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါတို့အား ပဝါရဏာ ပြုခြင်းငှါ အပ်လေသလော မအပ်လေသလော"ဟု ယုံမှားရှိလျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုနေစဉ် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါတို့အား ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ အပ်လေသလော မအပ်လေသလော"ဟု ယုံမှားရှိလျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုနေစဉ် အခြားသော အရေအတွက်တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာ ပြုခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း

မည်၏၊ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါတို့အား ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ အပ်လေသလော မအပ်လေသလော"ဟု ယုံမှားရှိလျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုနေစဉ် အခြားသော အရေအတွက် အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏၊ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာပြု ရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါတို့အား ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ အပ်လေသလော မအပ်လေသလော"ဟု ယုံမှားရှိလျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုပြီးကာမျှ၌။ပ။ ပရိသတ် မထသေးမီ။ပ။ အချို့သော ပရိသတ် ထသွားသော်။ပ။ ပရိသတ်အားလုံး ထသွားသော် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့။ပ။ တူမျှသော။ပ။ အရေအတွက် အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ (၄–၁၅)

ယုံမှားရှိခြင်း တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး ပြီး၏။

၁၃၁–တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' နိပ်စက်ခြင်း တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး

၂၂၅။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ငါတို့အား ပဝါရဏာ ပြုခြင်းငှါ မအပ်သည် မဟုတ် အပ်သည်သာလျှင်တည်း"ဟု (ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် မအပ်သည်၌ အပ်သည်ဟူသော) တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' နိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြု နေစဉ် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော

မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါတို့အား ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ မအပ်သည် မဟုတ် အပ်သည်သာလျှင်တည်း"ဟု (ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် မအပ်သည်၌ အပ်သည်ဟူသော) တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' နိုပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြု နေစဉ် အခြားသော အရေအတွက် တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏၊ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါတို့အား ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ မအပ်သည်မဟုတ် အပ်သည်သာလျှင်တည်း"ဟု (ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် မအပ်သည်၌ အပ်သည်ဟူသော) တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' နိုပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြု နေစဉ် အခြားသော အရေအတွက် အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာ ပြုခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏။ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါတို့အား ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ မအပ်သည်မဟုတ် အပ်သည်သာလျှင်တည်း"ဟု (ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် မအပ်သည်၌ အပ်သည်ဟူသော) တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' နိုပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာ ပြုပြီးကာမျှ၌ပ။ ပရိသတ် မထသေးမီ။ပ။ အချို့သော ပရိသတ် ထသွားသော်။ပ။ ပရိသတ်အားလုံး ထသွားသော် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့။ပ။ တူမျှသော။ပ။ အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်းမည်၏။ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့ အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ (၄–၁၅)

တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' နိုပ်စက်ခြင်း တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး ပြီး၏။

၁၃၂–ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုခြင်း တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး

၂၂၆။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်း တို့သည် ပျက်စီးလေစေ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက်

ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုနေစဉ် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုနေစဉ် အခြားသော အရေအတွက် တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်းမည်၏၊ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာပြုရမည်။ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုနေစဉ် အခြားသော အလွန် နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်းမည်၏၊ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာပြုရမည်။ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုပြီးကာမျှ၌ အခြားသော အလွန်များ စွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပဝါရဏာပြုရ မည်။ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၄)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုပြီးကာမျှ၌ အခြားသော အရေအတွက် တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်းမည်၏။ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၅)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုပြီးကာမျှ၌ အခြားသော အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏။ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်း အာပတ် သင့်၏။ (၆)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ် မထသေးမီ အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပဝါရဏာပြုရမည်။ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၇)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ် မထသေးမီ အခြားသော အရေအတွက် တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏။ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပဝါရဏာပြုရမည်။ ပဝါရဏာပြု နှင့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၈)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ် မထသေးမီ အခြားသော အရေအတွက် အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏။ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပဝါရဏာပြုရမည်။ ပဝါရဏာပြုပဝါရဏာပြုဂ ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၉)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က

“ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း”ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ် အချို့ထသွားသော် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပဝါရဏာပြုရမည်။ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် “အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏”ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က “ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း”ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ်အချို့ ထသွားသော် အခြားသော အရေအတွက် တူမျှသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏။ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပဝါရဏာပြုရမည်။ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၁၁)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် “အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏”ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က “ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း”ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ်အချို့ ထသွားသော် အခြားသော အရေအတွက် အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်း မည်၏။ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ပဝါရဏာပြုရမည်။ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၁၂)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် “အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏”ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က “ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း”ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ်အားလုံး ထသွားသော် အခြားသော အလွန်များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုနှင့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၁၃)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် “အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏”ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က “ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ ပျောက်ပျက်လေစေ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း”ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ်အားလုံး ထသွားသော် အခြားသော အရေအတွက် တူမျှသော

ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်းမည်၏။ ထိုရဟန်းတို့၏အထံ၌ ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြု နှင့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၁၄)

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော မလာသေးသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ရှိကြသေး၏"ဟု သိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ထိုမလာသော ရဟန်းတို့သည် ပျက်စီးလေစေ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုမလာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုပြီးကာမျှ၌ ပရိသတ်အားလုံး ထသွားသော် အခြားသော အရေအတွက် အလွန်နည်းသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် လာကုန်အံ့၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းသည် ကောင်းသော ပဝါရဏာပြုခြင်းမည်၏။ ထိုရဟန်းတို့၏အထံ၌ ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြု နှင့်သော ရဟန်းတို့အား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ (၁၅)

ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှုခြင်း တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး ပြီး၏။

နှစ်ဆယ့်ငါးသုံးလီ ခုနစ်ဆယ့်ငါး ပြီး၏။

၁၃၃–သိမ်သို့ဝင်၍ နေခြင်းစကားမြှုပ်များ

၂၂၇။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ထိုပဝါရဏာနေ့၌ ငါးပါး ငါးပါးထက် အလွန်ဖြစ်သော များစွာသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် သိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်နေကုန်၏"ဟု မသိကုန်။ပ။ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် သိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကုန်ပြီ"ဟု မသိကုန်။ပ။ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့ကို သိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်သည်တို့ကို မမြင်ကုန်"။ပ။ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့ကို သိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီးသည်တို့ကို မမြင်ကုန်"။ပ။ ထိုရဟန်း တို့သည် "အခြားသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် သိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကုန်၏"ဟု မကြားကုန်။ပ။ ထိုရဟန်းတို့သည် "အခြားသော ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် သိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကုန်ပြီ"ဟု မကြားကုန်။

အာဝါသိကအချင်းချင်း တိကနည်းအားဖြင့် တစ်ရာ့ခုနစ်ဆယ့်ငါးတိက်တို့တည်း။ အာဝါသိကနှင့် အာဂန္တုကတို့သည်လည်းကောင်း၊ အာဂန္တုကနှင့်အာဝါသိကတို့သည်လည်းကောင်း၊ အာဂန္တုက အချင်းချင်းတို့သည်လည်းကောင်း ပေယျာလကို အရင်းပြုသဖြင့် ခုနစ်ရာသော တိက်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

၁၃၄– နေ့အထူး

၂၂၈။ ရဟန်းတို့ အာဝါသိက 'ကျောင်းနေ' ရဟန်းတို့အား တစ်ဆယ့်လေးရက် စာတုဒ္ဒသီ ပဝါရဏာနေ့ ဖြစ်၏၊ အာဂန္တုက 'ဧည့်သည်' ရဟန်းတို့အား တစ်ဆယ့်ငါးရက် ပန္နရသီပဝါရဏာနေ့ ဖြစ်၏၊ အကယ်၍ အာဝါသိက 'ကျောင်းနေ' ရဟန်းတို့သည် များကုန်ငြားအံ့၊ အာဂန္တုက 'ဧည့်သည်' ရဟန်း တို့သည် အာဝါသိကရဟန်းတို့သို့ လိုက်ရမည်။ အကယ်၍ တူမျှကုန်ငြားအံ့၊ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် အာဝါသိကရဟန်းတို့သို့ လိုက်ရမည်။ အကယ်၍ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် များကုန်ငြားအံ့၊ အာဝါသိက ရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုကရဟန်းတို့သို့ လိုက်ရမည်။

ရဟန်းတို့ အာဝါသိက ရဟန်းတို့အား တစ်ဆယ့်ငါးရက် ပန္နရသီပဝါရဏာနေ့ ဖြစ်၏၊ အာဂန္တုက ရဟန်းတို့အား တစ်ဆယ့်လေးရက် စာတုဒ္ဒသီပဝါရဏာနေ့ ဖြစ်၏၊ အကယ်၍ အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် များကုန်ငြားအံ့၊ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် အာဝါသိကရဟန်းတို့သို့ လိုက်ရမည်။ အကယ်၍ တူမျှကုန် ငြားအံ့၊ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် အာဝါသိကရဟန်းတို့သို့ လိုက်ရမည်။ အကယ်၍ အာဂန္တုကရဟန်း တို့သည် များကုန်ငြားအံ့၊ အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုကရဟန်းတို့သို့ လိုက်ရမည်။

ရဟန်းတို့ အာဝါသိကရဟန်းတို့အား အထွက်တစ်ရက်နေ့ ဖြစ်အံ့၊ အာဂန္တုကရဟန်းတို့အား တစ်ဆယ့်ငါးရက် ပန္နရသီပဝါရဏာနေ့ ဖြစ်အံ့၊ အကယ်၍ အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် များကုန်ငြားအံ့၊ အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုကရဟန်းတို့အား အလိုမရှိကုန်သည်ရှိသော် ညီညွတ်ခြင်းကို မပေးရ၊ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် သိမ်အပသို့သွား၍ ပဝါရဏာပြုရမည်။ အကယ်၍ တူမျှကုန်ငြားအံ့၊ အာဝါသိက ရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုကရဟန်းတို့အား အလိုမရှိကုန်သည်ရှိသော် ညီညွတ်ခြင်းကို မပေးရ၊ အာဂန္တုက ရဟန်းတို့သည် သိမ်အပသို့သွား၍ ပဝါရဏာပြုရမည်။ အကယ်၍ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် များကုန် ငြားအံ့၊ အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုကရဟန်းတို့အား ညီညွတ်ခြင်းကိုသော်လည်း ပေးရမည်၊ သိမ်အပသို့သော်လည်း သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ အာဝါသိကရဟန်းတို့အား တစ်ဆယ့်ငါးရက် ပန္နရသီပဝါရဏာနေ့ ဖြစ်အံ့၊ အာဂန္တုက ရဟန်းတို့အား အထွက်တစ်ရက်နေ့ ဖြစ်အံ့၊ အကယ်၍ အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် များကုန်ငြားအံ့၊ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် အာဝါသိကရဟန်းတို့အား ညီညွတ်ခြင်းကိုသော်လည်း ပေးရမည်၊ သိမ်အပသို့သော်လည်း သွားရမည်၊ အကယ်၍ တူမျှကုန်ငြားအံ့၊ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် အာဝါသိကရဟန်းတို့အား ညီညွတ်ခြင်းကိုသော်လည်း ပေးရမည်၊ သိမ်အပသို့သော်လည်း သွားရမည်၊ အကယ်၍ အာဂန္တုကရဟန်း တို့သည် များကုန်ငြားအံ့၊ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် အာဝါသိကရဟန်းတို့အား အလိုမရှိကုန်သည်ရှိသော် ညီညွတ်ခြင်းကို မပေးရ၊ အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် သိမ်အပသို့ သွား၍ ပဝါရဏာပြုရမည်။

၁၃၅–အသွင်ကို မြင်ခြင်းစသည်

၂၂၉။ ရဟန်းတို့ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် အာဝါသိကရဟန်းတို့အား အာဝါသိကအခြင်းအရာ အာဝါသိကအသွင်အပြင် အာဝါသိကရှိကြောင်းနိမိတ် အာဝါသိကရှိကြောင်းကို ညွှန်ပြခြင်းဟုဆိုအပ်သော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ် ဘုံလျှိုအုံးကို ကောင်းစွာ ခင်းထားခြင်းသောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို ကောင်းစွာ တည်ထားခြင်း ပရိဝုဏ်ကို ကောင်းစွာ တံမြက်လှည်းထားခြင်းတို့ကို မြင်၍ "အာဝါသိကရဟန်းတို့ ရှိလေသလော မရှိလေသလော"ဟု ယုံမှားရှိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသော်လည်း မစုံစမ်း မရှာဖွေဘဲ ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအုံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့မမြင်သောကြောင့် ပဝါရဏာ ပြုကုန်ငြားအုံ့၊ အာပတ်မသင့်။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သောကြောင့် တစ်ပေါင်းတည်း ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအုံ့၊ အာပတ်မသင့်။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သော်လည်း အသီးအခြား ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအုံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သော်လည်း "ထိုရဟန်းတို့ ပျက်စီးလေစေ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအုံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှု လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအုံ့၊ ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် အာဝါသိကရဟန်းတို့၏ အာဝါသိကအခြင်းအရာ အာဝါသိက အသွင်အပြင် အာဝါသိကရှိကြောင်းနိမိတ် အာဝါသိကရဟန်းတို့ရှိကြောင်းကို ညွှန်ပြခြင်းဟု ဆိုအပ်သော စကြီ်သွားသော ရဟန်းတို့၏ ခြေသံသရဏ္ဍာယ်သံ ချောင်းဟန့်သံ ချေဆတ်သံတို့ကို ကြား၍ "အာဝါသိက ရဟန်းတို့ ရှိလေသလော မရှိလေသလော"ဟု ယုံမှားရှိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသော်လည်း မစုံစမ်းမရှာဖွေဘဲ ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအုံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့မမြင်သောကြောင့် ပဝါရဏာ ပြုကုန်ငြားအုံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သောကြောင့် တစ်ပေါင်းတည်း ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအုံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သော်လည်း အသီးအခြား ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအုံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သော်လည်း "ထိုရဟန်းတို့ ပျက်စီးလေစေ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအုံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှု လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအုံ့၊ ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုကရဟန်းတို့၏ အာဂန္တုကအခြင်းအရာ အာဂန္တုက အသွင်အပြင် အာဂန္တုကရှိကြောင်းနိမိတ် အာဂန္တုကတို့ရှိကြောင်းကို ညွှန်ပြခြင်းဟု ဆိုအပ်သော (မည်သူ့ ဥစ္စာဟု) မသိအပ်သော သပိတ်သင်္ကန်း နိသီဒိုင် ခြေဆေးထားသော ရေစ ရေနတို့ကို မြင်၍ "အာဂန္တု ရဟန်းတို့သည် ရှိလေသလော မရှိလေသလော"ဟု ယုံမှားရှိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိလျက် မစုံစမ်းမရှာဖွေဘဲ ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအုံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိလျက် စုံစမ်းရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့မမြင်သောကြောင့် ပဝါရဏာ ပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သောကြောင့် တစ်ပေါင်းတည်း ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သော်လည်း အသီးအခြား ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သော်လည်း "ထိုရဟန်းတို့ ပျက်စီးလေစေ ပျောက်ပျက်လေစေ၊ ထိုရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှု လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအံ့၊ ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုကရဟန်းတို့၏ အာဂန္တုကအခြင်းအရာ အာဂန္တုက အသွင်အပြင် အာဂန္တုကရှိကြောင်းနိမိတ် အာဂန္တုကရှိကြောင်းကို ညွှန်ပြခြင်းဟု ဆိုအပ်သော အာဂန္တုက ရဟန်းတို့၏ ခြေသံ ဖိနပ်ခါသံ ချောင်းဟန့်သံ ချေဆတ်သံတို့ကို ကြား၍ "အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် ရှိလေသလော မရှိလေသလော"ဟု ယုံမှားရှိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိလျက် မစုံစမ်း မရှာဖွေဘဲ ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့မြင်သောကြောင့် ပဝါရဏာ ပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေ၍ တွေ့မြင်သောကြောင့် တစ်ပေါင်းတည်း ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သော်လည်း အသီးအခြား ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စုံစမ်းရှာဖွေသဖြင့် တွေ့မြင်သော်လည်း "ထိုရဟန်းတို့ ပျက်စီးလေစေ ပျောက်ပျက်လေစေ ထိုရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကွဲပြားခြင်းကို ရှေးရှု လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအံ့၊ ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။

၁၃၆–ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုမတူသော ရဟန်းစသည်တို့နှင့် ပဝါရဏာပြုခြင်း

၂၃၀။ ရဟန်းတို့ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုမတူသော အာဝါသိကရဟန်း တို့ကို တွေ့မြင်ကုန်၏၊ ထိုအာဂန္တုရဟန်းတို့သည် (အာဝါသိကရဟန်းတို့ကို) ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု တူမျှသော ရဟန်းတို့ဟု အယူရှိ၍ (ၜင်းအယူကို) မမေးမစိစစ်ဘဲ တစ်ပေါင်းတည်း ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ထိုအာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် မေးစစ်ပြီးနောက် (ထိုအယူကို) မစွန့်လွှတ်စေနိုင်ဘဲ တစ်ပေါင်းတည်း ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုအာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် မေးစစ်ပြီးသော်လည်း (ၜင်းတို့အယူကို) မစွန့်စေနိုင်သဖြင့် အသီး အခြား ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုတူမျှသော အာဝါသိကရဟန်းတို့ကို တွေ့မြင်ကုန်၏၊ ထိုအာဂန္တုရဟန်းတို့သည် (အာဝါသိကရဟန်းတို့ကို) ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုမတူသော ရဟန်းတို့ဟု အယူရှိ၍ (ၜင်းတို့၏အယူကို) မမေးမစစ်ဘဲ တစ်ပေါင်းတည်း ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။

ထိုအာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် မေးစစ်ပြီးနောက် (ၜင်းတို့အယူကို) စွန့်လွှတ်စေနိုင်လျက် အသီး အခြား ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။

ထိုအာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် မေးစစ်ပြီးနောက် (ၜင်းတို့အယူကို) စွန့်လွှတ်စေနိုင်သည်ဖြစ်၍ တစ်ပေါင်းတည်း ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုမတူသော အာဂန္တုကရဟန်းတို့ကို တွေ့မြင်ကုန်၏။ ထိုအာဝါသိကရဟန်းတို့သည် (အာဂန္တုကရဟန်းတို့ကို) ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုတူမျှသော ရဟန်းတို့ဟု အယူရှိ၍ (အယူကို) မမေးမစစ်ဘဲ တစ်ပေါင်းတည်း ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ထိုအာဝါသိကရဟန်းတို့သည် မေးစစ်ပြီးနောက် (ၜင်းတို့အယူကို) မစွန့်လွှတ်စေနိုင်ဘဲ တစ်ပေါင်း တည်း ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။

ထိုအာဝါသိကရဟန်းတို့သည် မေးစစ်ပြီးနောက် (ၜင်းတို့အယူကို) မစွန့်လွှတ်စေနိုင်သဖြင့် အသီး အခြား ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းတို့ အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုတူမျှသော အာဂန္တုကရဟန်းတို့ကို တွေ့မြင်ကုန်၏။ ထိုအာဝါသိကရဟန်းတို့သည် (အာဂန္တုကရဟန်းတို့ကို) ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုမတူသော ရဟန်းတို့ဟု အယူရှိ၍ (အယူကို) မမေးမစစ်ဘဲ တစ်ပေါင်းတည်း ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။

ထိုအာဝါသိကရဟန်းတို့သည် မေးစစ်ပြီးနောက် (ၜင်းတို့အယူကို) စွန့်လွှတ်စေနိုင်လျက် အသီး အခြား ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။

ထိုအာဝါသိကရဟန်းတို့သည် မေးစစ်ပြီးနောက် (ၜင်းတို့အယူကို) စွန့်လွှတ်စေနိုင်သဖြင့် တစ်ပေါင်း တည်း ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၁၃၇–မသွားအပ်သည်ကို ဆိုရာ

၂၃၁။ ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ မသွားအပ်။ ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ မသွားအပ်။ ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာ နေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍

ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ဖြစ်စေ၊ ကျောင်းမဟုတ်သော ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ဖြစ်စေ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာ နေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှ ရဟန်းမရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ဖြစ်စေ၊ ရဟန်းမရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ဖြစ်စေ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှဖြစ်စေ၊ ရဟန်းရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှဖြစ်စေ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှဖြစ်စေ ရဟန်းရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှဖြစ်စေ ရဟန်းမရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှဖြစ်စေ၊ ရဟန်းရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှဖြစ်စေ၊ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ဖြစ်စေ၊ ရဟန်းမရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ဖြစ်စေ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုမတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ မသွား အပ်။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုမတူသော ရဟန်းရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုမတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ဖြစ်စေ၊ ဇရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ဖြစ်စေ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုမတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုမတူသော ရဟန်းရှိသော ဧရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုမတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ဖြစ်စေ၊ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ဖြစ်စေ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှဖြစ်စေ၊ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှဖြစ်စေ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု မတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှဖြစ်စေ၊ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှဖြစ်စေ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု မတူသော ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ သံဃာလောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှဖြစ်စေ၊ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှဖြစ်စေ၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု မတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ဖြစ်စေ၊ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ဖြစ်စေ မသွားအပ်။

၁၃၈–သွားအပ်သည်ကို ဆိုရာ

၂၃၂။ ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု တူသော ရဟန်း ရှိသော ကျောင်းသို့ "နေ့ချင်းပြန် ရောက်နိုင်သည်"ဟု သိငြားအံ့၊ သွားအပ်၏။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမဟုတ်သော ဧရပ် တန်ဆောင်းစသည်သို့ သွားအပ်၏။ပ။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ဖြစ်စေ၊ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ ဖြစ်စေ "နေ့ချင်းပြန် ရောက်နိုင်သည်"ဟု သိငြားအံ့၊ သွားအပ်၏။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမဟုတ်သော ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှ ပေါင်း သင်းဆက်ဆံမှုတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့။ပ။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ မှုတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ဖြစ်စေ၊ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ဖြစ်စေ "နေ့ချင်းပြန်ရောက်နိုင်သည်"ဟု သိငြားအံ့၊ သွားအပ်၏။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှဖြစ်စေ၊ ကျောင်းမဟုတ်သော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှဖြစ်စေ၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့။ပ။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုတူသော ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ဖြစ်စေ၊ ဧရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ဖြစ်စေ "နေ့ချင်းပြန်ရောက်နိုင်သည်"ဟု သိငြားအုံ့၊ သွားအပ်၏။

၁၃၉–ကြဉ်အပ်သော 'ဝဇ္ဇနီယ' ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြခြင်း

၂၃၃။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းမိန်းမနေသော ပရိတ်သတ်၌ ပဝါရဏာမပြုအပ်၊ ပြုသောရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ သိက္ခာမာန်နေသော ပရိသတ်၌ ပဝါရဏာမပြုအပ်။ပ။ သာမဏေ နေသော ပရိသတ်၌ ပဝါရဏာမပြုအပ်။ပ။ သာမဏေမနေသော ပရိသတ်၌ ပဝါရဏာမပြုအပ်။ပ။ သိက္ခာချပြီးသူနေသော ပရိသတ်၌ ပဝါရဏာမပြုအပ်။ပ။ ပါရာဇိကကျသူ နေသော ပရိသတ်၌ ပဝါရဏာ မပြုအပ်၊ ပြုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းနေသော ပရိသတ်၌ ပဝါရဏာမပြုအပ်၊ ပြုသောရဟန်းအား တရားအားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်ရမည်။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းနေသော ပရိသတ်၌ ပဝါရဏာမပြုအပ်။ပ။ ယုတ်ညံ့သော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းနေသော ပရိသတ်၌ ပဝါရဏာမပြုအပ်၊ ပြုသောရဟန်းအား တရားအား လျော်စွာ ဆုံးဖြတ်ရမည်။ ပဏ္ဍုက်နေသော ပရိသတ်၌ ပဝါရဏာမပြုအပ်၊ ပြုသောရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုခိုးသူနေသော ပရိသတ်၌ ပဝါရဏာမပြုအပ်။ပ။ တိတ္ထိဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ သူနေသော ပရိသတ်၌ ပဝါရဏာမပြုအပ်။ပ။ တိရစ္ဆာန်နေသော ပရိသတ်၌ ပဝါရဏာမပြုအပ်။ပ။ အမိ သတ်သူ နေသော ပရိသတ်၌ ပဝါရဏာမပြုအပ်။ပ။ အဖသတ်သူနေသော ပရိသတ်၌ ပဝါရဏာမပြုအပ်။ပ။ ရဟန္တာကို သတ်သောသူနေသော ပရိသတ်၌ ပဝါရဏာမပြုအပ်။ပ။ ရဟန်းမိန်းမကို ဖျက်ဆီးသော သူနေသော ပရိသတ်၌ ပဝါရဏာမပြုအပ်။ပ။ သံဃာသင်းခွဲသောသူနေသော ပရိသတ်၌ ပဝါရဏာ မပြုအပ်။ပ။ ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသောသူနေသော ပရိသတ်၌ ပဝါရဏာမပြုအပ်။ပ။

ဥဘတောဗျည်းနေသော ပရိသတ်၌ ပဝါရဏာမပြုအပ်၊ ပြုသောရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ပရိသတ် မထသေးသည်ကို ကြဉ်ထား၍ သိုးပြီးသော ပဝါရဏာကို ပေးခြင်းဖြင့် ပဝါရဏာမပြုအပ်။ ရဟန်းတို့ သံဃာ၏ ညီညွတ်ခြင်းကို ကြဉ်ထား၍ ပဝါရဏာနေ့မဟုတ်သော နေ့၌ ပဝါရဏာမပြုအပ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဒုတိယအခန်း ပြီး၏။

၁၄၀–နှစ်ကြိမ်စသည် ပဝါရဏာပြုခြင်း

၂၃၄။ တစ်ရံရောအခါ ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်၌ တစ်ခုသော ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ လူရိုင်းဘေးသည် ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့သည် သုံးကြိမ်စီဆို၍ ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နှစ်ကြိမ်စီဆို၍ ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပြင်းထန်လှစွာသော လူရိုင်းဘေး ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့သည် နှစ်ကြိမ်စီဆို၍ ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တစ်ကြိမ်စီဆို၍ ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အလွန်ပြင်းထန်သော လူရိုင်းဘေး ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့သည် တစ်ကြိမ်စီဆို၍ ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဝါတူ (တစ်ပြိုင် နက်) ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ အလှူကို ပေးလှူသော လူတို့ကြောင့် များသော အားဖြင့် ညဉ့်အချိန်ကုန်လွန်ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား "အလှူကို ပေးလှူသော လူတို့ကြောင့် များသောအားဖြင့် ညဉ့်အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့၏၊ အကယ်၍ သံဃာသည် သုံးကြိမ်စီ ပဝါရဏာပြုသည် ဖြစ်အံ့၊ သံဃာသည် ပဝါရဏာမပြုအပ်သည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ပြုခဲ့လျှင် ဤညဉ့်သည် မိုးလင်းလတ္တံ့၊ ငါတို့သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသနည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ အလှူကို ပေးလှူသော လူတို့ကြောင့် များသောအားဖြင့် ညဉ့်အချိန်ကုန်လွန်သည်ဖြစ်အံ့။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "အလှူကို ပေးလှူသော လူတို့ကြောင့် များသောအားဖြင့် ညဉ့်အချိန်ကုန်လွန်၏၊ အကယ်၍ သံဃာသည် သုံးကြိမ်စီ ဆို၍ ပဝါရဏာပြုသည် ဖြစ်အံ့၊ သံဃာသည် ပဝါရဏာမပြုအပ်သည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ပြုခဲ့လျှင် ဤညဉ့်သည် မိုးလင်းလတ္တံ့"ဟု အကြံဖြစ်အံ့၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အလှူကို ပေးလှူသော လူတို့ကြောင့် များသောအားဖြင့် ညဉ့်အချိန်ကုန်လွန်၏၊ အကယ်၍ သံဃာသည် သုံးကြိမ်စီဆို၍ ပဝါရဏာပြုသည်ဖြစ်အံ့၊ သံဃာသည် ပဝါရဏာမပြုအပ်သည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ပြုခဲ့ပါလျှင် ဤညဉ့်သည် မိုးလင်းလတ္တံ့၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သောအခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် နှစ်ကြိမ်စီရွတ်ဆိုခြင်း၊ တစ်ကြိမ်စီရွတ်ဆိုခြင်း၊ ဝါတူတစ်ပြိုင်နက် ရွတ်ဆိုခြင်းဖြင့် ပဝါရဏာပြုရာ၏"ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ တရားကို ဟောသော ရဟန်းတို့ကြောင့်။ပ။ သုတ္တန်ကို ပေါင်း၍ရွတ်ဆိုသော ရဟန်းတို့ကြောင့်။ ဝိနည်းကို ဆုံးဖြတ်သော ဝိနည်းဆောင်ရဟန်းတို့ကြောင့်။ အဘိဓမ္မာကို ဆွေးနွေးမေးမြန်းသော ရဟန်းတို့ကြောင့်။ ခိုက်ရန်ပြုသော ရဟန်းတို့ကြောင့်များသောအားဖြင့် ညဉ့်အချိန်ကုန်လွန်၏။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ထိုသို့ညဉ့်အချိန်ကုန်လွန်ရာ၌ ရဟန်းတို့အား "ခိုက်ရန်ပြုသော ရဟန်းတို့ကြောင့် များသောအားဖြင့် ညဉ့်အချိန်ကုန်လွန်အံ့၊ အကယ်၍ သံဃာသည် သုံးကြိမ်စီဆို၍ ပဝါရဏာပြုသည် ဖြစ်အံ့၊ သံဃာသည် ပဝါရဏာမပြုအပ်သည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့၊

ထိုသို့ပြုခဲ့လျှင် ညဉ့်သည် မိုးလင်း လတ္တံ့"ဟု အကြံဖြစ်အံ့၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူပါလော့၊ ခိုက်ရန်ပြုသော ရဟန်းတို့ကြောင့် များသောအားဖြင့် ညဉ့်အချိန်ကုန်လွန်၏၊ အကယ်၍ သံဃာသည် သုံးကြိမ်စီဆို၍ ပဝါရဏာပြုသည်ဖြစ်အံ့၊ သံဃာသည် ပဝါရဏာ မပြုအပ်သည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ပြုခဲ့လျှင် ညဉ့်သည် မိုးလင်းလတ္တံ့၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြား အံ့၊ သံဃာသည် နှစ်ကြိမ်စီရွတ်ဆိုခြင်း၊ တစ်ကြိမ်စီရွတ်ဆိုခြင်း၊ ဝါတူတစ်ပြိုင်နက် ရွတ်ဆိုခြင်းဖြင့် ပဝါရဏာ ပြုရာ၏"ဟု (သိစေရမည်)။

တစ်ရံရောအခါ ကောသလတိုင်း ဇေနပုဒ်၌ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ များစွာသော ရဟန်းသံဃာသည် စည်းဝေး၏၊ မိုးလုံသော နေရာသည်လည်း ကျဉ်းမြောင်း၏၊ မိုးကြီးသည်လည်း တက်လာ၏၊ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "ဤများစွာသော ရဟန်းသံဃာသည် စည်းဝေး၏၊ မိုးလုံသော နေရာသည်လည်း ကျဉ်းမြောင်း၏၊ မိုးကြီးသည်လည်း တက်လာ၏၊ အကယ်၍ သံဃာသည် သုံးကြိမ်စီ ဆို၍ ပဝါရဏာပြုသည် ဖြစ်အံ့၊ သံဃာသည် ပဝါရဏာ မပြုအပ်သည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ပြုခဲ့လျှင် ဤမိုးကြီးသည် ရွာလတ္တံ့၊ အဘယ်သို့လျှင် ငါတို့ ကျင့်အပ်ပါသနည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ များစွာသော ရဟန်းသံဃာသည် စည်းဝေး၏၊ မိုးလုံသော နေရာသည်လည်း ကျဉ်းမြောင်း၏၊ မိုးကြီးသည်လည်း တက်လာ၏၊ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ထိုသို့ မိုးကြီးတက်လာရာ၌ ရဟန်းတို့အား "ဤများစွာသော ရဟန်းသံဃာသည် စည်းဝေး၏၊ မိုးလုံသော နေရာသည်လည်း ကျဉ်းမြောင်း၏၊ မိုးကြီးသည်လည်း တက်လာ၏၊ အကယ်၍ သံဃာသည် သုံးကြိမ်စီဆို၍ ပဝါရဏာပြုသည်ဖြစ်အံ့၊ သံဃာသည် ပဝါရဏာမပြုအပ်သည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ပြုခဲ့ လျှင် ဤမိုးကြီးသည် ရွာလတ္တံ့"ဟု အကြံဖြစ်ငြားအံ့၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကိုသိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤများစွာသော ရဟန်းသံဃာသည် စည်းဝေး၏၊ မိုးလုံသော နေရာသည်လည်း ကျဉ်းမြောင်း၏၊ မိုးကြီးသည်လည်း တက်လာ၏၊ အကယ်၍ သံဃာသည် သုံးကြိမ်စီဆို၍ ပဝါရဏာပြုသည် ဖြစ်အံ့၊ သံဃာသည် ပဝါရဏာမပြုအပ်သည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ ပြုခဲ့လျှင် ဤမိုးကြီးသည် ရွာလတ္တံ့၊ အကယ် ၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် နှစ်ကြိမ်စီရွတ် ဆိုခြင်း၊ တစ်ကြိမ်စီရွတ်ဆိုခြင်း၊ ဝါတူ တစ်ပြိုင်နက် ရွတ်ဆိုခြင်းဖြင့် ပဝါရဏာပြုရာ၏"ဟု (သိစေ ရမည်)။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ပဝါရဏာနေ့၌ မင်းအန္တရာယ်ရှိသည် ဖြစ်အံ့။ပ။ ခိုးသူ အန္တရာယ်ရှိသည် ဖြစ်အံ့။ မီးအန္တရာယ်ရှိသည် ဖြစ်အံ့။ ရေအန္တရာယ်ရှိသည် ဖြစ်အံ့။ လူအန္တရာယ်ရှိသည် ဖြစ်အံ့။ ဘီးလူးအန္တရာယ်ရှိသည် ဖြစ်အံ့။ သားရဲအန္တရာယ်ရှိသည် ဖြစ်အံ့။ မြွေ ကင်း သန်း အန္တရာယ်ရှိသည် ဖြစ်အံ့။ အသက်၏ အန္တရာယ်ရှိသည် ဖြစ်အံ့။ မြတ်သော အကျင့်၏ အန္တရာယ်ရှိသည် ဖြစ်အံ့။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ထိုသို့အန္တရာယ်ရှိရာ၌ ရဟန်းတို့အား "ဤသည်ကား မြတ်သော အကျင့်၏ အန္တရာယ်တည်း၊ အကယ်၍ သံဃာသည် သုံးကြိမ်စီ ဆို၍

ပဝါရဏာပြုသည် ဖြစ်အံ့၊ သံဃာသည် ပဝါရဏာမပြုအပ်သည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ပြုခဲ့လျှင် ဤမြတ်သော အကျင့်၏ အန္တရာယ်ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု အကြံဖြစ်ငြားအံ့၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤအန္တရာယ်သည်ကား မြတ်သော အကျင့်၏ အန္တရာယ်တည်း၊ အကယ်၍ သံဃာသည် သုံးကြိမ်စီဆို၍ ပဝါရဏာပြုသည်ဖြစ်အံ့၊ သံဃာသည် ပဝါရဏာမပြုအပ်သည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ ပြုခဲ့လျှင် ဤမြတ်သော အကျင့်၏ အန္တရာယ်ဖြစ်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် နှစ်ကြိမ်စီရွတ်ဆိုခြင်း၊ တစ်ကြိမ်စီရွတ်ဆိုခြင်း၊ ဝါတူ တစ် ပြိုင်နက် ရွတ်ဆိုခြင်းဖြင့် ပဝါရဏာပြုရာ၏"ဟု (သိစေရမည်)။

၁၄၁–ပဝါရဏာထားခြင်း

၂၃၅။ တစ်ရံရောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အာပတ်နှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်လျက် ပဝါရဏာပြုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အာပတ်နှင့်တကွဖြစ်သော ရဟန်းသည် ပဝါရဏာမပြုအပ်၊ ပြုသောရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အာပတ်နှင့်တကွ ဖြစ်၍ ပဝါရဏာပြုသော ရဟန်းအား အခွင့်ကို ပြုစေ၍ အာပတ်ဖြင့် စောဒနာခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ခွင့်တောင်းသည်ရှိသော် ခွင့်ပြုခြင်းငှါ အလိုမရှိကုန်။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခွင့်မပြုသော ရဟန်းအား ပဝါရဏာထားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ထားရမည်။ တစ်ဆယ့်လေးရက်၊ သို့မဟုတ် တစ်ဆယ့်ငါးရက်ဖြစ်သော ပဝါရဏာနေ့ဝယ် ထိုအာပတ်နှင့် တကွသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်သော သံဃာ့အလယ်၌–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အာပတ်နှင့်တကွ ဖြစ်၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျက်မှောက်၌ ပဝါရဏာမပြုအပ်ဟု ပဝါရဏာကို ထားပါ၏" ဟူ၍ ဆိုလျှင် ပဝါရဏာကို ထားသည် မည်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် "ငါတို့အား သီလကို ချစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရှေးဦးစွာ ပဝါရဏာ ကို ထားကုန်လတ္တံ့"ဟု စောစောကပင်လျှင် စင်ကြယ်သော အာပတ်မရှိသော ရဟန်းတို့အား အမှုအခင်း မရှိဘဲ အကြောင်းမရှိဘဲ ပဝါရဏာကို ထားကုန်၏၊ ပဝါရဏာပြုပြီးသော ရဟန်းတို့အားလည်း ပဝါရဏာ ကို ထားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ စင်ကြယ်သော အာပတ်မရှိသော ရဟန်းတို့အား အမှုအခင်းမရှိဘဲ အကြောင်းမရှိဘဲ ပဝါရဏာကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုပြီးသော ရဟန်းတို့အားလည်း ပဝါရဏာကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၂၃၆။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပဝါရဏာကို ထားရမည်၊ ဤသို့ မထားအပ်။ ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့လျှင် ပဝါရဏာကို မထားအပ်သနည်း၊ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ သုံးကြိမ်စီရွတ်ခြင်းရှိသော ပဝါရဏာကို ရွတ်ဆိုပြီးဆုံးစေပြီးမှ ပဝါရဏာထားငြားအံ့၊ ပဝါရဏာထားသည် မမည်။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ နှစ်ကြိမ်စီရွတ်ခြင်းရှိသော။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ တစ်ကြိမ်စီရွတ်ခြင်းရှိသော။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ဝါတူပေါင်း၍ တစ်ပြိုင်နက်ရွတ်ခြင်းရှိသော ပဝါရဏာကို ရွတ်ဆိုပြီးဆုံးစေပြီးမှ ပဝါရဏာကို ထားငြားအံ့၊ ပဝါရဏာထားသည် မမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပဝါရဏာ မထားအပ်။

ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့ ပဝါရဏာထားသည် မည်သနည်း။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ သုံးကြိမ်ရွတ်ခြင်း ရှိသော ပဝါရဏာကို ရွတ်ဆိုစဉ် မပြီးမီ ပဝါရဏာထားငြားအံ့၊ ပဝါရဏာထားသည် မည်၏။ ရဟန်း တို့ အကယ်၍ နှစ်ကြိမ်စီရွတ်ခြင်းရှိသော။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ တစ်ကြိမ်စီရွတ်ခြင်းရှိသော။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ဝါတူပေါင်း၍ တပြိုင်နက်ရွတ်ခြင်းရှိသော ပဝါရဏာကို ရွတ်ဆို၍ မပြီးဆုံးမီ ပဝါရဏာ ထားငြားအံ့၊ ပဝါရဏာထားသည် မည်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပဝါရဏာကို ထားအပ်၏။

၂၃၇။ ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ရဟန်းတစ်ပါးအား ပဝါရဏာထား၏၊ အကယ်၍ ထိုထားသော ရဟန်းကို အခြားရဟန်းတို့က "ဤအသျှင်သည် မစင်ကြယ်သော ကိုယ်အကျင့် ရှိ၏၊ မစင်ကြယ်သော နှုတ်အကျင့်ရှိ၏၊ မစင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်းရှိ၏၊ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို) မသိ၊ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌) မလိမ္မာ၊ မေးစိစစ်အပ်သည်ရှိသော် အမေးကို ဖြေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်"ဟု သိကုန် ငြားအံ့၊ "ရဟန်း မသင့်၊ မျက်ကွယ် ငြင်းခုံခြင်းကို မပြုလင့်၊ မျက်မှောက် ငြင်းခုံခြင်းကို မပြုလင့်၊ အထူး ထူးအပြားပြား ယူလျက် ငြင်းခုံခြင်းကို မပြုလင့်၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ငြင်းခုံခြင်းကို မပြုလင့်"ဟု (စကားဖြင့်) နှိမ်နင်း၍ သံဃာသည် ပဝါရဏာပြုရမည်။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ရဟန်းတစ်ပါးအား ပဝါရဏာထား၏၊ အကယ်၍ ထိုထားသော ရဟန်းကို အခြားရဟန်းတို့က "ဤအသျှင်သည် စင်ကြယ်သော ကိုယ်အကျင့်ရှိ၏၊ မစင် ကြယ်သော နှုတ်အကျင့်ရှိ၏၊ မစင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်းရှိ၏၊ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို) မသိ၊ (ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်၌) မလိမ္မာ၊ မေးစိစစ်အပ်သည်ရှိသော် အမေးကို ဖြေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်"ဟု သိကုန်ငြားအံ့၊ "ရဟန်း မသင့်၊ မျက်ကွယ် ငြင်းခုံခြင်းကို မပြုလင့်၊ မျက်မှောက် ငြင်းခုံခြင်းကို မပြုလင့်၊ အထူးထူး အပြားပြား ယူလျက် ငြင်းခုံခြင်းကို မပြုလင့်၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ငြင်းခုံခြင်းကို မပြုလင့်"ဟု (စကားဖြင့်) နှိမ်နင်း၍ သံဃာသည် ပဝါရဏာပြုရမည်။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ရဟန်းတစ်ပါးအား ပဝါရဏာထား၏၊ အကယ်၍ ထိုထားသော ရဟန်းကို အခြားရဟန်းတို့က "ဤအသျှင်သည် စင်ကြယ်သော ကိုယ်အကျင့်ရှိ၏၊ စင်ကြယ်သော နှုတ်အကျင့်ရှိ၏၊ မစင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်းရှိ၏၊ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို) မသိ၊ (ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်၌) မလိမ္မာ၊ မေးစိစစ်အပ်သည်ရှိသော် အမေးကို ဖြေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်"ဟု သိကုန်ငြားအံ့၊ "ရဟန်း မသင့်၊ မျက်ကွယ် ငြင်းခုံခြင်းကို မပြုလင့်၊

မျက်မှောက် ငြင်းခုံခြင်းကို မပြုလင့်၊ အထူးထူး အပြားပြား ယူလျက် ငြင်းခုံခြင်းကို မပြုလင့်၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ငြင်းခုံခြင်းကို မပြုလင့်"ဟု (စကားဖြင့်) နှိမ်နင်း၍ သံဃာသည် ပဝါရဏာပြုရမည်။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ရဟန်းတစ်ပါးအား ပဝါရဏာထား၏၊ အကယ်၍ ထိုထားသော ရဟန်းကို အခြားရဟန်းတို့က "ဤအသျှင်သည် စင်ကြယ်သော ကိုယ်အကျင့်ရှိ၏၊ စင်ကြယ်သော နှုတ်အကျင့်ရှိ၏၊ စင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်းရှိ၏၊ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို) မသိ၊ (ဝိနည်း သိက္ခာ ပုဒ်၌) မလိမ္မာ၊ မေးစိစစ်အပ်သည်ရှိသော် အမေးကို ဖြေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်"ဟု သိကုန်ငြားအံ့၊ "ရဟန်း မသင့်၊ မျက်ကွယ် ငြင်းခုံခြင်းကို မပြုလင့်၊ မျက်မှောက် ငြင်းခုံခြင်းကို မပြုလင့်၊ အထူးထူးအပြားပြား ယူလျက် ငြင်းခုံခြင်းကို မပြုလင့်၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ငြင်းခုံခြင်းကို မပြုလင့်"ဟု (စကားဖြင့်) နှိမ်နင်း၍ သံဃာသည် ပဝါရဏာပြုရမည်။

ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာနေ့၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ရဟန်းတစ်ပါးအား ပဝါရဏာထား၏၊ အကယ်၍ ထိုထားသော ရဟန်းကို အခြားရဟန်းတို့က "ဤအသျှင်သည် စင်ကြယ်သော ကိုယ်အကျင့်ရှိ၏၊ စင်ကြယ်သော နှုတ်အကျင့်ရှိ၏၊ စင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်းရှိ၏၊ ပညာရှိ၏၊ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌) လိမ္မာ၏၊ မေးစိစစ်အပ်သည်ရှိသော် အမေးကို ဖြေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏"ဟု သိကုန်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းကို "ငါ့သျှင် သင်သည် ဤရဟန်းအား အဘယ်ဝိပတ္တိကြောင့် ပဝါရဏာကို ထားသနည်း၊ သီလပျက်ခြင်းကြောင့် ထား သလော၊ အကျင့် 'အာစာရ' ပျက်ခြင်းကြောင့် ထားသလော၊ အယူပျက်ခြင်းကြောင့် ထားသလော"ဟု မေးမြန်းရာ၏။

ထိုရဟန်းသည် "အကယ်၍ သီလပျက်ခြင်းကြောင့် ထား၏၊ အကျင့် 'အာစာရ' ပျက်ခြင်းကြောင့် ထား၏၊ အယူပျက်ခြင်းကြောင့် ထား၏"ဟု ဆိုငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းကို "အသျှင်သည် သီလပျက်ခြင်းကို သိ့သလော၊ အကျင့် 'အာစာရ' ပျက်ခြင်းကို သိသလော၊ အယူပျက်ခြင်းကို သိသလော"ဟု မေးမြန်းရာ၏။

ထိုရဟန်းသည် အကယ်၍ "ငါသည် သီလပျက်ခြင်းကို သိ၏၊ အကျင့် 'အာစာရ' ပျက်ခြင်းကို သိ၏၊ အယူပျက်ခြင်းကို သိ၏"ဟု ဆိုငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းကို "ငါ့သျှင် သီလပျက်ခြင်းကား အဘယ်နည်း၊ အကျင့် 'အာစာရ' ပျက်ခြင်းကား အဘယ်နည်း၊ အယူပျက်ခြင်းကား အဘယ်နည်း"ဟု မေးမြန်းရာ၏။

ထိုရဟန်းသည် "ပါရာဇိကလေးပါးနှင့် သံဃာဒိသိသ် တစ်ဆယ့်သုံးပါးတို့သည် သီလပျက်သည် မည်၏၊ ထုလ္လစ္စဉ်း ပါစိတ် ပါဋိဒေသနီ ဒုက္ကဋ် ဒုဗ္ဘာသီ အာပတ်တို့သည် အကျင့် 'အာစာရ' ပျက်သည် မည်၏၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိနှင့် အန္တဂ္ဂါဟိကဒိဋ္ဌိ (သဿတဒိဋ္ဌိ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ) တို့သည် အယူပျက်သည် မည်၏"ဟု အကယ်၍ ဆိုငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းကို "ငါ့သျှင် သင်သည် ဤရဟန်းအား ပဝါရဏာကို ထားခြင်းသည် မြင်သဖြင့် ထားသလော၊ ကြားသဖြင့် ထားသလော၊ ယုံမှားသဖြင့် ထားသလော"ဟု မေးမြန်းရာ၏။

ထိုရဟန်းသည် အကယ်၍ "မြင်သဖြင့် ထား၏၊ ကြားသဖြင့် ထား၏၊ ယုံမှားသဖြင့် ထား၏"ဟု ဆိုငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းကို "ငါ့သျှင် သင်သည် ဤရဟန်းအား မြင်သဖြင့် ပဝါရဏာထားသော် အဘယ်ကို သင် မြင်သနည်း၊ အဘယ်သို့ သင် မြင်သနည်း၊ အဘယ်အခါ၌

သင်မြင်သနည်း၊ အဘယ်အရပ်၌ သင်မြင်သနည်း၊ ပါရာဒိကအာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို မြင်သလော၊ သံဃာဒိသိသ်အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို မြင်သလော၊ ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို မြင်သလော၊ ပါစိတ်အာပတ်သို့ ရောက်သည် ကို မြင်သလော၊ ပါဋိဒေသနီအာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို မြင်သလော၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို မြင်သလော၊ ဒုဿာသီအာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို မြင်သလော၊ သင်သည် အဘယ်အရပ်၌ ရှိသနည်း၊ ဤရဟန်းသည် အဘယ်အရပ်၌ ရှိသနည်း၊ သင်သည် အဘယ်အမှုကို ပြု၍နေသနည်း၊ ဤရဟန်းသည် အဘယ်အမှုကို ပြုသနည်း"ဟု မေးမြန်းရာ၏။

ထိုရဟန်းက "ငါ့သျှင် ငါသည် ဤရဟန်းအား မြင်သဖြင့် ပဝါရဏာကို မထားပါ၊ စင်စစ်သော် ကား ကြားသဖြင့် ပဝါရဏာကို ထားပါ၏"ဟု အကယ်၍ ပြောဆိုငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းကို "ငါ့သျှင် သင်သည် ဤရဟန်းအား ကြားသဖြင့် ပဝါရဏာကိုထားသော် အဘယ်ကို သင် ကြားသနည်း၊ အဘယ်သို့ သင် ကြားသနည်း၊ အဘယ်အခါ၌ သင် ကြားသနည်း၊ အဘယ်အရပ်၌ သင် ကြားသနည်း၊ 'ပါရာဒိက အာပတ်သို့ ရောက်၏'ဟု ကြားသလော၊ 'သံဃာဒိသိသ်အာပတ်သို့ ရောက်၏'ဟု ကြားသလော၊ ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ်။ ပါစိတ်အာပတ်။ ပါဋိဒေသနီအာပတ်။ ဒုက္ကဋ်အာပတ်။ 'ဒုဿာသီအာပတ်သို့ ရောက်၏ 'ဟု ကြားသလော၊ ရဟန်းယောကျ်ား၏ စကားကို ကြားသလော၊ ရဟန်းမိန်းမ၏ စကားကို ကြား သလော၊ သိက္ခာမာန်၏ စကားကို ကြားသလော၊ သာမဏေယောကျ်ား၏ စကားကို ကြားသလော၊ သာမဏေမိန်းမ၏ စကားကို ကြားသလော၊ ဥပါသကာ၏ စကားကို ကြားသလော၊ ဥပါသိကာမ၏ စကားကို ကြားသလော၊ မင်းတို့၏ စကားကို ကြားသလော၊ မင်း အမတ်တို့၏ စကားကို ကြားသလော၊ တိတ္ထိတို့၏ စကားကို ကြားသလော၊ တိတ္ထိတပည့်တို့၏ စကားကို ကြားသလော"ဟု မေးမြန်းရာ၏။

ထိုရဟန်းက "ငါ့သျှင် ငါသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ကြားသဖြင့် ပဝါရဏာကို မထားပါ၊ စင်စစ်သော်ကား ယုံမှားသဖြင့် ထားပါ၏"ဟု အကယ်၍ ပြောဆိုငြားအံ့။ ထိုရဟန်းကို "ငါ့သျှင် သင်သည် ဤရဟန်းအား ယုံမှားသဖြင့် ပဝါရဏာကို ထားသော် အဘယ်ကို ယုံမှားသနည်း၊ အဘယ်သို့ ယုံမှားသနည်း၊ အဘယ်အခါ၌ ယုံမှားသနည်း၊ အဘယ်အရပ်၌ ယုံမှားသနည်း၊ ပါရာဒိကအာပတ်သို့ ရောက်၏'ဟု ယုံမှားသလော၊ သံဃာဒိသိသ်အာပတ်သို့ ရောက်၏'ဟု ယုံမှားသလော၊ ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ်။ ပါစိတ်အာပတ်။ ပါဋိဒေသနီအာပတ်။ ဒုက္ကဋ်အာပတ်။ 'ဒုဿာသီအာပတ်သို့ ရောက်၏ 'ဟု ယုံမှားသလော၊ ရဟန်းယောကျ်ား၏ စကားကို ကြား၍ ယုံမှားသလော၊ ရဟန်းမိန်းမ၏ စကားကို ကြား၍ ယုံမှား သလော၊ သိက္ခာမာန်၏ စကားကို ကြား၍ ယုံမှားသလော၊ သာမဏေယောကျ်ား၏ စကားကို ကြား၍ ယုံမှားသလော၊ သာမဏေမိန်းမ၏ စကားကို ကြား၍ ယုံမှားသလော၊ ဥပါသကာ၏ စကားကို ကြား၍ ယုံမှားသလော၊ ဥပါသိကာမ၏ စကားကို ကြား၍ ယုံမှားသလော၊ မင်းတို့၏ စကားကို ကြား၍ ယုံမှားသလော၊ မင်းအမတ်တို့၏ စကားကို ကြား၍ ယုံမှားသလော၊ တိတ္ထိတို့၏ စကားကို ကြား၍ ယုံမှားသလော၊ တိတ္ထိတပည့်တို့၏ စကားကို ကြား၍ ယုံမှားသလော"ဟု မေးမြန်းရာ၏။

ထိုရဟန်းက "ငါ့သျှင် ငါသည် ဤရဟန်းအား ယုံမှားသဖြင့် ပဝါရဏာကို ထားသည် မဟုတ်၊ စင်စစ်သော်ကား အဘယ့်ကြောင့် ငါသည် ဤရဟန်းအား ပဝါရဏာထားရသနည်းဟု ငါသည်လည်း မသိပါ"ဟု အကယ်၍ ပြောဆိုငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ စောဒနာတတ်သော

ထိုရဟန်းသည် မေး စိစစ်သဖြင့် ပညာရှိ သီတင်းသုံးဖော်တို့၏ စိတ်ကို မနှစ်သက်စေငြားအံ့ "စောဒနာအပ်သော ရဟန်းကို မကဲ့ရဲ့အပ် (စွပ်စွဲခြင်းကို မပြုအပ်) "ဟု ဆိုခြင်းငှါ သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ စောဒနာတတ်သော ထိုရဟန်းသည် မေးစိစစ်သဖြင့် ပညာရှိသီတင်းသုံးဖော် တို့၏ စိတ်ကို နှစ်သက်စေငြားအံ့ "စောဒနာအပ်သော ရဟန်းကို ကဲ့ရဲ့အပ်သော အပြစ်နှင့်တကွ ဖြစ်၏ (စွပ်စွဲခြင်းကို ပြုအပ်၏) "ဟု ဆိုခြင်းငှါ သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ စောဒနာတတ်သော ထိုရဟန်းသည် (မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း) အရင်း မရှိသော ပါရာဇိကအာပတ်ဖြင့် စွပ်စွဲသည်ကို ဝန်ခံငြားအံ့၊ သံဃာဒိသိသ်အာပတ်သို့ တင်၍ သံဃာသည် ပဝါရဏာပြုရမည်။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ စောဒနာတတ်သော ထိုရဟန်းသည် (မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း) အရင်း မရှိသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ဖြင့် စွပ်စွဲသည်ကို ဝန်ခံငြားအံ့၊ တရားအားလျော်စွာ ကုစားစေ၍ သံဃာသည် ပဝါရဏာပြုရမည်။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ စောဒနာတတ်သော ထိုရဟန်းသည် (မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း) အရင်း မရှိသော ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ်ဖြင့်။ ပါစိတ်။ ပါဋိဒေသနီ။ ဒုက္ကဋ်။ ဒုဿီ အာပတ်ဖြင့် စွပ်စွဲသည်ကို ဝန်ခံ ငြားအံ့၊ တရားအားလျော်စွာ ကုစားစေ၍ သံဃာသည် ပဝါရဏာပြုရမည်။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ စောဒနာအပ်သော ထိုရဟန်းသည် "ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်၏"ဟု ဝန်ခံငြားအံ့၊ ဖျက်ဆီး၍ 'လူထွက်စေ၍' သံဃာသည် ပဝါရဏာပြုရမည်။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ စောဒနာ အပ်သော ထိုရဟန်းသည် "သံဃာဒိသိသ်အာပတ်သို့ ရောက်၏"ဟု ဝန်ခံငြားအံ့၊ သံဃာဒိသိသ်အာပတ် သို့ တင်၍ သံဃာသည် ပဝါရဏာပြုရမည်။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ စောဒနာအပ်သော ထိုရဟန်းသည် ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ်။ ပါဋိဒေ သနီ။ ဒုက္ကဋ်။ ဒုဿီအာပတ်သို့ ရောက်၏"ဟု ဝန်ခံငြားအံ့၊ တရားအား လျော်စွာ ကုစားစေ၍ သံဃာသည် ပဝါရဏာပြုရမည်။

၁၄၂–ထုလ္လစ္စဉ်းဝတ္ထုစသည်

၂၃၈။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပဝါရဏာနေ့၌ ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ်သို့ ရောက်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် သံဃာဒိသိသ် အာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ်ဟု အယူရှိသော ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို သင့်တင့် လျောက်ပတ်သော အရပ်သို့ ဖဲစေ၍ တရားအားလျော်စွာ ကုစားစေလျက် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "ငါ့သျှင်တို့ ထိုရဟန်းသည် သင့်ရောက်သော အာပတ်ကို တရားအားလျော်စွာ ကုစားပြီးပါပြီ၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ပဝါရဏာပြုရာ၏"ဟု (ပြောဆိုရာ၏)။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပဝါရဏာနေ့၌ ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ်သို့ ရောက်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည်ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ပါစိတ်အာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏။ပ။ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ပါဋိဒေသနီအာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏။ အချို့သော

ရဟန်းတို့သည် ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ဒုက္ကဋ်အာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏။ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ထုလ္လစ္စဉ်း အာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ဒုဿီသီအာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ်ဟု အယူရှိသော ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်သို့ ဖဲစေ၍ တရားအားလျော်စွာ ကုစားစေလျက် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "ငါ့သျှင်တို့ ထိုရဟန်းသည် သင့်ရောက်သော အာပတ်ကို တရားအားလျော်စွာ ကုစားပြီးပါပြီ၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ပဝါရဏာပြုရာ၏"ဟု (ပြောဆိုရာ၏)။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပဝါရဏာနေ့၌ ပါစိတ်အာပတ်သို့ ရောက်၏။။ပ။ ပါဋိဒေသနီအာပတ်သို့ ရောက်၏။ ဒုက္ကဋ်အာပတ်သို့ ရောက်၏။ ဒုဿီသီအာပတ်သို့ ရောက်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ဒုဿီသီအာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အကြင်ရဟန်းတို့သည် ဒုဿီသီအာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုဒုဿီသီအာပတ်ဟု အယူရှိသော ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်သို့ ဖဲစေ၍ တရားအား လျော်စွာ ကုစားစေလျက် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "ငါ့သျှင်တို့ ထိုရဟန်းသည် သင့်ရောက်သော အာပတ်ကို တရားအားလျော်စွာ ကုစားပြီးပါပြီ၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ပဝါရဏာပြုရာ၏ဟု (ပြောဆိုရာ၏)။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပဝါရဏာနေ့၌ ဒုဿီသီအာပတ်သို့ ရောက်၏။။ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ဒုဿီသီအာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏။ပ။ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ဒုဿီသီအာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ပါစိတ် အာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏။ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ဒုဿီသီအာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ပါဋိဒေသနီအာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏။ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ဒုဿီသီအာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ဒုက္ကဋ်အာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဒုဿီသီအာပတ်ဟု အယူရှိသော ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်သို့ ဖဲစေ၍ တရားအားလျော်စွာ ကုစားစေလျက် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "ငါ့သျှင်တို့ ထိုရဟန်းသည် သင့်ရောက်သော အာပတ်ကို တရားအားလျော်စွာ ကုစားပြီးပါပြီ၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ပဝါရဏာပြုရာ၏"ဟု (ပြောဆိုရာ၏)။

၁၄၃–ဝတ္ထုကို ထားခြင်းစသည်

၂၃၉။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပဝါရဏာနေ့ဝယ် သံဃာ့အလယ်၌ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤအကြောင်းအရာသည် ထင်၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် မထင်၊ အကယ် ၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကြောင်းအရာကို ထား၍ သံဃာသည် ပဝါရဏာပြုရာ၏"ဟု ဆိုငြားအံ့၊

ထိုရဟန်းကို "ငါ့သျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် စင်ကြယ်သော ရဟန်းတို့အား ပဝါရဏာကို ပညတ်တော်မူ၏၊ အကယ်၍ အကြောင်းအရာသာ ထင်၍ ပုဂ္ဂိုလ်မထင်အံ့၊ ယခုပင် ထိုအကြောင်းအရာဖြင့် ယုံမှားရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြောဆိုလော့"ဟု (ပြောဆိုရာ၏)။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပဝါရဏာနေ့ဝယ် သံဃာ့အလယ်၌ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ထင်၏၊ အကြောင်းအရာသည် မထင်၊ အကယ် ၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ထား၍ သံဃာသည်ပဝါရဏာပြုရာ၏"ဟု ဆိုငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းကို "ငါ့သျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ညီညွတ်သော ရဟန်းတို့ အား ပဝါရဏာကို ပညတ်တော်မူ၏၊ အကယ်၍ ပုဂ္ဂိုလ်သာ ထင်၍ အကြောင်းအရာ မထင်ငြားအံ့၊ ယခုပင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အပြစ်ကို ပြောဆိုလော့"ဟု (ပြောဆိုရာ၏)။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ပဝါရဏာနေ့ဝယ် သံဃာ့အလယ်၌ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤအကြောင်းအရာသည်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း ထင်၏၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကြောင်းအရာကိုလည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်းကောင်း ထား၍ သံဃာသည် ပဝါရဏာပြုရာ၏"ဟု ဆိုငြားအံ့၊ ထိုရဟန်း ကို "ငါ့သျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် စင်ကြယ်သော ရဟန်းတို့အားလည်းကောင်း၊ ညီညွတ်သော ရဟန်းတို့ အားလည်းကောင်း ပဝါရဏာကို ပညတ်တော်မူ၏၊ အကယ်၍ အကြောင်းအရာသည်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း ထင်ငြားအံ့၊ ယခုပင် ထိုအကြောင်းအရာနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြောဆိုလော့"ဟု (ပြောဆို ရာ၏)။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ပဝါရဏာ၏ ရှေ့၌ အကြောင်းအရာထင်၍ ပဝါရဏာ၏ နောက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ထင် ငြားအံ့၊ စောဒနာခြင်းငှာ သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ပဝါရဏာ၏ ရှေ့၌ ပုဂ္ဂိုလ်ထင်၍ ပဝါရဏာ၏ နောက်မှ အကြောင်းအရာ ထင်ငြားအံ့၊ စောဒနာခြင်းငှာ သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ပဝါရဏာ၏ ရှေ့၌ အကြောင်းအရာသည်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း ထင်ငြားအံ့၊ ထိုဆုံးဖြတ်ခြင်းကို အကယ်၍ ပဝါရဏာပြုပြီးမှ ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၄၄-ငြင်းခုံခြင်းကိုပြုခြင်း

၂၄၀။ တစ်ရံရောအခါ မြင်ဖူးကာမျှ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကြသော အတူသုံးဆောင်ဖော် သုံးဆောင် ဖက် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကြသော များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်၌ ကျောင်းတစ် ကျောင်းဝယ် ဝါကပ်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့၏ အနီးအပါး၌ မျက်ကွယ်ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော မျက်မှောက်ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော ကိုယ်ထိလက်ရောက် ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော များစွာသောစကားကို ဆိုတတ်ကုန်သော သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်ကုန်သော တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည် "ငါတို့သည် ထိုဝါကျွတ်သော ရဟန်းတို့၏ ပဝါရဏာပြုရာ၌ ပဝါရဏာကို ထား ့ကုန်အံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်ကာ) ဝါကပ်ကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါတို့၏ အနီးအပါး၌ မျက်ကွယ်ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော မျက်မှောက် ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော ကိုယ်ထိလက်ရောက်ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော များစွာသော စကား ကို ဆိုတတ်ကုန်သော သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်ကုန်သော တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည် ငါတို့သည် ထိုဝါကျွတ်သော ရဟန်းတို့၏ ပဝါရဏာပြုရာ၌ ပဝါရဏာကို ထားကုန်အံ့ဟု ကြံ၍ ဝါကပ်ကုန် သတတ်"ဟု ကြားကုန်၏။ အဘယ်သို့လျှင် ငါတို့သည် ကျင့်အပ်ပါသနည်းဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မြင်ဖူးကာမျှ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကြသော အတူသုံးဆောင်ဖော်သုံးဆောင်ဖက် အဆွေ ခင်ပွန်းဖြစ်ကြသော များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် ဝါကပ်ကုန်၏။ ထိုရဟန်း တို့၏ အနီးအပါး၌ မျက်ကွယ်ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော မျက်မှောက်ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော ကိုယ်ထိလက်ရောက်ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော များစွာသော စကားကို ဆိုတတ်ကုန်သော သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်ကုန်သော တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည် "ငါတို့သည် ထိုဝါကျွတ်သော ရဟန်း တို့၏ ပဝါရဏာပြုရာ၌ ပဝါရဏာကို ထားကုန်အံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်ကာ) ဝါကပ်ကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုမြင်ဖူးကာမျှ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကြသော အတူသုံးဆောင်ဖော် သုံးဆောင်ဖက် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကြသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ်သို့လျှင် ငါတို့သည် ထိုငြင်းခုံခြင်းကို ပြုသောရဟန်းတို့မှ ရှေးဦးစွာ ပဝါရဏာ ပြုရပါကုန်အံ့နည်း"ဟု (နှလုံးပိုက်ကာ) နှစ်ဥပုသ် သုံးဥပုသ်တို့ကို[1] စာတုဒ္ဒသီ ဥပုသ်တို့ဟု ပြုစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ မျက်ကွယ်ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော မျက်မှောက် ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော ကိုယ်ထိလက်ရောက် ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော များစွာသော စကားကို ဆိုတတ်ကုန်သော သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းသို့ လာကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် လျင်လျင်မြန်မြန် စည်းဝေးစေပြီးလျှင် ပဝါရဏာပြုရမည်၊ ပဝါရဏာပြုပြီးနောက် "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ပဝါရဏာပြုပြီးကုန်ပြီ၊ အသျှင်တို့သည် အောက်မေ့ကုန်သည့်အတိုင်း ပြုကုန်လော့"ဟု (ပြောဆိုရမည်)။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ မျက်ကွယ်ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော မျက်မှောက်ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော ကိုယ်ထိလက်ရောက် ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော များစွာသော စကားကို ဆိုတတ်ကုန်သော သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည် မစီမံဘဲ ထိုကျောင်းသို့ လာကုန် ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် နေရာကို ခင်းရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ ခရီးဦးကြိုပြုကာ သပိတ်သင်္ကန်းကို လှမ်းယူရမည်၊သောက်ရေဖြင့် မေးရမည်၊ ထိုရဟန်းတို့အား ပြောကြားပြီးလျှင် သိမ်ပသို့ သွား၍ ပဝါရဏာပြုရမည်။

ပဝါရဏာပြုပြီးနောက် "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ပဝါရဏာပြုပြီးကုန်ပြီ၊ အသျှင်တို့သည် အောက် မေ့သည့်အတိုင်း ပြုကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုရမည်။ ဤသို့ သိမ်ပသို့ သွားသဖြင့် ထိုပဝါရဏာကို ပြုခြင်းငှါ အကယ်၍ ရငြားအံ့၊ ဤသို့ ရခြင်းသည် ကောင်း၏။ အကယ်၍ မရငြားအံ့၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ကျောင်းနေရဟန်းသည် ကျောင်းနေရဟန်းတို့ကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူကုန်လော့၊ အကယ်၍ အသျှင်ဘုရားတို့အား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ ယခုအခါ၌ ဥပုသ်ပြုကုန်အံ့၊ ပါတိမောက်ပြကုန်အံ့၊ လာလတ္တံ့သော သီတင်းကျွတ်လကွယ်နေ့၌ ပဝါရဏာပြုကုန်အံ့"ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ မျက်ကွယ်ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော မျက်မှောက်ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော ကိုယ်ထိလက်ရောက် ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော များစွာသော စကားကို ဆိုတတ်ကုန်သော သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအာဝါသိကရဟန်းတို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ တောင်းပန်ပါ၏၊ ယခုပင် ငါတို့အား ပဝါရဏာကို ပြုကုန်လော့"ဟု ဆိုကုန်ငြားအံ့၊ ထိုငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် ငါတို့၏ ပဝါရဏာကို အစိုးမရကုန်၊ ငါတို့သည် ပဝါရဏာမပြုကုန်သေး"ဟု ပြောဆိုရမည်။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ မျက်ကွယ်ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော မျက်မှောက်ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော ကိုယ်ထိလက်ရောက် ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော များစွာသော စကားကို ဆိုတတ်ကုန်သော သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအချိန်အခါကို ဆိုင်းငံ့၍ နေကုန် ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ကျောင်းနေရဟန်းသည် ကျောင်းနေရဟန်းတို့ကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူကုန်လော့၊ အကယ်၍ အသျှင်ဘုရားတို့အား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ ယခုအခါ၌ ဥပုသ်ပြုကုန်အံ့၊ ပါတိမောက်ပြကုန်အံ့၊ လာမည့် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့၌ ပဝါရဏာပြုကုန်အံ့"ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ မျက်ကွယ်ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော မျက်မှောက်ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော ကိုယ်ထိလက်ရောက် ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော များစွာသော စကားကို ဆိုတတ်ကုန်သော သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအာဝါသိကရဟန်းတို့ကို "ငါ့သျှင် တို့ တောင်းပန်ပါ၏၊ ယခုပင် ငါတို့အား ပဝါရဏာကို ပြုကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုကုန်ငြားအံ့၊ ထိုငြင်းခုံခြင်း ကို ပြုတတ်သော ရဟန်းတို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် ငါတို့၏ ပဝါရဏာကို အစိုးမရကုန်၊ ငါတို့သည် ပဝါရဏာ မပြုကုန်သေး"ဟု ပြောဆိုရမည်။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ မျက်ကွယ်ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော မျက်မှောက်ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော ကိုယ်ထိလက်ရောက် ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော များစွာသော စကားကို ဆိုတတ်ကုန်သော သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုလာမည့် တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့ကို ဆိုင်းငံ့၍ နေကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုအားလုံးသော ရဟန်းတို့သည် ကုမုဒြာကြာပွင့်ချိန် မိုးလေးလအဆုံး လာမည့်တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့၌ အလိုမရှိဘဲ ပဝါရဏာပြုရမည်။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ထိုကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာပြုသည်ရှိသော် နာဖျားသော ရဟန်းသည် မနာမဖျားသော ရဟန်းအား ပဝါရဏာကို ထားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းကို "အသျှင်သည် နာဖျား၏၊ နာဖျားသော ရဟန်းသည် မေးစိစစ်ခြင်းကို မခံနိုင်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏၊

ငါ့သျှင် အကြင် မျှလောက် အနာမရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုမျှလောက်တိုင်အောင် ဆိုင်းငုံ့ပါဦးလော့၊ အနာမရှိသောအခါ စောဒနာလိုသည်ရှိသော် စောဒနာရလတ္တံ့"ဟု ပြောဆိုရာ၏။ ဤသို့ ပြောဆိုအပ်ပါလျက် အကယ်၍ စောဒနာငြားအံ့၊ (သိက္ခာပုဒ်ကို) မရိုသေခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ထိုကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာပြုသည်ရှိသော် မနာမဖျားသော ရဟန်းသည် နာဖျားသော ရဟန်းအား ပဝါရဏာထားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းကို "ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် နာဖျား၏၊ နာဖျားသော ရဟန်းသည် မေးစိစစ်ခြင်းကို မခံနိုင်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏၊ ငါ့သျှင် အကြင်မျှလောက် ဤရဟန်းသည် အနာမရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုမျှလောက်တိုင်အောင် ဆိုင်းငုံ့ပါဦးလော့၊ အနာမရှိသောအခါ စောဒနာလိုက စောဒနာရလတ္တံ့"ဟု ပြောဆိုရာ၏။ ဤသို့ ပြောဆိုပါလျက် အကယ်၍ စောဒနာငြားအံ့၊ (သိက္ခာပုဒ်ကို) မရိုသေခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ထိုကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာပြုသည်ရှိသော် နာဖျားသော ရဟန်းသည် နာဖျားသော ရဟန်းအား ပဝါရဏာ ထားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းကို "အသျှင်တို့သည် နာဖျားကုန်၏၊ နာဖျားသော ရဟန်းသည် မေးစိစစ်ခြင်းကို မခံနိုင်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏၊ ငါ့သျှင်တို့ အကြင်မျှလောက် အနာမရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုမျှလောက်တိုင်အောင် ဆိုင်းငုံ့ပါဦးလော့၊ အနာ မရှိသောအခါ စောဒနာလိုက စောဒနာရလတ္တံ့"ဟု ပြောဆိုရာ၏။ ဤသို့ ပြောဆိုပါလျက် အကယ်၍ စောဒနာငြားအံ့၊ (သိက္ခာပုဒ်ကို) မရိုသေခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ထိုကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာပြုသည်ရှိသော် မနာမဖျားသော ရဟန်းသည် မနာမဖျားသော ရဟန်းအား ပဝါရဏာကို ထားငြားအံ့၊ နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကို သံဃာသည် စိစစ်၍ မေးမြန်းပြီးလျှင် တရားအားလျော်စွာ ကုစားစေ၍ သံဃာသည် ပဝါရဏာပြုရမည်ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

၁။ ထား– တန့်ရပ်ထားခြင်း။

၂။ နှစ်ဥပုသ်ဟူသည် တော်သလင်းလပြည့်နေ့ ၄င်းလကွယ်နေ့ နှစ်ဥပုသ်ကို ရှာကာ စာတုဒ္ဒသီဥပုသ် ပြုရမည်၊ သုံးဥပုသ်ဟူသည် ဝါခေါင်လကွယ်နေ့ ဥပုသ်ကို ထည့်သဖြင့် သုံးဥပုသ်ကို စာတုဒ္ဒသီဥပုသ် ပြုရမည်ဟု ယူရမည်၊ ဤသို့ ဥပုသ်နေ့ကို ငင်သည်ရှိသော် သန္ဓိဋ္ဌ သမ္ဘတ္တပုဂ္ဂိုလ်တို့အား သီတင်းကျွတ်လပြည့် အဖိတ်နေ့သည် ပဝါရဏာနေ့ ဖြစ်၍ ပဝါရဏာ ပြုရာ၏။

၁၄၅–ပဝါရဏာဖြင့် သင်္ကြိုဟ်ထောက်ပံ့ခြင်း

၂၄၁။ တစ်ရံရောအခါ ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်တို့တွင် ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် မြင်ဖူးကာမျှ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်သော အတူသုံးဆောင်ဖော်သုံးဆောင်ဖက် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်သော များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ဝါကပ်ကုန်၏။ ညီညီညွတ်ညွတ်

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ငြင်းခုံခြင်းမရှိဘဲ နေကြသော ထိုရဟန်းတို့အား အမှတ်မရှိသော (သမထဝိပဿနာမှုဖြင့်) ချမ်းသာစွာ နေခြင်းကို ရ၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား "ညီညီညွတ်ညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ငြင်းခုံခြင်းမရှိဘဲ နေကုန်သော ငါတို့အား အမှတ်မရှိသော (သမထဝိပဿနာမှုဖြင့်) ချမ်းသာစွာ နေခြင်းကို ရ၏။ အကယ်၍ ငါတို့သည် ယခုအခါ၌ ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအံ့၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာပြုပြီးလျှင် ဒေသစာရီ လှည့် လည် ဖဲသွားကုန်ရာ၏၊ ဤသို့ သွားသည်ရှိသော် ငါတို့သည် ဤချမ်းသာစွာ နေခြင်းမှအပ ဖြစ်ကုန်အံ့၊ အဘယ်သို့လျှင် ငါတို့သည် ကျင့်အပ်ပါသနည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဝယ် မြင်ဖူးကာမျှ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်သော အတူသုံးဆောင်ဖော် သုံးဆောင်ဖက် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်သော များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ဝါကပ်ကုန်၏။ ညီညီညွတ်ညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ငြင်းခုံခြင်းမရှိဘဲ နေကြသော ထိုရဟန်းတို့အား အမှတ်မရှိသော (သမထဝိပဿနာ မှုဖြင့်) ချမ်းသာစွာ နေခြင်းကို ရ၏။

ထိုသို့ရရှာ၌ အကယ်၍ ရဟန်းတို့အား "ညီညီညွတ်ညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ငြင်းခုံခြင်းမရှိဘဲ နေကုန်သော ငါတို့အား အမှတ်မရှိသော (သမထဝိပဿနာမှုဖြင့်) ချမ်းသာစွာနေခြင်းကို ရ၏။ အကယ်၍ ငါတို့သည် ယခုအခါ ပဝါရဏာပြုကုန်ငြားအံ့၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာပြုပြီးလျှင် ဒေသစာရီ လှည့်လည် ဖဲသွားကုန်ရာ၏၊ ဤသို့ ဖဲသွားသည်ရှိသော် ငါတို့သည် ဤချမ်းသာစွာ နေခြင်းမှ အပဖြစ်ကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာ သင်္ဂြိုဟ်ထောက်ပံ့ခြင်းကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်၊ အားလုံးသော ရဟန်းတို့သည် တပေါင်းတည်း စည်းဝေး ရမည်၊ စည်းဝေးပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ညီညီညွတ်ညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ငြင်းခုံခြင်းမရှိဘဲ နေကုန်သော ငါတို့အား အမှတ်မရှိသော (သမထ ဝိပဿနာ မှုဖြင့်) ချမ်းသာစွာ နေခြင်းကို ရ၏။ အကယ်၍ ငါတို့သည် ယခုအခါ ပဝါရဏာ ပြုကုန်ငြားအံ့၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာပြုပြီးလျှင် ဒေသစာရီ လှည့်လည်ဖဲသွားကုန်ရာ၏၊ ဤသို့ ဖဲသွားသည်ရှိသော် ငါတို့သည် ဤချမ်းသာစွာ နေခြင်းမှ အပဖြစ်ကုန်အံ့၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ပဝါရဏာ သင်္ဂြိုဟ်ထောက်ပံ့ခြင်း ကို ပြုရာ၏၊ ယခုအခါ၌ ဥပုသ်ပြုရာ၏၊ ပါတိမောက် ပြရာ၏၊ ကုမုဒြာကြာပွင့်ချိန် မိုးလေးလအဆုံး လာမည့် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့၌ ပဝါရဏာပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ညီညီညွတ်ညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ငြင်းခုံခြင်းမရှိဘဲ နေကုန်သော ငါတို့အား အမှတ်မရှိသော (သမထဝိပဿနာ မှုဖြင့်) ချမ်းသာစွာ နေခြင်းကို ရ၏။ အကယ်၍ ငါတို့သည် ယခုအခါ ပဝါရဏာ ပြုကုန်ငြားအံ့၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာပြုပြီးလျှင် ဒေသစာရီ လှည့်လည်ဖဲသွားကုန်ရာ၏၊ ဤသို့ ဖဲသွားသည်ရှိသော် ငါတို့သည် ဤချမ်းသာစွာ နေခြင်းမှ အပဖြစ်ကုန်အံ့၊ သံဃာသည် ပဝါရဏာ သင်္ဂြိုဟ်ထောက်ပံ့ခြင်းကို ပြုရာ၏၊ ယခုအခါ၌ ဥပုသ်ပြုအံ့၊ ပါတိမောက်ပြအံ့၊ ကုမုဒြာကြာပွင့်ချိန် မိုးလေးလအဆုံး လာမည့်တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့၌ ပဝါရဏာပြုအံ့၊

ယခုအခါ၌ ဥပုသ်ပြုအံ့၊ ပါတိမောက်ပြအံ့၊ ကုမုဒြာကြာပွင့်ချိန် မိုးလေးလအဆုံး လာမည့်တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့၌ ပဝါရဏာပြုအံ့ဟု ပဝါရဏာ သင်္ဂြိုဟ်ထောက်ပံ့ခြင်းကို ပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ယခုအခါ ဥပုသ်ပြုအံ့၊ ပါတိမောက်ပြအံ့၊ ကုမုဒြာကြာပွင့်ချိန် မိုးလေးလအဆုံး လာမည့် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့၌ ပဝါရဏာပြုအံ့ဟု ပဝါရဏာ သင်္ဂြိုဟ်ထောက်ပံ့ခြင်းကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ထိုကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာကို သင်္ဂြိုဟ်ထောက်ပံ့ခြင်းကို ပြုအပ်သည်ရှိသော် တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် "ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် ဧနပုဒ်သို့ ဒေသစာရီ လှည့်လည် သွားလာခြင်းငှါ အလို ရှိ၏၊ ငါ့အား ဧနပုဒ်၌ ပြုဖွယ်ကိစ္စသည် ရှိ၏"ဟု ပြောဆိုငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းကို "ငါ့သျှင် တောင်းပန်ပါ၏၊ ပဝါရဏာပြုပြီးမှ သွားပါလော့"ဟု ပြောဆိုရာ၏။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ထိုရဟန်းသည် ပဝါရဏာပြုသည်ရှိသော် တစ်ပါးသော ရဟန်းအား ပဝါရဏာကို ထားအံ့၊ ထိုရဟန်းကို "ငါ့သျှင် သင်သည် အကျွန်ုပ်၏ ပဝါရဏာကို အစိုးမရ၊ ငါသည် ပဝါရဏာ မပြုသေး"ဟု ပြောဆိုရာ၏။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ပဝါရဏာပြုသော ထိုရဟန်းအား တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်း၏ ပဝါရဏာ ကို ထားငြားအံ့၊ နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကို သံဃာသည် စိစစ်မေးမြန်းပြီးလျှင် တရားအား လျော်စွာ ဆုံးဖြတ်ရမည်။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ထိုရဟန်းသည် ဧနပုဒ်၌ ထိုပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြီးဆုံးစေပြီးနောက် တစ်ဖန် ကုမုဒြာကြာ ပွင့်ချိန် မိုးလေးလအဆုံး တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်အတွင်း၌ ထိုကျောင်းသို့ ပြန်လာငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ထိုရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာ ပြုသည်ရှိသော် တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်း အား ပဝါရဏာကို ထားအံ့၊ ထိုရဟန်းကို "ငါ့သျှင် သင်သည် အကျွန်ုပ်၏ ပဝါရဏာကို အစိုးမရ၊ ငါသည် ပဝါရဏာ ပြုပြီးပြီ"ဟု ပြောဆိုရမည်။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ထိုရဟန်းတို့သည် ပဝါရဏာပြုသည်ရှိသော် ထိုရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်း၏ ပဝါရဏာကို ထားငြားအံ့၊ နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကို သံဃာသည် စိစစ်မေးမြန်းပြီးလျှင် တရား အားလျော်စွာ ကုစားစေ၍ သံဃာသည် ပဝါရဏာ ပြုရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စတုတ္ထ ပဝါရဏာကွန်ရက ပြီး၏။

၁၄၆–ထိုပဝါရဏာကွန်ရက်၏ အကျဉ်းချုပ်

ကောသလတိုင်း ဧနပုဒ်၌ ဝါကျွတ်သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော် ရန် ကြွလာခြင်း၊ နွား ဆိတ် တိတ္ထိတို့၏ နေခြင်းနှင့်တူသော မချမ်းသာသော နေခြင်း ကို ချမ်းသာစွာ နေကုန်၏ဟု ဝန်ခံခြင်း၊ အချင်းချင်း မဆန့်ကျင်သောအဖြစ် တိတ္ထိတို့၏ အကျင့်ကို ဆောက်တည်ခြင်းကို ကဲ့ရဲ့တော်မူခြင်း။

ပဝါရဏာပြုသော ရဟန်းတို့သည် မညီညွတ်ခြင်း ပဝါရဏာကံလေးပါး၊ နာသော ရဟန်း၊ အဆွေအမျိုးတို့သည် ဖမ်းခြင်း၊ မင်း ခိုးသူ သေသောက်ကြူး ရန်သူ ရဟန်း တို့က ဖမ်းခြင်း။

ငါးပါးသော ရဟန်း လေးပါးသော ရဟန်း သုံးပါးသော ရဟန်း နှစ်ပါးသော ရဟန်း တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ ပဝါရဏာပြုပုံ ပြုဟန်အကြောင်း၊ အာပတ်သင့်သော ရဟန်း အာပတ်၌ယုံမှားသော ရဟန်း အာပတ်သင့်သည်ကို အောက်မေ့ခြင်း သံဃာအားလုံး ယုံမှားရှိခြင်း အလွန်မျှားစွာသော ရဟန်းတို့လာခြင်း တူမျှသော ရဟန်းတို့လာခြင်း နည်းသော ရဟန်းတို့လာခြင်း။

ကျောင်းနေရဟန်းတို့အား စာတုဒ္ဒသီပဝါရဏာကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း၊ ကျောင်းနေ အာဂန္တုကတို့ရှိသောရဟန်း နှစ်ပါးသော နာနာသံဝါသက သမာနသံဝါသက ရဟန်းတို့ အကြောင်း၊ သွားသင့်ခြင်း ပဏ္ဍုက်ပရိသတ် စသည်ရှိသည့် နေရာ၌ ပဝါရဏာမပြု အပ်ခြင်း၊ ဆန္ဒပေးပြီး၍ သိုးလေပြီးမှ ပဝါရဏာပြုခြင်း။

လူရိုင်းဘေးတို့နှင့်တကွ ညဉ့်ကုန်ရခြင်းအကြောင်း၊ သည်းထန်စွာသော မိုးကြီး အကြောင်း သားရဲစသော အန္တရာယ်အကြောင်း၊ ဒွေဝါစိကပဝါရဏာကို ခွင့်မပြုခြင်း အကြောင်း၊ ငါတို့၏ ရှေ့ဦးစွာ ပဝါရဏာကို ထားခဲ့သော် ရဟန်းအား ပဝါရဏာ ထားသင့်, မထားသင့်အကြောင်း။

အဘယ်ဝတ္ထုကြောင့် ပဝါရဏာကို ထားသနည်း ဤသို့စသည်ကို ပြခြင်း၊ အဘယ် ဝိပွတ္တိနည်း 'အဘယ်ပျက်စီးခြင်းနည်း'ဟု မေးခြင်း၊ မြင်ခြင်းဖြင့် ထားသလော ကြားခြင်းဖြင့် ထားသလော ယုံမှားခြင်းဖြင့် ထားသလောဟု မေးခြင်း၊ စောဒနာတတ်သော ရဟန်းကို ပြခြင်း၊ စောဒနာအပ်သော ရဟန်းကို ပြခြင်း၊ ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် ဝတ္ထုကို ထားခြင်း၊ ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်သော ရဟန်းကို ပြခြင်း၊ ပဝါရဏာကို သင်ကြိုဟ်ထောက် ပံ့ခြင်းကို ပြုခြင်း၊ ပဝါရဏာကို အစိုးမရခြင်း၊ ပဝါရဏာနေ့၌ ပဝါရဏာပြုရခြင်း၊ ဤကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

ဤပဝါရဏာကွန်ရက်၌ ဝတ္ထုပေါင်းကား လေးဆယ့်ခြောက်ဝတ္ထုတို့တည်း။

ပဝါရဏာကွန်ရက ပြီး၏။

၅–စမ္မကွန်ရက

၁၄၇–သောဏကောဋိဝိသဝတ္ထု

၂၄၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဂိဇ္ဈကူဋ်တောင်၌ သီတင်းသုံးနေ တော်မူသောအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ရှစ်သောင်းသော ရွာတို့၌ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်မင်း လုပ်နေ၏။

ထိုအခါ စမ္မာမြို့ဝယ် ကောဋိဝိသအမျိုး၌ ဖြစ်သောသောဏမည်သော သူဌေးသားသည် နူးညံ့ သိမ့်မွေ့၏၊ ထိုသောဏ၏ ခြေဖဝါးအပြင်တို့၌ အမွေးတို့သည် ပေါက်ကုန်၏။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ထိုရှစ်သောင်းသော ရွာသားတို့ကို

စည်းဝေးစေ၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် ကောင္ဒိုဝိသ အမျိုးခ်ဳပ် ဖြစ်သောသောဏာ၏ အထံသို့ "သောဏ လာစေ၊သောဏာ၏ လာခြင်းကို အလိုရှိ၏"ဟု တမန် စေလွှတ်၏။

ထိုအခါ ကောင္ဒိုဝိသအမျိုးခ်ဳပ်ဖြစ်သောသောဏာ၏ အမိအဖတို့သည် ကောင္ဒိုဝိသအမျိုးခ်ဳပ်ဖြစ်သောသောဏာကို "ချစ်သားသောဏ မင်းကြီးသည် သင်၏ ခြေတို့ကို ကြည့်ရှုလို၏၊ ချစ်သားသောဏ သင်သည် မင်းကြီးရှိရာ အရပ်သို့ ခြေတို့ကို မဆန့်လင့်၊ မင်းကြီး၏ ရှေ့ခ်ဳပ် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေသဖြင့် ထိုင်နေလော့၊ မင်းကြီးသည် ထိုင်နေသော သင်၏ ခြေတို့ကို မြင်လတ္တံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ ကောင္ဒိုဝိသအမျိုးခ်ဳပ် ဖြစ်သောသောဏာကို ထမ်းစင်ဖြင့် ယူဆောင်ကုန်၏။ ထိုအခါခ်ဳပ် ကောင္ဒိုဝိသအမျိုးခ်ဳပ် ဖြစ်သောသောဏာသည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို ရှိခိုးပြီးလျှင် မင်းကြီး၏ ရှေ့ခ်ဳပ် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေသဖြင့် ထိုင်နေ၏။

မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ကောင္ဒိုဝိသအမျိုးခ်ဳပ်ဖြစ်သောသောဏာ၏ ခြေဖဝါး အပြင်တို့ခ်ဳပ် ပေါက်ရောက်သော အမွေးတို့ကို မြင်၏။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ထိုရှစ်သောင်းသော ရွာသားတို့ကို ပစ္စုပ္ပန်ဘဝခ်ဳပ် ခံစားအပ်သော အကျိုးတို့ကိုဆုံးမ၍ "အချင်းတို့ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝခ်ဳပ် ခံစားအပ်သော အကျိုးစီးပွါးခ်ဳပ် ငါသည် သင်တို့ကို ဆုံးမအပ်ကုန်ပြီ၊ သွားကုန်လော့၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ်ကုန်လော့၊ ထိုငါတို့၏ မြတ်စွာဘုရားသည် တမလွန်ဘဝခ်ဳပ်ဖြစ်သော အကျိုးစီးပွါးခ်ဳပ် ဆုံးမလတ္တံ့"ဟု (ဆို၍) လွှတ်လိုက်၏၊ ထို့နောက် ထိုရှစ်သောင်းသော ရွာသားတို့သည် ဂိဇ္ဈကူဋ်တောင်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာဂတသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုရှစ်သောင်းသော ရွာ သားတို့သည် အသျှင်သာဂတထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်သာဂတကို "အသျှင်ဘုရား ဤရှစ်သောင်းသော ရွာသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ ဤကျောင်းတော်သို့ ကပ်ရောက်လာပါကုန်၏၊ တောင်းပန်ပါသည် အသျှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ ရလိုပါကုန်၏"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

"ဒါယကာတို့ သင်တို့သည် ထိုသို့ ဖူးမြော်လိုကြမူ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ချေဦးအုံ့၊ အနည်းငယ် တစ်ခဏမျှ ဤအရပ်ခ်ဳပ် နေကြပါဦးလော့"ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ အသျှင်သာဂတသည် ကြည့်ရှုနေကြသော ထိုရှစ်သောင်းသော ရွာသားတို့ ရှေ့ခ်ဳပ်ခင်းထားသော လှေကားဦးကျောက်ဖျာခ်ဳပ် ၎ပ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်ခ်ဳပ် ပေါ်လျက် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား ဤရှစ်သောင်းသော ရွာသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ ဤကျောင်းတော်သို့ ကပ်ရောက်လာပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါခ်ဳပ် အချိန်အခါကို သိတော်မူပါလော့"ဟု လျှောက်၏။

"သာဂတ ထိုသို့ ဖူးမြော်လိုကြမူ သင်သည် ကျောင်းစွန်အရိပ်ခ်ဳပ် နေရာကို ခင်းထားလော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ "ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား"ဟု အသျှင်သာဂတသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်မှ ၎ပ်၍ ကြည့်ရှုနေကြသော ထိုရှစ်သောင်းသော ရွာသားတို့ ရှေ့ခ်ဳပ်ခင်းထားသော လှေကားဦး ကျောက်ဖျာခ်ဳပ် ပေါ်လျက်

ကျောင်းစွန်အရိပ်၌ နေရာခင်းထား၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတော်မှ ထွက်၍ ကျောင်းစွန်အရိပ်ဝယ် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ထိုရှစ်သောင်းသော ရွာသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရှစ်သောင်းသော ရွာသားတို့သည် အသျှင် သာဂတကိုသာလျှင် နှလုံးသွင်းကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားကိုကား နှလုံးမသွင်းကုန်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရှစ်သောင်းသော ရွာသားတို့၏ စိတ်အကြံကို ကိုယ်တော်၏ စိတ်တော်ဖြင့် သိ၍ အသျှင် သာဂတကို "သာဂတ သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် အတိုင်းထက်အလွန် လူတို့၏ ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးထက် လွန်မြတ်သော တရားဖြစ်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြလော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား"ဟု အသျှင်သာဂတသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် ကောင်း ကင်သို့ ပျံတက်၍ ရေးခြစ်မထင် ထက်ကောင်းကင်၌ စင်္ကြံလည်း သွား၏၊ ရပ်လည်းရပ်၏၊ ထိုင်လည်း ထိုင်၏၊ အိပ်ခြင်းကိုလည်း ပြု၏၊ အခိုးကိုလည်း လွှတ်၏၊ အလျှံကိုလည်း လွှတ်၏၊ ကွယ်လည်း ကွယ် ပျောက်၏၊ ထို့နောက် အသျှင်သာဂတသည် ရေးခြစ်မထင် ထက်ကောင်းကင်၌ လူတို့၏ ကုသိုလ်ကမ္မပထ တရား ဆယ်ပါးထက် လွန်မြတ်သော တရားဖြစ်သော များစွာသော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတို့၌ ဦးခိုက်၍ မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ ဆရာပါတည်း၊ အကျွန်ုပ်သည် တပည့်ပါတည်း။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ ဆရာပါ တည်း၊ အကျွန်ုပ်သည် တပည့်ပါတည်း"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ထိုရှစ်သောင်းသော ရွာသားတို့သည် "အချင်းတို့ အံ့ဖွယ်ဖြစ်၏၊ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်၏၊ တပည့်သော်မှလည်း ဤသို့ တန်ခိုးကြီးသေး၏။ ဤသို့ အာနုဘော်ကြီးသေး၏၊ ဆရာမူကား သာလွန်၍ အံ့သြဖွယ် မဖြစ်ပါလော"ဟု (အောက်မေ့ကြကာ) မြတ်စွာဘုရားကိုသာလျှင် နှလုံးသွင်းကုန်၏၊ အသျှင်သာဂတ ကိုကား နှလုံးမသွင်းကုန်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရှစ်သောင်းသော ရွာသားတို့၏ စိတ်အကြံကို ကိုယ်တော်၏ စိတ်ဖြင့် သိတော်မူ၍ အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၏၊ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း–

ဒါနနှင့်စပ်သောစကား သီလနှင့်စပ်သောစကား နတ်ပြည်နှင့်စပ်သောစကား ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ် ယုတ်ညံ့ခြင်း ညစ်ညူးခြင်း (ကာမဂုဏ်) တို့မှ ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးတို့ကို ပြတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရှစ်သောင်းသော ရွာသားတို့၌ ခံ့သောစိတ် နူးညံ့သောစိတ် အပိတ်အပင် 'နီဝရဏမှ' ကင်းသောစိတ် တက်ကြွသောစိတ် ယုံကြည်သောစိတ်ရှိသည်ကို သိတော်မူသောအခါ မြတ်စွာ ဘုရားတို့၏ ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော်သိမြင်ပြီးသော 'သာမုက္ကံသိက' တရားဒေသနာတော်ဖြစ်သော ဆင်းရဲခြင်း 'ဒုက္ခသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း 'သမุဒယသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း ဆင်းရဲချုပ်ရာ 'နိရောဓ သစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းစဉ် 'မဂ္ဂသစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း ပြတော်မူ၏၊ မည်းညစ်ခြင်းကင်း၍ ဖြူစင်သော အဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာ ခံယူရာသကဲ့သို့ ထိုရှစ်သောင်းသော ရွာသားတို့အား ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် "ဖြစ်ခြင်း သဘောရှိသော

တရားအလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏"ဟု ကိလေသာမြူအညစ်အကြေးမှ ကင်းသော တရားမျက်စိ 'သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်' သည် ဖြစ်ပေါ်၏။

ထိုရှစ်သောင်းသောရှာသားတို့သည် တရားကို မြင်ပြီးသည်ဖြစ်၍ တရားသို့ ရောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍ တရားကို သိပြီးသည်ဖြစ်၍ တရားသို့ သက်ဝင်ပြီးသည်ဖြစ်၍ ယုံမှားခြင်းကို ကူးမြောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သို့လော သို့လော (တွေးတောခြင်း) ကင်းပြီးသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍ ဘုရားမှ တစ်ပါး ကိုးစားထိုက်သူ မရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား–

"အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဥပမာသော်ကား မှောက်ထားသည်ကို လှန်ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသည်ကို ဖွင့်လှစ်ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်သော သူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း 'မျက်စိရှိသော သူတို့သည် အဆင်းတို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်'ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း အသျှင်ဘုရား ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် တရားကို ပြတော်မူပါပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါကုန်၏၊ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါကုန်၏၊ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်တို့ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာတို့ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

သောဏရဟန်းဖြစ်ခြင်း

၂၄၃။ ထိုအခါ ကောဋိဝိသအမျိုး၌ ဖြစ်သောသောဏအား "ငါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း တရားတော်ကို သိ၏၊ လူ့ဘောင်၌ နေသော သူသည် ဤမြတ်သော အကျင့်ကို စင်စစ် ပြည့်စုံစွာ စင်စစ် စင်ကြယ်စွာ ခရုသင်းပွတ်သစ်နှင့်တူစွာ ကျင့်ခြင်းငှါ မလွယ်ကူချေ၊ ငါသည် ဆံမုတ်ဆိတ် ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ထိုရှစ်သောင်းသော ရှာသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်သော တရားကို အလွန်နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ နေရာမှ ထလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ဖဲခွါသွားကုန်၏။

ထိုအခါ ကောဋိဝိသအမျိုး၌ ဖြစ်သောသောဏသည် ထိုရှစ်သောင်းသော ရှာသားတို့ ဖဲသွား၍ မကြာမီ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် ကောဋိဝိသအမျိုး၌ဖြစ်သောသောဏသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင် ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူသည့်အတိုင်း တရားတော်ကို သိရပါ၏၊ လူ့ဘောင်၌ နေသူသည် ဤမြတ်သော အကျင့်ကို စင်စစ် ပြည့်စုံစွာ စင်စစ် စင်ကြယ်စွာ ခရုသင်းပွတ်သစ်နှင့်တူစွာ ကျင့်ခြင်းငှါ မလွယ်ကူပါ၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍ လူ့ဘောင်မှ

ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်လိုပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

ကောဋ္ဌိဝိသအမျိုးဌ် ဖြစ်သောသောဏသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံ၌ ရှင့်အဖြစ်ကို ရ၏၊ ရဟန်း အဖြစ်ကိုလည်း ရ၏၊ ရဟန်းဖြစ်၍ မကြာမီ အသျှင်သောဏသည် ယင်းတိုက်တော၌ သီတင်းသုံးနေ၏၊ အလွန် အားထုတ်သော ဝီရိယရှိသည်ဖြစ်၍ စကြီ်သွားသော ထိုသောဏ၏ ခြေဖဝါးတို့သည် ကွဲကုန်၏၊ စကြီ်သည် နွားသတ်ရာအရပ်ကဲ့သို့ သွေးဖြင့် လိမ်းကျံလေ၏။ ထိုအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာ နေသော အသျှင်သောဏအား "မြတ်စွာဘုရား၏ အားလုံးသော တပည့်သားတို့သည် အားထုတ်သော ဝီရိယရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ နေကုန်၏၊ ထိုသူတို့တွင် ငါသည် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်၏၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါလျက် ငါ၏စိတ်သည် တဏှာဒိဋ္ဌိအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုသော အာရုံကို မစွဲလမ်းဘဲ အာသဝေါ တရားတို့မှ လွတ်သည် မဟုတ်၊ ငါ၏ အိမ်ရှင် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည် ရှိကုန်၏၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ခံစားခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ကောင်းမှုတို့ကို ပြုခြင်းငှါလည်းကောင်း တတ်ကောင်း၏၊ ငါသည် လူထွက်ပြီး လျှင် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကိုလည်း ခံစားရမူ ကောင်းမှုတို့ကိုလည်း ပြုရမူ ကောင်းလေစွ"ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်သောဏ၏ စိတ်အကြံကို ကိုယ်တော်၏ စိတ်ဖြင့် သိတော်မူ၍ အားရှိသော ယောဂျားသည် ကွေးထားသော လက်မောင်းကို ဆန့်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆန့်ထားသော လက်မောင်းကို ကွေးသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် ဂိဇ္ဈကူဋ်တောင်မှ ကွယ်ခဲ့၍ ယင်းတိုက်တော ၌ ထင်ရှား ဖြစ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ကျောင်းစဉ် ဒေသစာရီ လှည့်လည်သည်ရှိသော် အသျှင်သောဏ၏ စကြီ်သို့ ချဉ်းကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သွေးဖြင့် လိမ်းကျံနေသော အသျှင်သောဏ၏ စကြီ်ကို မြင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ နွားသတ်ရာအရပ်ကဲ့သို့ သွေးဖြင့် ပြန့်နှံ့နေသော ဤစကြီ်သည် အဘယ်ရဟန်း၏ စကြီ်နည်း"ဟု ရဟန်းတို့အား မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား အလွန်အားထုတ်သော ဝီရိယရှိသည်ဖြစ်၍ စကြီ်သွားသော အသျှင်သောဏ၏ ခြေဖဝါးတို့သည် ကွဲကုန်၏၊ နွားသတ်ရာအရပ်ကဲ့သို့ သွေးဖြင့် လိမ်းကျံနေသော ဤစကြီ်ကား ထိုသောဏ၏ စကြီ်ပါတည်းဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်သောဏမထေရ်၏ ကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏၊ အသျှင်သောဏသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော အသျှင်သောဏကို မြတ်စွာဘုရားသည် "သောဏ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ကပ်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာ နေသော သင့်အား မြတ်စွာဘုရား၏ အားလုံးသော တပည့်သားတို့သည် အားထုတ်အပ်သော ဝီရိယရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ နေကုန်၏၊ ထိုသူတို့တွင် ငါသည် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်သည်၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပါလျက် ငါ၏ စိတ်သည် တဏှာဒိဋ္ဌိအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုသော အာရုံကို မစွဲလမ်းဘဲ အာသဝေါတရားတို့မှ လွတ်သည် မဟုတ်၊ ငါ၏ အိမ်ရှင် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည်ရှိကုန်၏၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ခံစားခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ကောင်းမှုတို့ကို ပြုခြင်းငှါလည်းကောင်း တတ်ကောင်း၏၊ ငါသည် လူထွက်ပြီးလျှင် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကိုလည်း ခံစားရမူ ကောင်းမှုတို့ကိုလည်း

ပြုရမှု ကောင်းလေစွ”ဟု စိတ်အကြံဖြစ်သည် မဟုတ်လော”ဟု မေးတော်မူရာ “မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား”ဟု (လျှောက်၏)။

သောဏ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း။ သင်သည် ရှေးလူဖြစ်စဉ်အခါက စောင်းတီးခြင်း၌ လိမ္မာသည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူပြန်ရာ) – မှန်ပါသည် အသျှင်ဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

သောဏ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း။ အကြင်အခါ၌ သင်၏ စောင်းညှို့တို့သည် ‘ ကြိုးတို့သည်’ တင်းကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ သင်၏ စောင်းသည် အသံသာခြင်းရှိသည်လည်းကောင်း၊ (အရှည်တီးခြင်း၌) ခံ့ခြင်းရှိသည်လည်းကောင်း ဖြစ်၏လောဟု (မေးတော်မူပြန်ရာ) – အသျှင် ဘုရား ဤသို့ကား မဖြစ်ပါဟု (လျှောက်၏)။

သောဏ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း။ အကြင်အခါ၌ သင်၏ စောင်းညှို့တို့သည် လျော့လွန်းကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ သင်၏ စောင်းသည် အသံသာခြင်းရှိသည်လည်းကောင်း၊ (အရှည်တီးခြင်း၌) ခံ့ခြင်းရှိသည်လည်းကောင်း ဖြစ်၏လောဟု (မေးတော်မူ ပြန်ရာ) –

အသျှင်ဘုရား ဤသို့ကား မဖြစ်ပါဟု (လျှောက်၏)။သောဏ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း။ အကြင်အခါ၌ သင်၏ စောင်းညှို့တို့သည် မတင်းလွန်း မလျော့လွန်းကုန်၊ ညီမျှသော ကြိုးအဖြစ် တည်ကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ သင်၏ စောင်းသည် အသံသာခြင်းရှိသည်လည်းကောင်း၊ (အရှည်တီးခြင်း၌) ခံ့ခြင်းရှိသည်လည်းကောင်း ဖြစ်၏လောဟု (မေးတော်မူပြန်ရာ) –

ဖြစ်ပါသည် အသျှင်ဘုရားဟု (လျှောက်၏)။သောဏ ဤအတူသာလျှင် လွန်စွာအားထုတ်အပ်သော ဝီရိယသည် ပျံ့လွင့်ခြင်းငှါ ဖြစ်၏၊ လျော့ လွန်းသော ဝီရိယသည် ပျင်းရိခြင်းငှါ ဖြစ်၏၊သောဏ ထို့ကြောင့် သင်သည် ဝီရိယနှင့် သမာဓိမျှသော အဖြစ်ကို ဆောက်တည်လော့၊ (သဒ္ဓါစသော) ဣန္ဒြေတို့၏လည်း ညီမျှသော အဖြစ်ကို သိလော့၊ ထိုသို့ ညီမျှသော အခါ၌ (သမထစသော) နိမိတ်ကို ဖြစ်စေလော့ဟု ဆုံးမတော်မူ၏။

ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရားဟု အသျှင်သောဏသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်သောဏကို ဤအဆုံးအမဖြင့် ဆုံးမတော်မူ၍ အားရှိသော ယောဂျားသည် ကွေးထားသော လက်မောင်းကို ဆန့်တန်းသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆန့်ထားသော လက် မောင်းကို ကွေးသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် ယင်းတိုက်တော၌ အသျှင်သောဏ၏ မျက်မှောက် မှ ကွယ်ခဲ့၍ ဂိဇ္ဈကူဋ်တောင်၌ ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အသျှင်သောဏသည် အခါတစ်ပါး၌ ဝီရိယနှင့် သမာဓိညီမျှသည်၏ အဖြစ်ကို ဆောက်တည်၏၊ (သဒ္ဓါစသော) ဣန္ဒြေတို့၏လည်း ညီမျှသော အဖြစ်ကို သိ၏၊ ထိုသို့ ညီမျှသော အခါ၌ (သမထ စသော) နိမိတ်ကို ဖြစ်စေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်သောဏသည် တစ်ယောက်တည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် မမေ့မလျော့သည် ဖြစ်၍ ပြင်းစွာအားထုတ်သည်ဖြစ်၍ တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နေသည်ရှိသော် ‘ကောင်းစွာ သာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ကြသော အမျိုးကောင်းသားတို့ လိုလားအပ်သော အတုမရှိသော အကျင့်မြတ်၏ အဆုံးဖြစ်သော

အရဟတ္တဖိုလ်အကျိုးကို မကြာမီ မျက်မှောက်ဘဝ၌ ကိုယ်တိုင် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ နေရ၏၊' "ပဋ္ဌိသန္ဓေနေမှုကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ (မဂ်) ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤ (မဂ်) ကိစ္စအလို့ငှါ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ်မရှိတော့ပြီ"ဟု သိ၏၊ အသျှင်သောဏသည် ရဟန္တာတို့တွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်လေ၏။

၂၄၄။ ထိုအခါ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်သော အသျှင်သောဏအား "ငါသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံ တော်၌ အရဟတ္တဖိုလ်ကို လျှောက်ထားရမူကား ကောင်းလေရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်သောဏသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင် ကာ "အသျှင်ဘုရားအာ သဝေါကုန်ပြီးသော (မဂ်အကျင့်ကို) ကျင့်သုံးပြီးသော မဂ်ကိစ္စကို ပြုပြီးသော (ခန္ဓာ) ဝန်ကိုချပြီးသော မိမိအကျိုး (အရဟတ္တဖိုလ်) သို့ အစဉ်အတိုင်း ရောက်ပြီးသော ဘဝသံယောဇဉ်ကုန်ပြီးသော ကောင်းစွာ သိ၍ (ကိလေသာမှ) လွတ်မြောက်ပြီးသော ရဟန္တာဖြစ်သော ရဟန်းသည် ခြောက်ပါးသော အကြောင်းတို့ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်၏။ ကိလေသာတို့မှ လွတ်မြောက်ပြီးသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်၏၊ ကိလေသာတို့မှ ကင်းဆိတ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက် မှောက်ပြု၍ တည်၏၊ကြောင့်ကြမရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်၏၊ ဥပါဒါန်တို့၏ကုန်ရာ မဂ်၏အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်၏၊ တဏှာ၏ကုန်ရာ မဂ်၏အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်၏၊ မောဟမရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်၏။

အသျှင်ဘုရား တစ်ရံတစ်ခါ အချို့သော အသျှင်အား 'စင်စစ်အားဖြင့် ဤအသျှင်သည် သက်သက် ပဋ္ဌိဝေဒဉာဏ်နှင့် မရောသော ယုံကြည်မှု 'သဒ္ဓါ' မျှကို မှီ၍ (ငါကား) ကိလေသာတို့မှ လွတ်မြောက်ပြီးသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်သော ရဟန္တာတည်း'ဟု ပြောကြားလေသလော ဟူ၍ အကြံဖြစ်ရာ၏။

အသျှင်ဘုရား ဤသို့ ကြံစည်သည့်အတိုင်း ဤအကြောင်းကို မမှတ်အပ်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား (မဂ် အကျင့်ကို) ကျင့်သုံးပြီးသော ပြုဖွယ်မဂ်ကိစ္စကို ပြုပြီးသော ပြုရမည့်သဘောနှင့် ပြုပြီးသော အမှု (ကိစ္စ) ၏ ပွါးခြင်းကို မမြင်သော အာသဝေါကုန်ပြီးသော ရဟန်းသည် ရာဂကုန်ခြင်းကြောင့် ရာဂကင်း၏။ ရာဂ ကင်းခြင်းကြောင့် (ရာဂမှ) ထွက်မြောက်ပြီးသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်ပါ၏။

ဒေါသကုန်ခြင်းကြောင့် ဒေါသကင်း၏၊ ဒေါသကင်းခြင်းကြောင့် (ဒေါသမှ) ထွက်မြောက်ပြီးသော အရဟတ္တဖိုလ်ကိုမျက်မှောက်ပြု၍ တည်ပါ၏။

မောဟကုန်ခြင်းကြောင့် မောဟကင်း၏၊ မောဟကင်းခြင်းကြောင့် (မောဟမှ) ထွက်မြောက်ပြီးသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်ပါ၏။

အသျှင်ဘုရား တစ်ရံတစ်ခါ အချို့သောအသျှင်အား 'စင်စစ်အားဖြင့် ဤအသျှင်သည် လာဘ်ပူဇော် သကာ အကျော်အစောကို တောင့်တ၍ (ငါကား) (ကိလေသာတို့မှ) ကင်းဆိတ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်သော ရဟန္တာတည်း'ဟု ပြောကြားလေသလော ဟူ၍ အကြံသည် ဖြစ်ရာပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ဤသို့ ကြံစည်သည့်အတိုင်း ဤအကြောင်းကို မမှတ်အပ်ပါ။ အသျှင်ဘုရား (မဂ်အကျင့်ကို) ကျင့်သုံးပြီးသော ပြုဖွယ်မဂ်ကိစ္စကို ပြုပြီးသော ပြုရမည့် သဘောနှင့် ပြုပြီးသော အမှု (ကိစ္စ) ၏ ပွါးခြင်းကို မမြင်သော ရဟန္တာဖြစ်သော ရဟန်းသည် ရာဂကုန်ခြင်းကြောင့် ရာဂကင်း၏၊ ရာဂကင်းခြင်းကြောင့် (ရာဂမှ) ကင်းဆိတ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည် ပါ၏။

ဒေါသကုန်ခြင်းကြောင့် ဒေါသကင်း၏၊ ဒေါသကင်းခြင်းကြောင့် (ဒေါသမှ) ကင်းဆိတ်သော အရဟတ္တ ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်ပါ၏။

မောဟကုန်ခြင်းကြောင့် မောဟကင်း၏၊ မောဟကင်းခြင်းကြောင့် (မောဟမှ) ကင်းဆိတ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား တစ်ရံတစ်ခါ အချို့သော အသျှင်အား 'စင်စစ်အားဖြင့် ဤအသျှင်သည် မှားသော အားဖြင့် သုံးသပ်အပ်သော နွားတို့၏ အလေ့အကျင့်ကို အနှစ်သာရအားဖြင့် ယုံကြည်သည်ဖြစ်၍ (ငါကား)ကြောင့်ကြမရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်သော ရဟန္တာတည်း'ဟု ပြောကြားလေ သလောဟူ၍ အကြံသည် ဖြစ်ရာပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ဤသို့ ကြံစည်သည့်အတိုင်း ဤအကြောင်းကို မမှတ်အပ်ပါ။ အသျှင်ဘုရား (မဂ်အကျင့်ကို) ကျင့်သုံးပြီးသော ပြုဖွယ်မဂ်ကိစ္စကို ပြုပြီးသော ပြုရမည့်သဘောနှင့် ပြုပြီးသော အမှု (ကိစ္စ) ၏ ပွါးခြင်းကို မမြင်သော ရဟန္တာဖြစ်သော ရဟန်းသည် ရာဂကုန်ခြင်းကြောင့် ရာဂကင်း၏၊ ရာဂကင်းခြင်းကြောင့်ကြောင့်ကြမရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်ပါ၏။

ဒေါသကုန်ခြင်းကြောင့် ဒေါသကင်း၏၊ ဒေါသကင်းခြင်းကြောင့်ကြောင့်ကြမရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်ပါ၏။

မောဟကုန်ခြင်းကြောင့် မောဟကင်း၏၊ မောဟကင်းခြင်းကြောင့်ကြောင့်ကြမရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်ပါ၏။

ရာဂကုန်ခြင်းကြောင့် ရာဂကင်း၏၊ ရာဂကင်းခြင်းကြောင့် ဥပါဒါန်တို့၏ကုန်ရာ မဂ်၏ အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်ပါ၏။

ဒေါသကုန်ခြင်းကြောင့် ဒေါသကင်း၏၊ ဒေါသကင်းခြင်းကြောင့် ဥပါဒါန်တို့၏ကုန်ရာ မဂ်၏ အဆုံး ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်ပါ၏။

မောဟကုန်ခြင်းကြောင့် မောဟကင်း၏ မောဟကင်းခြင်းကြောင့် ဥပါဒါန်တို့၏ကုန်ရာ မဂ်၏ အဆုံး ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်ပါ၏။

ရာဂကုန်ခြင်းကြောင့် ရာဂကင်း၏၊ ရာဂကင်းခြင်းကြောင့် တဏှာ၏ကုန်ရာ မဂ်၏ အဆုံး၌ ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်ပါ၏။

ဒေါသကုန်ခြင်းကြောင့် ဒေါသကင်း၏၊ ဒေါသကင်းခြင်းကြောင့် တဏှာ၏ကုန်ရာ မဂ်၏အဆုံး၌ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်ပါ၏။

မောဟကုန်ခြင်းကြောင့် မောဟကင်း၏၊ မောဟကင်းခြင်းကြောင့် တဏှာ၏ကုန်ရာ မဂ်၏အဆုံး၌ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်ပါ၏။

ရာဂကုန်ခြင်းကြောင့် ရာဂကင်း၏၊ ရာဂကင်းခြင်းကြောင့် မောဟမရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်ပါ၏။

ဒေါသကုန်ခြင်းကြောင့် ဒေါသကင်း၏၊ ဒေါသကင်းခြင်းကြောင့် ဒေါသမရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်ပါ၏။

မောဟကုန်ခြင်းကြောင့် မောဟကင်း၏၊ မောဟကင်းခြင်းကြောင့် မောဟမရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်ပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ဤသို့ (ကိလေသာတို့မှ) ကောင်းစွာ လွတ်ပြီးသော စိတ်ရှိသော ရဟန်းအား အားရှိသော စက္ခုဝိညာဉ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အဆင်း 'ရူပါရုံ' တို့သည် အကယ်၍ မျက်စိအား ထင်ခြင်း သို့ ရောက်ကုန်သော်လည်း ထိုရဟန်း၏ စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မယူနိုင်ကုန်၊ ထိုရဟန်း၏ စိတ်သည် (ကိလေသာတို့နှင့်) မရောသည်သာလျှင် ဖြစ်၏၊ တည်ကြည်၏၊ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ၊ ထိုစိတ်၏ အဖြစ် အပျက်ကိုသာ ရှု၏။

အားရှိသောသောတဝိညာဉ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အသံ 'သဒ္ဒါရုံ'။ပ။ ဃာနဝိညာဉ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အနံ့ 'ဂန္ဓာရုံ'။ ဇိဝှါဝိညာဉ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အရသာ 'ရသာရုံ'။

ကာယဝိညာဉ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အတွေ့အထိ 'ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ'။ စိတ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော ဓမ္မာရုံတို့သည် အကယ်၍ စိတ်အား ထင်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော်လည်း ထိုရဟန်း၏ စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မယူနိုင်ကုန်၊ ထိုရဟန်း၏ စိတ်သည် (ကိလေသာတို့နှင့်) မရောသည်သာလျှင် ဖြစ်၏၊ တည်ကြည်၏၊ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ၊ ထိုစိတ်၏ အဖြစ်အပျက်ကိုသာ ရှု၏။

အသျှင်ဘုရား ဥပမာအားဖြင့် အပေါက်အခေါင်းမရှိ တစ်ခဲနက်သော ကျောက်တောင်သည် အကယ်၍ အရှေ့အရပ်မှ ပြင်းထန်သောလေ လာငြားသော်လည်း ထိုတောင်ကို မရွှေ့စေနိုင်ရာ၊ မလှုပ်စေနိုင်ရာ၊ ထိုမှ ဤမှ မတုန်လှုပ်စေနိုင်ရာ၊ အကယ်၍ အနောက်အရပ်မှ ပြင်းထန်သောလေ လာငြားသော်လည်း။ပ။ အကယ်၍ မြောက်အရပ်မှ။ပ။ အကယ်၍ တောင်အရပ်မှ ပြင်းထန်သောလေ လာငြားသော်လည်း ထို တောင်ကို မရွှေ့စေနိုင်ရာ၊ မလှုပ်စေနိုင်ရာ၊ ထိုမှ ဤမှ မတုန်လှုပ်စေနိုင်ရာ။

အသျှင်ဘုရား ဤအတူသာလျှင် ဤသို့ (ကိလေသာတို့မှ) ကောင်းစွာ လွတ်ပြီးသော စိတ်ရှိသော ရဟန်းအား အားရှိသော စက္ခုဝိညာဉ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အဆင်း 'ရူပါရုံ' တို့သည် အကယ်၍ မျက်စိ အား ထင်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်ငြားသော်လည်း ထိုရဟန်း၏ စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မယူနိုင်ကုန်၊ ထိုရဟန်း၏ စိတ်သည် (ကိလေသာတို့နှင့်) မရောသည်သာလျှင် ဖြစ်၏၊ တည်ကြည်၏၊ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ၊ ထိုစိတ်၏ အဖြစ် အပျက်ကိုသာ ရှု၏။

အားရှိသောသောတဝိညာဉ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အသံ 'သဒ္ဒါရုံ'။ပ။ ဃာနဝိညာဉ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အနံ့ 'ဂန္ဓာရုံ'။ ဇိဝှါဝိညာဉ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အရသာ 'ရသာရုံ'။ ကာယဝိညာဉ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အတွေ့အထိ 'ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ'။ စိတ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော ဓမ္မာရုံတို့သည် အကယ်၍ စိတ်အား ထင်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်ငြားအုံ့၊ ထို ရဟန်း၏ စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မယူနိုင်ကုန်၊ ထိုရဟန်း၏ စိတ်သည် (ကိလေသာတို့နှင့်) မရောသည်သာ လျှင် ဖြစ်၏၊ တည်ကြည်၏၊ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ၊ ထိုစိတ်၏ အဖြစ်အပျက်ကိုသာ ရှု၏"ဟု (လျှောက်၏)။

(ကိလေသာတို့မှ) ထွက်မြောက်ပြီးသော အရဟတ္တဖိုလ်၊ (ကိလေသာတို့မှ) ကင်း ဆိတ်သော အရဟတ္တဖိုလ်၊ကြောင့်ကြမရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်၊ ဥပါဒါန်တို့၏ကုန်ရာ မင်္ဂ၏ အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်၊ တဏှာ၏ကုန်ရာ မင်္ဂ၏ အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်၊ စိတ်၏ မောဟမရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်သော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်သည် အာယတနတို့၏ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းကို ကောင်းစွာမြင်၍ လွတ်၏။

ကောင်းစွာ (ကိလေသာတို့မှ) လွတ်သည် ဖြစ်၍ ငြိမ်သက်သော စိတ်ရှိသော ထို ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား ပြုပြီးသော ကိစ္စကို တစ်ဖန်ပွါးများစေခြင်းမရှိ၊ ပြုဖွယ်ကိစ္စလည်း မရှိ။

တစ်ခဲနက်သော ကျောက်တောင်သည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်သော လေကြောင့် မတုန်လှုပ်သကဲ့သို့ အဆင်း 'ရူပါရုံ' အရသာ 'ရသာရုံ' အသံ 'သဒ္ဒါရုံ' အနံ့ 'ဂန္ဓာရုံ' အတွေ့ 'ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ' တို့သည်လည်းကောင်း၊ အားလုံးသော ကောင်းသော အာရုံတို့သည်လည်းကောင်း၊ မကောင်းသော အာရုံတို့သည်လည်းကောင်း သည်းခံခြင်းဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏ တည်ကြည်သော၊ (ကိလေသာတို့မှ) လွတ်သော စိတ်ကို မတုန်လှုပ်စေနိုင်ကုန်၊ (ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည်) ထိုစိတ်၏ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းကို ရှု၏။

၁၄၈–နှစ်လွှာဖိနပ်စသည်ကိုပယ်ခြင်း

၂၄၅။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် အမျိုးကောင်းသားတို့သည်အရဟတ္တဖိုလ်ကို လျှောက်ထားကုန်၏၊ မိမိကိုယ်ကို တိုက်ရိုက်အားဖြင့် မဆောင်မကြားဘဲ (ရဟန္တာ ဖြစ်ခြင်း၏) အကြောင်းကိုလည်း ပြောကြား၏။

ထိုသို့ ဖြစ်သင့်ပါလျက် အချို့သော (မင်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့သည် ရယ်ရွှင် ဖွယ် ပြုသကဲ့သို့ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ပြောကြားကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် နောက်ကာလ၌ ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်သောဏကို "သောဏ သင်သည် နူးညံ့သိမ်မွေ့၏၊သောဏ သင့်အား လွှာချင်းဖိနပ်ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် လှည်းအစီး ရှစ်ဆယ်ဝတိုက်ရသော ရွှေငွေတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်တပ်ပေါင်း ခုနစ်တပ်ကိုလည်းကောင်း၊ စွန့်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏၊ အသျှင်ဘုရား ထိုသို့ဖြစ်ပါလျက် အကျွန်ုပ်သည် လွှာချင်း ဖိနပ်ကို အကယ်၍ ဆောင်ငြားအံ့၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား "ကောင်ဋီဝသအမျိုး၌ ဖြစ်သောသောဏသည် လှည်း အစီးရှစ်ဆယ်တိုက်ရသော ရွှေငွေတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်တပ်ပေါင်း ခုနစ်တပ်ကိုလည်းကောင်း၊ စွန့်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏၊ ထိုသောဏသည် ယခုအခါ လွှာချင်းဖိနပ်တို့၌ ကပ်ငြိတွယ်တာ၏"ဟု ပြောဆိုကြကုန်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းအပေါင်းအား ခွင့်ပြုငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း သုံးဆောင်ပါအံ့၊ အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းအပေါင်းအား ခွင့်မပြုငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း မသုံးဆောင်ပါဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ လွှာချင်းဖိနပ်ကို ခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့ နှစ်လွှာဖိနပ် သုံးလွှာဖိနပ် အလွှာများသော ဖိနပ်တို့ကို မဆောင်အပ် (မစီးအပ်)၊ ဆောင်သော (စီးသော) ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁။ လှည်းအစီး ရှစ်ဆယ်၌ ဝါဟာအရေအတွက်နှင့် လေးဆယ်ရှိသည်၊ လှည်းနှစ်စီးမှာ တစ်ဝါဟ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ (အဋ္ဌကထာ)
၂။ ဆင်တပ် ခုနှစ်တပ်၌ တစ်တပ်လျှင် ခုနှစ်ကောင်ရှိသောကြောင့် ဆင်အရေအတွက် လေးဆယ့်ကိုးကောင် ရှိ၏။

♣

၁၄၉–အညိုရောင်ဖိနပ်စသည်ကိုပယ်ခြင်း

၂၄ဖ။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အလုံးစုံညိုသော အဆင်းရှိသော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ပ။ အလုံးစုံ ဝါသော အဆင်းရှိသော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ အလုံးစုံနီသော အဆင်းရှိသော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ အလုံးစုံမောင်းသော အဆင်းရှိသော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ အလုံးစုံမည်းသော အဆင်းရှိသော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ အလုံးစုံ ကင်းခြေများကျောက်ကုန်းအဆင်း 'လိမ္မော်ရောင်' ရှိသော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ အလုံးစုံ ဖက်ရွက်ရော် အဆင်းရှိသော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ချမ်း သာကို ခံစားသော လူတို့နှင့် တူကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ အလုံးစုံညိုသော အဆင်းရှိသော ဖိနပ်။ အလုံးစုံဝါသော အဆင်းရှိသော ဖိနပ်။ အလုံးစုံ နီသော အဆင်းရှိသော ဖိနပ်။ အလုံးစုံ မောင်းသော အဆင်းရှိသော ဖိနပ်။ အလုံးစုံ မည်းသော အဆင်းရှိသော ဖိနပ်။ အလုံးစုံ ကင်းခြေများကျောက်ကုန်းအဆင်း 'လိမ္မော်ရောင်' ရှိသော ဖိနပ်။ အလုံးစုံ ဖက်ရွက်ရော်အဆင်းရှိသော ဖိနပ်တို့ကို မစီးအပ်၊ စီးသောရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သည်းကြိုးညိုတပ်ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ပ။ သည်းကြိုးဝါတပ်ဖိနပ် တို့ကို စီးကုန်၏။ သည်းကြိုးနီတပ်ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ သည်းကြိုးမောင်း 'ရောင်စုံ' တပ်ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ သည်းကြိုးမဲတပ်ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ သည်းကြိုးကင်းခြေများကျောက်ကုန်းအဆင်း 'လိမ္မော် ရောင်' တပ်ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ သည်းကြိုးဖက်ရွက်ရော်အဆင်းတပ်ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားသော လူတို့နှင့်တူကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ သည်းကြိုးညိုတပ်ဖိနပ်။ သည်းကြိုးဝါတပ်ဖိနပ်။ သည်းကြိုးနီတပ်ဖိနပ်။ သည်းကြိုးမောင်းတပ်ဖိနပ်။ သည်းကြိုးမည်းတပ်ဖိနပ်။ သည်းကြိုးကင်းခြေများကျောက်ကုန်းအဆင်း 'လိမ္မော်ရောင်' တပ်ဖိနပ်။ သည်းကြိုးဖက်ရွက်ရော်အဆင်းတပ် ဖိနပ်တို့ကို မစီးအပ်၊ စီးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဖနောင့်အဖုံးတပ်သော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ပ။ ခြေသလုံးဖုံးသော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ ဖမိုးဖနောင့်ဖုံးသော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ လဲမှို့သွတ်သော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ ခါတောင်ကဲ့သို့ ပြောက်ကျားသော သည်းကြိုးတပ်သော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ ဆိတ်ကုလား ဦးချိုကဲ့သို့ သည်းကြိုးတပ်သော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ ဆိတ်မြန်မာဦးချိုကဲ့သို့ သည်းကြိုးတပ်သော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ ကင်းမြီးကောက်လက်မကဲ့သို့ သည်းကြိုးတပ်သော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ ဥဒေါင်းမွေးရင်းတို့ဖြင့် ချုပ်သော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ ဆန်းကြယ်သော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ လူတို့ သည် "ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားသောလူတို့နှင့် တူကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ် ပြပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ ဖနောင့်ဖုံးတပ်သောဖိနပ်။ ခြေသလုံးဖုံးသောဖိနပ်။ ဖမိုးဖနောင့်ဖုံးသောဖိနပ်။ လဲမှို့ သွတ်သောဖိနပ်။ ခါတောင်ကဲ့သို့ ပြောက်ကျားသော သည်းကြိုးတပ်သောဖိနပ်။ ဆိတ်ကုလား ဦးချိုကဲ့သို့ သည်းကြိုးတပ်သောဖိနပ်။ ဆိတ်မြန်မာဦးချိုကဲ့သို့ သည်းကြိုးတပ်သောဖိနပ်။ ကင်းမြီး ကောက်လက်မ ကဲ့သို့ သဲကြိုးတပ်သောဖိနပ်။ ဥဒေါင်းမွေးရင်းတို့ဖြင့် ချုပ်သောဖိနပ်။ ဆန်းကြယ်သော ဖိနပ်တို့ကို မစီးအပ်၊ စီးသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ခြေသော့်ရေ အနားပတ်သော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ပ။ ကျားရေ အနားပတ်သော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ သစ်ရေ အနားပတ်သော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ သစ်နက်ရေ အနားပတ်သော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ ဖျံရေ အနားပတ်သော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ ကြောင်ရေ အနားပတ်သော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ ရှဉ့်နက်ရေ အနားပတ်သော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ ရှူးရေ အနားပတ်သော ဖိနပ်တို့ကို စီးကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားသော လူတို့နှင့် တူကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ ခြသော့်ရေ အနားပတ်သော ဖိနပ်။ ကျားရေ အနားပတ်သောဖိနပ်။ သစ်ရေ အနား ပတ်သောဖိနပ်။ သစ်နက်ရေ အနားပတ်သောဖိနပ်။ ဖျံရေ အနားပတ်သောဖိနပ်။ ကြောင်ရေ အနားပတ်သောဖိနပ်။ ရှဉ့်နက်ရေ အနားပတ်သောဖိနပ်။ ရှူးရေ အနားပတ်သောဖိနပ်တို့ကို မစီးအပ်၊ စီးသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၅၀–အလွှာများသော ဖိနပ်ဟောင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၂၄၇။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူ ဆောင်ပြီးလျှင် နောက်လိုက်ရဟန်းတစ်ပါးနှင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ကွလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်မှ နောက်မှ အစဉ်လိုက်၏။

အလွှာများသော ဖိနပ်ကို စီးလာသော ဥပါသကာတစ်ယောက်သည် အဝေးမှပင် မြတ်စွာဘုရား ကြွလာသည်ကို မြင်၍ ဖိနပ်ချွတ်လျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍

ရှိခိုးပြီးနောက် ထိုရဟန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးကာ– " အသျှင်ဘုရား အသျှင်သည် အဘယ်ကြောင့် ကွပါသနည်း"ဟု လျှောက်၏။

ဒါယကာ ငါ၏ ခြေတို့သည် ကွဲကုန်၏ဟု (ဆို၏)။ အသျှင်ဘုရား ဖိနပ်တို့ကို ယူလော့ဟု (လျှောက်၏)။ ဒါယကာ မသင့်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အလွှာများသော ဖိနပ်တို့ကို ပယ်တော်မူ၏ဟု (ဆို၏)။ ရဟန်း ဤဖိနပ်တို့ကို ခံယူလော့ဟု (မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ အလွှာများသော ဖိနပ်ဟောင်းကို ခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့ အသစ်ဖြစ်သော အလွှာများသော ဖိနပ်တို့ကို မစီးအပ်၊ စီးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၅၁–အရံအတွင်း၌ ဖိနပ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၂၄၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လွင်တီးခေါင်၌ ဖိနပ်မစီးဘဲ စင်္ကြံသွားတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဖိနပ်မစီးဘဲ စင်္ကြံသွားတော်မူ၏ဟု မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည်လည်း ဖိနပ်မစီးဘဲ စင်္ကြံ သွားကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားနှင့် မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ဖိနပ်မစီးဘဲ စင်္ကြံသွားပါကုန်လျက် ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် ဖိနပ်စီး၍ စင်္ကြံသွားကုန်၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားနှင့် မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ဖိနပ်မစီးဘဲ စင်္ကြံသွားပါကုန်လျက် အဘယ်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်း တို့သည် ဖိနပ်စီး၍ စင်္ကြံသွားကြကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ၌ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရားနှင့် မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ဖိနပ်မစီးဘဲ စင်္ကြံသွားပါကုန်လျက် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဖိနပ်စီး၍ စင်္ကြံသွားကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့ တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရားနှင့် မထေရ်ကြီး ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ဖိနပ်မစီးဘဲ စင်္ကြံသွားပါကုန်လျက် ထို (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောဂျာ်းတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ဖိနပ်စီး၍ စင်္ကြံ သွားကုန်ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်သော ဤလူတို့သော်မှလည်း အသက်မွေးကြောင်းဖြစ်သော အတတ်၏ အကြောင်းကြောင့် ဆရာတို့၌ ရိုသေခြင်း တုံ့ဝပ်ခြင်းတူသော အသက်မွေးခြင်း ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ နေကုန် သေး၏။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့ ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်သော သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု ကြသည် ဖြစ်ကြလျက် ဆရာတို့၌လည်းကောင်း၊ ဆရာမျှလောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့၌လည်းကောင်း၊ ဥပဇ္ဈာယ်တို့၌လည်းကောင်း၊ ဥပဇ္ဈာယ်မျှလောက်ဖြစ်သော

ရဟန်းတို့၌လည်းကောင်း မရှိသေခြင်း မတုံ့ဝပ်ခြင်း တူသော အသက်မွေးခြင်း မရှိကြဘဲ နေကုန်ငြားအံ့၊ တင့်တယ်ကုန်ရာအံ့လော။

ရဟန်းတို့ ဤ (ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့ တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ ဆရာတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဆရာမျှလောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဥပဇ္ဈာယ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဥပဇ္ဈာယ်မျှလောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း ဖိနပ်မစီးဘဲ စကြီ်သွားကုန်သည်ရှိသော် ဖိနပ်စီးလျက် စကြီ်မသွားအပ်၊ စကြီ်သွားသော ထိုရဟန်းအား ဒုက္ခဒုတိယအာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အရံအတွင်း၌ ဖိနပ်မစီးအပ်၊ စီးသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဒုတိယအာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

၂၄၉။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးအား ဖဝါး၌ တံသင်းငုတ်ကဲ့သို့ အသားထွက်သော အနာ ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းကို ချီ၍ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ကို စွန့်စေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းစဉ် ဒေသစာရီ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို ချီ၍ ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စွန့်စေသည်တို့ကို မြင်တော် မူသဖြင့် ရဟန်းတို့အထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ထိုရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ဤရဟန်း၏ အနာကား အဘယ်အနာနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား ဤအသျှင်၏ ဖဝါး၌ တံသင်းငုတ်ကဲ့သို့ အသား ထွက်သော အနာပါတည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤရဟန်းကို ချီ၍ ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စွန့်စေပါကုန်၏ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ အကြင်ရဟန်းအား ခြေဖဝါးတို့သည် ကျင်နာကုန်ငြားအံ့၊ ခြေဖဝါးတို့သည် ကွဲကုန်ငြားအံ့၊ ဖဝါး၌ တံသင်းငုတ်ကဲ့သို့ အသားထွက်သော အနာဖြစ်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းတို့အား) ဖိနပ် စီးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ခြေမဆေးဘဲ ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ပေါ်သို့ တက်ကုန်၏၊ သက်ိန်းနှင့် အိပ်ရာနေရာသည် ညစ်နွမ်း 'ပျက်စီး'၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ပေါ်သို့ တက်အံ့"ဟု ဖိနပ်စီးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဥပုသ်အိမ်သို့လည်းကောင်း၊ စည်းဝေးရာအရပ်သို့လည်းကောင်း၊ သွားကုန်သည်ရှိသော် အမိုက်မှောင်၌ သစ်ငုတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆူးကိုလည်းကောင်း နင်းမိသောကြောင့် ခြေ တို့သည် ကျင်နာကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ အရံ အတွင်း၌ ဖိနပ်စီးခြင်းငှါ မီးရှူး ဆီမီး တောင်ဝှေးတို့ကို ဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၅၂–သစ်သားဖိနပ်စသည်တို့ကို ပယ်ခြင်း

၂၅၀။ တစ်ရံရောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံအခါ၌ စောစောထ၍ သစ်သား ခြေနင်းတို့ကို စီးပြီးလျှင် လွင်တီးခေါင်၌ ပြင်းပြကျယ်လောင်သောအသံ ခေါက်ခေါက်မြည်သောအသံ ရှိကုန် လျက် များစွာသော မဂ်ဖိုလ်နှင့်ဖီလာဖြစ်သောစကား 'တိရစ္ဆာနကထာ' ကို ပြောဆိုလျက် စကြီသွားကုန်၏။

ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း– မင်းနှင့်စပ်သော စကား၊ ခိုးသူနှင့်စပ်သော စကား၊ အမတ်ကြီးနှင့်စပ်သော စကား၊ စစ်သည် နှင့်စပ်သော စကား၊ ကြောက်ဖွယ်နှင့်စပ်သော စကား၊ စစ်ထိုးခြင်းနှင့်စပ်သော စကား၊ စားဖွယ်နှင့်စပ်သော စကား၊သောက်ဖွယ်နှင့်စပ်သော စကား၊ အဝတ်နှင့်စပ်သော စကား၊ အိပ်ရာနှင့်စပ်သော စကား၊ ပန်းနှင့်စပ်သော စကား၊ နံ့သာနှင့်စပ်သော စကား၊ ဆွေမျိုးနှင့်စပ်သော စကား၊ ယာဉ်နှင့်စပ်သော စကား၊ ရွာနှင့်စပ်သော စကား၊ နိဂုံးနှင့်စပ်သော စကား၊ မြို့နှင့်စပ်သော စကား၊ နယ်နှင့်စပ်သော စကား၊ မိန်းမနှင့်စပ်သော စကား၊ ယောကျာ်းနှင့်စပ်သော စကား၊ သူရဲကောင်းနှင့်စပ်သော စကား၊ လမ်းနှင့်စပ်သော စကား၊ ရေခပ်ဆိပ်နှင့်စပ်သော စကား၊ သေလွန်သူနှင့်စပ်သော စကား၊ အထွေထွေ နှင့်စပ်သော စကား၊ လောက (အကြောင်း) နှင့်စပ်သော စကား၊ သမုဒ္ဒရာ (အကြောင်း) နှင့်စပ်သော စကား၊ ကြီးပွါးခြင်း ဆုတ်ယုတ်ခြင်းနှင့်စပ်သော စကားတို့တည်း။ ပိုးငယ်ကိုလည်း နင်းမိ၍ သေစေကုန်၏၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ရဟန်းတို့ကိုလည်း သမာဓိမှ ရွှေ့စေကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံ အခါ၌ စောစောထ၍ သစ်သားခြေနင်းတို့ကို စီးပြီးလျှင် လွင်တီးခေါင်၌ ပြင်းပြကျယ်လောင်သောအသံ ခေါက်ခေါက် မြည်သောအသံ ရှိကုန်လျက် များစွာသော မဂ်ဖိုလ်နှင့်ဖီလာဖြစ်သောစကား 'တိရစ္ဆာနကထာ' ကို ပြောဆိုကုန်လျက် စကြီသွားကုန်ဘိသနည်း။

ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း။ မင်းနှင့်စပ်သော စကား၊ ခိုးသူနှင့်စပ်သော စကား။ပ။ ကြီးပွါးခြင်း ဆုတ်ယုတ်ခြင်းနှင့်စပ်သော စကားတို့တည်း။ ပိုးငယ်ကိုလည်း နင်းမိ၍ သေစေကုန်ဘိသနည်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ရဟန်းတို့ ကိုလည်း သမာဓိမှ ရွှေ့စေကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထို့နောက် ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရာအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ "ရဟန်း တို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံအခါ၌ စောစောထ၍ သစ်သားခြေနင်းတို့ကို စီးပြီးလျှင် လွင်တီးခေါင်၌ ပြင်းပြကျယ်လောင်သောအသံ ခေါက်ခေါက်မြည်သောအသံ ရှိကုန်လျက် များစွာသော မဂ်ဖိုလ်နှင့် ဖီလာဖြစ်သော စကား 'တိရစ္ဆာနကထာ' ကို ပြောဆိုကုန်လျက် စကြီသွားကြကုန်၏။

ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း– မင်းနှင့်စပ်သော စကား၊ ခိုးသူနှင့်စပ်သော စကား။ပ။ ကြီးပွါးခြင်း ဆုတ်ယုတ်ခြင်းနှင့်စပ်သော စကားတို့တည်း၊ ပိုးငယ်ကိုလည်း နင်းမိ၍ သေစေကုန်၏၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ရဟန်းတို့ကိုလည်း သမာဓိမှ ရွှေ့စေကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့ တော်မူ၍ တရားစကား ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ သစ်သားခြေနင်းတို့ ကို မစီးအပ်၊ စီးသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော်မူပြီးလျှင် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြွချီတော်မူ၏။ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြွချီတော် မူသည်ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဗာရာဏသီပြည် ဣသိပတန မည်သော မိဂဒါဝုန်တော၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားသည် သစ်သားခြေနင်းကို ပယ်တော်မူ၏"ဟု ထန်းပင်ငယ်တို့ကို ဖြတ်စေ၍ ထန်းပတ်ခြေနင်းတို့ကို စီးကုန်၏၊ ထိုထန်းပင်ငယ်တို့သည် ဖြတ်အပ်ကုန်သည်ရှိသော် ညှိုးနွမ်းကုန်၏၊ လူတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ထန်းပင်ငယ်တို့ကို ဖြတ်စေ၍ ထန်းပတ်ခြေနင်းတို့ကို စီးကုန်ဘိသနည်း၊ ထို ထန်းပင်ငယ်တို့သည် ဖြတ်အပ်ကုန်သည်ရှိသော် ညှိုးနွမ်းကုန်၏၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ဣန္ဒြေတစ်ခုရှိသော အသက်ကို အဘယ့်ကြောင့် ညှဉ်းဆဲကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

"ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ထန်းပင်ငယ်တို့ကို ဖြတ်စေ၍ ထန်းပတ်ခြေနင်းတို့ကို စီးကုန်၏၊ ထိုထန်းပင်ငယ်တို့သည် ဖြတ်အပ်ကုန်သည်ရှိသော် ညှိုးနွမ်းကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့ တော်မူ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အဘယ့်ကြောင့် (မဂ်ဖိုလ် မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောဂျားတို့သည် ထန်းပင်ငယ်တို့ကို ဖြတ်စေ၍ ထန်းပတ်ခြေနင်းတို့ကို စီးကုန်ဘိသနည်း၊ ထိုထန်းပင်ငယ်တို့သည် ဖြတ်အပ်ကုန်သည်ရှိသော် ညှိုးနွမ်းကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လူတို့သည် သစ်ပင်၌ အသက်ရှိ၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ ဤ (ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့ တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ထန်းပတ်ခြေနင်းတို့ကို မစီး အပ်၊ စီးသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားသည် ထန်းပတ်ခြေနင်းတို့ကို ပယ်တော်မူ၏"ဟု ဝါးပင်ငယ်တို့ကို ဖြတ်စေ၍ ဝါးပတ်ခြေနင်းတို့ကို စီးကုန်၏၊ ထိုဝါးပင်ငယ်တို့သည် ဖြတ်အပ်ကုန်သည် ရှိသော် ညှိုးနွမ်းကုန်၏၊ လူတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ဝါးပင်ငယ်တို့ကို ဖြတ်စေ၍ ဝါးပတ်ခြေနင်းတို့ကို စီးကုန်ဘိသနည်း၊ ထိုဝါးပင်ငယ်တို့သည် ဖြတ်အပ်ကုန်သည်ရှိသော်

ညှိုးနွမ်းကုန်၏၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်း တို့သည် ဣန္ဒြေတစ်ခုရှိသော အသက်ကို အဘယ့်ကြောင့် ညှဉ်းဆဲကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ လူတို့သည် သစ်ပင်၌ အသက်ရှိ၏ဟု မှတ်ထင်ကုန်၏။ပ။ "ရဟန်းတို့ ဝါးပတ်ခြေနင်းတို့ကို မစီးအပ်၊ စီးသော ရဟန်းအား ဒုက္ခ၌အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၁။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော် မူပြီးလျှင် ဘဒ္ဒိယမြို့သို့ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြွချီတော်မူ၏၊ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည် ကြွချီတော်မူသည်ရှိသော် ဘဒ္ဒိယမြို့သို့ ရောက်တော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဘဒ္ဒိယမြို့ မုလေးတောင်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဘဒ္ဒိယမြို့၌ နေသော ရဟန်းတို့သည် များစွာသော ခြေနင်းကို တန်ဆာဆင်ခြင်း၌ အဖန် ဖန် အားထုတ်ခြင်းနှင့် ယှဉ်ကုန်လျက် နေကုန်၏၊ မြက်ခြေနင်းကို ကိုယ်တိုင်လည်း ပြုလုပ်ကုန်၏၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပြုလုပ်စေကုန်၏။ ဖြူဆံမြက်ခြေနင်းကို ကိုယ်တိုင်လည်း ပြုလုပ်ကုန်၏၊ သူတစ်ပါး ကိုလည်း ပြုလုပ်စေကုန်၏။ ပြိတ်မြက်ခြေနင်းကို ကိုယ်တိုင်လည်း ပြုလုပ်ကုန်၏၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပြုလုပ်စေကုန်၏။ သင်ပေါင်းရွက်ဖြင့် ပြုသော ခြေနင်းကို ကိုယ်တိုင်လည်း ပြုလုပ်ကုန်၏၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပြုလုပ်စေကုန်၏။ ကမလမည်သော မြက်ဖြင့် ပြုသော ခြေနင်းကို ကိုယ်တိုင်လည်း ပြုလုပ်ကုန်၏၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပြုလုပ်စေကုန်၏။ ကမ္မလာခြေနင်းကို ကိုယ်တိုင်လည်း ပြုလုပ်ကုန်၏၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပြုလုပ်စေကုန်၏။ သင်အံ့ခြင်း အဖန်ဖန် မေးခြင်းနှင့် မြတ်သောသီလ မြတ်သောသမာဓိ မြတ်သော ပညာတို့သည် ဆိတ်သုဉ်းကုန်၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် ဘဒ္ဒိယမြို့၌ နေသော ရဟန်းတို့သည် များစွာသော ခြေနင်းကို တန်ဆာဆင်ခြင်း၌ အဖန်ဖန် အားထုတ်ခြင်းနှင့် ယှဉ်ကုန်လျက် နေကုန်ဘိသနည်း၊ မြက်ခြေနင်းကို ကိုယ်တိုင်လည်း ပြုလုပ်ကုန်ဘိသနည်း၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပြုလုပ်စေကုန်ဘိသနည်း။ ဖြူဆံမြက်ခြေနင်းကို်ကိုယ်တိုင်လည်း ပြုလုပ်ကုန်ဘိသနည်း၊ သူတစ် ပါးကိုလည်း ပြုလုပ်စေကုန်ဘိသနည်း။ ပြိတ်မြက်ခြေနင်းကို ကိုတ်တိုင်လည်း ပြုလုပ်ကုန်ဘိသနည်း၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပြုလုပ်စေကုန်ဘိသနည်း။ သင်ပေါင်းရွက်ဖြင့် ပြုသော ခြေနင်းကို ကိုယ်တိုင်လည်း ပြုလုပ်ကုန်ဘိသနည်း၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပြုလုပ်စေကုန်ဘိသနည်း။ ကမလမည်သော မြက်ဖြင့်ပြုသော ခြေနင်းကို ကိုယ်တိုင်လည်း ပြုလုပ်ကုန်ဘိသနည်း၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပြုလုပ်စေကုန်ဘိသနည်း။ ကမ္မလာ ခြေနင်းကို ကိုယ်တိုင်လည်း ပြုလုပ်ကုန်ဘိသနည်း၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပြုလုပ်စေကုန်ဘိသနည်း။ သင်အံ့ခြင်း အဖန်ဖန်မေးခြင်းနှင့် မြတ်သောသီလ မြတ်သောသမာဓိ မြတ်သောပညာတို့သည် ဆိတ်သုဉ်းကုန်ဘိ သနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ "ရဟန်းတို့ ဘဒ္ဒိယမြို့၌ နေသော ရဟန်းတို့သည် များစွာသော ခြေနင်းကို တန်ဆာဆင်ခြင်း၌ အဖန်ဖန်အား ထုတ်ခြင်းနှင့် ယှဉ်ကုန်လျက် နေကုန်၏၊ မြက်ခြေနင်းကို ကိုယ်တိုင်လည်း

ပြုလုပ်ကုန်၏၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပြုလုပ်စေကုန်၏။ပ။ သင်အံ့ခြင်း အဖန်ဖန်မေးခြင်းနှင့် မြတ်သောသီလ မြတ်သောသမာဓိ မြတ်သောပညာတို့သည် ဆိတ်သုဉ်းကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့ တော်မူ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အဘယ့်ကြောင့် ထို (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့သည် များစွာသော ခြေနင်းကို တန်ဆာဆင်ခြင်း၌ အဖန် ဖန် အားထုတ်ခြင်းနှင့် ယှဉ်ကုန်လျက် နေကုန်ဘိသနည်း၊ မြက်ခြေနင်းကို ကိုယ်တိုင်လည်း ပြုလုပ်ကုန်ဘိ သနည်း၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပြုလုပ်စေကုန်ဘိသနည်း။ပ။ သင်အံ့ခြင်း အဖန်ဖန်မေးခြင်းနှင့် မြတ်သော သီလ မြတ်သောသမာဓိ မြတ်သောပညာတို့သည် ဆိတ်သုဉ်းကုန်ဘိသနည်း၊ ရဟန်းတို့ ဤ (ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသောသူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့ တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို –

"ရဟန်းတို့ မြက်ခြေနင်း၊ ဖြူဆံမြက်ခြေနင်း၊ ပြိတ်မြက်ခြေနင်း၊ သင်ပေါင်းရွက်ဖြင့် ပြုသော ခြေနင်း၊ ကမလမည်သော မြက်ဖြင့်ပြုသော ခြေနင်း၊ ကမ္မာလာခြေနင်း၊ ရွှေဖြင့်ပြီးသော ခြေနင်း၊ ငွေဖြင့် ပြီးသော ခြေနင်း၊ ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသော ခြေနင်း၊ ကျောက်မျက်ရွှဖြင့်ပြီးသော ခြေနင်း၊ ဖလ်ဖြင့်ပြီးသော ခြေနင်း၊ ကြေးဖြူဖြင့်ပြီးသော ခြေနင်း၊ စဉ့်ဖြင့်ပြီးသော ခြေနင်း၊ သလွဲစင် 'ခဲမဖြူ'ဖြင့်ပြီးသော ခြေနင်း၊ သလွဲမည်း 'ခဲပုတ်'ဖြင့်ပြီးသော ခြေနင်း၊ ကြေးနီဖြင့်ပြီးသော ခြေနင်းတို့ကို မစီးအပ်၊ စီးသော ရဟန်း အား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ပြောင်းရွှေ့ကောင်းသော တစ်စုံတစ်ခုသော ခြေနင်းတို့ကို မစီး အပ်။ စီးသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ –

"ကျင်ကြီးသွားရာခြေနင်း၊ ကျင်ငယ်သွားရာခြေနင်း၊ သန့်သက်ရေသုံးရာခြေနင်း ဟူ၍ အမြဲတည်လျက် မပြောင်းမရွှေ့ကောင်းသော သုံးမျိုးသော ခြေနင်းတို့ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၂။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဒ္ဒိယမြို့၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော်မူပြီး လျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြွချီတော်မူ၏၊ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီလှည့်လည် ကြွချီ တော်မူသည်ရှိသော် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်၍ ထိုသာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အစိရဝတီမြစ်၌ ကူးသော နွားမတို့၏ ဦးချိုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နားရွက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ လည်ပင်းကိုလည်းကောင်း၊ မြီးထူးကိုလည်းကောင်း ကိုင်ကုန်၏။ ကျောက်ကုန်း၌လည်း တက်စီးကုန်၏၊ တပ်မက်သော စိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အင်္ဂါဇာတ်ကိုလည်း (မိမိတို့၏ အင်္ဂါ ဇာတ်ဖြင့်) တို့ထိကုန်၏၊ နွားငယ်ကိုလည်း နှစ်၍ သတ်ကုန်၏။

လူတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားသော လူတို့ကဲ့သို့ ရေကူးသော နွားမတို့၏ ဦးချိုတို့ကိုလည်း ကိုင်ကုန်ဘိ သနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏

စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်း တို့ကို –

"ရဟန်းတို့ နွားမတို့၏ ဦးချိုတို့ကို မကိုင်အပ်၊ နားရွက်တို့ကို မကိုင်အပ်၊ လည်ပင်းကို မကိုင် အပ်၊ မြီးထူးကို မကိုင်အပ်၊ ကျောက်ကုန်း၌ (တက်၍) မစီးအပ်၊ စီးသော ရဟန်းအား ဒုက္ခ၌အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ တပ်မက်သော စိတ်ဖြင့် အင်္ဂါဇာတ်ကို မတို့ထိအပ်၊ တို့ထိသော ရဟန်းအား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ နွားငယ်ကို မသတ်အပ်၊ သတ်သော ရဟန်းအား တရားအားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်အပ်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၅၃–ယာဉ်စသည်တို့ကို ပယ်ခြင်း

၂၅၃။ တစ်ရံရောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အမ, ကၠ ယောကျ်ားမောင်းနှင်သော ယာဉ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အထီး, ကၠ မိန်းမမောင်းနှင်သော ယာဉ်ဖြင့်လည်းကောင်း သွားကုန်၏။ လူတို့သည် "ဂင်္ဂါသဘင် မဟီသဘင်နှင့် တူကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ယာဉ်ဖြင့် မသွားအပ်၊ သွားသော ရဟန်းအား ဒုက္ခ၌အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်မှ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ သာဝတ္ထိ ပြည်သို့ သွားသည်ရှိသော် လမ်းခရီးအကြား၌ နာဖျားဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ခရီးလမ်းမှ သက် ဆင်း၍ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေ၏။

လူတို့သည် ထိုရဟန်းကို မြင်၍ "အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားမည် နည်း"ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ "ဒါယကာတို့ ငါသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ သွားအံ့"ဟု (ဆို၏)။ အသျှင်ဘုရား ကြွတော်မူပါ၊ သွားပါအံ့ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ဒါယကာတို့ ငါသည် မသွားနိုင်၊ နာဖျားဖြစ်၏ဟု (ဆို၏)။ အသျှင်ဘုရား ကြွတော်မူပါ၊ ယာဉ်အပေါ်သို့ တက်စီးပါလော့ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ဒါယကာတို့ မသင့်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ယာဉ်ကို ပယ်တော်မူ၏ဟု (ဆို၍) မအပ်ဟု တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိသည်ဖြစ်၍ ယာဉ်ကို မစီးဘဲနေ၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းအား ယာဉ်ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "အမကသော ယာဉ်သည် အပ်လေသလော အထီးကသော ယာဉ်သည် အပ်လေသလော"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ အထီးကသော ယာဉ်ကိုလည်းကောင်း လက်ဆွဲယာဉ်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးအား လှည်းဆောင့်သဖြင့် ပြင်းစွာ ကိုယ်မချမ်းသာခြင်း

ဖြစ်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ထမ်းစင်ကိုလည်းကောင်း သန်လျင်းကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၅၄–မြင့်သောနေရာ မြတ်သောနေရာတို့ကို ပယ်ခြင်း

၂၅၄။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မြင့်သောနေရာ မြတ်သောနေရာတို့ကို ဆောင်ယူ သုံးစွဲကုန်၏။ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း –

မြင့်လွန်းသောနေရာ၊[1] ပလ္လင်၊[2] မွေးရှည်ကော်ဇောကြီး၊ ဆန်းကြယ်သော သားမွေးအခင်း၊ ဖြူသော သားမွေးအခင်း၊ ပန်းပြောက်ခြယ် သားမွေးအခင်း၊ လဲသွပ်အခင်း၊ ရုပ်ပုံခြယ်သားမွေးအခင်း၊ တစ်ဖက် မွေးရှိအခင်း၊ နှစ်ဖက်မွေးရှိအခင်း၊ ရွှေချည်ထိုးအခင်း၊ ပိုးချည်အခင်း၊ သားမွေးအခင်းကြီး၊ ဆင်ကုန်းနှီး၊ မြင်းကုန်းနှီး၊ ရထားခင်းနှီး၊ သစ်နက်ရေအခင်း၊ ဝံပိုင့်ရေအခင်း၊ (နီသော) မျက်နှာကြက်နှင့် အုံးနီနှစ်ဖက် ရှိ နေရာတို့တည်း။

ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်သော လူတို့သည် မြင်၍ "ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားသော လူတို့နှင့် တူကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ မြင့်သောနေရာ မြတ်သောနေရာတို့ကို မဆောင်ယူ မသုံး စွဲအပ်ကုန်။ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း –

မြင့်လွန်းသောနေရာ၊ ပလ္လင်၊ မွေးရှည်ကော်ဇောကြီး၊ ဆန်းကြယ်သော သားမွေးအခင်း၊ ဖြူသော သားမွေးအခင်း၊ ပန်းပြောက်ခြယ် သားမွေးအခင်း၊ လဲသွပ်အခင်း၊ ရုပ်ပုံခြယ် သားမွေးအခင်း၊ တစ်ဖက်မွေး ရှိအခင်း၊ နှစ်ဖက်မွေးရှိအခင်း၊ ရွှေချည်ထိုးအခင်း၊ ပိုးချည်အခင်း၊ သားမွေးအခင်းကြီး၊ ဆင်ကုန်းနှီး၊ မြင်းကုန်နှီး၊ ရထားခင်းနှီး၊ သစ်နက်ရေအခင်း၊ ဝံပိုင့်ရေအခင်း၊ (နီသော) မျက်နှာကြက်နှင့် အုံးနီနှစ်ဖက်ရှိ နေရာတို့တည်း။ (ဤသည်တို့ကို) ဆောင်ယူ 'သုံးစွဲ'သော ရဟန်းအား ဒုက္ခဉ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

၁။ မြတ်စွာဘုရားလက်ရှစ်သစ် ပမာဏလွန်သော အခြေရှိသော ညောင်စောင်းအင်ပျဉ်။
၂။ ခြေထောက်တို့၌ သားရဲရုပ်တပ်သော နေရာ။

♣

၁၅၅–သားရေအားလုံးကို ပယ်တော်မူခြင်း

၂၅၅။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားသည် မြင့်သောနေရာ မြတ်သောနေရာတို့ကို ပယ်တော်မူ၏"ဟု ခြသေ့ရေ ကျားရေ သစ်ရေဟု ဆိုအပ်သော သားရေကြီးတို့ကို ဆောင်ယူ 'သုံးစွဲ'ကုန်၏။

ထိုအရေတို့ကို ညောင်စောင်းနှင့် အညီအမျှ ဖြတ်ကုန်၏၊ အင်းပျဉ်နှင့် အညီအမျှလည်း ဖြတ်ကုန်၏၊ ညောင်စောင်းအတွင်း၌လည်း ခင်းကုန်၏၊ ညောင်စောင်း၏ အပြင်၌လည်း ခင်းကုန်၏၊ အင်းပျဉ် အတွင်း၌လည်း ခင်းကုန်၏၊ အင်းပျဉ်၏ အပြင်၌လည်း ခင်းကုန်၏။

ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်ကုန်သော လူတို့သည် မြင်၍ "ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားသော လူတို့နှင့် တူကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ ခြေသေ့ရေ ကျားရေ သစ်ရေဟု ဆိုအပ်သော သားရေကြီးတို့ကို မဆောင်ယူ 'မသုံးစွဲ' အပ်ကုန်၊ ဆောင်ယူ 'သုံးစွဲ'သော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားသည် သားရေကြီးတို့ကို ပယ်တော်မူ၏"ဟု နွားရေ တို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ ထိုနွားရေတို့ကို ညောင်စောင်းနှင့် အညီအမျှ ဖြတ်ကုန်၏၊ အင်းပျဉ်နှင့် အညီ အမျှလည်း ဖြတ်ကုန်၏၊ ညောင်စောင်းအတွင်း၌လည်း ခင်းကုန်၏။ ညောင်စောင်း၏ အပြင်၌လည်း ခင်းကုန်၏၊ အင်းပျဉ်အတွင်း၌လည်း ခင်းကုန်၏၊ အင်းပျဉ်၏ အပြင်၌လည်း ခင်းကုန်၏။

ယုတ်ညံ့သော ရဟန်းတစ်ပါးသည် ယုတ်ညံ့သော ဥပါသကာ၏ အိမ်သို့ကပ်သော ဆရာဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုယုတ်ညံ့သော ရဟန်းသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် ထိုယုတ်ညံ့သော ဥပါသကာ၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ၌ ထိုယုတ်ညံ့သော ဥပါသကာသည် ထိုယုတ်ညံ့သော ရဟန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုယုတ်ညံ့သော ရဟန်းကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။

ထိုအခါ ထိုယုတ်ညံ့သော ဥပါသကာအား နုနယ်လှပ၍ ရှုချင်စဖွယ် စိတ်ကြည်လင်ဖွယ်ကို ဖြစ်စေ တတ်သော ကျားသစ်ငယ်ကဲ့သို့ ပြောက်ကျားသော နို့စို့နွားငယ်သည် ရှိ၏။

ထိုအခါ ထိုယုတ်ညံ့သော ရဟန်းသည် ထိုနို့စို့နွားငယ်ကို တစိမ့်စိမ့် ကြည့်ရှု၏။ ထိုအခါ ထို ယုတ်ညံ့သော ဥပါသကာသည် ထိုယုတ်ညံ့သော ရဟန်းကို "အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် အဘယ့်ကြောင့် နို့စို့နွားငယ်ကို တစိမ့်စိမ့် ရှုပါသနည်း"ဟု လျှောက်၏။ ဒါယကာ ဤနို့စို့နွားငယ်၏ အရေကို ငါအလိုရှိ၏ဟု (ပြောဆို၏)။ ထိုအခါ ထိုယုတ်ညံ့သော ဥပါသကာသည် ထိုနို့စို့နွားငယ်ကို သတ်၍ အရေ ကို ခွါပြီးလျှင် ထိုယုတ်ညံ့သော ရဟန်းအား ပေးလှူ၏။

ထိုအခါ ထိုယုတ်ညံ့သော ရဟန်းသည် ထိုအရေကို ဒုကုဋ္ဌသင်္ကန်းဖြင့် ဖုံးအုပ်၍ သွား၏။ ထိုအခါ သားကို ခင်မင်သော ထိုအမိနွားမကြီးသည် ထိုယုတ်ညံ့သော ရဟန်း၏ နောက်မှ နောက်မှ အစဉ် လိုက်၏။ ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် အဘယ့်ကြောင့် ဤနွားမကြီးသည် သင်၏ နောက်မှ နောက်မှ အစဉ် တစိုက် လိုက်ဘိသနည်း"ဟု မေးကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ ငါသည်လည်း "အဘယ့်ကြောင့် ဤနွားမကြီးသည် ငါ၏ နောက်မှ နောက်မှ အစဉ် တစိုက် လိုက်သည်ကို မသိ"ဟု ပြောဆို၏။ ထိုအခါ ထိုယုတ်ညံ့သော ရဟန်း၏ ဒုကုဋ္ဌသင်္ကန်းသည် သွေးဖြင့် လိမ်းကျံ၏။ ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် သင်သည် ဤဒုကုဋ္ဌသင်္ကန်းကို အသို့ပြုသနည်း"ဟု မေးကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုယုတ်ညံ့သော ရဟန်းသည်

ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ငါ့သျှင် သင်သည် သူ၏အသက်ကို သတ်ခြင်း၌ ဆောက်တည်စေဘိသလောဟု မေးကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ဆောက်တည်စေပါ၏ဟု (ပြောဆို၏)။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် သူ၏ အသက်ကို သတ်ခြင်း၌ ဆောက်တည်စေဘိသနည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် သူ၏ အသက်သတ်ခြင်းကို ကဲ့ရဲ့ အပ်သည် မဟုတ်ပါလော၊ သူ၏ အသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကို ချီးမွမ်းအပ်သည် မဟုတ် ပါလော"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် ထိုယုတ်ညံ့သော ရဟန်းကို "ရဟန်း သင်သည် သူ့အသက်သတ်ခြင်း၌ ဆောက်တည်စေ၏ ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောဂျား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်း၌ ဆောက်တည်စေဘိသနည်း၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သောယောဂျား ငါသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် သူ့အသက်သတ်ခြင်းကို ကဲ့ရဲ့ အပ်သည် မဟုတ်ပါလော၊ သူ့အသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကို ချီးမွမ်းအပ်သည် မဟုတ်ပါလော။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောဂျား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်။ပ။ ကဲ့ရဲ့ တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် "ရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်း၌ မဆောက်တည်စေအပ်၊ ဆောက်တည်စေသော ရဟန်းအား တရားအားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်အပ်၏။ ရဟန်းတို့ နွားရေကို မဆောင်ယူ 'မသုံးစွဲ' အပ်၊ ဆောင်ယူသုံးစွဲသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏၊ ရဟန်းတို့ တစ်စုံတစ်ခုသော အရေကို မဆောင် ယူ 'မသုံးစွဲ' အပ်၊ ဆောင်ယူ 'သုံးစွဲ'သော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၅၆–လူတို့၏ ဥစ္စာကို ခွင့်ပြုခြင်းစသည်

၂၅၆။ ထိုစဉ်အခါ လူတို့သည် ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်တို့ကို သားရေဖြင့် ဖွဲ့ယှက်မွမ်းမံထားကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိသည် ဖြစ်၍ မထိုင်ကုန်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ လူတို့၏ ဥစ္စာကို ထိုင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ အိပ်ခြင်းငှါ ခွင့်မပြု"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကျောင်းတို့ကို သားရေကြိုးတို့ဖြင့် ဖွဲ့ချည်ထားကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိသည်ဖြစ်၍ မထိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ နံရံကို ပတ်၍ ဖွဲ့ချည်ကာမျှကို (မှီ၍) ထိုင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဖိနပ်စီး၍ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ် ချမ်းသာကို ခံစားသော လူတို့နှင့် တူကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ဖိနပ်စီးလျက် ရွာတွင်းသို့ မဝင်အပ်၊ ဝင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နာဖျားဖြင့်၊ ဖိနပ်နှင့် ကင်း၍ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ခြင်းငါ့ မစွမ်းနိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းသည် ဖိနပ်စီး လျက် ရွာတွင်းသို့ ဝင်ခြင်းငါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၅၇–သောဏကုဋိကဏ္ဏဝတ္ထု

၂၅၇။ ထိုအခါ မဟာကစ္စည်းသည် အဝန္တီတိုင်း ကုရုဃရမြို့ပပတကတောင်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကုဋေထိုက်သော နားတန်ဆာကို ဝတ်ဆင်သောသောဏမည်သော ဥပါသကာသည် အသျှင် မဟာကစ္စည်း၏ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ကုဋေထိုက်သော နားတန်ဆာကို ဝတ်ဆင်သောသောဏမည်သော ဥပါသကာသည် အသျှင်မဟာကစ္စည်းထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ အသျှင်မဟာကစ္စည်း ကို "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဘုရား ဟောတော်မူအပ်သော တရားတော်ကို ထိုက်သည်အား လျော်စွာ သိပါ၏၊ (ထိုသို့ သိရသည့်အတိုင်း) လူ့ဘောင်၌ နေသူသည် စင်စစ်ပြည့်စုံ စင်ကြယ်၍ ခရုသင်း ပွတ်သစ်နှင့်တူသော ဤမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငါ့ မလွယ်ကူပါ။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်လိုပါသည်။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးတော်မူပါ"ဟု (လျှောက်၏)။

သောဏ အသက်ထက်ဆုံး တစ်ယောက်တည်းသာ အိပ်ရသော တစ်ထပ်တည်းသာ စားရသော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငါ့ ခဲယဉ်း၏၊သောဏ တိုက်တွန်း၏၊ သင်သည် ထိုလူ့ဘောင်၌သာလျှင် လူဖြစ်လျက် (ဥပုသ်နေ့စသော) အခါကာလအားလျော်စွာ တစ်ယောက်တည်းသာ အိပ်ရသော တစ်ထပ် တည်းသာ စားရသော ဘုရား၏ အဆုံးအမဟုဆိုအပ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လော့ဟု ပြောဆို၏။ ထိုအခါ ကုဋေထိုက်သော နားတန်ဆာကို ဝတ်ဆင်သောသောဏ ဥပါသကာ၏ ရဟန်းပြုအံ့ဟု အားထုတ်ခြင်းသည် ငြိမ်း၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ကုဋေထိုက်သော နားတန်ဆာကို ဝတ်ဆင်သောသောဏ ဥပါသကာသည်။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ကုဋေထိုက်သော နားတန်ဆာကို ဝတ်ဆင်သောသောဏ ဥပါသကာသည် အသျှင် မဟာကစ္စည်းထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ အသျှင်မဟာကစ္စည်းကို "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဘုရား ဟောတော်မူအပ်သော တရားတော်ကို ထိုက်သည့် အားလျော်စွာ သိပါ၏၊ (ထိုသို့

သိရသည့်အတိုင်း) လူ့ဘောင်၌ နေသူသည် စင်စစ် ပြည့်စုံစင်ကြယ်၍ ခရုသင်းပွတ်သစ်နှင့်တူသော ဤမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငါ့ မလွယ်ကူပါ။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်လိုပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ရှင်ရဟန်း ပြုပေးတော်မူပါ"ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကစ္စည်းသည် ကုဋေထိုက်သော နားတန်ဆာကို ဝတ်ဆင်သောသောဏာ ဥပါသကာကို ရှင်ပြုပေးလေ၏။ ထိုအခါ၌ အဝန္တီတိုင်း ဒဏ္ဍိဏာပထဇနပုဒ်သည် ရဟန်းနည်းပါး၏၊ ထို အခါ၌ အသျှင်မဟာကစ္စည်းသည် သုံးနှစ်လွန်သဖြင့် ငြိုငြင်ပင်ပန်းစွာ ထိုထိုအရပ်မှ တစ်ကျိပ်အစုရှိသော ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် အသျှင်သောဏာကို ပဋ္ဌင်းခံပေး၏။

၁၅၈–မဟာကစ္စည်း၏ ဆုငါးပါးကို ပြခြင်း

ထိုအခါ ဝါကျွတ်၍ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာနေသော အသျှင်သောဏာအား "ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သဘောရှိသော ရူပကာယကျေးဇူး ဤသို့သဘောရှိသော ဓမ္မကာယကျေးဇူး ရှိတော်မူ၏ဟု ငါသည် ကြားဖူးရုံသာတည်း၊ ငါသည် မျက်မှောက်ထင်ထင် မမြင်ဖူးပေ၊ အကယ်၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ငါ့ကို ခွင့်ပြုငြားအုံ့၊ ငါသည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသောတရား တို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငါ့ သွားအုံ့"ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ အသျှင်သောဏာသည် ညချမ်းအခါ၌ ကိန်းအောင်းရာမှထ၍ အသျှင်မဟာကစ္စည်းထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် အသျှင်မဟာကစ္စည်းကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ထိုင်ကာ အသျှင်မဟာကစ္စည်းကို "အသျှင်ဘုရား ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ကပ်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာနေသော အကျွန်ုပ်အား ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် 'ဤသို့ သဘောရှိသော ရူပကာယကျေးဇူး, ဤသို့သဘောရှိသော ဓမ္မကာယကျေးဇူး ရှိတော်မူ၏'ဟု ငါသည် ကြားဖူးရုံသာတည်း၊ ငါသည် မျက်မှောက်ထင်ထင် မမြင်ဖူးပေ၊ အကယ်၍ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် ငါ့ကို ခွင့်ပြုငြားအုံ့၊ ငါသည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသောတရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငါ့ သွားအုံ့ဟု စိတ်အကြံဖြစ်ပါသည်။

အသျှင်ဘုရား အကယ်၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အကျွန်ုပ်ကို ခွင့်ပြု ငြားအုံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသောတရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား ကို ဖူးမြော်ခြင်းငါ့ သွားပါအုံ့"ဟု (လျှောက်၏)။

သောဏ ကောင်းစွ ကောင်းစွ၊သောဏ သင်သည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငါ့ သွားလေလော့။သောဏ သင်သည် ရှုချင်ဖွယ်ရှိသော ကြည်ညိုဖွယ်ရှိသော ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေရှိသော ငြိမ်သက်သော စိတ်နှလုံးရှိတော်မူသော မြတ်သောပညာ

မြတ်သောတည်ကြည်ခြင်းသို့လည်း ရောက်တော်မူပြီးသော ယဉ် ကျေးသည့် နှလုံးတော်လည်းရှိသော စောင့်စည်းသည့် သီတင်းသီလလည်း ရှိတော်မူသော အားထုတ်အပ်သည့် ဝီရိယနှင့်လည်း ရှိတော်မူသော မကောင်းမှုမှလည်း ကင်းတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော် ရလတ္တံ့။

သောဏ ထိုသို့သွားပြီးလျှင် သင်သည် "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ အသျှင်မဟာ့ကစ္စည်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးပါ၏"ဟု ငါ၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးလေလော့။ ဤသို့လည်း လျှောက်ထားလေဦး။

(၁) "အသျှင်ဘုရား အဝန္တီတိုင်း ဒက္ခိဏာပထဇနပုဒ်သည် ရဟန်းနည်းပါးပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် သုံးနှစ်လွန်သဖြင့် ငြိုငြင်ပင်ပန်းစွာ ထိုထိုအရပ်မှ တစ်ကျိပ်အစုရှိသော ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေပြီး လျှင် ရဟန်းအဖြစ်ကို ရပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အဝန္တီတိုင်း ဒက္ခိဏာပထဇနပုဒ်၌ နည်းသော ဂိုဏ်းဖြင့် ဥပသမ္ဘဒက်ကို ခွင့်ပြုတော်မူမည်လည်း မသိ။

(၂) "အသျှင်ဘုရား အဝန္တီတိုင်း တောင်ပိုင်းနယ်၌ အထက်သို့ စုန့်စုန့်တက်၍ မည်းနက်သည့် နွားခွါရာ 'ခရောင်း' မြေသည် ကြမ်းတမ်းပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အဝန္တီတိုင်း တောင်ပိုင်းနယ်၌ အလွှာ များသော ဖိနပ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူမည်လည်း မသိ။

(၃) "အသျှင်ဘုရား အဝန္တီတိုင်း တောင်ပိုင်းနယ်၌ လူတို့သည် ရေချိုးခြင်းကို အလေးပြုပါကုန်၏။ ရေဖြင့် စင်ကြယ်ကုန်၏ဟု အယူရှိပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အဝန္တီတိုင်း တောင်ပိုင်းနယ်၌ မပြတ် ရေချိုးခြင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူမည်လည်း မသိ။

(၄) "အသျှင်ဘုရား အဝန္တီတိုင်း တောင်ပိုင်းနယ်၌ သိုးရေ ဆိတ်ရေ သမင်ရေ ဟူသော သားရေ တို့ကို ခင်းပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ဥပမာအားဖြင့် မဏ္ဍိမတိုင်း ဧနပုဒ်တို့၌ ပြိတ်မြက်ဖြင့် ရက်သော ဖျာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မြားမြက်ဖြင့် ရက်သော ဖျာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သင်ဖြင့် ရက်သော ဖျာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပိတ်ထည် မြက်ဖြင့် ရက်သော ဖျာတို့ကိုလည်းကောင်း ခင်းကုန်သကဲ့သို့ အသျှင်ဘုရား ဤအတူသာလျှင် အဝန္တီတိုင်း တောင်ပိုင်းနယ်၌ သိုးရေ ဆိတ်ရေ သမင်ရေဟူသော သားရေတို့ကို ခင်းပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အဝန္တီတိုင်း တောင်ပိုင်းနယ်၌ သိုးရေ ဆိတ်ရေ သမင်ရေဟူသော သားရေ အခင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူမည်လည်း မသိ။

(၅) အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ၌ လူတို့သည် သိမ်အပသို့ သွားသော ရဟန်းတို့အား 'ဤမည်သော ရဟန်းအား ဤသက်နံ့ကို လျှူပါကုန်၏'ဟု သက်နံ့လျှူပါကုန်၏၊ ထိုသီတင်းသုံးဖော်ရဟန်းတို့သည် လာ၍ 'ငါ့သျှင်တို့ ဤမည်သော လူတို့သည် သင့်အား သက်နံ့လျှု၏'ဟု ပြောကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် 'ငါတို့အား စွန့်ခြင်း ဝိနည်းကံ မဖြစ်စေလင့်'ဟု (မှတ်၍) မအပ်ဟု တွေးတောမူ 'သံသယကုက္ကစ္စ' ရှိသည် ဖြစ်၍ မခံယူပါကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သက်နံ့၌ အပ်သော ပရိယာယ်ကို ဟောကြားတော်မူမည်လည်း မသိဟု လျှောက်ထားလေဦး"ဟု (မှာလိုက်၏)။

"ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား"ဟု အသျှင်သောဏသည် အသျှင်မဟာကစ္စည်းအား ဝန်ခံ၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ အရှိအသေပြုကာ အိပ်ရာနေရာကို သိမ်းဆည်း၍ သပိတ်သက်နံ့ကို

ယူလျက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဖဲသွားလေ၏၊ အစဉ်အတိုင်း သွားသည်ရှိသော် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိတ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း ဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ ဤအာဂန္တုရဟန်းအတွက် နေရာခင်း လော့"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် "မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို 'အာနန္ဒာ ဤအာဂန္တုရဟန်းအတွက် နေရာခင်းလော့'ဟု စေခိုင်းတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းနှင့်အတူ တစ်ခုတည်းသော ကျောင်း၌ နေခြင်းငါ့ အလိုရှိ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်သောဏနှင့်အတူ တစ်ခုတည်းသော ကျောင်း 'ဂန္ဓကုဋီ' ၌ နေခြင်းငါ အလိုရှိ၏"ဟု (အောက်မေ့၍) မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရာ (ဂန္ဓကုဋီ) ကျောင်း၌ အသျှင်သောဏအား နေရာကို ခင်းပေး၏။

၂၅၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်နက်သည့်တိုင်အောင် လွင်တီးခေါင်၌ (အချိန်ကို) လွန်စေကာ့ကျောင်းတော်သို့ ဝင်တော်မူ၏။ အသျှင်သောဏသည်လည်း ညဉ့်နက်သည်တိုင်အောင် လွင်တီးခေါင်၌ (အချိန်ကို) လွန်စေကာ ကျောင်းသို့ ဝင်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံအခါ၌ ထတော်မူ၍ အသျှင်သောဏကို "ရဟန်း ရွတ်ဆိုရန် တရားသည် သင့်ဉာဏ်ကို ထင်စေလော့"ဟု တိုက်တွန်းတော်မူ၏။

"ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား"ဟု ဆို၍ အသျှင်သောဏသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် အဌကဝဂ်၌ပါသော (ကာမသုတ်စသော) သုတ်အားလုံးတို့ကို အသံဖြင့် ရွတ်ဆို၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်သောဏ၏ သာယာစွာ ရွတ်ဆိုသည့်အဆုံး၌ ကောင်းချီးခေါ်တော်မူ၏။

ရဟန်း ကောင်းစွ၊ ကောင်းစွ၊ ရဟန်း သင်သည် အဌကဝဂ်၌ ပါသော (ကာမသုတ်စသော) သုတ် အားလုံးတို့ကို စင်စစ်အားဖြင့် ကောင်းစွာ သင်ထားပေ၏၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းထားပေ၏၊ ကောင်းစွာ ဆောင်ထား ပေ၏၊ (ဌာန်ကရိဏီးစသည်ပြည့်စုံသဖြင့်) ကောင်းသော စကားသံနှင့်လည်း ပြည့်စုံပေ၏၊ သန့်ရှင်းသော အပြစ်လည်း မရှိ, လိမ့်လဲခြင်းလည်း မရှိသော အနက်ကို သိစေတတ်သော စကားနှင့်လည်း ပြည့်စုံပေ၏၊ ရဟန်း သင်သည် ဝါအဘယ်မျှရှိပြီနည်း"ဟု မေးတော်မူရာ "မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်သည် တစ်ဝါသာ ရှိပါသေး၏"ဟု (လျှောက်၏)။

ရဟန်း သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ကြာမြင့်မှ ရဟန်းပြုသနည်းဟု မေးတော်မူရာ "အသျှင် ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်ကိုမြင်သည်ကား ကြာမြင့်ပါပြီ၊ ထိုသို့ပင် မြင်ပါသော်လည်း လူ့ဘောင်၌ နေသောသူတို့သည် ကျဉ်းမြောင်းကုန်၏၊ များသော ကိစ္စရှိကုန်၏၊ များသော ပြုဖွယ် ရှိကုန်၏"ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းကို သိတော်မူ၍–

"လောက၌ သူတော်ကောင်းဖြစ်သော သူသည် အပြစ်ကို မြင်၍ ဥပဓိကင်းသော နိဗ္ဗာန်တရားကို သိသောကြောင့် မကောင်းမှု၌ မမွေ့လျော်၊ စင်ကြယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သာသနာတော်၌ မွေ့လျော်၏" ဟူသော ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အသျှင်သောဏသည် မြတ်စွာဘုရားသည် "ငါ့ကို ဝမ်းမြောက်စွာ စကားပြောတော်မူ၏၊ ဤ အခါကား ငါ၏ (ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ) မှာလိုက်သော သတင်းစကားကို (လျှောက်ထားရန်) အချိန်တန်ပြီ"ဟု နေရာမှ ထ၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်ကာ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့၌ ဦးခိုက်၍ ဤသို့ (လျှောက်၏)။

"အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြစ်သော အသျှင်မဟာကစ္စည်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးပါ၏၊ ဤသို့လည်း လျှောက်ထားလိုက်ပါ၏။

'အသျှင်ဘုရား အဝန္တီတိုင်း တောင်ပိုင်းနယ်သည် ရဟန်းနည်းပါးပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် သုံးနှစ်လွန်သဖြင့်ငြင်ငင်ပန်းစွာ ထိုထိုအရပ်မှ တစ်ကျိပ်အစုရှိသော ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေပြီးမှ ရဟန်း အဖြစ်ကို ရပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အဝန္တီတိုင်း တောင်ပိုင်းနယ်၌ နည်းသော ဂိုဏ်းဖြင့် ဥပသမ္ဘဒကံကို ခွင့်ပြုတော်မူမည်လည်း မသိ။

အသျှင်ဘုရား အဝန္တီတိုင်း တောင်ပိုင်းနယ်၌ အထက်သို့ စုန့်စုန့်တက်၍ မည်းနက်သည့် နွားခွါရာ 'ခရောင်း' မြေသည် ကြမ်းတမ်းပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အဝန္တီတိုင်း တောင်ပိုင်းနယ်၌ အလွှာများသော ဖိနပ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူမည်လည်း မသိ။

အသျှင်ဘုရား အဝန္တီတိုင်း တောင်ပိုင်းနယ်၌ လူတို့သည် ရေချိုးခြင်းကို အလေးပြုပါကုန်၏၊ ရေဖြင့် စင်ကြယ်၏ဟု အယူရှိပါကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အဝန္တီတိုင်း တောင်ပိုင်းနယ်၌ မပြတ်ရေချိုးခြင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူမည်လည်း မသိ။

အသျှင်ဘုရား အဝန္တီတိုင်း တောင်ပိုင်းနယ်၌ သိုးရေ ဆိတ်ရေ သမင်ရေဟူသော သားရေတို့ကို ခင်းပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ဥပမာအားဖြင့် မဏ္ဍိမတိုင်းဇနပုဒ်၌ ပြိတ်မြက်ဖြင့်ရက်သော ဖျာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မြားမြက်ဖြင့်ရက်သော ဖျာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သင်ဖြင့်ရက်သော ဖျာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပိတ် ထည်မြက်ဖြင့် ရက်သော ဖျာတို့ကိုလည်းကောင်း ခင်းကုန်သကဲ့သို့ အသျှင်ဘုရား ဤအတူသာလျှင် အဝန္တီတိုင်း တောင်ပိုင်းနယ်၌ သိုးရေ ဆိတ်ရေ သမင်ရေဟူသော သားရေတို့ကို ခင်းပါကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် အဝန္တီတိုင်း တောင်ပိုင်းနယ်၌ သိုးရေ ဆိတ်ရေ သမင်ရေဟူသော သားရေအခင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူမည်လည်း မသိ။

အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ၌ လူတို့သည် သိမ်အပသို့ သွားသော ရဟန်းတို့အား 'ဤမည်သော ရဟန်းအား ဤသက်နံ်းကို လှူပါကုန်၏'ဟု သက်နံ်းလှူပါကုန်၏၊ ထိုသီတင်းသုံးဖော် ရဟန်းတို့သည် လာ၍ 'ငါ့သျှင်တို့ ဤမည်သော လူတို့သည် သင့်အား သက်နံ်းလှူ၏'ဟု ပြောကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် 'ငါတို့အား စွန့်ခြင်းဝိနည်းကံ မဖြစ်စေလင့်'ဟု (မှတ်၍) မအပ်ဟု တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' ရှိသည် ဖြစ်၍ မခံယူပါကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သက်နံ်း၌ အပ်သော ပရိယာယ်ကို ဟောကြားတော်မူမည်လည်း မသိ"ဟု (လျှောက်လိုက်ပါ၏ဟူ၍) လျှောက်၏။

၂၅၉။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရာသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို (မိန့်တော်မူ၏)။ "ရဟန်းတို့ အဝန္တီတိုင်း တောင်ပိုင်းနယ်သည် ရဟန်းနည်းပါး၏၊ ရဟန်း တို့ အလုံးစုံသော ပစ္စန္တရစ်ဇနပုဒ်တို့၌ ဝိနည်းမိုရ်လျှင် ငါးယောက်မြောက်သော ဂိုဏ်းဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံခြင်းကို ခွင့်ပြု၏။

ထိုစကားရပ်၌ ပစ္စန္တရစ်ဧနပုဒ်တို့ ဟူသည် အရှေ့မျက်နှာအရပ်၌ ဂဇင်္ဂလမည်သော နိဂုံးရှိ၏၊ ထိုနိဂုံး၏ အပြင်ဘက်မှ အင်ကြင်းပင်ကြီး ရှိ၏၊ ထိုအင်ကြင်းပင်ကြီးမှ ပြင်ဘက်ကား ပစ္စန္တရစ်ဧနပုဒ်တို့ တည်း၊ အတွင်းကား မဏ္ဍိမတိုင်းတည်း။

အရှေ့တောင်အရပ်၌ သလ္လာဝတီမည်သော မြစ်ရှိ၏၊ ထိုသလ္လာဝတီမြစ်မှ ပြင်ဘက်ကား ပစ္စန္တရစ် ဧနပုဒ်တည်း၊ အတွင်းကား မဏ္ဍိမတိုင်းတည်း။

တောင်မျက်နှာအရပ်၌ သေတကဏ္ဍိက မည်သော နိဂုံး ရှိ၏၊ ထိုနိဂုံးမှ ပြင်ဘက်ကား ပစ္စန္တရစ် ဧနပုဒ်တည်း၊ အတွင်းကား မဏ္ဍိမတိုင်းတည်း။

အနောက်မျက်နှာအရပ်၌ ထူနမည်သော ပုဏ္ဏားရွာ ရှိ၏၊ ထိုရွာမှ ပြင်ဘက်ကား ပစ္စန္တရစ်ဧနပုဒ် တည်း၊ အတွင်းကား မဏ္ဍိ မတိုင်းတည်း။

မြောက်မျက်နှာအရပ်၌ ဥသီရဒ္ဓဧမည်သော တောင်ရှိ၏၊ ထိုတောင်မှ ပြင်ဘက်ကား ပစ္စန္တရစ်ဧနပုဒ် တည်း၊ အတွင်းကား မဏ္ဍိမတိုင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသို့သဘောရှိသော ပစ္စန္တရစ်ဧနပုဒ်တို့၌ ဝိနည်းမိုရ်လျှင် ငါးယောက်မြောက်သော ဂိုဏ်းဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံခြင်းကို ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ အဝန္တိတိုင်း တောင်ပိုင်းနယ်၌ အထက်သို့ စုန်စုန်တက်၍ မည်းနက်သည့် နွားခွါရာ 'ခရောင်း' မြေသည် ကြမ်းတမ်း၏၊ ရဟန်းတို့ အလုံးစုံသော ပစ္စန္တရစ်ဧနပုဒ်၌ အလွှာများသော ဖိနပ်ကို ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ အဝန္တိတိုင်း တောင်ပိုင်းနယ်၌ လူတို့သည် ရေချိုးခြင်းကို အလေးပြုကြကုန်၏၊ ရေဖြင့် စင်ကြယ်၏ဟု အယူရှိကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ အလုံးစုံသော ပစ္စန္တရစ်ဧနပုဒ်တို့၌ မပြတ်ရေချိုးခြင်းကို ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ အဝန္တိတိုင်း တောင်ပိုင်းနယ်၌ သိုးရေ ဆိတ်ရေ သမင်ရေဟူသော သားရေတို့ကို ခင်းကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မဏ္ဍိမတိုင်းဧနပုဒ်တို့၌ ပြိတ်မြက်ဖြင့်ရက်သော ဖျာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မြားမြက်ဖြင့်ရက်သော ဖျာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သင်ဖြင့် ရက်သော ဖျာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပိတ်ထည် မြက်ဖြင့် ရက်သော ဖျာတို့ကိုလည်းကောင်း ခင်းကုန်သကဲ့သို့၊ ရဟန်းတို့ ဤအတူသာလျှင် အဝန္တိတိုင်း တောင်ပိုင်း နယ်၌ သိုးရေ ဆိတ်ရေ သမင်ရေ ဟူသော သားရေတို့ကို ခင်းကုန်၏၊ရဟန်းတို့အလုံးစုံသော ပစ္စန္တရစ် ဧနပုဒ်တို့၌ သိုးရေ ဆိတ်ရေ သမင်ရေ ဟူသော သားရေအခင်းတို့ကို ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ လူတို့သည် (ဥပစာရ) သိမ်ပသို့ သွားသော ရဟန်းတို့အား 'ဤမည်သော ရဟန်းအား ဤသင်္ကန်းကို လှူပါကုန်၏'ဟု သင်္ကန်းလှူကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ လက်သို့ မရောက်သေးသမျှ (အဓိဋ္ဌာန်တင်အပ်သော) အရေအတွက်သို့ မရောက်နိုင်ပေ။ ရဟန်းတို့ ခံယူစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ပဋ္ဌမ စမ္မက္ခန္ဓက ပြီး၏။

၁။ ပါဠိတော်နိဿယမူအတိုင်း ပြန်ဆိုလိုက်သည်၊ ပြင်ဆင်ပြီးပါဠိမူနှင့် ဋီကာတို့၌ ပါပေ နရမတိ သုခီဟု ရှိသည်။

♣

၁၅၉–ထိုစမ္မကွန္ဒကဏ် အကျဉ်းချုပ်

ရွာပေါင်းရှစ်သောင်းကို အစိုးရသော မဂဓမင်းကြီးသည်သောဏသူဌေးသားကို ခေါ်စေခြင်း၊ သာဂတမထေရ်သည် ဂိဇ္ဈကူဋ်တောင်၌ ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မကို မျှားစွာပြတော် မူခြင်း။

သောဏ ရဟန်းပြုခြင်း၊ အလွန်တရာ အားထုတ်၍ အသျှင်သောဏ ခြေကွဲကုန်ခြင်း၊ စောင်းဥပမာကို ဟောတော်မူခြင်း၊ တစ်ထပ်သော ဖိနပ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း၊ အလုံးစုံ ညိုသော ဆိုးရည်ဆိုးသော ဖိနပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ရွှေသော ဆိုးရည်ဆိုးသော ဖိနပ်ကိုလည်းကောင်း၊ နီသော ဆိုးရည်ဆိုးသော ဖိနပ်ကိုလည်းကောင်း၊ မောင်းသော ဆိုးရည် ဆိုးသော ဖိနပ်ကိုလည်းကောင်း၊ မည်းသော ဆိုးရည်ဆိုးသော ဖိနပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကင်းသန်းကျောက်ကုန်း အဆင်း၊ ဖက်ရွက်ရော်အဆင်းနှင့်တူသော ဆိုးရည်ဖြင့် ဆိုးသော ဖိနပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုခပ်သိမ်းသော ဆိုးရည်တို့ဖြင့် ဆိုးသော သဲကြိုးတပ်သော ဖိနပ်ကိုလည်းကောင်း ပယ်တော်မူခြင်း၊ ဖနှောင့် အဖုံးတပ်သော ဖိနပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ခြေသလုံးအဖုံးရှိသော ဖိနပ်ကိုလည်းကောင်း၊ လဲသွပ်သောဖိနပ်၊ ခါတောင် ကဲ့သို့ ပြောက်ကျားသောဖိနပ်၊ ဆိတ်ကုလားဦးချိုကဲ့သို့ သည်းကြိုးတပ်သော ဖိနပ်တို့ ကိုလည်းကောင်း၊ ကင်းလက်မကဲ့သို့ သည်းကြိုးတပ်သောဖိနပ်၊ ဥဒေါင်းမြီးရင်းဖြင့် ချုပ်သောဖိနပ်၊ ဆန်းကြယ်သော ဖိနပ်တို့ကိုလည်းကောင်း ခြသေ့ရေ ကျားရေတို့ဖြင့် အနားပတ်သော ဖိနပ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ သစ်ရေ အနားပတ်သော ဖိနပ်ကိုလည်းကောင်း၊ သစ်နက်ရေ အနားပတ်သော ဖိနပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကြောင်ရေ အနားပတ်သောဖိနပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ရှဉ့်နက်ရေ ရှူးရေ အနားပတ်သော ဖိနပ်ကိုလည်းကောင်း ပယ်တော်မူခြင်း။

ခြေကွဲသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဖိနပ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း၊ ဖိနပ်စီး၍ စကြီ့ သွားခြင်း၊ ဖဝါး၌ အသားထွက်သော အနာရှိသော ရဟန်းဝတ္ထု၊ ခြေမဆေးဘဲ ညောင် စောင်း အင်းပျဉ်သို့တက်သော ဝတ္ထု၊ ငြောင့် သစ်ဝတ်ကို နင်းမိသော ရဟန်းတို့ဝတ္ထု၊ ခေါက်ခေါက်မြည်လျက် စကြီ့သွားသော ရဟန်းတို့ဝတ္ထု၊ ထန်းပလပ်ခြေနင်း ဝါးပတ် ခြေနင်း မြက်ခြေနင်း ဖြူဆံမြက် ခြေနင်း ပြိတ်မြက်ခြေနင်း သင်ပေါင်းခြေနင်း ကမလ မည်သော မြက်ခြေနင်း ရွှေခြေနင်း ငွေခြေနင်း ပတ္တမြားခြေနင်း ကျောက်မျက်ရွှဲ ခြေနင်း ဖလ်ခြေနင်း ကြေးဖြူခြေနင်း စဉ့်ခြေနင်း သလွဲစင်ခြေနင်း သလွဲမည်းခြေနင်း ကြေးနီခြေနင်းတို့ကို ပယ်တော်မူခြင်း။

နွားမတို့ကို စီးသော ရဟန်းတို့ဝတ္ထု၊ ယာဉ်ကို စီးသော ဝတ္ထု၊ နာဖျားသော ရဟန်းအား ယာဉ်ခွင့်ပြုတော်မူသော ဝတ္ထု၊ အဖိုကသောယာဉ်, ထမ်းစင်ကို ခွင့်ပြု တော်မူသော ဝတ္ထု၊ မြင့်မြတ်သော အိပ်ရာနေရာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ခြသေ့ရေ သစ်ရေ ကျားရေတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နွားရေတို့ကိုလည်းကောင်း ပယ်တော်မူခြင်း၊ ယုတ်မာသော ရဟန်းကို ကဲ့ရဲ့ တော်မူခြင်း။

လူတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သားရေကို မှီ၍ နေအပ်သော ဝတ္ထု၊ သားရေကြိုးတို့ဖြင့် ဖွဲ့ခြင်း ဖိနပ်တို့ကို စီးလျက် ရှာတွင်းသို့ ဝင်သော ဝတ္ထု၊ နာဖျားသော ရဟန်းအား ခွင့်ပြုတော်မူသော ဝတ္ထု၊ အသျှင်မဟာကစ္စည်း တပည့်ဖြစ်သော အသျှင်သောဏဝတ္ထု၊ ထင်သောအသံဖြင့် ရှစ်ဝဂ်ရှိသော ကာမသုတ်စသည်ကို ရွတ်ဆိုသောဝတ္ထု။

ငါးယောက်သော ဂိုဏ်းတို့ဖြင့် ပဋ္ဌင်းခံပေးခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အလွှာများသော ဖိနပ်ကိုလည်းကောင်း၊ မပြတ်ရေချိုးခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ သားရေအခင်းကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်တင်သော အရေအတွက်သို့ မရောက်ခြင်း၊ ဤငါးပါးသော ဆုတို့ကို အသျှင်သောဏမထေရ်အား မြတ်စွာဘုရား ပေးတော်မူခြင်း၊ ဤကား အကျဉ်း ချုပ်တည်း။

ဤစမ္မက္ခန္ဓကၨ ဝတ္ထုကား ခြောက်ဆယ့်သုံးပါးတည်း။ စမ္မက္ခန္ဓက ပြီး၏။

၆–ဘေသဇ္ဇက္ခန္ဓက

၁၆၀–ဆေးငါးမျိုး

၂၆၀။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဧတေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ တန်ဆောင်မုန်းလအခါ၌ ဖြစ်တတ်သော သည်းခြေနာဖြင့် တွေ့ထိသော ရဟန်းတို့အားသောက်အပ်သော ယာဂုသည်လည်း အန်ထွက်၏၊ စားအပ်သော ဆွမ်းသည်လည်း အန်ထွက်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုသို့ အန်ထွက်သဖြင့် ပိန်ကြုံကုန်၏၊ အသွေးအသား ခေါင်းပါးကုန်၏၊ ရုပ်အဆင်း ပျက်ကုန်၏၊ (ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့) ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိကုန်၏၊ (ကွန်ရက်ကို ဖြန့်ခင်း သကဲ့သို့) အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ပိန်ကြုံသော အသွေးအသား ခေါင်းပါးသော ရုပ်အဆင်း ပျက်သော (ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့) ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိသော (ကွန်ရက်ကို ဖြန့်ခင်းသကဲ့သို့) အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိသော ထိုရဟန်းတို့ကို မြင်တော်မူ၍ အသျှင်အာနန္ဒာ ကို "အာနန္ဒာ အဘယ့်ကြောင့် ယခုအခါ၌ ရဟန်းတို့သည် ပိန်ကြုံကုန်သနည်း၊ အသွေးအသား ခေါင်းပါးကုန်သနည်း၊ ရုပ်အဆင်း ပျက်ကုန်သနည်း၊ (ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့) ဖြော့တော့သော အဆင်းရှိကုန်သနည်း၊ (ကွန်ရက်ကို ဖြန့်ခင်းသကဲ့သို့) အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိကုန်သနည်း"ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ၌ တန်ဆောင်မုန်းလအခါ ဖြစ်တတ်သော သည်းခြေနာဖြင့် တွေ့ထိသော ရဟန်းတို့အားသောက်အပ်သော ယာဂုသည်လည်း အန်ထွက်ပါ၏၊ စားအပ်သော ဆွမ်းသည်လည်း အန်ထွက်ပါ၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုသို့ အန်ထွက်သောကြောင့် ပိန်ကြုံပါကုန်၏၊ အသွေးအသားခေါင်း ပါးပါကုန်၏၊ ရုပ်အဆင်း ပျက်ပါကုန်၏၊ (ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့) ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိပါကုန်၏၊ (ကွန်ရက်ကို ဖြန့်ခင်းသကဲ့သို့) အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ကပ်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာ နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား "ယခုအခါ တန်ဆောင်မုန်းလအခါ ဖြစ်တတ်သော သည်းခြေနာဖြင့် တွေ့ထိသော

ရဟန်းတို့အား။၀။ အကြော ပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိကုန်၏၊ ငါသည် အဘယ်သို့လျှင် ရဟန်းတို့အား ဆေးကို ခွင့်ပြုရအံ့နည်း၊ ယင်းသည် ဆေးလည်း ဖြစ်ရာ၏၊ လူအပေါင်းကလည်း ဆေးဟု သမုတ်ရာ၏၊ အာဟာရအကျိုးကိုလည်း ပြီးစေရာ၏၊ ရှုန့်ရင်းသော အစာအာဟာရလည်း မဟုတ်ရာ"ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်တော်မူ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားအား "ထောပတ် ဆီဦး ဆီ ပျားရည် တင်လဲ ဟူသော ဤဆေးငါးပါး တို့သည် ဆေးလည်း မည်ကုန်၏၊ လူအပေါင်းကလည်း ဆေးဟု သမုတ်၏၊ အာဟာရအကျိုးကိုလည်းပြီးစေကုန်၏၊ ရှုန့်ရင်းသော အစာအာဟာရလည်း မဟုတ်၊ ငါသည် ရဟန်းတို့အား ဤငါးပါးသော ဆေးတို့ကို နံနက်အခါ၌ အကပ်ခံ၍ နံနက်အခါ၌ စားစေခြင်းငှါ ခွင့်ပြုရမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ် တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညချမ်းအခါ ကိန်းအောင်းရာမှ ထတော်မူသော် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ကပ်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာနေသော ငါအား 'ယခုအခါ၌ တန်ဆောင်မုန်းလအခါ၌ ဖြစ်တတ်သော သည်းခြေနာဖြင့် တွေ့ထိသော ရဟန်းတို့အား ယာဂုသည် အန်ထွက်၏။၀။ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိကုန်၏၊ ငါသည် အဘယ်သို့လျှင် ရဟန်းတို့အား ဆေးကို ခွင့်ပြုရအံ့နည်း၊ ယင်းသည် ဆေးလည်း ဖြစ်ရာ၏၊ လူအပေါင်းကလည်း ဆေးဟု သမုတ်ရာ၏၊ အာဟာရအကျိုးကိုလည်း ပြီးစေရာ၏၊ ရှုန့်ရင်းသော အစာ အာဟာရလည်း မဟုတ်ရာ"ဟု စိတ်အကြံဖြစ်ခဲ့၏။ ရဟန်းတို့ ထိုငါအား။၀။ ငါသည် ဤငါးပါးသော ဆေးတို့ကို ရဟန်းတို့အား နံနက်အခါ၌ အကပ်ခံ၍ နံနက်အခါ၌ စားစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြုရမူ ကောင်းလေစွ'ဟု အကြံဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုငါးပါးသော ဆေးတို့ကို နံနက်အခါ၌ အကပ်ခံ၍ နံနက်အခါ၌ သုံးဆောင် စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၁။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ထိုငါးပါးသော ဆေးတို့ကို နံနက်အခါ၌ အကပ်ခံ၍ နံနက်အခါ၌ သုံးဆောင်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့အား ပြကတော့ စားမြဲဖြစ်သော ကြမ်းသော အစားအစာတို့ကိုသော်လည်း မကျေစေနိုင်ကုန်၊ သိမ်မွေ့သော အစာတို့မှာကား အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တန်ဆောင်မုန်းလ အခါ၌ ဖြစ်တတ်သော ထိုသည်းခြေနာဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဤအစာမမြိန်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း နှစ်ပါးစုံဖြင့် တွေ့ထိကုန်သည်ဖြစ်၍ အတိုင်းထက် အလွန်ပိန်ကြီးကုန်၏၊ အသွေးအသား ခေါင်း ပါးကုန်၏၊ ရုပ်အဆင်းပျက်ကုန်၏၊ (ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့) ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိကုန်၏၊ အကြော ပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အတိုင်းထက်အလွန်။၀။ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိကုန်သော ထို ရဟန်းတို့ကို မြင်တော်မူ၍ အသျှင်အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ အဘယ့်ကြောင့် ယခုအခါ၌ ရဟန်းတို့သည် အတိုင်းထက် အလွန်ပိန်ကြီးကုန်သနည်း။၀။ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိကုန်သနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ ရဟန်းတို့သည် ထိုငါးပါးသော ဆေးတို့ကို နံနက်အခါ၌ အကပ်ခံ၍ နံနက်အခါ၌ စားကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့အား ပြကတော့ စားမြဲဖြစ်သော ကြမ်းသော အစာတို့ကိုသော်လည်း မကျေစေနိုင်၊ သိမ်မွေ့သော အစာတို့မှာကား အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာရှိပါအံ့နည်း၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တန်ဆောင်မုန်းလအခါ၌ ဖြစ်တတ်သော

ထိုသည်းခြေနာတို့ဖြင့်လည်းကောင်း ဤအစာမမြိန်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း နှစ်ပါးစုံဖြင့် တွေ့ထိကုန်သည် ဖြစ်၍ အတိုင်းထက် အလွန်ပိန်ကြီးကုန်၏၊ အသွေးအသား ခေါင်းပါးကုန်၏၊ ရုပ်အဆင်းပျက်ပါကုန်၏၊ (ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့) ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိပါကုန်၏၊ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ထိုငါးပါးသော ဆေးတို့ကို နံနက်အခါ၌လည်းကောင်း မွန်းလွဲသော အခါ၌လည်းကောင်း အကပ်ခံ၍ သုံးဆောင်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၂။ ထိုအခါ နာဖျားသော ရဟန်းတို့သည် ဆီကြည်ဖြစ်သော ဆေးတို့ကို အလိုရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဝံဆီ ငါးဆီ လင်းပိုင်ဆီ ဝက်ဆီ မြည်းဆီဟူသော အဆီ ဖြစ်သော ဆေးတို့ကို နံနက်အခါ၌ အကပ်ခံအံ့၊ နံနက်အခါ၌ ချက်အံ့၊ နံနက်အခါ၌ စစ်အံ့၊ ဆီဟူသော သုံးဆောင်ခြင်းဖြင့် သုံးဆောင်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့နေလွဲသော အခါ၌ အကပ်ခံသော ဆေးကို နေလွဲသော အခါ၌ပင် ချက်၍ စစ်၍ သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သုံးချက် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ နံနက်အခါ၌ အကပ်ခံသော ဆေးကို နေလွဲသော အခါ၌ ချက်၍ စစ်၍ သုံးဆောင် ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် နှစ်ချက် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ နံနက်အခါ၌ အကပ်ခံ၍ နံနက်အခါ၌ပင် ချက်သော ဆေးကို နေလွဲသောအခါ စစ်၍ သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ်တစ်ချက် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ နံနက် အခါ၌ အကပ်ခံသော ဆေးကို နံနက်အခါ၌ပင် ချက်၍ စစ်၍ သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၆၁–အမြစ်စသောဆေး

၂၆၃။ ထိုစဉ်အခါ၌ နာဖျားသော ရဟန်းတို့သည် အမြစ်ဖြစ်သော ဆေးတို့ကို အလိုရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နနွင်း ချင်းစိမ်း လင်းနေ ဆိပ်ဖူး ဓိဝုတ် ကုလား ဆောင်းမေးခါး ပန်းရင်း နွားမြေရင်း ဟူသော အမြစ်ဆေးတို့ကိုလည်းကောင်း ထိုမှ တစ်ပါးသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် အရာမမြောက်သော အမြစ်ဆေးတို့ကိုလည်းကောင်း အကပ်ခံ၍ အသက် ထက်ဆုံး ဆောင်ထားစိမ့်သောငှါလည်းကောင်း အနာဟူသော အကြောင်းရှိသော် သုံးဆောင်စိမ့်သောငှါလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏၊ အနာဟူသော အကြောင်းမရှိဘဲ သုံးဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုစဉ်အခါ၌ နာဖျားသော ရဟန်းတို့သည် အမြစ်ဆေးမှုန့်တို့ကို အလိုရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆေးကြိတ်ကျောက်ပြင်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆေးကြိတ် ကျောက်လုံးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုစဉ်အခါ၌ နာဖျားသော ရဟန်းတို့သည် ဖန်ဆေးတို့ကို အလိုရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တမာဖန် လက်ထုတ်ဖန် ဗြူးတား 'ပုံလုံခါး'ဖန် ခွေးတောက်ဖန် သင်းဝင်ဖန်ဟူသော ဖန်ဆေးတို့ကိုလည်းကောင်း၊

ထိုမှတစ်ပါး ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် အရာမမြောက်သော ဖန်ဆေးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အကပ်ခံ၍ အသက်ထက်ဆုံး ဆောင်ထားစိမ့်သောဂျါလည်းကောင်း၊ အနာဟူသော အကြောင်းရှိသော် သုံးဆောင်စိမ့်သောဂျါလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏၊ အနာ ဟူသော အကြောင်းမရှိဘဲ သုံးဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုစဉ်အခါ၌ နာဖျားသော ရဟန်းတို့သည် အရွက်ဖြစ်သော ဆေးတို့ကို အလိုရှိကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တမာရွက် လက်ထုတ်ရွက် ဗြူးတား 'ပုံလုံခါး' ရွက် ရုံးရွက် ဝါးရွက် ဟူသော အရွက်ဖြစ်သော ဆေးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ပါး ခဲဖွယ် ဘောဇဉ် အရာမမြောက်သော။ပ။

ထိုစဉ်အခါ၌ နာဖျားသော ရဟန်းတို့သည် အသီးဖြစ်သော ဆေးတို့ကို အလိုရှိကုန်၏။။ပ။ ရဟန်း တို့ အိပ်မွေ့သီး ပိတ်ချင်းသီး ငရုပ်သီး ဖန်ခါးသီး သစ်ဆိမ့်သီး သျှစ်သျှားသီး သမင်စာသီးဟူသော အသီးဆေးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ပါး ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် အရာမမြောက်သော။ပ။

ထိုစဉ်အခါ၌ နာဖျားသော ရဟန်းတို့သည် အစေးဖြစ်သော ဆေးတို့ကို အလိုရှိကုန်၏။ပ။ ရဟန်း တို့ ရှိန်းခိုစစ် ရှိန်းခိုစေး ရှိန်းခိုလွှာ ချိပ်စစ် ချိပ်နှစ် ချိပ်လွှာ ပွဲ့လျက်ဟူသော အစေးဖြစ်သော ဆေးတို့ ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ပါး ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် အရာမမြောက်သော။ပ။

ထိုစဉ်အခါ၌ နာဖျားသော ရဟန်းတို့သည် ဆားဖြစ်သော ဆေးတို့ကို အလိုရှိကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ပင်လယ်ဆား ဆားပုပ် သိန္ဓောစား တွင်းထွက်ဆား ချက်ဆား ဟူသော ဆားဆေးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ပါး ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် အရာမမြောက်သော ဆေးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အကပ်ခံ၍ အသက် ထက်ဆုံး ဆောင်ထားစိမ့်သောဂျါလည်းကောင်း၊ အနာဟူသော အကြောင်းရှိသော် သုံးဆောင်စိမ့်သောဂျါလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏၊ အနာဟူသော အကြောင်းမရှိဘဲ သုံးဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၄။ တစ်ရံရောအခါ အသျှင်အာနန္ဒာ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဖြစ်သော အသျှင်ဗေလဋ္ဌသီသအား ဝဲကြီးနာ စွဲကပ်သောကြောင့် သွေးပြည်အစေးဖြင့် သင်္ကန်းတို့သည် ကိုယ်၌ ကပ်ငြိကုန်၏၊ ထိုသင်္ကန်းတို့ကို ရဟန်း တို့သည် ရေဖြင့် ဆွတ်၍ ဆွတ်၍ ခွါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းစဉ် ဒေသစာရီ လှည့်လည် တော်မူသည်ရှိသော် ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုသင်္ကန်းတို့ကို ရေဖြင့် ဆွတ်၍ ဆွတ်၍ ခွါသည်တို့ကို မြင်တော် မူ၍ ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူကာ "ရဟန်းတို့ ဤရဟန်း၏ အနာကား အဘယ်အနာနည်း"ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ဤအသျှင်၏ အနာသည် ဝဲကြီးနာပါတည်း၊ သွေးပြည်အစေးဖြင့် သင်္ကန်းတို့သည် ကိုယ်၌ ကပ်ငြိပါကုန်၏၊ ထိုသင်္ကန်းတို့ကို အကျွန်ုပ်တို့သည် ရေဖြင့် ဆွတ်၍ ဆွတ်၍ ခွါရပါကုန်၏ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ အကြင်ရဟန်းအား ယားနာသည်လည်းကောင်း၊ အိုင်းအမာနာသည်လည်းကောင်း၊ အရည်ရွှဲရွှဲယိုသော အနာသည်လည်းကောင်း၊ ဝဲကြီးနာသည်လည်းကောင်း ရှိအံ့၊ ကိုယ်၌လည်း မကောင်းသော အနံ့ရှိငြားအံ့၊ အမှုန့်ဖြစ်သော ဆေးတို့ကို ခွင့်ပြု၏၊ အနာမရှိသော ရဟန်းအား နွားချေး ခြောက်ကိုလည်းကောင်း၊

မြေညက်ခဲကိုလည်းကောင်း၊ ဆိုးရည်ကျိုဖတ်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်း တို့ ဆုံကိုလည်းကောင်း၊ ကျည်ပွေ့ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ၌ နာဖျားသော ရဟန်းတို့သည် ဆင့်အပ်သော ဆေးမှုန့်တို့ကို အလိုရှိကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆင့်အပ်သော ဆေးမှုန့်တို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော ဆေးမှုန့်တို့ကို အလို ရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အဝတ်ဖြင့်ဆင့်ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးအား ဘီလူးဖမ်းသောအနာ ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းကို လုပ်ကျွေးသော ဆရာ ဥပဇ္ဈာယ်တို့သည် အနာမရှိသည်ကို ပြုရန်မတတ်နိုင်ကုန်။ ထိုရဟန်းသည် ဝက်ထိုးသမားတို့ ရောင်းသော ဈေးသို့ သွား၍ သားစိမ်းကို စား၏၊ သွေးစိမ်းကိုသောက်၏၊ ထိုရဟန်းအား ထိုဘီလူးဖမ်းသော အနာသည် ငြိမ်း၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘီးလူးဖမ်းသော အနာရှိလတ်သော် အသားစိမ်း သွေးစိမ်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၅။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးအား မျက်စိနာရောဂါ ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းကို ရဟန်းတို့သည် ချီမ၍ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ကို စွန့်စေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းစဉ်ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော် မူသည်ရှိသော် ထိုရဟန်းတို့သည် ရဟန်းကို ချီမ၍ ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စွန့်စေသည်တို့ကို မြင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ထိုရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ဤရဟန်း၏ အနာရောဂါကား မည်သည့်အနာရောဂါနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား ဤအသျှင်၏ အနာသည် မျက်စိနာရောဂါပါ တည်း၊ ဤရဟန်းကို အကျွန်ုပ်တို့သည် ချီမ၍ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ကို စွန့်စေပါကုန်၏ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ မည်းသော မျက်စဉ်း အထူးထူးသော ဆေးတို့ဖြင့် ဖေါ်စပ်သော မျက်စဉ်း ရေယဉ်ခံ၍ပြုသော မျက်စဉ်း ငွေ့မျက်စဉ်း မင်သေမျက်စဉ်းဟူသော မျက်စဉ်းကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မျက်စဉ်းကြိတ်စရာ အမှုန့်တို့ကို အလိုရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ စန္ဒကူးကိုလည်းကောင်း၊ တောင်ဧလပ်ကိုလည်းကောင်း၊ အကျော်ကိုလည်းကောင်း၊ ကရမက်ကိုလည်းကောင်း၊ နွားမြေရင်းကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မျက်စဉ်းမှုန့်တို့ကို ခွက်ငယ်တို့၌လည်းကောင်း၊ အိုးဖုံးငယ်တို့၌လည်းကောင်း ထားကုန်၏။ မြက်မှုန့်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြေမှုန့်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း ရောပြွမ်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မျက်စဉ်းကျည်ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂိုရဟန်းတို့သည် ရွှေဖြင့် ပြီးသော မျက်စဉ်းကျည် ငွေဖြင့် ပြီးသော မျက်စဉ်းကျည် ဟူသော မျက်စဉ်းကျည် အစားစားတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားသော လူတို့နှင့်တူကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မျက်စဉ်းကျည် အစားစားတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အရိုးဖြင့်ပြီးသော မျက်စဉ်းကျည်ကိုလည်းကောင်း၊ အစွယ်ဖြင့်ပြီးသော မျက်စဉ်းကျည် ကိုလည်းကောင်း၊ သားချိုဖြင့်ပြီးသော မျက်စဉ်းကျည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျူဖြင့်ပြီးသော မျက်စဉ်းကျည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝါဖြင့်ပြီးသော မျက်စဉ်းကျည်ကိုလည်းကောင်း၊ သစ်သားဖြင့်ပြီးသော မျက်စဉ်းကျည်ကိုလည်းကောင်း၊ ချိပ်ဖြင့်ပြီးသော မျက်စဉ်းကျည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဖလင်ဖြင့်ပြီးသော မျက်စဉ်းကျည်ကိုလည်းကောင်း၊ သံဖြင့်။

ပီးသော မျက်စဉ်းကျည်ကိုလည်းကောင်း၊ ခရုသင်းချက်ဖြင့်ပြီးသော မျက်စဉ်းကျည်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မျက်စဉ်းကျည်တို့သည် အပိတ်မရှိကုန်၊ မြက်မှုန့်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း မြေမှုန့်တို့ဖြင်လည်းကောင်း ရောပြွမ်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အဖုံးကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အဖုံးသည် ကျ၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကြိုး ငယ်ဖြင့် ဖွဲ့၍ မျက်စဉ်းကျည်နှင့် ဖွဲ့စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မျက်စဉ်းကျည်သည် ကွဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ချည်ဖြင့် ချုပ်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လက်ချောင်းဖြင့် မျက်စဉ်းခတ်ကုန်၏၊ မျက်စိတို့သည် ကျင်နာကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မျက်စဉ်းခတ်တံကို ခွင်၊ ပ၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရှေ့ဖြင့်ပြီးသော မျက်စဉ်းတံ ငွေ့ဖြင့်ပြီးသော မျက်စဉ်းတံ ဟူသော မျက်စဉ်းတံ အစားစားတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားသော လူတို့ နှင့် တူကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မျက်စဉ်းတံ အစားစားတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အရိုးဖြင့် ပြီးသော မျက်စဉ်းတံကိုလည်းကောင်း။ပ။ ခရုသင်းချက်ဖြင့်ပြီးသော မျက်စဉ်းတံကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မျက်စဉ်းတံသည် မြေ၌ ကျသည်ရှိသော် ကြမ်း၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မျက်စဉ်းတံထည့်စရာကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မျက်စဉ်းကျည်ကိုလည်းကောင်း၊ မျက်စဉ်းတံကိုလည်းကောင်း လက်ဖြင့် ဆောင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မျက်စဉ်းကျည်ထည့် စရာအိတ်ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပခုံးလွယ်စရာသည် မရှိ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ပခုံးလွယ်စရာကိုလည်းကောင်း ပခုံးလွယ်ကို ဖွဲ့စရာချည်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂ဖဖ။ တစ်ရံရောအခါ အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆအား ခေါင်းပူသော ဦးယဉ်းနာသည် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဦးခေါင်းသုတ်လိမ်းစရာဆီကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သည်းမခံနိုင်ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်း တို့ နှာနှတ်ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ နှာရေယိုး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နှာနှတ်တံကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရွှေဖြင့်ပြီးသော နှာနှတ်တံ ငွေဖြင့်ပြီးသော နှာနှတ်တံ ဟူသော နှာနှတ်တံ အစားစားတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားသော လူတို့နှင့် တူကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နှာနှတ်တံ အစားစား တို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အရိုးဖြင့် ပြီးသော နှာနှတ်တံကိုလည်းကောင်း။ပ။ ခရုသင်းချက်ဖြင့် ပြီးသော နှာနှတ်တံ ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မည်မည္ဃတ် နှာနှတ်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အစုံဖြစ်သော နှာနှတ်တံကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သည်းမခံနိုင်ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အခိုးကိုသောက်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုဆေးခိုးလုံးကို ခံတွင်းသို့ သွင်း၍သောက်ကုန်၏၊ လည်ချောင်းသည် ပူလောင်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အခိုးသောက်တံကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရွှေဖြင့်ပြီးသော အခိုးသောက်တံ ငွေဖြင့်ပြီးသော အခိုးသောက်တံ ဟူသော အခိုးသောက်တံ အစားစားတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားသော လူတို့နှင့် တူကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ အခိုးသောက်တံ အစားစားတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အရိုးဖြင့်ပြီးသော အခိုးသောက်တံကိုလည်းကောင်း။ပ။ ခရုသင်းချက်ဖြင့်ပြီးသော အခိုးသောက် တံကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အခိုးသောက်တံတို့သည် အပိတ်မရှိကုန်၊ ပိုးတို့သည် ဝင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ "အပိတ်ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်း တို့သည် အခိုးသောက်တံတို့ကို လက်ဖြင့် ဆောင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အခိုးသောက်တံ ထည့်စရာအိတ်ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တစ်ဖက်မှ ပွန်းပဲ့ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အစုံဖြစ်သော အိတ် ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ပခုံးလွယ်စရာသည် မရှိ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပခုံးလွယ်စရာကိုလည်းကောင်း၊ ပခုံးလွယ်ကို ဖွဲ့စရာချည်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၇။ တစ်ရံရောအခါ အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆအား လေနာစွဲကပ်လေ၏။ ဆေးသမားတို့က "ဆီကျက်ကိုသောက်ရမည်ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆီကျက်ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုဆီကျက်၌ သေအရက်ကို ထည့်သင့်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ဆီကျက်၌ သေအရက်ကို ထည့်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အလွန်များစွာသော သေအရက်ထည့်သော ဆီတို့ကို ချက်ကုန်၏၊ ထိုဆီကျက်တို့ကိုသောက်ခြင်းကြောင့် မူးယစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အလွန်များသော သေအရက်ထည့်သော ဆီကို မသောက်အပ်။သောက်သော ရဟန်း အား တရားအား လျော်စွာ ဆုံးဖြတ်ရမည်။ ရဟန်းတို့ သေအရက်၏ အဆင်း အနံ့ အရသာ မထင်ရှားသော ဆီကျက်ကိုသောက်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ၌ ရဟန်းတို့အား အလွန်များစွာသော သေအရက်ထည့်သော ဆီကျက်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "အဘယ်သို့လျှင် အလွန်များသော သေအရက်ထည့်သော ဆီ၌ ပြုကျင့်ရပါအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကိုယ်လက်သုတ်စရာဟု ဆောက်တည်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆအား များစွာသော ဆီကျက်သည် ဖြစ်၏၊ ဆီထည့်စရာ ခွက်မရှိ။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ကြေးကျည်၊ သစ်သားကျည်၊ သစ်သီး ကျည် ဟူသော ဆီကျည် သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆအား လက်ခြေတို့၌ ဖြစ်သော လေရောဂါ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ချွေးထုတ်မှုကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သည်းမခံ နိုင်ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အထူးထူးသော ဆေးတို့ဖြင့် ချွေးထုတ်ခြင်း ကိစ္စကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သည်းမခံနိုင်ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ချွေးကြီးထုတ်ခြင်းကို[၂] ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သည်းမခံနိုင်ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သစ် ရွက်စုံပြုတ်ရေဖြင့် ချွေးထုတ်ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သည်းမခံနိုင်ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ရေချိုးရုံ၌ ရေလှောင်အိုး စရည်းကြီးကို ရေနွေးထည့်၍ ချွေးအောင်းခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆမထေရ်အား အဆစ်ကိုက်ခဲသော လေရောဂါဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သွေးကို ထုတ်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သည်းမခံနိုင်ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ သွေးကို ထုတ်၍ သားချိုဖြင့် တွင်ခုတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆ၏ ခြေတို့သည် ကွဲကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခြေနယ်ဆီကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သည်းမခံနိုင်ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခြေလိမ်း ဆေးကို စီရင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးအား သွေးစုနာပေါက်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဓားငယ်ဖြင့် ဖောက်ခွဲမှုကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖန်ရည်ကို အလိုရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဖန်ရည်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နှမ်းမုန့်ညက်ကို အလိုရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နှမ်းမုန့်ညက်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အနာအုံ့ဆေးကို အလိုရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အနာအုံ့ ဆေးကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အမာစည်းရန် အဝတ်ကို အလိုရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမာစည်းရန် အဝတ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အမာသည် ယား၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မုန့်ညင်းမှုန့်ကို ဖြူးစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အမာသည် ဖူးဖူးရောင်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မှိုင်းတိုက်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အမာ၌ အသားတက်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သင်ခုန်းဖြင့် ဖြတ်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အမာသည် (အသား) မတက်ဘဲနေ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမာသုတ်လိမ်းရန်ဆီကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (လိမ်းသော) ဆီသည် လျှောကျ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆီတားသော အဝတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အလုံးစုံ အမာကုဆေးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၈။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးကို မြွေကိုက်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်၊ ပြာ၊ မြေညက်ဟူသော ဆေးကြီးလေးပါးတို့ကို ပေးစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "အကပ်မခံဘဲ အပ်သလော၊ သို့မဟုတ် အကပ်ခံရဦးမည်လော"ဟု အကြံ ဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကပ္ပိယကာရက ရှိခဲ့သော် အကပ်ခံစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏၊ ကပ္ပိယကာရက မရှိခဲ့သော် ကိုယ်တိုင်ယူ၍ သုံးဆောင်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် အဆိပ်ကိုသောက်မိ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျင်ကြီးကိုသောက်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "အကပ်မခံဘဲ အပ်သလော၊ သို့မဟုတ် အကပ်ခံရဦးမည်လော"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ကျင်ကြီးစွန့်စဉ် ခံယူခြင်းသည်ပင်လျှင် အကပ်ခံခြင်းကို ပြုသည်မည်၏၊ တစ်ဖန် အကပ်မခံရတော့ပြီဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၉။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးအား အိမ်ရှင်မ ပေးသော ပီယဆေးကြောင့် အနာဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထွန်သွားခ်ိန်ကပ်သော မြေကို ဖျော်၍သောက်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဝမ်းမီးပျက်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထမင်းခြောက်ပြာရည်ကိုသောက်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးအား ဖြော့တော့ ပိန်ကြီးသော ရောဂါစွဲကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နွားကျင်ငယ်ရေဖြင့် စိမ်သော ဖန်ခါးသီးရေကိုသောက်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးအား အရေပေါ်တွင် ဖြစ်သော အနာ (နူစွပ်နာ) စွဲကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နံ့သာလိမ်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် သလိပ် သည်းခြေ လေပြောသော ကိုယ်ရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဝမ်းလျှောဆေးကိုသောက်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ပအုံးရေကြည်ကို အလိုရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပအုံးရေကြည်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မစစ်သော ပဲနောက်ရေကို အလိုရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မစစ်သော ပဲနောက်ရေကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အတန်ငယ်စစ်သော ပဲနောက်ရည်ကို အလိုရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အတန်ငယ်စစ်သော ပဲနောက်ရည်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဟင်းမျိုးရည် (အသားရည်) ကို အလိုရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဟင်းမျိုးရည် (အသားရည်) ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

၁။ ပုံလုံခါး = ကင်းပုံကို ဆိုလိုသည်။
၂။ ချွေးကြီးထုတ်ခြင်းဟူသည် တသူ (လက်ခုပ်တစ်ဖေါင်) မျှသော တွင်းခ်ို မီးကျီအပြည့်ထည့်၍ မြေသဲတို့ဖြင့် ဖုံးပိတ်ပြီးလျှင် လေနိုင်သစ်ရွက်တို့ကို ခင်းကာ ကိုယ်ကို ဆီလိမ်းလျက် ချွေးအောင်းခြင်းတည်း။

♣

၁၆၂–ပိလိန္ဒဝစ္ဆဝတ္ထု

၂၇၀။ တစ်ရံရောအခါ အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ခ်ို လိုဏ်ပြုလုပ်လို၍ ချိုင့်ဝှမ်းကို သုတ်သင်စေ၏။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည်

အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆအား "အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် အဘယ်အရာကို ပြုလုပ်စေတော်မူပါသနည်း"ဟု လျှောက်၏။

"မင်းကြီး လိုဏ်ပြုလုပ်လို၍ ချိုင့်ဝှမ်းကို သုတ်သင်စေပါသည်"ဟု (ပြော၏)။ "အသျှင်ဘုရား အသျှင့်အား အရံစောင့်ကို အလိုရှိပါသလော"ဟု (လျှောက်၏)။ "မင်းကြီး မြတ်စွာဘုရားသည် အရံစောင့်ကို ခွင့်ပြုတော် မမူအပ်သေး"ဟု (ပြော၏)။ "အသျှင်ဘုရား သို့ဖြစ်လျှင် မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်၍ အကျွန်ုပ်အား (အကြောင်း) ကြား တော်မူပါ"ဟု (လျှောက်၏)။

"ကောင်းပြီ မင်းကြီး"ဟု အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး အား ပြန်ကြား၏။

ထို့နောက် အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို တရား စကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေ၏။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် အသျှင် ပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေအပ်ပြီးသော် နေရာမှ ထလျက် အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆကို ရှိခိုး၍ အရှိအသေပြုကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် "အသျှင်ဘုရား မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် အရံစောင့်ကို လှူလိုပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါမည်နည်း"ဟု မြတ်စွာဘုရားထံသို့ တမန်ကို စေလွှတ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ အရံစောင့်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆ ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆအား–

"အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အရံစောင့်ကို ခွင့်ပြုတော်မူအပ်ပါပြီလော"ဟု (လျှောက်၏)။ ခွင့်ပြုတော်မူအပ်ပြီ မင်းကြီးဟု (ပြော၏)။ သို့ဖြစ်လျှင် အသျှင့်အား အရံစောင့်ကို လှူပါမည်ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆအား အရံစောင့်ကို ဝန်ခံပြီးနောက် သတိမေ့လျော့၍ ကြာမြင့်မှ သတိရကာ အမှုကိစ္စအလုံးစုံကို ဆောင်ရွက်တတ်သော အမတ်ကြီးတစ်ယောက်ကို –

"အချင်း ငါသည် အသျှင့်အတွက် အကြင်အရံစောင့်ကို ဝန်ခံအပ်ခဲ့ပြီ၊ ထိုအရံစောင့်ကို လှူအပ်ပြီ လော"ဟု မေး၏။

"မင်းမြတ် အသျှင့်အား မလှူအပ်သေးပါ"ဟု (လျှောက်၏)။ "အချင်း ဤနေ့မှ (ပြန်၍ရေသော်) ထို (လှူမည်ဝန်ခံသောနေ့) သည် ဘယ်မျှလောက်ကြာပြီနည်း"ဟု (မေးပြန်ရာ)

ထိုအခါ ထိုအမတ်ကြီးသည် ညဉ့်တို့ကို ရေတွက်၍ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရမင်း ကြီးအား–

"ရက်ပေါင်း ငါးရာမျှရှိပါပြီ မင်းမြတ်"ဟု (လျှောက်တင်၏)။ "အချင်း သို့ဖြစ်လျှင် အရံစောင့်ငါးရာတို့ကို လှူလော့"ဟု (အမိန့်ပေး၏)။ "ကောင်းပါပြီ အသျှင်မင်းမြတ်"ဟု ထိုအမတ်ကြီးသည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရ မင်းကြီးအား ဝန်ခံ၍ အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆအား အရံစောင့် ငါးရာတို့ကို ပေးလှူလေ၏၊ သီးခြားရွာ တစ်ရွာ ဖြစ်တည်လာ၏၊ ထိုရွာကို အရံစောင့်ရွာငယ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပိလိန္ဒရွာငယ်ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ကြကုန်၏။

၂၇၁။ ထိုအခါ အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် ထိုရွာငယ်၌ အိမ်သို့ကပ်တတ်သော ရဟန်းဖြစ်၏၊ ထိုအခါ အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် ပိလိန္ဒရွာငယ်သို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်၏၊ ထိုအခါ ထိုရွာငယ်၌ ပွဲသဘင်ဖြစ်၏။ သူငယ်မတို့သည် တန်ဆာဆင်ကြ ပန်းပန်ကြ ကာ ပျော်မြူးကြကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် ပိလိန္ဒရွာငယ်၌ အစဉ်အတိုင်း ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်လတ်သော် အရံစောင့်တစ်ဦး၏ အိမ်သို့ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ ထိုအခါ အရံစောင့် မိန်းမ၏ သမီးသည် အခြားသော တန်ဆာဆင်ကြ ပန်းပန်ကြသော သူငယ်မတို့ကို မြင်၍ "ငါ့အား ပန်း ပေးကြလော့၊ ငါ့အား အဆင်တန်ဆာ ပေးကြလော့"ဟု (ဆို၍) ငိုပါသည်။ အကျွန်ုပ်တို့ ဆင်းရဲသားများအား အဘယ်မှာ ပန်းရှိပါမည်နည်း၊ အဘယ်မှာ အဆင်တန်ဆာ ရှိပါမည် နည်းဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် မြက်ကရွတ်ခွေတစ်ခုကို ယူ၍ ထိုအရံစောင့်မအား "ဤမြက်ကရွတ် ခွေကို ထိုသူငယ်မ၏ ဦးခေါင်း၌ စွပ်လော့"ဟု မိန့်ဆို၏။

ထိုအခါ ထိုအရံစောင့်မိန်းမသည် ထိုမြက်ကရွတ်ခွေကို ယူ၍ ထိုသူငယ်မ၏ ဦးခေါင်း၌ စွပ်လေ၏။ ထိုမြက်ကရွတ်ခွေသည် အလွန်လှသော ကြည့်ရှုဖွယ်ကောင်းသော စိတ်ကို ကြည်လင်စေနိုင်သော ရွှေပန်း ခွေဖြစ် လေ၏။ ထိုကဲ့သို့သော ရွှေပန်းခွေသည် မင်း၏ နန်းတွင်း၌ပင် မရှိချေ။

လူတို့သည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရမင်းကြီးအား "အရှင်မင်းမြတ် ဤမည်သော အရံစောင့်၏ အိမ်၌ အလွန်လှသော ကြည့်ရှုဖွယ်ကောင်းသော စိတ်ကို ကြည်လင်စေနိုင်သော ရွှေပန်းခွေ (ရှိပါသည်)၊ ထိုကဲ့သို့သော ရွှေပန်းခွေသည် မင်းမြတ်၏ နန်းတော်တွင်း၌ပင် မရှိပါ၊ ထိုသူဆင်းရဲအား အဘယ်မှ (ရနိုင်မည်နည်း)၊ မုချအားဖြင့် ခိုးယူလာခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်"ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရမင်းကြီးသည် ထိုအရံစောင့်အမျိုးကို နှောင်ဖွဲ့စေ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် ပိလိန္ဒရွာငယ်ဆီသို့ ဆွမ်းခံဝင်လေ၏။ ပိလိန္ဒရွာငယ်၌ အစဉ်အတိုင်း ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည် လတ်သော် ထိုအရံ စောင့်အိမ်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်၍ အိမ်နီးချင်းတို့ကို "ဤအရံစောင့် အမျိုးသည် အဘယ် အရပ်သို့ သွားသနည်း"ဟု မေး၏။

အသျှင်ဘုရား ထိုရွှေပန်းခွေ၏ အကြောင်းကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် နှောင်ဖွဲ့စေအပ်ပါသည်ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရမင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်၏။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရမင်း ကြီးသည် အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရမင်းကြီးအား အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် "မင်းကြီး အဘယ့်ကြောင့် အရံစောင့်အမျိုးကို နှောင်ဖွဲ့စေအပ်သနည်း"ဟု မေး၏။

"အသျှင်ဘုရား ထိုအရံစောင့်၏ အိမ်၌ အလွန်လှသော ကြည့်ရှုဖွယ်ကောင်းသော စိတ်ကို ကြည်လင် စေနိုင်သော ရွှေပန်းခွေရှိပါသည်၊ ထိုကဲ့သို့သော ရွှေပန်းခွေသည် အကျွန်ုပ်တို့၏ နန်းတော်တွင်း၌ပင် မရှိပါ၊ ထိုသူဆင်းရဲအား အဘယ်မှ (ရနိုင်မည်နည်း)၊ မုချအားဖြင့် ခိုးယူလာခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရမင်းကြီး၏ ပြာသာဒ်ကို ရွှေဖြစ်စေဟု အဓိဋ္ဌာန်၏၊ ၄င်းသည် အလုံးစုံ ရွှေဖြင့်ပြီးသော ပြာသာဒ်ဖြစ်လာ၏။ မင်းကြီး အလွန်များ ပြားလှသော ဤရွှေကို သင်သည် အဘယ်မှရသနည်းဟု (မေး၏)။

"သိပါပြီ အသျှင်ဘုရား၊ အသျှင်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်တည်း"ဟု (ဆို၍) ထိုအရံစောင့်အမျိုးကို လွှတ်စေ၏။ လူတို့သည် "အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် မင်းနှင့် တစ်ကွ ပရိသတ်၌ လူတို့၏ ကုသိုလ်ကမ္မပထ တရား ဆယ်ပါးထက် လွန်မြတ်သော (စျာန်မဂ်ဖိုလ်) တရားဖြစ်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြသည်"ဟု နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ကြကုန်၍ အလွန်ကြည်ညိုကုန်သဖြင့် အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆအား ငါးပါးသော ဆေးတို့ကို လှူဒါန်းကြကုန်၏။ ဤငါးပါးသော ဆေးဟူသည် အဘယ်နည်း၊ ထောပတ် ဆီဦး ဆီ ပျားရည် တင်လဲ တို့တည်း။

ပင်ကိုယ်အားဖြင့်လည်း အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် ငါးပါးသော ဆေးတို့ကို ရလေ့ရှိ၏၊ ရတိုင်း ရတိုင်းကို ပရိသတ်အား စွန့်၏။ ထိုအသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆ၏ ပရိသတ်သည်ကား ပစ္စည်းပေါများ၏၊ ရတိုင်း ရတိုင်းကို ဖျဉ်းအိုး အိုးတို့၌ ပြည့်စေ၍ သိုမှီး၏၊ ရေစစ်အိပ်တို့ကို ပြည့်စေ၍ လေသောက် (ပြူတင်း) တို့၌ ချိတ်ခွဲထား၏။ ထိုဆေးတို့သည် အောက်နံပါးနှစ်ဖက်မှ ယိုကျကုန်၏။ ကျောင်းအားလုံး ကြွက်တို့ဖြင့် ပြွမ်းကုန်၏။

ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်သော လူတို့သည် မြင်ကြကုန်၍ "ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရမင်းကြီးကဲ့သို့ အတွင်းကျီကြ ရှိကြကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏ ရှုတ်ချကုန်၏ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းတို့သည် ဤကဲ့သို့ ပစ္စည်းပေါများခြင်းငှါ အားထုတ်ကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်း တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် ဤကဲ့သို့ ပစ္စည်းပေါများခြင်းငှါ အားထုတ်ကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "နာဖျားသော ရဟန်းတို့အား အကြင် လျက်ဖွယ်ဖြစ်သော ဆေးတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ဤဆေးတို့သည် အဘယ်သည်တို့နည်းဟူမူ ထောပတ် ဆီဦး ဆီး ဖျားရည် တင်လဲ (ဤသည်တို့တည်း)။

ထိုဆေးတို့ကို အကပ်ခံပြီးလျှင် ခုနစ်ရက်တိုင်ရုံ သိုမှီး၍ သုံးဆောင်အပ်ကုန်၏၊ ထိုခုနှစ်ရက်ကို လွန်စေသော ရဟန်းအား တရားအားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်ရမည်"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ပဌမဆေးတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်းအခန်း ပြီး၏။

၁၆၃–တင်လဲစသည်ကို ခွင့်ပြုခြင်း

၂၇၂။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော်မူ ပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဖဲသွားတော်မူ၏။ အသျှင်ကခ်ါရေဝတသည် လမ်းခရီးအကြား၌ တင်လဲချက်ရာ တင်းကုပ်သို့ ဝင်၍ မုန့်ညက်နှင့် ဖွဲထည့်သော တင်လဲတို့ကို မြင်သောကြောင့် "အာမိသနှင့်တကွသော တင်လဲသည် မအပ်၊ တင်လဲသည် နေလွဲသောအခါ၌ သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မအပ်ဟု တွေးတောမှု 'သံသယ ကုက္ကုစ္စ' ရှိသည်ဖြစ်၍ ပရိသတ်နှင့်တကွ တင်လဲကို မသုံးဆောင်။

ထိုမထေရ်၏ စကားကို နာယူသော ရဟန်းတို့သည်လည်း တင်လဲကို မသုံးဆောင်ကုန်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အဘယ့်ကြောင့် တင်လဲ၌ မုန့်ညက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဖွဲကိုလည်းကောင်း ထည့်ကုန်သနည်းဟု (မေး၏)။ မြတ်စွာဘုရား ခက်မာစိမ့်သောငှါ ထည့်ပါကုန်၏ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ခက်မာစိမ့်သောငှါ တင်လဲ၌ မုံ့ညက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဖွဲကိုလည်းကောင်း ထည့်ကုန်ငြားအုံ့၊ ထိုထည့်သော မုန့်ညက်သည်လည်းကောင်း၊ ဖွဲသည်လည်းကောင်း၊ တင်လဲဟူသော အရေအတွက်သို့ ရောက်သည်သာတည်း။ ရဟန်းတို့ အလိုရှိတိုင်း တင်လဲ ကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ကခ်ါရေဝတသည် လမ်းခရီးအကြားဝယ် ကျင်ကြီး၌ အပင်ပေါက်သော ပဲနောက်ကို မြင်၍ "ပဲနောက်တို့သည် မအပ်ကုန်၊ ချက်အပ်ပြီးသော ပဲနောက်တို့သည်လည်း အပင်ပေါက်ကုန်၏" ဟူ၍ မအပ်ဟု တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိသည်ဖြစ်၍ ပရိတ်သတ်နှင့်တကွ ပဲနောက်ကို မသုံးဆောင်။ ထို မထေရ်၏ စကားကို နာယူကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း ပဲနောက်ကို မသုံးဆောင်ကုန်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို

လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ချက်ပြီးသော ပဲနောက်တို့သည်အပင် ပေါက်စေကာမူ အလိုရှိတိုင်း သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၃။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးအား ဝမ်းခ်ဖြစ်သော လေနာရောဂါ စွဲကပ်လေ၏၊ ထိုရဟန်းသည် လောဏသောဝိရက အဖျော်ကိုသောက်၏၊ ထိုရဟန်းအား ထိုဝမ်းခ်ဖြစ်သော လေနာရောဂါသည် ပျောက် ငြိမ်း၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နာသော ရဟန်းအား လောဏသောဝိရက အဖျော်ကို ခွင့်ပြု၏၊ မနာသော ရဟန်းအား ရေနှင့်ရောသော လောဏသောဝိရကကို အဖျော်ဟူသော သုံးဆောင်ခြင်းဖြင့် သုံးဆောင်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၆၄– အကပ္ပိယကုဋိအတွင်းခ် သိုမှီခြင်းစသည်ကို ပယ်တော်မူခြင်း

၂၇၄။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူသည်ရှိသော်ရာဇေဠိဟ်ပြည်သို့ ရောက်၍ ထိုရာဇေဠိဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်းခ် သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ဝမ်းခ် လေနာရောဂါဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသျှင် အာနန္ဒာသည် "ရှေးက မြတ်စွာဘုရား၏ ဝမ်းခ်ဖြစ်သော လေနာသည် တေကဋ္ဌလယာဂုဖြင့် ပျောက်ဖူး၏"ဟု (နှလုံးပိုက်ကာ) ကိုယ်တိုင် နှမ်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆန်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဲနောက်ကိုလည်းကောင်း တောင်း၍ ကျောင်းတွင်းခ် သိမ်းပြီးလျှင် ကျောင်းတွင်းခ် ကိုယ်တိုင်ချက်၍ မြတ်စွာဘုရားအား "မြတ်စွာ ဘုရားသည် တေကဋ္ဌလယာဂုကိုသောက်တော်မူပါ"ဟု ကပ်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားတို့သည် သိလျက်လည်း မေးတော်မူကုန်၏၊ သိလျက်လည်း မေးတော်မမူကုန်၊ အခါကို သိ၍ မေးတော်မူကုန်၏၊ အခါကိုသိ၍ မေးတော်မမူကုန်။ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အကျိုးနှင့်စပ်သည်ကို မေးတော်မူကုန်၏၊ အကျိုးနှင့်မစပ်သည်ကို မေးတော်မမူကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အကျိုးနှင့် မစပ်သည်တို့ကို မဂ်ဖြင့် ပယ်တော်မူပြီးဖြစ်ကုန်၏။ "တရားကိုသော်လည်း ဟောကုန်အုံ့၊ တပည့်တို့အား သိက္ခာပုဒ်ကိုသော်လည်း ပညတ်ကုန်အုံ့" ဟူသော အကြောင်းနှစ်မျိုးတို့ဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ရဟန်းတို့ကို မေးတော်မူကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ ဤယာဂုကို အဘယ်မှ ရသနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ အာနန္ဒာ မလျှောက်ပတ်၊ မလျှော်ကန်၊ မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့ အမှုအရာမဟုတ်၊ ရဟန်းတို့အား မအပ်၊ ရဟန်းတို့သည် မပြုထိုက်။ အာနန္ဒာ အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော ယာဂုများပြားစိမ့်သောငှါ အားထုတ်ဘိသနည်း။

အာနန္ဒာ အကပ္ပိယကုဋိအတွင်းခ် သိုမှီးခြင်းသည်လည်း မအပ်၊ အကပ္ပိယကုဋိအတွင်းခ် ချက်ခြင်းသည်လည်း မအပ်၊ မိမိကိုယ်တိုင် ချက်ခြင်းသည်လည်း မအပ်။ အာနန္ဒာ ဤ

(သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသောသူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအတွင်း၌ သိုမှီးအပ်သော ဘောဇဉ်ကို မသုံးဆောင်အပ်၊ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအတွင်း၌ ချက်အပ်သော ဘောဇဉ်ကို မသုံးဆောင်အပ်၊ မိမိကိုယ်တိုင် ချက်အပ်သော ဘောဇဉ်ကို မသုံးဆောင်အပ်၊ သုံးဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအတွင်း၌ သိုမှီးသော၊ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအတွင်း၌ ချက်သော၊ ကိုယ်တိုင် ချက်သော ထိုဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သုံးချက်သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအတွင်း၌ သိုမှီးသော၊ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအတွင်း၌ ချက်သော၊ သူတစ်ပါးတို့ ချက်သော ထိုဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် နှစ်ချက်သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအတွင်း၌ သိုမှီးသော၊ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအပ၌ ချက်သော၊ ကိုယ်တိုင်ချက်သော ထိုဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် နှစ်ချက် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအပ၌ သိုမှီးသော၊ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအတွင်း၌ ချက်သော၊ ကိုယ်တိုင်ချက်သော ထိုဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် နှစ်ချက်သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအတွင်း၌ သိုမှီးသော၊ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအပ၌ ချက်သော၊ သူတစ်ပါးတို့ ချက်သော ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအပ၌ သိုမှီးသော၊ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအတွင်း၌ ချက်သော၊ သူတစ်ပါးတို့ ချက်သော ထိုဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအပ၌ သိုမှီးသော၊ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအပ၌ ချက်သော၊ ကိုယ်တိုင့်ချက်သော ထိုဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအပ၌ သိုမှီးသော၊ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအပ၌ ချက်သော၊ သူတစ်ပါး တို့ ချက်သော ထိုဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ၌ ရဟန်းတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တိုင်ချက်သော အစာကိုပယ်တော်မူ၏"ဟု တစ်ဖန် ပြန်၍ ချက်ခြင်း၌ (မအပ်ဟု) တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' ရှိကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ကျက်ပြီးသည်ကို တစ်ဖန် ပြန်၍ နွေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သည် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး၏၊ လူတို့သည် ဆားကိုလည်းကောင်း ဆီကိုလည်းကောင်းဆန်ကိုလည်းကောင်း၊ ခဲဖွယ်ကိုလည်းကောင်း အရုံသို့ ဆောင်ကုန်၏၊ ထိုဆန်အစရှိသည်တို့ကို ရဟန်းတို့သည် အပ၌ သိုမှီးကုန်၏၊ ကြောင် ကြွက် ဖွတ် မြွေပါတို့သည်လည်း ခဲကုန်၏၊ ခိုးသူတို့သည်လည်း ဆောင်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အတွင်း၌ သိုမှီးစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အတွင်း၌ သိုမှီးပြီး၍ အပ၌ ချက်စေကုန်၏၊ စားကြွင်းစားသော သူတို့သည် ဝန်းရံကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည်

ရှိရှာကုန်လျက် စားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အတွင်း၌ ချက်စိမ့်သောဌာ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ငတ်မွတ်သော အခါ၌ ကပ္ပိကာရကတို့သည် များစွာ ဆောင်ယူကုန်၏၊ အနည်းငယ်သာ ရဟန်းတို့ အား ပေးကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကိုယ်တိုင် ချက်စိမ့်သောဌာ ခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့ အတွင်း၌ သိုမှီးခြင်း အတွင်း၌ ချက်ခြင်း ကိုယ်တိုင် ချက်ခြင်း ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၆၅–အကပ်ပျက်သည်ကို အကပ်ခံခြင်း

၂၇၅။ တစ်ရံရောအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ကာသိတိုင်းတို့၌ ဝါမှ ထကုန်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွားသည်ရှိသော် လမ်းခရီးအကြား၌ ကြမ်းတမ်းသည်လည်းဖြစ်သော မွန်မြတ်သည်လည်းဖြစ်သော ဘောဇဉ်ကို အလိုရှိတိုင်း ပြည့်စုံစွာ မရကုန်၊ များစွာသော သစ်သီးခဲဖွယ်သာ ရှိ၏၊ ကပ္ပိယကာရကလည်း မရှိ။

ထိုအခါ ပင်ပန်းခြင်းရှိကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်၏၊ အာဂန္တုရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ဝမ်းမြောက်စွာ နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြား တော်မူခြင်းသည် ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အလေ့အထပင် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ကျန်းမာကြ၏လော၊ မျှတကြ၏လော၊ မပင်ပန်းဘဲ ခရီးရှည်လာခဲ့ကြရ၏လော၊ ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် အဘယ်အရပ်မှ လာခဲ့ကုန်သနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။

ကျန်းမာကြပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ မျှတကြပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် ယခုအခါ ကာသိတိုင်းတို့၌ ဝါကျွတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ လာသည်ရှိသော် လမ်းခရီးအကြား၌ ကြမ်းတမ်းသည်လည်းဖြစ်သော မွန်မြတ်သည်လည်းဖြစ်သော ဘောဇဉ်ကို အလိုရှိတိုင်း ပြည့်စုံစွာ မရပါကုန်၊ များစွာသော သစ်သီးခဲဖွယ်သာ ရှိပါ၏၊ ကပ္ပိယကာရကလည်း မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်ပန်းခြင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ခရီးရှည် လာကြရပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ အကြင်အရပ်၌ သစ်သီးခဲဖွယ်ကို တွေ့မြင်အံ့၊ ကပ္ပိယကာရကသည်လည်း မရှိအံ့၊ ကိုယ်တိုင် ယူဆောင်ပြီးလျှင် ကပ္ပိယကာရကတို့ကို တွေ့မြင်သောအခါ မြေ၌ ချထား၍ အကပ်ခံပြီးလျှင် သုံးဆောင်စိမ့်သော ဌာခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့ အကပ်ပျက်သော သစ်သီးကို အကပ်ခံခြင်းဌာ ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၇ဖ။ တစ်ရံရောအခါ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်အား နှမ်းသစ်နှင့် ပျားရည်သစ် ရရှိ၏။ ထို့နောက် ထိုပုဏ္ဏားအား "ငါသည် နှမ်းသစ်နှင့် ပျားရည်သစ်ကို ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအား လှူရမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား နှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ်စကားကို ပြောဆိုပြီး ဆုံးစေ၍ တစ်ခုသောနေရာ၌ ထိုင်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဂေါတမသည် နက်ဖြန် ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးရန် အလို့ငှါ ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံခြင်း ကို သိ၍ ဖဲခွါသွားလေ၏။

ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားသည် ထိုညဉ့်လွန်သောအခါ၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို စီရင်ပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဂေါတမ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် အချိန်တန်ပါပြီ ဆွမ်းစီမံပြီးပါပြီ"ဟု အချိန်ကို လျှောက်ကြားစေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူကာ ထိုပုဏ္ဏား၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် သုံးဆောင်ဖွယ်ဖြင့် ရောင့်ရဲစေ၍ တားမြစ်သည့်တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေးပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ထိုပုဏ္ဏားကို မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရှင်လန်းစေပြီးလျှင် နေရာမှ ထကာ ဖဲခွါကြွသွား တော်မူ၏။

ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားအား မြတ်စွာဘုရား ကြွသွား၍ မကြာမြင့်မီ "အကြင် 'နှမ်းသစ်နှင့် ပျားရည် သစ်တို့ကို လှူအုံ့'ဟု လှူခြင်းအကျိုးငှါ ငါသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာကို ပင့်ဖိတ်၏၊ ငါသည် ထိုနှမ်းသစ်နှင့် ပျားရည်သစ်တို့ကို လှူခြင်းငှါ မေ့လျော့ခဲ့၏၊ ငါသည် နှမ်းသစ်နှင့် ပျားရည်သစ်ကို ဖျဉ်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အိုးတို့ဖြင့်လည်းကောင်း အရံသို့ ဆောင်စေရမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားသည် နှမ်းသစ်နှင့် ပျားရည်သစ်ကို ဖျဉ်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း အိုးတို့ဖြင့်လည်းကောင်း အရံသို့ ဆောင်စေပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည် 'နှမ်းသစ်နှင့် ပျားရည်သစ်တို့ကို လှူအုံ့'ဟု လှူခြင်း အကျိုးငှါ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာကို ပင့်ဖိတ်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုနှမ်းသစ်နှင့် ပျားရည်သစ်တို့ကို လှူခြင်းငှါ မေ့လျော့ခဲ့၏၊ အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်၏ နှမ်းသစ်နှင့် ပျားရည်သစ်ကို ခံယူတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

ပုဏ္ဏား သို့ဖြစ်လျှင် ရဟန်းတို့အား ပေးလှူလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးသော အခါ၌ အနည်းငယ် ခံယူ၍လည်း တန်ပြီဟု တားမြစ်ကုန်၏၊ ဆင်ခြင်၍လည်း ပယ်ကုန်၏၊ အလုံးစုံသော သံဃာသည်လည်း တန်ပြီဟု တားမြစ်၏၊ ရဟန်းတို့သည် (မအပ်ဟု) တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' ရှိသည် ဖြစ်၍ မခံကုန်။ ရဟန်းတို့ ခံကုန် လော့၊ သုံးဆောင်ကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ ဖိတ်၍ ဆွမ်းစားရာမှ ဆောင်အပ်သော

ဘောဇဉ်ကို ဆွမ်းစားစဉ် တန်ပြီဟု မြစ်ပြီးသော ရဟန်းသည် အတိရိက်ဝိနည်းကံ မပြုဘဲ စားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၆၆–အကပ်ခံခြင်းစသည်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၂၇၇။ ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒ၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ဒါယကာသည် သံဃာ၏ အကျိုးငှါ ခဲဖွယ်ကို " အသျှင်ဥပနန္ဒအား ပြ၍ သံဃာအား လှူလေ"ဟု (ဆို၍) ပို့စေ၏။ ထို အခါ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် ရွှာသို့ ဆွမ်းခံဝင်၏။ ထိုအခါ လူတို့သည် အရံသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့ကို–

" အသျှင်ဘုရားတို့ အသျှင်ဥပနန္ဒသည် အဘယ်မှာပါနည်း"ဟု မေးကုန်၏။ ဒါယကာတို့ သာကီဝင်မင်းသား ဤအသျှင်ဥပနန္ဒသည် ရွှာသို့ ဆွမ်းခံဝင်၏ဟု (ပြောဆိုကုန်၏)။ အသျှင်ဘုရားတို့ ဤခဲဖွယ်ကို အသျှင်ဥပနန္ဒအား ပြ၍ သံဃာအား လှူပါဟု လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အကပ်ခံ၍ ဥပနန္ဒလာသည်တိုင်အောင် သိမ်းထားကုန်လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် နံနက်အခါ ဒါယကာတို့ အိမ်သို့သွား၍ နေမြင့်သောအခါမှ ပြန်လာ၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ငတ်မွတ်သော အခါ၌ အနည်းငယ် ခံယူပြီး၍လည်း တန်ပြီဟု တားမြစ်ကုန်၏။ ဆင်ခြင်၍လည်း ပယ်ကုန်၏၊ အလုံးစုံသော သံဃာသည်လည်း မြစ်၏၊ ရဟန်းတို့သည် (မအပ်ဟု) တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ မခံကုန်။ ရဟန်းတို့ ခံကုန်လော့၊ သုံးဆောင်ကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ နံနက်အခါ၌ အကပ်ခံသော ဘောဇဉ်ကို ဆွမ်းစားစဉ် တန်ပြီဟု မြစ်မိသော ရဟန်းသည် အတိရိက်ဝိနည်းကံ မပြုဘဲ သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော် မူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဒေသစာရီကြွချီတော်မူ၏၊ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်သည်ရှိသော် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုသာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာအား ကိုယ်ပူသော အနာဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် အသျှင်သာရိပုတြာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်သာရိပုတြာကို " ငါ့သျှင်သာရိပုတြာ သင့်အား ရှေးက ကိုယ်ပူသော အနာသည် အဘယ် (ဆေး)ဖြင့် ပျောက်ပါသနည်း"ဟု မေးလေ၏။

ငါ့သျှင် ငါ့အား ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ဖြင့် ပျောက်ဖူးပါ၏ဟု ပြောဆို၏။ ထိုအခါ အသျှင်မောဂ္ဂလာန်သည် အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ကွေးထားသော လက်မောင်းကို ဆန့်သကဲ့သို့လည်းကောင်း ဆန့်ထားသော လက်မောင်းကို ကွေးသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ ကွယ်ခဲ့၍ မန္ဒာကိနီ ရေကန်၏ ကမ်းနား၌ ထင်ရှားဖြစ်လေ၏။ ဆင်တစ်စီးသည် အဝေးမှ ကြွလာတော်မူသော အသျှင်မောဂ္ဂလာန် ကိုမြင်၍ "အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားမောဂ္ဂလာန်သည် ကြွတော်မူပါလော့၊ အသျှင် ဘုရား အသျှင်ဘုရား

မောဂ္ဂလာန်၏ ကြွလာတော်မူခြင်းသည် ကောင်းသောလာခြင်းပါတည်း၊ အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် အဘယ်ဝတ္ထုကို အလိုရှိပါသနည်း၊ အဘယ်ကို လှူရပါအံ့နည်း"ဟု လျှောက်၏။

ငါ့သျှင် ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကို အလိုရှိ၏ဟု ပြောဆို၏။ ထိုအခါ ထိုဆင်ပြောင်ကြီးသည် အခြားဆင်ကို "အချင်း အသျှင့်အား ကြာစွယ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကြာရင်းတို့ကိုလည်းကောင်း အလိုရှိ သလောက် လှူလေလော့"ဟု စေခိုင်း၏။

ထိုအခါ ထိုဆင်သည် မန္ဒာကိနိရေကန်သို့ သက်ဆင်းပြီးလျှင် နှာမောင်းဖြင့် ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို နှုတ်ချိုး၍ ကောင်းစွာခါခြင်းဖြင့် ခါလျက် စည်းနှောင်ကာ အသျှင်မောဂ္ဂလာန်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၏၊ ထိုအခါ အသျှင်မောဂ္ဂလာန်သည် အားရှိသော ယောဂျားသည် ကွေးထားသော လက်မောင်းကို ဆန့်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆန့်ထားသော လက်မောင်းကို ကွေးသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် မန္ဒာကိနိရေကန်၏ ကမ်းနားမှ ကွယ်ခဲ့၍ ဧတဝန်ကျောင်းတော်၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထိုဆင်ပြောင်ကြီးသည်လည်း မန္ဒာကိနိရေကန်၏ ကမ်းနားမှ ကွယ်ခဲ့၍ ဧတဝန်ကျောင်းတော်၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။

ထိုအခါ၌ ထိုဆင်ပြောင်ကြီးသည် အသျှင်မောဂ္ဂလာန်အား ကြာစွယ်တို့ကိုလည်းကောင်း ကြာရင်း တို့ကိုလည်းကောင်း ကပ်လှူပြီးနောက် ဧတဝန်ကျောင်းတော်မှ ကွယ်ခဲ့၍ မန္ဒာကိနိ ရေကန်၏ ကမ်းနား၌ ထင်ရှားဖြစ်၏၊ ထိုအခါ အသျှင်မောဂ္ဂလာန်သည် အသျှင်သာရိပုတြာအား ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကို ဆက် ကပ်လေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကို စားသည်ရှိသော် ကိုယ်ပူသော အနာသည် ငြိမ်းလေ၏၊ များစွာသော ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့သည် ကြွင်းကျန်ကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ ရဟန်းတို့သည် ငတ်မွတ်သော အခါ အနည်းငယ်ခံယူပြီး၍လည်း တန်ပြီဟု မြစ်ကုန်၏၊ ဆင်ခြင်၍လည်း ပယ်ကုန်၏၊ အလုံးစုံသော သံဃာသည်လည်း မြစ်၏၊ ရဟန်းတို့သည် (မအပ်ဟု) တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံကုန်။

ရဟန်းတို့ ခံယူကြကုန်လော့၊ သုံးဆောင်ကြကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ တောင်၌ ဖြစ်သော အရာဝတ္ထု, ကြာ၌ ဖြစ်သော အရာဝတ္ထုတို့ကို ဆွမ်းစားစဉ် တန်ပြီဟု မြစ်မိသော ရဟန်းသည် အတိရိတ်ဝိနည်းကံ မပြုဘဲ စားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ အမျိုးမျိုးသော သစ်သီးခဲဖွယ်သည် ပေါများ၏၊ ကပ္ပိယကာရကလည်း မရှိ၊ ရဟန်းတို့သည် (မအပ်ဟု) တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိသည် ဖြစ်၍ သစ်သီးကို မစားကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အစေ့နုသော၊ အစေ့ထုတ်၍ စား ကောင်းသော သစ်သီးကို (လူသာမဏေတို့ကို) မကပ္ပိစေဘဲ စားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၆၇–စားခွဲခြင်းကို ပယ်တော်မူခြင်း

၂၇၉။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော် မူပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ အစဉ်အတိုင်း

ဒေသစာရီလှည့်လည်သည်ရှိသော် ရာဇကြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုရာဇကြီဟ်ပြည် ရှင်ဦးနက်တို့အား အစာကျွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးအား မြင်းသရိုက် (ဂရင်ဂျီ–ဘဂန္ဓိုလ်) နာ ဖြစ်လေ၏၊ အာကာသဂေါတ္တ ဆေးသမားသည် ဓားခွဲမှုကို ပြုလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းစဉ် ဒေသစာရီ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ထိုရဟန်း၏ ကျောင်း သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။ အာကာသဂေါတ္တ ဆေးသမားသည် အဝေးမှ ကြွလာတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ကို မြင်၍ "အသျှင်ဂေါတမသည် ကြွတော်မူပါလော့၊ ဤရဟန်း၏ ဝစ္စမဂ်ကို ကြည့်တော်မူပါလော့၊ ဖွတ်ခံတွင်းနှင့် တူ၏"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် "ထို (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားသည် ငါ့ကို ပြက်ရယ် ဆိုဘိ၏"ဟု (နှလုံးသွင်းတော်မူကာ) ထိုအရပ်မှ ပြန်ခဲ့၍ ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ ပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ ဤမည်သော ကျောင်း၌ နာသော ရဟန်းရှိသလော"ဟု မေးတော်မူရာ–

ရှိပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ထိုရဟန်း၏ အနာကား အဘယ်အနာနည်းဟု (မေးတော်မူပြန်ရာ) အသျှင်ဘုရား ထိုအသျှင်၏အနာကား မြင်းသရိုက်နာပါတည်း၊ အာကာသဂေါတ္တ ဆေးသမားသည် ဓားခွဲမှုကို ပြုပါ၏ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ ထို (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား၏ (ဤအမှုသည်) ရဟန်းတို့အား မလျောက်ပတ်၊ မလျော်ကန်၊ မသင့်တင့်၊ ရဟန်း တို့၏ အပြုအမူ မဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုသင့်။

ရဟန်းတို့ အဘယ့်ကြောင့် ထို (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားသည် ကျဉ်းမြောင်းရာ အရပ်၌ ဓားခွဲမှုကို ပြုစေဘိသနည်း၊ ရဟန်းတို့ ကျဉ်းမြောင်းရာအရပ်၌ အရေသည် သိမ်မွေ့၏၊ အမာသည် အသားနုတက်ခဲ၏၊ ဓားခွဲရန် ခဲယဉ်း၏။ ရဟန်းတို့ ဤ (ရဟန်းပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ ကျဉ်းမြောင်းရာ အရပ်၌ ဓားခွဲမှုကို မပြုအပ်၊ ပြုသော ရဟန်းအား ထုလ္လစ္စဉ်း အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားသည် ဓားခွဲမှုကို ပယ်တော်မူ၏"ဟု ကျေပ်စည်းမှုကို ပြုစေကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကျေပ်စည်းမှုကို ပြုစေကုန်သနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကျေပ်စည်းမှုကို ပြုစေကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူ ပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို " ရဟန်းတို့ ကျဉ်းမြောင်းရာအရပ်၏ အနီးဖြစ်သော လက်နှစ်သစ်သော အရပ်မှ ဓားခွဲမှုကိုလည်းကောင်း၊ ကျပ်စည်းမှုကိုလည်းကောင်း မပြုစေအပ်၊ ပြုစေသော ရဟန်းအား ထုလ္လစ္စဉ်း အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၆၈–လူသားကို ပယ်တော်မူခြင်း

၂၈၀။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော် မူပြီးလျှင် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်သည် ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုဗာရာဏသီပြည် ဣသိပတနမည်သော သားသမင်တို့ အား ဘေးမဲ့ပေးရာဖြစ်သော မိဂဒါဝုန်တော၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ သုပ္ပိယဥပါသကာနှင့် သုပ္ပိယာဥပါသိကာမ နှစ်ဦးလုံးတို့သည် (ရတနာ သုံးပါးကို) ကြည်ညိုကုန်၏၊ (ပစ္စည်းလေးပါးကို) လှူကုန်၏၊ (သံဃာတို့၏ အမှုခပ်သိမ်းကို) ပြုကုန်၏၊ သံဃာကို ပြုစုလုပ်ကျွေးကုန်၏။ ထိုအခါ၌ သုပ္ပိယာဥပါသိကာမသည် အရံသို့ သွား၍ ကျောင်းတစ် ကျောင်းမှ ကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ ပရိဝုဏ်တစ်ခုမှ ပရိဝုဏ်တစ်ခုသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "အသျှင်ဘုရားတို့ အဘယ်ရဟန်းသည် နာဖျားပါသနည်း၊ အဘယ်ရဟန်း၏ အကျိုးငှါ အဘယ်ကို ဆောင်ရပါအံ့နည်း"ဟု မေးလျှောက်၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဝမ်းလျှောဆေးကိုသောက်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် သုပ္ပိယာ့ဥပါသိကာ မကို "နှမ ငါသည် ဝမ်းလျှောဆေးကိုသောက်မိ၏၊ ငါ့အား သားဟင်းမျိုးရည်ဖြင့် အလိုရှိ၏"ဟု ပြောဆို၏။

အသျှင် ကောင်းပါပြီ ဆောင်ယူခဲ့ပါအံ့ဟု ဆို၍ အိမ်သို့ သွားပြီးလျှင် အိမ်တွင်းရှိ အစေခံတစ် ယောက်ကို "အချင်း သွားပါချေ အလိုလိုဖြစ်သော သားဟင်းမျိုးကို သိပါလော့"ဟု ပြောဆို၏။

အရှင်မ ကောင်းပါပြီဟု ဆို၍ ထိုယောကျ်ားသည် သုပ္ပိယာဥပါသိကာမအား ဝန်ခံ၍ ဗာရာဏသီ ပြည်လုံးကို လှည့်လည်လတ်သော် အလိုလိုဖြစ်သောအသား 'ပုံ့သကူသား' ကို မတွေ့မမြင်လေ။

ထိုအခါ ထိုယောကျ်ားသည် သုပ္ပိယာဥပါသိကာမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ သုပ္ပိယာဥပါသိကာမကို "အရှင် မ အလိုလိုဖြစ်သောအသားသည် မရှိပါ၊ ယနေ့သည်ကား သားသတ်ခွင့်မရသော နေ့ပါတည်း"ဟု ပြော ဆို၏။

ထိုအခါ သုပ္ပိယာဥပါသိကာမအား "ထိုနာဖျားသော ရဟန်းသည် သားဟင်းမျိုးရည်ကို မရသည် ရှိသော် အနာသော်လည်း တိုးပွါးလတ္တံ့၊ သေခြင်းသော်လည်း ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဝန်ခံပြီးလျက် မဆောင်ခြင်းသည် ငါ့အား မသင့်"ဟု အကြံဖြစ်၍ သားလှီးဓားငယ်ကို ယူ၍ ပေါင်သားကို လှီးဖြတ်ပြီးလျှင် ကျွန်မအား " ဟယ် ကျွန်မ ရော့ ယူလော့၊ ဤအသားကို ကောင်းစွာ စီရင်၍

ဤမည်သော ကျောင်း၌ နာဖျားသော ရဟန်းအား လှူလေလော့၊ ငါ့ကို မေးလျှင် နာဖျားနေပါ၏ဟု လျှောက်လော့"ဟု ဆို၍ ပေးပြီးလျှင် အဝတ်ပုဆိုးဖြင့် ပေါင်ကို ပတ်စီး၍ တိုက်ခန်းသို့ ဝင်ကာ ညောင်စောင်း၌ အိပ်လေ၏။

ထိုအခါ သုပ္ပိယဥပါသကာသည် အိမ်သို့ သွား၍ "သုပ္ပိယာ အဘယ်မှာနည်း"ဟု ကျွန်မကို မေး၏။ အရှင် ဤသုပ္ပိယာအရှင်မသည် တိုက်ခန်းထဲ၌ အိပ်နေပါသည်ဟု (ပြောဆို၏)။ ထိုအခါ သုပ္ပိယ ဥပါသကာသည် သုပ္ပိယာဥပါသိကာမထံသို့ သွားပြီးလျှင် သုပ္ပိယာဥပါသိကာမအား "အဘယ့်ကြောင့် အိပ် နေသနည်း"ဟု မေး၏။

"နာနေသည် ဖြစ်ပါ၏"ဟု (ဆို၏)။ "သင့်အား အဘယ်အနာနည်း"ဟု (မေး၏)။ ထိုအခါ သုပ္ပိယာဥပါသိကာမသည် သုပ္ပိယဥပါသကာအား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ထိုအခါ သုပ္ပိယဥပါသကာသည် "အချင်းတို့ အံ့ဖွယ်ရှိစွတကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်စွတကား၊ ဤသုပ္ပိယာသည် ရတနာသုံးပါး၏ ကျေးဇူးကို အလွန်ယုံကြည်၏၊ ရတနာသုံးပါးကို အလွန်ကြည်ညိုဂု၏၊ မိမိ၏ အသားတို့ကိုသော်လည်း စွန့်လှူနိုင်သေး၏။ ဤသုပ္ပိယာအား အခြားတစ်စုံတစ်ခုသော မလှူနိုင်သော အရာသည် အဘယ်မှာ ရှိတော့အံ့နည်း"ဟု ရွှင်လန်းနှစ်သက် တက်ကြွသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား ထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိသေစွာ ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် နက်ဖြန်အလို့ငှါ ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ သုပ္ပိယဥပါသကာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံခြင်းကို သိ၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် မြတ်စွာ ဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေပြုကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။

ထိုအခါ သုပ္ပိယဥပါသကာသည် ထိုညဉ့်လွန်သောအခါ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီရင်၍ မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် အချိန်တန်ပါပြီ ဆွမ်းစီမံ၍ ပြီးပါပြီ"ဟု အချိန်တန် ကြောင်းကို လျှောက်ကြားစေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူကာ သုပ္ပိယဥပါသကာအိမ်သို့ ကြွပြီးလျှင် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော သုပ္ပိယ ဥပါသကာကို မြတ်စွာဘုရားသည်–

" သုပ္ပိယာဥပါသိကာမ အဘယ်မှာနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။

"နာနေပါသည် မြတ်စွာဘုရား"ဟု (လျှောက်၏)။ "ထိုသို့ပင် နာသော်လည်း လာပါစေလော့"ဟု (မိန့်၏)။ "မလာနိုင်ပါ မြတ်စွာဘုရား"ဟု (လျှောက်၏)။ "ထိုသို့ မလာနိုင်လျှင် ချီမ၍သော်လည်း ဆောင်ခဲ့ကုန်လော့"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ သုပ္ပိယဥပါသကာသည် သုပ္ပိယာဥပါသိကာမကို ချီမ၍ ဆောင်ခဲ့လေ၏၊ ထိုသုပ္ပိယာ ဥပါသိကာမအား ရှေ့ဦးစွာ ဘုရားကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြီးစွာသော အနာသည် အသားနုတက်၍ ပြကတော့ ကောင်းသော အရေအမွေးတို့ ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ သုပ္ပိယဥပါသကာနှင့် သုပ္ပိယာဥပါသိကာမ တို့သည် "အချင်းတို့ မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးသည်၏ အဖြစ်သည် အံ့ဖွယ်ရှိစွတကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်စွတကား၊ မြတ်စွာဘုရားကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြီးစွာသော အနာသည်

အသားနုတက်၍ ပြကတော့ကောင်းသော အရေအမွှေးတို့ ဖြစ်တုံဘိ၏"ဟု ရွှင်လန်းနှစ်သက်တက်ကြွသော စိတ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည်တိုင်အောင် တားမြစ်သည်တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင်လုပ်ကျွေးကြလျက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းဘုဉ်း ပေး၍ သပိတ်မှ လက်ကိုဖယ်ပြီးသောအခါ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သုပ္ပိယဥပါသကာနှင့် သုပ္ပိယာဥပါသိကာမတို့အား တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေပြီးလျှင် နေရာမှ ထကာ ဖဲခွါကြွသွားတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ အဘယ်သူသည် သုပ္ပိယာ ဥပါသိကာမကို အသားတောင်းသနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။ ဤသို့ မေးတော်မူသည်ရှိသော် ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် သုပ္ပိယာဥပါသိကာမကို အသားတောင်းမိပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

"ရဟန်း ဆောင်ယူခဲ့သလော"ဟု (မေးတော်မူရာ) "ဆောင်ယူခဲ့ပါသည် မြတ်စွာဘုရား"ဟု (လျှောက်၏)။ "ရဟန်း သင်သည် သုံးဆောင်သလော"ဟု (မေးတော်မူပြန်ရာ) "အကျွန်ုပ်သည် သုံးဆောင်မိပါသည် မြတ်စွာဘုရား"ဟု (လျှောက်၏)။ "ရဟန်း သင်သည် စုံစမ်းမေးမြန်းပါ၏လော"ဟု (မေးတော်မူပြန်ရာ) "အကျွန်ုပ်သည် မစုံစမ်း မမေးမြန်းမိပါ မြတ်စွာဘုရား"ဟု (လျှောက်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် မစုံစမ်း မမေးမြန်းဘဲ အသားကို စားဘိသနည်း၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား သင်သည် လူသားကို စားဘိ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ သဒ္ဓါတရား ရှိ၍ ကြည်ညိုသော လူတို့သည် မိမိ၏ အသားတို့ကိုသော်လည်း စွန့်လှူကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ လူသားကို မစားအပ်၊ စားသော ရဟန်းအား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ မစုံစမ်း မမေးမြန်းဘဲ အသားကို မစားအပ်၊ စားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၆၉–ဆင်သားစားသည်ကို ပယ်ခြင်း

၂၈၁။ တစ်ရံရောအခါ မင်း၏ဆင်တို့သည် သေကုန်၏။ လူတို့သည် ငတ်မွတ်သောကြောင့် ဆင်သားကို စားကုန်၏။ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော ရဟန်းတို့အား ဆင်သားကို လှူကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ဆင်သားကို စားကုန်၏။ လူတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ဆင်သားကို စားကုန်ဘိသနည်း၊ ဆင်တို့သည် မင်း၏အင်္ဂါ 'အသုံးအဆောင်' မည်၏၊ အကယ်၍ မင်းသည် သိဠားအံ့၊ ထိုရဟန်းတို့အား မနှစ်သက်သည် ဖြစ်ရာ၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ဆင်သားကို မစားအပ်၊ စားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ မင်းဏ်မြင်းတို့သည် သေကုန်၏၊ လူတို့သည် ငတ်မွတ်သောကြောင့် မြင်းသားကို စားကုန်၏၊ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော ရဟန်းတို့အား မြင်းသားကို လှူကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် မြင်း သားကို စားကုန်၏။ လူတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် မြင်းသားကို စားကုန်ဘိသနည်း၊ မြင်းတို့သည် မင်းဏ်အင်္ဂါ 'အသုံးအဆောင်' မည်၏။ အကယ်၍ မင်းသည် သိငြားအုံ့၊ ထိုရဟန်းတို့အား မနှစ်သက်သည် ဖြစ်ရာ၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်း တို့ မြင်းသားကို မစားအပ်၊ စားသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ လူတို့သည် ငတ်မွတ်သောကြောင့် ခွေးသားကို စားကုန်၏၊ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်သော ရဟန်းတို့အား ခွေးသားကို လှူကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ခွေးသားကို စားကုန်၏။ လူတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ခွေးသားကို စားကုန်ဘိ သနည်း၊ ခွေးသည် စက်ဆုပ်ဖွယ်ရှိ၏၊ ရွံရှာဖွယ်ရှိ၏ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆို ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ခွေးသားကို မစား အပ်၊ စားသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ လူတို့သည် ငတ်မွတ်သောကြောင့် မြွေသားကို စားကုန်၏၊ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်သော ရဟန်းတို့အား မြွေသားကို လှူကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် မြွေသားကို စားကုန်၏။ လူတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် မြွေသားကို စားကုန်ဘိသနည်း၊ မြွေသည် စက်ဆုပ်ဖွယ်ရှိ၏၊ ရွံရှာဖွယ်ရှိ၏ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

သုပဿအမည်ရှိသော နဂါးမင်းသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားကို " အသျှင်ဘုရား သဒ္ဓါတရားမရှိ ကြည်ညိုခြင်း မရှိသော နဂါးတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ ထိုနဂါးတို့သည် အနည်းငယ်သော အကြောင်းတို့ဖြင့်လည်း ရဟန်း တို့ကို ညှဉ်းဆဲကုန်ရာ၏၊ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင်တို့သည် မြွေသားကို မစားပါစေကုန် လင့်"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သုပဿအမည်ရှိသော နဂါးမင်းကို တရားစကားဖြင့် ကောင်းစွာ ပြတော်မူ၏။ပ။ အရိုအသေပြုကာ ဖဲသွားလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ မြွေသားကို မစားအပ်၊ စားသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

တစ်ရံရောအခါ၌ မုဆိုးတို့သည် ခြသေ့်ကို သတ်၍ အသားကို စားကုန်၏၊ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော ရဟန်းတို့အား ခြသေ့်သားကို လှူကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ခြသေ့်သားကို စား၍ တောင့်၌ နေကုန်၏။ ခြသေ့်တို့သည် ခြသေ့်သား အနံ့နံသဖြင့် ရဟန်းတို့ကို လိုက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ခြသေ့်သားကို မစားအပ်၊ စားသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ၌ မုဆိုးတို့သည် ကျားကို သတ်၍။ပ။ သစ်ကို သတ်၍။ပ။ ဝံကို သတ်၍။ပ။ အောင်းကို သတ်၍ အသားကို စားကုန်၏။ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော ရဟန်းတို့အား

အောင်းသားကို လျှုကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် အောင်းသားကို စား၍ တောခ္ခ နေကုန်၏၊ အောင်းတို့သည် အောင်းသား အနံ့နံသဖြင့် ရဟန်းတို့ကို လိုက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ အောင်းသားကို မစားအပ်၊ စားသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဒုတိယသုပ္ပိယအခန်း ပြီး၏။

၁၇၀–ယာဂုမုန့်ချိုတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၂၈၂။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာရာဏသီပြည်ခ္ခ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော်မူပြီးလျှင် များစွာသော တစ်ထောင့်နှစ်ရာ ငါးကျိပ်သော ရဟန်းသံဃာတို့နှင့်အတူ အန္ဓကဝိန္ဒ ရွာသို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဇနပုဒ်ခ္ခ နေသော လူတို့သည် များစွာသော ဆား ဆီ ဆန် ခဲဖွယ်တို့ကို လှည်းတို့ခ္ခ တင်စေ၍ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာ၏ နောက်မှ နောက်မှ "ဆွမ်းကျွေးသော အလှည့်ကို ရသောအခါ ဆွမ်းကို စီရင်ကုန်အံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်ကာ) အစဉ်တစိုက် လိုက်ကုန်၏၊ ငါးရှာသော စားကြွင်းစားတို့သည်လည်း အစဉ်တစိုက် လိုက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်သည်ရှိသော် အန္ဓကဝိန္ဒရွာသို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆွမ်းကျွေးအလှည့်ကို မရသော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်အား 'ဆွမ်းကျွေး အလှည့် ကို ရသောအခါ ဆွမ်းကို ပြုစီရင်အံ့'ဟု ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို အစဉ်တစိုက် လိုက်သော ငါ့အား နှစ်လလွန်ပြီ၊ ငါ့အား ဆွမ်းကျွေးအလှည့်ကို မရ၊ ငါသည်လည်း တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်၏၊ ငါ့အား ဃရာဝါသအကျိုးသည်လည်း များစွာ ဆုတ်ယုတ်၏၊ ငါသည် ဆွမ်းစားဇရပ်ကို ကြည့်ဦးအံ့၊ ဆွမ်း စားဇရပ်ခ္ခ မရှိသော ဝတ္ထုကို စီရင်ရမူ ကောင်း၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားသည် ဆွမ်းစားဇရပ်ကို ကြည့်သည်ရှိသော် ယာဂုနှင့် ပျားသကာထည့်သော မုန့်ချိုနှစ်မျိုးတို့ကို မမြင်လေ။ ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားသည် အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "အသျှင် အာနန္ဒာ ယခု အခါခ္ခ ဆွမ်းကျွေးအလှည့်ကို မရသော အကျွန်ုပ်အား 'ဆွမ်းကျွေးအလှည့်ကို ရသောအခါ ဆွမ်းကို ပြုစီရင်အံ့'ဟု ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို အစဉ်တစိုက်လိုက်သော ငါ့အား နှစ်လ လွန်ပြီ၊ ငါ့အား ဆွမ်းကျွေးအလှည့်ကို မရ၊ ငါသည်လည်း တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်၏၊ ငါ့အား ဃရာဝါသအကျိုးသည်လည်း များစွာ ဆုတ်ယုတ်၏၊ ငါသည် ဆွမ်းစားဇရပ်ကို ကြည့်ဦးအံ့၊ ဆွမ်းစားဇရပ် ခ္ခ မရှိသော ဝတ္ထုကို စီရင်ရမူ ကောင်း၏ဟု အကြံဖြစ်ပါသည်။

အသျှင်အာနန္ဒာ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ဆွမ်းစားဇရပ်ကို ကြည့်သည်ရှိသော် ယာဂုနှင့် ပျားသကာထည့်သော မုန့်ချိုနှစ်မျိုးတို့ကို မမြင်ပါ၊ အသျှင်အာနန္ဒာ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် ယာဂုနှင့် ပျားသကာ ထည့်သော မုန့်ချိုကို စီရင်ငြားအံ့၊ အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်၏ ယာဂုနှင့် ပျားသကာထည့်သော မုန့်ချိုကို ခံယူတော်မူပါအံ့လော"ဟု လျှောက်၏။

"ပုဏ္ဏား သို့ဖြစ်လျှင် မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်ဦးအုံ"ဟု (ပြောဆို၏)။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ အာနန္ဒာ သို့ဖြစ်လျှင် စီရင်စေလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ပုဏ္ဏားသည် ထိုညဉ့်လွန်သောအခါ များစွာသော ယာဂုနှင့် ပျားသကာ ထည့်သော မုန့်ချိုကို စီရင်စေပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်၏ ယာဂုနှင့် ပျားသကာထည့်သော မုန့်ချိုကို လက်ခံတော်မူပါ"ဟု ဆက်ကပ်လေ၏။ ပုဏ္ဏား သို့ဖြစ်လျှင် ရဟန်း တို့အား လှူလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့သည် (မအပ်ဟု) တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိသည် ဖြစ်၍ မခံကုန်၊ ရဟန်းတို့ ခံယူကုန်လော့ သုံးဆောင်ကုန်လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းအပေါင်းကို များစွာသော ယာဂုဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပျားသကာထည့်သော မုန့်ချိုဖြင့်လည်းကောင်း ရောင့်ရဲသည်တိုင်အောင် တားမြစ်သည်တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး၍ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရား ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ထိုပုဏ္ဏားကို မြတ်စွာဘုရားသည်–

" ပုဏ္ဏား ယာဂု၏ အကျိုးတို့သည် ဤဆယ်ပါးတို့တည်း၊ အဘယ်ဆယ်ပါးတို့နည်းဟူမူ– ----

ယာဂုကို လှူသောသူသည်–

၁–အသက်ကို လှူသည် မည်၏။

၂–အဆင်းကို လှူသည် မည်၏။

၃–ချမ်းသာကို လှူသည် မည်၏။

၄–ခွန်အားကို လှူသည် မည်၏။

၅–ပညာကို လှူသည် မည်၏။

၆–သောက်အပ်သော ယာဂုသည် ဆာလောင်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၏။

၇–မွတ်သိပ်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၏။

၈–လေကို စုန်ဆင်းစေတတ်၏။

၉–ဆီးအိမ်ကို စင်ကြယ်စေတတ်၏။

၁၀–အစာသစ် အကြွင်းကို ကြေကျက်စေတတ်၏။

ပုဏ္ဏား ယာဂု၏ အကျိုးတို့သည် ဤဆယ်ပါးတို့တည်း"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ပုဏ္ဏား အကြင်သူသည် ကိုယ် နှုတ် နှလုံးကို စောင့်စည်း၍ သူတစ်ပါး ပေးလှူသော ပစ္စည်းကို ဘုဉ်းပေးသော ရဟန်းတို့အား လျှောက်ပတ်သော အခါ၌ ရှိသေစွာ ယာဂုကို ပေးလှူ၏။ (ထိုသူသည်) ထိုအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား ဆယ်ပါးသော အရာတို့ကို ပေးလှူသည် မည်၏။ ထိုယာဂုကို ဘုဉ်းပေးသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ အသက် အဆင်း ချမ်းသာ ခွန်အား ပညာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထို့ပြင် ဆာလောင်ခြင်း မွတ်သိပ်ခြင်း လေနာတို့ကိုလည်း ပယ်ဖျောက်တတ်၏၊

ဆီးအိမ်ကိုလည်း စင်ကြယ်စေတတ်၏၊ အစာ သစ်ကိုလည်း ကြေကျက်စေတတ်၏၊ ဤယာဂုတည်းဟူသော ဆေးကို မြတ်စွာဘုရားသည် ချီးမွမ်းတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် အခါခပ်သိမ်း လူ၌ဖြစ်သော ချမ်းသာကို အလိုရှိသော သူသည်လည်းကောင်း၊ နတ်၌ဖြစ်သော ချမ်းသာတို့ကို တောင့်တသော သူသည်လည်းကောင်း လူတို့၏ ဂုဏ်အသရေကို အလိုရှိသော သူသည်လည်းကောင်း ယာဂုကို လျှုခြင်းငှါ သင့်လျော်သည်သာလျှင်တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပုဏ္ဏားကို ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာပြုပြီးလျှင် နေရာမှ ထ၍ ဖဲကြွတော်မူ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော် မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ယာဂုနှင့် ပျားသကာထည့်သော မုန့်ချိုတို့ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၇၁–သဒ္ဓါတရားနှသော အမတ်ကြီး ဝတ္ထု

၂၈၃။ လူတို့သည်– "မြတ်စွာဘုရားသည် ယာဂုနှင့် ပျားသကာထည့်ရောသော မုန့်ချိုတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏"ဟု ကြားကုန်၏။ ထိုလူတို့သည် နံနက်စောစောကလျှင် ထမင်းအလားရှိသော ယာဂုနှင့်ပျားသကာထည့်သော မုန့်ချိုတို့ကို စီမံကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် နံနက်စောစောကလျှင် ထမင်းအလား ရှိသော ယာဂုနှင့် ပျားသကာထည့်သော မုန့်ချိုတို့ဖြင့် အားရတင်းတိမ်ပြီးဖြစ်၍ ဆွမ်းစားဇရပ်၌ စိတ် သဘောရှိတိုင်း မသုံးဆောင်ကြကုန်။

ထိုအခါ သဒ္ဓါတရားနှသော အမတ်ကြီးတစ်ယောက်သည် နက်ဖြန် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် အလို့ငှါ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ပင့်ဖိတ်၏။ ထိုအခါ ထိုသဒ္ဓါတရားနှသော အမတ်ကြီးအား "ငါသည် တစ်ထောင့် နှစ်ရာ့ငါးကျိပ်သော ရဟန်းတို့အား တစ်ထောင့်နှစ်ရာ့ငါးဆယ်သော အသားဟင်းမျိုးခွက် တို့ကို စီရင်အုံ့၊ တစ်ပါး တစ်ပါးသော ရဟန်းအား တစ်ခွက် တစ်ခွက်စီသော အသားဟင်းမျိုးခွက်ကို ကပ်ရမူ ကောင်းရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် သဒ္ဓါတရားနှသော ထိုအမတ်ကြီးသည် ထိုညဉ့်လွန်သောအခါ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကိုလည်းကောင်း တစ်ထောင့်နှစ်ရာ့ငါးဆယ်သော အသားဟင်းမျိုးခွက်တို့ကိုလည်းကောင်း စီမံစေ ၍ မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား အချိန်တန်ပါပြီ ဆွမ်းစီမံပြီးပါပြီ"ဟု အချိန်တန်ကြောင်းကို လျှောက် ကြားစေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူကာ ထိုသဒ္ဓါတရားနှသော အမတ်ကြီးအိမ်သို့ ကြွတော်မူပြီးလျှင် ခင်းထားသော နေရာ၌ ရဟန်းသံဃာ နှင့်အတူ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုသဒ္ဓါတရားနှသော အမတ်ကြီးသည် ဆွမ်းစားဇရပ်၌ ရဟန်းတို့ကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၏၊ ရဟန်းတို့သည် " ဒါယကာ အနည်းငယ်သာ ပေးပါလော့၊ ဒါယကာ အနည်းငယ်သာ ပေးပါလော့"ဟု ဆိုကုန်၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ "ဤအမတ်ကြီးသည် သဒ္ဓါတရားနှသော သူတည်း"ဟု အသျှင်ဘုရားတို့သည် အနည်းငယ် အနည်းငယ်ကိုသာ မခံယူပါကုန်လင့်၊ "တစ်ပါး

တစ်ပါးသော ရဟန်းအား တစ်ခွက် တစ်ခွက်စီသော အသားဟင်းမျိုးခွက်ကို ဆက်ကပ်အံ့ဟု အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ထောင့်နှစ်ရာ့ငါးဆယ်သော အသားဟင်းမျိုးခွက်တို့ကိုလည်းကောင်း စီမံ၍ ထားပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့သည် အလိုရှိတိုင်း ခံတော်မူပါလော့"ဟု (လျှောက်၏)။

ဒါယကာ ငါတို့သည် ထိုသို့ မလှူနိုင်ခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် အနည်းငယ် အနည်း ငယ်ကိုသာ ခံကုန်သည် မဟုတ်၊ စင်စစ်သော်ကား ငါတို့သည် စောစောကလျှင် ထမင်းအလားရှိသော ယာဂုနှင့် ပျားသကာထည့်သော မုန့်ချိုတို့ဖြင့် အားရတင်းတိမ်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် အနည်းငယ် အနည်း ငယ်ကိုသာလျှင် ခံယူကုန်၏ဟု (ပြောဆိုကုန်၏)။

ထိုအခါ ထိုသဒ္ဓါတရားနှသော အမတ်ကြီးသည် "အသျှင်ကောင်းတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ငါသည် ပင့် ဖိတ်အပ်ပါလျက် တစ်ပါးသော သူ၏ ထမင်းအလားရှိသော ယာဂုကို သုံးဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ငါသည် အလိုရှိတိုင်း လှူခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော"ဟု ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုပြီးလျှင် အမျက်ထွက်သည် ဖြစ်၍ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ အပြစ်တင်လိုသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့၏ သပိတ်တို့ကို ပြည့်စေလျက် "သုံးဆောင်လို လျှင်လည်း သုံးဆောင်ကုန်လော့၊ ဆောင်လိုလျှင်လည်း ဆောင်ကုန်လော့"ဟု ဆို၍ ဖဲခွါသွားလေ၏။

ထိုအခါ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းအပေါင်းကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည် တိုင်အောင် တားမြစ်သည်တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး၍ မြတ်စွာဘုရားဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော သဒ္ဓါတရား နှသော အမတ်ကြီးကို မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရား ကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွင်လန်းစေပြီးလျှင် နေရာမှ ထ၍ ဖဲကြွတော်မူ လေ၏။

ထိုအခါ သဒ္ဓါတရားနှသော အမတ်ကြီးအား မြတ်စွာဘုရား ဖဲကြွ၍ မကြာမြင့်မီပင် တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' ဖြစ်လေ၏၊ နှလုံးမသာခြင်း ဖြစ်လေ၏။

"(အကြင် အကျိုးတို့ကို တစ်ပါးသော သူတို့သည် ရအပ်ကုန်၏၊ ထိုအကျိုးတို့ကို) ငါ တစ်ယောက်သည်သာလျှင် မရအပ်ကုန်စွတကား၊ စင်စစ် ငါ့အား ရအပ်သော အကျိုးတို့သည် ရသည် မမည်ကုန်။ စင်စစ် ငါသည် လူအဖြစ်ကို မကောင်းသဖြင့် ရအပ်၏၊ စင်စစ် ငါသည် လူအဖြစ်ကိုကောင်း စွာ ရအပ်သည် မဟုတ်။ (အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ) ငါသည် အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးမသာသည် ဖြစ်၍ အပြစ်တင်လိုသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့၏ သပိတ်တို့ကို ပြည့်စေလျက် 'သုံးဆောင်လိုလျှင်လည်း သုံးဆောင်ကုန်လော့၊ ဆောင်လိုလျှင်လည်း ဆောင်ကုန်လော့'ဟု ဆို၍ ဖဲသွားမိခဲ့ပြီ။ အသို့နည်း ငါသည် များစွာသော ကောင်းမှုကိုမူလည်း ဆည်းပူးအပ်သလော၊ မကောင်းမှုကိုမူလည်း ဆည်းပူးအပ်သလော"ဟု (နှလုံးမသာခြင်းဖြစ်လေ၏)။

ထို့နောက် သဒ္ဓါတရားနှသော အမတ်ကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား ဖဲခွါကြွသွား၍ မကြာမြင့်မီ တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' ဖြစ်ပါ၏၊ နှလုံးမသာခြင်း ဖြစ်ပါ၏၊ '(အကြင် အကျိုးတို့ကို တစ်ပါးသော သူတို့သည်

ရအပ်ကုန်၏၊ ထိုအကျိုးတို့ကို) ငါ တစ်ယောက်သည်သာလျှင် မရအပ်ကုန်စွတကား၊ စင်စစ် ငါ့အား ရအပ်သော အကျိုးတို့သည် ရသည် မမည်ကုန်၊ စင်စစ် ငါသည် လူအဖြစ်ကို မကောင်းသဖြင့် ရအပ်၏၊ စင်စစ် ငါသည် လူအဖြစ်ကို ကောင်းစွာ ရအပ်သည် မဟုတ်၊ (အဘယ့်ကြောင့် နည်းဟူမူ) ငါသည် အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ အပြစ်တင်လိုသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့၏ သပိတ်တို့ကို ပြည့်စေလျက် 'သုံးဆောင်လိုလျှင် သုံးဆောင်ကုန်လော့၊ ဆောင်လိုလျှင်လည်း ဆောင်ကုန်လော့'ဟု ဆို၍ ဖဲသွားမိခဲ့ပါသည်၊ အသို့နည်း ငါသည် များစွာသော ကောင်းမှုကိုမူလည်း ဆည်းပူးအပ်သလော၊ မကောင်းမှုကိုမူလည်း ဆည်းပူးအပ် သလော'ဟု (နှလုံးမသာခြင်း) ဖြစ်ပါသည်။

အသျှင်ဘုရား အသို့ပါနည်း၊ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော ကောင်းမှုကိုမူလည်း ဆည်းပူးအပ်ပါ သလော၊ မကောင်းမှုကိုမူလည်း ဆည်းပူးအပ်ပါသလော"ဟု လျှောက်၏။

ဒါယကာ သင်သည် နက်ဖြန် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းအပေါင်းကို ပင့်ဖိတ်သည်မှစ၍ များစွာသော ကောင်းမှုကို ဆည်းပူးအပ်ပြီ၊ သင်သည် တစ်ပါးတစ်ပါးသော ရဟန်းကို တစ်လုံးတစ်လုံးသော ဆွမ်းကို လှူသည်မှစ၍ များစွာသော ကောင်းမှုကို ဆည်းပူးအပ်ပြီ၊ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်စေတတ်သော ကောင်းမှုကို အားထုတ်အပ်ပြီဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ထိုသဒ္ဓါတရားနှသော အမတ်ကြီးသည် "ငါ့အား အရတော်သတတ်၊ ငါသည် ကောင်းစွာ ရအပ်သတတ်၊ ငါသည် များစွာသော ကောင်းမှုကို ဆည်းပူးအပ်သတတ်၊ ငါသည် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်စေ တတ်သော ကောင်းမှုကို အားထုတ်အပ်သတတ်"ဟု ရွှင်လန်းတက်ကြွသည်ဖြစ်၍ နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာ ဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရှိအသေပြုကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ပင့်ဖိတ်အပ်သည်ကို ကြဉ်ထား၍ တစ်ပါးသော သူ၏ ယာဂုကို သုံးဆောင်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အဘယ့်ကြောင့် ထို (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့သည် တစ်ပါးသော အရပ်၌ ပင့်ဖိတ်အပ်သည် ဖြစ်လျက် တစ်ပါးသော သူ၏ ထမင်းအလားရှိသောယာဂုကို သုံးဆောင်ကုန်ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ (ရဟန်းတို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ တစ်ပါးသော အရပ်၌ ပင့်ဖိတ်အပ်သော ရဟန်းသည် တစ်ပါးသော သူ၏ ထမင်းအလားရှိသောယာဂုကို မသုံးဆောင်အပ်၊ သုံးဆောင်သော ရဟန်းအား တရားအားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်အပ်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၇၂–ဗေလဋ္ဌကစွာန ဝတ္ထု

၂၈၄။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အန္ဓကဝိန္ဒရွာ၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော် မူပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ များစွာသော တစ်ထောင့်နှစ်ရာ ငါးကျိပ်သော ရဟန်းသံဃာတို့နှင့်အတူ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ ဗေလဋ္ဌကစ္စာနသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ အန္ဓကဝိန္ဒရွာသို့ အလုံးစုံသော တင်လဲ (ထန်းလျက် ကြဲသကာ) အိုးတို့ဖြင့် ပြည့်သော လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် ခရီးရှည်သွား၏။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် အဝေးမှလာသော ဗေလဋ္ဌ ကစ္စာနကို မြင်တော်မူ၍ လမ်းခရီးမှ ဆင်းသက်ကာ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗေလဋ္ဌကစ္စာနသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် တစ်ပါးတစ်ပါးသော ရဟန်းအား တစ်လုံး တစ်လုံးသော တင်လဲအိုးကို လှူခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

"ကစ္စာန သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် တစ်လုံးသော တင်လဲအိုးကိုသာ ဆောင်ခဲ့လော့"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ "ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား"ဟု ဗေလဋ္ဌကစ္စာနသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင်– တစ်လုံးသော တင်လဲအိုးကိုသာ ယူ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား တင်လဲအိုးကို ဆောင်ယူခဲ့ပါပြီ၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ရပါ အံ့နည်း"ဟု လျှောက်၏။

ကစ္စာန သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် ရဟန်းတို့အား တင်လဲကို လှူလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ "ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား"ဟု ဗေလဋ္ဌကစ္စာနသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် ရဟန်းတို့အား တင်လဲကို ပေးလှူ၍ မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား ရဟန်းတို့အား တင်လဲကို ပေးလှူအပ်ပါပြီ၊ ဤတင်လဲသည် များစွာ ကြွင်းကျန်ပါသေး၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ရပါအံ့ နည်း"ဟု လျှောက်၏။

ကစ္စာန ယင်းသို့ ကြွင်းကျန်ခဲ့သေးလျှင် သင်သည် ရဟန်းတို့အား တင်လဲကို အလိုရှိတိုင်း လှူလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ "ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား"ဟု ဗေလဋ္ဌကစ္စာနသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် ရဟန်းတို့အား တင်လဲကို အလိုရှိတိုင်း ပေးလှူပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား ရဟန်းတို့အား တင်လဲကို အလိုရှိတိုင်း ပေးလှူပြီးပါပြီ၊ ဤတင်လဲသည် များစွာ ကြွင်းကျန်ပါသေး၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ရပါအံ့နည်း"ဟု လျှောက်၏။

ကစ္စာန ယင်းသို့ ကြွင်းကျန်ခဲ့သေးလျှင် သင်သည် ရဟန်းတို့အား တင်လဲတို့ဖြင့် ရောင့်ရဲစေလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ "ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား"ဟု ဗေလဋ္ဌကစ္စာနသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီး လျှင် ရဟန်းတို့ကို တင်လဲတို့ဖြင့် ရောင့်ရဲစေ၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် သပိတ်တို့ကို ပြည့်စေကုန်၏၊ ရေစစ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အိတ်တို့ကိုလည်းကောင်း ပြည့်စေကုန်၏။

ထို့နောက် ဗေလဋ္ဌကစ္စာနသည် ရဟန်းတို့ကို တင်လဲတို့ဖြင့် ရောင့်ရဲစေပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား ရဟန်းတို့ကို တင်လဲတို့ဖြင့် ရောင့်ရဲစေအပ်ပါပြီ၊ ဤတင်လဲသည် များစွာ ကြွင်းကျန်ပါ သေး၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ရပါအံ့နည်း"ဟု လျှောက်၏။

ကစ္စာန ထိုသို့ ကြင်းကျန်ခဲ့သေးလျှင် သင်သည် စားကြွင်းစားတို့အား တင်လဲကို ပေးလှူလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ "ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား"ဟု ဗေလဋ္ဌကစ္စာနသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် စားကြွင်းစားတို့အား တင်လဲကို ပေးလှူပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား စားကြွင်းစားတို့ အား တင်လဲကို ပေးလှူအပ်ပါပြီ၊ ဤတင်လဲသည် များစွာ ကြွင်းကျန်ပါသေး၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ရပါအံ့နည်း"ဟု လျှောက်၏။

ကစ္စာန ထိုသို့ ကြွင်းကျန်ခဲ့သေးလျှင် စားကြွင်းစားတို့အား အလိုရှိတိုင်း ပေးလှူလော့ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။ "ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား"ဟု ဗေလဋ္ဌကစ္စာနသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် စားကြွင်းစားတို့အား အလိုရှိတိုင်း တင်လဲကို ပေးလှူပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား စားကြွင်း စားတို့အား တင်လဲကို အလိုရှိတိုင်း ပေးလှူအပ်ပါပြီ၊ ဤတင်လဲသည် များစွာ ကြွင်းကျန်ပါသေး၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ရပါအံ့နည်း"ဟု လျှောက်၏။

ကစ္စာန ထိုသို့ ကြွင်းကျန်သေးခဲ့လျှင် သင်သည် စားကြွင်းစားတို့ကို တင်လဲတို့ဖြင့် ရောင့်ရဲစေ လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ "ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား"ဟု ဗေလဋ္ဌကစ္စာနသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် စားကြွင်းစားတို့ကို တင်လဲတို့ဖြင့် ရောင့်ရဲစေ၏၊ အချို့သော စားကြွင်းစားတို့သည် ဖျဉ်း တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အိုးတို့ကိုလည်းကောင်း ပြည့်စေကုန်၏၊ခြင်းတောင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ခါးပိုက် တို့ကိုလည်းကောင်း ပြည့်စေကုန်၏။

ထို့နောက် ဗေလဋ္ဌကစ္စာနသည် စားကြွင်းစားတို့ကို တင်လဲတို့ဖြင့် ရောင့်ရဲစေပြီးလျှင် မြတ်စွာ ဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား စားကြွင်းစားတို့ကို တင်လဲတို့ဖြင့် ရောင့်ရဲစေအပ်ပါပြီ၊ ဤတင်လဲသည် များစွာ ကြွင်းကျန်ပါသေး၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ရပါအံ့နည်း"ဟု လျှောက်လေ၏။

ကစ္စာန နတ်နှင့်တကွသော မာရ်နတ်နှင့်တကွသော ဗြဟ္မာနှင့်တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏ ဗြာဟ္မဏာနှင့်တကွသော မင်းများ လူများနှင့်တကွသော လူလောကခ္ခ ဘုရားကိုလည်းကောင်း၊ ဘုရား၏ တပည့်သာဝကကိုလည်းကောင်း ကြည်ထား၍ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုတင်လဲကို စားသည်ရှိသော် ကောင်းစွာ ကြေခြင်းသို့ ရောက်ရာ၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါသည် မြင်တော်မမူ။

ကစ္စာန ထို့ကြောင့် သင်သည် ထိုတင်လဲကို စိမ်းစိုသော မြက်သစ်ပင် မရှိသော နေရာ၌သော်လည်း စွန့်ပစ်လော့၊ ပိုးမရှိသော ရေ၌သော်လည်း သွန်လေလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ "ကောင်းပါပြီ အသျှင် ဘုရား"ဟု ဗေလဋ္ဌကစ္စာနသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် ထိုတင်လဲကို ပိုးမရှိသော ရေ၌ သွန် လေ၏။

ထိုအခါ ရေ၌ ပစ်ချသော ထိုတင်လဲသည် စစ်စစ်မည်၏၊ တသဲသဲမြည်၏၊ အခိုးထွက်၏၊ အခိုး တစ်ပြိုင် နက်ထွက်၏။ ဥပမာအားဖြင့် တစ်နေ့ပတ်လုံး ပူလောင်သော သံထွန်သွားသည် ရေ၌ ထည့်အပ်သည်ရှိသော် စစ်စစ်မြည်သကဲ့သို့ တသဲသဲမြည်သကဲ့သို့ အခိုးထွက်သကဲ့သို့ အခိုးတစ်ပြိုင်နက် ထွက်သကဲ့ သို့ ဤအတူသာလျှင် ရေ၌ ထည့်အပ်သော ထိုတင်လဲသည် စစ်စစ်မြည်၏၊ တသဲသဲမြည်၏၊ အခိုးထွက်၏၊ တစ်ပြိုင်နက် အခိုးထွက်၏။

ထိုအခါ ထိတ်လန့်သည် ဖြစ်၍ ကြက်သီးမွေးညင်းထသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ် ပြီးလျှင် ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ဗေလဋ္ဌကစ္စာနအား မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ် အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဤသည်ကား အဘယ်နည်း–

ဒါနနှင့်စပ်သော စကားကိုလည်းကောင်း၊ သီလနှင့်စပ်သော စကားကိုလည်းကောင်း၊ နတ်ပြည်နှင့် စပ်သော စကားကိုလည်းကောင်း၊ ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ယုတ်ညံ့ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ညစ်ညူးခြင်းကိုလည်းကောင်း (ကာမဂုဏ်မှ) ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးကိုလည်းကောင်း ပြတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဗေလဋ္ဌကစ္စာန၌ သင့်လျော်သောစိတ် နူးညံ့သောစိတ် အပိတ်အပင် 'နီဝရဏ' မှ ကင်းသောစိတ် တက်ကြွသောစိတ် ယုံကြည်သောစိတ် ရှိသည်ကို သိတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရား တို့၏ ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော်သိမြင်အပ်ပြီးသော 'သာမုက္ကံသိက' တရားဒေသနာတော်ကို ပြတော်မူ၏။ပ။ ဤအတူ သာလျှင် ဗေလဋ္ဌကစ္စာနအား ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် "ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိသော တရားအလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်း သဘောရှိ၏"ဟု ကိလေသာမြူ အညစ်အကြေးကင်းသော တရားမျက်စိ 'သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်' သည် ဖြစ်ပေါ်၏။

ထို့နောက် ဗေလဋ္ဌကစ္စာနသည် တရားကို မြင်ပြီးသည်ဖြစ်၍ တရားသို့ ရောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍ တရားကို သိပြီးသည်ဖြစ်၍ တရားသို့ သက်ဝင်ပြီးသည်ဖြစ်၍ ယုံမှားခြင်းကို ကူးမြောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သို့လော သို့လော (တွေးတောခြင်း) ကင်းပြီးသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသာသနာ၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍ ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးစားထိုက်သူ မရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား–

"အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဥပမာသော်ကား မှောက်ထားသည်ကို လှန်ဘိသကဲ့ သို့လည်းကောင်း။ပ။ ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော်မူပါပေ၏။

အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ တရားတော် ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှအစပြု၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်သော ဥပါသကာဟု မှတ် တော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ တင်လဲပေါများ၏။ ရဟန်းတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားသည် နာသော ရဟန်းအားသာလျှင် တင်လဲကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ မနာသော ရဟန်းအား တင်လဲကို ခွင့်ပြုတော်မမူ"ဟု တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိသည်ဖြစ်၍ တင်လဲကို မသုံးဆောင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ နာသော ရဟန်းအား တင်လဲ (ထန်းလျက် ကြဲသကာ) ကို၊ မနာသော ရဟန်းအား ရေနှင့်ရောသော တင်လဲ (ထန်းလျက် ကြဲသကာ) ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁။ ထိုတင်လဲအတွင်း၌ နတ်တို့ဩဇာထည့်ထားသောကြောင့် ထိုသို့ မိန့်တော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

♣

၁၇၃–ပါဠိလိဂါမဝတ္ထု

၂၈၅။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော် မူပြီးလျှင် ပါဠလိရွာသို့ မျှားစွာသော တစ်ထောင့်နှစ်ရာငါးကျိပ်သော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီလှည့်လည်သည်ရှိသော် ပါဠလိရွာ သို့ ရောက်တော်မူ၏။ ပါဠလိရွာနေ ဥပါသကာတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားသည် ပါဠလိရွာသို့ ရောက်တော် မူလာသတတ်"ဟု ကြားကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျင် ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကြသော ပါဠလိရွာသား ဥပါသကာတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရား ကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ပါဠလိရွာသား ဥပါသကာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရှင်လန်းစေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်တို့၏ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရာဧရပ်ကို ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ လက်ခံတော်မူပါ"ဟု လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ ပါဠလိရွာသား ဥပါသကာတို့သည် မြတ်စွာဘုရား လက်ခံတော်မူသည်ကို သိသဖြင့် နေရာမှ ထကာ ရှိခိုးလျက် အရိုအသေပြုပြီးလျှင် ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရာဧရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရာဧရပ်၌ ခင်းနှီးအပြည့်ခင်းခြင်း နေရာတို့ကို ပြင်ခြင်း ရေပြည့်အိုးကြီးကို တည်ထားခြင်း ဆီမီးထွန်းခြင်းတို့ကို ပြုပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြန်၍ ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ပြီးသော် ပါဠလိရွာသား ဥပါသကာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား–

"အသျှင်ဘုရား ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရာဧရပ်၌ ခင်းနှီးအပြည့် ခင်းအပ်ပါပြီ၊ နေရာတို့ကိုလည်း ပြင်အပ်ပါပြီ၊ ရေပြည့်အိုးကြီးကိုလည်း တည်ထားအပ်ပါပြီ၊ ဆီမီးကိုလည်း ထွန်းအပ်ပါပြီ၊ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ၌ ကြွတော်မူရန် အချိန်ကို မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူပါသည်၊ (ကြွရန်မှာ မြတ်စွာဘုရား၏ အလို အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်) "ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရာဧရပ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူပြီးလျှင် ခြေဆေးတော်မူ၍ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရာဧရပ်သို့ ဝင်ပြီးသော် အလယ်တိုင်ကို မှီလျက် အရှေ့သို့ မျက်နှာမူကာ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ရဟန်းသံဃာသည်လည်း ခြေဆေး၍ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရာဧရပ်သို့ ဝင်ပြီးသော် အနောက်နံရံကို မှီလျက် အရှေ့အရပ်သို့ မျက်နှာမူကာ မြတ်စွာဘုရားကိုသာလျှင် ရှေ့ထား၍ ထိုင်နေ၏၊ ပါဠိလိရှာသား ဥပါသကာတို့သည်လည်း ခြေဆေး၍ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရာဧရပ်သို့ ဝင်ပြီးသော် အရှေ့ ဘက်နံရံကိုမှီလျက် အနောက်အရပ်သို့ မျက်နှာမူကာ မြတ်စွာဘုရားကိုသာလျှင် ရှေ့ထား၍ ထိုင်နေကုန်၏။

သီလပျက်ခြင်းအပြစ်ငါးပါး

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ပါဠိလိရှာသား ဥပါသကာတို့ကို ဥပါသကာတို့ သီလမရှိသူ၏ သီလ ပျက်ခြင်း အပြစ်တို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။ အဘယ်ငါးပါးတို့နည်း ဟူမူ–

ဥပါသကာတို့ လောက၌ သီလမရှိသော သီလပျက်သောသူသည် မေ့လျော့ခြင်းကြောင့် များစွာသော စည်းစိမ်ဆုံးရှုံးခြင်းသို့ ရောက်တတ်၏၊ ဤကား သီလမရှိသူ၏ သီလပျက်ခြင်း၌ ရှေ့ဦးစွာသော အပြစ်တည်း။

ဥပါသကာတို့ တစ်ဖန်လည်း သီလမရှိသော သီလပျက်သောသူ၏ မကောင်းသော ကျော်စော သတင်းသည် ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏၊ ဤကား သီလမရှိသူ၏ သီလပျက်ခြင်း၌ နှစ်ခုမြောက် အပြစ်တည်း။

ဥပါသကာတို့ တစ်ဖန်လည်း သီလမရှိသော သီလပျက်သောသူသည် မင်းပရိသတ် ပုဏ္ဏားပရိသတ် သူ ကြွယ်ပရိသတ် ရဟန်းပရိသတ် အလယ်သို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့သော် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ မျက်နှာညိုးငယ် လျက် ချဉ်းကပ်ရ၏၊ ဤကား သီလမရှိသောသူ၏ သီလပျက်ခြင်း၌ သုံးခုမြောက် အပြစ်တည်း။

ဥပါသကာတို့ တစ်ဖန်လည်း သီလမရှိသော သီလပျက်သောသူသည် တွေတွေဝေဝေဖြစ်လျက် သေရ၏၊ ဤကား သီလမရှိသောသူ၏ သီလပျက်ခြင်း၌ လေးခုမြောက် အပြစ်တည်း။

ဥပါသကာတို့ တစ်ဖန်လည်း သီလမရှိသော သီလပျက်သောသူသည် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှနောက်၌ မကောင်းသောလားရာ ပျက်စီး၍ ကျရောက်ရာဖြစ်သော ငရဲ၌ ဖြစ်ရာ၏၊ ဤကား သီလမရှိသူ၏ သီလပျက်ခြင်း၌ ငါးခုမြောက် အပြစ်တည်း။ ဥပါသကာတို့ သီလမရှိသောသူ၏ သီလပျက်ခြင်း၌ အပြစ်တို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။

သီလပြည့်စုံခြင်း အကျိုးငါးပါး

ဥပါသကာတို့ သီလရှိသောသူ၏ သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၏ အကျိုး 'အာနိသင်' တို့သည် ဤငါးပါး တို့တည်း၊ အဘယ်ငါးပါးတို့နည်း ဟူမူ–

ဥပါသကာတို့ ဤလောကၽွန် သီလရှိသော သီလနှင့်ပြည့်စုံသောသူသည် မမေ့လျော့ခြင်းကြောင့် များစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာအစုကို ရ၏၊ ဤကား သီလရှိသောသူ၏ သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်းၽွန် ရှေ့ဦးစွာသော အကျိုးအာနိသင်တည်း။

ဥပါသကာတို့ တစ်ဖန်လည်း သီလရှိသော သီလနှင့်ပြည့်စုံသောသူအား ကောင်းသော ကျော်စော သတင်းသည် ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏၊ ဤကား သီလရှိသောသူ၏ သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်းၽွန် နှစ်ခုမြောက် အကျိုး အာနိသင်တည်း။

ဥပါသကာတို့ တစ်ဖန်လည်း သီလရှိသော သီလနှင့်ပြည့်စုံသောသူသည် မင်းပရိသတ် ပုဏ္ဏား ပရိသတ် သူကြွယ်ပရိသတ် ရဟန်းပရိသတ် အလယ်သို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့သော် မကြောက်မရွံ့ မျက်နှာမည်းငယ် ဘဲ ချဉ်းကပ်ရ၏၊ ဤကား သီလရှိသောသူ၏ သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် သုံးခုမြောက် အကျိုးအာနိသင် တည်း။

ဥပါသကာတို့ တစ်ဖန်လည်း သီလရှိသော သီလနှင့်ပြည့်စုံသောသူသည် တွေဝေခြင်းမရှိဘဲ သေရ၏၊ ဤကား သီလရှိသောသူ၏ သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်းၽွန် လေးခုမြောက် အကျိုးအာနိသင်တည်း။

ဥပါသကာတို့ တစ်ဖန်လည်း သီလရှိသော သီလနှင့်ပြည့်စုံသောသူသည် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်ၽွန် ကောင်းသောလားရာ နတ်ပြည်ၽွန် ဖြစ်ရ၏၊ ဤကား သီလရှိသောသူ၏ သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်းၽွန် ငါးခုမြောက် အကျိုးအာနိသင်တည်း။ ဥပါသကာတို့ သီလရှိသောသူ၏ သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်း ၽွန် အကျိုးအာနိသင်တို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ပါဠလိရွာသား ဥပါသကာတို့ကို ကြာမြင့်စွာ (ညဉ့်နက်သည်တိုင် အောင်) တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့် သုံးရန်) ထက်သန်ရွင်လန်းစေပြီးလျှင် "ဥပါသကာတို့ ညဉ့်ဦးယံ လွန်လေပြီ၊ ယခုအခါၽွန် သွားရန်အချိန်ကို သင်တို့ သိကုန်၏၊ (သွားရန်မှာ သင်တို့၏ အလိုအတိုင်းပင် ဖြစ်၏) "ဟု ပြန်လွှတ်တော်မူ၏။

"ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား"ဟု ပါဠလိရွာသား ဥပါသကာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရှိအသေပြုကာ ပြန်သွားကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပါဠလိရွာသား ဥပါသကာတို့ ပြန်သွား၍ မကြာမြင့်မီပင် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ဝင်တော်မူ၏။

၁၇၄–သုနိဓနှင့် ဝဿကာရအမတ်ကြီးများ ပါဠလိပုတ် မြို့တည်ခန်း

၂၈၆။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရ (ပုဏ္ဏား) တို့သည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို တားဆီးပိတ်ဆို့ခြင်းငှါ ပါဠလိရွာၽွန် မြို့တည်ဆောက်လျက် ရှိကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်၏အဆုံး မိုးသောက်ယံ၌ လျောင်းစက်ရာမှ ထတော်မူ၍ ပါဠိလိရှာ၌ အိမ်ရာသိမ်းပိုက်သော များစွာသော နတ်တို့ကို အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်တို့၏ မျက်စိနှင့်တူသော (ဒိဗ္ဗစက္ခု) ဉာဏ်ဖြင့် မြင်တော်မူ၏။ တန်ခိုးကြီးသော နတ်တို့ အိမ်ရာသိမ်းပိုက်သော ရပ်ကွက်၌ တန်ခိုးကြီးသော မင်းနှင့် အမတ်ကြီးတို့၏ အိမ်ရာတည်ဆောက်ရန် စိတ်တို့သည် ညွတ်ကုန်၏။ တန်ခိုးအလတ်စားနတ်တို့ အိမ်ရာသိမ်းပိုက်သော ရပ်ကွက်၌ တန်ခိုးအလတ်စား မင်းနှင့် အမတ်တို့၏ အိမ်ရာ တည်ဆောက်ရန် စိတ်တို့သည် ညွတ်ကုန်၏။ တန်ခိုးနည်းသော နတ်တို့ အိမ်ရာသိမ်းပိုက်သော ရပ်ကွက် ၌ တန်ခိုးနည်းသော မင်းနှင့် အမတ်တို့၏ အိမ်ရာတည်ဆောက်ရန် စိတ်တို့သည် ညွတ်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် "အာနန္ဒာ ပါဠိလိရှာ၌ မြို့ကို အဘယ်သူသည် တည်ဆောက်နေ သနည်း"ဟု အသျှင်အာနန္ဒာကို မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရ (ပုဏ္ဏား) တို့သည် ဝဇ္ဇီမင်း တို့ကို တားဆီးပိတ်ဆို့ရန် ပါဠိလိရှာ၌ မြို့တည်ဆောက်နေပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရ (ပုဏ္ဏား) တို့သည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို တားဆီးပိတ်ဆို့ရန် ပါဠိလိရှာ၌ မြို့တည်ဆောက်နေကြသည်မှာ တာဝတိံသာနတ်တို့နှင့် တိုင်ပင်၍ တည် ဆောက်သကဲ့သို့ပင် ရှိချေ၏။

အာနန္ဒာ ငါသည် ညဉ့်၏ အဆုံး မိုးသောက်ယံ၌ လျောင်းစက်ရာမှ ထတော်မူ၍ ဤပါဠိလိရှာ၌ အိမ်ရာသိမ်းပိုက်သော များစွာသော နတ်တို့ကို အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်တို့၏ မျက်စိနှင့်တူသော (ဒိဗ္ဗစက္ခု) ဉာဏ်ဖြင့် မြင်တော်မူ၏။

အာနန္ဒာ တန်ခိုးကြီးသော နတ်တို့ အိမ်ရာသိမ်းပိုက်သော ရပ်ကွက်၌ တန်ခိုးကြီးသော မင်းနှင့် အမတ်ကြီးတို့၏ အိမ်ရာတည်ဆောက်ရန် စိတ်တို့သည် ညွတ်ကုန်၏။ တန်ခိုးအလတ်စား နတ်တို့ အိမ်ရာ သိမ်းပိုက်သော ရပ်ကွက်၌ တန်ခိုးအလတ်စား မင်းနှင့် အမတ်တို့၏ အိမ်ရာတည်ဆောက်ရန် စိတ်တို့သည် ညွတ်ကုန်၏။ တန်ခိုးနည်းသော နတ်တို့ အိမ်ရာသိမ်းပိုက်သော ရပ်ကွက်၌ တန်ခိုးနည်းသော မင်းနှင့် အမတ်တို့၏ အိမ်ရာတည်ဆောက်ရန် စိတ်တို့သည် ညွတ်ကုန်၏။

အာနန္ဒာ အရိယန်လူမျိုးတို့၏ စုဝေးနေထိုင်ရာ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရာ မြို့တို့တွင် ဤမြို့သစ်သည်ကုန်ထုပ်များကို ဖွင့်လှစ်ရောင်းချရာ ပါဠိလိပုတ်မည်သော မြို့ကြီးဖြစ်ပေလတ္တံ့၊ အာနန္ဒာ ပါဠိလိ ပုတ်မြို့၌ မီးကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ရေကြောင့်ဖြစ်စေ၊ အတွင်းမှ အချင်းချင်း ကွဲပြားမှုကြောင့်ဖြစ်စေ ဤသုံးပါးသော အန္တရာယ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရ (ပုဏ္ဏား) တို့သည် မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆိုကုန်၏၊ ဝမ်းမြောက် ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြီးဆုံးစေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်သော မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများ ဖြစ်သော သုနိဓနှင့်ဝဿကာရ (ပုဏ္ဏား) တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဂေါတမသည် နက်ဖြန် ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးရန် အလို့ငှါ

ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ အကျွန်ုပ်တို့၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ”ဟု လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရ (ပုဏ္ဏား) တို့သည် မြတ်စွာ ဘုရား၏ လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိသဖြင့် မိမိတို့အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မိမိတို့အိမ်၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို စီမံစေပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဂေါတမ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်း ပြင်ပြီးပါပြီ”ဟု အချိန်တန်ကြောင်းကို လျှောက်စေကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူကာ မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရ (ပုဏ္ဏား) တို့၏ အိမ်သို့ ကြွတော်မူပြီးလျှင် ခင်းထားသော နေရာ၌ ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရ (ပုဏ္ဏား) တို့သည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့်တိုင်အောင် တားမြစ်သည့်တိုင် အောင် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေးကုန်၏၊ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှလက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရ (ပုဏ္ဏား) တို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၏။

“ (ပုဏ္ဏားတို့) ပညာရှိသည် အကြင်အရပ်၌ အိမ်ရာဆောက်လုပ်နေထိုင်၏၊ ဤအရပ် ၌ သီလရှိသော၊ ကိုယ် နှုတ် နှလုံး စောင့်သုံးသော၊ မြတ်သောအကျင့်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ် တို့ကို ဆွမ်းကျွေးပြီးလျှင် ထိုအရပ်၌ရှိသော နတ်တို့အား အလှူ၏ အဖို့ကို အမျှ ပေးဝေရာ၏။

ဤသို့ အမျှပေးဝေလတ်သော် နတ်တို့သည် ပူဇော်ခံရသဖြင့် ထို (အမျှပေးဝေ) သူကို တုံ့ပြန်၍ ပူဇော်ကုန်၏၊ မြတ်နိုးခံရသဖြင့်လည်း တုံ့ပြန်၍ မြတ်နိုးကုန်၏။

ထို့ကြောင့် မိခင်သည် ရင်၌ ဖြစ်သော သားကို စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ နတ်တို့သည် ထိုအမျှပေးဝေသူကို စောင့်ရှောက်ကုန်၏၊ နတ်တို့စောင့်ရှောက်အပ်သော သူသည် အခါခပ်သိမ်း ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာတို့ကိုသာ တွေ့မြင်ရလေ၏”ဟု (အနုမောဒနာပြုတော်မူ၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရ (ပုဏ္ဏား) တို့ကို ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာ ပြုပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ ဖဲကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်း အမတ် ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရ (ပုဏ္ဏား) တို့သည် “ယနေ့ အသျှင်ဂေါတမ ထွက်သွားရာ တံခါးကို ဂေါတမတံခါးဟု တွင်စေအံ့၊ အသျှင်ဂေါတမ ကူးရာ ဂင်္ဂါမြစ်ဆိပ်ကို ဂေါတမဆိပ်ဟု တွင်စေအံ့” ဟူ၍ ကြံ ရွယ်လျက် မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်မှ နောက်မှ အစဉ်လိုက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား ထွက်သွားရာတံခါးသည် ဂေါတမတံခါးဟု အမည်တွင်လေ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဂင်္ဂါမြစ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏၊ ထိုစဉ်အခါ၌ ဂင်္ဂါမြစ်သည် ကမ်းမှာနား၍ ကျီးသောက် နိုင်လောက်အောင် ကမ်းနှင့်အညီ ရေပြည့်လျက်ရှိ၏၊ ကမ်းတစ်ဖက်မှ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ သွားရောက်လိုသော အချို့သူတို့သည် လှေကို ရှာကုန်၏၊ အချို့သောသူတို့သည် သစ်ဖောင်ကို ရှာကုန်၏၊ အချို့သော သူတို့သည် ဝါးဖောင်ကို ဖွဲ့ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကမ်းတစ်ဖက်မှ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ သွားရောက်လိုကုန်၍ အချို့က လှေကို ရှာလျက် အချို့က သစ်ဖောင်ကို ရှာလျက် အချို့က ဝါးဖောင်ကို ဖွဲ့လျက်နေသော ထိုသူတို့ကို မြင်တော်မူ၏။

မြင်တော်မူပြီး၍ အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ကွေးထားသော လက်မောင်းကို ဆန့်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆန့်ထားသော လက်မောင်းကို ကွေးသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤအတူပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဂင်္ဂါမြစ်၏ ဤမှာဖက်ကမ်းမှ ကွယ်ခဲ့၍ ထိုမှာဖက်ကမ်း၌ ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုအချိန်တွင် ဤဥဒါန်းစကားကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

"နက်ကျယ်လှစွာသော တဏှာမြစ်ကို ကူးသော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် (အရိယာ မဂ်) တံတားကို ဆောက်လုပ်၍ ကိလေသာညွှန်ပျောင်းတို့ကို ပယ်စွန့်လျက် ကူးသွားကုန်၏။ လူအပေါင်းသည်ကား (မြစ်ကို ကူးရန်) ဖောင်ကို ဖွဲ့နေရ၏။ (တဏှာမြစ်ကို) ကူးမြောက်ပြီးသော ပညာရှိအရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်ကား ဖောင်ကို မဖွဲ့ရတော့သည်သာ တည်း"ဟု (ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏)။

၁၇၅–ကောဠိရွာ၌ သစ္စာလေးပါးကို ဟောတော်မူခြင်း

၂၈၇။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောဠိရွာသို့ ကြွတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုကောဠိရွာ၌သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို– "ရဟန်းတို့ အရိယာသစ္စာလေးပါးတို့ကို လျော်ကန်စွာ မသိခြင်းကြောင့် ထိုးထွင်း၍ မသိခြင်းကြောင့် ငါသည်လည်းကောင်း၊ သင်တို့သည်လည်းကောင်း ဤသို့ ရှည်လျားစွာသော ဤသံသရာကာလ ပတ်လုံး ပြေးသွားခဲ့ ရလှလေပြီ ကျင်လည်ခဲ့ရလှလေပြီ၊ အဘယ်လေးပါးတို့ (ကို မသိခြင်းကြောင့်) နည်း ဟူမူ–

ရဟန်းတို့ ဆင်းရဲအမှန် 'ဒုက္ခအရိယသစ္စာ' ကို လျော်ကန်စွာ မသိခြင်းကြောင့် ထိုးထွင်း၍ မသိခြင်းကြောင့် ငါသည်လည်းကောင်း၊ သင်တို့သည်လည်းကောင်း ဤကဲ့သို့ ရှည်လျားစွာသော ဤသံသရာ ကာလပတ်လုံး ပြေးသွားခဲ့ရလှလေပြီ၊ ကျင်လည်းခဲ့ရလှလေပြီ။ ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်းအမှန် 'ဒုက္ခသမุဒယ အရိယသစ္စာ' ကို။ပ။ ဆင်းရဲ ချုပ်ရာအမှန် 'ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာ' ကို။ပ။ ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက် ကြောင်းလမ်းစဉ်အမှန် 'ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနီပဋိပဒါ မဂ္ဂအရိယသစ္စာ' ကို လျော်ကန်စွာ မသိခြင်းကြောင့် ထိုး ထွင်း၍ မသိခြင်းကြောင့် ငါသည်လည်းကောင်း၊ သင်တို့သည်လည်းကောင်း ရှည်လျားစွာသော ဤသံသရာ ကာလပတ်လုံး ပြေးသွားခဲ့ရလှလေပြီ၊ ကျင်လည်ခဲ့ရလှလေပြီ။

ရဟန်းတို့ (ငါသည်) ထိုဆင်းရဲအမှန် 'ဒုက္ခအရိယသစ္စာ' ကို လျော်ကန်စွာ သိပြီ၊ ထိုးထွင်း၍ သိပြီ၊ ထိုဆင်း ရဲဖြစ်ကြောင်းအမှန် 'ဒုက္ခသမุဒယအရိယသစ္စာ' ကို လျော်ကန်စွာ သိပြီ၊ ထိုးထွင်း၍ သိပြီ၊ ထိုဆင်းရဲချုပ်ရာအမှန် 'ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာ' ကို လျော်ကန်စွာ သိပြီ၊ ထိုးထွင်း၍ သိပြီ၊ ထိုဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းစဉ်အမှန်

'ဒုက္ခနိရောဂေါမိနီပဋိပဒါမဂ္ဂအရိယသစ္စာ' ကို လျော်ကန် စွာ သိပြီ၊ ထိုးထွင်း၍ သိပြီ၊ ဘဝတို့၌ တပ်မက်ခြင်း ဘဝတဏှာကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်အပ်ပြီ၊ ဘဝသစ်သို့ ဆွဲဆောင်တတ်သော ကြိုးနှင့်တူစွာ ဘဝတဏှာသည်ကုန်လေပြီ၊ ယခုအခါ တစ်ဖန် ဘဝသစ်၌ ဖြစ်ခြင်း မရှိတော့ပြီ"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

လေးပါးသော အရိယသစ္စာတို့ကိုဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မမြင်ခြင်းကြောင့် (ငါသည်လည်းကောင်း၊ သင်တို့သည်လည်းကောင်း) ရှည်စွာသော သံသရာအဓွန့်ပတ်လုံး ထိုထို ဘဝတို့၌သာလျှင် ကျင်လည်ခဲ့ရလေပြီ။

ထိုလေးပါးသော အရိယသစ္စာတို့ကို (ငါသည်လည်းကောင်း၊ သင်တို့သည်လည်းကောင်း) မြင်အပ်ကုန်ပြီ၊ ဘဝသုံးပါးသို့ ဆွဲဆောင်တတ်သည့် တဏှာတည်းဟူသော ကြိုးကို ကောင်းစွာ ဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဒုက္ခ၏ အကြောင်းရင်းကို ပယ်ဖြတ်အပ်ပြီ၊ ယခုအခါ ၌ နောက်တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း မရှိတော့ပြီဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၇၆–အမ္မပါလီဝတ္ထု

၂၈၈။ အမ္မပါလီပြည့်တန်ဆာမသည် "မြတ်စွာဘုရားသည် ကောဋ္ဌရွာသို့ ရောက်တော်မူသတတ်"ဟု သတင်းကြားလေ၏။ ထိုအခါ အမ္မပါလီပြည့်တန်ဆာမသည် အလွန်ကောင်းသော ယာဉ်တို့ကို ကစေ ပြီးလျှင် ကောင်းသော ယာဉ်ကို စီးလျက် အလွန်ကောင်းသော (အရံ) ယာဉ်တို့နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ဝေသာလီပြည်မှ ထွက်၏။

ယာဉ်ဖြင့် သွားသင့်သမျှအရပ်ကို ယာဉ်ဖြင့် သွား၍ ယာဉ်မှ ဆင်းပြီးသော် ခြေကျင်သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။

တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော အမ္မပါလီ ပြည့်တန်ဆာမအား မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင် လန်းစေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေပြီးသော် အမ္မပါလီပြည့်တန်ဆာမသည့် "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ နက်ဖြန်အဖို့ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံ တော်မူပါ"ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ အမ္မပါလီပြည့်တန်ဆာမသည် မြတ်စွာဘုရား လက်ခံတော်မူသည်ကို သိ၍ နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားကို အရိုအသေပြုပြီးလျှင် ဖဲခွါသွားလေ၏။

၁၇၇–လိစ္ဆဝီဝတ္ထု

၂၈၉။ ဝေသာလီပြည်နေ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားသည် ကောဇ္ဇိရွာသို့ ရောက်တော်မူ သတတ်"ဟု ကြားကုန်၏။ ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် အလွန်ကောင်းသော ယာဉ်တို့ ကို ကစေပြီးလျှင် ကောင်းသော ယာဉ်ကို စီး၍ အလွန်ကောင်းသော အရံယာဉ်တို့နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရား ကို ဖူးမြော်ရန် ဝေသာလီပြည်မှ ထွက်လာကုန်၏။

ထိုလိစ္ဆဝီမင်းတို့တွင် အချို့သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ညိုသောအဝတ် ညိုသောတန်ဆာရှိကြ၍ ညိုသော အရောင်အဆင်းရှိကုန်၏။

အချို့သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ဝါသောအဝတ် ဝါသောတန်ဆာရှိကြ၍ ဝါသော အရောင်အဆင်းရှိကုန်၏။

အချို့သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် နီသောအဝတ် နီသောတန်ဆာရှိကြ၍ နီသော အရောင်အဆင်းရှိကုန်၏။ အချို့သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ဖြူသောအဝတ် ဖြူသောတန်ဆာရှိကြ၍ ဖြူသော အရောင်အဆင်းရှိကုန်၏။

ထိုအခါ အမ္ဗပါလီပြည့်တန်ဆာမသည် (အသက်အရွယ်) ငယ်ကုန်သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ (ရထား တို့ကို မိမိ၏ ရထားနှင့်) ဝင်ရိုးချင်း ဘီးချင်း ထမ်းပိုးချင်း တိုက်ခိုက်စေမိ၏၊ ထိုအခါ ထိုလိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် "ဟယ် အမ္ဗပါလီ (သင်သည်) အသက်အရွယ်ငယ်ကုန်သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ (ရထားတို့ကို သင်၏ ရထားနှင့်) ဝင်ရိုးချင်း ဘီးချင်း ထမ်းပိုးချင်း အဘယ့်ကြောင့် တိုက်ခိုက်စေဘိသနည်း"ဟု အမ္ဗပါလီ ပြည့်တန်ဆာမကို ဆိုကုန်၏။

အရှင့်သားတို့ ရဟန်းသံဃာနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားကို နက်ဖြန်ကာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် အကျွန်ုပ် ပင့်ခဲ့ပါပြီ၊ ထို့ကြောင့် တိုက်ခိုက်စေမိပါသည်ဟု (ဆို၏)။

ဟယ် အမ္ဗပါလီ ထိုဆွမ်းကို (အသပြာ) တစ်သိန်းဖြင့် ငါတို့အား ပေးပါလော့ဟု (ဆိုကုန်၏)။ အရှင့်သားတို့ တိုင်းခရိုင်နှင့်တကွ ဝေသာလီပြည်ကို အကျွန်ုပ်အား ပေးစေကာမူ ထိုဆွမ်းကို အကျွန်ုပ် မပေးနိုင်ပါဟု (ဆို၏)။

ထိုအခါ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည်လည်း "ငါတို့ကို မိန်းမက နိုင်သွားပြီ အမောင်တို့၊ မိန်းမမှ ငါတို့ရှုံးကုန်ပြီ အမောင်တို့"ဟု (ဆိုလျက်) လက်ဖျားခါကုန်၏။

ထိုအခါ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် လာနေသော ထိုလိစ္ဆဝီမင်းတို့ကို အဝေးမှပင် မြင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ တာဝတိံသာနတ်တို့ကို မမြင်ဖူးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် လိစ္ဆဝီမင်းပရိသတ်ကို ကြည့်ရှုကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ လိစ္ဆဝီမင်းပရိသတ်ကို ရှုကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ လိစ္ဆဝီမင်းပရိသတ်ကို တာဝတိံသာနတ်နှင့် အတူ ထား၍ ကြည့်ရှုကုန်လော့"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ယာဉ်ဖြင့် သွားသင့်သမျှ အရပ်ကို ယာဉ်ဖြင့်သွား၍ ယာဉ်မှ သက် ဆင်းပြီးသော် ခြေကျင်သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးကာ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်၏။

တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်သော ထိုလိစ္ဆဝီမင်းတို့အား မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ

(တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင် လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေပြီးသော် ထိုလိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ နက်ဖြန်အဖို့ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ"ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကုန်၏။

လိစ္ဆဝီမင်းတို့ အမ္ဗပါလီပြည့်တန်ဆာမ၏ ဆွမ်းကို လက်ခံပြီးပြီဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ လိစ္ဆဝီ မင်းတို့သည် "ငါတို့ကို မိန်းမက နိုင်သွားပြီ အမောင်တို့၊ မိန်းမမှ ငါတို့ရှုံးကုန်ပြီ အမောင်တို့"ဟု (ဆိုလျက်) လက်ဖျားခါကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုလိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်သော တရားတော်ကို အလွန်နှစ်သက်၍ အနုမောဒနာပြုပြီးနောက် နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုပြီးလျှင် ဖဲခွါသွားကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောဋ္ဌိရှာ၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော်မူပြီးလျှင် နာတိကာရှာသို့ ကြွတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနာတိကာရှာ အုတ်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ အမ္ဗပါလီပြည့်တန်ဆာမသည် ထိုညဉ့်လွန်မြောက်ပြီးနောက် မိမိအရံ၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို စီမံစေပြီးလျှင် "အသျှင်ဘုရား အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ"ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန်တန်ကြောင်းကို လျှောက်ကြားစေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်ပြီးလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ အမ္ဗပါလီပြည့်တန်ဆာမအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ အမ္ဗပါလီပြည့်တန်ဆာမသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည်တိုင်အောင် တားမြစ်သည်တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး၏၊ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ အမ္ဗပါလီပြည့်တန်ဆာမသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးလျှင် "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤသရက်ဥယျာဉ်ကို ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား လှူပါ၏"ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အရံကို အလှူခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အမ္ဗပါလီပြည့်တန်ဆာမကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင် စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေတော်မူပြီးလျှင် နေရာမှထကာ မဟာဝုန်တောသို့ ကြွတော်မူလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူလေသတည်း။

တတိယ လိစ္ဆဝီအခန်း ပြီး၏။

၁၇၈–သီဟစစ်သူကြီးဝတ္ထု

၂၉၀။ ထိုစဉ်အခါ၌ အလွန်ကျော်စော ထင်ရှားသော လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် မင်းကွန်း၌ အတူနေ အတူ စည်းဝေးကုန်လျက် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုကုန်၏၊ တရားတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုကုန်၏၊ သံဃာတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ နိဂဏ္ဌ၏ တပည့်ဖြစ်သော သီဟစစ်သူကြီးသည် ထိုပရိသတ်၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ သီဟ စစ်သူကြီးအား "ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့်သာလျှင် အလွန်ကျော်စောထင်ရှားသော ဤလိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် မင်းကွန်း၌ အတူနေ အတူစည်းဝေးကုန်လျက် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုကုန်၏၊ တရားတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုကုန်၏၊ သံဃာ တော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုကုန်၏၊ ငါသည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ရမူ ကောင်းရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် သီဟစစ်သူကြီးသည် နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌအား "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏"ဟု (ပြော ဆို၏)။

သီဟ အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ပြုထိုက်၏ဟူသော အယူ 'ကိရိယဝါဒ' ရှိလျက် မပြုထိုက်ဟူသော အယူ 'အကိရိယဝါဒ' ရှိသော ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်လိုဘိသနည်း၊ သီဟ ရဟန်းဂေါတမသည် မပြုထိုက်ဟူသော အယူ 'အကိရိယဝါဒ' ရှိ၏၊ မပြုစိမ့်သောငှါ တရားကို ဟောတော်၏၊ ထိုဝါဒဖြင့် တပည့်တို့ကို ဆုံးမ၏ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ သီဟစစ်သူကြီးအား မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် သွားအံ့ဟု အားထုတ်ခြင်းသည် ငြိမ်း လေ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အလွန်ကျော်စောထင်ရှားကုန်သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် မင်းကွန်း၌ အတူ နေ အတူစည်းဝေးကုန်လျက် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုကုန်၏၊ တရားတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုကုန်၏၊ သံဃာတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုကုန်၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း သီဟစစ်သူကြီးအား "ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် စင်စစ် ဧကန် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့်သာလျှင် အလွန်ကျော်စော ထင်ရှားကုန်သော ဤလိစ္ဆဝီ မင်းတို့သည် မင်းကွန်း၌ အတူနေ အတူစည်းဝေးကုန်လျက် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုကုန်၏၊ တရားတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုကုန်၏၊ သံဃာတော်၏ ဂုဏ် ကျေးဇူးကို ပြောဆိုကုန်၏၊ ငါသည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ရမူ ကောင်းရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း သီဟစစ်သူကြီးသည် နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တ အား "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏"ဟု ပြောဆို၏။

သီဟ အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ပြုထိုက်၏ဟူသော အယူ 'ကိရိယဝါဒ' ရှိလျက် မပြုထိုက်ဟူသော အယူ 'အကိရိယဝါဒ' ရှိသော ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်လိုဘိသနည်း၊ သီဟ ရဟန်းဂေါတမသည် မပြုထိုက်ဟူသော အယူ 'အကိရိယဝါဒ' ရှိ၏၊ မပြုစိမ့်သောငှါ တရားကို ဟော၏၊ ထိုဝါဒဖြင့် တပည့်တို့ကို ဆုံးမ၏ဟု (ပြောဆို၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း သီဟစစ်သူကြီးအား မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် သွားအံ့ဟု အားထုတ်ခြင်းသည် ငြိမ်းလေ၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အလွန်ကျော်စောထင်ရှားသော လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် မင်းကွန်း၌ အတူနေ အတူစည်းဝေးကုန်လျက် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုကုန်၏၊ တရားတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုကုန်၏၊ သံဃာတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုကုန်၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သီဟစစ်သူကြီးအား "ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် စင်စစ် ဧကန် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့်သာလျှင် အလွန်ကျော်စောထင်ရှားကုန်သော ဤလိစ္ဆဝီမင်း တို့သည် မင်းကွန်း၌ အတူနေ အတူစည်းဝေးကုန်လျက် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုကုန်၏၊ တရားတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုကုန်၏၊ သံဃာတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုကုန်၏၊ ပန်ကြားသည်ဖြစ်စေ၊ မပန်ကြားသည်ဖြစ်စေ ဤနိဂဏ္ဌာတို့သည် အသို့ပြုကုန်အံ့နည်း၊ ငါသည် နိဂဏ္ဌာတို့ကို မပန်ကြားဘဲသာလျှင် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံး စုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ရမူ ကောင်းရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် သီဟစစ်သူကြီးသည် နေမွန်းလွဲသောအခါ ရထားငါးရာတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ဝေသာလီပြည်မှ ထွက်လေ၏။ ယာဉ်ဖြင့်သွားသင့်သော အရပ်တိုင်အောင် ယာဉ်ဖြင့်သွား၍ ယာဉ်မှ ဆင်းကာ ခြေကျင်သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား–

"အသျှင်ဘုရား 'ရဟန်းဂေါတမသည် မပြုထိုက်ဟူသော အယူ 'အကိရိယဝါဒ' ရှိ၏၊ မပြုစိမ့်သောငှါ တရားကို ဟော၏၊ ထို 'အကိရိယဝါဒ'ဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏'ဟု ကြားရဖူးပါသည်။ အသျှင်ဘုရား အသို့ပါနည်း၊ 'ရဟန်းဂေါတမသည် မပြုထိုက်ဟူသော အယူ 'အကိရိယဝါဒ' ရှိ၏၊ မပြု စိမ့်သောငှါ တရားကို ဟော၏၊ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏'ဟု ဆိုသော ထိုသူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူသည့် အတိုင်းပင် ပြောဆိုကြသည်ဟုတ်ပါ၏လော၊ မြတ်စွာဘုရားကို မဟုတ်မမှန်သော စကားဖြင့် စွပ်စွဲရာမရောက်ဘဲ ရှိပါကုန်၏လော၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောသော တရားကို ပင် တစ်ဆင့် ဟောကြားကြသည်ဟုတ်ပါ၏လော၊ (မြတ်စွာဘုရား) မူလရင်းစကားနှင့် (ထိုသူတို့၏) တစ်ဆင့်ပြောသော စကားသည် ကဲ့ရဲ့ဖွယ်အကြောင်း လုံးဝကင်းပါ၏လော၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်ကား မြတ်စွာဘုရားကို စွပ်စွဲရန် အလိုမရှိကြပါ"ဟု လျှောက်၏။

၂၉၁။ သီဟ အကြင်သို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်းဂေါတမသည် မပြုထိုက်ဟူသော အယူ 'အကိရိယဝါဒ' ရှိ၏၊ မပြုစိမ့်သောငှါ တရားကို ဟော၏၊ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသောသူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏၊ ထိုသို့သော နည်းပရိယာယ်မျိုးသည် ရှိသည်သာလျှင်တည်း။

သီဟ အကြင်သို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်းဂေါတမသည် ပြုထိုက်၏ဟူသော အယူ 'ကိရိယဝါဒ' ရှိ၏၊ ပြုစိမ့်သောငှါ တရားကို ဟောအ၏၊ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသောသူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏၊ ထိုသို့သော နည်းပရိယာယ်မျိုးသည် ရှိသည်သာ လျှင်တည်း။

သီဟ အကြင်သို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်းဂေါတမသည် ဖြတ်အပ်၏ဟူသော အယူ 'ဥစ္ဆေဒဝါဒ' ရှိ၏၊ ဖြတ်စိမ့်သောငှါ တရားကို ဟောအ၏၊ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသောသူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏၊ ထိုသို့သော နည်းရိယာယ်မျိုးသည် ရှိသည်သာ လျှင်တည်း။

သီဟ အကြင်သို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်းဂေါတမသည် စက်ဆုပ်ခြင်း သဘောရှိ၏၊ စက်ဆုပ်စိမ့်သောငှါ တရားကို ဟောအ၏၊ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏"ဟု ငါ့ကို ကောင်း စွာ ပြောဆိုသော သူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏၊ ထိုသို့သော နည်းပရိယာယ်မျိုးသည် ရှိသည်သာလျှင်တည်း။

သီဟ အကြင်သို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်းဂေါတမသည် ဖျက်ဆီးတတ်သော သဘော ရှိ၏၊ ဖျက်ဆီးစိမ့်သောငှါ တရားကို ဟောအ၏၊ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသောသူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏၊ ထိုသို့သော နည်းပရိယာယ်မျိုးသည် ရှိသည်သာလျှင် တည်း။

သီဟ အကြင်သို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်းဂေါတမသည် ပူပန်စေတတ်သော သဘော ရှိ၏၊ ပူပန်စိမ့်သောငှါ တရားကိုဟောအ၏၊ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသော သူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏၊ ထိုသို့သော နည်းပရိယာယ်မျိုးသည် ရှိသည်သာလျှင်တည်း။

သီဟ အကြင်သို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်းဂေါတမသည် နတ်ပြည်ရောက်ခြင်းငှါ မထိုက်၊ နတ်ပြည်ရောက်ခြင်းမှ ကင်းစိမ့်သောငှါ တရားကို ဟောအ၏၊ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသောသူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏၊ ထိုသို့သော နည်းပရိယာယ်မျိုးသည် ရှိသည် သာလျှင်တည်း။

သီဟ အကြင်သို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်းဂေါတမသည် သက်သာရာကို ရှာတတ်၏၊ သက်သာရာကို ရှာစိမ့်သောငှါ တရားကို ဟောအ၏၊ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသောသူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏၊ ထိုသို့သော နည်းပရိယာယ်မျိုးသည် ရှိသည်သာလျှင် တည်း။

၂၉၂။ သီဟ အကြင်သို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်းဂေါတမသည် မပြုထိုက်ဟူသော အယူ 'အကိရိယဝါဒ' ရှိ၏၊ မပြုစိမ့်သောငှါ တရားကို ဟောအ၏၊ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသောသူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏၊ ထိုနည်း ထိုအကြောင်းကား အဘယ် နည်း။

သီဟ ငါသည် ကိုယ်ဖြင့်ပြုသော မကောင်းသော အကျင့် 'ကာယဒုစရိုက်' ကိုလည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့် ပြုသော မကောင်းသော အကျင့် 'ဝစီဒုစရိုက်' ကိုလည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်ပြုသော မကောင်းသော အကျင့် 'မနောဒုစရိုက်' ကိုလည်းကောင်း မပြုထိုက်ဟု ဟောအ၏။ များပြားသော

ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ်တရား တို့ကို မပြုထိုက်ဟု ဟောဏ်။ သီဟ ဤသို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်းဂေါတမသည် မပြု ထိုက်ဟူသောအယူ 'အကိရိယဝါဒ' ရှိ၏။ မပြုစိမ့်သောဌါ တရားကို ဟောဏ်။ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သား တို့ကို ဆုံးမ၏"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသောသူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏။

သီဟ အကြင်သို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်းဂေါတမသည် ပြုထိုက်၏ဟူသော အယူ 'ကိရိယဝါဒ' ရှိ၏။ ပြုစိမ့်သောဌါ တရားကို ဟောဏ်။ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသောသူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏။ ထိုနည်း ထိုအကြောင်းကား အဘယ်နည်း။

သီဟ ငါသည် ကိုယ်ဖြင့်ပြုသော ကောင်းသော အကျင့် 'ကာယသုစရိုက်' ကိုလည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့် ပြုသော ကောင်းသော အကျင့် 'ဝစီသုစရိုက်' ကိုလည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်ပြုသော ကောင်းသော အကျင့် 'မနောသုစရိုက်' ကိုလည်းကောင်း ပြုထိုက်၏ဟု ဟောဏ်။ သီဟ ဤသို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်းဂေါတမသည် ပြုထိုက်၏ဟူသော အယူ 'ကိရိယဝါဒ' ရှိ၏။ ပြုစိမ့်သောဌါ တရားကို ဟောဏ်။ ထို ဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသောသူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏။

သီဟ အကြင်သို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်းဂေါတမသည် ဖြတ်အပ်၏ဟူသော အယူ 'ဥစ္ဆေဒဝါဒ' ရှိ၏။ ဖြတ်စိမ့်သောဌါ တရားကို ဟောဏ်။ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသောသူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏။ ထိုနည်း ထိုအကြောင်းကား အဘယ်နည်း။

သီဟ ငါသည် ရာဂဒေါသမောဟတို့ကို ဖြတ်အပ်သည်ကို ဟောဏ်။ များပြားသော ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ဖြတ်အပ်သည်ကို ဟောဏ်။ သီဟ ဤသို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်း ဂေါတမသည် ဖြတ်အပ်၏ဟူသော အယူ 'ဥစ္ဆေဒဝါဒ' ရှိ၏။ ဖြတ်စိမ့်သောဌါ တရားကို ဟောဏ်။ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသောသူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏။

သီဟ အကြင်သို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်းဂေါတမသည် စက်ဆုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏။ စက်ဆုပ်စိမ့်သောဌါ တရားကို ဟောဏ်။ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏"ဟု ငါ့ကို ကောင်း စွာ ပြောဆိုသောသူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏။ ထိုနည်း ထိုအကြောင်းကား အဘယ်နည်း။

သီဟ ငါသည် ကိုယ်ဖြင့်ပြုသော မကောင်းသော အကျင့် 'ကာယဒုစရိုက်' ကိုလည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့် ်ပြုသော မကောင်းသော အကျင့် 'ဝစီဒုစရိုက်' ကိုလည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်ပြုသော မကောင်းသော အကျင့် 'မနောဒုစရိုက်' ကိုလည်းကောင်း စက်ဆုပ်တော်မူ၏။ များပြားသော ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ်တရားတို့ သို့ ရောက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း စက်ဆုပ်တော်မူ၏။ သီဟ ဤသို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်း ဂေါတမသည် စက်ဆုပ်ခြင်း သဘောရှိ၏။ စက်ဆုပ်စိမ့်သောဌါ တရားကို ဟောဏ်။ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသောသူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏။

သီဟ အကြင်သို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်းဂေါတမသည် ဖျက်ဆီးတတ်၏၊ ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ တရားကို ဟောတတ်၏၊ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသောသူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏။ ထိုနည်း ထိုအကြောင်းကား အဘယ်နည်း။

သီဟ ငါသည် ရာဂကိုလည်းကောင်း၊ ဒေါသကိုလည်းကောင်း၊ မောဟကိုလည်းကောင်း ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ တရားကို ဟောတတ်၏၊ များပြားသော ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ တရား ကို ဟောတတ်၏၊ သီဟ ဤသို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်းဂေါတမသည် ဖျက်ဆီးတတ်၏၊ ဖျက် ဆီးခြင်းငှါ တရားကို ဟောတတ်၏၊ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသောသူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏။

သီဟ အကြင်သို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်းဂေါတမသည် ပူပန်စေတတ်သော သဘော ရှိ၏၊ ပူပန်စိမ့်သောငှါ တရားကို ဟောတတ်၏၊ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသောသူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏၊ ထိုနည်း ထိုအကြောင်းကား အဘယ်နည်း။

သီဟ ငါသည် ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ပူပန်စေတတ်၏ဟု ဟောတတ်၏၊ ကိုယ်ဖြင့် ပြုသော မကောင်းသော အကျင့် 'ကာယဒုစရိုက်' ကိုလည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့်ပြုသော မကောင်းသော အကျင့် 'ဝစီဒုစရိုက်' ကိုလည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်ပြုသော မကောင်းသော အကျင့် 'မနောဒုစရိုက်' ကိုလည်းကောင်း ပူပန်စေတတ်၏ဟု ဟောတတ်၏။

သီဟ ပူပန်စေတတ်၍ ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ပယ်ပြီးသော (အဝိဇ္ဇာတဏှာ) အမြစ်ကို အကြွင်းမဲ့ဖြတ်ပြီးသော (နုတ်ပြီးသော) ထန်းပင်ရာကဲ့သို့ ပြုပြီးသော (အသစ်) မဖြစ်ခြင်းကို ပြုပြီးသော နောင်အခါ၌ ဖြစ်ခြင်းသဘောမရှိသောသူကို ပူပန်စေတတ်သော အကျင့်ရှိသူဟူ၍ ငါဟောတတ်၏။ သီဟ မြတ်စွာဘုရားသည် ပူပန်စေတတ်သော ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ပယ်ပြီးပြီ၊ (အဝိဇ္ဇာ တဏှာ) အမြစ်ကို အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်ပြီးပြီ၊ (နုတ်ပြီးသော) ထန်းပင်ရာကဲ့သို့ ပြုပြီးပြီ၊ (အသစ်) မဖြစ်ခြင်း ကို ပြုပြီးပြီ၊ နောင်အခါ၌ ဖြစ်ခြင်းသဘော မရှိကုန်ပြီ။ သီဟဤသို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်းဂေါတမသည် ပူပန်စေတတ်သော သဘောရှိ၏၊ ပူပန်စိမ့်သောငှါ တရားကို ဟောတတ်၏၊ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသော သူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏။

သီဟ အကြင်သို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်းဂေါတမသည် နတ်ပြည်ရောက်ခြင်းငှါ မထိုက်၊ နတ်ပြည်ရောက်ခြင်းမှ ကင်းစိမ့်သောငှါ တရားကို ဟောတတ်၏၊ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသောသူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏။ ထိုနည်း ထိုအကြောင်းကား အဘယ်နည်း။

သီဟ နောင်တစ်ဖန် ပဋ္ဌိသန္ဓေနေခြင်း ဘဝသစ်၌ ဖြစ်ခြင်းကို ပယ်ပြီးသော (အဝိဇ္ဇာတဏှာ) အမြစ်ကို အကြွင်းမဲ့ဖြတ်ပြီးသော (နုတ်ပြီးသော) ထန်းပင်ရာကဲ့သို့ ပြုပြီးသော (အသစ်) မဖြစ်ခြင်းကို ပြုပြီးသော နောင်အခါ၌ ဖြစ်ခြင်းသဘောမရှိသော သူကို ပဋ္ဌိသန္ဓေနေခြင်းမှ ကင်း၏ဟု ငါဟောတတ်၏၊ သီဟ မြတ်စွာဘုရားသည် နောင်တစ်ဖန် ပဋ္ဌိသန္ဓေနေခြင်း ဘဝသစ်၌ ဖြစ်ခြင်းကို ပယ်ပြီးပြီ၊ (အဝိဇ္ဇာတဏှာ) အမြစ်ကို အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်ပြီးပြီ၊ (နုတ်ပြီးသော) ထန်းပင်ရာကဲ့သို့ ပြုပြီးပြီ၊ (အသစ်) မဖြစ်ခြင်းကိုပြုပြီးပြီ၊ နောင်အခါ၌ ဖြစ်ခြင်းသဘော မရှိပြီ။ သီဟ ဤသို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်း ဂေါတမသည် နတ်ပြည်ရောက်ခြင်းငှါ

မထိုက်၊ နတ်ပြည်ရောက်ခြင်းမှ ကင်းစိမ့်သောငှါ တရားကို ဟောဏ၊ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမဏ"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသောသူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏။

သီဟ အကြင်သို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်းဂေါတမသည် သက်သာရာကို ရှာတတ်၏၊ သက်သာရာကို ရစိမ့်သောငှါ တရားကို ဟောဏ၊ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမဏ"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသောသူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏။ ထိုနည်း ထိုအကြောင်းကား အဘယ်နည်း။

သီဟ ငါသည် မြတ်သော (မဂ်ဖိုလ်ဟူသော) သက်သာခြင်းဖြင့် သက်သာရာကို ရှာ၏၊ သက်သာ ရာကို ရစိမ့်သောငှါလည်း တရားကို ဟောဏ၊ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏၊ သီဟ ဤသို့သော နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် "ရဟန်းဂေါတမသည် သက်သာရာကို ရှာ၏၊ သက်သာရာကို ရစိမ့်သောငှါ တရားကို ဟောဏ၊ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမဏ"ဟု ငါ့ကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုသော သူသည် ပြောဆိုနိုင်ရာ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၉၃။ ဤသို့ ဟောတော်မူသော် သီဟစစ်သူကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား (တရား တော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်ရှိပါပေ၏။ပ။ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက် ဆုံး ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

"သီဟ စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြုလော့၊ သင်တို့ကဲ့သို့ ထင်ရှားကျော်စောသော သူတို့အား စူးစမ်း ဆင်ခြင်၍ ပြုခြင်းသည် ကောင်း၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို "သီဟ စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြုလော့၊ သင်တို့ကဲ့သို့ ထင်ရှားကျော်စောသော သူတို့အား စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြုခြင်းသည် ကောင်း၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ဤ စကားဖြင့်လည်း အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းမြောက်ပါ၏၊ နှစ်သက်ပါ၏။

အသျှင်ဘုရား တစ်ပါးသော အယူရှိသော တိတ္ထိတို့သည် အကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော တပည့်ကို ရခဲ့သော် "သီဟမည်သော စစ်သူကြီးသည် ငါတို့၏ တပည့်အဖြစ်သို့ ရောက်၏"ဟု နှလုံးသွင်းကာ ဝေသာလီ တစ်ပြည်လုံးကို တံခွန်အောင်လံ စိုက်ထောင်ကုန်ရာ၏၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပါလျက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို "သီဟ စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြုလော့၊ သင်တို့ကဲ့သို့ ထင်ရှားကျော်စောသော သူတို့အား စူးစမ်း ဆင်ခြင်၍ ပြုခြင်းသည် ကောင်း၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်သည် နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်း ကပ်ပါ၏၊ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ရတနာသုံးပါးကို ဆည်း ကပ်သော ဥပါသကာဟူ၍ မှတ်တော်မူပါဟု (လျှောက်၏)။

သီဟ ရှည်စွာသော နေ့ ညဥ့်ပတ်လုံး သင်၏ အိမ်သည် နိဂဏ္ဌာတို့၏ ရေတွင်းသဖွယ် ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ကပ်ရောက်လာသော ထိုနိဂဏ္ဌာတို့အား ဆွမ်းလှူရမည်ကို အောက်မေ့လေလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို "သီဟ

ရှည်စွာသော နေ့ ညဥ့်ပတ်လုံး သင်၏ အိမ်သည် နိဂဏ္ဌာတို့၏ ရေတွင်းသဖွယ် ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ကပ်ရောက်လာသော ထိုနိဂဏ္ဌာတို့အား ဆွမ်း လှူရမည်ကို အောက်မေ့လေလော့"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)၊ ဤစကားဖြင့်လည်း အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား အား အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းမြောက်ပါ၏၊ နှစ်သက်ပါ၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤစကားကို ကြားရဖူးပါသည် ရဟန်းဂေါတမသည် "ငါ့အားသာလျှင် အလှူကို လှူအပ်၏၊ တစ်ပါးသော သူတို့အား အလှူကို မလှူအပ်၊ ငါ၏ တပည့်သားတို့အားသာလျှင် အလှူကို ပေးလှူအပ်၏၊ တစ်ပါးသော သူတို့၏ တပည့်သားတို့အား အလှူကို မပေးလှူအပ်၊ ငါ့အားလှူသော အလှူသည်သာလျှင် အကျိုးကြီး၏၊ တစ်ပါးသော သူတို့အား လှူသော အလှူသည် အကျိုး မကြီး၊ ငါ၏ တပည့်သားတို့အား လှူသော အလှူသည်သာလျှင် အကျိုးကြီး၏၊ တစ်ပါးသော သူတို့၏ တပည့်သားတို့အား လှူသော အလှူသည် အကျိုးမကြီး"ဟု ဟောတော်မူ၏ဟူသော စကားကို ကြားဖူးပါသည်။

ထိုသို့ ဖြစ်လျက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို နိဂဏ္ဌာတို့၌လည်း ပေးလှူခြင်း၌ ဆောက်တည်စေ၏၊ အသျှင်ဘုရား စင်စစ်သော်ကား အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအလှူပေးခြင်း၌ အခါကာလကို သိပါကုန်အုံ့၊ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်သည် သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားကိုလည်းကောင်း၊ တရားတော်ကိုလည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ကိုလည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာဟူ၍ မှတ်တော်မူပါဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သီဟစစ်သူကြီးအား အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၏၊ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း–

ဒါနနှင့်စပ်သော စကား။ပ။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဲရင့်သည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးစားထိုက်သူ မရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် နက်ဖြန် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။ ထိုအခါ သီဟစစ်သူကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိ၍ နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရှိအသေပြု ကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။

၂၉၄။ ထို့နောက် သီဟစစ်သူကြီးသည် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို "အချင်း သွားချေ၊ အလိုလိုဖြစ်သော အသားကို သိလော့"ဟု ဆို၍ စေခိုင်း၏။ ထိုအခါ၌ သီဟစစ်သူကြီးသည် ထိုညဥ့်လွန်သောအခါ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီရင်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းစီမံပြီးပါပြီ"ဟု အချိန်တန်ကြောင်းကို လျှောက်ကြားစေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူကာ သီဟ စစ်သူကြီးအိမ်သို့ ကြွတော်မူ၍ ခင်းထားသော နေရာ၌ ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ များစွာသော နိဂဏ္ဌာတို့သည် ဝေသာလီပြည်၌ ခရီးလမ်းမတစ်ခုမှ

ခရီးလမ်းမတစ်ခုသို့လည်းကောင်း၊ လမ်းဆုံတစ်ခုမှ လမ်းဆုံတစ်ခုသို့လည်းကောင်း (သွား၍) လက်မောင်းတို့ကို မြှောက်ကုန်လျက် "ယနေ့ သီဟစစ်သူကြီးသည် ဆူဖြိုးသော ကျွဲ နွား ဆိတ် ဝက်အစရှိသော သတ္တဝါတို့ကို သတ်၍ ရဟန်းဂေါတမ အား ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၏၊ ရဟန်းဂေါတမသည် သိလျက် ရည်၍ သတ်သော ထိုအမဲသားကို စား၏၊ မိမိကို စွဲ၍ သတ်သော မကောင်းမှု ကံကို (ရ၏) "ဟု ဟစ်အော်ကြွေးကြော်ကုန်၏။

ထိုအခါ၌ ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် သီဟစစ်သူကြီးအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် သီဟစစ်သူကြီး၏ နားရင်း၌ အရှင်စစ်သူကြီး သိပါလော့၊ များစွာသော ဤနိဂဏ္ဌတို့သည် ဝေသာလီပြည်၌ ခရီးလမ်းမ တစ်ခုမှ ခရီးလမ်းမတစ်ခုသို့လည်းကောင်း၊ လမ်းဆုံတစ်ခုမှ လမ်းဆုံတစ်ခုသို့လည်းကောင်း (သွား၍) လက်မောင်းတို့ကို မြှောက်ကုန်လျက် "ယနေ့ သီဟစစ်သူကြီးသည် ဆူဖြိုးသော ကျွဲ နွား ဆိတ် ဝက် အစရှိသော သတ္တဝါတို့ကို သတ်၍ ရဟန်းဂေါတမအား ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၏၊ ရဟန်းဂေါတမသည် သိလျက် ရည်၍ သတ်သော ထိုအမဲသားကို စား၏၊ မိမိကို စွဲ၍ သတ်သော မကောင်းမှုကံကို (ရ၏) "ဟု ဟစ်အော်ကြွေးကြော်ကုန်၏ဟု ပြောကြား၏။

အမောင် မသင့်လျော်ချေ၊ ထိုအသျှင်နိဂဏ္ဌတို့သည် ရှည်စွာသော နေ့ညဥ့်ပတ်လုံးလည်း မြတ်စွာ့ဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို အလိုရှိကုန်၏၊ တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို အလိုရှိကုန်၏၊ သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို အလိုရှိကုန်၏၊ ထိုအသျှင်နိဂဏ္ဌတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ထင်ရှားမရှိဘဲ အချည်းနှီး မဟုတ်မမှန်သော စကားဖြင့် စွပ်စွဲကြသည်ကား မစဲနိုင်ကြကုန်၊ ငါတို့သည်ကား အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သေစေလိုသော စေတနာဖြင့် သူ၏ အသက်ကို မသတ်စေကုန်ရာဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ သီဟစစ်သူကြီးသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည်တိုင်အောင် တားမြစ်သည်တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော သီဟ စစ်သူကြီးကို မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေပြီးသော် နေရာမှ ထကာ ဖဲကြွတော်မူ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ သိလျက် ရည်ညွှန်း၍ သတ်အပ်သော အသားကို မစားအပ်၊ စားသော ရဟန်း အား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ မမြင်သော၊ မကြားသော၊ ယုံမှားခြင်းမရှိသော အစွန်းသုံးပါးမှ စင်ကြယ်သော ငါး အမဲကို ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁။ ဓမ္မော နာမ ကထိတကထာ၊ ဓမ္မ 'တရား' ဟူသည် ဟောသော စကားပင်တည်း၊ အနုဓမ္မော နာမ ကထိတသ ပဋ္ဌိကထနံ၊ အနုဓမ္မမည်သည် ဟောထားသော တရားကို တစ်ဆင့်ဟောခြင်းပင်တည်း။ (အဂ်ုတ္တရအဋ္ဌကထာ တိကနိပါတ် ဗြာဟ္မဏဝဂ် သတ္တမသုတ်အဖွင့်) ဤဝိနည်းမဟာဝဂ္ဂအဋ္ဌကထာ၌ကား ဓမ္မကို အကြောင်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ အနုဓမ္မကို လျော်သောအကြောင်းဟူ၍လည်းကောင်း ဖွင့်ပြထားသည်။

♣

၁၇၉–ကပ္ပိယဘူမိကို ခွင့်ပြုတော်ခြင်း

၂၉၅။ ထိုစဉ်အခါ၌ ဝေသာလီပြည်သည် ဝပြော၏၊ ကောင်းသော ကောက်စပါး ရှိ၏၊ ရလွယ်သော ဆွမ်းရှိ၏၊ သပိတ်လက်စွဲ၍ ဆွမ်းခံခြင်းဖြင့် မျှတခြင်းငှါ လွယ်ကူ၏။ ထိုအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာ နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား "ငါသည် ကောက်စပါး မကောင်း၍ ဆွမ်းရခဲသည့် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးသော အခါ၌ ရဟန်းတို့အား ခွင့်ပြုထားသော အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအတွင်း၌ သိုမှီးသိမ်းဆည်းခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအတွင်း၌ ချက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင် ချက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အကပ်ပျက်သည်ရှိသော် တစ်ဖန် အကပ်ခံခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးရာ ဆွမ်းဖိတ်ရာမှ ဆောင်အပ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ နံနက်အခါ၌ အကပ်ခံ၍ ထားအပ်သော တောင်ခ်ြ ဖြစ်သော သစ်သီးစသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကြာပင်ခ်ြဖြစ်သော ကြာစွယ်ကြာရင်းစသည်ကိုလည်းကောင်း ယနေ့တိုင်အောင်ပင် ရဟန်းတို့သည် သုံးဆောင်ကုန်သေးသလော"ဟု စိတ်အကြံဖြစ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ ကိန်းအောင်းတော်မူရာမှ ထလျက် အသျှင်အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ ငါသည် ကောက်စပါး မကောင်း၍ ဆွမ်းရခဲသည့် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးသော အခါ၌ ရဟန်းတို့အား ခွင့်ပြုထားသော အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအတွင်း၌ သိုမှီးသိမ်းဆည်းခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအတွင်း၌ ချက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင် ချက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အကပ်ပျက်သည်ရှိသော် တစ်ဖန် အကပ်ခံခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရာ ဆွမ်းဖိတ်ရာမှ ဆောင်အပ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ နံနက် အခါ၌ အကပ်ခံ၍ ထားအပ်သော တောင်ခ်ြ ဖြစ်သော သစ်သီးစသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကြာပင်ခ်ြဖြစ်သော ကြာစွယ်ကြာရင်းစသည်ကိုလည်းကောင်း ယနေ့ တိုင်အောင်ပင် ရဟန်းတို့သည် သုံးဆောင်ကုန်သေး သလော"ဟု မေးတော်မူ၏။

သုံးဆောင်ကြပါသေးသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ အကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ငါသည် ကောက် စပါး မကောင်း၍ ဆွမ်းရခဲသည့် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးသော အခါ၌ ရဟန်းတို့အား ခွင့်ပြုထားသော အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအတွင်း၌ သိုမှီးသိမ်းဆည်းခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအတွင်း၌ ချက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင် ချက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အကပ်ပျက်သည်ရှိသော် တစ်ဖန် အကပ်ခံခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရာ ဆွမ်းဖိတ်ရာမှ ဆောင်အပ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ နံနက်အခါ၌ အကပ်ခံ၍ ထားအပ်သော တောင်ခ်ြဖြစ်သော သစ်သီးစသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကြာပင်ခ်ြဖြစ်သော ကြာစွယ်ကြာရင်း စသည်ကိုလည်းကောင်း ငါသည် ယနေ့မှစ၍ ပယ်၏။

ရဟန်းတို့ အကပ္ပိယကုဋ္ဌိအတွင်း၌ သိုမှီးသိမ်းဆည်းအပ်သော ဘောဇဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ အကပ္ပိယ ကုဋ္ဌိ အတွင်း၌ ချက်အပ်သော ဘောဇဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင် ချက်အပ်သော ဘောဇဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ အကပ်ပျက်သည်ရှိသော် တစ်ဖန် အကပ်ခံအပ်သော ဘောဇဉ်ကိုလည်းကောင်း မသုံး ဆောင်အပ်၊ သုံးဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ်

သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရာ ဆွမ်း ဖိတ်ရာမှ ဆောင်အပ်သော ဘောဇဉ်ကိုလည်းကောင်း နံနက်အခါ၌ အကပ်ခံ၍ ထားအပ်သော တောဋ္ဌဖြစ်သော သစ်သီးစသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကြာပင်ဋ္ဌဖြစ်သော ကြာစွယ်ကြာရင်းစသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆွမ်းစားစဉ် တန်ပြီဟု မြစ်မိသော ရဟန်းသည် အတိရိတ် ဝိနည်းကံမပြုအပ်သော ဘောဇဉ်ကိုလည်းကောင်း မသုံးဆောင်အပ်၊ သုံးဆောင်သော ရဟန်းအား တရားအား လျော်စွာ ဆုံးဖြတ်အပ်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဇနပုဒ်နေ လူတို့သည် များစွာသော ဆားကိုလည်းကောင်း၊ ဆီကိုလည်းကောင်း၊ ဆန်ကိုလည်းကောင်း၊ ခဲဖွယ်ကိုလည်းကောင်း လှည်းတို့၌ တင်စေ၍ အရံအပ တံခါးမုခ်၌ လှည်းဝိုင်းပြု လုပ်ကာ "ဆွမ်းကျွေးအလှည့်ကို ရသောအခါ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးကုန်အံ့"ဟု (နှလုံးပိုက်ကာ) နေကုန်၏။ မိုးကြီးသည်လည်း တက်လာ၏၊ ထိုအခါ လူတို့သည် အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အသျှင် အာနန္ဒာကို "အသျှင်ဘုရား အာနန္ဒာ ယခု အခါ၌ များစွာသော ဆားကိုလည်းကောင်း၊ ဆီကိုလည်းကောင်း၊ ဆန်ကိုလည်းကောင်း၊ ခဲဖွယ်ကိုလည်းကောင်း လှည်းတို့၌ တင်လျက် တည်နေပါကုန်၏၊ မိုးကြီးသည်လည်း တက်လာပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား အသို့ပြုရပါအံ့နည်း"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ အာနန္ဒာ သို့ဖြစ် လျှင် သံဃာသည် အစွန်ဖြစ်သော အကြင်ကျောင်းကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်စောင်းမိုးသော ကျောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပြာသာဒ်ရှည်ကိုလည်းကောင်း၊ ပြာသာဒ်ဦးပြည်းကိုလည်ကောင်း၊ ဂူကိုလည်းကောင်း အလိုရှိ၏၊ ထိုကျောင်းကို ကပ္ပိယဘူမိဟု သမုတ်ပြီးလျှင် ထိုကျောင်း၌ သိမ်မီးလော့။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်။

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ကျောင်းကို ကပ္ပိယဘူမိဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤ မည်သော ကျောင်းကို ကပ္ပိယဘူမိဟု သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ကျောင်းကို ကပ္ပိယဘူမိဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ကျောင်းကို ကပ္ပိယဘူမိဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ် သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်။) ထိုအခါ၌ လူတို့သည် ထိုသမုတ်ပြီးသော ကပ္ပိယဘူမိ၌ ယာဂုကျိုကုန်၏၊ ဆွမ်းချက်ကုန်၏၊ ဟင်း စီမံကုန်၏၊ အသားတို့ကို စဉ်းခုတ်ကုန်၏၊ ထင်းခွဲကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံ၌ စောစော ထတော်မူလတ်သော် ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံ ကျီးတို့၏ တသောသော အာသော အသံ ကို ကြားတော်မူ၍ အသျှင် အာနန္ဒာကို" အာနန္ဒာ ထိုပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံ ကျီးတို့၏ တသောသော အာသော အသံကား အဘယ်အသံနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ၌ လူတို့သည် ထိုသမုတ်ပြီးသော ကပ္ပိယဘူမိ၌ ယာဂု ကျိုပါကုန်၏၊ ဆွမ်းချက်ပါကုန်၏၊ ဟင်းစီမံပါကုန်၏၊ အသားတို့ကို စဉ်းခုတ်ပါကုန်၏၊

ထင်းခွဲပါကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရား ထိုပြင်းပြကျယ် လောင်သောအသံ ကျီးတို့၏ တသောသော အာသောအသံသည်ကား ဤအသံပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ သမုတ်ပြီးသော ကပ္ပိယဘူမိကို မသုံးဆောင်အပ်၊ သုံးဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာ ပတ်သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဥဿာဝနန္တိကကုဋ်၊ ဂေါနိသာဒိကကုဋ်၊ ဂဟပတိကုဋ် ဤသုံးပါးသော ကပ္ပိယကုဋ်တို့ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အသျှင်ယသောဧသည် နာဖျားနေ၏၊ ထိုယသောဧမထေရ်၏ အလို့ငှါ ဆေးတို့ကို ဆောင် ခဲ့ကုန်၏၊ ထိုဆေးတို့ကို ရဟန်းတို့သည် အပ၌ သိုမှီးထားကုန်၏၊ ကြောင် ကြွက် ဖွတ် ဖြေပါတို့သည်လည်း ခဲစားကုန်၏၊ ခိုးသူတို့သည်လည်း ခိုးယူကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ သမုတ်ပြီးသော ကပ္ပိယဘူမိကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့ (၁) ဥဿာဝနန္တိကကုဋ်[1] (၂) ဂေါနိသာဒိကကုဋ်[2] (၃) ဂဟပတိကုဋ်[3] (၄) သမ္မုတိကုဋ်[4] ဤလေးပါးသော ကပ္ပိယကုဋ်တို့ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

စတုတ္ထ သီဟအခန်း ပြီး၏။

၁။ ဦးစွာစိုက်သော တိုင် ဦးစွာချသော အုတ် ကျောက်စသည်ကို ရဟန်းအများ ချီမြှောက်ကာ "ကပ္ပိယကုဋ် ကရောမ"ဟု ဆို၍ ဆုံးသော စကားလုံးနှင့် တစ်ပြိုင်နက် စိုက်ချဆောက်လုပ်သော ကျောင်းသည် ဥဿာဝနန္တိကကုဋ် မည်၏။

၂။ နွားဝင်နိုင်၍ စည်းရိုးထက်ဝက်မရှိသော ကျောင်းတိုက်သည် ဂေါနိသာဒိကကုဋ် မည်၏။

၃။ "ကပ္ပိယကုဋ် ဒေမ ပရိဘုဥ္ဇထ" ဟူ၍လည်းကောင်း၊ "ကပ္ပိယကုဋ် ကာတုံ ဒေမ" ဟူ၍လည်းကောင်း ဆို၍ လူဒါယကာတို့ လျှုအပ်သော ကျောင်းသည် ဂဟပတိကုဋ် မည်၏။

၄။ ဥတ္တိဒုတိယကမ္မဝါစာဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အပလောကနကံဖြင့်ဖြစ်စေ ကပ္ပိယကုဋ်ဟူ၍ သမုတ်အပ်သောကျောင်းသည် သမ္မုတိကုဋ် မည်၏။

၁၈၀–မေဏ္ဍကသူကြွယ်ဝတ္ထု

၂၉ဖ။ တစ်ရံရောအခါ ဘဒ္ဒိယမြို့၌ မေဏ္ဍကသူဌေးသည် နေ၏၊ ထိုမေဏ္ဍကသူဌေးအား ဤသို့ သဘောရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်သည် ရှိ၏၊ ဦးခေါင်းလျှော်ပြီးလျှင် စပါးကျီကို တံမြက်လှည်းစေလျက် တံခါးအပ၌ ထိုင်နေအံ့၊ ကောင်းကင်မှ စပါးမိုးရွာ၍ စပါးကျီကို ပြည့်စေ၏။

သူဌေးကတော်အား ဤသို့သဘောရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်သည် ရှိ၏၊ တစ်ပြည်ချက်သာလျှင် ဝင်သော ထမင်းအိုးနှင့် အခြံအရံဖြစ်သော ဟင်းအိုးတစ်လုံးတို့၏ အနီး၌ ထိုင်၍ ကျွန်အမှုလုပ်သော လူအပေါင်းကို ထမင်းကျွေးအံ့၊ ထိုသူဌေးကတော် မထသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုထမင်း မကုန်နိုင်။

သားအား ဤသို့သဘောရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်သည် ရှိ၏၊ တစ်ထောင်ဝင် အိတ်တစ်လုံးကိုသာ ကိုင်၍ ကျွန်အမှုလုပ်သော လူအပေါင်းအား ခြောက်လစာရိက္ခာကို ပေးအံ့၊ ထိုသူ၌ပြုသား လက်ကိုင်၍ တည်သမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုရိက္ခာ မကုန်နိုင်။

ချွေးမအား ဤသို့သဘောရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်သည် ရှိ၏၊ လေးစိတ်ဝင် တောင်းတစ်လုံး၏ အနီးခ်ဉ် ထိုင်၍ ကျွန်အမှုလုပ်သော လူအပေါင်းအား ခြောက်လစားလောက်သော ထမင်းရိက္ခာကို ပေးအံ့၊ ထိုချွေးမ မထသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုထမင်းရိက္ခာ မကုန်နိုင်။

ကျွန်အား ဤသို့သဘောရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်သည် ရှိ၏၊ ထွန်သွားတစ်ချောင်းတည်းဖြင့် ထွန်သည်ရှိသော် ခုနစ်ကြောင်းသော ထွန်ရေးတို့သည် ထင်ကုန်၏။

(ထိုအခါ၌) မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် "ငါတို့၏ နိုင်ငံတွင် ဘဒ္ဒိယ မြို့၌ မေဏ္ဍကသူဌေး နေသတတ်၊ ထိုသူဌေးအား ဤသို့သဘောရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်သည် ရှိ၏၊ ဦးခေါင်းလျှော်ပြီးလျှင် စပါးကျီကို တံမြက်လှည်းစေလျက် တံခါးအပ၌ ထိုင်နေအံ့၊ ကောင်းကင်မှ စပါးမိုး ရွာ၍ စပါးကျီကို ပြည့်စေ၏။

သူဌေးကတော်အား ဤသို့သဘောရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်သည် ရှိ၏၊ တစ်ပြည်ချက်သာ ဝင်သော ထမင်းအိုးနှင့် အခြံအရံဖြစ်သော ဟင်းအိုးတစ်လုံးတို့၏ အနီးခ်ဉ် ထိုင်၍ ကျွန်အမှုလုပ်သော လူအပေါင်းကို ထမင်းကျွေးအံ့၊ ထိုသူဌေးကတော် မထသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုထမင်း မကုန်နိုင်။

သားအား ဤသို့သဘောရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်သည် ရှိ၏၊ တစ်ထောင်ဝင် အိတ်တစ်လုံးကိုသာ ကိုင်၍ ကျွန်အမှုလုပ်သော လူအပေါင်းအား ခြောက်လစာရိက္ခာကို ပေးအံ့၊ ထိုသူဌေးသား လက်ကိုင်၍ တည်သမျှကာလပတ်လုံး ထိုရိက္ခာ မကုန်နိုင်။

ချွေးမအား ဤသို့သဘောရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်သည် ရှိ၏၊ လေးစိတ်ဝင်သော တောင်းတစ်လုံး၏ အနီးခ်ဉ် ထိုင်၍ ကျွန်အမှုလုပ်သော လူအပေါင်းအား ခြောက်လစားလောက်သော ထမင်းရိက္ခာကို ပေးအံ့၊ ထိုချွေးမ မထသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုထမင်းရိက္ခာ မကုန်နိုင်။

ကျွန်အား ဤသို့သဘောရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်သည် ရှိ၏၊ ထွန်သွားတစ်ချောင်းတည်းဖြင့် ထွန်သည်ရှိသော် ခုနစ်ကြောင်းသော ထွန်ရေးတို့သည် ထင်ကုန်၏"ဟု ကြားလေ၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် အလုံးစုံသော ကိစ္စကို ဆောင်ရွက် တတ်သော အမတ်ကြီးတစ်ယောက်ကို–

"အချင်း ငါတို့၏ နိုင်ငံတော်တွင် ဘဒ္ဒိယမြို့၌ မေဏ္ဍကသူဌေး နေသတတ်၊ ထိုသူဌေးအား ဤသို့ သဘောရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်သည် ရှိ၏၊ ဦးခေါင်းလျှော်ပြီးလျှင် စပါးကျီကို တံမြက်လှည်းစေလျက် တံခါးအပ၌ ထိုင်နေအံ့၊ ကောင်းကင်မှ စပါးမိုးရွာ၍ စပါးကျီကို ပြည့်စေ၏။ သူဌေးကတော်အား။ပ။ သားအား။ ချွေးမအား။ ကျွန်အား ဤသို့ သဘောရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်သည် ရှိ၏၊ ထွန်သွား တစ်ချောင်းတည်းဖြင့် ထွန်သည်ရှိသော်

ခုနစ်ကြောင်းသော ထွန်ရေးတို့သည် ထင်ကုန်၏။ အချင်း သွားချေ သိအောင်ပြုခဲ့လော့၊ ငါကိုယ်တိုင် မြင်သကဲ့သို့ ထို့အတူ သင်မြင်ရလတ္တံ့."ဟု မိန့်ဆို၏။

၂၉၇။ "ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီး"ဟု ဆို၍ ထိုအမတ်ကြီးသည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဝန်ခံပြီးလျှင် လေးပါးသော အင်္ဂါရှိသော စစ်သည်ဖြင့် ဘဒ္ဒိယမြို့သို့ သွားလေ၏။ အစဉ်အတိုင်းသွားသည်ရှိသော် ဘဒ္ဒိယမြို့ မေဏ္ဍကသူဌေးထံသို့ ရောက်၍ မေဏ္ဍကသူဌေးအား–

"သူဌေး အကျွန်ုပ်ကို မင်းကြီးက စေခိုင်းလိုက်၏ 'အချင်း ငါတို့၏ နိုင်ငံတော်တွင် ဘဒ္ဒိယမြို့၌မေဏ္ဍကသူဌေး နေသတတ်၊ ထိုသူဌေးအား ဤသို့ သဘောရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်သည် ရှိ၏၊ ဦးခေါင်းလျှော်ပြီးလျှင်။ပ။ သူဌေးကတော်အား။ သားအား။ ချွေးမအား။ ကျွန်အား ဤသို့ သဘော ရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်သည် ရှိ၏၊ ထွန်သွားတစ်ချောင်းတည်းဖြင့် ထွန်သည်ရှိသော် ခုနစ်ကြောင်းသော ထွန်ရေးတို့သည် ထင်ကုန်၏'ဟု ကြားရ၏။ အချင်း သွားချေ 'သိအောင်ပြုခဲ့လော့၊ ငါကိုယ်တိုင် မြင် သကဲ့သို့ ထိုအတူ သင်မြင်ရလတ္တံ့'ဟု စေလွှတ်လိုက်၏၊ သူဌေး အကျွန်ုပ်သည် သင်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကို ကြည့်လို၏"ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ မေဏ္ဍကသူဌေးသည် ဦးခေါင်းလျှော်ပြီးလျှင် စပါးကျီကို တံမြက်လှည်းစေလျက် တံခါးအပ၌ ထိုင်နေ၏၊ ကောင်းကင်မှ စပါးမိုးရွာ၍ စပါးကျီကို ပြည့်စေ၏။

သူဌေး သင်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကို မြင်ရပါပြီ၊ သင်၏မယား သူဌေးကတော်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကို မြင်လို၏ဟု (ပြောဆို၏)။ ထိုအခါ မေဏ္ဍကသူဌေးသည် "သို့မြင်လိုလျှင် လေးပါးသော အင်္ဂါရှိသော စစ်သည်ကို ထမင်းကျွေးလော့"ဟု သူဌေးကတော်အား စေခိုင်း၏။ ထိုအခါ သူဌေးကတော်သည် တစ်ပြည် ချက်သာလျှင် ဝင်သော ထမင်းအိုးနှင့် အခြံအရံဖြစ်သော ဟင်းအိုးတစ်လုံးတို့၏ အနီး၌ ထိုင်၍ အင်္ဂါ လေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို ထမင်းကျွေး၏၊ သူဌေးကတော် မထသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုထမင်း မကုန်ချေ။

သူဌေး သူဌေးကတော်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကို မြင်ရပါပြီ၊ သင့်သား၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကို မြင်လို၏ဟု (ပြောဆို၏)။ ထိုအခါ မေဏ္ဍကသူဌေးသည် "သို့မြင်လိုလျှင် လေးပါးသော အင်္ဂါရှိသော စစ်သည် အား ခြောက်လစာရိက္ခာကို ပေးလော့"ဟု သားကို စေခိုင်း၏။ ထိုအခါ မေဏ္ဍကသူဌေးသားသည် တစ်ထောင်ဝင် အိတ်တစ်လုံးကိုသာ ကိုင်၍ လေးပါးသော အင်္ဂါရှိသော စစ်သည်အား ခြောက်လစာရိက္ခာကို ပေး၏၊ ထိုသူဌေးသား လက်ကိုင်၍ တည်သမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုရိက္ခာ မကုန်ချေ။

သူဌေး သင့်သား၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကို မြင်ရပါပြီ၊ သင့်ချွေးမ၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကို မြင်လို၏ဟု (ပြောဆို၏)။ ထိုအခါ မေဏ္ဍကသူဌေးသည် "သို့မြင်လိုလျှင် လေးပါးသော အင်္ဂါရှိသော စစ်သည်အား ခြောက်လစားလောက်သော ထမင်းရိက္ခာကို ပေးလော့"ဟု ချွေးမကို စေခိုင်း၏။ ထိုအခါ မေဏ္ဍက သူဌေး၏ ချွေးမသည် လေးစိတ်ဝင်သော တောင်းတစ်လုံး၏ အနီး၌ ထိုင်၍ လေးပါးသော အင်္ဂါရှိသော စစ်သည် အား ခြောက်လစားလောက်သော ထမင်းရိက္ခာကို ပေး၏။ ထိုချွေးမ မထသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ထမင်းရိက္ခာ မကုန်ချေ။

သူဌေး သင့်ချွေးမ၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကို မြင်ရပါပြီ၊ သင့်ကျွန်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကို မြင်လို၏ဟု (ပြောဆို၏)။ အရှင် အကျွန်ုပ် ကျွန်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကို လယ်၌

ရှုကြည့်သင့်ပါ၏ဟု ပြောဆိုသော် သူဌေး သင့်တော်ပါပြီ သင့်ကျွန်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကို မြင်ရပါပြီဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ ထိုအမတ်ကြီးသည် လေးပါးသော အင်္ဂါရှိသော စစ်သည်နှင့် တစ်ဖန် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဤအကြောင်းကို လျှောက်တင်လေ၏။

၂၉၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော် မူပြီးလျှင် ထိုဘဒ္ဒိယမြို့သို့ များစွာသော တစ်ထောင့်နှစ်ရာ့ ငါးကျိပ်သော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ဘဒ္ဒိယမြို့သို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုဘဒ္ဒိယမြို့ မုလေးတောဌ် သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏ဟု မေဏ္ဍကသူဌေးသည် ကြားသိ လေ၏။ "အချင်းတို့ သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသည့် သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းဂေါတမသည် ဘဒ္ဒိယမြို့သို့ ရောက်၍ မုလေးတောဌ်သီတင်းသုံးနေတော်မူသတတ်၊ ထိုအသျှင်ဂေါတမ၏ ကောင်းသော ကျော်စောသတင်းသည် ဤသို့ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏–

'ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အရဟံ' မည်တော်မူ၏။ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်ကန်စွာ သိတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏။ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' အကျင် 'စရဏ' နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော' မည်တော်မူ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆို တော်မူတတ်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သုဂတ' မည်တော်မူ၏။ လောကကို သိတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'လောကဝိဒူ' မည်တော်မူ၏။ ဆုံးမထိုက်သူကို ဆုံးမတတ်သည့် အတုမဲ့ လွန်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အနုတ္တရော ပုရိသဒမ္မသာရထိ' မည်တော်မူ၏။ နတ်လူတို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သတ္ထာ ဒေဝ မနုဿာနံ' မည်တော်မူ၏။ သစ္စာလေးပါးတရားတော်တို့ကို ကိုယ်တိုင် သိ၍ သူတစ်ပါးတို့ကို သိစေတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏။ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဘဂဝါ' မည်တော်မူ၏'ဟု (ပျံ့နှံ့၍ထွက်၏)။

ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် နတ်နှင့်တကွသော မာရ်နတ်နှင့်တကွသော ब्रह्मာနှင့်တကွသော ဤသြကာသလောကကိုလည်းကောင်း၊ သမဏ ब्राह्मणနှင့်တကွသော မင်းများ လူများနှင့်တကွသော ဤသတ္တလောကကိုလည်းကောင်း ကိုယ်တိုင် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုလျက် ဟော ကြားတော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အစ၏ကောင်းခြင်း အလယ်၏ကောင်းခြင်း အဆုံး၏ကောင်းခြင်းရှိသော အနက်နှင့် ပြည့်စုံသော သဒ္ဒါနှင့်ပြည့်စုံသော တရားကို ဟောတော်မူ၏။ အလုံးစုံပြည့်စုံသော စင်ကြယ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ပြတော်မူ၏။ ထိုသို့သဘောရှိသော ရဟန္တာ (ပုဂ္ဂိုလ်) တို့ကို ဖူးမြော်ရခြင်းသည် ကောင်းသည်သာတည်း"ဟု (ကြားသိရလေ၏)။

ထိုအခါ မေဏ္ဍကသူဌေးသည် အလွန်ကောင်းသော ယာဉ်တို့ကို ကစေ၍ ကောင်းသော ယာဉ်တို့ကို တက်စီးကာ အလွန်ကောင်းသော ယာဉ်တို့ဖြင့် ဘဒ္ဒိယမြို့မှ မြတ်စွာဘုရားကို

ဖူးမြော်ရန် ထွက်လာ၏။ များစွာသော တိတ္ထိတို့သည် မေဏ္ဍကသူဌေး အဝေးမှ လာသည်ကို မြင်၍ "သူဌေးကြီး သင် အဘယ် အရပ်သို့ သွားမည်နည်း"ဟု မေဏ္ဍကသူဌေးကို မေးကုန်၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းတော်ကြီးသော ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် သွားပါအုံ့ဟု (ပြောဆို၏)။ သူဌေးကြီး သင်သည် ပြုထိုက်၏ဟူသော အယူ 'ကိရိယဝါဒ' ရှိလျက် မပြုထိုက်ဟူသော အယူ 'အကိရိယဝါဒ' ရှိသော ရဟန်းဂေါတမကို အဘယ့်ကြောင့် ဖူးမြော်ရန် သွားမည်နည်း၊ သူဌေးကြီး ရဟန်းဂေါတမသည် မပြုထိုက်ဟု အယူရှိ၏။ မပြုစိမ့်သောဌာ၊ တရားကို ဟော၏၊ ထိုဝါဒဖြင့်လည်း တပည့်သားတို့ကို ဆုံးမ၏ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ မေဏ္ဍကသူဌေးအား "စင်စစ်ဧကန် ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့၊ ယင်းအကြောင်းကြောင့် ဤတိတ္ထိတို့သည် ငြူစူကုန်၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ယာဉ်ဖြင့် သွားသင့်သော အရပ်တိုင်အောင် ယာဉ်ဖြင့် သွား၍ ယာဉ်မှ ဆင်းကာ ခြေကျင်သာလျှင် မြတ်စွာ ဘုးရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော မေဏ္ဍကသူဌေးအား မြတ်စွာဘုးရားသည် အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဤသည်တို့ကား အဘယ် နည်း–

ဒါနနှင့်စပ်သောစကား။ပ။ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ဘုရား မှတစ်ပါး ကိုးစားထိုက်သူ မရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ။ပ။ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှ အစပြု၍ အသက်ထက်ဆုံးရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် နက်ဖြန် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုးရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။ ထိုအခါ မေဏ္ဍကသူဌေးသည် မြတ်စွာ ဘုရား လက်ခံတော်မူသည်ကို သိ၍ နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။

ထိုအခါ၌ မေဏ္ဍကသူဌေးသည် ထိုညဉ့်လွန်သောအခါ၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီမံပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းစီမံပြီးပါပြီ"ဟု အချိန်တန် ကြောင်းကို လျှောက်ကြားစေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူကာ မေဏ္ဍကသူဌေးအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ခင်းထားသော နေရာ၌ ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မေဏ္ဍကသူဌေး၏ မယား သား ချွေးမ ကျွန်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသူတို့အား အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း–

ဒါနနှင့်စပ်သော စကား။ပ။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဲရင့်သည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးစားထိုက်သူ မရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ။ပ။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား ကိုလည်းကောင်း၊ တရားတော်ကိုလည်းကောင်း၊

သံဃာတော်ကိုလည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ် ပါကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်တို့ကို ယနေ့မှ အစပြု၍ အသက်ထက်ဆုံး ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာတို့ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မေဏ္ဍကသူဌေးသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည်တိုင်အောင် တားမြစ်သည်တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းစား ပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော မေဏ္ဍကသူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဒ္ဒိယမြို့၌ နေသမျှ ကာလပတ်လုံး အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား အမြဲဆွမ်းဖြင့် လုပ်ကျွေးလိုပါသည်"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မေဏ္ဍကသူဌေးကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေတော်မူပြီးသော် နေရာမှ ထကာ ဖဲကြွတော်မူ၏။

၁၈၁–ဂေါရသငါးမျိုး ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၂၉၉။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဒ္ဒိယမြို့၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော်မူပြီး လျှင် မေဏ္ဍကသူဌေးကို မပန်ကြားဘဲ အဂုံတ္တရာပမြို့သို့ များစွာသော တစ်ထောင့်နှစ်ရာငါးကျိပ်သော ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။

မေဏ္ဍကသူဌေးကြီးသည် "မြတ်စွာဘုရားသည် အဂုံတ္တရာပမြို့သို့ တစ်ထောင့်နှစ်ရာငါးကျိပ်သော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူသတတ်"ဟု သတင်းကြား၏။ ထိုအခါ မေဏ္ဍကသူဌေးကြီးသည် ကျွန်နှင့် အမှူလုပ်တို့ကို "အချင်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် များစွာသော ဆားကိုလည်းကောင်း၊ ဆန်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆီကိုလည်းကောင်း၊ ခဲဖွယ်ကိုလည်းကောင်း လှည်းတို့၌ တင်၍ လာကုန်လော့၊ တစ်ထောင့်နှစ်ရာငါးကျိပ်သော နွားကျောင်းသားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ထောင့်နှစ်ရာငါးကျိပ်သော နို့ညှစ် နွားမတို့ကိုလည်းကောင်း ယူ၍ လာကုန်လော့၊ မြတ်စွာဘုရားကို မြင်ရာအရပ်၌ နို့ရည်သစ်ဖြင့် ကျွေးမွေးကုန်အံ့"ဟု စေခိုင်းလေ၏။

ထိုအခါ မေဏ္ဍကသူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားကို လမ်းခရီးအကြား ခရီးခဲ၌ မီလေ၏။ ထိုအခါ မေဏ္ဍကသူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ထိုင်ကာ "အသျှင် ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် နက်ဖြန် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မေဏ္ဍကသူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအ သေပြုကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။ ထိုအခါ မေဏ္ဍကသူဌေးသည် ထိုညဉ့်ကို လွန်သောအခါ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို စီမံစေပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းစီမံ ပြီးပါပြီ"ဟု အချိန်တန်ကြောင်းကို လျှောက်ကြားစေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်

နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူကာ မေဏ္ဍကသူဌေးအိမ်သို့ ကြွတော်မူပြီးလျှင် ခင်းထားသော နေရာ၌ ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ မေဏ္ဍကသူဌေးသည် "အမောင်တို့ သို့ဖြစ်လျှင် တစ်ကောင်တစ်ကောင်သော နွားမကို ယူပြီးလျှင် တစ်ပါးတစ်ပါးသော ရဟန်း၏ အနီး၌ တည်ကုန်လော့၊ နို့ရည်သစ်ဖြင့် ကျွေးမွေးကုန်အံ့"ဟု တစ်ထောင့်နှစ်ရာငါးကျိပ်သော နွားကျောင်းသားတို့ကို စေခိုင်း၏။ ထိုအခါ မေဏ္ဍကသူဌေးသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နို့ရည်သစ်ဖြင့်လည်းကောင်း ရောင့်ရဲသည်တိုင်အောင် တားမြစ်သည်တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် ကောင်းစွာ လုပ်ကျွေး၏။

ရဟန်းတို့သည် နို့ရည်သစ်ကို (မအပ်ဟု) တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူကုန်။ ရဟန်းတို့ ခံယူကုန်လော့၊ သုံးဆောင်ကုန်လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ မေဏ္ဍကသူဌေးသည် ဘုရား အမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နို့ရည်သစ်ဖြင့်လည်းကောင်း ရောင့်ရဲသည့်တိုင်အောင် တားမြစ်သည့်တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် ကောင်းစွာ လုပ်ကျွေး၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်တော်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ "အသျှင်ဘုရား ရေမရှိသော အစာမရှိသော ခရီးခဲတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ ရိက္ခာမပါဘဲ သွားခြင်းငှါ ခဲယဉ်း လှပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ရိက္ခာကို ခွင့်ပြုတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မေဏ္ဍကသူဌေးအား တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေတော်မူပြီးသော် နေရာမှ ထကာ ဖဲကြွတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ နို့ရည် နို့ဓမ်း ရက်တက်ရည် ဆီဦး ထောပတ် ဤငါးပါးသော နွားနို့အရသာ ကို ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ရေမရှိသော အစာမရှိသော ခရီးတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ရိက္ခာမပါဘဲ သွားခြင်းငှါ ခဲယဉ်း၏၊ ရဟန်းတို့ ရိက္ခာရှာမှီးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ ဆန်ကို အလိုရှိသော ရဟန်းသည် ဆန်ကို၊ ပဲနောက် ကို အလိုရှိသော ရဟန်းသည် ပဲနောက်ကို၊ ပဲကြီးကို အလိုရှိသော ရဟန်းသည် ပဲကြီးကို၊ ဆားကို အလိုရှိသော ရဟန်းသည် ဆားကို၊ တင်လဲကို အလိုရှိသော ရဟန်းသည် တင်လဲကို၊ ဆီကို အလိုရှိသော ရဟန်းသည် ဆီကို၊ ထောပတ်ကို အလိုရှိသော ရဟန်းသည် ထောပတ်ကို (ရှာခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏)။

ရဟန်းတို့ သဒ္ဓါတရားရှိသော ကြည်ညိုခြင်းရှိသော လူတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုလူတို့သည် ကပ္ပိယ ကာရကတို့၏ လက်၌ ရွှေငွေကို ဤရွှေငွေဖြင့် အသျှင့်အား အပ်သော ဝတ္ထုပစ္စည်းကို ပေးလှူကုန်လော့ဟု အပ်နှံကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုအပ်နှံသော ရွှေငွေမှ အပ်သော ပစ္စည်းကို သာယာခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့ "တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းပရိယာယ်ဖြင့် ရွှေငွေကို သာယာအပ်၏၊ ရှာမှီးအပ်၏ဟု ငါ မဟောသည် သာတည်း"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၈၂–ကေဏိယရသေ့ဝတ္ထု

၃၀၀။ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်သည်ရှိသော် အာပဏာရွာသို့ ရောက်တော်မူသောအခါ ကေဏိယအမည်ရှိသော ရသေ့သည်–

"အချင်းတို့ သာကီဝင်မင်းသားဖြစ်သော သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသည့် ရဟန်းဂေါတမသည် အာပဏာရွာသို့ ရောက်လာသတတ်၊ ထိုအသျှင်ဂေါတမ၏ ကောင်းသော ကျော်စောသတင်းသည် ဤသို့ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏။ပ။ ထိုသို့သဘောရှိသော ရဟန္တာတို့အား ဖူးမြော်ရခြင်းသည် ကောင်းသည်သာတည်း"ဟု ကြားသိလေ၏။ ထိုအခါ ကေဏိယရသေ့အား "ငါသည် ရဟန်းဂေါတမအား အဘယ်ကို ဆောင်ရပါအံ့ နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထို့နောက် ကေဏိယရသေ့အား "ဗေဒင်သုံးပုံဆောင် ပုဏ္ဏားတို့၏ လက်ဦးဆရာ ဖြစ်ကုန်သော ဝေဒကျမ်းတို့ကို စီရင်ကုန်သော ဝေဒကျမ်းတို့ကို ပို့ချကုန်သော အကြင်ရသေ့တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ယခုအခါ ဗေဒင်သုံးပုံဆောင် ပုဏ္ဏားတို့သည် အကြင်ရသေ့တို့ သီဆိုပို့ချပေါင်းစုထားသော ထိုရှေးဟောင်း ဝေဒကျမ်းကို လိုက်၍ သီဆိုကုန်၏၊ လိုက်၍ ရွတ်ဆိုကုန်၏၊ ရွတ်ဆိုထားတိုင်း လိုက်၍ ရွတ်ဆိုကုန်၏၊ ပို့ချထားတိုင်း လိုက်၍ ပို့ချကုန်၏။ ဤရသေ့တို့ကား အဘယ်နည်း၊ အဋ္ဌကရသေ့ ဝါမကရသေ့ ဝါမဒေဝရသေ့ ဝေဿာမိတ္တရသေ့ ယမဒဂ္ဂိရသေ့ အင်္ဂီရသရသေ့ ဘာရဒ္ဒါဇရသေ့ ဝါသေ ဋ္ဌရသေ့ ကဿပရသေ့ ဘဂုရသေ့တို့တည်း။ ညဉ့်စာစားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကုန်၏၊ အခါမဟုတ်သည်၌ စားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကုန်၏၊ ထိုရသေ့တို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော အဖျော်တို့ကို သာယာကုန်၏။

"ရဟန်းဂေါတမသည်လည်း ညဉ့်စာစားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ အခါမဟုတ်သည်၌ စားခြင်းမှ ရှောင် ကြဉ်၏၊ ရဟန်းဂေါတမသည်လည်း ဤသို့သဘောရှိသော အဖျော်တို့ကို သာယာခြင်းငှါ ထိုက်၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

(ထိုသို့ ကြံပြီးနောက်) များစွာသော အဖျော်တို့ကို စီရင်စေ၍ ထမ်းပိုးတို့ဖြင့် ဆောင်ယူစေလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြီးဆုံးစေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ "အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်၏ အဖျော်ကို ခံယူတော်မူပါ"ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။ ကေဏိယ သို့ဖြစ်လျှင် ရဟန်းတို့အား ပေးလှူလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ကေဏိယရသေ့သည် ရဟန်းတို့အား ပေးလှူ လေ၏။ ရဟန်းတို့သည် (မအပ်ဟု) တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူကုန်။ ရဟန်းတို့ ခံယူကုန်လော့၊ သုံးဆောင်ကုန်လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား များစွာသော အဖျော်တို့ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့်တိုင်အောင် တားမြစ်သည့်တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် ကောင်းစွာ လုပ်ကျွေး၍ မြတ်စွာဘုရားသည် လက်ဆေးပြီးလျှင် သပိတ်တော်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ကေဏိယရသေ့ကို မြတ်စွာ ဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရား ကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ကေဏိယရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရားက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေတော်မူပြီးသော် မြတ်စွာ ဘုရားကို "အသျှင်ဂေါတမသည် နက်ဖြန်

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန်အလို့ငှါ ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ အကျွန်ုပ်၏ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။ ကေဏိယ ရဟန်းသံဃာကား များလှ၏၊ တစ်ထောင့်နှစ်ရာငါး ကျိပ် အရေအတွက်ရှိ၏၊ သင်သည်ကား ပုဏ္ဏားတို့ကို အလွန်ကြည်ညိုသူတည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ကေဏိယရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဂေါတမ တစ်ထောင့်နှစ်ရာငါး ကျိပ် အရေအတွက်ရှိသော ရဟန်းသံဃာသည် အကယ်၍ များသည် ဖြစ်ပါစေ၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း ပုဏ္ဏားတို့ကို အလွန်ကြည်ညိုသူ ဖြစ်ပါစေ၊ အသျှင်ဂေါတမသည် နက်ဖြန် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန်အလို့ငှါ ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။ ကေဏိယ ရဟန်းသံဃာ ကား များလှ၏၊ တစ်ထောင့်နှစ်ရာငါးကျိပ်အရေအတွက် ရှိ၏၊ သင်သည်ကား ပုဏ္ဏားတို့ကို အလွန်ကြည်ညိုသူတည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ကေဏိယရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဂေါတမ တစ်ထောင့်နှစ်ရာ ငါးကျိပ် အရေအတွက်ရှိသော ရဟန်းသံဃာသည် အကယ်၍ များသည် ဖြစ်ပါစေ၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း ပုဏ္ဏားတို့ကို အလွန်ကြည်ညိုသူ ဖြစ်ပါစေ၊ အသျှင်ဂေါတမသည် နက်ဖြန် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန်အလို့ငှါ ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကေဏိယရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော် မူခြင်းကို သိ၍ နေရာမှထကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ သရက်သီးအဖျော် သပြေသီးအဖျော် တောင့်ကျောသီးအဖျော် အိမ်ငှက်ပျောသီး အဖျော် သစ်မည်စည်သီးအဖျော် သပြက်သီးအဖျော် ကြာစွယ်အဖျော် ဖက်သက်တရော်သီးအဖျော် ဤ ရှစ်ပါးသော အဖျော်တို့ကို ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ စပါးသီးအရည်ကို ထား၍ အလုံးစုံသော အသီးအရည်ကို ခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့ ဟင်းရွက်ကျက် အရည်ကို ထား၍ အလုံးစုံသော အရွက်ရည်ကို ခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့ သစ်မည်စည်ပွင့် အရည်ကို ထား၍ အလုံးစုံသော အပွင့်အရည်ကို ခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့ ကြဲရည်ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့် တော်မူ၏။

ထိုအခါ ကေဏိယရသေ့သည် ထိုညဉ့်လွန်သောအခါ မိမိကျောင်း၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီရင်စေပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဂေါတမ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းစီမံပြီးပါပြီ"ဟု အချိန်တန်ကြောင်းကို လျှောက်ကြားစေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကိုယူကာ ကေဏိယရသေ့၏ သခ်ိမ်းကျောင်းသို့ ကြွတော်မူပြီးလျှင် ခင်းထားသော နေရာ၌ ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့်တိုင်အောင် တားမြစ်သည့်တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် လုပ် ကျွေး၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ကေဏိယရသေ့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၏။

"ယဇ်ပူဇော်ခြင်းတို့သည် မီးပူဇော်ခြင်းလျှင် ရှေ့သွားရှိကုန်၏၊ သာဝိတ္တီမည်သော ဆန်းသည် ဆန်းကျမ်း၏ အစအဦး မည်၏၊ မင်းသည် လူတို့၏ အကြီးအမှူး ဖြစ်၏၊ သမုဒ္ဒရာသည် မြစ်တို့၏ အကြီးအမှူး ဖြစ်၏။

လသည် နက္ခတ်တို့၏ အကြီးအမှူး ဖြစ်၏၊ နေသည် ထွန်းလင်းတောက်ပသော ဆီမီး ပတ္တမြားစသည်တို့၏ အကြီးအမှူး ဖြစ်၏၊ သံဃာတော်သည် စင်စစ် ကောင်းမှုကို အလိုရှိသော ပူဇော်သော သူတို့၏ (သုံးပါးသော ချမ်းသာ၏) အကြောင်းဖြစ်၏"ဟု (အနုမောဒနာပြုတော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကေဏိယရသေ့ကို ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာ ပြုပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ ဖဲကြွတော်မူ၏။

၁၈၃–ရောဇမည်သော မလ္လမင်းဝတ္ထု

၃၀၁။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အာပဏာရွာ၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော်မူပြီးလျှင် ကုသိနာရုံပြည်သို့ များစွာသော တစ်ထောင့်နှစ်ရာငါးကျိပ်သော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။

ကုသိနာရုံပြည်နေ မလ္လမင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော တစ်ထောင့်နှစ်ရာငါးကျိပ်သော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ကုသိနာရုံပြည်သို့ ကြွလာတော်မူသတတ်"ဟု ကြားကုန်၏။ ထိုမလ္လမင်းတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားအား ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကို မပြုသူအား ငါးရာသော ဒဏ်ဖြစ်စေ"ဟု ကတိကဝတ် ပြုကုန်၏။

ထိုအခါ ရောဇအမည်ရှိသော မလ္လမင်းသည် အသျှင်အာနန္ဒာ၏ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူသည်ရှိသော် ကုသိနာရုံပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ကုသိနာရုံပြည်နေ မလ္လမင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ခရီးဦးကြိုဆိုကုန်၏၊ ရောဇ အမည်ရှိသော မလ္လမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ခရီးဦးကြိုဆိုပြီး၍ အသျှင်အာနန္ဒာသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရိုသေစွာ ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသောအခါ အသျှင်အာနန္ဒာက "ငါ့သျှင်ရောဇ သင်၏ မြတ်စွာဘုရားအား ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းသည် ကောင်းမြတ်၏"ဟု ပြောဆို၏။

အသျှင်ဘုရား အာနန္ဒာ အကျွန်ုပ်သည် ဘုရား၌လည်းကောင်း၊ တရား၌လည်းကောင်း၊ သံဃာ၌လည်းကောင်း များစွာ မမြတ်နိုးပါ၊ စင်စစ်သော်ကား အဆွေအမျိုးဖြစ်သော မလ္လမင်းတို့သည် "မြတ်စွာ ဘုရားအား ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကို မပြုသူအား ငါးရာသော ဒဏ်ဖြစ်စေ"ဟု ကတိကဝတ် ပြုထားပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား အာနန္ဒာ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အဆွေအမျိုးတို့၏ ဒဏ်ကို ကြောက်သောကြောင့်သာလျှင် အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ခရီးဦးကြို ဆိုခြင်းကို ပြုပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် "အဘယ့်ကြောင့် ရောဇအမည်ရှိသော မလ္လမင်းသည် ဤသို့ ဆိုဘိသ နည်း"ဟု နှလုံးမသာ ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားကို

"အသျှင်ဘုရား ဤရောဇ အမည်ရှိသော မလ္လမင်းသည် ကျော်စောထင်ရှားသော သူပါတည်း၊ ဤသို့သဘောရှိသော သူတို့၏ ဤသာသနာတော်၌ ကြည်ညိုခြင်းသည် များသော အကျိုးရှိပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ ရောဇ အမည်ရှိသော မလ္လမင်းကို သာသနာ၌ ကြည်ညိုစေရန် ပြုတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။ အာနန္ဒာ ရောဇ အမည်ရှိသော မလ္လမင်းကို ဤသာသနာဝယ် ကြည်ညိုစေရာ၌ ခဲယဉ်းသည် မဟုတ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရောဇအမည်ရှိသော မလ္လမင်းကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ဖြန့်ပြီးလျှင် နေရာမှ ထ၍ ကျောင်းတော်သို့ ဝင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ရောဇအမည်ရှိသော မလ္လမင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် တွေ့ထိ၍ နို့စို့နွားငယ်သည် အမိနွားမကြီးကို ရှာသကဲ့သို့ ထို့အတူ ကျောင်းတစ်ခုမှ ကျောင်းတစ်ခုသို့ ပရိဝုဏ်တစ်ခုမှ ပရိဝုဏ်တစ်ခုသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "အသျှင်ဘုရားတို့ ယခုအခါ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသောတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်အရပ်၌ နေပါသနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူ ထိုက်သော (အလုံးစုံသောတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ အလိုရှိပါကုန်၏"ဟု မေး၏။

ငါ့သျှင်ရောဇ တံခါးပိတ်ထားသော ဤကျောင်းသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မုခ်ဦးသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဝင်၍ ချောင်းဟန့်ပြီးလျှင် တံခါးကျည် (ရှိရာအလယ်) ၌ ခေါက်လော့၊ မြတ်စွာဘုရားသည်သင့်အား တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိမ့်မည်ဟု (ပြောဆိုကုန်၏)။

ထိုအခါ ရောဇအမည်ရှိသော မလ္လမင်းသည် ထိုတံခါးပိတ်ထားသော ကျောင်းသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မုခ်ဦးသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဝင်၍ ချောင်းဟန့်ပြီးလျှင် တံခါးကျည် (ရှိရာအလယ်) ၌ ခေါက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တံခါးကို ဖွင့်တော်မူ၏။ ရောဇအမည်ရှိသော မလ္လမင်းသည် ကျောင်း တွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ နေသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း၊ ဒါနနှင့်စပ်သော စကားကို။ပ။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဲရင့်သည်၏အဖြစ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးစားထိုက်သူ မရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ သက်နံ့ ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေးပစ္စည်းအသုံးအဆောင်တို့ကိုသာလျှင် ခံတော်မူပါကုန်၊ တစ်ပါးသောသူတို့၏ သက်နံ့ ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ၏အထောက်အပံ့ ဆေးပစ္စည်း အသုံးအဆောင်တို့ကို ခံတော်မမူပါကုန်လင့်"ဟု လျှောက်၏။

ရောဇ အကြင်သူတို့သည် သေကွေတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ဥဏ်၊ သေကွေတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော မြင်ခြင်းဖြင့် သင်ကဲ့သို့ သစ္စာလေးပါးတရားကို မြင်အပ်၏၊ ထိုသူတို့အားလည်း "အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်တို့၏ သက်နံ့ ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ၏အထောက်အပံ့ ဆေးပစ္စည်း အသုံးအဆောင်တို့ကိုသာလျှင် ခံတော်မူကုန်ရာ၏၊ တစ်ပါးသော သူတို့၏ သက်နံ့ ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေးပစ္စည်း အသုံး အဆောင်တို့ကို ခံတော်မမူပါကုန်မူ ကောင်းလေစ"ဟု အကြံဖြစ်တတ်၏၊ ရောဇ ထို့ကြောင့် သင်၏လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးသောသူတို့၏လည်းကောင်း သက်နံ့ ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေး ပစ္စည်း အသုံးအဆောင်တို့ကို ခံယူကုန်လတ္တံ့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၀၂။ ထိုအခါ ကုသိနာရုံပြည်၌ မွန်မြတ်သော ဆွမ်းတို့၏ အလှည့်အစဉ်ကို တည်ထား၏။ ထိုအခါ ဆွမ်းကျွေးအလှည့်ကို မရသော ရောဇအမည်ရှိသော မလ္လမင်းအား "ငါသည် ဆွမ်းစားဇရပ်ကို ကြည့်အံ့၊ ဆွမ်းစားဇရပ်၌ မမြင်သော ဝတ္ထုပစ္စည်းကို စီရင်ရမူ ကောင်းရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် ရောဇအမည်ရှိသော မလ္လမင်းသည် ဆွမ်းစားဇရပ်ကို ကြည့်သည်ရှိသော် ဟင်းရွက်နှင့် မုန့်ခဲဖွယ် နှစ်ခုသော ဝတ္ထုတို့ကို မမြင်လေ၊ ထိုအခါ ရောဇအမည်ရှိသော မလ္လမင်းသည် အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အသျှင်အာနန္ဒာကို "အသျှင်ဘုရား အာနန္ဒာ ဆွမ်းကျွေးအလှည့်ကို မရသော အကျွန်ုပ်အား 'ငါသည် ဆွမ်းစားဇရပ်ကို ကြည့်အံ့၊ ဆွမ်းစားဇရပ်၌ မမြင်သော ဝတ္ထုပစ္စည်းကို စီရင်ရမူ ကောင်းရာ၏'ဟု အကြံဖြစ်ပါသည်။

အသျှင်ဘုရား အာနန္ဒာ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ဆွမ်းစားဇရပ်ကို ကြည့်သည်ရှိသော် ဟင်းရွက်နှင့် မုန့် ခဲဖွယ် နှစ်ခုသော ပစ္စည်းဝတ္ထုတို့ကို မမြင်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား အာနန္ဒာ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် ဟင်းရွက်နှင့် မုန့်ခဲဖွယ်ကို စီရင်ငြားအံ့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ ဟင်းရွက်နှင့် မုန့်ခဲဖွယ်ကို ခံယူပါအံ့လော"ဟု လျှောက်၏။

ရောဇ သို့ဖြစ်လျှင် မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ထားဦးအံ့ဟု (ပြော၏)။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ အာနန္ဒာ သို့ဖြစ်လျှင် စီမံစေလော့ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။ (အသျှင်အာနန္ဒာကလည်း) "ရောဇ ထိုသို့စီမံလိုလျှင် စီမံပေတော့"ဟု (ပြောဆို၏)။ ထိုအခါ ရောဇအမည်ရှိသော မလ္လမင်းသည် ထိုညဉ့်လွန်သောအခါ ဟင်းရွက်နှင့် မုန့်ခဲဖွယ်ကို စီရင်စေပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ ဟင်းရွက်နှင့် မုန့်ခဲဖွယ်ကို ခံယူတော် မူပါ"ဟု လျှောက်၍ ဆက်ကပ်လေ၏။

ရောဇ သို့ဖြစ်လျှင် ရဟန်းတို့အား လှူလေလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရောဇသည် ရဟန်း တို့အား လှူလေ၏။ ရဟန်းတို့သည် (မအပ်ဟု) တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူကုန်။

"ရဟန်းတို့ ခံယူကုန်လော့၊ သုံးဆောင်ကုန်လော့"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရောဇအမည်ရှိသော မလ္လမင်းသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို များစွာသော ဟင်းရွက်နှင့် မုန့်ခဲဖွယ်တို့ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့်တိုင်အောင် တားမြစ်သည့်တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင် ကောင်းစွာ လုပ်ကျွေး၍ မြတ်စွာဘုရားသည် လက်ဆေးပြီး သပိတ်တော်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ရောဇအမည်ရှိသော မလ္လမင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့် သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေတော်မူပြီးလျှင် နေရာမှ ထကာ ဖဲကြွတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ အလုံးစုံသော ဟင်းရွက်ကိုလည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော မုန့်ခဲဖွယ်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၈၄– တောထွက်ရဟန်းဝတ္ထု

၃၀၃။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကုသိနာရုံပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော်မူ ပြီးလျှင် အာတုမမြို့သို့ များစွာသော တစ်ထောင့်နှစ်ရာငါးကျိပ်သော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆတ္တာသည် ဖြစ်ဖူးသော တောထွက်ရဟန်းကြီးတစ်ပါးသည် အာတုမမြို့၌ နေ၏။ ထိုရဟန်းကြီး၏သား သူငယ်နှစ်ယောက်တို့သည်ကား သာယာသော စကားရှိကုန်၏၊ ဆန်းကြယ်သော ပညာရှိကုန်၏၊ မိမိဆရာ့အတတ်ဖြစ်သော ဆတ္တာသည်တို့အမှု၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာကုန်၏၊ ဖြူစင်သော အတတ်နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။

ထိုရဟန်းကြီးသည် "မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော တစ်ထောင့်နှစ်ရာငါးကျိပ်သော ရဟန်း သံဃာနှင့် အတူ အာတုမမြို့သို့ ကြွလာတော်မူသတတ်"ဟု ကြား၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကြီးသည် ထိုသူငယ်တို့ကို "ချစ်သားတို့ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော တစ်ထောင့်နှစ်ရာငါးကျိပ်သော ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ အာတုမမြို့သို့ ကြွလာတော်မူသတတ်၊ ချစ်သားတို့ သင်တို့သည် သွားကြကုန်လော့၊ သင်တုန်းအိတ်ကို ယူ၍ ခွက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း လှည့်လည်ကုန်လော့၊ ဆား ဆီ ဆန် ခဲဖွယ်တို့ကို ဆောင်ခဲ့ကုန်လော့၊ ကြွလာတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား ယာဂုအဖျော်ကို ပြုစုလှူဒါန်းကုန်အံ့"ဟု (ပြောဆို၏)။

"ဖခင် ကောင်းပါပြီ"ဟု ဆို၍ ထိုသူငယ်တို့သည် ထိုရဟန်းကြီးအား ဝန်ခံပြီးလျှင် သင်တုန်း အိတ်ကို ယူ၍ ခွက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း လှည့်လည်ကြကုန်၏၊ ဆား ဆီ ဆန် ခဲဖွယ်တို့ကို ဆောင်ယူလာကုန်၏။ လူတို့သည် အသံလည်း သာယာကုန်သော ဆန်း ကြယ်သော ပညာလည်း ရှိကုန်သော ထိုသူငယ်တို့ကို မြင်၍ မုတ်ဆိတ် ဆံပင် ပြင်ဆင်ခြင်းငှါ အလိုမရှိကြသော်လည်း ပြုပြင်စေကုန်၏၊ မုတ်ဆိတ် ဆံပင်ပြင်ဆင်ခြင်းကို ပြုစေပြီး၍လည်း များစွာသော အခကို ပေးကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုသူငယ်တို့သည် များစွာသော ဆား ဆီ ဆန် ခဲဖွယ်တို့ကို ဆောင်ယူလာကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူသည်ရှိသော် အာတုမမြို့သို့ ရောက်တော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအာတုမမြို့ ကောက်ရိုးအိမ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကြီးသည် ထိုညဉ့်လွန်သောအခါ များစွာသော ယာဂုကို စီရင်စေပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ ယာဂုကို ခံယူတော်မူပါ"ဟု ဆက်ကပ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားတို့သည် သိလျက်လည်း မေးတော်မူကုန်၏။ပ။ တပည့်သားတို့အား သိက္ခာပုဒ်ကိုလည်း ပညတ်အံ့ဟူသော အကြောင်းနှစ်မျိုးတို့ဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ရဟန်းတို့ကို မေးတော်မူကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းကြီးကို "ရဟန်း ဤယာဂုသည် အဘယ်မှ ရသနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ ဘုန်းတော် ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့ တော်မူ၏၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား (သင်၏ အမှုသည်) ရဟန်းတို့အား၊ မလျှောက်ပတ်၊ မလျော်ကန်၊ မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့၏ အပြုအမူမဟုတ်၊ မအပ်၊ ရဟန်းတို့ မပြုသင့်။ (မဂ်ဖိုလ်မှ)

အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ရဟန်းဖြစ်လျက် မအပ်သည်၌ ဆောက်တည်စေဘိသနည်း။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီးနောက် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီး လျှင် ရဟန်းတို့ကို– "ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် မအပ်သည်၌ မဆောက်တည်စေအပ်၊ ဆောက်တည်စေသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဆတ္တာသည် ဖြစ်ဖူးသော ရဟန်းသည် သင်တုန်း အိတ်ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အာတုမမြို့၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော်မူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏၊ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွချီသည်ရှိသော် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ အမျိုးမျိုးသော သစ်သီးခဲဖွယ်သည် ပေါများ၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "မြတ်စွာဘုရားသည် သစ်သီး ခဲဖွယ်ကို ခွင့်ပြုလေသလော၊ ခွင့်မပြုလေ သလော"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ အလုံး စုံသော သစ်သီး ခဲဖွယ်ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၀၄။ ထိုအခါ သံဃိကမျိုးစေ့တို့ကို ပုဂ္ဂလိကမြေ၌ စိုက်ပျိုးကုန်၏၊ ပုဂ္ဂလိကမျိုးစေ့တို့ကို သံဃိက မြေ၌ စိုက်ပျိုးကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သံဃိက မျိုးစေ့တို့ကို ပုဂ္ဂလိကမြေ၌ စိုက်ပျိုးကုန်သော် ဆယ်ဖို့တစ်ဖို့ပေး၍ (သီးစားပေး၍) သုံးဆောင်ရမည်။ ပုဂ္ဂလိကမျိုးစေ့တို့ကို သံဃိကမြေ၌ စိုက်ပျိုးကုန်သော် ဆယ်ဖို့တစ်ဖို့ပေး၍ သုံးဆောင်ရမည်ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

၁၈၅– မဟာပဒေသလေးပါး[1]

၃၀၅။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်သို့သော အဘယ်သို့သော အရာ၌ ခွင့်ပြုတော်မူလေသနည်း၊ အဘယ်သို့သော အဘယ်သို့သော အရာ၌ ခွင့်ပြုတော်မမူလေသနည်း"ဟု တွေး တောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ (၁) ရဟန်းတို့ "ဤအရာသည် မအပ်"ဟု အကြင်အရာကို ငါသည် မပယ်အပ်သေး၊ အကယ်၍ ထိုအရာသည် မအပ်သော အရာနှင့်လျော်၍ အပ်သော အရာနှင့် ဆန့်ကျင်ငြားအုံ့၊ ထိုအရာသည် သင်တို့အား မအပ်။ (၂) ရဟန်းတို့ "ဤအရာသည် မအပ်"ဟု အကြင်အရာကို ငါသည် မပယ်အပ်သေး၊ အကယ်၍ ထိုအရာသည် အပ်သော အရာနှင့်လျော်၍ မအပ်သော အရာနှင့် ဆန့်ကျင်ငြားအုံ့၊ ထိုအရာသည် သင်တို့အား အပ်၏။ (၃) ရဟန်းတို့ "ဤအရာသည် အပ်၏"ဟု အကြင်အရာကို ငါသည် ခွင့်မပြုအပ်သေး၊ အကယ် ၍ ထိုအရာသည် မအပ်သော အရာနှင့်လျော်၍ အပ်သော အရာနှင့် ဆန့်ကျင်ငြားအုံ့၊ ထိုအရာသည်သင်တို့အား မအပ်။ (၄) ရဟန်းတို့ "ဤအရာသည် အပ်၏"ဟု အကြင်အရာကို

ငါသည် ခွင့်မပြုအပ်သေး၊ အကယ် ၍ ထိုအရာသည် အပ်သော အရာနှင့်လျော်၍ မအပ်သော အရာနှင့် ဆန့်ကျင်ငြားအံ့၊ ထိုအရာသည် သင်တို့အား အပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "ယာဝကာလိကနှင့် ယာမကာလိကသည် အပ်မည်လော မအပ်မည်လော၊ ယာဝကာလိကနှင့် သတ္တာဟကာလိကသည် အပ်မည်လော မအပ်မည်လော၊ ယာဝကာလိကနှင့် ယာဝဇီဝိကသည် အပ်မည်လော မအပ်မည်လော၊ ယာမကာလိကနှင့် သတ္တာဟကာလိကသည် အပ်မည်လော မအပ် မည်လော၊ ယာမကာလိကနှင့် ယာဝဇီဝိကသည် အပ်မည်လော မအပ်မည်လော၊ သတ္တာဟကာလိကနှင့် ယာဝဇီဝိကသည် အပ်မည်လော မအပ်မည်လော"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ ယာဝကာလိကနှင့် ယာမကာလိကကို ထိုနေ့၌ အကပ်ခံအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ နံနက်အခါ၌ အပ်၏၊ နေလွဲသောအခါ၌ မအပ်။ ရဟန်းတို့ ယာဝကာလိကနှင့် သတ္တာဟကာလိကကို ထိုနေ့၌ အကပ်ခံ အပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ နံနက်အခါ၌ အပ်၏၊ နေလွဲသောအခါ၌ မအပ်။ ရဟန်းတို့ ယာဝကာလိကနှင့် ယာဝ ဇီဝိကကို ထိုနေ့၌ အကပ်ခံအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ နံနက်အခါ၌ အပ်၏၊ နေလွဲသောအခါ၌ မအပ်။

ရဟန်းတို့ ယာမကာလိကနှင့် သတ္တာဟကာလိကကို ထိုနေ့၌ အကပ်ခံအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ညချမ်းအခါ၌ အပ်၏၊ ညချမ်းအခါလွန်သော် မအပ်။ ရဟန်းတို့ ယာမကာလိကနှင့် ယာဝဇီဝိကကို ထိုနေ့၌ အကပ်ခံ အပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ညချမ်းအခါ၌ အပ်၏၊ ညချမ်းအခါလွန်သော် မအပ်။

ရဟန်းတို့ သတ္တာဟကာလိကနှင့် ယာဝဇီဝိကကို အကပ်ခံအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အပ်၏၊ ခုနစ်ရက်လွန်သော် မအပ်"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဆဋ္ဌ ဘေသဇ္ဇက္ခန္ဓက ပြီး၏။

ဤဘေသဇ္ဇက္ခန္ဓက၌ ဝတ္ထုကား တစ်ရာ့တစ်ဆယ့်ခြောက်ဝတ္ထုတည်း။

၁။ ညွှန်ကြားချက်ကြီး လေးမျိုး

♣

၁၈၆– ထိုဘေသဇ္ဇက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

တန်ဆောင်မုန်းလ၌ ဖြစ်သော အနာရောဂါ၊ နေလွဲသော်လည်း ဆေးကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း၊ ဆီကြည်ဆေးမြစ် ဆေးမုံ့ ညက် ဖန်ရည်တို့ကို အလိုရှိခြင်း၊ အရွက် အသီး အစေး ဆားနွားခြေးခြောက်တို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း။

ဆင့်သောဆေးမှုန့် သားစိမ်း မျက်စဉ်း၌ ထည့်စရာဆေး မျက်စဉ်းကျည် ကြီးကြီးငယ်ငယ်သော မျက်စဉ်းကျည် မျက်စဉ်းကျည်အပိတ် မျက်စဉ်းတံ မျက်စဉ်းတံထားစရာ။

မျက်စဉ်းကျည်အိတ် ပခုံးလွယ်စရာ ကြိုး 'အနွယ်' အိတ်နှင့်ကြိုးကို ဖွဲ့ချည်စရာချည် ဦးခေါင်း သုတ်လိမ်းစရာဆီ နှာနှတ် 'နှာဆေး'၊ နှာနှတ်တံ အခိုးသောက်ခြင်း အခိုးသောက်စရာ ပန်းတူ 'ပြွန်'၊ အပိတ် ပန်းတူ 'ပြွန်' ထည့်စရာအိတ်။

ဆီကျက်တို့၌ သေထည့်ခြင်း အလွန်သေ (ရည်) ထည့်သော ဆီကျက် ခြေလက်သုတ် စရာဆီ ဆီကျည် မီးဇရုံးခြင်း 'မီးဖြင့်ချွေးထုတ်ခြင်း'၊ အထူးထူးသော သေထည့်၍ ချွေး ထုတ်ခြင်း တွင်းကြီးတူး၍ ချွေးထုတ်ခြင်း သစ်ရွက်ကို ရေနွေး၌ ထည့်၍ ချွေးထုတ်ခြင်း။

ရေလှောင်အိုးကြီး၌ ရေနွေးထည့်၍ ချွေးထုတ်ခြင်း သွေးထုတ်ခြင်း သားချိုဖြင့် သွေး ယူခြင်း ခြေသုတ်လိမ်းရန်ဆီ ခြေပတ်ဆေး ဓားဖြင့်သွေးထုတ်ခြင်း ဖန်ဆေးခြင်း ဆီထွေး အမာဝအုပ်ဆေး။ အမာစည်းရန် ပုဆိုးကြမ်း မုန်ညင်း မုန့်ညက် အခိုး သင်တုန်း အသားနုတက်ဆီ ဆေးမှုန့်ဖြူးရန်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆေးကြီးလေးပါးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း၊ လက်ဖြင့်ခံယူ၍ ကျင်ကြီးသွားသော ရဟန်းသည် အကပ်ခံသည်မည်ခြင်း။

ထွန်သွား၌ကပ်သောမြေ နွားသေးစိမ်သော သဖန်းခါး နံ့သာ ဝမ်းကျဆေး ရက်သန်းရေ ၁ မစစ်သေးသော ပဲနောက်ရည် အနည်းငယ်စစ်သော ပဲနောက်ရည်။

အသားရည် တောင်ဂမ်း အရံစောင့် ခုနစ်ရက် တင်လဲ ပဲနောက် လောဏသာရီ မည်သောဆေး ရဟန်းတို့ကိုယ်တိုင်ချက်ခြင်း ကျက်ပြီးကို တစ်ဖန်နွေးခြင်း။

တစ်ဖန် ငတ်မွတ်သောအခါ၌ ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း သစ်သီး နှမ်းသစ်ခဲဖွယ် ဆွမ်းမစားမီ ရှေးအဖို့ ကိုယ်ပူနာ အစေ့ထုတ်၍ စားကောင်းသော သစ်သီး မြင်းသရိုက်နာ 'ဘဂန္ဒိုလ်နာ' စည်းသောအမှု သုပ္ပိယဥပသကာနှင့် ဥပါသိကာမ လူသား, ဆင်သား, မြင်းသား, ခွေးသား, မြွေသား, ခြသေ့်သား, သစ်သား, ဝံသား, အောင်းသား၊ ဆွမ်း ကျွေးသော အလှည့်အစဉ် ယာဂု နုသောကြည်ညိုခြင်းရှိသော အမတ်ကြီး၊ ပင့်ဖိတ်ရာမှ တစ်ပါးသော အရပ်၌ သုံးဆောင်ကြခြင်း၊ တင်လဲ၊ သုနိဓပုဏ္ဏား၊ (ဝဿကာရပုဏ္ဏား)၊ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရန် ဧရပ်။

အမ္ဗပါလိပြည့်တန်ဆာမ၊ လိစ္ဆဝီမင်းများ၊ ဂဂ်ါမြစ်နား၊ ကောဋ္ဌိရွာ၊ သစ္စာတရား၊ ရည်၍ သတ်သော အသား သာယာဝပြော အစာပေါသော အခါ၌ တစ်ဖန်ပယ်တော် မူခြင်း။

မိုးကြီးတက်လာခြင်း၊ အသျှင်ယသောဇ၊ မေဏ္ဍကသူဌေး၊ နွားနို့အရသာ ငါးပါး၊ ရိက္ခာ၊ ကေဏိယရသေ့၊ သရက်၊ သပြေ၊ တောဂက်ပျော၊ အိမ်ဂက်ပျော၊ သစ်မည်စည် သီးရည် မုဒရက်သီးရည် 'ရေနှင့်ဖျော်သော မုဒရက်သီးရည်' ကြာစွယ်။

ဖက်သက်သီး၊ ဟင်းရွက်ကျက်၊ အမဲစားဖွယ်၊ အာတုမမြို့၌ ဆတ္တာသည် ဖြစ်ဖူးသော ရဟန်းကြီး၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ သစ်သီးပေါများခြင်း၊ အစေ့ကို စိုက်ပျိုးခြင်း၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထု၌ တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' ဖြစ်ခြင်း၊ ကာလိကလေးပါးတို့ကို ဟောတော်မူခြင်း၊ ဤကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

ဤဘေသဇ္ဇက္ခန္ဓကာ၌ ဝတ္ထုကား တစ်ရာ့ခြောက် ဝတ္ထုတည်း။

ဤတွင်ဘေသဇ္ဇက္ခန္ဓက ပြီး၏။

၁။ ရက်သန်းရေ = ဆန်ပုံးရေကြည်၊

♣

၇–ကထိနက္ခန္ဓက

၁၈၇– ကထိန်ကိုခွင့်ပြုခြင်း

၃၀၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သုံးကျိပ်အတိုင်းအရှည်ရှိသော ပါဝေယျကတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် အားလုံးပင် အရည်ကင်ခုတင် ပိဏ္ဍပါတ်ခုတင် ပံသုကူခုတင် တိစီဝရိက်ခုတင် ဆောက် တည်ကုန်၏၊ (ထိုရဟန်းတို့သည်) မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် သာဝတ္ထိပြည်သို့ လာကုန်သော် ဝါဆိုနေ့ နီးကပ်သည် ဖြစ်၍ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဝါဆိုနေ့မီရန် မတတ်နိုင်ကုန်၊ ခရီးအကြားဖြစ်သော သာကေတမြို့၌ ဝါကပ်ရကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါတို့၏ အနီးဖြစ်သော ဤသာကေတမြို့မှ ခြောက်ယူဇနာအရပ်၌ မြတ်စွာ ဘုရားသည် သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏၊ ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခွင့်မရကုန်"ဟု မပျော်ပိုက်ဘဲ ဝါဆိုနေရကုန်၏။

ထို့နောက် ထိုရဟန်းတို့သည် သုံးလလွန်၍ ဝါကျွတ်သောအခါ ပဝါရဏာပြုပြီးလျှင် မိုးကြီးရွာ၍ ရေတင်း ကျမ်းရှိသော ရွှံ့ရည်ဆန်ပျောင်း၌ ရွှံ့ရေဖြင့်ပြည့်သော သင်္ကန်းတို့ဖြင့် ပင်ပန်းသော သဘော ရှိကုန်လျက် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေကုန်၏၊ အာဂန္တုရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ဝမ်းမြောက်စွာ နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားတော်မူခြင်းသည် ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာ ဘုရားတို့၏ အလေ့အထပင်ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ကျန်းမာကြကုန်၏လော၊ မျှတကြကုန်၏ လော၊ အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မငြင်းခုံဘဲ ချမ်းသာစွာ ဝါကပ်ခဲ့ကြရကုန်၏လော၊ ဆွမ်းအတွက်လည်း မပင်ပန်းဘဲ ရှိကြကုန်၏လော"ဟု မေးတော်မူရာ–

ကျန်းမာကြပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ မျှတကြပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်တို့သည် အညီ အညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မငြင်းခုံဘဲ ချမ်းသာစွာ ဝါကပ်ခဲ့ကြရပါကုန်သည် မြတ်စွာဘုရား၊ ဆွမ်း အတွက်လည်း မပင်ပန်းဘဲ ရှိကြပါကုန်သည် မြတ်စွာဘုရား၊ ယခုအခါ သုံးကျိပ် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ပါဝေယျကတိုင်းသား ရဟန်းများဖြစ်ကြသော အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် သာဝတ္ထိ ပြည်သို့ လာကုန်သော် ဝါဆိုနေ့ နီးကပ်သည်ဖြစ်၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဝါဆိုနေ့မီအောင် မတတ်နိုင်ကြပါ၊ ခရီးအကြားဖြစ်သော သာကေတမြို့၌ ဝါကပ်ကြရပါကုန်၏။

အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်တို့သည် "ငါတို့၏ အနီးဖြစ်သော ဤသာကေတမြို့မှ ခြောက်ယူဇနာ အရပ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏၊ ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခွင့် မရပါကုန်"ဟု မပျော်ပိုက်ဘဲ ဝါဆိုနေရပါကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရား

ထိုအခါ အကျွန်ုပ်တို့သည် သုံးလလွန်၍ ဝါကျွတ်သောအခါ ပဝါရဏာပြုပြီးလျှင် မိုးကြီးရွာ၍ ရေတင်းကျမ်းရှိသော ရွှံ့ရေညွှန်ပျောင်း၌ ရေဖြင့်ပြည့်သော သင်္ကန်းတို့ဖြင့် ပင်ပန်းသော သဘောရှိကုန်လျက် ခရီးရှည်စွာ လာကြရပါကုန်၏ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ဝါကျွတ်သော ရဟန်းတို့အား ကထိန်ခင်းခြင်းငှာ ခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့ ကထိန် ခင်းပြီးသော ရဟန်းတို့အား ထင်ရှားရှိသော ရဟန်းကို မပန်ကြားဘဲ ဒါယကာအိမ်သို့ သွားနိုင်ခြင်း၊ တိစီဝရိက်အဓိဋ္ဌာန် တင်သော သင်္ကန်းကို မယူဘဲ သွားနိုင်ခြင်း၊ ဂဏဘောဇဉ်ကို စားနိုင်ခြင်း၊ အလိုရှိ တိုင်း အဓိဋ္ဌာန်, ဝိကပ္ပနာမပြုသော သင်္ကန်းကို ဆောင်နိုင်ခြင်း၊ ထိုကထိန်ခင်းသော ကျောင်း၌ သင်္ကန်း ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း ကထိန်ခင်းသော ရဟန်းတို့အား ဖြစ်ရခြင်းဟူသော ဤငါးပါးသော အာနိသင်တို့ကို ရကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ကထိန်ခင်းပြီးသော ရဟန်းတို့အား ဤ (အကျိုး) ငါးပါးတို့ကို ရကုန်လတ္တံ့၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ကထိန်ခင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်။

၃၀၇။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား ဤကထိန်သင်္ကန်းလျှာ ပုဆိုးသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤကထိန်သင်္ကန်းလျှာ ပုဆိုးကို ဤမည်သော ရဟန်းအား ကထိန်ခင်းခြင်းငှာ ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား ဤကထိန် သင်္ကန်းလျှာ ပုဆိုးသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ သံဃာသည် ဤကထိန်သင်္ကန်းလျှာပုဆိုးကို ဤ မည်သော ရဟန်းအား ကထိန်ခင်းခြင်းငှါ ပေး၏၊ ဤကထိန်သင်္ကန်းလျှာ ပုဆိုးကို ဤမည်သော ရဟန်းအား ကထိန်ခင်းခြင်းငှါ ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤကထိန်သင်္ကန်းလျှာပုဆိုးကို ဤမည်သော ရဟန်းအား ကထိန်ခင်းခြင်းငှါ ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

၃၀၈။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ဆိုခဲ့ပြီးအတိုင်း ခင်းသည်ရှိသော် ကထိန်ခင်းသည် မည်၏။ ဤဆိုလတ္တံ့, အတိုင်း ခင်းသည်ရှိသော် ကထိန်ခင်းသည် မမည်။

ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့လျှင် ကထိန်ခင်းသည် မမည်သနည်းဟူမူ– အလျား အနံ အတိုင်းအရှည်ကို ယူကာမျှဖြင့် ကထိန်ခင်းသည် မမည်။ ဖွပ်လျှော်ကာမျှဖြင့် ကထိန်ခင်းသည် မမည်။ သင်္ကန်း၌ ငါးခန်း ခုနစ်ခန်းစသည်ကို စီရင်ကာမျှဖြင့် ကထိန်ခင်းသည် မမည်။ ဖြတ်ကာမျှဖြင့် ကထိန်ခင်းသည် မမည်။ သီကာမျှဖြင့် ကထိန်ခင်းသည် မမည်။ သီကြောင်းကို အစဉ်လိုက်လျှက် အလျားကို ချုပ်ကာမျှဖြင့် ကထိန်ခင်းသည် မမည်။ တလုပ် အုပ်ကာမျှဖြင့် ကထိန်ခင်းသည် မမည်။ နှစ်လွှာ စပ်ကာမျှဖြင့် ကထိန်ခင်းသည် မမည်။ အလျားအနားပတ် တင်ကာမျှဖြင့် ကထိန်ခင်းသည် မမည်။ အနံအနားပတ် တင်ကာမျှဖြင့် ကထိန်ခင်းသည် မမည်။ သလင်းထောင် ထည့်ကာမျှဖြင့် ကထိန်ခင်းသည် မမည်။ ဆင်စွယ်ရောင်ကဲ့သို့ တစ်ကြိမ်သာ

ဆိုးကာမျှဖြင့် ကထိန်ခင်းသည် မမည်။ ဤပုဆိုးဖြင့် ခင်းမည်ဟု နိမိတ်ပြုသဖြင့် ကထိန်ခင်းသည် မမည်။ ပရိယာယ်ဆို၍ရသော ပုဆိုးဖြင့် ကထိန်ခင်းသည် မမည်။ ၄ါးသော ပုဆိုးဖြင့် ကထိန်ခင်းသည် မမည်။ ရောက်သောနေ့မှာပင် ခင်းတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မပေးမချုပ်၊ သိုမှီးထားသော ပုဆိုးဖြင့် ကထိန် ခင်းသည် မမည်။

ညဥ့်လွန်သဖြင့် ကထိန်ခင်းသည် မမည်။ ကပ္ပဗိန္ဒုမထိုးသော သင်္ကန်းဖြင့် ကထိန်ခင်းသည် မမည်။ ဒုကူဋ္ဌကို ကြဉ်ထား၍ ကထိန်ခင်းသည် မမည်။ ကိုယ်ဝတ်ကို ကြဉ်ထား၍ ကထိန်ခင်းသည် မမည်။

သင်းပိုင်ကို ကြဉ်ထား၍ ကထိန်ခင်းသည် မမည်။ ထိုရောက်သော နေ့မှာပင်လျှင် ဖြတ်အပ်သော အိမ်ကြီး အိမ်ငယ်နှင့် တကွသော ငါးခန်းသင်္ကန်း ကိုလည်းကောင်း၊ ငါးခန်းထက်အလွန် သင်္ကန်းကိုလည်းကောင်း ကြဉ်ထား၍ ကထိန်ခင်းသည် မမည်။

ပုဂ္ဂိုလ်၏ ခင်းခြင်းကို ကြဉ်ထား၍ ကထိန်ခင်းသည် မမည်။ အကယ်၍ ကောင်းစွာ ကထိန်ခင်းသည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုကောင်းစွာ ခင်းသော ကထိန်ကို အကယ်၍ သိမ်ပဋ္ဌ် တည်သော ရဟန်းသည် အနုမောဒနာပြုငြားအံ့၊ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ကထိန်ခင်းသည် မမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ခင်းသည်ရှိသော် ကထိန်ခင်းသည် မမည်။

၃၀၉။ ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့လျှင် ကထိန်ခင်းသည် မည်သနည်း ဟူမူ– အသစ်ဖြစ်သော ပုဆိုးဖြင့် ခင်းသော် ကထိန်ခင်းသည် မည်၏။ ပုဆိုးသစ်နှင့်တူသော တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်သာ လျှော်ဖူးသော ပုဆိုးဖြင့် ခင်းသော် ကထိန်ခင်းသည် မည်၏။

ပုဆိုးကြမ်းဖြင့် ခင်းသော် ကထိန်ခင်းသည် မည်၏။ ပုံ့သကူပုဆိုးဖြင့် ခင်းသော် ကထိန်ခင်းသည် မည်၏။ အိမ်စျေးကရသော ပုဆိုးဖြင့် ခင်းသော် ကထိန်ခင်းသည် မည်၏။ နိမိတ်မပြုပဲ ရသော ပုဆိုးဖြင့် ခင်းသော် ကထိန်ခင်းသည် မည်၏။ ပရိယာယ်မဆိုဘဲ ရသော ပုဆိုးဖြင့် ခင်းသော် ကထိန်ခင်းသည် မည်၏။ မ၄ါးသော ပုဆိုးဖြင့် ခင်းသော် ကထိန်ခင်းသည် မည်၏။ မသိုမှီးသော ပုဆိုးဖြင့် ခင်းသော် ကထိန်ခင်းသည် မည်၏။ ညဥ့်မလွန်သော ပုဆိုးဖြင့် ခင်းသော် ကထိန်ခင်းသည် မည်၏။ ကပ္ပဗိန္ဒုထိုးသော သင်္ကန်းဖြင့် ခင်းသော် ကထိန်ခင်းသည် မည်၏။ ဒုကူဋ္ဌဖြင့် ခင်းသော် ကထိန်ခင်းသည် မည်၏။ ကိုယ်ဝတ်ဖြင့် ခင်းသော် ကထိန်ခင်းသည် မည်၏။ သင်းပိုင်ဖြင့် ခင်းသော် ကထိန်ခင်းသည် မည်၏။ ထိုရောက်သောနေ့မှာပင်လျှင် ဖြတ်အပ်သော အိမ်ကြီး အိမ်ငယ်နှင့် တကွသော ငါးခန်းသင်္ကန်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ငါးခန်းထက်လွန်သော ခုနစ်ခန်း ကိုးခန်းသင်္ကန်းစသည်ဖြင့်ဖြစ်စေ ခင်းသော် ကထိန်ခင်းသည် မည်၏။

ပုဂ္ဂိုလ်၏ ခင်းခြင်းဖြင့် ခင်းသော် ကထိန်ခင်းသည် မည်၏။ အကယ်၍ ကောင်းစွာ ကထိန်ခင်းသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုကောင်းစွာ ခင်းသော ကထိန်ကို အကယ်၍ သိမ်တွင်း၌ တည်သော ရဟန်းသည် အနုမောဒနာပြုငြားအံ့၊ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ကထိန်ခင်းသည် မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ခင်းသည်ရှိသော် ကထိန်ခင်းသည် မည်၏။

၃၁၀။ ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့ ကထိန်နုတ်ခြင်း ဖြစ်သနည်းဟူမူ– ရဟန်းတို့ ကထိန်နုတ်ခြင်း၏ မာတိကာတို့သည် ဖဲသွားခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသော 'ပက္ကမနန္တိက' ကထိန်နုတ်ခြင်း၊ သင်္ကန်းပြီးခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသော 'နိဋ္ဌာနန္တိက' ကထိန်နုတ်ခြင်း၊ စိတ်ကို

ဆုံးဖြတ်ခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသော 'သန္ဓိဋ္ဌာနန္တိက' ကထိန်နုတ်ခြင်း၊ ပျောက်ခြင်း ပျက်စီးခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသော 'နာသနန္တိက' ကထိန် နုတ်ခြင်း၊ ကထိန်နုတ်အပ်ပြီဟု ကြားခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသော 'သဝနန္တိက' ကထိန် နုတ်ခြင်း၊ အာသာပြတ်ခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသော 'အာသာဝစ္ဆေဒိက' ကထိန်နုတ်ခြင်း၊ သိမ်အပိုင်းအခြားကို လွန်ခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသော 'သီမာတိက္ကန္တိက' ကထိန်နုတ်ခြင်း၊ ရဟန်းတို့နှင့်အတူ နုတ်ခြင်း 'သဟုဗ္ဘာရ' ကထိန်နုတ်ခြင်း ဤရှစ်ပါးတို့တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၈၈–သင်္ကန်းကိုယူသွားခြင်းဖြင့် (ကထိန်နုတ်ခြင်း) ခုနစ်မျိုး

၃၁၁။ ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်ပြီးသော သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် "ပြန်မ လာတော့အုံ့"ဟု ဖဲသွားအုံ့၊ ထိုရဟန်းအား ပဏ္ဍမနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၁)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကို ယူ၍ ဖဲသွား၏၊ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်စေငြားအုံ့၊ ထိုရဟန်းအား နိဋ္ဌာနန္တိကကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၂)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကို ယူ၍ ဖဲသွား၏၊ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤသင်္ကန်းကိုမချုပ်တော့အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဋ္ဌာနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၃)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကို ယူ၍ ဖဲသွား၏၊ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်၏၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းသည် ချုပ်စဉ် ပျောက်ပျက်ငြားအုံ့၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၄)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကို ယူ၍ "ပြန်လာအုံ့"ဟု ဖဲသွား၏၊ ထို ရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းကိုချုပ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် သင်္ကန်းချုပ်ပြီးသော် "ထိုကျောင်း၌ ကထိန်နုတ်သတတ်"ဟု ကြား၏၊ ထိုရဟန်းအား သဝနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၅)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကိုယူ၍ "ပြန်လာအုံ့"ဟု ဖဲသွား၏၊ ထို ရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် သင်္ကန်းချုပ်ပြီးသော် "ပြန်အုံ့ ပြန်အုံ့"ဟု ကြို၍ နေစဉ် သိမ်အပ၌ ကထိန်နုတ်ခြင်းကို လွန်စေ၏၊ ထိုရဟန်းအား သီမာ တိက္ကန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၆)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကိုယူ၍ "ပြန်လာအုံ့"ဟု ဖဲသွား၏၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် သင်္ကန်းချုပ်ပြီးသော် "ပြန်အုံ့ ပြန်အုံ့"ဟု ကြို၍ ကထိန်နုတ်မီ ရောက်လာ၏၊ ထိုရဟန်းအား ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၇)

သင်္ကန်းကို ယူသွားခြင်းဖြင့် (ကထိန်နုတ်ခြင်း) ခုနစ်မျိုး ပြီး၏။

၁၈၉–သက်နှံးကိုကောင်းစွာယူသွားခြင်းဖြင့် (ကထိန်နုတ်ခြင်း) ခုနစ်မျိုး[1]

၃၁၂။ ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်ပြီးသော သက်နှံးကို ကောင်းစွာယူ၍ "မပြန်တော့အံ့"ဟု ဖဲသွား၏။ ထိုရဟန်းအား ပက္ကမနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၁)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သက်နှံးကို ကောင်းစွာယူ၍ ဖဲသွား၏။ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် သက်နှံးကို ချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထို ရဟန်းသည် ထိုသက်နှံးကို ချုပ်စေအံ့၊ ထိုရဟန်းအား နိဗ္ဗာနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၂)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သက်နှံးကို ကောင်းစွာယူ၍ ဖဲသွား၏။ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤသက်နှံးကို မချုပ်တော့အံ့ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်း အား သန္နိဋ္ဌာနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၃)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သက်နှံးကို ကောင်းစွာယူ၍ ဖဲသွား၏။ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသက်နှံးကို ချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုသက်နှံးကို ချုပ်၏။ ထိုရဟန်းအား ထိုသက်နှံးသည် ချုပ်စဉ် ပျောက်ပျက်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၄)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သက်နှံးကို ကောင်းစွာယူ၍ "ပြန်လာအံ့"ဟု ဖဲသွား၏။ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသက်နှံးကို ချုပ်၏။ ထိုရဟန်းသည် သက်နှံးချုပ် ပြီးသောအခါ "ထိုကျောင်း၌ ကထိန်နုတ်သတတ်"ဟု ကြား၏။ ထိုရဟန်းအား သဝနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၅)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သက်နှံးကို ကောင်းစွာယူ၍ "ပြန်လာအံ့"ဟု ဖဲသွား၏။ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသက်နှံးကို ချုပ်၏။ ထိုရဟန်းသည် သက်နှံး ချုပ်ပြီးသော် "ပြန်အံ့ ပြန်အံ့"ဟု ကြံ၍ နေစဉ် သိမ်အပ၌ ကထိန်နုတ်ခြင်းကို လွန်၏။ ထိုရဟန်းအား သီမာတိက္ကန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၆)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သက်နှံးကို ကောင်းစွာယူ၍ "ပြန်အံ့"ဟု ဖဲသွား၏။ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသက်နှံးကို ချုပ်၏။ ထိုရဟန်းသည် သက်နှံးချုပ်ပြီးသောအခါ "ပြန်အံ့ ပြန်အံ့"ဟု ကြံကာ ကထိန်နုတ်မီ ရောက်လာ၏။ ထိုရဟန်းအား ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၇)

ဒုတိယ သက်နှံးကို ကောင်းစွာယူသွားခြင်းဖြင့် (ကထိန်နုတ်ခြင်း) ခုနစ်မျိုး ပြီး၏။

♣

၁၉၀–သင်္ကန်းကို ယူသွားခြင်းဖြင့် (ကထိန်နုတ်ခြင်း) ခြောက်မျိုး

၃၁၃။ ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍ မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ယူ၍ ဖဲသွား၏၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့ အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်စေ၏၊ ထိုရဟန်းအား နိဿဋ္ဌာနန္တိက ကထိန် နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၁)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍ မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ယူ၍ ဖဲသွား၏၊ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤသင်္ကန်းကို မချုပ်တော့အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းအား သန္နိဋ္ဌာနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၂)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍ မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ယူ၍ ဖဲသွား၏၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်၏၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းသည် ချုပ်စဉ် ပျောက် ပျက်၏၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၃)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍ မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ယူ၍ "ပြန်လာ အံ့"ဟု ဖဲသွား၏၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် သင်္ကန်းချုပ်ပြီးသောအခါ "ထိုကျောင်း၌ ကထိန်နုတ်သတတ်"ဟု ကြား၏၊ ထိုရဟန်းအား သဝနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၄)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍ မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ယူ၍ "ပြန်လာအံ့"ဟု ဖဲသွား၏၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် သင်္ကန်းချုပ်ပြီးသော် "ပြန်အံ့ ပြန်အံ့"ဟု ကြံ၍ နေစဉ် သိမ်အပ၌ ကထိန်နုတ်ခြင်းကို လွန်၏၊ ထိုရဟန်း အား သီမာတိက္ကန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၅)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍ မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ယူ၍ "ပြန်လာ အံ့"ဟု ဖဲသွား၏၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် သင်္ကန်းချုပ်ပြီးသောအခါ "ပြန်အံ့ ပြန်အံ့"ဟု ကြံကာ ကထိန်နုတ်မီ ရောက်လာ၏၊ ထိုရဟန်းအား ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၆)

သင်္ကန်းကို ယူသွားခြင်းဖြင့် (ကထိန်နုတ်ခြင်း) ခြောက်မျိုး ပြီး၏။

၁၉၁–သင်္ကန်းကို ကောင်းစွာယူသွားခြင်းဖြင့် (ကထိန်နုတ်ခြင်း) ခြောက်မျိုး

၃၁၄။ ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍ မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ကောင်းစွာ ယူ၍ ဖဲသွားဏ၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်စေဏ၊ ထိုရဟန်းအား နိဿာနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၁)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍ မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ကောင်းစွာယူ၍ ဖဲသွားဏ၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့၊ မပြန် တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဿာနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၂)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍ မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ကောင်းစွာယူ၍ ဖဲသွားဏ၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့၊ မပြန် တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းသည် ချုပ်စဉ် ပျောက်ပျက်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၃)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍ မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ကောင်းစွာယူ၍ "ပြန်လာအံ့"ဟု ဖဲသွားဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းချုပ်ပြီးသောအခါ "ထိုကျောင်း၌ ကထိန်နုတ်သတတ်"ဟု ကြားဏ၊ ထိုရဟန်းအား သဝနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၄)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍ မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ကောင်းစွာယူ၍ "ပြန်လာအံ့"ဟု ဖဲသွားဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သင်္ကန်းချုပ်ပြီးသော် "ပြန်အံ့ ပြန်အံ့"ဟု ကြံ၍ နေစဉ် သိမ်အပ၌ ကထိန်နုတ်ခြင်းကို လွန်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား သီမာတိက္ကန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၅)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍ မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ကောင်းစွာယူ၍ "ပြန်လာအံ့"ဟု ဖဲသွားဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သင်္ကန်းချုပ်ပြီးသောအခါ "ပြန်အံ့ ပြန်အံ့"ဟု ကြံကာ ကထိန်နုတ်မီ ရောက်လာဏ၊ ထိုရဟန်းအား ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၆)

သင်္ကန်းကို ကောင်းစွာယူသွားခြင်းဖြင့် (ကထိန်နုတ်ခြင်း) ခြောက်မျိုး ပြီးဏ။

၁၉၂–သင်္ကန်းကို ယူသွားခြင်းဖြင့် (ကထိန်နုတ်ခြင်း) တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး

၃၁၅။ ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကို ယူ၍ ဖဲသွားဏ၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌သာလျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်စေဏ၊ ထိုရဟန်းအား နိဿာနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၁)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကို ယူ၍ ဖဲသွားဏ၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤသင်္ကန်းကို မချုပ်တော့အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဌာနန္တိ က ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၂)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကို ယူ၍ ဖဲသွားဏ၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းသည် ချုပ်စဉ် ပျောက်ပျက်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်းမည်ဏ။ (၃)

ပဌမတိုက် ပြီးဏ။

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကိုယူ၍ "မပြန်တော့အံ့"ဟု ဖဲသွားဏ၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကိုချုပ်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထို ရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်စေဏ၊ ထိုရဟန်းအား နိဋ္ဌာနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၄)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကိုယူ၍ "မပြန်တော့အံ့"ဟု ဖဲသွားဏ၊ သိမ်အပ သို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤသင်္ကန်းကို မချုပ်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဌာနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၅)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကိုယူ၍ "မပြန်တော့အံ့"ဟု ဖဲသွားဏ၊ သိမ်အပ သို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းသည် ချုပ်စဉ် ပျောက်ပျက်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၆)

ဒုတိယတိုက် ပြီးဏ။

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကိုယူ၍ မဆောက်တည်သော စိတ်ဖြင့် ဖဲသွားဏ၊ "ပြန်လာအံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ "ပြန်မလာတော့အံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကိုချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်စေဏ၊ ထိုရဟန်းအား နိဋ္ဌာနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၇)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကိုယူ၍ မဆောက်တည်သော စိတ်ဖြင့် ဖဲသွားဏ၊ "ပြန်လာအံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ "ပြန်မလာတော့အံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤသင်္ကန်းကို မချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဌာနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၈)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကိုယူ၍ မဆောက်တည်သော စိတ်ဖြင့် ဖဲသွားဏ၊ "ပြန်လာအုံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ "ပြန်မလာတော့အုံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကိုချုပ်အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းသည် ချုပ်စဉ် ပျောက်ပျက်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၉)

တတိယတိုက် ပြီးဏ။

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကိုယူ၍ "ပြန်လာအုံ့"ဟု ဖဲသွားဏ၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကိုချုပ်အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြ ံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်စေဏ၊ ထိုရဟန်းအား နိဗ္ဗာနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၁၀)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကိုယူ၍ "ပြန်လာအုံ့"ဟု ဖဲသွားဏ၊ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤသင်္ကန်းကို မချုပ်တော့အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဗ္ဗာနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၁၁)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကိုယူ၍ "ပြန်လာအုံ့"ဟု ဖဲသွားဏ၊ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံ ဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းသည် ချုပ်စဉ် ပျောက်ပျက်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၁၂)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကိုယူ၍ "ပြန်လာအုံ့"ဟု ဖဲသွားဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သင်္ကန်းချုပ်ပြီးသောအခါ "ထို ကျောင်း၌ ကထိန်နုတ်ပြီးသတတ်"ဟု ကြားဏ၊ ထိုရဟန်းအား သဝနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၁၃)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကိုယူ၍ "ပြန်လာအုံ့"ဟု ဖဲသွားဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သင်္ကန်းချုပ်ပြီးသော် "ပြန်အုံ့ ပြန်အုံ့"ဟု ကြေ၍ နေစဉ် သိမ်အပ၌ ကထိန်နုတ်ခြင်းကို လွန်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား သီမာတိက္ကန္တိုက ကထိန် နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၁၄)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကိုယူ၍ "ပြန်လာအုံ့"ဟု ဖဲသွားဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သင်္ကန်းချုပ်ပြီးသော အခါ "ပြန်အုံ့ ပြန်အုံ့"ဟု ကြေကာ ကထိန်နုတ်မီ ရောက်လာဏ၊ ထိုရဟန်းအား ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ကထိန် နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၁၅)

ဆဋ္ဌ ပြီးဏ။

သက်နှံးကို ယူသွားခြင်းဖြင့် (ကထိန်နုတ်ခြင်း) တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး ပြီး၏။

---

၁၉၃ – သက်နှံးကို ကောင်းစွာယူသွားခြင်းဖြင့် (ကထိန်နုတ်ခြင်း) တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး စသည်

၃၁ဖ။ ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သက်နှံးကို ကောင်းစွာယူ၍ ဖဲသွား၏။ (အာဒါယ ဝါရနှင့် တူ၏။ ထို့အတူ ချဲ့အပ်၏)။

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍မပြီးသေးသော သက်နှံးကိုယူ၍ ဖဲသွား၏။ သိမ် အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသက်နှံးကိုချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုသက်နှံးကို ချုပ်စေ၏။ ထိုရဟန်းအား နိဿာနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ပ။

(သမာဒါယဝါရနှင့် တူ၏။ ထို့အတူ ချဲ့အပ်၏)။

၁၉၄–ချုပ်၍မပြီးသေးသော သက်နှံးကို ကောင်းစွာယူသွားခြင်းဖြင့် (ကထိန်နုတ်ခြင်း) တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး

၃၁ဂ။ ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍မပြီးသေးသော သက်နှံးကို ကောင်းစွာ ယူ၍ ဖဲသွား၏။ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသက်နှံးကိုချုပ်အံ့၊ မပြန် တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုသက်နှံးကို ချုပ်စေ၏။ ထိုရဟန်းအား နိဿာနန္တိက ကထိန် နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၁)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍မပြီးသေးသော သက်နှံးကို ကောင်းစွာယူ၍ ဖဲသွား၏။ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤသက်နှံးကို မချုပ်တော့အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဿာနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၂)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍မပြီးသေးသော သက်နှံးကို ကောင်းစွာယူ၍ ဖဲသွား၏။ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသက်နှံးကို ချုပ်အံ့၊ ပြန်လာ အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုသက်နှံးကို ချုပ်၏။ ထိုရဟန်းအား ထိုသက်နှံးသည် ချုပ်စဉ် ပျောက်ပျက်၏။ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၃)

ပဌမတိုက် ပြီး၏။

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍မပြီးသေးသော သက်နှံးကို ကောင်းစွာယူ၍ "မပြန် တော့အံ့"ဟု ဖဲသွား၏။ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား

"ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်စေ၏၊ ထိုရဟန်းအား နိဿဂန္တိုက ကထိန် နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၄)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ကောင်းစွာယူ၍ "မပြန် တော့အံ့"ဟု ဖဲသွား၏၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤသင်္ကန်းကို မချုပ်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဋ္ဌာနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၅)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ကောင်းစွာယူ၍ "မပြန် တော့အံ့"ဟု ဖဲသွား၏၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်၏၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းသည် ချုပ်စဉ် ပျောက်ပျက်၏၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၆)

ဒုတိယတိုက် ပြီး၏။

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ကောင်းစွာယူ၍ မဆောက်တည်သော စိတ်ဖြင့် ဖဲသွား၏၊ ထိုရဟန်းအား "ပြန်လာအံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ "မပြန်တော ့အံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်စေ၏၊ ထိုရဟန်းအား နိဿဂန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၇)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ကောင်းစွာယူ၍ မဆောက်တည်သော စိတ်ဖြင့် ဖဲသွား၏၊ ထိုရဟန်းအား "ပြန်လာအံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ "မပြန် တော့အံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤသင်္ကန်းကို မချုပ်တော့အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဋ္ဌာနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၈)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ကောင်းစွာယူ၍ မဆောက်တည်သော စိတ်ဖြင့် ဖဲသွား၏၊ ထိုရဟန်းအား "ပြန်လာအံ့" ဟူ၍လည်းစိတ်မဖြစ်၊ "မပြန်တော့ အံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်၏၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းသည် ချုပ်စဉ် ပျောက်ပျက်၏၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၉)

တတိယတိုက် ပြီး၏။

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ကောင်းစွာယူ၍ "ပြန်လာအုံ့"ဟု ဖဲသွားဏ၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်စေဏ၊ ထိုရဟန်းအား နိဿဂန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၁၀)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ကောင်းစွာယူ၍ "ပြန်လာအုံ့"ဟု ဖဲသွားဏ၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤသင်္ကန်းကို မချုပ်တော့အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဿဂန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၁၁)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ကောင်းစွာယူ၍ "ပြန်လာအုံ့"ဟု ဖဲသွားဏ၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား ထို သင်္ကန်းသည် ချုပ်စဉ် ပျောက်ပျက်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၁၂)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ကောင်းစွာယူ၍ "ပြန်လာအုံ့"ဟု ဖဲသွားဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သင်္ကန်းချုပ်ပြီးသောအခါ "ထိုကျောင်း၌ ကထိန်နုတ်ပြီးသတတ်"ဟု ကြားဏ၊ ထိုရဟန်းအား သဝနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၁၃)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ကောင်းစွာယူ၍ "ပြန်လာအုံ့"ဟု ဖဲသွားဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သင်္ကန်းချုပ်ပြီးသော် "ပြန်အုံ့ ပြန်အုံ့"ဟု ကြိုး၍ နေစဉ် သိမ်အပ၌ ကထိန်နုတ်ခြင်းကို လွန်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား သီမာတိက္ကန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၁၄)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချုပ်၍မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို ကောင်းစွာယူ၍ "ပြန်လာအုံ့"ဟု ဖဲသွားဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်ဏ၊ ထို ရဟန်းသည် သင်္ကန်းချုပ်ပြီးသောအခါ "ပြန်အုံ့ ပြန်အုံ့"ဟု ကြိုကာ ကထိန်နုတ်မီရောက်လာဏ၊ ထိုရဟန်း အား ရဟန်းတို့နှင့် အတူ ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၁၅)

ဆက္ကပြီးဏ။

သင်္ကန်းကို ကောင်းစွာ ယူသွားခြင်းဖြင့် (ကထိန်နုတ်ခြင်း) တစ်ဆယ့်ငါးမျိုး ပြီးဏ။

သင်္ကန်းကို ယူသွားခြင်းဖြင့် (ကထိန်နုတ်ခြင်း) အခန်း ပြီးဏ။

၁၉၅– အာသာမရှိခြင်း၁၂–ပါး

၃၁၈။ ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ဖဲသွားဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်ဏ၊ မရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရဏ၊ ရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤ သင်္ကန်းကို ချုပ်တော့အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်စေဏ၊ ထို ရဟန်းအား နိဿာနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်းမည်ဏ။ (၁)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ဖဲသွားဏ၊ ထို ရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်ဏ၊ မရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရဏ၊ ရအံ့ဟု ထင်သောအရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤသင်္ကန်းကို မချုပ်တော့အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဿာနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်းမည်ဏ။ (၂)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ဖဲသွားဏ၊ ထို ရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်ဏ၊ မရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရဏ၊ ရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင်ဤသင်္ကန်း ကို ချုပ်တော့အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းသည် ချုပ်စဉ် ပျောက်ပျက်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်းမည်ဏ။ (၃)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ဖဲသွားဏ၊ သိမ် အပသို့ ရောက်သောအခါ ထိုရဟန်းအား "ဤသိမ်အပ၌သာလျှင် ဤသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်ခြင်းသည် ပြတ်စဏ၊ ထိုရဟန်းအား အာသာဝဏ္ဍေဒိုက ကထိန်နုတ်ခြင်းမည်ဏ။ (၄)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် "မပြန်တော့အုံ့"ဟု သင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ဖဲသွားဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်ဏ၊ မရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရဏ၊ ရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်စေဏ၊ ထိုရဟန်းအား နိဿာနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်းမည်ဏ။ (၅)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် "မပြန်တော့အုံ့"ဟု သင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ဖဲသွားဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်ဏ၊ မရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရဏ၊ ရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤသင်္ကန်းကို မချုပ်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဿာနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်းမည်ဏ။ (၆)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် "မပြန်တော့အုံ့"ဟု သင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ဖဲသွားဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်ဏ၊ မရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရဏ၊ ရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည်

ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်၏၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းသည် ချုပ်စဉ် ပျောက်ပျက်၏၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်းမည်၏။ (၇)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် "မပြန်တော့အံ့"ဟု သင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ဖဲသွား၏၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်၏၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်ခြင်းသည် ပြတ်စဲ၏၊ ထိုရဟန်းအား အာသာဝဏ္ဍေဒိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၈)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ မဆောက်တည်သော စိတ်ဖြင့် ဖဲသွား၏၊ ထိုရဟန်းအား "ပြန်လာအံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ ထိုရဟန်းအား "မပြန် တော့အံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်၏၊ မရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရ၏၊ ရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်စေ၏၊ ထိုရဟန်းအား နိဿဂ္ဂိယနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၉)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ မဆောက်တည်သော စိတ်ဖြင့် ဖဲသွား၏၊ ထိုရဟန်းအား "ပြန်လာအံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ ထိုရဟန်းအား "မပြန် တော့အံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်၏၊ မရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရ၏၊ ရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤသင်္ကန်းကို မချုပ်တော့အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဿဂ္ဂိယနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၁၀)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ မဆောက်တည်သော စိတ်ဖြင့် ဖဲသွား၏၊ ထိုရဟန်းအား "ပြန်လာအံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ "မပြန်တော့အံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်၏၊ မရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရ၏၊ ရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်၏၊ ထိုရဟန်း အား ထိုသင်္ကန်းသည် ချုပ်စဉ် ပျောက်ပျက်၏၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၁၁)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် သင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ မဆောက်တည်သော စိတ်ဖြင့် ဖဲသွား၏၊ ထိုရဟန်းအား "ပြန်လာအံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ ထိုရဟန်းအား "ပြန်မလာ တော့အံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤသိမ်အပ၌ပင်လျှင် ဤ သင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်း ရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်၏၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်ခြင်းသည် ပြတ်စဲ၏၊ ထို ရဟန်းအား အာသာဝဏ္ဍေဒိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၁၂)

အာသာမရှိခြင်း ၁၂–ပါး ပြီး၏။

၁၉၆–အာသာရှိခြင်း၁၂–ပါး

၃၁၉။ ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် "ပြန်လာအုံ့"ဟု သင်္ကန်းရမည် ထင်သော အရပ်သို့ ဖဲသွား၏၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်၏၊ ရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရ၏၊ မရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်စေ၏၊ ထိုရဟန်းအား နိဿဂန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၁)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် "ပြန်လာအုံ့"ဟု သင်္ကန်းရမည် ထင်သော အရပ်သို့ ဖဲသွား၏၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်၏၊ ရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရ၏၊ မရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤသင်္ကန်းကို မချုပ် တော့အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဿဂန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၂)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် "ပြန်လာအုံ့"ဟု သင်္ကန်းရမည် ထင်သော အရပ်သို့ ဖဲသွား၏၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်၏၊ ရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရ၏၊ မရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်၏၊ ထိုရဟန်း အား ထိုသင်္ကန်းချုပ်စဉ် ပျောက်ပျက်၏၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၃)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် "ပြန်လာအုံ့"ဟု သင်္ကန်းရမည် ထင်သော အရပ်သို့ ဖဲသွား၏၊ သိမ်အပသို့ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤသိမ်အပ၌သာလျှင် ဤသင်္ကန်းရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်၏၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းရအုံ့ဟု ထင်ခြင်းသည် ပြတ်စဲ၏၊ ထိုရဟန်းအား အာသာဝဿေဒိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၄)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် "ပြန်လာအုံ့"ဟု သင်္ကန်းရမည် ထင်သော အရပ်သို့ ဖဲသွား၏၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ ရောက်သောအခါ "ထိုကျောင်း၌ ကထိန်နုတ်သတတ်"ဟု ကြား၏။ ထိုရဟန်းအား "အကြင်အခါ ထိုကျောင်း၌ ကထိန်နုတ်၏၊ ဤကျောင်း၌သာလျှင် ဤသင်္ကန်းရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်၏။ ရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရ၏၊ မရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤ အရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်စေ၏၊ ထိုရဟန်းအား နိဿဂန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၅)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် "ပြန်လာအုံ့"ဟု သင်္ကန်းရမည် ထင်သော အရပ်သို့ ဖဲသွား၏၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ ရောက်သောအခါ "ထိုကျောင်း၌ ကထိန်နုတ်သတတ်"ဟု ကြား၏၊ ထိုရဟန်းအား "အကြင်အခါ ထိုကျောင်း၌ ကထိန်နုတ်၏၊

ဤကျောင်း၌ပင်လျှင် ဤသက်နှံးရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုသက်နှံးရအံ့ဟု အထင်ရှိသော ကျောင်း သို့ ကပ်၏။ ရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရ၏။ မရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤ သက်နှံးကို မချုပ်တော့အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဋ္ဌာနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၆)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် "ပြန်လာအံ့"ဟု သက်နှံးရမည် ထင်သော အရပ်သို့ ဖဲသွား၏။ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ ရောက်သောအခါ "ထိုကျောင်း၌ ကထိန်နုတ်သတတ်"ဟု ကြား၏။ ထိုရဟန်းအား "အကြင်အခါ ထိုကျောင်း၌ ကထိန်နုတ်၏။ ဤကျောင်း၌ပင်လျှင် ဤသက်နှံးရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုသက်နှံးရအံ့ဟု အထင်ရှိသော ကျောင်း သို့ ကပ်၏။ ရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရ၏။ မရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤ အရပ်၌ပင်လျှင် ဤသက်နှံးကို ချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုသက်နှံးကို ချုပ်၏။ ထိုရဟန်းအား ထိုသက်နှံးသည် ချုပ်စဉ် ပျောက်ပျက်၏။ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၇)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် "ပြန်လာအံ့"ဟု သက်နှံးရမည် ထင်သော အရပ်သို့ ဖဲသွား၏။ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ ရောက်သောအခါ "ထိုကျောင်း၌ ကထိန်နုတ်သတတ်"ဟု ကြား၏။ ထိုရဟန်းအား "အကြင်အခါ၌ ထိုကျောင်း၌ ကထိန်နုတ်၏။ ဤကျောင်း၌ပင်လျှင် ဤသက်နှံးရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုသက်နှံးရအံ့ဟု ထင်သော ကျောင်းသို့ ကပ်၏။ ထိုရဟန်းအား ထိုသက်နှံးရအံ့ဟူသော ထင်ခြင်းသည် ပြတ်စဲ၏။ ထိုရဟန်းအား အာသာဝစ္ဆေဒိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၈)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် "ပြန်လာအံ့"ဟု သက်နှံးရမည် ထင်သော အရပ်သို့ ဖဲသွား၏။ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသက်နှံးရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်၏။ ရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရ၏။ မရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသက်နှံးကို ချုပ်၏။ ထိုရဟန်းသည် သက်နှံးချုပ်ပြီးသောအခါ "ထိုကျောင်း၌ ကထိန်နုတ်သတတ်"ဟု ကြား၏။ ထိုရဟန်းအား သဝနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၉)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် "ပြန်လာအံ့"ဟု သက်နှံးရမည် ထင်သော အရပ်သို့ ဖဲသွား၏။ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား "ဤကျောင်း၌ပင်လျှင် ဤသက်နှံးရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုသက်နှံးရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်၏။ ထိုရဟန်းအား ထိုသက်နှံးရအံ့ဟူသော ထင်ခြင်းသည် ပြတ်စဲ၏။ ထိုရဟန်းအား အာသာဝစ္ဆေဒိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၁၀)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် "ပြန်လာအံ့"ဟု သက်နှံးရမည် ထင်သော အရပ်သို့ ဖဲသွား၏။ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသက်နှံးရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်၏။ ရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရ၏။ မရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသက်နှံးကို ချုပ်၏။ ထိုရဟန်းသည် သက်နှံးချုပ်ပြီးသောအခါ "ပြန်အံ့ ပြန်အံ့"ဟု ကြံနေစဉ် သိမ်အပ၌ ကထိန် နုတ်ခြင်းကို လွန်စေ၏။ ထိုရဟန်းအား သီမာတိက္ကန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၁၁)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် "ပြန်လာအုံ့"ဟု သင်္ကန်းရမည် ထင်သော အရပ်သို့ ဖဲသွားဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်ဏ၊ ရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရဏ၊ မရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် သင်္ကန်းချုပ်ပြီးသောအခါ "ပြန်အုံ့ ပြန်အုံ့"ဟု ကြိုကာ ကထိန်နုတ်မီ ရောက်လာဏ၊ ထိုရဟန်းအား ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၁၂)

အာသာရှိခြင်း ၁၂-ပါး ပြီးဏ။

၁၉၇-ပြုဖွယ်၁၂-ပါး

၃၂၀။ ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် တစ်စုံတစ်ခုသော ပြုဖွယ်ဖြင့် ဖဲသွားဏ၊ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား သင်္ကန်းရလိုခြင်းသည် ဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းရ အုံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်ဏ၊ မရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရဏ၊ ရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌သာလျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်စေဏ၊ ထိုရဟန်းအား နိဗ္ဗာနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၁)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် တစ်စုံတစ်ခုသော ပြုဖွယ်ဖြင့် ဖဲသွားဏ၊ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား သင်္ကန်းရလိုခြင်းသည် ဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်ဏ၊ မရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရဏ၊ ရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤသင်္ကန်းကို မချုပ်တော့အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဗ္ဗာနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၂)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် တစ်စုံတစ်ခုသော ပြုဖွယ်ဖြင့် ဖဲသွားဏ၊ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား သင်္ကန်းရလိုခြင်းသည် ဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်ဏ၊ မရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရဏ၊ ရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းသည် ချုပ်စဉ် ပျောက်ပျက်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိက ကထိန် နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၃)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် တစ်စုံတစ်ခုသော ပြုဖွယ်ဖြင့် ဖဲသွားဏ၊ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား သင်္ကန်းရလိုခြင်းသည် ဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤကျောင်း၌ပင်လျှင် ဤ သင်္ကန်းရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်အုံ့၊ မပြန်တော့အုံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်း ရအုံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းရအုံ့ဟူသော ထင်ခြင်းသည် ပြတ်စဲဏ၊ ထိုရဟန်းအား အာသာ ဝဏ္ဏေဒိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၄)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် "မပြန်တော့အံ့"ဟု တစ်စုံတစ်ခုသော ပြုဖွယ်ဖြင့် ဖဲသွား၏၊ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား သင်္ကန်းရလိုခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်၏၊ မရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရ၏၊ ရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်စေ၏၊ ထိုရဟန်းအား နိဿဂန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၅)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် "မပြန်တော့အံ့"ဟု တစ်စုံတစ်ခုသော ပြုဖွယ်ဖြင့် ဖဲသွား၏၊ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား သင်္ကန်းရလိုခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထို သင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်၏၊ မရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရ၏၊ ရအံ့ဟု ထင်သော အရပ် မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤသင်္ကန်းကို မချုပ်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဿဂန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၆)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် "မပြန်တော့အံ့"ဟု တစ်စုံတစ်ခုသော ပြုဖွယ်ဖြင့် ဖဲသွား၏၊ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား သင်္ကန်းရလိုခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထို သင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်၏၊ မရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရ၏၊ ရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌သာလျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်၏၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းသည် ချုပ်စဉ် ပျောက်ပျက်၏၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၇)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် တစ်စုံတစ်ခုသော ပြုဖွယ်ဖြင့် "မပြန်တော့အံ့"ဟု ဖဲသွား၏၊ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား သင်္ကန်းရလိုခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းအား "ဤ ကျောင်း၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထို သင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်၏၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းရအံ့ဟူသော ထင်ခြင်းသည် ပြတ်စဲ၏၊ ထိုရဟန်းအား အာသာဝစ္ဆေဒိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၈)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် တစ်စုံတစ်ခုသော ပြုဖွယ်ဖြင့် မဆောက်တည်သော စိတ်ဖြင့် ဖဲသွား၏၊ ထိုရဟန်းအား "ပြန်လာအံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ ထိုရဟန်းအား "မပြန်တော့အံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား သင်္ကန်းရလိုခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်၏၊ မရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရ၏၊ ရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤအရပ်၌သာလျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်စေ၏၊ ထိုရဟန်းအား နိဿဂန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၉)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် တစ်စုံတစ်ခုသော ပြုဖွယ်ဖြင့် မဆောက်တည်သော စိတ်ဖြင့် ဖဲသွား၏၊ ထိုရဟန်းအား "ပြန်လာအံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ ထိုရဟန်းအား "မပြန်တော့အံ့" ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား သင်္ကန်းရလိုခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်၏၊ မရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရ၏၊ ရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား "ဤသင်္ကန်းကို

မချုပ်တော့အံ့၊ မပြန်တော့အံ့”ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဌာနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၁၀)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် တစ်စုံတစ်ခုသော ပြုဖွယ်ဖြင့် မဆောက်တည်သော စိတ်ဖြင့် ဖဲသွား၏၊ ထိုရဟန်းအား “ပြန်လာအံ့” ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ ထိုရဟန်းအား “မပြန်တော့အံ့” ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား သင်္ကန်းရလိုခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်၏၊ မရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ ရ၏၊ ရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်မှ မရ၊ ထိုရဟန်းအား “ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့”ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်၏၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းသည် ချုပ်စဉ် ပျောက် ပျက်၏၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၁၁)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် တစ်စုံတစ်ခုသော ပြုဖွယ်ဖြင့် မဆောက်တည်သော စိတ်ဖြင့် ဖဲသွား၏၊ ထိုရဟန်းအား “ပြန်လာအံ့” ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ ထိုရဟန်းအား “မပြန်တော့အံ့” ဟူ၍လည်း စိတ်မဖြစ်၊ သိမ်အပသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား သင်္ကန်းရလိုခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းအား “ဤကျောင်း၌ ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့”ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းရအံ့ဟု ထင်သော အရပ်သို့ ကပ်၏၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းရအံ့ဟူသော ထင်ခြင်းသည် ပြတ်စဲ၏၊ ထိုရဟန်းအား အာသာဝစ္ဆေဒိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၁၂)

ပြုဖွယ် ၁၂-ပါး ပြီး၏။

၁၉၈-အလိုရှိခြင်း ၉-ပါး

၃၂၁။ ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားလိုသည်ဖြစ်၍ ရအပ်သော သင်္ကန်းအဖို့ကို အလိုရှိလျက် ဖဲသွား၏၊ အရပ်တစ်ပါးသို့ ရောက်လာသော ထိုရဟန်းကို ရဟန်း တို့သည် “ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ်အရပ်၌ ဝါကျွတ်သနည်း၊ အဘယ်ကျောင်း၌ သင်၏ သင်္ကန်းအဖို့ရှိ သနည်း”ဟု မေးကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် “ဤမည်သော ကျောင်း၌ ဝါကျွတ်ပါ၏၊ ထိုကျောင်း၌ အကျွန်ုပ်၏ သင်္ကန်းအဖို့သည် ရှိရစ်ပါ၏”ဟု ပြောဆို၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင် သွားချေ၊ ထိုသင်္ကန်းကို ဆောင်ခဲ့လော့၊ ငါတို့သည် ဤကျောင်း၌သာလျှင် သင်၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်ကုန်အံ့”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် တိုကျောင်းသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့ကို “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်၏ သင်္ကန်းအဖို့သည် အဘယ် မှာနည်း”ဟု မေး၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင် ဤသည်ကား သင်၏ သင်္ကန်းအဖို့တည်း၊ အဘယ်အရပ်သို့ သွားမည်နည်း”ဟု မေးကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် “ဤမည်သော ကျောင်းသို့ သွားအံ့၊ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့သည် ငါ၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်ကုန်လတ္တံ့”ဟု ပြောဆို၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင် မသင့် မသွားပါလင့်၊ ငါတို့သည် ဤကျောင်း၌ သင်၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်ကုန်အံ့”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုရဟန်းအား “ဤကျောင်း၌သာလျှင် ဤသင်္ကန်းကို

ချုပ်အံ့၊ မပြန် တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်စေ၏၊ ထိုရဟန်းအား နိဗ္ဗာနန္တိုက ကထိန် နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၁)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားလိုသည်ဖြစ်၍ ရအပ်သော သင်္ကန်းအဖို့ကို အလိုရှိလျက် ဖဲသွား၏။ပ။ "ဤသင်္ကန်းကို မချုပ်တော့အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံ ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဗ္ဗာနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၂)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားလိုသည်ဖြစ်၍ ရအပ်သော သင်္ကန်းအဖို့ကို အလိုရှိလျက် ဖဲသွား၏။ပ။ "ဤကျောင်းဌသာလျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၃)

၃၂၂။ ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားလိုသည်ဖြစ်၍ ရအပ်သော သင်္ကန်းအဖို့ကို အလိုရှိလျက် ဖဲသွား၏၊ အရပ်တစ်ပါးသို့ ရောက်လာသော ထိုရဟန်းကို ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ်အရပ်၌ ဝါကျွတ်သနည်း၊ အဘယ်ကျောင်း၌ သင်၏ သင်္ကန်း အဖို့ရှိ သနည်း"ဟု မေးကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် "ဤမည်သော ကျောင်း၌ ဝါကျွတ်ပါ၏၊ ထိုကျောင်း၌ အကျွန်ုပ်၏ သင်္ကန်းအဖို့ ရှိရစ်ပါ၏"ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် သွားချေ၊ ထိုသင်္ကန်းကို ဆောင် ခဲ့လော့၊ ငါတို့သည် ဤကျောင်း၌ သင်၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်ကုန်အံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်၏ သင်္ကန်းအဖို့သည် အဘယ် မှာနည်း"ဟု မေး၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် ဤသည်ကား သင်၏ သင်္ကန်းအဖို့တည်း"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ယူ၍ ထိုကျောင်းသို့ သွား၏၊ ထိုရဟန်းကို ခရီးအကြာ၌ ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် အဘယ်အရပ်သို့ သွားမည်နည်း"ဟု မေးကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် "ဤမည်သော ကျောင်းသို့ သွားအံ့၊ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့သည် အကျွန်ုပ်၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်ကုန် လတ္တံ့"ဟု ပြောဆို၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် မသင့် မသွားပါလင့်၊ ငါတို့သည် ဤကျောင်း၌ သင်၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်ကုန်အံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုရဟန်းအား "ဤကျောင်း၌သာလျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့ အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်စေ၏၊ ထိုရဟန်းအား နိဗ္ဗာနန္တိုက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၄)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားလိုသည်ဖြစ်၍ ရအပ်သော သင်္ကန်းအဖို့ကို အလိုရှိလျက် ဖဲသွား၏၊ အရပ်တစ်ပါးသို့ ရောက်လာသော ထိုရဟန်းကို ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ်အရပ်၌ ဝါကျွတ်သနည်း၊ အဘယ်ကျောင်း၌ သင်၏ သင်္ကန်းအဖို့ ရှိသနည်း"ဟု မေးကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် "ဤမည်သော ကျောင်း၌ ဝါကျွတ်ပါ၏၊ ထိုကျောင်း၌ အကျွန်ုပ်၏ သင်္ကန်းအဖို့ ရှိရစ်ပါ၏"ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် သွားချေ၊ ထိုသင်္ကန်း အဖို့ကို ဆောင်ခဲ့လော့၊ ငါတို့သည် ဤကျောင်း၌ သင်၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်ကုန်အံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်၏ သင်္ကန်းအဖို့သည် အဘယ်မှာနည်း"ဟု မေး၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် ဤသည်ကား သင်၏ သင်္ကန်းအဖို့တည်း"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ယူ၍

ထိုကျောင်းသို့ သွား၏၊ ထိုရဟန်းကို ခရီး အကြား၌ ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် အဘယ်အရပ်သို့ သွားမည်နည်း"ဟု မေးကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် "ဤမည်သော ကျောင်းသို့ သွားအံ့၊ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့သည် အကျွန်ုပ်၏ သက်နှံးကို ချုပ်ကုန် လတ္တံ့"ဟု ပြောဆို၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် မသင့် မသွားပါလင့်၊ ငါတို့သည် ဤကျောင်း၌သာလျှင် သင်၏ သက်နှံးကို ချုပ်ကုန်အံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုရဟန်းအား "ဤသက်နှံးကို မချုပ်တော့အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဌာနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၅)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားလိုသည်ဖြစ်၍ ရအပ်သော သက်နှံးအဖို့ကို အလိုရှိလျက် ဖဲသွား၏။ပ။ "ဤကျောင်း၌သာလျှင် ဤသက်နှံးကို ချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသက်နှံးကို ချုပ်၏၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသက်နှံးသည် ချုပ်စဉ် ပျောက် ပျက်၏၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၆)

၃၂၃။ ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားလိုသည်ဖြစ်၍ ရအပ်သော သက်နှံးအဖို့ကို အလိုရှိလျက် ဖဲသွား၏၊ အရပ်တစ်ပါးသို့ ရောက်လာသော ထိုရဟန်းကို ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ်အရပ်၌ ဝါကျွတ်သနည်း၊ အဘယ်ကျောင်း၌ သင်၏ သက်နှံးအဖို့ရှိသနည်း"ဟု မေးကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် "ဤမည်သော ကျောင်း၌ ဝါကျွတ်ပါ၏၊ ထိုကျောင်း၌ အကျွန်ုပ်၏ သက်နှံးအဖို့ရှိရစ်ပါ၏"ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် သွားချေ၊ ထိုသက်နှံးအဖို့ကို ဆောင်ခဲ့လော့၊ ငါတို့သည် ဤကျောင်း၌ သင်၏ သက်နှံးကို ချုပ်ကုန်အံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ထိုကျောင်းသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်၏ သက်နှံးအဖို့သည် အဘယ်မှာနည်း"ဟု မေး၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် ဤသည်ကား သင်၏ သက်နှံးအဖို့တည်း"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုသက်နှံးကို ယူ၍ ထိုကျောင်းသို့ သွား၏၊ ထိုကျောင်းသို့ ရောက်ပြီးသော ထိုရဟန်းအား "ဤကျောင်း၌သာလျှင် ဤသက်နှံးကို ချုပ်တော့အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသက်နှံးကို ချုပ်စေအံ့၊ ထိုရဟန်းအား နိဌာနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၇)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားလိုသည်ဖြစ်၍ ရအပ်သော သက်နှံး အဖို့ကို အလိုရှိလျက် ဖဲသွား၏။ပ။ "ဤသက်နှံးကို မချုပ်တော့အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံ ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဌာနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၈)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားလိုသည်ဖြစ်၍ ရအပ်သော သက်နှံးအဖို့ကို အလိုရှိလျက် ဖဲသွား၏။ပ။ "ဤအရပ်၌သာလျှင် ဤသက်နှံးကို ချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသက်နှံးကို ချုပ်၏၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသက်နှံးသည် ချုပ်စဉ် ပျောက် ပျက်၏၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၉)

အလိုရှိခြင်း ၉–ပါး ပြီး၏။

၁၉၉–ချမ်းသာစွာနေခြင်း ၅–ပါး

၃၂၄။ ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချမ်းသာစွာ နေလိုသည်ဖြစ်၍ (မချုပ်ရသေးသော) သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် "ဤမည်သော ကျောင်းသို့ သွားအံ့၊ ထိုကျောင်း၌ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်း ဖြစ်လျှင် နေအံ့၊ အကယ်၍ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းမဖြစ်လျှင် ဤမည်သော ကျောင်းသို့ သွားအံ့၊ ထို ကျောင်း၌ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းဖြစ်လျှင် နေအံ့၊ အကယ်၍ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းမဖြစ်လျှင် ဤမည်သော ကျောင်းသို့ သွားအံ့၊ ထိုကျောင်း၌ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းဖြစ်လျှင် နေအံ့၊ အကယ်၍ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်း မဖြစ်လျှင် ပြန်လာအံ့"ဟု ဖဲသွားဏ၊ သိမ်အပသို့ ရောက်ပြီးသော ထိုရဟန်းအား "ဤကျောင်း၌သာလျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်စေအံ့၊ နိဋ္ဌာနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၁)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချမ်းသာစွာ နေလိုသည်ဖြစ်၍ (မချုပ်ရသေးသော) သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် "ဤမည်သော ကျောင်းသို့ သွားအံ့၊ ထိုကျောင်း၌ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းဖြစ်လျှင် နေအံ့၊ အကယ်၍ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းမဖြစ်လျှင် ဤမည်သော ကျောင်းသို့ သွားအံ့၊ ထိုကျောင်း၌ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းဖြစ်လျှင် နေအံ့၊ အကယ်၍ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းမဖြစ်လျှင် ဤမည်သော ကျောင်းသို့ သွားအံ့၊ ထိုကျောင်း၌ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းဖြစ်လျှင် နေအံ့၊ အကယ်၍ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းမဖြစ်လျှင် ပြန်လာအံ့"ဟု ဖဲသွားဏ၊ သိမ်အပသို့ ရောက်ပြီးသော ထိုရဟန်းအား "ဤသင်္ကန်းကို မချုပ်တော့အံ့၊ မပြန်တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား သန္ဓိဋ္ဌာနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၂)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချမ်းသာစွာ နေလိုသည်ဖြစ်၍ (မချုပ်ရသေးသော) သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် "ဤမည်သော ကျောင်းသို့ သွားအံ့၊ ထိုကျောင်း၌ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းဖြစ်လျှင် နေအံ့၊ အကယ်၍ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းမဖြစ်လျှင် ဤမည်သော ကျောင်းသို့ သွားအံ့၊ ထိုကျောင်း၌ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းဖြစ်လျှင် နေအံ့၊ အကယ်၍ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းမဖြစ်လျှင် ဤမည်သော ကျောင်းသို့ သွားအံ့၊ ထိုကျောင်း၌ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းဖြစ်လျှင် နေအံ့၊ အကယ်၍ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်း မဖြစ်လျှင် ပြန်လာအံ့"ဟု ဖဲသွားဏ။

သိမ်အပသို့ ရောက်ပြီးသော ထိုရဟန်းအား "ဤကျောင်း၌ပင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့၊ မပြန် တော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်ဏ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းသည် ချုပ်စဉ် ပျောက် ပျက်ဏ၊ ထိုရဟန်းအား နာသနန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်ဏ။ (၃)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချမ်းသာစွာ နေလိုသည်ဖြစ်၍ (မချုပ်ရသေးသော) သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် "ဤမည်သော ကျောင်းသို့ သွားအံ့၊ ထိုကျောင်း၌ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းဖြစ်လျှင် နေအံ့၊ အကယ်၍ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းမဖြစ်လျှင် ဤမည်သော ကျောင်းသို့ သွားအံ့၊ ထိုကျောင်း၌ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းဖြစ်လျှင် နေအံ့၊ အကယ်၍ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းမဖြစ်လျှင် ဤမည်သော ကျောင်းသို့ သွားအံ့၊ ထိုကျောင်း၌ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းဖြစ်လျှင် နေအံ့၊ အကယ်၍ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းမဖြစ်လျှင် ပြန်လာအံ့"ဟု ဖဲသွားဏ။

ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် သင်္ကန်း ချုပ်ပြီးသောအခါ "ပြန်အုံ့ ပြန်အုံ့"ဟု ကြိုနေစဉ် သိမ်အပ၌ ကထိန်နုတ်ခြင်းကို လွန်စေ၏၊ ထိုရဟန်း အား သီမာတိက္ကန္တိက ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၄)

ရဟန်းသည် ကထိန်ခင်းအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ချမ်းသာစွာ နေလိုသည်ဖြစ်၍ (မချုပ်ရသေးသော) သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် "ဤမည်သော ကျောင်းသို့ သွားအုံ့၊ ထိုကျောင်း၌ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းဖြစ်လျှင် နေအုံ့၊ အကယ်၍ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းမဖြစ်လျှင် ဤမည်သော ကျောင်းသို့ သွားအုံ့၊ ထိုကျောင်း၌ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းဖြစ်လျှင် နေအုံ့၊ အကယ်၍ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းမဖြစ်လျှင် ဤမည်သော ကျောင်းသို့ သွားအုံ့၊ ထိုကျောင်း၌ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းဖြစ်လျှင် နေအုံ့၊ ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းမဖြစ်လျှင် ပြန်လာအုံ့"ဟု ဖဲသွား၏၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသင်္ကန်းကို ချုပ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် သင်္ကန်းချုပ်ပြီးသောအခါ "ပြန်အုံ့ ပြန်အုံ့"ဟု ကြိုစဉ် ကထိန်နုတ်မီ ရောက်လာ၏၊ ထိုရဟန်းအား ရဟန်း တို့နှင့်အတူ ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။ (၅)

ချမ်းသာစွာနေခြင်း ငါးပါး ပြီး၏။

၂၀၀–ပလိဗောဓ ရှိမရှိကို ပြခြင်း

၃၂၅။ ရဟန်းတို့ ကထိန်၏ ပလိဗောဓတို့သည် နှစ်ပါးတို့တည်း၊ အပလိဗောဓတို့သည် နှစ်ပါး တို့တည်း။ ရဟန်းတို့ ကထိန်၏ ပလိဗောဓနှစ်ပါးတို့သည် အဘယ်တို့နည်း။ ကျောင်းဟူသော ပလိဗောဓ၊ သင်္ကန်းဟူသော ပလိဗောဓ ဤနှစ်ပါးတို့တည်း။

ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့လျှင် ကျောင်းဟူသော ပလိဗောဓ ဖြစ်သနည်း၊ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ထို ကျောင်း၌ နေမူလည်း နေအုံ့၊ "ပြန်လာဦးမည်"ဟု ငဲ့ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍မူလည်း ဖဲသွားအုံ့။ ရဟန်းတို့ ဤ သို့လျှင် ကျောင်းဟူသော အာဝါသပလိဗောဓ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့လျှင် သင်္ကန်းဟူသော ပလိဗောဓ ဖြစ်သနည်း၊ ရဟန်းတို့ ရဟန်းအား သင်္ကန်းမချုပ်ရသေးသည်မူလည်း ဖြစ်၏၊ ချုပ်၍ မပြီးသေးသည်မူလည်း ဖြစ်၏၊ သင်္ကန်းရလိုခြင်းသည်မူလည်း မပြတ်စဲ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် သင်္ကန်းဟူသော စီဝရပလိဗောဓ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ကထိန်၏ ပလိဗောဓတို့သည် ဤနှစ်ပါးတို့တည်း။

ရဟန်းတို့ ကထိန်၏ အပလိဗောဓနှစ်ပါးတို့သည် အဘယ်တို့နည်း။ ကျောင်းဟူသော အာဝါသ အပလိဗောဓ၊ သင်္ကန်းဟူသော စီဝရအပလိဗောဓ ဤနှစ်ပါးတို့တည်း။

ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့လျှင် ကျောင်းဟူသော အပလိဗောဓ ဖြစ်သနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာ တော်၌ ရဟန်းသည် ထိုကျောင်းမှ စွန့်သဖြင့် ထွေးအံ့သဖြင့် လွှတ်သဖြင့် မငဲ့သဖြင့် "မပြန်တော့ပြီ"ဟု ဖဲသွားအုံ့၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ကျောင်းဟူသော အာဝါသအပလိဗောဓ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့လျှင် သင်္ကန်းဟူသော အပလိဗောဓ ဖြစ်သနည်း၊ ရဟန်းတို့ ရဟန်းအား သင်္ကန်းသည် ချုပ်၍ ပြီးသည်မူလည်း ဖြစ်၏၊ ပျောက်သည်မူလည်း

ပျက်သည်မူလည်း မီးလောင်သည်မူလည်း ဖြစ်၏၊ သင်္ကန်းရလိုခြင်းသည်မူလည်း ပြတ်စဲ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် သင်္ကန်းဟူသော စီဝရ အပလိဇောဓ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ကထိန်၏ အပလိဇောဓတို့သည် ဤနှစ်ပါးတို့တည်းဟု မိန့်တော်မူ၏။

သတ္တမ ကထိနက္ခန္ဓက ပြီး၏။

၁။ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးတတ်သော

♣

၂၀၁–ကထိနက္ခန္ဓ၏ အကျဉ်းချုပ်

ပါဝေယျကတိုင်းသားဖြစ်သော သုံးကျိပ်သော ရဟန်းတို့၊ သာကေတမြို့၌ မပျော် ပိုက်ဘဲ ဝါဆိုကြခြင်း၊ ဝါကျွတ်သောအခါ မိုးရေဖြင့် ပြည့်သော သင်္ကန်းတို့ဖြင့် ဘုရားဖူး မြော်ရန် လာကြခြင်း။

ဤသည်ကား ဝတ္ထုတည်း၊ ကထိန်ခင်းသော ရဟန်းအား ထင်ရှားရှိသော ရဟန်းကို မပန်ကြားဘဲ ဒါယကာအိမ်သို့ သွားနိုင်ခြင်း၊ တိစီဝရိက်အဓိဋ္ဌာန်တင်သော သင်္ကန်းကို မယူဘဲ သွားနိုင်ခြင်း၊ ဂဏဘောဇဉ်ကို စားနိုင်ခြင်း၊ အလိုရှိတိုင်း အဓိဋ္ဌာန် ဝိကပ္ပနာ မပြုဘဲ သင်္ကန်းကို ဆောင်နိုင်ခြင်း၊ ကထိန်ခင်းသော ကျောင်း၌ သင်္ကန်းဖြစ်ပေါ်တိုင်း ကထိန်ခင်းသော ရဟန်းတို့အား ဖြစ်နိုင်ခြင်း၊ ဤငါးပါးသော အာနိသင်တို့ ရအပ်ကုန်ခြင်း၊ ဥတ်ကမ္မဝါဖြင့် ပေးခြင်း၊ ဤသို့ခင်းသည်ရှိသော် ကထိန်ခင်းသည် မည်ခြင်း၊ ဤ သို့ခင်းသည်ရှိသော် ကထိန်ခင်းသည် မမည်ခြင်း။

အလျား အနံကို တောင်ထွာကာမျှ ဖွပ်လျှော်ကာမျှ စီရင်ကာမျှ ဖြတ်ကာမျှ သီစပ် အပ်ကာမျှ လည်သီးဖောက်ကာမျှ တစ်လုပ်အုပ်ကာမျှ အလွှာတဲကာမျှ အလျား အနား ပတ်တင်ကာမျှ အနံ အနားပတ်တင်ကာမျှ သလင်းထောင်ကာမျှ တစ်ကြိမ်သာဆိုးကာမျှ နိမိတ်ပြု၍ရသောပုဆိုး ဌါးသောပုဆိုး သိမ်ဖိုးသောပုဆိုး ညဉ့်လွန်သောပုဆိုး ကပ္ပဗိန္နု မထိုးသောပုဆိုး ထိုသင်္ကန်းသုံးထည် တို့ကိုထား၍– ငါး ခန်း ငါးခန်းထက်လွန်သော သင်္ကန်းတို့ကို ထား၍ အိမ်ကြီးအိမ်ငယ်နှင့်အတူတကွ ဖြတ်သည်ကို ထား၍ ခင်းတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို ထား၍ ကထိန်ခင်းသည် မမည်၊ ကောင်းစွာ ခင်းသော်လည်း သိမ်အပ၌ တည်၍ အနုမောဒနာပြုအံ့၊ ကထိန်ခင်းသည် မမည်၊ ဤသို့ ဘုရား ဟောတော်မူ၏။

အသစ်ဖြစ်သောပုဆိုး အသစ်နှင့်တူသောပုဆိုး ဝတ်ပြီးသောပုဆိုး ပုံ့သကူပုဆိုး အိမ်ဈေးမှရသောပုဆိုး နိမိတ်မပြုဘဲရသောပုဆိုး ပရိယာယ်မပြောဘဲရသောပုဆိုး မဌါးသော ပုဆိုး မသိုးသောပုဆိုး ညဉ့်မလွန်သောပုဆိုး ကပ္ပဗိန္နုထိုးသောပုဆိုး ထိုမှတစ်ပါး တိစီဝရိက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ငါးခန်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ငါးခန်းထက်လွန်သော ခုနစ်ခန်း စသည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အိမ်ကြီးအိမ်ငယ်နှင့်အတူ ဖြတ်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခင်းတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ခင်းခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ကောင်းစွာ ခင်းသည်ရှိသော် သိမ်အတွင်း၌ တည်၍ အနုမောဒနာပြုအံ့၊ ဤသို့ခင်းသည်ရှိသော် ကထိန်ခင်းသည် မည်၏။

ကထိန်နုတ်ခြင်း၏ မာတိကာတို့ကား ရှစ်ပါးတို့တည်း၊ ဖဲသွားခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသော နုတ်ခြင်း၊ သင်္ကန်းပြီးခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသော နုတ်ခြင်း၊ စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း လျှင် အဆုံးရှိသော နုတ်ခြင်း၊ ပျောက်ခြင်း ပျက်စီးခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသော နုတ်ခြင်း၊ ကထိန်နုတ်အပ်ပြီဟု ကြားခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသော နုတ်ခြင်း၊ အာသာပြတ်စဲခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသော နုတ်ခြင်း၊ သိမ်အပိုင်းအခြားကို လွန်ခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသော နုတ်ခြင်း၊ ရှစ်ခုမြောက်သော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ နုတ်ခြင်း၊ ဤရှစ်ပါးတို့တည်း။

အကြင်ရဟန်းသည် ချုပ်ပြီးသော သင်္ကန်းကို ယူ၍ "မပြန်တော့အံ့"ဟု သွားအံ့၊ ထိုရဟန်း၏ အကြင်ကထိန်နုတ်ခြင်းသည် ရှိ၏၊ ထိုကထိန်နုတ်ခြင်းသည် သွားခြင်း အဆုံးရှိသော ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် မချုပ်ရသေးသော သင်္ကန်းကို ယူ၍ သွား၏၊ သိမ်အပ၌ ဤ သင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့၊ "မပြန်တော့အံ့"ဟု ကြံအံ့၊ ထိုရဟန်းအား သင်္ကန်းပြီးဆုံးသော အခါ သင်္ကန်းပြီးခြင်း အဆုံးရှိသော ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် မချုပ်ရသေးသော သင်္ကန်းကို ယူ၍ သိမ်အပသို့ ရောက်သော အခါ (ဤသင်္ကန်းကို) "ချုပ်လည်း မချုပ်တော့ပြီ၊ ပြန်လည်း မပြန်တော့ပြီ"ဟု နှလုံး သွင်းအံ့၊ ထိုရဟန်းအား ထိုကထိန်နုတ်ခြင်းသည် ဆုံးဖြတ်ခြင်းအဆုံးရှိသော ကထိန် နုတ်ခြင်း မည်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် မချုပ်ရသေးသော သင်္ကန်းကို ယူ၍ သွားအံ့၊ သိမ်အပ၌ သင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့၊ "မပြန်တော့အံ့"ဟု ကြံ၏၊ သင်္ကန်းချုပ်စဉ် ပျောက်ပျက်အံ့၊ ထို ရဟန်းအား ထိုကထိန်နုတ်ခြင်းသည် ပျောက်ပျက်ခြင်းအဆုံးရှိသော ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် သင်္ကန်းကို ယူ၍ "ပြန်လာအံ့"ဟု သွား၏၊ သင်္ကန်းချုပ်ပြီးသော ရဟန်းသည် ထိုကျောင်း၌ ကထိန်နုတ်သတတ်ဟု ကြား၏၊ ထိုရဟန်းအား ထို ကထိန်နုတ်ခြင်းသည် ကြားခြင်းအဆုံးရှိသော ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် သင်္ကန်းကို ယူ၍ "ပြန်လာအံ့"ဟု သွား၏၊ သိမ်အပ၌ သင်္ကန်း ကို ချုပ်၏၊ သင်္ကန်းချုပ်ပြီးသော ရဟန်းသည် သိမ်အပ၌ ကထိန်နုတ်သော သင်္ကန်း၏ အခါသမယကို လွန်စေအံ့၊ ထိုရဟန်းအား ထိုကထိန်နုတ်ခြင်းသည် သင်္ကန်း၏ သမယ အပိုင်းအခြားကို လွန်၍ ဖြစ်သော ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် သင်္ကန်းကို ယူ၍ "ပြန်လာအံ့"ဟု သွား၏၊ ထိုရဟန်းသည် သိမ်အပ၌ သင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့၊ သင်္ကန်းချုပ်ပြီးသောအခါ "ပြန်အံ့"ဟု ကြံကာ ကထိန် နုတ်မီ ရောက်လာ၏၊ ထိုရဟန်းအား ထိုကထိန်နုတ်ခြင်းသည် ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ကထိန်နုတ်ခြင်း မည်၏။

အာဒါယဝါရ အလားသည်လည်းကောင်း၊ သမာဒါယဝါရ အလားသည်လည်းကောင်း ခုနစ်ဝါရစီ ခုနစ်ဝါရစီအပြားရှိ၏၊ ဆက္ကခုနစ်ခုတို့၌ကား ပက္ကမနန္တိကဝါရမရှိ၊ ဝိပ္ပကတ အလားရှိကုန်၏။

နိဋ္ဌာနန္တိကသည်လည်းကောင်း၊ သန္နိဋ္ဌာနန္တိကသည်လည်းကောင်း၊ နာသနန္တိကသည်လည်းကောင်း ဤသုံးဝါရတို့သည် ကာရေသံဟူသော ပုဒ်အထူးဖြင့် ဖြစ်၏၊ (ထို နောက်) နိဋ္ဌာနန္တိကသည်လည်းကောင်း၊ သန္နိဋ္ဌာနန္တိကသည်လည်းကောင်း

နာသနန္တိကသည်လည်းကောင်း ဤသုံးဝါရတို့သည် သင်္ကန်းကို ယူ၍ သိမ်အပ၌ ပြုအံ့ "မပြန်တော့အံ့"ဟု (သွား၏)။

(ထို့နောက်) သုံးပါးသော ဝါရတို့သည် ထိုရဟန်း၏ "ပြန်အံ့, မပြန်ပြီ"ဟု မဆောက်တည်သော စိတ်ဖြင့်ပင်လျှင် အောက်၌ ဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းအစီအရင် ရှိကုန်၏။

ရဟန်းသည် သင်္ကန်းကို ယူ၍ "ပြန်လာအံ့"ဟု သွား၏၊ သိမ်အပ၌ ချုပ်အံ့၊ "မပြန်ပြီ"ဟု ချုပ်၏၊ သင်္ကန်းပြီးသောအခါ ကထိန်နုတ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ဆုံးဖြတ်ခြင်း အဆုံးရှိသော နုတ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းပျောက်ပျက်ခြင်းအဆုံးရှိသော နုတ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ကြားခြင်းအဆုံးရှိသော နုတ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းသမယလွန်သော နုတ်ခြင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဖြစ်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့နှင့် အတူ နုတ်ခြင်းသည်လည်း ဖြစ်၏၊ ဤသို့ (အာဒါယဝါရသည်) ပန္နရသက ဖြစ်၏။

သမာဒါယဝါရသည်လည်း တစ်ဆယ့်ငါးပါးသော ပန္နရသက ဖြစ်၏၊ တစ်ဖန် ဝိပွကတပုဒ်နှင့်အတူ ရှိသော အာဒါယသတ္တရသက သမာဒါယသတ္တရသကနှစ်ပါးသည်လည်း ထို့အတူ အလုံးစုံသော ထိုလေးဝါရတို့သည် တစ်ဆယ့်ငါးပါးသော အစီအရင် ရှိကုန်၏။

သင်္ကန်းရခြင်းကို အလိုမရှိသဖြင့်လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းရခြင်းကို အလိုရှိသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပြုဖွယ်ဖြင့်လည်းကောင်း ထိုအနာသာစသည်တို့သည် သုံးပါးတို့တည်း၊ ထို သုံးပါးကို အကျဉ်းအားဖြင့် သိရာ၏၊ သုံးပါးတို့သည် တစ်ဆယ့်နှစ်ဝါရစီ တစ်ဆယ့် နှစ်ဝါရစီ ရှိကုန်၏။

ဤခန္ဓကာ၌ အပဝိလာယနဝါရတို့ကား ကိုးပါးတို့တည်း၊ ထိုခန္ဓကာ၌ ဖာသုဝိဟာရတို့ ကား ငါးပါးအပြားရှိကုန်၏၊ ပလိဗောဓ အပလိဗောဓတို့ကား နှစ်ပါးတို့တည်း၊ (ဤသို့) ဥဒါန်းကို အကျဉ်းအားဖြင့် ပြု၏။ ဤသည်လျှင် ကထိနက္ခန္ဓက အပြီးသတ် တည်း။

ဤကထိနက္ခန္ဓကာ၌ ဒေါ်ဌသကသုံးပါးလျှင်ပေယျာလအကြောင်းရှိသော ဝတ္ထုတို့ကား တစ်ရာ့တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးတို့တည်း။

ကထိနက္ခန္ဓက ပြီး၏။

၈–စီဝရက္ခန္ဓက

၂၀၂–ဇီဝကဝတ္ထု

၃၂၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဝေသာလီပြည်သည် ပြည့်စုံကြွယ်ဝ၏၊ စည်ပင်ဝပြော၏၊ များသော လူဦးရေရှိ၏၊ လူမျိုးစုံတို့ဖြင့် ပြွမ်း၏၊ သာယာဝပြော၏၊ ပြာသာဒ် ခုနစ်ထောင်ခုနစ်ရာ ခုနစ်ဆောင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ အထွတ်တပ်သော အိမ် ခုနစ်ထောင်ခုနစ်ရာ ခုနစ်ဆောင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ အရံ

ခုနစ်ထောင်ခုနစ်ရာ ခုနစ်ခုတို့သည်လည်းကောင်း၊ ရေကန် ခုနစ်ထောင်ခုနစ်ရာ ခုနစ်ကန်တို့သည်လည်းကောင်း ရှိကုန်၏။

ထိုပြင် အမ္မပါလီပြည့်တန်ဆာမသည် အလွန် အဆင်းလှ၏၊ ကြည့်ရှုဖွယ်ကောင်း၏၊ စိတ်ကို ကြည် လင်စေနိုင်၏၊ မြတ်သော အဆင်းသဏ္ဌာန်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ကခြင်းခ္ခ်ိလည်းကောင်း သီချင်းသီဆိုခြင်းခ္ခ်ိလည်းကောင်း တီးမှုတ်ခြင်းခ္ခ်ိလည်းကောင်း လိမ္မာကျွမ်းကျင်၏၊ အလိုရှိကုန် အလိုရှိကုန်သော လူတို့သည် ကပ်ရောက်အပ်သည် ဖြစ်၍ အသပြာငါးဆယ်ဖြင့်လည်း ညဉ့်အခါ၌ သွားလာရ၏၊ ထိုပြည့်တန်ဆာမကြောင့်လည်း ဝေသာလီပြည်သည် အတိုင်းထက်အလွန် တင့်တယ်၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်နယ်သား အထက်တန်းစား ကျေးရွာလူကြီးသည် ပြုဖွယ်ကိစ္စတစ်စုံတစ်ရာဖြင့် ဝေသာလီပြည်သို့ သွားလေ၏၊ ရာဇဂြိုဟ်နယ်သား အထက်တန်းစား ကျေးရွာလူကြီးသည် ပြည့်စုံကြွယ်ဝသော စည်ပင်ဝပြောသော များသော ဦးရေရှိသော လူမျိုးစုံတို့ဖြင့် ပြွမ်းသော သာယာဝပြောသော ဝေသာလီပြည်ကို မြင်လေ၏၊ ပြာသာဒ် ခုနစ်ထောင်ခုနစ်ရာ ခုနစ်ဆောင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အထွတ်တပ်သော အိမ် ခုနစ်ထောင်ခုနစ်ရာ ခုနစ်ဆောင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အရံ ခုနစ်ထောင်ခုနစ်ရာ ခုနစ်ခုတို့ ကိုလည်းကောင်း၊ ရေကန် ခုနစ်ထောင်ခုနစ်ရာ ခုနစ်ကန်တို့ကိုလည်းကောင်း မြင်လေ၏။

အလွန်အဆင်းလှသော ကြည့်ရှုဖွယ်ကောင်းသော စိတ်ကို ကြည်လင်စေနိုင်သော မြတ်သော အဆင်း သဏ္ဌာန်နှင့် ပြည့်စုံသော ကခြင်းခ္ခ်ိလည်းကောင်း၊ သီချင်းသီဆိုခြင်းခ္ခ်ိလည်းကောင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်းခ္ခ်ိလည်းကောင်း လိမ္မာကျွမ်းကျင်သော အလိုရှိကုန် အလိုရှိကုန်သော လူတို့သည် ကပ်ရောက်အပ်သည် ဖြစ်၍ အသပြာငါးဆယ်ဖြင့်လည်း ညဉ့်အခါ၌ သွားလာရသော အမ္မပါလီပြည့်တန်ဆာမကို မြင်လေ၏၊ ထိုသူမကြောင့်လည်း အတိုင်းထက်အလွန် တင့်တယ်သော ဝေသာလီပြည်ကို မြင်လေ၏။

၃၂၇။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်နယ်သား အထက်တန်းစား ကျေးရွာလူကြီးသည် ဝေသာလီပြည်၌ ထိုပြု ဖွယ်ကိစ္စကို ပြီးဆုံးစေပြီးလျှင် တစ်ဖန် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ပြန်လာ၏၊ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "အသျှင်မင်းကြီး ဝေသာလီပြည်သည် ပြည့်စုံကြွယ်ဝ၏၊ စည်ပင် ဝပြော၏၊ များသော လူဦးရေရှိ၏၊ လူမျိုးစုံတို့ဖြင့် ပြွမ်း၏၊ သာယာဝပြော၏၊ ပြာသာဒ်ပေါင်း ခုနစ်ထောင်ခုနစ်ရာ ခုနစ်ဆောင် ရှိကုန်၏။ပ။ ထိုပြည့်တန်ဆာမကြောင့်လည်း ဝေသာလီပြည်သည် အတိုင်း ထက်အလွန် တင့်တယ်၏။ အရှင်မင်းကြီး တောင်းပန်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ပြည့်တန်ဆာမကို ထားပါကုန်အံ့"ဟု လျှောက်၏။

"အချင်း သို့ဖြစ်လျှင် သင်တို့သည် ပြည့်တန်ဆာမကို ထားလိုက (အမ္မပါလီနှင့်) အလားတူ မိန်းမပျိုကို သိကုန်လော့"ဟု ပြောဆို၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သာလဝတီမည်သော မိန်းမပျိုသည် အလွန်အဆင်းလှ၏၊ ကြည့်ရှုဖွယ်ကောင်း၏၊ စိတ်ကို ကြည်လင်စေနိုင်၏၊ မြတ်သော အဆင်းသဏ္ဌာန်နှင့်ပြည့်စုံ၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်နယ်သား အထက်တန်းစား ကျေးရွာလူကြီးသည် သာလဝတီမည်သော မိန်းမပျိုကို ပြည့်တန်ဆာမ (ပြု၍) ထား၏။

ထို့နောက် သာလဝတီပြည့်တန်ဆာမသည် မကြာမီပင်လျှင် ကခြင်းခ်ၭလည်းကောင်း၊ သီချင်းသီဆိုခြင်းခ်ၭလည်းကောင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်းခ်ၭလည်းကောင်း လိမ္မာကျွမ်းကျင်၏၊ အလိုရှိကုန်သော လူတို့သည် ကပ်ရောက်အပ်သည် ဖြစ်၍ အသပြာတစ်ရာဖြင့် ညဉ့်အခါခ်ၭ သွားလာရ၏၊ ထို့နောက် သာလဝတီပြည့်တန်ဆာမအား မကြာမီပင်လျှင် ကိုယ်ဝန်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ သာလဝတီပြည့်တန်ဆာမအား "မိန်းမသည် ကိုယ်ဝန်ရှိလတ်သော် ယောကျာ်းတို့ မနှစ် သက်ဖွယ် ဖြစ်၏၊ အကယ်၍ ငါ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က 'သာလဝတီပြည့်တန်ဆာမသည် ကိုယ်ဝန်ရှိ၏'ဟု သိအုံ့၊ အလုံးစုံသော လာဘ်လာဘသည် ငါ့အား ပျက်စီးလတ္တံ့၊ ငါသည် နာဖျားဟု သိစေရမူ ကောင်းလေရာ၏"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ သာလဝတီပြည့်တန်ဆာမသည် တံခါးစောင့်ကို "အချင်း တံခါးစောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျာ်းကိုမျှ မဝင်စေလင့်၊ အကြင်ယောကျာ်းသည် ငါ့ကို မေးအုံ့၊ 'နာဖျားနေ'ဟု ပြောကြားလေ လော့"ဟု မှာကြားထားလေ၏။

"ကောင်းပါပြီ အရှင်မ"ဟု တံခါးစောင့်သည် သာလဝတီပြည့်တန်ဆာမအား ဝန်ခံ၏။ ထို့နောက် သာလဝတီပြည့်တန်ဆာမသည် ထိုကိုယ်ဝန်ရင့်ခြင်းကို စွဲ၍ သားဖွား၏။ ထိုအခါ သာလဝတီပြည့်တန်ဆာမသည် ကျွန်မကို "ဟယ် ကျွန်မ ယူလော့၊ ဤသူငယ်ကို စင်ကောဟောင်းခ်ၭ ထည့်၍ ယူဆောင်ပြီးလျှင် တံမြက်ချေး စွန့်ရာအရပ်ခ်ၭ စွန့်ပစ်ချေလော့"ဟု စေခိုင်း၏။ "ကောင်းပါပြီ အရှင်မ"ဟု ထိုကျွန်မသည် သာလဝတီပြည့် တန်ဆာမအား ဝန်ခံ၍ ထိုသူငယ်ကို စင်ကောဟောင်းခ်ၭ ထည့်ပြီးလျှင် ယူဆောင်ကာ တံမြက်ချေးစွန့်ရာ အရပ်ခ်ၭ စွန့်ပစ်လေ၏။

၃၂၈။ ထိုအခါ အဘယမင်းသားသည် စောစောသာလျှင် မင်းအား ခစားရန် သွားသည်ရှိသော် ကျီးတို့ဖြင့် ဝန်းရံနေသော ထိုသူငယ်ကို မြင်၍ လူတို့ကို "အချင်းတို့ ကျီးတို့ဖြင့် ဝန်းရံနေသော ဤ ဝတ္ထုကား အဘယ်နည်း"ဟု မေး၏။ အရှင်မင်းသား သူငယ်ပါတည်းဟု (ဆိုကုန်၏)။ "အချင်းတို့ အသက်ရှိသေး၏လော"ဟု (မေးသည်ရှိသော်) အရှင်မင်းသား အသက်ရှိပါသေး၏ဟု (ဆိုကုန်၏)။ အချင်း တို့ သို့ဖြစ်လျှင် ထိုသူငယ်ကို ငါ၏ အိမ်တော်သို့ ဆောင်၍ အထိန်းတို့အား မွေးမြူစိမ့်သောငှါ ပေးကုန် လော့ဟု (ဆို၏)။

"အရှင်မင်းသား ကောင်းပါပြီ"ဟု ထိုလူတို့သည် အဘယမင်းသားအား ဝန်ခံ၍ ထိုသူငယ်ကို အဘယမင်းသား၏ အိမ်တော်သို့ ဆောင်ပြီးလျှင် အထိန်းတို့အား "မွေးမြူကုန်လော့"ဟု ပေးကုန်၏။ ထိုသူငယ်အား အသက်ရှိသေး၏လော ဟူသော အမေးကြောင့် "ဇီဝက" (မောင်သက်ရှည်) ဟူသော အမည် ကို မှည့်ကုန်၏၊ မင်းသားသည် မွေးမြူစေအပ်သောကြောင့် "ကောမာရဘစ္စ" ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။

ထို့နောက် အဘယမင်းသား မွေးမြူအပ်သော ဇီဝကသည် မကြာမီပင်လျှင် သိကြား လိမ္မာသော အဖြစ်သို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးမြူအပ်သော ဇီဝကသည် အဘယမင်းသားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အဘယမင်းသားကို "အရှင်မင်းသား အကျွန်ုပ်၏ အမိကား အဘယ်သူပါနည်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အဖကား အဘယ်သူပါနည်း"ဟု မေး၏၊ အချင်းဇီဝက ငါသည်လည်း သင်၏ အမိကို မသိ၊ စင်စစ်မှာမူကား ငါသည် သင်၏ အဖတည်း၊ ငါသည်ပင်လျှင် မွေးမြူအပ်၏ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဧီဝကအား "အတတ်ပညာမရှိဘဲ ဤမင်းမျိုးတို့ကို မှီ၍ အသက်မွေးခြင်းငှါ မလွယ်ကူ၊ ငါသည် (ဆေး) အတတ်ကို သင်ရမူ ကောင်းရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

၃၂၉။ ထိုအခါ တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ဒိသာပါမောက္ခ ဆေးဆရာသည် နေ၏။ ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဧီဝကသည် အဘယမင်းသားကို မပန်ကြားဘဲ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွား၏၊ အစဉ်အတိုင်း သွားသည်ရှိသော် တက္ကသိုလ်ပြည် ဆေးဆရာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ထိုဆေးဆရာကို "ဆရာ အကျွန်ုပ်သည် ဆေးအတတ်ကို သင်ခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏"ဟု ပြောဆို၏။ "အချင်းဧီဝက သို့ဖြစ် လျှင် သင်လော့"ဟု (ပြောဆို၏)။ ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဧီဝကသည် များစွာလည်း သင်၏၊ လျင်စွာလည်း တတ်၏၊ ကောင်းစွာလည်း စုံစမ်း၏၊ ထိုဧီဝကအား သင်တိုင်းသော ပညာသည်လည်း မမေ့ပျောက်။

ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဧီဝကအား ခုနစ်နှစ်လွန်သောအခါ "ငါသည် များစွာလည်း သင်၏၊ လျင်စွာလည်း တတ်၏၊ ကောင်းစွာလည်း စုံစမ်း၏၊ သင်တိုင်းသော ပညာသည်လည်း ငါ့အား မမေ့ပျောက်၊ ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး သင်သော ငါ့အား ဤဆေးအတတ်၏ အဆုံးသည် မထင်၊ အဘယ် အခါ၌ ဤဆေးအတတ်၏ အဆုံးသည် ထင်ပါအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဧီဝကသည် ဆေးဆရာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုဆေးဆရာကို "ဆရာကြီး အကျွန်ုပ်သည် များစွာ သင်ပါ၏၊ လျင်စွာလည်း တတ်ပါ၏၊ ကောင်းစွာလည်း စုံစမ်းပါ၏၊ သင်တိုင်းသော ပညာသည်လည်း အကျွန်ုပ်အား မမေ့ပျောက်ပါ၊ ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး သင်သော အကျွန်ုပ်အား ဤဆေးအတတ်၏ အဆုံးသည် မထင်ပါ၊ အဘယ်အခါ၌ ဤဆေးအတတ်၏ အဆုံးသည် ထင်ပါအံ့နည်း"ဟု ပြောဆို၏။

အချင်းဧီဝက သို့ဖြစ်လျှင် တူးရှင်းကို ယူ၍ တက္ကသိုလ်၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင် တစ်ယူဇနာသော အရပ်ကို လှည့်လည်လျက် ဆေးဖက်မဝင်သော သစ်ပင်တစ်စုံတစ်ခုကို ကြည့်ရှုလေလော့၊ ထိုဆေးဖက် မဝင်သော သစ်ပင်ကို ဆောင်ခဲ့လော့ဟု (ပြောဆို၏)။ "ဆရာ ကောင်းပါပြီ"ဟု အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဧီဝကသည် ထိုဆေးဆရာအား ဝန်ခံပြီးလျှင် တူးရှင်းကို ယူ၍ တက္ကသိုလ်ပြည်၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင် တစ်ယူဇနာသော အရပ်ကို လှည့်လည်သော် ဆေးဖက်မဝင်သော သစ်ပင်တစ်စုံတစ်ခုကို မတွေ့မြင်လေ။

ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဧီဝကသည် ဆေးဆရာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုဆေး ဆရာကြီးကို "ဆရာ တက္ကသိုလ်ပြည်၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင် တစ်ယူဇနာသော အရပ်ကို လှည့်လည်ခဲ့ပါ၏၊ လှည့်လည်သော် ဆေးဖက်မဝင်သော သစ်ပင်တစ်စုံတစ်ခုကို မတွေ့မြင်ပါ"ဟု ပြောဆို၏။ "အချင်းဧီဝက ကောင်းစွာ သင်အပ်ပြီ၊ သင့်အား ဤမျှသော အတတ်သည် အသက်မွေးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပြီ"ဟု ပြောဆို ပြီးလျှင် အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဧီဝကအား အနည်းငယ်သော ရိက္ခာကို ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဧီဝကသည် ထိုအနည်းငယ်သော ရိက္ခာကို ယူ၍ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သို့ ဖဲခွါသွားလေ၏။ ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဧီဝကအား ထိုအနည်းငယ်သော ရိက္ခာသည် လမ်းခရီးအကြား သာကေတမြို့၌ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဧီဝကအား "ဤခရီးခဲတို့သည်ကား ရေမရှိကုန်၊

အစာမရှိကုန်၊ ရိက္ခာမပါဘဲ သွားခြင်းငှါမလွယ်၊ ငါသည် ရိက္ခာရှာရမှု ကောင်းရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

၂၀၃- သူဌေးကတော် ဝတ္ထု

၃၃၀။ ထိုအခါ သာကေတမြို့၌ သူဌေးကတော်အား ခုနစ်နှစ်စွဲကပ်သော ဦးခေါင်းကိုက်နာသည် ဖြစ်၏။ များစွာသော ဒိသာပါမောက္ခ ဆေးဆရာကြီးတို့သည် လာ၍ အနာပျောက်အောင် ကုသခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ များစွာသော ရွှေငွေကို ယူ၍ သွားကုန်၏။

ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဇီဝကသည် သာကေတမြို့သို့ ဝင်လျှင် လူတို့ကို "အချင်း တို့ အဘယ်သူသည် နာဖျားပါသနည်း၊ အဘယ်သူကို ကုသရပါအံ့နည်း"ဟု မေး၏။ ဆရာ ဤသူဌေး ကတော်အား ဦးခေါင်းကိုက်နာသည် ခုနစ်နှစ်ရှိပါပြီ၊ ဆရာ သွားပါလေ၊ သူဌေးကတော်ကို ကုသပါလော့ဟု (ပြောဆို၏)။ ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဇီဝကသည် သူဌေးအိမ်သို့ သွားပြီးလျှင်တံခါးစောင့်ကို "အချင်း တံခါးစောင့် သွားချေ၊ သူဌေးကတော်အား 'အရှင်မ ဆေးဆရာ လာ၏၊ ထိုဆေးဆရာသည် သင်သူဌေးကတော်ကို ကြည့်ရှုလို၏'ဟု ပြောဆိုချေလော့"ဟု စေခိုင်းလေ၏။

"ဆရာ ကောင်းပါပြီ"ဟု ထိုတံခါးစောင့်သည် အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဇီဝကအား ဝန်ခံ၍ သူဌေးကတော်ထံသို့ သွားပြီးလျှင် သူဌေးကတော်ကို "အရှင်မ ဆေးဆရာ ရောက်လာ၏၊ ထိုဆေးဆရာသည် သင် သူဌေးကတော်ကို ကြည့်ရှုလို၏"ဟု ပြောဆို၏။ အချင်းတံခါးစောင့် ဆေးဆရာသည် အဘယ် မျှ အရွယ်ရှိသနည်းဟု (မေး၏)။ ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်ပါသည် အရှင်မဟု (ပြောဆို၏)။ အချင်းတံခါးစောင့် မသင့်၊ ငါ့အား ငယ်သော ဆေးသမားသည် အသို့ပြုနိုင်ပါအံ့နည်း၊ များစွာသော ကြီးကုန် ကြီးကုန်သော ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာတို့သည် လာ၍ အနာမရှိအောင် ကုသခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ များစွာသော ရွှေငွေကို ယူ၍ သွားကုန်၏ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ ထိုတံခါးစောင့်သည် အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဇီဝကထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဇီဝကကို "ဆရာ သူဌေးကတော်သည် အချင်းတံခါးစောင့် မသင့်၊ ငါ့အား ငယ်သော ဆေးသမားသည် အသို့ပြုနိုင်ပါအံ့နည်း၊ များစွာသော ကြီးကုန် ကြီးကုန်သော ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာတို့သည် လာ၍ အနာမရှိအောင် ကုသခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ များစွာသော ရွှေငွေကို ယူ၍ သွားကုန်၏ဟု ပြောဆိုပါသည်" ဟူ၍ ဆိုလေ၏။

အချင်းတံခါးစောင့် သွားပါချေဦး၊ သူဌေးကတော်အား "အရှင်မ အနာမပျောက်မီ ရှေးဦးစွာ တစ်စုံတစ်ခုသော အခကိုမျှ မပေးပါလင့်၊ အနာရောဂါ မရှိသောအခါမှ ပေးလိုသော ဝတ္ထုကို ပေးပါလော့"ဟု ဆေးဆရာက ပြောပါသည်ဟူ၍ ပြောဆိုပါလော့ဟု စေခိုင်း၏။ "ဆရာ ကောင်းပါပြီ"ဟု ဆို၍ ထို တံခါးစောင့်သည် အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဇီဝကအား ဝန်ခံ၍ သူဌေးကတော်ထံသို့ သွားပြီးလျှင် သူဌေးကတော်ကို "အရှင်မ အနာမပျောက်မီ ရှေးဦးစွာ တစ်စုံတစ်ခုသော အခကိုမျှ မပေးပါလင့်၊ အနာ ရောဂါ မရှိသောအခါမှ ပေးလိုသော ဝတ္ထုကို ပေးပါလော့"ဟု ဆေးဆရာက ပြောပါသည်ဟူ၍ ပြောဆို လေ၏။

အချင်းတံခါးစောင့် သို့ဖြစ်လျှင် ဆေးဆရာ လာစေသတည်းဟု (ပြောဆို၏)။ "အရှင်မ ကောင်းပါ ပြီ"ဟု ဆို၍ ထိုတံခါးစောင့်သည် သူဌေးကတော်အား ဝန်ခံ၍ အာဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဇီဝကထံသို့ သွားပြီးလျှင် အာဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဇီဝကကို "ဆရာ သင့်ကို သူဌေးကတော်က ခေါ်ပါသည်"ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ အာဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဇီဝကသည် သူဌေးကတော်ထံသို့ သွားပြီးလျှင် သူဌေး ကတော်၏ ဖောက်ပြန်ခြင်းကို မှတ်၍ သူဌေးကတော်အား "အရှင်မ တစ်လက်ဖက်သော ထောပတ်ကို အလိုရှိပါ၏"ဟု ပြောဆို၏။ ထိုအခါ သူဌေးကတော်သည် အာဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဇီဝကအား တစ်လက်ဖက်သော ထောပတ်ကို ပေးစေ၏။ ထိုအခါ အာဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဇီဝကသည် ထိုတစ်လက်ဖက်သော ထောပတ်ကို အထူးထူးသော ဆေးတို့ဖြင့် ချက်၍ သူဌေးကတော်ကို ညောင်စောင်း၌ ပက်လက်အိပ်စေပြီးလျှင် နှာနှတ်ပေး၏။ ထိုအခါ နှာနှတ်ပေးသော ထိုထောပတ်သည် ခံတွင်းမှ အန်ထွက် လေ၏။

ထိုအခါ၌ သူဌေးကတော်သည် ထွေးခံ၌ ထွေး၍ ကျွန်မကို "ဟယ်ကျွန်မ ဤထောပတ်ကို ဝါဂွမ်းဖြင့် တို့ယူလော့"ဟု စေခိုင်း၏။ ထိုအခါ အာဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဇီဝကအား "ဩော် အံ့ဖွယ်ရှိ ပေစွတကား၊ ဤအိမ်ရှင်မကား အလွန်နှမြောစေးနဲ့စွတကား၊ သူဌေးမ ဖြစ်လျက်လည်း စွန့်ပစ်အပ်သော သဘောရှိသော ဤထောပတ်ကို ဝါဂွမ်းဖြင့် တို့ယူစေဘိသေး၏၊ ငါ့အား များစွာ အဖိုးထိုက်သော ဆေးတို့ကို ဖော်ရကုန်၏၊ ဤအိမ်ရှင်မ သူဌေးကတော်သည် တစ်စုံတစ်ခု ပေးအပ်သော ဝတ္ထုကို ငါ့အား အာဘယ်မှာ ပေးအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ သူဌေးကတော်သည် အာဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဇီဝက၏ ဖောက်ပြန်သော အခြင်း အရာကို မှတ်၍ အာဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဇီဝကကို "ဆရာ သင်သည် အာဘယ့်ကြောင့် နှလုံး မသာခြင်း ဖြစ်ဘိသနည်း"ဟု ပြောဆို၏။ အကျွန်ပ်အား "ဩော် အံ့ဖွယ်ရှိစွ၊ ဤအိမ်ရှင်မကား အလွန်နှမြောစေးနဲ့စွတကား၊ သူဌေးမ ဖြစ်လျက်လည်း စွန့်ပစ်အပ်သော သဘောရှိသော ဤထောပတ်ကို ဝါဂွမ်းဖြင့် တို့ယူစေဘိသေး၏၊ ငါ့အား များစွာအဖိုးထိုက်သော ဆေးတို့ကို ဖော်ရကုန်၏၊ ဤအိမ်ရှင်မ သူဌေးကတော်သည် တစ်စုံတစ်ခုပေး အပ်သော ဝတ္ထုကို ငါ့အား အာဘယ်မှာ ပေးအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောဆို၏။

ဆရာ အကျွန်ပ်တို့ အိမ်ရာထောင်သူတို့မည်သည် ထိုကုသပေးသော ကျေးဇူး, အနာမှ လွတ်ပေးသော ကျေးဇူးကို သိပါကုန်၏၊ ဤထောပတ်သည် ကျွန်တို့အားလည်းကောင်း၊ အမှုလုပ်တို့အားလည်းကောင်း ခြေသုတ်စရာ ကောင်းပါသေး၏၊ ဆီမီးညှိထွန်းရာ၌ ထည့်စရာလည်းကောင်းပါသေးသည်၊ ဆရာ သင်သည် နှလုံးမသာခြင်း မဖြစ်ပါလင့်၊ သင့်အား ပေးသင့်သော အဖိုးအခသည် ယုတ်လိမ့်မည် မဟုတ် ပါဟု (ပြောဆို၏)။ ထိုအခါ အာဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဇီဝကသည် သူဌေးကတော်ကြီး၏ ခုနစ်နှစ်ရှိ ပြီးသော ဦးခေါင်းကိုက်နာကို တစ်ကြိမ် နှာနှတ်ကာမျှဖြင့် နုတ်ပယ်၏။

ထိုအခါ သူဌေးကတော်သည် အနာမရှိလတ်သော် အာဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဇီဝကအား အသပြာလေးထောင်တို့ကို ပေး၏၊ သားကလည်း "ငါ၏ မိခင်သည် အနာမရှိသည်ဖြစ်၍ တည်နေရပေသည်"ဟု အသပြာလေးထောင်တို့ကို ပေး၏၊ ချွေးမကလည်း "ငါ၏ ယောကျ်ားမသည် အနာမရှိသည်ဖြစ်၍ တည်နေရပေသည်"ဟု အသပြာလေးထောင်တို့ကို ပေး၏၊

သူ့ဌေးကြီးကလည်း "ငါ၏ မယားသည် အနာမရှိသည်ဖြစ်၍ တည်နေရပေသည်"ဟု အသပြာလေးထောင်နှင့် ကျွန်ယောကျ်ား ကျွန်မိန်းမ မြင်း ရထားတို့ကို ပေးလေ၏။

ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဧ၀ကသည် ထိုတစ်သောင်းခြောက်ထောင်သော အသပြာတို့ နှင့် ကျွန်ယောကျ်ား ကျွန်မိန်းမ မြင်းရထားတို့ကို ယူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွားလေ၏။ အစဉ်အတိုင်း သွားသော် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် အဘယမင်းသားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အဘယမင်းသားကို "အရှင်မင်းသား တစ်သောင်းခြောက်ထောင်သော အသပြာတို့နှင့် ကျွန်ယောကျ်ား ကျွန်မိန်းမ မြင်းရထားဟူသော ဤအလုံး စုံကို အကျွန်ုပ်အား ရှေးဦးစွာ ဆေးကုသော အမှုကြောင့် ရပါသည်၊ အရှင်မင်းသားသည် အကျွန်ုပ်အား မွေးမြူသော ကျေးဇူးကို ခံစေချင်ပါသည်"ဟု ပြောဆို၏။

အချင်း ဧ၀က တော်ပါပြီ သင့်အားသာလျှင် ဖြစ်ပါစေတော့၊ ငါ၏ အိမ်တော်တွင်း၌သာလျှင် နေအိမ် ဆောက်လေလော့ဟု (ပြောဆိုလေ၏)။ "အရှင်မင်းသား ကောင်းပါပြီ"ဟု ဆို၍ အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဧ၀ကသည် အဘယမင်းသားအား ၀နံ့ခံ၍ အဘယမင်းသား၏ အိမ်တော်အတွင်း၌ နေအိမ် ဆောက်၏။

၂၀၄။ ဗိမ္မိသာရမင်းဝတ္ထု

၃၃၁။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရမင်းကြီးအား ဘဂန္ဒုလ်နာ 'သွေးဒူလာ' ရောဂါသည် ဖြစ်လေ၏၊ ဝတ်လဲတော်တို့သည် သွေးလိမ်းကျံကုန်၏၊ မိဖုရားတို့ မြင်သောအခါ "ယခုအခါ အရှင်မင်းကြီးသည် ဥတုလာနေ၏၊ အရှင်မင်းကြီးအား ဥတုပန်းပွင့်၏၊ မင်းကြီးသည် မကြာမီ သားဖွား တော့အုံ့"ဟု ပြက်ရယ်ပြုကုန်၏။ ထိုသို့ ပြက်ရယ်ပြုသဖြင့် မင်းကြီးသည် မျက်နှာမသာဖြစ်၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရမင်းကြီးသည် အဘယမင်းသားကို "အချင်း အဘယမင်းသား ငါ့အား ထိုသို့သဘောရှိသော ဘဂန္ဒုလ်နာ 'သွေးဒူလာ' ဖြစ်နေပါ၏၊ ပုဆိုးတို့သည် သွေးလိမ်းကျံကုန်၏၊ မိဖုရားတို့သည် ငါ့ကို မြင်သောအခါ ယခုအခါ အရှင်မင်းကြီးသည် ဥတုလာနေ၏၊ အရှင်မင်းကြီးအား ဥတုပန်းပွင့်၏၊ မင်းကြီးသည် မကြာမီ သားဖွားတော့အုံ့ဟု ပြက်ရယ်ပြုကုန်၏၊ အချင်း အဘယ တိုက်တွန်းပါ၏၊ ငါ့ကို ဆေးကုနိုင်သော ဆေးသမားကို သိလော့"ဟု ပြောဆို၏။

အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့၏ ဧ၀ကအမည်ရှိသော ဤဆေးသမားသည် ငယ်လည်းငယ်၏၊ ကောင်းလည်းကောင်း၏၊ ထိုဆေးသမားသည် အရှင်မင်းကြီးကို ဆေးကုသနိုင်လတ္တံ့ဟု (ပြောဆို၏)။ အချင်း အဘယ သို့ဖြစ်လျှင် ဧ၀ကဆေးသမားကို စေလွှတ်လေလော့၊ ထိုဆေးသမားသည် ငါ့ကို ဆေးကုလတ္တံ့ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ အဘယမင်းသားသည် မွေးစားသားဧ၀ကကို "အချင်းဧ၀က သွားချေ မင်းကြီးကို ဆေးကု လေလော့ဟု စေလွှတ်၏။ "အရှင်မင်းသား ကောင်းပါပြီ"ဟု ဆို၍ အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဧ၀ကသည် အဘယမင်းသားအား ၀နံ့ခံ၍ လက်သည်းဖြင့် ဆေးကို ယူကာ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္မိသာရမင်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "အရှင်မင်းကြီး

အရှင်မင်းကြီး၏ အနာကို ကြည့်ပါအုံ့"ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဆရာဇီဝကသည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ ဘဂန္ဒုလ်နာ 'သွေးဒူလာ' ကို တစ်ကြိမ်သာ ဆေးလိမ်းခြင်းဖြင့် နုတ်ပယ်၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် အနာမရှိသည်ဖြစ်၍ ငါးရာသော မိန်းမတို့ကို အလုံးစုံသော အဆင်တန်ဆာဆင်စေပြီးလျှင် တစ်ဖန် ချွတ်စေလျက် အစုအပုံပြုစေ၍ အဘယ မင်းသား မွေးမြူသော ဆရာဇီဝကကို "အချင်းဇီဝက ငါးရာသော မိန်းမတို့၏ ဤအလုံးစုံသော အဆင် တန်ဆာသည် သင့်အား ဖြစ်စေလော့"ဟု ဆို၏။

"အရှင်မင်းကြီး အလိုမရှိပါ မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်၏ ကျေးဇူးကို အောက်မေ့တော်မူစေချင်ပါ၏"ဟု (လျှောက်၏)။ အချင်းဇီဝက သို့ဖြစ်လျှင် ငါ့ကိုလည်းကောင်း၊ မောင်းမအပေါင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်ကိုလည်းကောင်း လုပ်ကျွေးပြုစုလော့ဟု (ပြောဆို၏)။ "အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပါပြီ"ဟု ဆို၍ အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဇီဝကသည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဝန်ခံ၏။

၂၀၅–ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးဝတ္ထု

၃၃၂။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နေ သူဌေးအား ခုနစ်နှစ်ရှိပြီးသော ဦးခေါင်းကိုက်နာဖြစ်၏၊ များစွာသော ကြီးကုန် ကြီးကုန်သော ဒိသာပါမောက္ခ ဆေးဆရာတို့သည် လာ၍ အနာပျောက်အောင် ကုသခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ များစွာသော ရွှေငွေကို ယူ၍ သွားကုန်၏၊ စင်စစ်သော်ကား ဆေးသမားတို့ လက်လွှတ် လေ၏၊ အချို့သော ဆေးသမားတို့က "သူဌေးသည် ငါးရက်မြောက်သော နေ့၌ သေလတ္တံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏၊ အချို့သော ဆေးသမားတို့က "သူဌေးသည် ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ သေလတ္တံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နေ အထက်တန်းစား ကျေးရွာလူကြီးအား "ဤသူဌေးသည် မင်းကြီးအားလည်းကောင်း၊ ကျေးရွာလူအပေါင်းအားလည်းကောင်း များသော ကျေးဇူးရှိ၏၊ စင်စစ်သော်ကား ဆေး သမားတို့ လက်လွှတ်လေ၏၊ အချို့သော ဆေးသမားတို့က "သူဌေးသည် ငါးရက်မြောက်သော နေ့၌ သေလတ္တံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏၊ အချို့သော ဆေးသမားတို့က "သူဌေးသည် ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ သေလတ္တံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏၊ မင်ကြီး၏ ဇီဝက အမည်ရှိသော ဤဆေးဆရာသည်ကား ငယ်လည်းငယ်၏၊ ကောင်းလည်းကောင်း၏၊ ငါတို့သည် မင်းကြီးအား သူဌေးကို ဆေးကုသရန် ဇီဝကဆေးဆရာကို တောင်းရမူ ကောင်းရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နေ အထက်တန်းစား ကျေးရွာလူကြီးသည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို "အရှင်မင်းကြီး ဤသူဌေးသည် အရှင်မင်းကြီးအားလည်းကောင်း၊ ကျေးရွာလူအပေါင်းအားလည်းကောင်း များသော ကျေးဇူးရှိပါ၏၊ စင်စစ်သော်ကား ဆေးသမားတို့ လက်လွှတ်ပါ၏၊ အချို့သော ဆေးသမားတို့က "သူဌေးသည် ငါးရက်မြောက်သော နေ့၌ သေလတ္တံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏၊ အချို့သော ဆေးသမားတို့က "သူဌေးသည် ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ သေလတ္တံ့"ဟု

ပြောဆိုကုန်၏၊ အရှင်မင်းကြီး တောင်းပန်ပါ၏၊ မင်းကြီးသည် သူဌေးကို ဆေးကုသရန် ဧီဝကဆေးဆရာကို စေလွှတ်တော်မူပါလော့”ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဆရာဧီဝကကို “အချင်း ဧီဝက သွားချေ၊ သူဌေးကို ဆေးကုသလေလော့”ဟု စေခိုင်း၏၊ “အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပါပြီ”ဟု ဆိုရ၍ အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဆရာဧီဝကသည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဝန်ခံ၍ သူဌေးထံသို့ သွားပြီးလျှင် သူဌေး၏ ဖောက်ပြန်သော အခြင်းအရာကို မှတ်၍ သူဌေးကို “သူဌေးကြီး သင်သည် အကယ်၍ အနာမရှိသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်အား အဘယ်မျှလောက်သော ဥစ္စာကို ပေးမည်နည်း”ဟု ပြောဆို၏။ ဆရာ အလုံးစုံသော ငါ၏ ဥစ္စာသည် သင်၏ ဥစ္စာဖြစ်စေအံ့၊ ငါသည်လည်း သင်၏ ကျွန်ဖြစ်အံ့ဟု (ပြောဆို၏)။

သူဌေးကြီး သင်သည် နံပါးတစ်ဖက်ဖြင့် ခုနစ်လတို့ပတ်လုံး အိပ်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါမည်လောဟု (မေး၏)။ ဆရာ အကျွန်ုပ်သည် နံပါးတစ်ဖက်ဖြင့် ခုနစ်လတို့ပတ်လုံး အိပ်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါသည်ဟု (ပြောဆို၏)။ သူဌေးကြီး သင်သည် နှစ်ခုမြောက်သော နံပါးဖြင့် ခုနစ်လတို့ပတ်လုံး အိပ်ခြင်းငှါ တတ်နိုင် ပါမည်လောဟု (မေး၏)။ ဆရာ အကျွန်ုပ်သည် နှစ်ခုမြောက်သော နံပါးဖြင့် ခုနစ်လတို့ပတ်လုံး အိပ်ခြင်း ငှါ တတ်နိုင်ပါသည်ဟု (ပြောဆို၏)။ သူဌေးကြီး သင်သည် ခုနစ်လတို့ပတ်လုံး ပက်လက်အိပ်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါမည်လောဟု (မေး၏)။ ဆရာ အကျွန်ုပ်သည် ခုနစ်လတို့ပတ်လုံး ပက်လက်အိပ်ခြင်းငှါ တတ်နိုင် ပါသည်ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဆရာဧီဝကသည် သူဌေးကို ညောင်စောင်း၌ အိပ်စေ၍ ညောင်စောင်း၌ မြစွာဖွဲ့ချည်လျက် ဦးခေါင်းရေကို ခွါပြီးလျှင် ဦးဆက်ကို ဖွင့်၍ ပိုးနှစ်ကောင်တို့ကို ထုတ်လျက် လူအပေါင်းအား “အမောင်တို့ ဤပိုးနှစ်ကောင်တို့ကို ကြည့်ကုန်လော့၊ တစ်ကောင်ကား ငယ်၏၊ တစ်ကောင်ကား ကြီး၏၊ ‘သူဌေးသည် ငါးရက်မြောက်သော နေ့၌ သေလတ္တံ့’ဟု ပြောဆိုသော ဆရာတို့သည်ကား ကြီးသော ဤပိုးကောင်ကို မြင်၏၊ ငါးရက်မြောက်သော နေ့၌ သူဌေး၏ ဦးနှောက်သည်ကုန်လတ္တံ့၊ ဦးနှောက်ကုန်ခြင်းကြောင့် သူဌေးသေလတ္တံ့၊ ထိုဆရာတို့သည် ကောင်းစွာ မြင်အပ်ပေ၏။

‘သူဌေးသည် ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ သေလတ္တံ့’ဟု ပြောဆိုသော ဆရာတို့သည် ငယ်သော ဤပိုးကောင်ကို မြင်၏၊ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ သူဌေးကြီး၏ ဦးနှောက်သည်ကုန်လတ္တံ့၊ ဦးနှောက်ကုန်ခြင်းကြောင့် သူဌေးသေလတ္တံ့၊ ထိုဆရာတို့သည် ကောင်းစွာ မြင်အပ်ပေ၏”ဟု ပြောလေ၏။ ဦးဆက် ကို ကောင်းစွာ တည်စေ၍ ဦးခေါင်းရေကို ချုပ်ပြီးလျှင် လိမ်းဆေးကို လိမ်းပေးလေ၏။

ထိုအခါ သူဌေးသည် ခုနစ်ရက်လွန်သောအခါ အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဆရာဧီဝကကို “ဆရာ အကျွန်ုပ်သည် နံပါးတစ်ဖက်ဖြင့် ခုနစ်လတို့ပတ်လုံး အိပ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ”ဟု ပြောဆို၏။ သူဌေး သင်သည် အကျွန်ုပ်အား “ဆရာ အကျွန်ုပ်သည် နံပါးတစ်ဖက်ဖြင့် ခုနစ်လတို့ပတ်လုံး အိပ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါ၏”ဟု ဝန်ခံခဲ့သည် မဟုတ်လောဟု (မေး၏)။ ဆရာ အကျွန်ုပ် ဝန်ခံမိသည်ကား မှန်ပါ၏၊ ထိုသို့ပင် မှန်သော်လည်း အကျွန်ုပ်သည် သေရတော့အံ့၊

အကျွန်ုပ်သည် နံပါးတစ်ဖက်ဖြင့် ခုနစ်လတို့ ပတ်လုံး အိပ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်တော့ပါဟု (ပြောဆို၏)။

သူဌေး သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် နှစ်ခုမြောက်သော နံပါးဖြင့် ခုနစ်လတို့ပတ်လုံး အိပ်လော့ဟု (ပြောဆို၏)။ ထို့နောက် သူဌေးသည် ခုနစ်ရက်လွန်သောအခါ အဘယမင်းသား မွေးမြူထားသော ဆရာဇီဝကကို "ဆရာ အကျွန်ုပ်သည် နှစ်ခုမြောက်သော နံပါးဖြင့် ခုနစ်လတို့ပတ်လုံး အိပ်ခြင်းငှါ မတတ် နိုင်တော့ပါ"ဟု ပြောဆို၏။ သူဌေး သင်သည် အကျွန်ုပ်အား "ဆရာ အကျွန်ုပ်သည် နှစ်ခုမြောက်သော နံပါးဖြင့် ခုနစ်လတို့ပတ်လုံး အိပ်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါ၏"ဟု ဝန်ခံခဲ့သည် မဟုတ်ပါလောဟု (မေး၏)။ ဆရာ အကျွန်ုပ် ဝန်ခံမိသည်ကား မှန်ပါ၏၊ ထိုသို့ပင်မှန်သော်လည်း အကျွန်ုပ်သည် သေရတော့အံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် နှစ်ခုမြောက်သောနံပါးဖြင့် ခုနစ်လတို့ပတ်လုံး အိပ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါဟု (ပြောဆို၏)။ သူဌေး သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် ခုနစ်လတို့ပတ်လုံး ပက်လက်အိပ်လော့ဟု (ပြောဆို၏)။

ထို့နောက် သူဌေးသည် ခုနှစ်ရက် လွန်သောအခါ အဘယမင်းသား မွေးမြူထားသော ဆရာဇီဝကကို "ဆရာ အကျွန်ုပ်သည် ခုနစ်လတို့ပတ်လုံး ပက်လက်အိပ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်တော့ပါ"ဟု ပြောဆို၏။ သူဌေး သင်သည် အကျွန်ုပ်အား "ဆရာ အကျွန်ုပ်သည်ကား ခုနစ်လတို့ပတ်လုံး ပက်လက်အိပ်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါ၏"ဟု ဝန်ခံခဲ့သည်မဟုတ်ပါလောဟု (မေး၏)။ ဆရာ အကျွန်ုပ် ဝန်ခံမိသည်ကား မှန်ပါ၏၊ ထိုသို့ပင် မှန်သော်လည်း အကျွန်ုပ်သည် သေရတော့အံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ခုနစ်လတို့ပတ်လုံး ပက်လက်အိပ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်တော့ပါဟု (ပြောဆို၏)။

သူဌေးကြီး အကျွန်ုပ်သည် အကယ်၍ ဤစကားကို မပြောဆိုငြားအံ့၊ သင်သည် ဤမျှလောက် ကြာအောင်ပင် မအိပ်ပေရာ၊ စင်စစ်မှာမူ ရှေးမဆွကပင် "သုံးသတ္တာဟတို့ဖြင့် သူဌေးကြီး အနာကင်း လတ္တံ့"ဟု အကျွန်ုပ် သိ၏။ သူဌေးကြီး ထလော့၊ အနာမရှိတော့ပြီ၊ အကျွန်ုပ်အား ပေးသင့်သော ဆုလာဘ်သည် အဘယ်မျှဖြစ်သည်ကို သိလော့ဟု ပြောဆို၏။

ဆရာ အလုံးစုံသော ဥစ္စာသည် သင်၏ ဥစ္စာ ဖြစ်စေအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း သင်၏ ကျွန်ဖြစ်ပါ အံ့ဟု ပြောဆို၏။ သူဌေး မသင့် သင်သည် အကျွန်ုပ်အား အလုံးစုံသော ဥစ္စာကို မပေးလင့်၊ အကျွန်ုပ်၏ ကျွန်လည်း မဖြစ်ပါလင့်၊ မင်းကြီးအား အသပြာတစ်သိန်း ပေးလော့၊ အကျွန်ုပ်အားလည်း အသပြာ တစ်သိန်း ပေးလော့ဟု ပြောဆို၏။ ထိုအခါ သူဌေးကြီးသည် အနာမရှိသည်ဖြစ်၍ မင်းကြီးအား အသပြာ တစ်သိန်း ကောမာရဘစ္စမည်သော ဆရာဇီဝကအား အသပြာတစ်သိန်းကို ပေး၏။

၂၀၆–သူဌေးသား၀တ္ထု

၃၃၃။ တစ်ရံရောအခါ ကျွမ်းထိုးကစားသည့် ဗာရာဏသီပြည်နေ သူဌေးသားအား အူထုံးသော အနာဖြစ်၏၊ ယင်းအနာဖြင့်သောက်အပ်သော ယာဂုသည် ကောင်းစွာ ကြေကျက်ခြင်းသို့ မရောက်၊ စားအပ်သော ထမင်းသည်လည်းကောင်းစွာ ကြေကျက်ခြင်းသို့ မရောက်၊ ကျင်ကြီးသည်လည်းကောင်း ကျင်ငယ်သည်လည်းကောင်း မဖြောင့်၊ ထိုသူဌေးသားသည် ထိုအနာဖြင့် ပိန်ကြို၏၊ အသွေးအသား ခေါင်း ပါး၏၊ ရုပ်အဆင်းပျက်၏၊

(ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့) ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိ၏၊ (ကွန်ရက်ကို ဖြန့်ခင်းသကဲ့ သို့) အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိ၏။

ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်နေ သူဌေးအား "ငါ့သားအား ထိုသို့သဘောရှိသော အနာသည် ဖြစ်၏၊သောက်အပ်သော ယာဂုသည် ကောင်းစွာ ကြေကျက်ခြင်းသို့ မရောက်၊ စားအပ်သော ထမင်းသည်လည်းကောင်းစွာ ကြေကျက်ခြင်းသို့ မရောက်၊ ကျင်ကြီးသည်လည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်သည်လည်းကောင်း မဖြောင့်၊ ထိုငါ့သားသည် ထိုအနာဖြင့် ပိန်ကြုံ၏၊ အသွေးအသား ခေါင်းပါး၏၊ ရုပ်အဆင်းပျက်၏၊ (ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့) ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိ၏၊ (ကွန်ရက်ကိုဖြန့်ခင်းသကဲ့သို့) အကြောပြိုင်းပြိုင်း ထသော ကိုယ်ရှိ၏၊ ငါသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွားပြီးလျှင် မင်းကြီးအား ဧီဝက ဆေးဆရာကို ငါ့သား အား ဆေးကုသစေရန် လျှောက်ထား တောင်းပန်ရမူ ကောင်းရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် ဗာရာဏသီပြည်နေ သူဌေးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွား၍ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယ မည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို "အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်၏ သားအား ထိုသို့ သဘောရှိသော အနာသည် ဖြစ်၏၊သောက်အပ်သော ယာဂုသည် ကောင်းစွာ ကြေ ကျက်ခြင်းသို့ မရောက်ပါ၊ စားအပ်သော ထမင်းသည်လည်းကောင်းစွာ ကြေကျက်ခြင်းသို့ မရောက်ပါ၊ ကျင်ကြီးသည်လည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်သည်လည်းကောင်း မဖြောင့်ပါ၊ ထိုသားသည် ထိုအနာဖြင့် ပိန်ကြုံခဲ့ ပါ၏၊ အသွေးအသား ခေါင်းပါးခဲ့ပါ၏၊ ရုပ်အဆင်းပျက်ခဲ့ပါ၏၊ (ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့) ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိပါ၏၊ (ကွန်ရက်ကို ဖြန့်ခင်းသကဲ့သို့) အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိခဲ့ပါ၏၊ တောင်းပန်ပါ၏၊ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်၏ သားကို ဆေးကုသရန် ဆရာဧီဝကကို စေလွှတ်တော်ပါလော့"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ကောမာရဘစ္စမည်သော ဆရာ ဧီဝကကို "အချင်း ဧီဝက သွားချေ၊ ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွားပြီးလျှင် ဗာရာဏသီပြည်နေ သူဌေးသားကို ဆေးကုသလေလော့"ဟု စေခိုင်း၏၊ "အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပါပြီ"ဟု ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧီဝကသည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဝန်ခံပြီးလျှင် ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွား၍ ဗာရာဏသီပြည်နေ သူဌေးသားထံသို့ သွားပြီးလျှင် ဗာရာဏသီပြည်နေ သူဌေးသား၏ အနာအခြင်းအရာ ကိုမှတ်၍ လူများအပေါင်းကို ဖယ်ရှားစေလျက် တင်းတိမ်ကန့်လန့်ကာကို ကာရံစေပြီးလျှင် တိုင်ခ္ဍ ဖွဲ့ချည်၍ မယားကို ရှေ့ကထားလျက် ဝမ်းရေကို ခွါပြီးလျှင် အူအထုံးကို ထုတ်၍ မယားအား–

"သင့် လင်၏ အနာကို ကြည့်လော့၊ ဤအနာဖြင့်သောက်အပ်သော ယာဂုသည် ကောင်းစွာ ကြေ ကျက်ခြင်းသို့ မရောက်၊ စားအပ်သော ထမင်းသည် ကောင်းစွာ ကြေကျက်ခြင်းသို့ မရောက်၊ ကျင်ကြီးသည်လည်းကောင်း၊ကျင်ငယ်သည်လည်းကောင်း မဖြောင့်၊ ဤအနာဖြင့် ဤသူဌေးသားသည် ပိန်ကြုံ၏၊ အသွေးအသား ခေါင်းပါး၏၊ ရုပ်အဆင်းပျက်၏၊ (ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့) ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိ၏၊ (ကွန်ရက်ကို ဖြန့်ခင်းသကဲ့သို့) အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိ၏"ဟု ပြလေ၏။ အူအထုံးကို ဖြေ၍ အူတို့ကို တစ်ဖန် သွင်းပြီးလျှင် ဝမ်းရေကို ချုပ်၍ လိမ်းဆေးကို လိမ်းပေးလေ၏။

ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်နေ သူဌေးသားသည် မကြာမီပင် အနာပျောက်ကင်းလေ၏။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်နေ သူဌေးသည် "ငါ့သားအား အနာမရှိသည်ဖြစ်၍ တည်၏"ဟု

ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧီဝကအား တစ်သောင်းခြောက်ထောင်သော အသပြာတို့ကို ပေးလေ၏။ ထိုအခါ ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧီဝကသည် ထိုတစ်သောင်းခြောက်ထောင်သော အသပြာတို့ကို ယူ၍ တစ်ဖန် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ပြန် လာ၏။

၂၀၇– ပဒ္မောတမင်း ဝတ္ထု

၃၃၄။ တစ်ရံရောအခါ ပဒ္မောတမင်းအား ဖျော့တော့သော အနာသည် ဖြစ်၏၊ များစွာသော ကြီးကုန် ကြီးကုန်သော ဒိသာပါမောက္ခ ဆေးဆရာတို့သည် လာ၍ အနာပျောက်အောင် ကုသခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ များစွာသော ရွှေ ငွေတို့ကို ယူ၍ သွားကုန်၏၊ ထိုအခါ ပဒ္မောတမင်းသည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ အထံသို့ "အကျွန်ုပ်အား ထိုသို့သဘောရှိသော အနာသည် ဖြစ်နေပါ၏၊ တောင်းပန် ပါ၏၊ အရှင်မင်းကြီးသည် ဧီဝကဆေးဆရာကို စေလွှတ်တော်မူပါလော့၊ ထိုဧီဝကဆေးဆရာသည် အကျွန်ုပ် ကို ဆေးကုလတ္တံ့"ဟု တမန်ကို စေလွှတ်လေ၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧီဝကကို "အချင်းဧီဝက သွားချေလော့၊ ဥဇ္ဇေနီပြည်သို့ သွားပြီးလျှင် ပဒ္မောတမင်းကို ဆေးကုချေလော့"ဟု စေလွှတ်၏၊ "ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီး"ဟု ဆို၍ ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧီဝကသည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဝန်ခံ၍ ဥဇ္ဇေနီပြည်သို့ သွားပြီးလျှင် ပဒ္မောတမင်းထံသို့ ချဉ်း ကပ်လျက် ပဒ္မောတမင်း၏ အနာအခြင်းအရာကို မှတ်၍ ပဒ္မောတမင်းကို "အရှင်မင်းကြီး ထောပတ်ပေး ပါလော့၊ ထောပတ်ကို ချက်ပါအုံ့၊ အရှင်မင်းကြီးသည် ထိုထောပတ်ကိုသောက်ရပါမည်"ဟု ပြောဆို၏။ အချင်းဧီဝက မသင့်၊ သင်သည် ထောပတ်ကင်းသော ဆေးဖြင့် အနာပျောက်ကင်းအောင် ကုသပါလော့၊ ငါသည် ထောပတ်ကို စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာ၏ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧီဝကအား "ဤမင်း၏ ထိုသို့သဘောရှိသော အနာသည် ထောပတ်နှင့် ကင်း၍ အနာပျောက်ကင်းအောင် ကုသခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ ငါသည် ဖန်သောအဆင်း ဖန်သောအနံ့ ဖန်သော အရသာရှိသော ထောပတ်ကို ချက်ရမူ ကောင်းလေရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထို့ နောက် ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧီဝကသည် အထူးထူးသော ဆေးတို့ဖြင့် ထောပတ်ကို ဖန်သော အဆင်း ဖန်သောအနံ့ ဖန်သောအရသာရှိအောင် ချက်၏။

ထို့နောက် ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧီဝကအား "ဤမင်းအားသောက်အပ်သော ထောပတ်သည် ကြေလတ်သော် ကြို့ထိုးလတ္တံ့၊ ဤမင်းသည်ကား ကြမ်းတမ်း၏၊ ငါ့ကို သတ်စေရာ၏၊ ငါသည် ဆေး မပေးမီ ရှေးဦးကပင် ပန်ကြားရမူ ကောင်းရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧီဝကသည် မင်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ပဒ္မောတမင်းကြီးကို "အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့ ဆေးသမားမည်သည် ထိုအလိုရှိသော ခဏ္ဍ ဆေးမြစ်တို့ကို နုတ်ရပါကုန်၏၊ ဆေးတို့ကို ဆောင်ရပါကုန်၏၊ တောင်းပန်ပါ၏၊ အရှင်မင်းကြီးသည် ဆင်တင်းကုပ် မြင်းတင်းကုပ်တို့ ၌လည်းကောင်း၊ တံခါးတို့၌လည်းကောင်း ဧီဝကဆေးသမား အလိုရှိသော ယာဉ်ဖြင့် သွားစေလော့၊ အလိုရှိသော တံခါးဖြင့် သွားစေလော့၊

အလိုရှိသော အချိန်အခါ၌ သွားစေလော့၊ အလိုရှိသော အချိန်အခါ၌ ဝင်စေလော့"ဟု အမိန့်ထုတ်တော်မူပါဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ပဒေသာတမင်းသားသည် ဆင်တင်းကုပ် မြင်းတင်းကုပ်တို့၌လည်းကောင်း၊ တံခါးတို့၌လည်းကောင်း "ဧီဝကဆေးသမား အလိုရှိသော ယာဉ်ဖြင့် သွားစေသတည်း၊ အလိုရှိသော တံခါးဖြင့် သွားစေသ တည်း၊ အလိုရှိသော အချိန်အခါ၌ သွားစေသတည်း၊ အလိုရှိသော အချိန်အခါ၌ ဝင်စေသတည်း"ဟု အမိန့်ထုတ်ပြန်လေ၏။

ထိုအခါ ပဒေသာတမင်းအား ဘဒ္ဒဝတိကာမည်သော ဆင်မယာဉ်သာသည် နေ့ချင်း ယူဇနာဝါးဆယ် ရောက်နိုင်၏။ ထိုအခါ၌ ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧီဝကသည် ပဒေသာတမင်းကြီးအား "အရှင်မင်းကြီးသည် ဖန်သောဆေးကိုသောက်ပါလော့"ဟု ဆို၍ ထောပတ်ကို ဆက်သလေ၏။ ထိုအခါ ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧီဝကသည် ပဒေသာတမင်းအား ထောပတ်ကိုသောက်စေပြီးနောက် ဆင်တင်းကုပ်သို့ သွားပြီးလျှင် ဘဒ္ဒဝတိကာမည်သော ဆင်မယာဉ်သာဖြင့် ဥဇ္ဇေနီပြည်မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ၌ ပဒေသာတမင်းအားသောက်အပ်သော ထိုထောပတ်သည် ကြေလတ်သော် ကြို့ထိုးလေ၏။ ထိုအခါ ပဒေသာတမင်းသည် လူတို့ကို "အချင်းတို့ ဆိုးသွမ်းသော ဧီဝကသည် ထောပတ်ကို တိုက်ခဲ့၏၊ အချင်းတို့ ထို့ကြောင့် ဧီဝကဆေးသမား ကို ရှာဖွေကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုလေ၏။ အရှင်မင်းကြီး ဘဒ္ဒဝတိကာမည်သော ဆင်မယာဉ်သာဖြင့် ဥဇ္ဇေနီပြည်မှ ထွက်သွားပါပြီဟု လျှောက်လေ၏။

ထိုအခါ ပဒေသာတမင်းအား ကာကမည်သော ကျွန်သည် နေ့ချင်း ယူဇနာခြောက်ဆယ် ရောက်နိုင်၏၊ ဘီလူးကို စွဲ၍ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ပဒေသာတမင်းသည် ကာကမည်သော ကျွန်ကို "အချင်း ကာက သွား လော့၊ ဧီဝက ဆေးသမားကို 'ဆရာ သင့်ကို မင်းကြီးက ပြန်လာစေလိုသည်'ဟု ပြော၍ ပြန်လာစေ လော့"ဟု စေခိုင်းလေ၏။

အချင်းကာက ဤဆေးသမားတို့မည်သည် များသော မာယာရှိကုန်၏၊ ထိုဧီဝက၏ တစ်စုံတစ်ခုသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်ကို မယူလေလင့်"ဟု (မှာထားလိုက်၏)။ ထိုအခါ ကျွန်ကာကသည် ကောမာရ ဘစ္စမည်သော ဧီဝကကို ခရီးအကြား ကောသမ္မီပြည်၌ နံနက်စာ စားခြင်းကို ပြုစဉ် မီလေ၏။

ထိုအခါ ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧီဝကကို "ဆရာ မင်းကြီးက သင့်ကို ပြန်လာစေလိုပါသည်"ဟု ပြောဆိုလေ၏။ အချင်းကာက ထမင်းစားပြီးသည်တိုင်အောင် ငုံ့လင့်ပါဦး၊ အချင်းကာက စားပါဦးလော့ဟု (ပြောဆိုလေ၏)။ ဆရာ တန်ပါပြီ မင်းကြီးသည် "အချင်းကာက ဤဆေးသမားတို့မည်သည် များသော မာယာရှိကုန်၏၊ ထိုဧီဝကဆေးသမား၏ တစ်စုံတစ်ခုသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်ကို မယူလေလင့်"ဟု မှာထားလိုက်ပါသည်ဟု (ပြောဆိုလေ၏)။

ထိုအခါ ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧီဝကသည် လက်သည်း၌ ဆေးကို ထည့်၍ သျှိသျှားသီးကိုလည်း စား၏၊သောက်ရေကိုလည်းသောက်၏၊ ထို့နောက် ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧီဝကသည် ကျွန်ကာကကို "အချင်း ကာက ယူလော့၊ သျှိသျှားသီးကိုလည်း စားပါလော့၊သောက်ရေကိုလည်းသောက်ပါလော့"ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ကာကသည် "ဤဆေးသမားသည် သျှိသျှားသီးကိုလည်း စား၏၊သောက် ရေကိုလည်းသောက်၏၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အပြစ်ဖြစ်ခြင်းငှါ မထိုက်"ဟု အောက်မေ့၍ တစ်ခြမ်းမျှသော

သျှိသျှားသီးကိုလည်း စားဏ၊သောက်ရေကိုလည်းသောက်လေဏ၊ စားအပ်သော ထိုတစ်ခြမ်းမျှသော သျှိသျှားသီးသည် ထိုကာကကို ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် ဝမ်းလျှောစေဏ။

ထိုအခါ ကျွန်ကာကသည် ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧ၀ကကို "ဆရာအကျွန်ပ် အသက်ရှင်ပါဦး မည်လော"ဟု မေးဏ။ "အချင်းကာက မကြောက်လင့် သင်သည်လည်းကောင်း၊ မင်းသည်လည်းကောင်း အနာမရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုမင်းသည်ကား ကြမ်းတမ်းဏ၊ ငါ့ကို သတ်စေရာဏ၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် မပြန်တော့အံ့"ဟု ဆိုရ၍ ဘဒ္ဒ၀တိကာမည်သော ဆင်မယာဥ်သာကို ကျွန်ကာကအား အပ်ပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သို့ ဖဲခွါသွားလေဏ။

အစဉ်အတိုင်းသွား၍ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ဏ။ အချင်းဧ၀က မပြန်ခြင်းသည် ကောင်းစွာ ပြုသည် မည်ဏ၊ ထိုမင်းသည်ကား ကြမ်းတမ်းဏ၊ သင့်ကို သတ်စေရာဏ၊ဟု (ပြောဆိုဏ)။ ထို့နောက် ပဇ္ဇောတမင်းသည် အနာမရှိလတ်သော် အဘယမင်းသား မွေးမြူသော ဧ၀ကဏ၊ထံသို့ "ဧ၀ကသည် လာခဲ့ပါလော့၊ မြတ်သောဆုကို ပေးပါအံ့"ဟု တမန်စေလွှတ်လေဏ။ အမောင် တန်ပါပြီ၊ မင်းကြီးသည် အကျွန်ပ်ဏ၊ ကျေးဇူးကို အောက်မေ့တော်မူပါစေဟု ပြောဆိုလေဏ။

၁။ နတ်ဘီလူးနှင့် လူမိန်းမ သင့်မြတ်၍ မွေးဖွားသည်။

♣

၂၀၈–သိ၀ိတိုင်းဖြစ် ပုဆိုးအစုံ

၃၃၅။ ထိုအခါ ပဇ္ဇောတမင်းအား သိ၀ိတိုင်း၌ဖြစ်သော ပုဆိုးအစုံသည် ဖြစ်ပေါ်လာလေဏ၊ များစွာသော ပုဆိုးတို့ထက် များစွာသော ပုဆိုးအစုံတို့ထက် များစွာသော ပုဆိုးအစုံတစ်ရာတို့ထက် များစွာသော ပုဆိုးအစုံ တစ်ထောင်တို့ထက် များစွာသော ပုဆိုးအစုံတစ်သိန်းတို့ထက် အဖိုးထိုက်တန်ဏ၊ အထူးသဖြင့်လည်း ချီးမွမ်းအပ်ဏ၊ အမွန်အမြတ်လည်း ဖြစ်ဏ၊ အထူးသဖြင့်လည်း ကျော်စောထင်ရှားဏ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှလည်းကောင်းဏ။

ထိုအခါ ပဇ္ဇောတမင်းသည် သိ၀ိတိုင်း၌ဖြစ်သော ထိုပုဆိုးအစုံကို ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧ၀ကထံ ပို့စေဏ၊ ထိုအခါ ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧ၀ကအား "သိ၀ိတိုင်း၌ဖြစ်သော ဤပုဆိုးအစုံကို ငါ့ထံ ပဇ္ဇောတမင်းသည် ပို့ဏ၊ များစွာသော ပုဆိုးတို့ထက် များစွာသော ပုဆိုးအစုံတို့ထက် များစွာသော ပုဆိုးအစုံတစ်ရာတို့ထက် များစွာသော ပုဆိုးအစုံတစ်ထောင်တို့ထက် များစွာသော ပုဆိုးအစုံတစ်သိန်း တို့ထက် အဖိုးလည်း ထိုက်တန်ဏ၊ အထူးသဖြင့်လည်း ချီးမွမ်းအပ်ဏ၊ အမွန်အမြတ်လည်း ဖြစ်ဏ၊ အထူးသဖြင့်လည်း ကျော်စောထင်ရှားဏ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှလည်းကောင်းဏ၊ ဤပုဆိုးအစုံကို ပူဇော်အထူး ကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား ကိုလည်းကောင်း မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော

ထိုဗိမ္မိသာရမင်းကြီးကိုလည်းကောင်း ထား၍ တစ်ပါးသော တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် မဝတ်ထိုက်"ဟု အကြံဖြစ်၏။

၂၀၉–အကြိမ်သုံးဆယ် ဝမ်းနှုတ်ခြင်း

၃၃ဖ။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်သည် (သွေးလေစသော) ဒေါသပြော၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ ငါ၏ ကိုယ်သည် (သွေးလေစသော) ဒေါသပြော၏၊ ငါသည် ဝမ်းလျှောဆေးကိုသောက်ရန် အလိုရှိ၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧီဝကထံသို့ သွားပြီးလျှင် ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧီဝကကို "ဒါယကာ ဧီဝက မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်သည် (သွေးလေစသော) ဒေါသပြော၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝမ်းလျှောဆေး ကိုသောက်ရန် အလိုရှိ၏"ဟု ပြောဆို၏။ အသျှင်ဘုရား အာနန္ဒာ သို့ဖြစ်လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ကို တစ်ရက်နှစ်ရက် ဆီနှုံးတော်မူစေဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ကို တစ်ရက် နှစ်ရက် ဆီနှုံးတော်မူ စေပြီး၍ ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧီဝကထံသို့ သွားပြီးလျှင် "ဒါယကာ ဧီဝက မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ် တော်ကို ဆီနှုံးပြီပါပြီ၊ ယခု ဝမ်းလျှောခြင်း၏ အချိန်အခါကို သိလော့"ဟု ပြောဆို၏။ ထိုအခါ ကောမာရ ဘစ္စမည်သော ဧီဝကအား "ငါသည် မြတ်စွာဘုရားအား ကြမ်းတမ်းသော ဝမ်းလျှောဆေးကို ပေးရန် မလျောက်ပတ်"ဟု ကြဲလျက် သုံးလက်သော ကြာပွင့်တို့ကို အထူးထူးသော ဆေးတို့ဖြင့် ထုံ၍ မြတ်စွာ ဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် တစ်လက်သော ကြာကို မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာ ဘုရားသည် ရှေးဦးစွာ ဤကြာလက်ကို နမ်းရှူတော်မူပါ၊ ဤကြာလက်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆယ်ကြိမ် ဝမ်းလျှောစေပါလတ္တံ့"ဟု ဆက်ကပ်၏။ နှစ်ခုမြောက်သော ကြာလက်ကို မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင် ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤနှစ်ခုမြောက်သော ကြာလက်ကို နမ်းရှူတော်မူပါ၊ ဤနှစ်ခုမြောက်သော ကြာလက်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆယ်ကြိမ် ဝမ်းလျှောစေပါလတ္တံ့"ဟု ဆက်ကပ်၏။ သုံးခုမြောက်သော ကြာလက်ကို မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသုံးခုမြောက်သော ကြာလက်ကို နမ်းရှူတော်မူပါ၊ ဤသုံးခုမြောက်သော ကြာလက်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆယ်ကြိမ် ဝမ်းလျှောစေပါလတ္တံ့"ဟု ဆက်ကပ်၏။ ဤသို့အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား အကြိမ်သုံးဆယ် ဝမ်းလျှောခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟု လျှောက်၏။

ထို့နောက် ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧီဝကသည် မြတ်စွာဘုရားအား အကြိမ်သုံးဆယ် ဝမ်းလျှောစေသော ဝမ်းလျှောဆေးကို ပေးလျှ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရှိအသေပြုကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။ ထိုအခါ အပတ်ခါးမုခ်မှ ထွက်သော ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧီဝကအား "ငါသည် အကြိမ်သုံးဆယ် ဝမ်း လျှောစေနိုင်သော ဝမ်းလျှောဆေးကို ပေးလျှခဲ့ပြီ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်သည် (သွေးလေစသော) ဒေါသပြော၏၊ မြတ်စွာဘုရားကို အကြိမ်သုံးဆယ် ဝမ်းလျှောစေလိမ့်မည် မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရားအား နှစ်ဆယ့်ကိုးကြိမ်သာ ဝမ်းလျှောစေလတ္တံ့၊ စင်စစ်သော်ကား ဝမ်းတော်လျှောပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားသည်

ရေသပ္ပါယ်တော်မူလတ္တံ့၊ ရေသပ္ပါယ်တော်မူသော် မြတ်စွာဘုရားကို တစ်ကြိမ်ဝမ်းလျှောစေလတ္တံ့၊ ဤသို့ ဝမ်းလျှောသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားအား အကြိမ်သုံးဆယ်သော ဝမ်းလျှောခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧဝကမ်း၏ စိတ်အကြံကို ကိုယ်တော်၏ စိတ်ဖြင့် သိ၍ အသျှင်အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ ယခု အပတ်ခါးမုခ်မှ ထွက်သော ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧဝကအား 'ငါသည် အကြိမ်သုံးဆယ်ဝမ်းလျှောစေနိုင်သော ဝမ်းလျှောဆေးကို ပေးလှူခဲ့ပြီ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ် တော်သည်ကား (သွေးလေစသော) ဒေါသပြော၏၊ မြတ်စွာဘုရားကို အကြိမ်သုံးဆယ် ဝမ်းလျှောစေ လိမ့်မည် မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရားအား နှစ်ဆယ့်ကိုးကြိမ်သာ ဝမ်းလျှောစေလတ္တံ့၊ စင်စစ်သော်ကား ဝမ်းတော်လျှောပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ရေသပ္ပါယ်တော်မူလတ္တံ့၊ ရေသပ္ပါယ်တော်မူသော် မြတ်စွာ ဘုရားကို တစ်ကြိမ်ဝမ်းလျှောစေလတ္တံ့၊ ဤသို့ ဝမ်းလျှောသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားအား အကြိမ်သုံးဆယ်သော ဝမ်းလျှောခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ အာနန္ဒာ ထို့ကြောင့် ရေနွေးစီရင်လော့"ဟု မိန့် တော်မူ၏။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ"ဟု အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံ၍ ရေနွေးစီရင်လေ၏။ ထိုအခါ ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧဝကသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧဝကသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဝမ်းလျှောတော်မူပါ၏လော"ဟု လျှောက်၏။ ဧဝက ဝမ်းလျှော၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ယခု အပတ်ခါးမုခ်မှ ထွက်စဉ် အကျွန်ုပ်အား "ငါသည် မြတ်စွာဘုရားအား အကြိမ်သုံးဆယ် ဝမ်းလျှောစေနိုင်သော ဝမ်းလျှောဆေးကို ပေးလှူခဲ့ပြီ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်သည် ကား (သွေးလေစသော) ဒေါသပြော၏၊ မြတ်စွာဘုရားကို အကြိမ်သုံးဆယ် ဝမ်းလျှောစေလိမ့်မည် မဟုတ်၊ နှစ်ဆယ့်ကိုးကြိမ်သာ မြတ်စွာဘုရားအား ဝမ်းလျှောစေလတ္တံ့၊ စင်စစ်သော်ကား ဝမ်းတော်လျှောပြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရေသပ္ပါယ်တော်မူလတ္တံ့၊ ရေသပ္ပါယ်တော်မူသော် မြတ်စွာဘုရားကို တစ်ကြိမ်ဝမ်းလျှော စေလတ္တံ့၊ ဤသို့ ဝမ်းလျှောသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားအား အကြိမ်သုံးဆယ်သော ဝမ်းလျှောခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု အကြံဖြစ်ပါသည်။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရေသပ္ပါယ်တော်မူပါလော့၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ရေသပ္ပါယ်တော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရေကိုသပ္ပါယ်တော်မူလေ၏၊ ရေသပ္ပါယ်တော်မူပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို တစ်ကြိမ် ဝမ်းလျှောစေ၏၊ ဤသို့ ဝမ်းလျှောသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားအား အကြိမ်သုံးဆယ်သော ဝမ်းလျှောခြင်းသည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ကောမာရဘစ္စမည်သော ဧဝကသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်သည် ပြကတော့သဘော ရှိသည်တိုင်အောင် ဆေးရေနှင့်ရောသော ဆွမ်းဖြင့် သင့်ပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

၂၁၀–ဆုတောင်းခြင်း

၃၃၇။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်သည် မကြာမီပင်လျှင် ပြကတ္တေ့သဘောအတိုင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ကောမာရဘစ္စမည်သော ဇီဝကသည် သိဝိတိုင်း၌ဖြစ်သော ထိုပုဆိုးအစုံကို ယူ၍ မြတ်စွာ ဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ မြတ်စွာဘုရား ကို "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား တစ်ခုသော ဆုကို တောင်းလိုပါသည်"ဟု လျှောက်၏။ ဇီဝက မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဆုပေးခြင်းမှ လွန်မြောက်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူရာ) အသျှင်ဘုရား တောင်းမည့်ဆုသည် အပ်လည်း အပ်ပါ၏၊ အပြစ်လည်း မရှိပါဟု (လျှောက်၏)။

ဇီဝက ဆိုလေ့ဟု မိန့်တော်မူသောအခါ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ ရဟန်း သံဃာသည်လည်းကောင်း ပုံ့သကူသင်္ကန်းကိုသာ ဆောင်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်ထံ့ဤသိဝိတိုင်းဖြစ် ပုဆိုးအစုံကို ပဇ္ဇောတမင်းက ပို့သပါ၏၊ များစွာသော ပုဆိုးတို့ထက် များစွာသော ပုဆိုးအစုံတို့ထက် များစွာသော ပုဆိုးအစုံတစ်ရာတို့ထက် များစွာသော ပုဆိုးအစုံတစ်ထောင်တို့ထက် များစွာသော ပုဆိုး အစုံတစ်သိန်းတို့ထက် အဖိုးလည်းတန်ပါ၏၊ အထူးသဖြင့်လည်း ချီးမွမ်းအပ်ပါ၏၊ အမွန်အမြတ်လည်း ဖြစ်ပါ၏၊ အထူးသဖြင့်လည်း ကျော်စောထင်ရှားပါ၏၊ ထက်ဝန်းကျင်မှလည်းကောင်းပါ၏။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ သိဝိတိုင်းဖြစ် ပုဆိုးအစုံကို ခံယူတော်မူပါ၊ ရဟန်း သံဃာအားလည်း ဒါယကာတို့ လှူသော သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုတော်မူပါဟု (လျှောက်၏)။ မြတ်စွာဘုရားသည် သိဝိတိုင်းဖြစ် ပုဆိုးအစုံကို ခံယူတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောမာရဘစ္စမည်သော ဇီဝကကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင် စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရှင်လန်းစေတော်မူ၏၊ ထိုအခါ ကောမာရဘစ္စမည်သော ဇီဝကသည် မြတ်စွာဘုရားက (တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင် စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေပြီးသော် နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရှိအသေပြုကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ဒါယကာတို့ လှူသော သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြု၏၊ ပုံ့သကူသင်္ကန်းကို ဆောင်ခြင်းငှါ အလိုရှိသော ရဟန်းသည် ဆောင်လေ့၊ ဒါယကာတို့ လှူသော သင်္ကန်းကို သာယာခြင်းငှါ အလိုရှိသော ရဟန်းသည် သာယာလေ့။ ရဟန်းတို့ တစ်ပါးပါးသော သင်္ကန်းဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်းကို ငါချီးမွမ်း၏"ဟု မိန့် တော်မူ၏။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နေ လူတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဒါယကာတို့လှူသော သင်္ကန်း ကို ခွင့်ပြုတော်မူသတတ်"ဟု ကြားကုန်၏၊ ထိုလူတို့သည်လည်း "မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဒါယကာတို့ လှူသောသင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုတော်မူသောကြောင့် ယခုအခါ ငါတို့သည် အလှူဒါနတို့ကို ပေးလှူ ရကုန်တော့အုံ့၊ ကောင်းမှုတို့ကို ပြုရကုန်တော့အုံ့"ဟု ရှင်လန်းကုန်၏၊ တက်ကြွကုန်၏၊ တစ်ရက်တည်းဖြင့် ပင်လျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ များစွာသော အထောင်မကသော သင်္ကန်းတို့သည် ဖြစ်လာကုန်၏၊ ဇနပုဒ်၌ နေသော လူတို့သည်လည်း "မြတ်စွာဘုရားသည်

ရဟန်းတို့အား ဒါယကာတို့ လှူသော သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုတော်မူသတတ်"ဟု ကြားကြသည်သာတည်း။

ထိုလူတို့သည်လည်း "မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဒါယကာတို့ လှူသောသင်္ကန်းကို ခွင့်ပြု တော်မူသောကြောင့် ယခုအခါ ငါတို့သည် အလှူဒါနတို့ကို ပေးလှူရကုန်တော့အံ့၊ ကောင်းမှုတို့ကို ပြုရကုန်တော့အံ့"ဟု ရွှင်လန်းကုန်၏၊ တက်ကြွကုန်၏၊ တစ်ရက်တည်းဖြင့်ပင်လျှင် ဇနပုဒ်၌လည်း များစွာသော အထောင်မကသော သင်္ကန်းတို့သည် ဖြစ်လာကုန်၏။

ထိုအခါ သံဃာတော်အား စုလျှား အခင်း အရုံ 'အပေါ်တင်အိပ်ရာလွှမ်း' သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ စုလျှား အခင်း အရုံကို ခွင့်ပြု၏။ ပိုးချည်ဖြင့်ပြီးသော စုလျှား အခင်း အရုံသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ရဟန်းတို့ ပိုးချည်ဖြင့်ပြီးသော စုလျှား အခင်း အရုံကို ခွင့်ပြု၏။ သားမွေးဖြင့် ရက်သော ကော်ဇောသည် ဖြစ်ပေါ်လာပြန်၏၊ ရဟန်းတို့ သားမွေးဖြင့် ရက်သော ကော်ဇောကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပဌမအခန်း ပြီး၏။

၂၁၁–ကမ္မလာကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၃၃၈။ တစ်ရံရောအခါ ကာသိမင်းသည် ကောမာရဘစ္စမည်သော ဇီဝကထံသို့ အဖိုးငါးရာထိုက်တန်သော ကမ္မလာကို ပို့စေ၏။ ထို့နောက် ကောမာရဘစ္စမည်သော ဇီဝကသည် ထိုအသပြာငါးရာ ထိုက် တန်သော ကမ္မလာကို ယူ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် ကောမာရဘစ္စမည်သော ဇီဝကသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား ဤအသပြာငါးရာ ထိုက်တန်သော ကမ္မလာကို ကာသိမင်း က ပို့စေပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ ကမ္မလာကို ခံတော်မူပါလော့၊ ယင်းသို့ ခံယူတော်မူခြင်းသည် အကျွန်ုပ်အား ရှည်စွာသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး စီးပွါးချမ်းသာခြင်းအလို့ငှါ ဖြစ်ရာ၏"ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကမ္မလာကို ခံယူတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောမာရဘစ္စမည်သော ဇီဝကကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) ကောင်းစွာ ပြတော်မူ၏။ပ။ အရှိအသေပြုကာ ဖဲခွါသွား၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ အကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ကမ္မလာကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၃၉။ တစ်ရံရောအခါ သံဃာတော်အား အကောင်းအည့်ဖြစ်ကုန်သော သင်္ကန်းတို့သည် ဖြစ်ပေါ် လာကုန်၏၊ ထို့နောက် ရဟန်းတို့အား "မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်သို့သော သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုတော်မူ သနည်း၊ အဘယ်သို့သော သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုတော်မမူသနည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ ခေါ်မတိုင်း၌ဖြစ်သော သင်္ကန်း၊ ဝါချည်သင်္ကန်း၊ ပိုးချည်သင်္ကန်း၊ ကမ္ဗလာသင်္ကန်း၊ ပိုက်ဆံလျှော်ချည်သင်္ကန်း၊ ငါးပါးစုံပေါင်း၍ ရက်သော သင်္ကန်းဟု ဆိုအပ်သော ခြောက်မျိုးသော သင်္ကန်း တို့ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၄၀။ တစ်ရံရောအခါ အကြင်ရဟန်းတို့သည် ဒါယကာတို့လှူသော သင်္ကန်းကို သာယာကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "တစ်မျိုးသော သင်္ကန်းကိုသာ မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ နှစ်မျိုးသော သင်္ကန်း တို့ကို ခွင့်ပြုတော်မမူ"ဟု တွေးတောမူ 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ပုံ့သကူသင်္ကန်းတို့ကို မသာယာကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဒါယကာတို့လှူသော သင်္ကန်းကို သာယာသော ရဟန်းသည် ပုံ့သကူသင်္ကန်းကိုလည်း သာယာခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုနှစ်မျိုးလုံးဖြင့်လည်း ရောင့်ရဲခြင်းကို ငါချီးမွမ်း၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၁၂–ပုံ့သကူသင်္ကန်း ရှာမှီးခြင်း

၃၄၁။ တစ်ရံရောအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်၌ ခရီးရှည်သွားကုန်၏။ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် သုသာန်သို့ ပုံ့သကူသင်္ကန်းအလို့ငှါ ဝင်ကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် မဆိုင်းငံ့ကုန်။ အကြင်ရဟန်းတို့သည် ပုံ့သကူသင်္ကန်းအလို့ငှါ သုသာန်သို့ ဝင်ကုန်၏၊ ထို ရဟန်းတို့သည် ပုံ့သကူတို့ကို ရကုန်၏။ အကြင်ရဟန်းတို့သည် မဆိုင်းငံ့ကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့အားလည်း အဖို့အစုကို ပေးကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် သင်တို့အား အဖို့အစုကို မပေးနိုင်ကုန်၊ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့သည် မဆိုင်းငံ့ကုန် သနည်း"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မဆိုင်းငံ့သော ရဟန်းတို့အား မပေးလိုကုန်သော် အဖို့အစုကို မပေးစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်၌ ခရီးရှည်သွားကုန်၏။ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ပုံ့သကူသင်္ကန်းအလို့ငှါ သုသာန်သို့ ဝင်ကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ဆိုင်းငံ့ကုန်၏။ အကြင်ရဟန်းတို့သည် ပုံ့သကူသင်္ကန်းအလို့ငှါ သုသာန်သို့ ဝင်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည်ပုံ့သကူတို့ကို ရကုန်၏။ အကြင်ရဟန်းတို့သည် ဆိုင်းငံ့ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့ အားလည်း အဖို့အစုကို ပေးကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် သင်တို့အား အဖို့အစုကို မပေးနိုင်ကုန်၊ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့သည် မဝင်ကုန်သနည်း"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆိုင်းငံ့သော ရဟန်းတို့ အား မပေးလိုသော်လည်း အဖို့အစုကို ပေးစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်၌ ခရီးရှည်သွားကုန်၏။ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ပုံ့သကူသင်္ကန်းအလို့ငှါ ရှေးဦးစွာ သုသာန်သို့ ဝင်ကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် နောက်မှ ဝင်ကုန်၏။ အကြင်ရဟန်းတို့သည်

ပုံ့သကူသင်္ကန်းအလို့ငှါ ရှေးဦးစွာ သုသာန် သို့ ဝင်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ပုံ့သကူတို့ကို ရကုန်၏။ အကြင်ရဟန်းတို့သည် နောက်မှ ဝင်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မရကုန်။ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့အားလည်း အဖို့အစုကို ပေးကုန် လော့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် သင်တို့အား အဖို့အစုကို မပေးနိုင်ကုန်၊ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့သည် နောက်မှ ဝင်ကုန်သနည်း"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နောက်မှ ဝင်သော ရဟန်းတို့အား မပေးလိုသော် အဖို့အစုကို မပေးခြင်း ငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်၌ ခရီးရှည်သွားကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ပုံ့သကူသင်္ကန်းအလို့ငှါ သုသာန်သို့ အတူဝင်ကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ပုံ့သကူတို့ကို ရကုန်၏။ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် မရကုန်။ အကြင်ရဟန်းတို့သည် မရကုန်။ ထို ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့အားလည်း အဖို့အစုကို ပေးကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် သင်တို့အား အဖို့အစုကို မပေးနိုင်ကုန်၊ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့သည် မရကုန်သနည်း"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အတူဝင်ကုန်သော ရဟန်းတို့အား မပေးလိုသော်လည်း အဖို့အစုကို ပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်၌ ခရီးရှည်သွားကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ကတိကဝတ်ပြု၍ ပုံ့သကူသင်္ကန်းအလို့ငှါ သုသာန်သို့ ဝင်ကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်း တို့သည် ပုံ့သကူတို့ကို ရကုန်၏။ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် မရကုန်။ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့အားလည်း အဖို့အစုကို ပေးကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် သင်တို့အား အဖို့အစုကို မပေးနိုင်ကုန်၊ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့ မရကုန်သနည်း"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကတိကဝတ်ပြု၍ ဝင်သော ရဟန်းတို့အား မပေးလိုသော်လည်း အဖို့အစုကို ပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၁၃–သင်္ကန်းခံယူစေရန် သမုတ်ခြင်း

၃၄၂။ တစ်ရံရောအခါ လူတို့သည် သင်္ကန်းကို ယူ၍ အရံသို့ လာကုန်၏၊ ထိုလူတို့သည် သင်္ကန်း အလှူခံမည့် ရဟန်းကို မရကုန်သည် ဖြစ်၍ တစ်ဖန်ပြန်ယူရကုန်၏၊ သင်္ကန်းသည် အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ငါးပါးသော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို သင်္ကန်းအလှူခံအံ့သော ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ အကြင်ရဟန်းသည် ဆန္ဒာဂတိသို့ မလိုက်ရာ၊ ဒေါသာဂတိသို့ မလိုက်ရာ၊ မောဟာဂတိသို့ မလိုက်ရာ၊ ဘယာဂတိသို့မလိုက် ရာ၊ အလှူခံအပ်သည် မခံအပ်သည်ကိုလည်း

သိရာ၏၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်အပ်၏၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်အပ်၏၊ တောင်းပန်ပြီးလျှင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာ ကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအုံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို သင်္ကန်း ခံတတ်သော ရဟန်းဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို သင်္ကန်းခံတတ်သော ရဟန်းဟု သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို သင်္ကန်းခံတတ်သော ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို သင်္ကန်းခံတတ်သော ရဟန်းဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

တစ်ရံရောအခါ သင်္ကန်းကို ခံကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းကို ခံပြီးလျှင် ထိုနေရာ၌သာလျှင် စွန့်ထားခဲ့၍ ဖဲသွားကုန်၏၊ သင်္ကန်းသည် ပျောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ငါးပါးသော အင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သင်္ကန်းကို သိုမှီးသော ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းငှာ ခွင့်ပြု၏၊ ထိုရဟန်းသည် ဆန္ဒာဂတိသို့ မလိုက်ရာ၊ ဒေါသာဂတိသို့ မလိုက်ရာ၊ မောဟာ ဂတိသို့ မလိုက်ရာ၊ ဘယာဂတိသို့ မလိုက်ရာ၊ သိုမှီးအပ်သည် မသိုမှီးအပ်သည်ကိုလည်း သိရာ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်အပ်၏၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးလျှင် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်– " အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအုံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို သင်္ကန်းသိုမှီးသော ရဟန်းဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို သင်္ကန်းသိုမှီးသော ရဟန်းဟု သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို သင်္ကန်းသိုမှီးသော ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို သင်္ကန်းသိုမှီးသော ရဟန်းဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

၂၁၄–ဘဏ္ဍာအိမ်သမုတ်ခြင်းစသည်

၃၄၃။ တစ်ရံရောအခါ သင်္ကန်းကို သိုမှီးသော ရဟန်းသည် မဏ္ဍပ်၌လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်း ၌လည်းကောင်း၊ တံစက်မြိတ်၌လည်းကောင်း သင်္ကန်းကို သိုမှီးထား၏၊ ကြွက်တို့နှင့် ခြတို့သည် ခဲစားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သံဃာအလိုရှိသော ကျောင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်စောင်းမိုးသော ကျောင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပြာသာဒ်ရှည်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပြာသာဒ်ဦးပြည်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဂူကိုသော်လည်းကောင်း ဘဏ္ဍာတိုက်ဟု သမုတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်အပ်၏၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအုံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ကျောင်းကို ဘဏ္ဍာတိုက်ဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ကျောင်းကို ဘဏ္ဍာတိုက်ဟု သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ကျောင်းကို ဘဏ္ဍာတိုက်ဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ကျောင်းကို ဘဏ္ဍာတိုက်ဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

တစ်ရံရောအခါ သံဃာ၏ ဘဏ္ဍာတိုက်၌ သင်္ကန်းသည် မလုံခြုံဘဲ ဖြစ်နေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ငါးပါးသော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို ဘဏ္ဍာ တိုက်စောင့် ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ ထိုရဟန်းသည် ဆန္ဒာဂတိသို့ မလိုက်ရာ၊ ဒေါသာဂတိ သို့ မလိုက်ရာ၊ မောဟာဂတိသို့ မလိုက်ရာ၊ ဘယာဂတိသို့ မလိုက်ရာ၊ လုံခြုံသည် မလုံခြုံသည်ကိုလည်း သိရာ၏၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်အပ်၏။ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန် ပြီးလျှင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအုံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ဘဏ္ဍာတိုက်စောင့် ရဟန်းဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ဘဏ္ဍာတိုက်စောင့် ရဟန်းဟု သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို ဘဏ္ဍာ တိုက်စောင့် ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ဘဏ္ဍာတိုက်စောင့် ရဟန်းဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

တစ်ရံရောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဘဏ္ဍာတိုက်စောင့်သော ရဟန်းကို ဖယ်ရှားကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘဏ္ဍာတိုက်စောင့်သော ရဟန်းကို မဖယ် ရှားစေရ၊ ဖယ်ရှားစေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ သံဃာ၏ ဘဏ္ဍာတိုက်၌ သက်နှံများ၍ နေ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မျက်မှောက်၌ရှိသော သံဃာအား ဝေဖန်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ သံဃာသည် သက်နှံကို ဝေဖန်သည်ရှိသော် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ပြု၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ငါးပါးသောအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို သက်နှံကို ဝေဖန်တတ်သော ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ထိုရဟန်းသည် ဆန္ဒာဂတိသို့ မလိုက်ရာ၊ ဒေါသာဂတိသို့ မလိုက်ရာ၊ မောဟာဂတိသို့ မလိုက်ရာ၊ ဘယာဂတိသို့ မလိုက်ရာ၊ ဝေဖန်သင့်သည် မဝေဖန်သင့်သည်ကို သိရာ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်အပ်၏။ ရှေ့ဦးစွာ ရဟန်းကိုတောင်းပန်ရ မည်၊ တောင်းပန်ပြီးလျှင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်။

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအုံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို သက်နှံကို ဝေဖန်တတ်သော ရဟန်းဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤ မည်သော ရဟန်းကို သက်နှံကို ဝေဖန်တတ်သော ရဟန်းဟု သမုတ်၏။ ဤမည်သော ရဟန်းကို သက်နှံကို ဝေဖန်တတ်သော ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို အသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို သက်နှံကို ဝေဖန်တတ်သော ရဟန်းဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤ နှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

ထို့နောက် သက်နှံကို ဝေဖန်သော ရဟန်းတို့အား "အဘယ်သို့လျှင် သက်နှံကို ဝေဖန်ရမည် နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရှေးဦးစွာ (အထူအပါး အနံ့ အလျားစသည်ကို) ရွေးချယ်၍ အဖိုးကို ချိန်၍ အဖိုးထပ်တူထပ်မျှရှိသည်ကို ပြု၍ ရဟန်းတို့ကို ရေတွက်ပြီးလျှင် အစုဖွဲ့၍ သက်နှံအဖို့ကို ထားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် သက်နှံကို ဝေဖန်သော ရဟန်းတို့အား "အဘယ်သို့လျှင် သာမဏေတို့အား သက်နှံ အဖို့ကို ပေးရပါအုံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သာမဏေတို့အား ထက်ဝက်သော သက်နှံအဖို့ကို ပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် မိမိသင်္ကန်းအဖို့ကို ယူ၍ ခရီးသွားလို၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခရီးသွားလိုသော ရဟန်းအား မိမိအဖို့ကို ပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် သူတစ်ပါးတို့၏ အဖို့ထက်သာလွန်သော သင်္ကန်းအဖို့ကို ယူ၍ ခရီးသွားလို၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပိုလွန်သော အစားကို ပေးစေပြီးသော် သူတစ်ပါးတို့၏ အဖို့ထက်သာလွန်သော အဖို့ကို ပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် သင်္ကန်းကို ဝေဖန်သော ရဟန်းတို့အား "အဘယ်သို့လျှင် သင်္ကန်းအဖို့ကို ပေးရပါအံ့ နည်း၊ ရောက်လာတိုင်းသော အစဉ်အားဖြင့် ပေးရအံ့လော၊ သို့မဟုတ် သတင်းကြီး အစဉ်အားဖြင့် ပေးရအံ့လော"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သင်္ကန်းချို့တဲ့သော ရဟန်းတို့ကို နှစ်သက် 'ကျေနပ်' စေပြီးလျှင် စာရေးတံ မဲချခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

၂၁၅–သင်္ကန်းဆိုးခြင်း

၃၄၄။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် နွားချေးဖြင့်လည်းကောင်း မြေနီဖြင့်လည်းကောင်း သင်္ကန်းကို ဆိုးကုန်၏၊ သင်္ကန်းသည် အဆင်းမလှ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမြစ်ဆိုးရည် ပင်စည်ဆိုးရည် အခေါက်ဆိုးရည် အရွက်ဆိုးရည် အပွင့်ဆိုးရည် အသီးဆိုးရည်ဟု ဆိုအပ်ကုန်သော ဤခြောက်မျိုးသော ဆိုးရည်တို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် (မကျက်သေးသော) ဆိုးရည်အေးဖြင့် သင်္ကန်းကို ဆိုးကုန်၏၊ သင်္ကန်းသည် အနံ့မကောင်းဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆိုးရည်ကျိုရန် အဝကျဉ်းသော ဆိုးရည်ကျိုစရာအိုးကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဆိုးရည်သည် ဝေခဲ့၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခွေဝန်းကို ဖွဲ့ (ထည့်) စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် ဆိုးရည်ကျက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ မကျက်သည်ကိုလည်းကောင်း မသိကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရေခွက်ခ်ိုသော်လည်းကောင်း၊ လက်သည်းခ်ိုသော်လည်းကောင်း ဆိုးရည်ပေါက်ကို ထည့်ရန် 'တင်ကြည့်ရန်' ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် ဆိုးရည်ကို ချသောအခါ အိုးကို စောင်းကုန်၏၊ ဆိုးရည်ကျိုသော အိုးသည် ကွဲလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆိုးရည်ခပ် စရာမှတ် အရိုးတပ်သော ခွက်ငယ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် ဆိုးရည်ထည့်စရာသည် မရှိ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆိုးရည်ထည့်စရာဖျဉ်း ဆိုးရည်ထည့်စရာအိုးကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် ခွက်၌လည်းကောင်း၊ သပိတ်၌လည်းကောင်း သင်္ကန်းကို ဆုပ်နယ်ကုန်၏၊ သင်္ကန်းသည် စုတ်ပြတ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆိုးစရာစကျင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် မြေ၌ သင်္ကန်းကို ဖြန့်ကုန်၏၊ သင်္ကန်းသည် မြေမှုန့်အလိမ်းလိမ်း ကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မြက်အခင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြက်အခင်းကို ခြတို့သည် ခဲစား၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သင်္ကန်းတန်း သင်္ကန်ကြိုးကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သင်္ကန်းအလယ်ဖြင့် ဆွဲသောအခါ ဆိုးရည်သည် အနားနှစ်ဖက်မှ လျှောကျ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သင်္ကန်းနားတို့ကို ဖွဲ့စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သင်္ကန်းနားသည် ဆွေးမြေ့၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်း တို့ နားသန်ကွင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆိုးရည်သည် (အောက်အနား) တစ်ဖက်မှ လျှောကျ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဆိုးခြင်းငှါ ဆိုးရည်ပေါက် မပြတ်မစဲမီ အရပ်တစ်ပါး သို့ မသွားစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ သင်္ကန်းသည် ခက်မာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရေ၌ နှစ်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ သင်္ကန်းသည် ကြမ်းတမ်း၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လက်ဖြင့် ပုတ်ခတ်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် အဆာမဖြတ်သော ဆင်စွယ်ရောင်နှင့် တူသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ကို ခံစားသော လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်း တို့ အဆာမဖြတ်သော သင်္ကန်းတို့ကို မဆောင်အပ်ကုန်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁။ အိုးအလည်တွင် ထည့်သော နီးခွေ ဝါးခွေ။ နီးခွေ ဝါးခွေကို ထည့်၍ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ပိန္နဲခေါက် သစ်ခေါက် စသည်ကို ထည့်ရမည် ဟူလို။

♣

၂၁၆ – ဖြတ်သောသင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၃၄၅။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေ တော်မူပြီးလျှင် ဒက္ခိဏာဂိရိဇနပုဒ်သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် လေးထောင့်ကန် သင်းဖွဲ့သော အစဉ်ဖွဲ့သော အကြားအကြား၌ အကန့်ဖွဲ့သော ခရီးဆုံကဲ့သို့ဖွဲ့သော မဂဓတိုင်းသူတို့၏ လယ်ကို မြင်တော်မူ၍ အသျှင်အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ သင်သည် လေးထောင့်ကန်သင်းဖွဲ့သော အစဉ်ဖွဲ့သော အကြားအကြား၌ အကန့်ဖွဲ့သော ခရီးဆုံကဲ့သို့ဖွဲ့သော မဂဓတိုင်းသူတို့၏ လယ်ကို မြင်၏လော"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ "မြင်ပါသည် အသျှင်ဘုရား"ဟု (လျှောက်၏)။ အာနန္ဒာ သင်သည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့ သဘောရှိသော သင်္ကန်းတို့ကို စီရင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါမည်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ စွမ်းနိုင်ပါသည် အသျှင်ဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဒက္ခိဏာဂိရိဇနပုဒ်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော် မူပြီးလျှင် တစ်ဖန် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ပြန်ကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် များစွာသော ရဟန်းတို့၏ သင်္ကန်းတို့ကို စီရင်ပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို "ဘုန်းတော်ကြီးသော အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်စီမံပြီးသော သင်္ကန်းတို့ကို ကြည့် ရှုတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ အာနန္ဒာသည် ပညာရှိပေစ၊ ရဟန်းတို့ အာနန္ဒာသည် ကြီးသော ပညာရှိပေစ၊ အာနန္ဒာသည် ငါဘုရား အကျဉ်းအားဖြင့် ဟောအပ်သော ပါဠိတော်၏ အနက်ကို အကျယ်အားဖြင့် သိဘိ၏၊ အနားပတ် တလုပ်မြောင်းရှည် မည်သည်ကိုလည်း ပြုဘိ၏၊ တလုပ်မြောင်းငယ်ကိုလည်း ပြုဘိ၏၊ အိမ်ဝန်းကြီးကိုလည်း ပြုဘိ၏၊ အိမ်ခွဲကိုလည်း ပြုဘိ၏၊ အလယ်ခေါင်ကိုလည်း ပြုဘိ၏၊ ခေါင်ရံကိုလည်း ပြုဘိ၏၊ လည်ထိရာ၌ ခံသော အနားပတ်ကိုလည်း ပြုဘိ၏၊ မြင်းခေါင်းထိရာ၌ ခံသော အနားပတ်ကိုလည်း ပြုဘိ၏၊ လက်လိပ်ကိုလည်း ပြုဘိ၏၊ ဖြတ်လည်း ဖြတ်ဘိ၏၊ ဓားဖြတ်ခြင်းဖြင့် ကြမ်းတမ်း၍ ရဟန်းတို့အား လျှောက်ပတ်၏၊ ရန်သူတို့သည်လည်း အလိုမရှိအပ်။ ရဟန်းတို့ ဖြတ်သော ဒုကူ၌၊ ဖြတ်သော ကိုယ်ဝတ်၊ ဖြတ်သော သင်းပိုင် ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၁၇–တိစီဝရိုက်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၃၄ဖ။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေ တော်မူပြီးလျှင် ဝေသာလီပြည်သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နှင့် ဝေသာလီပြည် အကြား ခရီးရှည်ကြွတော်မူစဉ် ဦးခေါင်း၌လည်းကောင်း ပခုံး၌လည်းကောင်း ခါး၌လည်းကောင်း ဘုံလျှိုကဲ့သို့ အထပ်ထပ်သော သင်္ကန်းကို ပြု၍ လာကုန်သော သင်္ကန်းတို့ဖြင့် ချိပိုးအပ်သော ဘဏ္ဍာရှိကုန်သော၊ များစွာသော ရဟန်းတို့ကို မြင်တော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားအား "ဤ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်း နှီးဖြစ်သော ယောဂျားတို့သည် သင်္ကန်းများရန် အကျိုးငှါ အလွန်လျင်မြန်စွာ လှည့်လည်ဘိကုန်၏၊ ငါသည် ရဟန်းတို့အား သင်္ကန်း၌ အပိုင်းအခြားကို ဖွဲ့ရမူ အပိုင်းအခြားကို ထားရမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ်တော်မူ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း

ဒေသစာရီလှည့်လည်သည်ရှိသော် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဝေသာလီပြည် ဂေါတမကမည်သော စေတီ 'ပညောင်ပင်' ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ချမ်းအေးသော ဆောင်းဥတုအခါဖြစ်သော (တပို့တွဲ + တပေါင်း) =နှစ်လ တို့၏ အကြားဖြစ်သော ရှစ်ညဉ့်တို့၌ ဆီးနှင်းကျသော ညဉ့်အခါဝယ် လွင်တီးခေါင်၌ တစ်ထည်တည်းသော သင်္ကန်းရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုင်နေတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ချမ်းအေးခြင်း ဖြစ်တော်မမူ။

ပဌမယာမ်လွန်သော် မြတ်စွာဘုရားအား ချမ်းအေးခြင်း ဖြစ်တော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် နှစ်ထည်မြောက်သော သင်္ကန်းကို ခြုံရုံတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ချမ်းအေးခြင်း ဖြစ်တော်မမူ။

မဇ္ဈိမယာမ်လွန်သော် မြတ်စွာဘုရားအား ချမ်းအေးခြင်း ဖြစ်တော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သုံးထည်မြောက်သော သင်္ကန်းကို ခြုံရုံတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ချမ်းအေးခြင်း ဖြစ်တော်မမူ။

ပစ္ဆိမယာမ်လွန်သော် နှစ်သက်ဖွယ် မျက်နှာနှင့်တူသော ညဉ့်၏ အရုဏ်တက်လတ်သော် မြတ်စွာ ဘုရားအား ချမ်းအေးခြင်း ဖြစ်တော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လေးထည်မြောက်သော သင်္ကန်းကို ခြုံရုံ တော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ချမ်းအေးခြင်း ဖြစ်တော်မမူ။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား "ဤသာသနာတော်၌ ချမ်းတတ်သော သဘောရှိကုန်သော အချမ်းကို ကြောက်သော သဘောရှိကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့သည် သုံးထည်သော သင်္ကန်းဖြင့် ရောင့်ရဲမျှတခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်၏၊ ငါသည် ရဟန်းတို့အား သင်္ကန်း၌ အပိုင်းအခြားကို ဖွဲ့ရမူ အပိုင်းအခြားကို ထားရမူ သုံးထည်သော သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုရမူ ကောင်းရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ငါသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နှင့် ဝေသာလီပြည်အကြား ခရီးရှည်ကြွ တော်မူစဉ် ဦးခေါင်း၌လည်းကောင်း၊ ပခုံး၌လည်းကောင်း၊ ခါး၌လည်းကောင်း ဘုံလျှိုကဲ့သို့ အထပ်ထပ်သော သင်္ကန်းကို ပြု၍ လာကုန်သော၊ သင်္ကန်းတို့ဖြင့် ချီပိုးအပ်သော ဘဏ္ဍာရှိကုန်သော များစွာသော ရဟန်းတို့ကို မြင်တော်မူ၍ ငါအား "ဤ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောဂျားတို့သည် သင်္ကန်းများ ရန် အကျိုးငှါ အလွန်လျင်မြန်စွာ လှည့်လည်ကုန်၏၊ ငါသည် ရဟန်းတို့အား သင်္ကန်း၌ အပိုင်းအခြားကို ဖွဲ့ရမူ အပိုင်းအခြားကို ထားရမူ သုံးထည်သော သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုရမူ ကောင်းလေစ"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ငါသည် ဤသာသနာတော်၌ ချမ်းအေးသော ဆောင်းဥတုအခါဖြစ်သော (တပို့တွဲ + တပေါင်း) =နှစ်လတို့၏ အကြားဖြစ်သော ရှစ်ညဉ့်တို့၌ ဆီးနှင်းကျသော ညဉ့်အခါဝယ် လွင်တီးခေါင်၌ တစ်ထည်တည်းသော သင်္ကန်းရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုင်နေ၏၊ ငါအား ချမ်းအေးခြင်း မဖြစ်။

ပဌမယာမ်လွန်သော် ငါအား ချမ်းအေးခြင်း ဖြစ်ခဲ့၏၊ ငါသည် နှစ်ထည်မြောက်သော သင်္ကန်းကို ခြုံရုံ၏၊ ငါအား ချမ်းအေးခြင်း မဖြစ်။

မဇ္ဈိမယာမ်လွန်သော် ငါအား ချမ်းအေးခြင်း ဖြစ်ခဲ့ပြန်၏၊ ငါသည် သုံးထည်မြောက်သော သင်္ကန်းကို ခြုံရုံ၏၊ ငါအား ချမ်းအေးခြင်း မဖြစ်။

ပစ္ဆိမယာမ်လွန်သော် နှစ်သက်ဖွယ် မျက်နှာနှင့်တူသော ညဉ့်၏ အရုဏ်တက်လတ်သော် ငါအား ချမ်းအေးခြင်း ဖြစ်ခဲ့ပြန်၏၊ ငါသည် လေးထည်မြောက်သော သင်္ကန်းကို ခြုံရုံပြန်၏၊ ငါအား ချမ်းအေးခြင်း မဖြစ်ခဲ့။

ရဟန်းတို့ ထိုငါအား "ဤသာသနာတော်၌ ချမ်းတတ်သော သဘောရှိကုန်သော အချမ်းကို ကြောက်သော သဘောရှိကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့သည် သုံးထည်သော သင်္ကန်းဖြင့် ရောင့်ရဲမျှတခြင်းငှါ့စွမ်းနိုင်ကုန်၏၊ ငါသည် ရဟန်းတို့အား သင်္ကန်း၌ အပိုင်းအခြားကို ဖွဲ့ရမူ အပိုင်းအခြားကို ထားရမူ သုံးထည်သော သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုရမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ နှစ်ထပ်သော ဒုကူဋ္ဌသင်္ကန်း၊ တစ်ထပ်သော ကိုယ်ဝတ်သင်္ကန်း၊ တစ်ထပ်သော သင်းပိုင်၊ ဤသုံးထည်သော သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၁၈–ပိုလွန်သောသင်္ကန်း

၃၄၇။ တစ်ရံရောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားသည် သုံးထည်သော သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏"ဟု တစ်ပါးသော သုံးထည်သော သင်္ကန်းဖြင့် ရွာတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏၊ တစ်ပါးသော သုံး ထည်သော သင်္ကန်းဖြင့် အရံကျောင်းတွင်း၌ နေကုန်၏၊ တစ်ပါးသော သုံးထည်သော သင်္ကန်းဖြင့် ရေချိုး ဆိပ်သို့ သက်ဆင်းကုန်၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အဓိဋ္ဌာန် ဝိကပ္ပနာမပြုဘဲ ပိုလွန်သော သင်္ကန်းကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ အဓိဋ္ဌာန် ဝိကပ္ပနာ မပြုဘဲ သင်္ကန်းသုံးထည်ထက် ပိုလွန်သော သင်္ကန်းကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းကို တရားအားလျော်စွာ ပြုရမည်"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

တစ်ရံရောအခါ အသျှင်အာနန္ဒာအား သုံးထည်သော သင်္ကန်းထက် ပိုလွန်သော သင်္ကန်း ဖြစ်ပေါ်၏၊ အသျှင်အာနန္ဒာသည်လည်း ထိုသင်္ကန်းကို အသျှင်သာရိပုတ္တြာအား ပေးလှူခြင်းငှါ အလိုရှိ၏၊ အသျှင် သာရိပုတ္တြာသည်လည်း သာကေတမြို့၌ နေ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာအား "မြတ်စွာဘုရားသည် 'သုံးထည်သော သင်္ကန်းထက် ပိုလွန်သော သင်္ကန်းကို မဆောင်အပ်'ဟု သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏၊ ဤသင်္ကန်းသည်လည်း ငါ့အား သုံးထည်သော သင်္ကန်းထက် ပိုလွန်သော သင်္ကန်းတည်း၊ ငါသည်လည်း ဤသင်္ကန်းကို အသျှင်သာရိပုတ္တြာအား ပေးလှူခြင်းငှါ အလိုရှိ၏၊ အသျှင်သာရိပုတ္တြာသည်လည်း သာကေတ မြို့၌ နေ၏၊ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါမည်နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်၏။

အာနန္ဒာ အဘယ်မျှလောက် ကြာသည်ရှိသော် သာရိပုတ္တြာ ရောက်လာလတ္တံ့နည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ကိုးရက်မြောက်သော နေ့၌ဖြစ်စေ ဆယ်ရက်မြောက်သော

နေ့၌ဖြစ်စေ ရောက်လာ ပါလတ္တံ့ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟော တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ သုံးထည်သော သင်္ကန်းထက် ပိုလွန်သော သင်္ကန်းကို ဆယ်ရက် အတိုင်းအရှည် ကာလပတ်လုံး ဆောင်ရန် ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့အား သုံးထည်သော သင်္ကန်းထက် ပိုလွန်သော သင်္ကန်း ဖြစ်ပေါ်၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "ငါတို့သည် သုံးထည်သော သင်္ကန်းထက် ပိုလွန်သော သင်္ကန်း၌ အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ရပါမည်နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်း တို့ သုံးထည်သော သင်္ကန်းထက် ပိုလွန်သော သင်္ကန်းကို ဝိကပ္ပနာပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၄၈။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေ တော်မူပြီးလျှင် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်သည် ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဗာရာဏသီပြည် ဣသိပတနမည်သော မိဂဒါဝုန်တော၌ သီတင်သုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်း၏ သင်းပိုင်သည် ပေါက်ပြ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းအား "မြတ်စွာ ဘုရားသည် နှစ်ထပ်သော ဒုကူ၌သင်္ကန်း၊ တစ်ထပ်သော ကိုယ်ဝတ်သင်္ကန်း၊ တစ်ထပ်သော သင်းပိုင်၊ (ဤ) သုံးထည်သော သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ငါ့အားလည်း ဤသင်းပိုင်သည် ပေါက်ပြခဲ့၏၊ အကယ်၍ ငါသည် ပုဆိုးစဖြင့် ဖာငြားအုံ့၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ နှစ်ထပ်ဖြစ်လတ္တံ့၊ အလယ်၌ တစ်ထပ်ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထို့နောက် ထိုရဟန်းသည် ပုဆိုးစဖြင့် ဖာ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းစဉ် ဒေသစာရီ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ပုဆိုးစဖြင့် ဖာနေသော ထို ရဟန်းကို မြင်၍ ထိုရဟန်းထံသို့ ကြွတော်မူပြီးလျှင် ထိုရဟန်းကို "ရဟန်း သင်သည် အဘယ်ကို ပြုသနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား ပုဆိုးစဖြင့် ဖာပါသည်ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် "ရဟန်း ကောင်းစွ၊ ကောင်းစွ၊ ရဟန်း သင်သည် ပုဆိုးစဖြင့် ဖာသည်မှာ ကောင်းပေ၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ မဖွပ်သေးသော ပုဆိုး မဖွပ်သေးသော ပုဆိုးသစ်နှင့်တူသော တစ်ကြိမ်သာ ဖွပ်သေးသော ပုဆိုးနှစ်ထပ်သော ဒုကူ၌တစ်ထပ်သော ကိုယ်ဝတ် တစ်ထပ်သော သင်းပိုင်ကို ခွင့်ပြု၏၊ ကာလကြာညောင်း၍ ဟောင်းနွမ်းပြီးသော ပုဆိုးတို့ဖြင့် ပြုအပ်သော လေးထပ်သော ဒုကူ၌နှစ်ထပ်သော ကိုယ်ဝတ် နှစ်ထပ်သော သင်းပိုင်ကိုလည်းကောင်း၊ ပုံ့သကူ၌ အလိုရှိသမျှ ထပ်စိမ့်သောငှါလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏၊ အိမ်ဈေး စသည်၌ ကျသော ပုဆိုးနွမ်းကို ရှာမှီးခြင်း၌ အားထုတ်ခြင်းကို ပြုရမည်၊ ရဟန်းတို့ ဖာခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အပ်ဖြင့် ချုပ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ လုံး၍ချုပ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ တလုပ်အုပ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အရိအဆွေးကို မခွါဘဲ အပေါ်၌ ထပ်၍ ဖာခြင်းကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့် တော်မူ၏။

♣

၂၁၉–ဝိသာခါဝတ္ထု

၃၄၉။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော် မူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်သည်ရှိသော် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက် တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါကို မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက် တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါသည် မြတ်စွာဘုရားက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေတော်မူပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ နက်ဖြန်အဖို့ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် လက်ခံ တော်မူ၏။ ထိုအခါ မိဂါရမာတာ မည်သော ဝိသာခါသည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိ၍ နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။

ထိုအခါ၌ ထိုညဉ့်လွန်သော် လေးကျွန်းလုံးနှံ့သော မိုးကြီးရွာ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ ရွာသကဲ့သို့ ထို့အတူ လေးကျွန်းလုံးတို့၌ ရွာ၏။ ရဟန်း တို့ ကိုယ်ကို မိုးရေခံကုန်လော့၊ ဤမိုးကြီးသည်ကား နောက်ဆုံးဖြစ်သော လေးကျွန်းလုံးကို နှံ့သော မိုးကြီးပေတည်း"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ"ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံ၍ သင်္ကန်းကို ချထားကုန်လျက် ကိုယ်ကို မိုးရေခံကုန်၏။ ထိုအခါ မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါသည် မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီရင်စေပြီးလျှင် ကျွန်မကို "ဟယ် ကျွန်မ သွားချေ၊ အရံကျောင်းတော်သို့ သွား၍ အသျှင်ဘုရား အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီဟု (မြတ်စွာဘုရားအား) အချိန်တန်ကြောင်းကို လျှောက် လေလော့"ဟု စေလွှတ်လိုက်၏။

"အရှင်မ ကောင်းပါပြီ"ဟု ဆို၍ ထိုကျွန်မသည် မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါအား ဝန်ခံ၍ အရံ ကျောင်းတော်သို့ သွားသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကို ချထားကုန်လျက် ကိုယ်ကို မိုးရေခံနေကုန်သော ရဟန်း တို့ကို မြင်၍ "အရံကျောင်းတော်၌ ရဟန်းတို့ မရှိကုန်၊ အာဇီဝကတို့သည် ကိုယ်ကို မိုးရေခံကာ နေကုန်၏"ဟု (မှတ်ထင်ကာ) မိဂါရမာတာမည်သော

ဝိသာခါထံသို့ သွားပြီးလျှင် မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါကို "အရှင်မ အရံကျောင်းတော်၌ ရဟန်းတို့ မရှိကုန်၊ အာဇီဝကတို့သည် ကိုယ်ကို မိုးရေခံကာ နေပါကုန်၏"ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ ပညာရှိ၍ လိမ္မာသော လျင်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါအား "စင်စစ် အသျှင်ကောင်းတို့သည် သင်္ကန်းကို ချထားကုန်လျက် ကိုယ်ကို မိုးရေခံကာ နေကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမလိမ္မာသော ကျွန်မသည် အရံကျောင်းတော်၌ ရဟန်းတို့ မရှိကုန်၊ အာဇီဝကတို့သည် ကိုယ်ကို မိုးရေ ခံကာ နေကုန်၏ဟု မှတ်ထင်ဟန်ရှိ၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် ကျွန်မကို "ဟယ်ကျွန်မ သွားချေဦး၊ အရံကျောင်းတော်သို့ သွားပြီးလျှင် အသျှင်ဘုရား အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ"ဟု (မြတ်စွာဘုရားအား) အချိန်တန်ကြောင်းကို လျှောက်လေလော့ဟု စေလွှတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ကိုယ်ကို ချမ်းအေးအောင် ပြုပြင်ပြီးလျှင် ခံ့ကျန်းသော ကိုယ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ သင်္ကန်းတို့ကို ယူကုန်လျက် ကျောင်းသို့ ဝင်ကုန်၏။

ထိုအခါ၌ ကျွန်မသည် အရံကျောင်းတော်သို့ သွား၍ ရဟန်းတို့ကို မမြင်သည်ရှိသော် "အရံကျောင်း တော်၌ ရဟန်းတို့ မရှိကုန်၊ အရံကျောင်းတော်သည် ဆိတ်ငြိမ်၏"ဟု (မှတ်ထင်ကာ) မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါ ထံသို့ သွားပြီးလျှင် မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါကို "အရှင်မ အရံကျောင်းတော်၌ ရဟန်းတို့ မရှိကုန်၊ အရံကျောင်းတော်သည် ဆိတ်ငြိမ်၏"ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ ပညာရှိ၍ လိမ္မာသော လျင်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါအား "စင်စစ် အသျှင်ကောင်းတို့သည် ကိုယ်ကို ချမ်းအေးအောင် ပြုကုန်လျက် ခံ့ကျန်းသော ကိုယ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ သင်္ကန်းတို့ကို ယူကာ ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်ကုန်သည် ဖြစ်လိမ့်မည်၊ ထိုမလိမ္မာသော ကျွန်မသည် အရံကျောင်း တော်၌ ရဟန်းတို့ မရှိကုန်၊ အရံကျောင်းတော်သည် ဆိတ်ငြိမ်၏ဟု မှတ်ထင်ဟန် ရှိ၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် ကျွန်မကို "ဟယ် ကျွန်မ သွားချေဦး၊ အရံကျောင်းတော်သို့ သွားပြီးလျှင် အသျှင်ဘုရား အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီဟု (မြတ်စွာဘုရားအား) အချိန်တန်ကြောင်းကို လျှောက်ထားလေလော့"ဟု စေလွှတ်လိုက်ပြန်၏။

၃၅၀။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ သပိတ်သင်္ကန်းကို ပြင်ဆင်ကုန် လော့၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် အချိန်တန်ပြီ"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ "အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ"ဟု ထိုရဟန်း တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူကာ့အားရှိသော ယောဂျားသည် ကွေးထားသော လက်မောင်းကို ဆန့်တန်းသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆန့် ထားသော လက်ကို ကွေးသကဲ့သို့လည်းကောင်း ထို့အတူသာလျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ ကွယ်ခဲ့၍ မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါ၏ တံခါးမုခ်၌ ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ခင်းထားသော နေရာ၌ ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါသည် "အချင်းတို့ မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးသည်၏ အဖြစ်သည် အံ့ဖွယ်ရှိပေစွတကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဘူးမြဲ

ဖြစ်ပေစွတကား၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဆစ်ဒူးအတိုင်း အရှည်ရှိသော ရေအလျဉ်တို့သည် စီးနေပါကုန်လျက် ခါးအတိုင်းအရှည်ရှိသော ရေအလျဉ် တို့သည် စီးနေပါကုန်လျက် တစ်ပါးသော ရဟန်း၏သော်လည်း ခြေတို့သည်လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းတို့သည်လည်းကောင်း မစိုစွတ်ကုန်"ဟု ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်သည် ဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာ ကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည်တိုင်အောင် တားမြစ်သည်တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင်လုပ်ကျွေး ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး၍ သပိတ်တော်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ တစ်ခုသော နေရာ ၌ ထိုင်နေသော မဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ရှစ်ပါးသော ဆုတို့ကို တောင်းလိုပါ၏"ဟု လျှောက်၏။ ဝိသာခါ မြတ်စွာဘုရား တို့သည် ဆုပေးခြင်းမှ လွန်မြောက်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူရာ) အသျှင်ဘုရား အပ်လည်း အပ်ပါ၏၊ အပြစ်လည်း မရှိပါဟု လျှောက်၏။ ဝိသာခါ ဆိုလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဝိသာခါတောင်းသော ဆု (၈) ပါး

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည်– (၁) သံဃာတော်အား အသက်ထက်ဆုံး မိုးရေခံသင်္ကန်းကို လှူလိုပါ၏။ (၂) ဧည့်သည်အာဂန္တုတို့အား ဆွမ်းလှူလိုပါ၏။ (၃) ခရီးသွားရဟန်းတို့အား ဆွမ်းလှူလိုပါ၏။ (၄) သူနာရဟန်းတို့အား ဆွမ်းလှူလိုပါ၏။ (၅) သူနာပြုရဟန်းတို့အား ဆွမ်းလှူလိုပါ၏။ (၆) သူနာရဟန်းတို့အား ဆေးလှူလိုပါ၏။ (၇) အမြဲယာဂုလှူလိုပါ၏။ (၈) ဘိက္ခုနီသံဃာအား ရေသနုပ်ကို လှူလိုပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ဝိသာခါ သင်သည် အဘယ်သို့သော အကျိုးထူးကို ကောင်းစွာ မြင်၍ ငါ့အား ရှစ်ပါးသော ဆုတို့ကို တောင်းသနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါ ကျွန်မကို "ဟယ် ကျွန်မ သွားချေ၊ အရံကျောင်းတော်သို့ သွား၍ အသျှင်ဘုရား အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီဟု (မြတ်စွာဘုရားအား) အချိန်တန်ကြောင်းကို လျှောက်လေလော့"ဟု စေလွှတ်လိုက်ပါသည်။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ ကျွန်မသည် အရံကျောင်းတော်သို့ သွားသည်ရှိသော် သင်္ကန်းကို ချထားကုန်လျက် ကိုယ်ကို မိုးရေခံနေကုန်သော ရဟန်းတို့ကို မြင်၍ "အရံကျောင်းတော်၌ ရဟန်းတို့ မရှိကုန်၊ အာဇီဝကတို့သည် ကိုယ်ကို မိုးရေခံကာ နေကုန်၏"ဟု (မှတ် ထင်ကာ) အကျွန်ုပ်ထံသို့ လာပြီးလျှင် အကျွန်ုပ်ကို "အရှင်မ အရံကျောင်းတော်၌ ရဟန်းတို့ မရှိပါကုန်၊ အာဇီဝကတို့သည် ကိုယ်ကို မိုးရေခံကာ နေပါကုန်၏"ဟု ပြောကြားပါသည်။

အသျှင်ဘုရား အဝတ်မဆီးအချည်းနှီး နေခြင်းသည် မစင်ကြယ်ပါ၊ စက်ဆုပ်ဖွယ် ရှုံ့ရှာဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤအကျိုးကိုကောင်းစွာ မြင်သည်ဖြစ်၍ သံဃာတော်အား အသက်ထက်ဆုံး မိုးရေခံသင်္ကန်းကို လှူလိုပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ထို့ပြင်လည်း ဧည့်သည်အာဂန္တုဖြစ်သော ရဟန်းသည် ခရီးကို မကျွမ်းကျင်သည် ဖြစ်၍ ဆွမ်းခံအပ်, မခံအပ်သော အိမ်ကို မသိသဖြင့် ပင်ပန်းစွာ ဆွမ်းခံရပါ၏၊ ထိုဧည့်သည် အာဂန္တု ရဟန်းသည် အကျွန်ုပ်၏ အာဂန္တုတို့အား လှူသော ဆွမ်းကို စားပြီးမှ ခရီးကို သိသည်ဖြစ်၍ ဆွမ်းခံ အပ်, မခံအပ်သော အိမ်ကို သိသဖြင့် မပင်ပန်းဘဲ

ဆွမ်းခံရပါလိမ့်မည်၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤအကျိုးကို ကောင်းစွာ မြင်သည်ဖြစ်၍ အသက်ထက်ဆုံး ဧည့်သည်အာဂန္တုရဟန်းသံဃာအား ဆွမ်းလှူ ရန် အလိုရှိပါသည်။

အသျှင်ဘုရား ထို့ပြင်လည်း ခရီးသွားရဟန်းသည် မိမိဆွမ်းကို ရှာရသည်ရှိသော် အဖော်ကုန်သည်မှလည်း ကျန်ရစ်ပါလိမ့်မည်၊ သွားလိုသော ကျောင်းသို့ အချိန်အခါမဲ့၌ ရောက်ပါလိမ့်မည်၊ ပင်ပန်း စွာ ခရီးရှည် သွားရပါလိမ့်မည်။ ထိုရဟန်းသည် အကျွန်ုပ်၏ ခရီးသွားရဟန်းတို့အား လှူသော ဆွမ်းကို စားပြီးမှ သွားရသော် အဖော်ကုန်သည်မှ မကျန်ဘဲရှိပါလိမ့်မည်၊ သွားလိုသော ကျောင်းသို့ အချိန်အခါ၌ ရောက်ပါလိမ့်မည်၊ မပင်ပန်းဘဲ ခရီးရှည် သွားနိုင်ပါလိမ့်မည်၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤအကျိုးကို ကောင်းစွာ မြင်သည်ဖြစ်၍ အသက်ထက်ဆုံး ခရီးသွားရဟန်းသံဃာအား ဆွမ်းလှူရန် အလိုရှိပါသည်။

အသျှင်ဘုရား ထို့ပြင်လည်း နာဖျားသော ရဟန်းအား လျောက်ပတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို မရခြင်းကြောင့် အနာသော်လည်း တိုးပွားပါလိမ့်မည်၊ သေခြင်းသော်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အကျွန်ုပ်၏ သူနာ ရဟန်းတို့အား လှူသော ဆွမ်းကို စားရသော ထိုရဟန်းအား အနာသည် မတိုးပွါးလတ္တံ့၊ သေခြင်းသည်လည်း မဖြစ်လတ္တံ့၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤအကျိုးကို ကောင်းစွာ မြင်သည်ဖြစ်၍ အသက်ထက် ဆုံး သူနာရဟန်းသံဃာအား ဆွမ်းကို လှူရန် အလိုရှိပါသည်။

အသျှင်ဘုရား ထို့ပြင်လည်း သူနာပြုရဟန်းသည် မိမိဆွမ်းကို ရှာရသည်ရှိသော် နာဖျားသော ရဟန်း၏ ဆွမ်းကို နေမြင့်မှ ဆောင်ရလတ္တံ့၊ ဆွမ်းတတ်ပြတ်လတ္တံ့၊ ထိုသူနာပြုရဟန်းသည် အကျွန်ုပ်၏ သူနာပြုရဟန်းတို့အား လှူသော ဆွမ်းကို စားရသော် နာဖျားသော ရဟန်း၏ ဆွမ်းကို စောစောဆောင် နိုင်ပါလတ္တံ့၊ ဆွမ်းတတ်ပြတ်ခြင်း မဖြစ်ပါလတ္တံ့၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤအကျိုးကို ကောင်းစွာ မြင်သည် ဖြစ်၍ အသက်ထက်ဆုံး သူနာပြုရဟန်းသံဃာအား ဆွမ်းကို လှူရန် အလိုရှိပါသည်။

အသျှင်ဘုရား ထို့ပြင်လည်း နာဖျားသော ရဟန်းအား လျောက်ပတ်သော ဆေးတို့ကို မရခြင်းကြောင့် အနာသော်လည်း တိုးပွါးပါလတ္တံ့၊ သေခြင်းသော်လည်း ဖြစ်ပါလတ္တံ့၊ အကျွန်ုပ်၏ သူနာတို့အား လှူသော ဆေးကို စားရသော ထိုရဟန်းအား အနာသည်လည်း မတိုးပွါးပါလတ္တံ့၊ သေခြင်းသည်လည်း မဖြစ်ပါလတ္တံ့၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤအကျိုးကို ကောင်းစွာ မြင်သည်ဖြစ်၍ အသက်ထက်ဆုံး သူနာရဟန်းသံဃာအား ဆေးလှူရန် အလိုရှိပါသည်။

အသျှင်ဘုရား ထို့ပြင်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် အန္ဓကဝိန္ဒရွာ၌ ဆယ်ပါးသော အကျိုးတို့ကို မြင်တော်မူသဖြင့် ယာဂုကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုဆယ်ပါးသော အကျိုးတို့ကို ကောင်းစွာ မြင်သည်ဖြစ်၍ သံဃာတော်အား အသက်ထက်ဆုံး အမြဲယာဂုလှူရန် အလိုရှိပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းမိန်းမတို့သည် အစီရဝတီမြစ်၌ ပြည့်တန်ဆာမတို့နှင့် အတူ အဝတ်မဆီးအချည်းအနှီးဖြင့် တစ်ခုတည်းသော ရေဆိပ်၌ ရေချိုးကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရား ထိုပြည့်တန်ဆာမ တို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို "အသျှင်မတို့ ငယ်ကုန်သော သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သနည်း၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို ခံစားသင့်သေးသည် မဟုတ်ကုန်လော၊ အိုမင်းသော အခါ၌ ကျင့်ကုန် လော့၊ ဤသို့

ကျင့်သည်ရှိသော် သင်တို့အား နှစ်ပါးသော အကျိုးတို့ကို ယူအပ်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့"ဟု ပြက်ရယ်ဆိုပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် ပြည့်တန်ဆာမတို့က ပြက်ရယ်ပြုအပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍မျက်နှာမသာယာ ဖြစ်ရပါကုန်သည်၊ အသျှင်ဘုရား မိန်းမအား အဝတ်မဆီးအချည်းနှီး နေခြင်းသည် မစင် ကြယ်ပါ၊ စက်ဆုပ် ရွံရှာဖွယ် ဖြစ်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤအကျိုးကို ကောင်းစွာ မြင်သည် ဖြစ်၍ ဘိက္ခုနီသံဃာအား အသက်ထက်ဆုံး ရေသနုပ်လှူရန် အလိုရှိပါသည်ဟု (လျှောက်၏)။

၃၅၁။ ဝိသာခါ သင်သည် အဘယ်အာနိသင်ကို ကောင်းစွာ မြင်သည်ဖြစ်၍ ငါ့အား ရှစ်ပါးသော ဆုတို့ကို တောင်းသနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ဤသာသနာတော်၌ ဝါမှကျွတ်သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် သာဝတ္ထိပြည်သို့ လာကုန်လတ္တံ့၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "အသျှင်ဘုရား ဤမည်သော ရဟန်းကား သေပါပြီ၊ ထိုရဟန်း၏ လားရာဂတိကား အဘယ်ပါနည်း၊ တမလွန်၌ ဖြစ်ခြင်းကား အဘယ်ပါနည်း (အကျွတ်တရားရခြင်းကား အဘယ်နည်း) "ဟု မေးကုန်လတ္တံ့။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ထိုကွယ်လွန်ခဲ့သော ရဟန်းကိုသောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်၏ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်သို့ ရောက်၏ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ အနာဂါမိဖိုလ်သို့ ရောက်၏ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏ဟူ၍သော်လည်းကောင်း ဟောကြားတော်မူလတ္တံ့။

အကျွန်ုပ်သည် ထိုရဟန်းတို့ထံ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအသျှင်သည် သာဝတ္ထိပြည် သို့ လာဖူးပါသလော"ဟု မေးအံ့။ ထိုရဟန်းသည် "သာဝတ္ထိပြည်သို့ လာဖူး၏"ဟု အကျွန်ုပ်အား အကယ်၍ ပြောဆိုကုန်ငြားအံ့၊ ဤသို့ဆိုသောအခါ၌ ဧကန်မုချ ထိုအသျှင်သည် ငါ၏ မိုးရေခံသင်္ကန်းကိုသော်လည်း သုံးဆောင်ဖူး၏၊ ဧည့်သည်တို့အား လှူသော ဆွမ်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ ခရီးသွားတို့အား လှူသော ဆွမ်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ သူနာတို့အား လှူသော ဆွမ်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ သူနာပြု ရဟန်းတို့အား လှူသော ဆွမ်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ နာဖျားသော ရဟန်းတို့အား လှူသော ဆေးကိုသော်လည်းကောင်း၊ အမြဲလှူသော ယာဂုကိုသော်လည်းကောင်း သုံးဆောင်ဖူး၏"ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းသို့ ရောက်ပါအံ့။

ထိုသုံးဆောင်ဖူးသော ရဟန်းကို အောက်မေ့သော အကျွန်ုပ်အား ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဝမ်း မြောက်သော အကျွန်ုပ်အား နှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်လတ္တံ့၊ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသော အကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်သည် ငြိမ်းအေးလတ္တံ့၊ ငြိမ်းအေးသော ကိုယ်ရှိသော အကျွန်ုပ်သည် ချမ်းသာကို ခံစားရလတ္တံ့၊ ချမ်းသာသော အကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည် တည်ကြည်လတ္တံ့၊ ထိုတည်ကြည်ခြင်းသည် အကျွန်ုပ်အား ဣန္ဒြေကို ပွါးစေခြင်း ဗိုလ်ကို ပွါးစေခြင်း ဗောဇ္ဈင်ကို ပွါးစေခြင်း ဖြစ်လတ္တံ့၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤအကျိုးအာနိသင် ကို ကောင်းစွာ မြင်သည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ရှစ်ပါးသော ဆုတို့ကို တောင်းပါသည်ဟု (လျှောက်၏)။

ဝိသာခါ ကောင်းပေစွ၊ ကောင်းပေစွ။ ဝိသာခါ သင်သည် ဤအကျိုးအာနိသင်ကို ကောင်းစွာ မြင်သည် ဖြစ်၍ ငါ့အား ရှစ်ပါးသော ဆုတို့ကို တောင်းသည်မှာ ကောင်းပေစွ၊ ဝိသာခါ သင့်အား ရှစ်ပါးသော ဆုတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါကို ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၏။

" (ဝိသာခါ) ငါ၏ အကြင်တပည့်မသည် ဆွမ်း, အဖျော်အလှူကို လှူ၏၊ လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်၏၊ အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဝန်တိုခြင်းကို နှိပ်စက်လျက် နတ်ပြည်၏ အကြောင်း ဖြစ်သော၊ စိုးရိမ်ခြင်းကို ပယ်တတ်သော၊ ချမ်းသာကို ဆောင်တတ်သော အလှူကို ပေးလှူ တတ်၏။

ထိုတပည့်မသည် ကိလေသာမြူကင်းသော၊ အပါယ်သို့လားစေတတ်သည့် ကိလေသာလည်း မရှိသော အရိယာမဂ်သို့ ရောက်၍ နတ်၌ ဖြစ်သော အသက်ရှည်ခြင်းကို ရ၏။ ကောင်းမှုကို အလိုရှိသော၊ ချမ်းသာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော၊ နာဖျားခြင်းမရှိသော ထိုတပည့်မသည် နတ်ပြည်၌ ကြာမြင့်စွာမွေ့လျော်ရ၏"ဟု (အနုမောဒနာပြု တော်မူ၏)။

၃၅၂။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါကို ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာ ပြုပြီးလျှင် နေရာမှ ထကာ ဖဲကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ မိုးရေခံသက်နံ်းကိုလည်းကောင်း ဧည့်သည်တို့အား လှူသော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း၊ ခရီးသွားတို့အား လှူသော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း၊ သူနာရဟန်းအား လှူသော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း၊ သူနာပြုရဟန်းအား လှူသော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း၊ သူနာအား လှူသော ဆေးကိုလည်းကောင်း၊ အမြဲလှူသော ယာဂုကိုလည်ကောင်း၊ ဘိက္ခုနီ သံဃာအား ရေသနုပ်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဝိသာခါအခန်း ပြီး၏။

၂၂၀–နိသီဒိုင်အခင်းစသည်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၃၅၃။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို စားပြီးလျှင် သတိလွတ်ကင်း ဆင်ခြင်ခြင်းမရှိဘဲ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ သတိလွတ်ကင်း ဆင်ခြင်ခြင်းမရှိဘဲ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းတို့အား အိပ်မက်မြင်မက်သဖြင့် သုက်လွတ်လေ၏၊ အိပ်ရာနေရာသည် သုက် အလိမ်းလိမ်း ကပ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နောက်လိုက်ရဟန်းဖြစ်သော အသျှင်အာနန္ဒာနှင့် အတူ ကျောင်းစဉ်လှည့်လည်သည်ရှိသော် သုက်အလိမ်းလိမ်းကပ်သော အိပ်ရာနေရာကို မြင်တော်မူ၍ အသျှင် အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ ဤအိပ်ရာနေရာသည် အဘယ်ဖြင့် အလိမ်းလိမ်းကပ်သနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို စားပြီးလျှင် သတိလွတ်ကင်း ဆင်ခြင်ခြင်း မရှိဘဲ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သော ရဟန်းတို့အား အိပ်မက်ဖြင့် သုက်လွတ်ခြင်းကြောင့် ထိုအိပ်ရာနေရာသည် သုက်ဖြင့် အလိမ်းလိမ်းကပ်နေပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ ဤစကားသည် ဤသို့ ဆိုတိုင်းဟုတ်ပေ၏၊ အာနန္ဒာ ဤစကားသည် ဤသို့ ဆိုတိုင်း မှန်ပေ၏၊ အာနန္ဒာ သတိလွတ်ကင်း ဆင်ခြင်ခြင်းမရှိဘဲ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သော

ရဟန်းတို့အား အိပ်မက်ဖြင့် သုက်လွတ်၏။ အာနန္ဒာ သတိထင်ကာ ဆင်ခြင်လျက် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သော ရဟန်း တို့အား သုက်မလွတ်ပေ၊ အာနန္ဒာ ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်ခြင်းကင်းခိုက်ဖြစ်သော ပုထုဇဉ်တို့အားလည်း သုက်မလွတ်ပေ၊ အာနန္ဒာ ရဟန္တာအား သုက်လွတ်ရာသော အကြောင်းအခွင့်ကား အလျဉ်းမရှိပေဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ယခုအခါ ငါသည် နောက်လိုက်ရဟန်းဖြစ်သော အာနန္ဒာနှင့် အတူ ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်သည်ရှိသော် သုက်အလိမ်းလိမ်းကပ်သော အိပ်ရာနေရာကို မြင်၍ အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ ဤ အိပ်ရာနေရာသည် အဘယ်ဖြင့် အလိမ်းလိမ်းကပ်သနည်း"ဟု မေးခဲ့ပြီ။

အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ၌ မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို စားပြီးလျှင် သတိလွတ်ကင်း ဆင်ခြင်ခြင်း မရှိဘဲ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သော ရဟန်းတို့အား အိပ်မက်ဖြင့် သုက်လွတ်ခြင်းကြောင့် ထိုအိပ်ရာ နေရာသည် သုက် အလိမ်းလိမ်းကပ်နေပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ ဤစကားသည် ဤသို့ ဆိုတိုင်းဟုတ်ပေ၏၊ အာနန္ဒာ ဤစကားသည် ဤသို့ ဆိုတိုင်း မှန်ပေ၏၊ အာနန္ဒာ သတိလွတ်ကင်း ဆင်ခြင်ခြင်းမရှိဘဲ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သော ရဟန်းတို့အား အိပ်မက်ဖြင့် သုက်လွတ်၏။ အာနန္ဒာ သတိထင်ကာ ဆင်ခြင်လျက် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သော ရဟန်း တို့အား သုက်မလွတ်ပေ၊ အာနန္ဒာ ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်ခြင်းကင်းခိုက်ဖြစ်သော ပုထုဇဉ်တို့အားလည်း သုက်မလွတ်ပေ၊ အာနန္ဒာ ရဟန္တာအား သုက်လွတ်ရာသော အကြောင်းအခွင့်ကား အလျဉ်းမရှိပေဟု (မိန့် ခဲ့ပြီ)။

ရဟန်းတို့ သတိလွတ်ကင်း ဆင်ခြင်ခြင်းမရှိဘဲ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သော ရဟန်း၏ အပြစ်တို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။ ဆင်းရဲစွာ အိပ်ရ၏၊ ဆင်းရဲစွာ နိုးရ၏၊ မကောင်းသော အိပ်မက်ကို မြင်မက် ရ၏၊ နတ်တို့က မစောင့်ရှောက်ကုန်၊ သုက်လွတ်တတ်၏။ ရဟန်းတို့ သတိလွတ်ကင်း ဆင်ခြင်ခြင်းမရှိဘဲ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သော ရဟန်း၏ အပြစ်တို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။

ရဟန်းတို့ သတိထင်ကာ ဆင်ခြင်လျက် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သော ရဟန်း၏ အကျိုးတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။ ချမ်းသာစွာ အိပ်ရ၏၊ ချမ်းသာစွာ နိုးရ၏၊ မကောင်းသော အိပ်မက်ကို မမြင်မက်၊ နတ်တို့က စောင့်ရှောက်ကုန်၏၊ သုက်မလွတ်ပေ။ ရဟန်းတို့ သတိထင်ကာ ဆင်ခြင်လျက် အိပ်ပျော်ခြင်း သို့ ရောက်သော ရဟန်း၏ အကျိုးတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။

ရဟန်းတို့ ကိုယ်ကို လုံခြုံစေခြင်းငှါ, သင်္ကန်းကို လုံခြုံစေခြင်းငှါ, အိပ်ရာနေရာကို လုံခြုံစေခြင်းငှါ နိသီဒိုင်အခင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ အလွန်ငယ်သော နိသီဒိုင်အခင်းသည် အလုံးစုံသော အိပ်ရာနေရာကို မလုံခြုံစေနိုင်၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အလိုရှိသလောက် ကြီးသော အိပ်ရာလွှမ်းကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၅၄။ တစ်ရံရောအခါ အသျှင်အာနန္ဒာ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဖြစ်သော အသျှင်ဗေလဋ္ဌသီသအား ဝဲကြီးနာ စွဲကပ်၏၊ သင်္ကန်းတို့သည် အနာ၏ အစေးဖြင့် ကိုယ်၌ ကပ်ငြိကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ထိုသင်္ကန်းတို့ကို ရေဖြင့် ဆွတ်၍ ဆွတ်၍ ခွါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းစဉ်

လှည့်လည်သည်ရှိသော် ထိုသင်္ကန်း တို့ကို ရေဖြင့် ဆွတ်၍ ဆွတ်၍ ခွါနေကုန်သော ရဟန်းတို့ကို မြင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ထံသို့ ကြွတော်မူပြီး လျှင် ထိုရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ဤရဟန်း၏ အနာကား အဘယ်အနာနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား ဤအသျှင်ဗေလဋ္ဌသီသ၏ အနာသည်ကား ဝဲကြီးနာပါတည်း၊ သင်္ကန်းတို့သည် အစေးဖြင့် ကိုယ်၌ ကပ်ငြိကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုသင်္ကန်းတို့ကို ရေဖြင့် ဆွတ်၍ ဆွတ်၍ ခွါနေပါကုန်၏ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ အကြင်ရဟန်းအား 'လည်ပင်းကြီးနာသော်လည်းကောင်း၊ ထွတ်မြင်းနာသော်လည်းကောင်း၊ အရည်တရွဲရွဲယိုသော အနာသော်လည်းကောင်း၊ ဝဲကြီးနာသော်လည်းကောင်း' ရှိငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) အမာလွှမ်း သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၃၅၅။ ထိုအခါ မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါသည် မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို ယူ၍ မြတ်စွာဘုရားထံ တော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးလျှင် မြတ်စွာ ဘုရားအား–

"အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို ခံယူတော်မူပါ၊ ယင်းသို့ ခံယူခြင်းသည် အကျွန်ုပ်အား ရှည်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွါးချမ်းသာခြင်းအလို့ငှါ ဖြစ်ရာ၏"ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို ခံယူတော်မူ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါး ကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါသည် မြတ်စွာဘုရားက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေပြီးသော် နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရှိအသေပြုကာ ဖဲသွားလေ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့မျက်နှာ သုတ်ပုဝါကို ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၃၅၆။ ထိုအခါ ရောဂမည်သော မလ္လာမင်းသည် အသျှင်အာနန္ဒာ၏ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်၏၊ ရောဂ မည်သော မလ္လာမင်း၏ ခေါမတိုင်းဖြစ် ပုဆိုးဟောင်းကို အသျှင်အာနန္ဒာ၏ လက်၌ အပ်ထားခဲ့၏၊ အသျှင် အာနန္ဒာအားလည်း ခေါမတိုင်းဖြစ် ပုဆိုးဟောင်းကို အလိုရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ငါးပါးသော အင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အကျွမ်းဝင်သောအားဖြင့် ယူစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏။ မြင်ဖူးသော အဆွေခင်ပွန်းလည်း ဖြစ်အံ့၊ အတူသုံးဆောင်စားသောက်ဖူးသော အဆွေခင်ပွန်းလည်း ဖြစ်အံ့၊ (အလိုရှိလျှင်ယူဟူ၍) ဆိုဖူးသည်လည်း ဖြစ်အံ့၊ အသက်ရှင်ဆဲလည်း ဖြစ်အံ့၊ "ငါယူသည် ရှိသော် နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်လတ္တံ့"ဟုလည်း သိအံ့။ ရဟန်းတို့ ဤငါးပါးသော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အကျွမ်းဝင်သောအားဖြင့် ယူစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၅၇။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့အား သုံးထည်သော သင်္ကန်းသည် ပြည့်စုံ၏၊ ရေစစ်အဝတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အိတ်တို့ကိုလည်းကောင်း အလိုရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား

ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပရိက္ခရာ 'သုံးဆောင်စရာ' အဝတ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၂၁–အယုတ်ဆုံး ဝိကပ္ပနာပြုလောက်သည့်ပမာဏရှိသော သင်္ကန်း

၃၅၈။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "သင်္ကန်းသုံးထည်ဟူ၍လည်းကောင်း မိုးရေခံသင်္ကန်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ နိသီဒိုင်အခင်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ အိပ်ရာခင်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ အမာလွမ်းဟူ၍လည်းကောင်း မျက်နှာသုတ်ပုဝါဟူ၍လည်းကောင်း ပရိက္ခရာအဝတ်ဟူ၍လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြုထားတော် မူသော အလုံးစုံသော သင်္ကန်းတို့ကို အဓိဋ္ဌာန်ပြုရမည်လော၊ သို့မဟုတ် ဝိကပ္ပနာပြုရမည်လော"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သင်္ကန်းသုံးထည်ကို အဓိဋ္ဌာန်တင်ခြင်းငှါ ဝိကပ္ပနာမပြုဘဲ ထားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ မိုးရေခံ သင်္ကန်းကို မိုးလေးလပတ်လုံး အဓိဋ္ဌာန်တင်ခြင်းငှါ မိုးလလွန်ပြီးနောက် ဝိကပ္ပနာပြုခြင်းငှါ၊ နိသီဒိုင်ကို အဓိဋ္ဌာန်တင်ခြင်းငှါ ဝိကပ္ပနာမပြုဘဲ ထားခြင်းငှါ၊ အိပ်ရာခင်းကို အဓိဋ္ဌာန်တင်ခြင်းငှါ ဝိကပ္ပနာမပြုဘဲ ထားခြင်းငှါ၊ အမာလွမ်းသင်္ကန်းကို အနာရှိသမျှကာလပတ်လုံး အဓိဋ္ဌာန်တင်ခြင်းငှါ အနာပျောက်ပြီးနောက် ဝိကပ္ပနာပြုခြင်းငှါ၊ မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို အဓိဋ္ဌာန်တင်ခြင်းငှါ ဝိကပ္ပနာမပြုဘဲ ထားခြင်းငှါ၊ ပရိက္ခာရ စောင္ဃကို အဓိဋ္ဌာန်တင်ခြင်းငှါ ဝိကပ္ပနာမပြုဘဲ ထားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် "အဘယ်မျှလောက် အယုတ်ဆုံး (ပမာဏရှိ) သော သင်္ကန်းကို ဝိကပ္ပနာ ပြုသင့်သနည်း"ဟု ရဟန်းတို့အား အကြံဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်း တို့ အယုတ်ဆုံး မြတ်စွာဘုရား လက်သစ်တော်အားဖြင့် 'အလျား လက်ရှစ်သစ်၊ အနံ လက်လေး သစ်' အတိုင်းအရှည်ရှိသော သင်္ကန်းကို ဝိပ္ပကနာပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၅၉။ တစ်ရံရောအခါ "အသျှင်မဟာကဿပ၏ ပုံ့သကူသင်္ကန်းသည် (ဆွေးမြေ့သော နေရာကို ဖာထေးရသောကြောင့်) လေးသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်း တို့ ချည်ဖြင့် ဖာထေးရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထောင့်စွန်းသည် မည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထောင့်စွန်းကို ဖြတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ချည်မျှင်တို့သည် အစထွက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အလျားအနားပတ်ကိုလည်းကောင်း အနံအနားပတ်ကိုလည်းကောင်း တင်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ ဒုကုဋ္ဌအနားပတ်တို့သည် ပြုတ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အကွက်ပြု၍ ချုပ်ရန်အလို့ငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၆၀။ တစ်ရံရောအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းအား သုံးထည်သော သင်္ကန်းကို ချုပ်လုပ်သည်ရှိသော် သုံး ထည်လုံးကို ဖြတ်သဖြင့် မလောက်မငဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နှစ်ထည်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဖြတ်၍ တစ်ထည်သော သင်္ကန်းကို မဖြတ်ဖို့ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နှစ်ထည်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဖြတ်၍ တစ်ထည်သော သင်္ကန်းကို မဖြတ်ဘဲ ထားသော်လည်း မလောက်မင ဖြစ်ပြန်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နှစ် ထည်သော သင်္ကန်းတို့ကို မဖြတ်ဘဲ တစ်ထည်သော သင်္ကန်းကို ဖြတ်ဖို့ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နှစ်ထည်သော သင်္ကန်းတို့ကို မဖြတ်ဘဲ တစ်ထည်သော သင်္ကန်းကို ဖြတ်သော်လည်း မလောက်မင်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သလင်းထောင်ကိုလည်း တင်စိမ့်သောဌါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ အလုံးစုံမဖြတ်သော သင်္ကန်းကို မဆောင်အပ်၊ အကြင်ရဟန်းသည် ဆောင်ငြားအုံ့၊ ထို ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၆၁။ တစ်ရံရောအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းအား မျှားစွာသော သင်္ကန်းသည် ဖြစ်ပေါ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် သင်္ကန်းကို အမိအဖတို့အား ပေးလို၏။ မြတ်စွာဘုရားအား (အခြားရဟန်းတို့က) ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမိအဖတို့အား ပေးသော ရဟန်းတို့ကို အဘယ်သို့ ဆိုရကုန်အုံ့နည်း၊ ရဟန်းတို့ အမိအဖတို့အား ပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ သဒ္ဓါ၍လှူသော ပစ္စည်းကို မဖျက်ဆီးအပ်၊ အကြင်ရဟန်းသည် ဖျက်ဆီးငြားအုံ့၊ ထို ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၆၂။ တစ်ရံရောအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် အန္ဓဝန်တောဌ် သင်္ကန်း (ဒုကုဋ်) ကို ထားခဲ့ပြီးလျှင် ကိုယ်ဝတ်သင်းပိုင်ဖြင့် ရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်၏၊ ခိုးသူတို့သည် ထိုသင်္ကန်း (ဒုကုဋ်) ကို ခိုးယူကုန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် အဝတ်သင်္ကန်း နည်းပါး၏၊ ညစ်နွမ်းသော သင်္ကန်းရှိ၏၊ ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် အဝတ်သင်္ကန်း နည်းပါးသနည်း၊ ညစ်နွမ်းသော သင်္ကန်းရှိသနည်း"ဟု မေးကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အန္ဓဝန်တောဌ် သင်္ကန်း (ဒုကုဋ်) ကို ထားခဲ့ပြီးလျှင် ကိုယ်ဝတ်သင်းပိုင်မျှဖြင့် ရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်မိပါ၏၊ ခိုးသူတို့သည် ထိုသင်္ကန်းကို ခိုးယူသွားကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် အဝတ်သင်္ကန်း နည်းပါးရပါ၏၊ ညစ်နွမ်းသော သင်္ကန်းရှိပါ၏ဟု (ပြောဆို၏)။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကိုယ်ဝတ်သင်းပိုင်မျှဖြင့် ရွာသို့ မဝင်အပ်၊ ဝင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မေ့ခဲ့၍ ကိုယ်ဝတ်,သင်းပိုင်မျှဖြင့် ရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်၏၊ ရဟန်းတို့သည် အသျှင်အာနန္ဒာကို "ငါ့သျှင်အာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်ဝတ်သင်းပိုင်မျှဖြင့် ရွာသို့ မဝင်အပ်ဟု ပညတ်တော်မူသည် မဟုတ်ပါလော၊ ငါ့သျှင်အာနန္ဒာ သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ကိုယ်ဝတ်သင်းပိုင်မျှဖြင့် ရွာသို့ ဝင်ပါသနည်း"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားသည် "ကိုယ်ဝတ်သင်းပိုင်မျှဖြင့် ရွာသို့ မဝင်အပ်"ဟု

ပညတ်တော်မူသည်ကား မှန်ပေ၏၊ သို့ရာတွင် အကျွန်ုပ်သည် မေ့သည်ဖြစ်၍ ဝင်မိ ပါသည်ဟု (ပြောဆို၏)။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဒုကုဋ္ဌသက်နှံကို ထားနိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းတို့ကား ဤငါးပါးတို့တည်း။ နာဖျားသည် မူလည်း ဖြစ်စေ၊ မိုးလေးလမူလည်း ဖြစ်စေ၊ မြစ်တစ်ဖက်သို့ သွားလိုသည်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ လုံခြုံသော တံခါးရွက်ရှိသော ကျောင်းမူလည်း ဖြစ်စေ၊ ခင်းထားပြီးသော ကထိန်ရှိသည်မူလည်း ဖြစ်စေ။ ရဟန်းတို့ ဒုကုဋ္ဌသက်နှံကို ထားနိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။

ရဟန်းတို့ ကိုယ်ဝတ်ကို ထားနိုင်ခြင်း၊ သင်းပိုင်ကို ထားနိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းတို့ကား ဤငါးပါးတို့ တည်း။ နာဖျားသည်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ မိုးလေးလမူလည်း ဖြစ်စေ၊ မြစ်တစ်ဖက်သို့ သွားလိုသည်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ လုံခြုံသော တံခါးရွက်ရှိသော ကျောင်းမူလည်း ဖြစ်စေ၊ ခင်းထားပြီးသော ကထိန်ရှိသည်မူလည်း ဖြစ်စေ။ ရဟန်းတို့ ကိုယ်ဝတ်ကို ထားနိုင်ခြင်း၊ သင်းပိုင်ကို ထားနိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းတို့သည် ဤငါးပါး တို့တည်း။

ရဟန်းတို့ မိုးရေခံသက်နှံကို ထားနိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းတို့ကား ဤငါးပါးတို့တည်း။ နာဖျားသည်မူလည်းဖြစ်စေ၊ သိမ်အပသို့ သွားလိုသည်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ မြစ်တစ်ဖက်သို့ သွားလိုသည်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ လုံခြုံသော တံခါးရွက်ရှိသော ကျောင်းမူလည်း ဖြစ်စေ၊ မိုးရေခံသက်နှံ မချုပ်ရသေးသော်လည်းကောင်း၊ ချုပ်၍ မပြီးသေးသော်လည်းကောင်း ဖြစ်စေ။ ရဟန်းတို့ မိုးရေခံသက်နှံ ထားနိုင်ခြင်း အကြောင်းတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၂၂–သံဃိကသက်နှံးဖြစ်ပေါ်ခြင်း

၃၆၃။ တစ်ရံရောအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် တစ်ပါးတည်း ဝါဆို၏။ လူတို့သည် ထိုကျောင်း၌ "သံဃာအား လှူပါ၏"ဟု ဆို၍ သက်နှံးတို့ကို လှူကုန်၏၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းအား –

"မြတ်စွာဘုရားသည် 'အနည်းဆုံးလေးပါးအစုရှိမှ သံဃာမည်၏'ဟု ပညတ်တော်မူ၏၊ ငါသည်ကား တစ်ပါးတည်းသာ ဖြစ်ခဲ့၏၊ ဤလူတို့သည်လည်း 'သံဃာအား လှူပါ၏'ဟု ဆို၍ သက်နှံးတို့ကို လှူကုန်၏၊ ငါသည် ဤသံဃာ့ဥစ္စာဖြစ်သော သက်နှံးတို့ကို သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆောင်ရလျှင် ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထို့နောက် ထိုရဟန်းသည် သက်နှံးတို့ကို ယူကာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားပြီးလျှင် မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။

ရဟန်း သက်နှံးတို့သည် ကထိန်နုတ်သည့်တိုင်အောင် သင်၏ သက်နှံးတို့သာတည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် တစ်ပါးတည်း ဝါဆို၏၊ လူတို့သည် ထိုကျောင်း၌ "သံဃာအား လှူပါ၏"ဟု သက်နှံးတို့ကို လှူကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုသက်နှံးတို့ကို ကထိန်နုတ်သည် တိုင်အောင် ထိုရဟန်း အားသာလျှင် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် မိုးလေးလမှ တစ်ပါးသော ကာလ၌ တစ်ပါးတည်း နေ၏။ လူတို့သည် ထိုကျောင်း၌ "သံဃာအား လှူပါ၏"ဟု ဆို၍ သက်နှံးတို့ကို

လျှုကုန်၏။ ထိုအခါ ထို ရဟန်းအား– "မြတ်စွာဘုရားသည် 'အနည်းဆုံး လေးပါးအစုရှိမှ သံဃာမည်၏'ဟု ပညတ်တော်မူ၏၊ ငါသည် ကား တစ်ပါးတည်းသာ ဖြစ်ခဲ့၏၊ ဤလူတို့သည်လည်း 'သံဃာအား လျှုပါ၏'ဟု ဆိုရ၍ သင်္ကန်းတို့ကို လျှုကုန်၏။ ငါသည် ဤသံဃာ့ဥစ္စာဖြစ်သော သင်္ကန်းတို့ကို သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆောင်ရလျှင် ကောင်း လေစွ"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် ထိုရဟန်းသည် သင်္ကန်းတို့ကို ယူကာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားပြီးလျှင် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မျက်မှောက်ဖြစ်သော သံဃာနှင့် အတူ ဝေဖန်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် မိုးလေးလမှ တစ်ပါးသော ကာလ၌ တစ်ပါးတည်း နေ၏။ လူတို့သည် ထိုကျောင်း၌ "သံဃာအား လျှုပါ၏"ဟု ဆိုရ၍ သင်္ကန်းတို့ကို လျှုကုန်၏၊ ရဟန်း တို့ ထိုရဟန်းသည် သင်္ကန်းတို့ကို "ဤသင်္ကန်းတို့ကား ငါ၏ သင်္ကန်းတို့တည်း"ဟု ဆောက်တည်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ထိုသင်္ကန်းကို ထိုရဟန်း မဆောက်တည်သေးမီပင် တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ရောက်လာငြားအုံ့၊ အညီအမျှ အဖို့အစုကို ပေးအပ်၏။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုသင်္ကန်းကို ဝေဖန်သည်ရှိသော် ကမ္မည်းတံချ၍ မပြီးသေးမီ တစ်ပါးသောရဟန်းသည် ရောက်လာငြား အုံ့၊ အဖို့အစုကို အညီအမျှပေးအပ်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုသင်္ကန်းကို ဝေဖန်၍ ကမ္မည်း တံချပြီးမှ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ရောက်လာငြားအုံ့၊ မပေးလိုက အဖို့အစုကို မပေးရဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ အသျှင်ကျွသိဒါသနှင့် အသျှင်ကျွသိဘဋ္ဌ မထေရ်ညီနောင်နှစ်ပါးတို့သည် သာဝတ္ထိပြည် ၌ ဝါကျွတ်ကုန်သည်ရှိသော် ရွှာငယ်ကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ သွားကုန်၏။ မထေရ်မြတ်တို့သည် ကြာမြင့်မှ လာကြကုန်၏ဟု နှလုံးသွင်း၍ လူတို့သည် သင်္ကန်းနှင့်တကွ ဆွမ်းတို့ကို လျှုကုန်၏။ ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် မထေရ်တို့ကို "အသျှင်ဘုရားတို့ ဤသံဃာ့ဥစ္စာဖြစ်သော သင်္ကန်းတို့သည် မထေရ်တို့ကို စွဲ၍ ဖြစ်ပေါ်လာပါကုန်၏၊ မထေရ်တို့သည် အဖို့အစုကို သာယာကုန်အုံ့လော"ဟု မေးကုန်၏။ မထေရ် တို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည်ကား မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူတိုင်း တရားတော်ကို သိကုန်၏၊ ထိုသင်္ကန်းတို့သည် ကထိန်နုတ်သည့်တိုင်အောင် သင်တို့၏ သင်္ကန်းတို့သာတည်း"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

တစ်ရံရောအခါ သုံးပါးသော ရဟန်းတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုကုန်၏။ လူတို့သည် ထိုကျောင်း၌ "သံဃာအား လျှုပါ၏"ဟု ဆိုရ၍ သင်္ကန်းတို့ကို လျှုကုန်၏၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား–

"မြတ်စွာဘုရားသည် 'အနည်းဆုံး လေးပါးအစုရှိမှသာ သံဃာမည်၏'ဟု ပညတ်တော်မူ၏၊ ငါတို့သည်ကား သုံးပါးတို့သာတည်း၊ ဤလူတို့သည်လည်း 'သံဃာအား လျှုပါ၏'ဟု ဆိုရ၍ သင်္ကန်းတို့ကို လျှုကုန်၏၊ ငါတို့သည် အဘယ်သို့ပြုကျင့်ရပါအုံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ များစွာသော မထေရ်ကြီးဖြစ်ကုန်သော အသျှင်နိလဝါသီ အသျှင်သာဏဝါသီ အသျှင် ဂေါတက အသျှင်ဘဂု အသျှင်ဖဒ္ဒိကသန္တာနတို့သည် ပါဠိလိပုတ်ပြည် ကုက္ကုဋာရုံကျောင်းတိုက်၌ နေကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ထိုရဟန်းတို့သည် ပါဠိလိပုတ်ပြည်သို့

သွားပြီးလျှင် မထေရ်တို့ကို မေးကုန်၏။ မထေရ်တို့က "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည်ကား မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူတိုင်း တရားတော်ကို သိကုန်၏၊ ထိုသင်္ကန်းတို့သည် ကထိန်နုတ်သည့်တိုင်အောင် သင်တို့၏ သင်္ကန်းတို့သာတည်း"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

၂၂၃–သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒဝတ္ထု

၃၆၄။ တစ်ရံရောအခါ သာကီဝင်မင်းသားဖြစ်သော အသျှင်ဥပနန္ဒသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ဝါကျွတ်ပြီးသည် ဖြစ်၍ ရွာငယ်ကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ သွားလေ၏။ ထိုကျောင်း၌လည်း ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်း ဝေခြမ်းလိုသည် ဖြစ်၍ စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ငါ့သျှင် ဤသံဃာ့ဥစ္စာဖြစ်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဝေခြမ်းကုန်လတ္တံ့၊ အဖို့အစုကို သာယာမည်လော"ဟု မေးမြန်းကုန်၏။ (ထိုဥပနန္ဒက) ငါ့သျှင်တို့ သာယာပါအံ့ဟု (ပြောဆိုပြီးလျှင်) ထိုကျောင်းမှ သင်္ကန်းအဖို့အစုကို ယူ၍ အခြားတစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။

ထိုကျောင်း၌လည်း ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းဝေခြမ်းလိုသည်ဖြစ်၍ စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ကလည်း "ငါ့သျှင် ဤသံဃာ့ဥစ္စာဖြစ်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဝေခြမ်းကုန်လတ္တံ့၊ အဖို့အစုကို သာယာ မည်လော"ဟု မေးမြန်းကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ သာယာပါအံ့ဟု (ပြောဆိုပြီးလျှင်) ထိုကျောင်းမှလည်း သင်္ကန်း အဖို့အစုကို ယူ၍ အခြားတစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွားပြန်၏။

ထိုကျောင်း၌လည်း ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းဝေခြမ်းလိုသည် ဖြစ်၍ စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်း တို့ကလည်း "ငါ့သျှင် ဤသံဃာ့ဥစ္စာဖြစ်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဝေခြမ်းကုန်လတ္တံ့၊ အဖို့အစုကို သာယာ့မည်လော"ဟု မေးမြန်းကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ သာယာပါအံ့ဟု (ပြောဆို၏)။ ထိုကျောင်းမှလည်း သင်္ကန်း အဖို့အစုကို ယူ၍ သင်္ကန်းထုပ်ကြီးကို ယူငင်ပြီးလျှင် တစ်ဖန် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်လာလေ၏။

ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်ဥပနန္ဒ သင်သည် ဘုန်းကံကြီးမား၏၊ သင့်အား များစွာသော သင်္ကန်းသည် ဖြစ်၏"ဟု ဆိုကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား အဘယ်မှာ ဘုန်းကံရှိအံ့နည်း၊ ငါသည် ဤသာဝတ္ထိပြည်၌ ဝါကျွတ်ပြီးသည် ဖြစ်၍ ရွာငယ်ကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ သွားခဲ့၏။ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်း ဝေခြမ်းလိုသည် ဖြစ်၍ စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့က "ငါ့သျှင် ဤသံဃာ့ဥစ္စာဖြစ်သော သင်္ကန်းတို့ ကို ဝေခြမ်းကုန်လတ္တံ့၊ အဖို့အစုကို သာယာမည်လော"ဟု မေးမြန်းကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ သာယာပါအံ့ဟု (ပြောဆိုပြီးလျှင်) ထိုကျောင်းမှ သင်္ကန်းအဖို့အစုကို ယူခဲ့၍ ကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ သွားခဲ့ပါ၏။

ထိုကျောင်း၌လည်း ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းဝေခြမ်းလိုသည်ဖြစ်၍ စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ကလည်း "ငါ့သျှင် ဤသံဃာ့ဥစ္စာဖြစ်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဝေခြမ်းကုန်လတ္တံ့၊ အဖို့အစုကို သာယာ မည်လော"ဟု ငါ့ကို မေးမြန်းကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ သာယာပါအံ့ဟု (ပြောဆိုပြီးလျှင်) ထိုကျောင်းမှလည်း သင်္ကန်းအဖို့အစုကို ယူ၍ အခြားကျောင်းသို့ သွားခဲ့ပြန်ပါ၏။

ထိုကျောင်းဌလည်း ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းဝေခြမ်းလိုသည် ဖြစ်၍ စည်းဝေးကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့ ကလည်း "ငါ့သျှင် ဤသံဃာ့ဥစ္စာဖြစ်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဝေခြမ်းကုန်လတ္တံ့၊ အဖို့အစုကို သာယာမည် လော"ဟု ငါ့ကို မေးမြန်းကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ သာယာပါအုံ့ဟု (ပြောဆိုပြီးလျှင်) ထိုကျောင်းမှလည်း သင်္ကန်းအဖို့အစုကို ယူခဲ့ပါ၏၊ ဤသို့ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အကျွန်ုပ်အား များစွာသော သင်္ကန်းဖြစ်ပါသည်ဟု (ပြောဆို၏)။

ငါ့သျှင်ဥပနန္ဒ သင်သည် ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ဝါကျွတ်ပြီးလျက် အခြားကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ သင်္ကန်း အဖို့အစုကို သာယာသလောဟု (မေးမြန်းကုန်၏)။ ငါ့သျှင်တို့ သာယာသည် မှန်ပါ၏ဟု (ပြော ဆို၏)။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသားဖြစ်သော အသျှင်ဥပနန္ဒသည် ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ဝါကျွတ်ပြီးလျက် အခြားကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ သင်္ကန်းအဖို့အစုကို သာယာဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ဥပနန္ဒ သင်သည် ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ဝါကျွတ်ပြီးလျက် ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ သင်္ကန်းအဖို့အစု ကို သာယာ၏ဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ဝါကျွတ်ပြီးလျက် အခြားကျောင်းတစ်ကျောင်း ၌ သင်္ကန်းအဖို့အစုကို သာယာဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ဤ (သင်ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငါ့လည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီး၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ တစ်ပါးသောကျောင်း၌ ဝါကျွတ်ပြီးသော ရဟန်းသည် အခြားတစ်ပါးသော ကျောင်း၌ သင်္ကန်းအဖို့အစုကို မသာယာအပ်၊ သာယာသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

တစ်ရံရောအခါ သာကီဝင်မင်းသားဖြစ်သော အသျှင်ဥပနန္ဒသည် "ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ငါ့အား များစွာသော သင်္ကန်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု နှလုံးသွင်း၍ တစ်ပါးတည်းဖြစ်လျက် ကျောင်းနှစ်ကျောင်းတို့၌ ဝါဆို၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား "အဘယ်သို့လျှင် သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒအား သင်္ကန်း အဖို့အစုကို ပေးရပါမည်နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားအား အဖို့အစုကို ပေးကုန်လော့။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် "ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ငါ့အား များစွာသောသင်္ကန်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု တစ်ပါးတည်းဖြစ်လျက် ကျောင်းနှစ်ကျောင်းတို့၌ ဝါဆို၏၊ အကယ်၍ ဤမည်သော ကျောင်း၌ ထက်ဝက်, ဤမည်သော ကျောင်း၌ ထက်ဝက် နေပြားအုံ့၊ ဤမည်သော ကျောင်း၌ ထက်ဝက်, ဤမည်သော ကျောင်း၌ ထက်ဝက်သော သင်္ကန်းအဖို့အစုကို ပေးအပ်၏။ (သို့မဟုတ်) အကြင်ကျောင်း၌ ကား များစွာ နေ၏၊ ထိုကျောင်းမှ သင်္ကန်းအဖို့ အစုကို ပေးအပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၂၄-သူနာရဟန်းဝတ္ထု

၃၆၅။ တစ်ရံရောအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းအား ဝမ်းသက်သော ရောဂါဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် မိမိကျင် ကြီးကျင်ငယ်၌ လူးလိမ့်လျက် အိပ်ရ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နောက်လိုက်ရဟန်းဖြစ်သော အသျှင်အာနန္ဒာနှင့် အတူ ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်သည်ရှိသော် ထိုဝမ်းသက်သော ရဟန်း၏ ကျောင်းသို့ ရောက်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိကျင်ကြီးကျင်ငယ်၌ လူးလိမ့်လျက် အိပ်နေသော ထိုရဟန်းကို မြင်၍ ဝမ်းသက်သော ရဟန်းထံသို့ ကြွတော်မူပြီးလျှင် ထိုရဟန်းအား "ရဟန်း သင်၏ ရောဂါကား အဘယ်ရောဂါနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ရောဂါကား ဝမ်းသက်သော ရောဂါပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။ ရဟန်း သင့်အား အလုပ်အကျွေး ရှိ၏လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ မရှိပါ အသျှင်ဘုရားဟု (လျှောက်၏)။ ရဟန်း တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် သင့်ကို မပြုစု မလုပ်ကျွေးကုန်သနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းတို့အား မပြုစု မလုပ်ကျွေးဖူးပါ၊ ထို့ကြောင့် ရဟန်းတို့ကလည်း အကျွန်ုပ်ကို မပြုစု မလုပ်ကျွေးပါကုန်ဟု (လျှောက်၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ သွားချေ၊ ရေဆောင်ယူခဲ့လော့၊ ဤရဟန်းကို ရေချိုးကုန်အံ့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ "ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား"ဟု ဆို၍ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံ၍ ရေကို ဆောင်ယူလာ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရေကို သွန်းလောင်းတော်မူ၏၊ အသျှင်အာနန္ဒသည် ဆေးကြောလေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဦးခေါင်းမှ ကိုင်ယူတော်မူ၏၊ အသျှင် အာနန္ဒာသည် ခြေထောက်မှ ချီမ၍ ညောင်စောင်း၌ အိပ်စေကုန်၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ဤမည်သော ကျောင်း၌ ရဟန်းရှိသလော"ဟု မေးတော်မူ၏။ "ရှိပါသည် အသျှင်ဘုရား"ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်း၏ ရောဂါကား အဘယ်ရောဂါနည်းဟု (မေး တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုရဟန်း၏ ရောဂါကား ဝမ်းသက်သော ရောဂါပါတည်းဟု (လျှောက်ကုန်၏)။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား အလုပ်အကျွေးရှိ၏လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရား မရှိပါဟု (လျှောက်ကုန်၏)။ ရဟန်းတို့ အဘယ့်ကြောင့် ထိုရဟန်းကို မပြုစုမလုပ်ကျွေးကုန်သနည်းဟု (မေး တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဤရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား မပြုစု မလုပ်ကျွေးဖူးပါ၊ ထို့ကြောင့် ထိုရဟန်းကို ရဟန်းတို့သည် မပြုစုမလုပ်ကျွေးပါကုန်ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ သင်တို့အား ပြုစုလုပ်ကျွေးမည့် အမိအဖတို့ မရှိကုန်၊ ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် အချင်းချင်း မပြုစုမလုပ်ကျွေးခဲ့လျှင် အဘယ်သူသည် ပြုစုလုပ်ကျွေးလတ္တံ့နည်း။ ရဟန်းတို့ ငါဘုရားကို ပြုစုလုပ်ကျွေးသော ရဟန်းသည် နာဖျားသော ရဟန်းကို ပြုစုလုပ်ကျွေးရာ၏။

အကယ်၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ရှိငြားအံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အသက်ထက်ဆုံး ပြုစုလုပ်ကျွေးရမည်၊ ထိုနာဖျားသော ရဟန်း ရောဂါပျောက်ငြိမ်းသည်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ရမည်။

အကယ်၍ ဆရာ ရှိငြားအံ့၊ ဆရာသည် အသက်ထက်ဆုံး ပြုစုလုပ်ကျွေးရမည်၊ ထိုနာဖျားသော ရဟန်း ရောဂါပျောက်ငြိမ်းသည်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ရမည်။

အကယ်၍ အတူနေတပည့် ရှိငြားအံ့၊ အတူနေတပည့်သည် အသက်ထက်ဆုံး ပြုစုလုပ်ကျွေးရမည်၊ ထိုနာဖျားသော ရဟန်း ရောဂါပျောက်ငြိမ်းသည်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ရမည်။

အကယ်၍ အနီးနေတပည့် ရှိငြားအံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် အသက်ထက်ဆုံး ပြုစုလုပ်ကျွေးရမည်၊ ထိုနာဖျားသော ရဟန်း ရောဂါပျောက်ငြိမ်းသည်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ရမည်။

အကယ်၍ ဥပဇ္ဈာယ်တူအပေါင်းအဖော် ရှိငြားအံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ်တူအပေါင်းအဖော်သည် အသက်ထက်ဆုံး ပြုစုလုပ်ကျွေးရမည်၊ ထိုနာဖျားသော ရဟန်း ရောဂါပျောက်ငြိမ်းသည်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ရမည်။

အကယ်၍ ဆရာတူရဟန်း ရှိငြားအံ့၊ ဆရာတူရဟန်းသည် အသက်ထက်ဆုံး ပြုစုလုပ်ကျွေးရမည်၊ ထိုနာဖျားသော ရဟန်း ရောဂါပျောက်ငြိမ်းသည်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ရမည်။

အကယ်၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ အတူနေတပည့် အနီးနေတပည့် ဥပဇ္ဈာယ်တူရဟန်း ဆရာတူရဟန်းတို့ မရှိ ငြားအံ့၊ သံဃာက ပြုစုလုပ်ကျွေးရမည်၊ အကယ်၍ မပြုစုမလုပ်ကျွေးငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၃၆။ ရဟန်းတို့ ငါးပါးသော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော သူနာရဟန်းသည် အပြုအစုအလုပ်အကျွေး ခက်ခဲ၏။ မသင့်သည်ကို ပြုလေ့ရှိ၏၊ သင့်သည်၌ အတိုင်းအရှည်ကို မသိ၊ ဆေးကို မမှီဝဲ၊ မိမိ၏ အကျိုးကို လိုလားသော သူနာပြုရဟန်းအား "အနာတိုးတက်သည်ကိုလည်း တိုးတက်၏ ဟူ၍လည်းကောင်း အနာဆုတ်ယုတ်သည်ကိုလည်း ဆုတ်ယုတ်၏ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အနာတန့်ရပ်နေသည်ကိုလည်း တန့်ရပ်နေ၏ ဟူ၍လည်းကောင်း"ဟုတ်မှန်တိုင်း အနာကို ထင်စွာမပြု၊ ကိုယ်၌ ဖြစ်ဆဲဖြစ်သော ပြင်းထန် ကြမ်းကြုတ် ခါးစပ် ကျင်နာ မသာယာဖွယ် မနှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သော သေလောက်သော ဆင်းရဲဝေဒနာတို့ကို သည်းခံနိုင်သော သဘောမရှိ။ ရဟန်းတို့ ဤငါးပါးသော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော သူနာရဟန်းသည် အပြုအစုအလုပ်အကျွေးခက်၏။

ရဟန်းတို့ ငါးပါးသော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော သူနာရဟန်းသည် အပြုအစုအလုပ်အကျွေး လွယ်ကူ၏။ သင့်သည်ကို ပြုလေ့ရှိ၏၊ သင့်သည်၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိ၏၊ ဆေးကို မှီဝဲ၏၊ မိမိ၏ အကျိုးကို လိုလားသော သူနာပြုရဟန်းအား "အနာတိုးတက်သည်ကိုလည်း တိုးတက်၏ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အနာ ဆုတ်ယုတ်သည်ကိုလည်း ဆုတ်ယုတ်၏ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အနာတန့်ရပ်နေသည်ကိုလည်း တန့်ရပ်နေ၏ ဟူ၍လည်းကောင်း"ဟုတ်မှန်တိုင်း အနာကို ထင်စွာပြု၏၊ ကိုယ်၌ ဖြစ်ဆဲဖြစ်သော ပြင်းထန် ကြမ်းကြုတ် ခါးစပ်ကျင်နာ မသာယာဖွယ် မနှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သော သေလောက်သော ဆင်းရဲဝေဒနာတို့ကို သည်းခံနိုင်သော သဘောရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ဤငါးပါးသောအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော သူနာရဟန်းသည် အပြုအစု အလုပ် အကျွေး လွယ်ကူ၏။

ရဟန်းတို့ ငါးပါးသော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော သူနာပြုရဟန်းသည် သူနာကို ပြုစုလုပ်ကျွေးရန် မသင့်လျော်။ ဆေးကို စီရင်ခြင်းငါ့ မစွမ်းနိုင်၊ သင့်သည် မသင့်သည်ကို မသိ၊ မသင့်သော ဆေးကို ဆက်ကပ်၏၊ သင့်သော ဆေးကို ပယ်၏၊ (ဆွမ်းသင်္ကန်းအစရှိသော) အာမိသကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ သူနာကို ပြုစုလုပ် ကျွေး၏၊ မေတ္တာစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ပြုစုလုပ်ကျွေးသည် မဟုတ်၊ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် တံတွေး အန်ဖတ်တို့ကို စွန့်ပစ်အံ့သောငါ့ စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာ၏၊ သူနာကို အချိန်အခါအလျောက် တရား စကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို)

သိမြင်စေခြင်းငါ့ (တရားကို) ဆောက်တည်စေခြင်းငှါ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ ရဟန်းတို့ ဤငါးပါးသော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော သူနာပြုရဟန်းသည် သူနာကို လုပ်ကျွေးရန် မသင့်လျော်။

ရဟန်းတို့ ငါးပါးသော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော သူနာပြုရဟန်းသည် သူနာကို ပြုစုလုပ်ကျွေးရန်သင့်လျော်၏။ ဆေးကို စီရင်ခြင်းငါ့ စွမ်းနိုင်၏၊ သင့်သည် မသင့်သည်ကို သိ၏၊ မသင့်သော ဆေးကို ပယ်၏၊ သင့်သော ဆေးကို ဆက်ကပ်၏၊ မေတ္တာစိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ သူနာကို ပြုစုလုပ်ကျွေး၏၊ (ဆွမ်း သက်နှံ အစရှိသော) အာမိသကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ ပြုစုလုပ်ကျွေးသည် မဟုတ်၊ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် တံတွေး အန်ဖတ်တို့ကို စွန့်ပစ်အံ့သောငှါ စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာခြင်း မရှိ၊ သူနာကို အချိန်အခါအလျောက် တရား စကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေခြင်းငါ့ (တရားကို) ဆောက်တည်စေခြင်းငှါ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤငါးပါးသောအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော သူနာပြုရဟန်းသည် သူနာကို လုပ်ကျွေးရန် သင့်လျော်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၂၅–သေလွန်သော ရဟန်း၏ ဥစ္စာ

၃၆၇။ တစ်ရံရောအခါ နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည် ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်တို့၌ ခရီးရှည် သွားကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ ကပ်ရောက်သော ကျောင်းတစ်ခု၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နာဖျား၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် သူနာအား ပြုစုလုပ်ကျွေးခြင်းကို မြတ်စွာဘုရား ချီးမွမ်းတော်မူ၏၊ ငါ့သျှင် ယခုအခါ ဤသူနာရဟန်းကို ငါတို့ ပြုစုလုပ်ကျွေးကုန်အံ့"ဟု ကြံစည်ပြောဆိုကြကုန်၍ ထိုနာသော ရဟန်းကို ပြုစု လုပ်ကျွေးကုန်၏။ ထိုသူနာရဟန်းသည် ထိုရဟန်းတို့ ပြုစုလုပ်ကျွေးစဉ် သေလေ၏။

ထိုအခါ ပြုစုလုပ်ကျွေးသော ရဟန်းတို့သည် သေသော ရဟန်း၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သေသည်ရှိသော် ရဟန်း၏ သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို သံဃာသည် စိုးပိုင်၏၊ ထိုသို့ပင် စိုးပိုင်သော်လည်း သူနာပြုရဟန်းတို့သည် ကျေးဇူးများကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သံဃာသည် သင်္ကန်းသုံးထည်ကိုလည်းကောင်း၊ သပိတ်ကိုလည်းကောင်း သူနာပြုရဟန်းတို့အား ပေးရန် ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်–

ထိုသူနာပြုရဟန်းသည် သံဃာကို ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "အသျှင်ဘုရားတို့ ဤမည်သော ရဟန်းသည် သေ၏၊ ဤသည်ကား ထိုသေသော ရဟန်း၏ သင်္ကန်းသုံးထည်နှင့် သပိတ်တည်း"ဟု လျှောက်ကြား အပ်၏။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် သေ၏၊ ဤသည်ကား ထိုသေသော ရဟန်း၏ သင်္ကန်းသုံးထည်နှင့် သပိတ်တည်း၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤ သင်္ကန်းသုံးထည်နှင့် သပိတ်ကို သူနာပြုရဟန်းတို့အား ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် သေ၏၊ ဤသည်ကား ထိုသေသော ရဟန်း၏ သင်္ကန်းသုံးထည်နှင့် သပိတ်တည်း၊ သံဃာသည် ဤသင်္ကန်းသုံးထည်နှင့် သပိတ်ကို သူနာပြုရဟန်းတို့အား ပေး၏၊ ဤသင်္ကန်းသုံးထည်နှင့် သပိတ်ကို သူနာပြုရဟန်းတို့အား ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြော ဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤသင်္ကန်းသုံးထည်နှင့် သပိတ်ကို သူနာပြုရဟန်းတို့အား ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား အကြင့်ကြောင့် နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

၃၆၈။ တစ်ရံရောအခါ တစ်ပါးသော သာမဏေသည် သေ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သေသည်ရှိသော် သာမဏေ၏ သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို သံဃာသည် စိုးပိုင်၏၊ ထိုသို့ပင် စိုးပိုင်သော်လည်း သူနာပြုရဟန်းတို့သည် ကျေးဇူးများကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သံဃာသည် သင်္ကန်းနှင့် သပိတ်ကို သူနာပြုရဟန်းတို့အား ပေးရန် ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်၊ ထိုသူနာပြုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "အသျှင်ဘုရား တို့ ဤမည်သော သာမဏေသည် သေ၏၊ ဤသည်ကား ထိုသေသော သာမဏေ၏ သင်္ကန်းနှင့် သပိတ် တည်း"ဟု လျှောက်ကြားအပ်၏။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရ မည် –

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော သာမဏေသည် သေ၏၊ ဤသည်ကား ထိုသေသော သာမဏေ၏ သင်္ကန်းနှင့် သပိတ်တည်း၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ၊ သံဃာသည် ဤ သင်္ကန်းနှင့် သပိတ်ကို သူနာပြုရဟန်းတို့အား ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော သာမဏေသည် သေ၏၊ ဤသည်ကား ထိုသေသော သာမဏေ၏ သင်္ကန်းနှင့် သပိတ်တည်း၊ သံဃာသည် ဤသင်္ကန်းနှင့် သပိတ်ကို သူနာပြုရဟန်းတို့အား ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤသင်္ကန်းနှင့် သပိတ်ကို သူနာပြုရဟန်းတို့အား ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာသည် နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

၃၆၉။ တစ်ရံရောအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်းကောင်း သာမဏေသည်လည်းကောင်း နာဖျားသော ရဟန်းကို ပြုစုလုပ်ကျွေးကုန်၏၊ ထိုနာဖျားသော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းသာမဏေတို့ ပြုစုလုပ်ကျွေးစဉ် သေ၏၊ ထိုအခါ ထိုသူနာပြုရဟန်းအား "သင်္ကန်းအဖို့အစုကို သူနာပြုသာမဏေအား အဘယ်သို့ ပေးရပါအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သူနာပြုသာမဏေအား အညီအမျှ သင်္ကန်းအဖို့အစုပေးရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရံရောအခါ များသောဘဏ္ဍာ များသောပရိက္ခရာရှိသော ရဟန်းတစ်ပါးသည် သေ၍ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသေသည်ရှိသော် (ရဟန်း၏) သပိတ် သင်္ကန်းတို့ကို သံဃာ စိုးပိုင်၏၊ ထိုသို့ပင် စိုးပိုင်သော်လည်း သူနာပြုရဟန်းတို့သည် ကျေးဇူးများကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ သံဃာသည် သင်္ကန်းသုံးထည်နှင့် သပိတ်ကို သူနာပြုရဟန်းတို့အား ပေးရန် ခွင့်ပြု၏၊ ထိုပရိက္ခရာတို့တွင် လဟုဘဏ် လဟုပရိက္ခရာကို မျက်မှောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် ဝေခြမ်းရန် ခွင့်ပြု၏၊ ဂရုဘဏ် ဂရုပရိက္ခရာသည် ရောက်လာပြီး မရောက်လာသေးသော စတုဒိသာသံဃာ၏ (ဥစ္စာ ဖြစ်၍) စွန့်လည်း မစွန့်အပ်၊ ဝေလည်း မဝေခြမ်းအပ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၂၆–အဝတ်မဝတ်သောအကျင့်ကို ပယ်ခြင်း

၃၇၀။ တစ်ရံရောအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် အဝတ်မပါဘဲလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်း ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း ခေါင်းပါးခြင်း ကိလေသာကို ခါထုတ်ခြင်း ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်ခြင်း ကိလေသာကို ဖျက်ဆီးခြင်း လုံ့လကို အားထုတ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကို ချီးမွမ်းတော်မူလေ့ရှိ၏။

အသျှင်ဘုရား ဤအဝတ်မဝတ်ဘဲနေသော အကျင့်သည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်းငါ့ ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်းငါ့ ခေါင်းပါးခြင်းငါ့ ကိလေသာကို ခါထုတ်ခြင်းငါ့ ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်ခြင်းငှါ ကိလေသာကို ဖျက်ဆီးခြင်းငါ့ လုံ့လကို အားထုတ်ခြင်းငါ့ ဖြစ်ပါ၏။

အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား အဝတ်မဝတ်သော အကျင့်ကို ခွင့်ပြုတော်မူပါလော့"ဟု လျှောက်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောဂျာ (ဤအမှုသည် ရဟန်းတို့အား) မလျှောက်ပတ် မလျှော်ကန် မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့၏ အပြု အမူမဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုသင့်။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောဂျာ သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် တိတ္ထိတို့ ဆောက်တည်အပ်သော အဝတ်မဝတ်သော အကျင့်ကို ဆောက်တည်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောဂျာ ဤ(သင်ပြုမိသောအမှု)သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်း တို့ တိတ္ထိတို့ဆောက်တည်အပ်သော အဝတ်မဝတ်သော အကျင့်ကို မဆောက်တည်အပ်၊ အကြင်ရဟန်းသည် ဆောက်တည်ငြားအုံ့၊ ထိုရဟန်းအား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၂၇–သမန်းမြက်သင်္ကန်းစသည်ကို ပယ်ခြင်း

၃၇၁။ တစ်ရံရောအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် သမန်းမြက်သင်္ကန်းကို ဝတ်၍။ပ။ လျှော်သင်္ကန်းကို ဝတ်၍။ပ။ ပျဉ်ချပ်သင်္ကန်းကို ဝတ်၍။ပ။ ဆံခြည်ကမ္မလာကို ဝတ်၍။ပ။ သားမြီးကမ္မလာကို ဝတ်၍။ပ။ ခင်ပုပ်တောင်သင်္ကန်းကို ဝတ်၍။ပ။ သစ်နက်ရေကို ဝတ်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး လျှင် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်း ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း ခေါင်းပါးခြင်း ကိလေသာကို ခါထုတ်ခြင်း ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်ခြင်း ကိလေသာကို ဖျက်ဆီးခြင်း လုံ့လကို အားထုတ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကို ချီးမွမ်းတော်မူလေ့ရှိ၏။

အသျှင်ဘုရား ဤသစ်နက်ရေကို ဝတ်ခြင်းသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်းငှါ ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်းငှါ ခေါင်းပါးခြင်းငှါ ကိလေသာကို ခါထုတ်ခြင်းငှါ ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်ခြင်းငှါ ကိလေသာ ကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ လုံ့လကို အားထုတ်ခြင်းငှါ ဖြစ်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား သစ်နက်ရေကို (ဝတ်ခြင်းကို) ခွင့်ပြုတော်မူပါလော့"ဟု လျှောက်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ (မင်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား (ဤအမှုသည် ရဟန်းတို့အား) မလျောက်ပတ်၊ မလျော်ကန်၊ မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့၏ အပြု အမူမဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုသင့်။ (မင်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် တိတ္ထိတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော သစ်နက်ရေကို ဆောင်ဘိသနည်း။ (မင်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသောသူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့ တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ တိတ္ထိတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော သစ်နက်ရေကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

တစ်ရံရောအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် မုရိုးမျှင်ဖြင့် ပြုသော သင်္ကန်းကို ဝတ်၍။ပ။ သင်ပန်း မျှင်ဖြင့် ပြုသော သင်္ကန်းကို ဝတ်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင် ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်း ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း ခေါင်းပါးခြင်း ကိလေသာကို ခါထုတ်ခြင်း ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်ခြင်း ကိလေသာကို ဖျက်ဆီးခြင်း လုံ့လကို အားထုတ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကို ချီးမွမ်းတော်မူလေ့ရှိ၏။

အသျှင်ဘုရား ဤသင်ပန်းမျှင်ဖြင့် ပြုသော သင်္ကန်းသည် အလိုနည်းခြင်းငှါ ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်းငှါ ခေါင်းပါးခြင်းငှါ ကိလေသာကို ခါထုတ်ခြင်းငှါ ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်ခြင်းငှါ ကိလေသာကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ လုံ့လကို အားထုတ်ခြင်းငှါ ဖြစ်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား သင်ပန်းမျှင်ဖြင့် ပြုသော သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုတော်မူပါလော့"ဟု လျှောက်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ (မင်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား (ဤအမှုသည် ရဟန်းတို့အား) မလျောက်ပတ်၊ မလျော်ကန်။ မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့၏ အပြု အမူမဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုသင့်။ (မင်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် သင်ပန်းမျှင်ဖြင့် ပြုသော သင်္ကန်းကို ဝတ်ဘိသနည်း။ (မင်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား

ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ . တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ သင်ပန်းမျှင်ဖြင့် ပြုသော သင်္ကန်းကို မဝတ်အပ်၊ ဝတ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၂၈–အလုံးစုံညိုသော သင်္ကန်းစသည်ကို ပယ်ခြင်း

၃၇၂။ တစ်ရံရောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အလုံးစုံညိုသော အဆင်းရှိသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ အလုံးစုံဝါသော အဆင်းရှိသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ အလုံးစုံနီသော အဆင်းရှိသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ အလုံးစုံပြာသော အဆင်းရှိသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ အလုံးစုံမည်းသော အဆင်းရှိသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ အလုံးစုံ မဟာရဂ်မည်သော (ကင်းခြေများကျောက်ကုန်းအဆင်းနှင့် တူသော) ဆိုးရည်ဖြင့် ဆိုးသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ အလုံးစုံမဟာနာမမည်သော (ဖက်ရွက်ရော်အဆင်းနှင့် တူသော) ဆိုးရည်ဖြင့် ဆိုးသော သင်္ကန်း တို့ကိုဆောင်ကုန်၏။ပ။ အဆာမဖြတ်သော သင်္ကန်းတို့ကိုဆောင်ကုန်၏။ပ။ ရှည်သော အဆာရှိသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ ပန်းပွင့်အဆာကျစ်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ မြွေပါးပျဉ်း နှင့် တူသော အဆာကျစ်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ သင်တိုင်းကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ လျှော် တေသင်္ကန်းကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ ဦးရစ်ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအန္တယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ကာမဂုဏ်ကို ခံစားသော လူတို့ကဲ့သို့ ဦးရစ်ကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ .ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အလုံးစုံညိုသော အဆင်းရှိသော သင်္ကန်းတို့ကို မဆောင်အပ်ကုန်။ အလုံးစုံဝါသော အဆင်းရှိသော သင်္ကန်းတို့ကို မဆောင်အပ်ကုန်။ အလုံးစုံနီသော အဆင်းရှိသော သင်္ကန်းတို့ကို မဆောင် အပ်ကုန်။ အလုံးစုံပြာသော အဆင်းရှိသော သင်္ကန်းတို့ကို မဆောင်အပ်ကုန်။ အလုံးစုံမည်းသော အဆင်း ရှိသော သင်္ကန်းတို့ကို မဆောင်အပ်ကုန်။ အလုံးစုံမဟာရဂ်မည်သော (ကင်းခြေများကျောက်ကုန်းအဆင်း နှင့်တူသော) ဆိုးရည်ဖြင့် ဆိုးသော သင်္ကန်းတို့ကို မဆောင်အပ်ကုန်။ အလုံးစုံ မဟာနာမမည်သော (ဖက်ရွက်ရော်အဆင်းနှင့်တူသော) ဆိုးရည်ဖြင့် ဆိုးသော သင်္ကန်းတို့ကို မဆောင်အပ်ကုန်။ အဆာ မဖြတ်သော သင်္ကန်းတို့ကို မဆောင်အပ်ကုန်။ ရှည်သော အဆာရှိသော သင်္ကန်းတို့ကို မဆောင် အပ်ကုန်။ ပန်းပွင့်အဆာကျစ်သော သင်္ကန်းတို့ကို မဆောင်အပ်ကုန်။ မြွေပါးပျဉ်းနှင့် တူသော အဆာ ကျစ်သော သင်္ကန်းတို့ကို မဆောင်အပ်ကုန်။ သင်တိုင်းကို မဆောင်အပ်ကုန်။ လျှော်တေသင်္ကန်းကို မဆောင်အပ်ကုန်။ ဦးရစ်ကို မဆောင်အပ်ကုန်။ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၂၉–ဝါကျွတ်သော ရဟန်းတို့အား သင်္ကန်းမရနိုင်ခြင်းအကြောင်း

၃၇၃။ တစ်ရံရောအခါ ဝါကျွတ်သော ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းမရမီ အရပ်တစ်ပါးသို့လည်း သွားကုန်၏၊ လူလည်း ထွက်ကုန်၏၊ သေလည်း သေကုန်၏၊ သာမဏေဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ သိက္ခာကို စွန့်သောသူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ အဆုံးစွန်ဖြစ်သော ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်သူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ သူရူးဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ စိတ်ပျံ့လွင့်သူဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ ဝေဒနာနှိပ်စက်သူ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်အပ်သူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ အာပတ် ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်အပ်သူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်အပ်သူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ ပဏ္ဍုဂ်တို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ တိတ္ထိတို့ဘောင်သို့ ပြောင်းသွားသူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ တိရစ္ဆာန်တို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ အမိကို သတ်သူဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ အဖကို သတ်သူဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ ရဟန္တာကို သတ်သူဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ ရဟန်းမိန်းမကို ဖျက်ဆီးသူဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ သံဃာကို သင်းခွဲသူဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်အောင်ပြုသူဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ ဥဘတောဗျည်းဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

၃၇၄။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဝါကျွတ်သော ရဟန်းသည် သင်္ကန်းမရမီ အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားငြားအံ့၊ လျှောက်ပတ်သော (ကိုယ်စား) ခံယူမည့်သူ ရှိခဲ့သော် ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာ တော်၌ ဝါကျွတ်သော ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းမရမီ လူထွက်အံ့။ သေအံ့။ သာမဏေဟု ဝန်ခံအံ့။ သိက္ခာကို စွန့်သူဟု ဝန်ခံအံ့။ အဆုံးစွန်သော ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်သူဟု ဝန်ခံအံ့။ သံဃာသည် စိုးပိုင်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဝါကျွတ်သော ရဟန်းသည် သင်္ကန်းမရမီ သူရူးဟု ဝန်ခံအံ့။ စိတ်ပျံ့လွင့်သူဟု ဝန်ခံအံ့။ ဝေဒနာနှိပ်စက်သူဟု ဝန်ခံအံ့။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်အပ်သူဟု ဝန်ခံအံ့။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်အပ်သူဟု ဝန်ခံအံ့။ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်အပ်သူဟု ဝန်ခံအံ့။ လျှောက်ပတ်သော ခံယူမည့်သူ ရှိခဲ့သော် ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဝါကျွတ်သော ရဟန်းသည် သင်္ကန်းမရမီ ပဏ္ဍုဂ်ဟု ဝန်ခံအံ့။ ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသူဟု ဝန်ခံအံ့။ တိတ္ထိတို့ဘောင်သို့ ပြောင်းသွားသူဟု ဝန်ခံအံ့။ တိရစ္ဆာန်ဟု ဝန်ခံအံ့။ အမိကို သတ်သူဟု ဝန်ခံအံ့။ အဖကို သတ်သူဟု ဝန်ခံအံ့။ ရဟန္တာကို သတ်သူဟု ဝန်ခံအံ့။ ရဟန်း မိန်းမကို ဖျက်ဆီးသူဟု ဝန်ခံအံ့။ သံဃာကို သင်းခွဲသူဟု ဝန်ခံအံ့။ ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသူဟု ဝန်ခံအံ့။ ဥဘတောဗျည်းဟု ဝန်ခံအံ့။ သံဃာသည် စိုးပိုင်၏။

၃၇၅။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဝါကျွတ်သော ရဟန်းသည် ရသော သင်္ကန်းကို မဝေခြမ်းမီ အရပ်တစ်ပါးသို့ ဖဲသွားအံ့၊ လျှောက်ပတ်သော ခံယူမည့်သူ ရှိခဲ့သော် ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဝါကျွတ်သော ရဟန်းသည် ရသော သင်္ကန်းကို မဝေခြမ်းမီ လူ ထွက်အံ့။ သေအံ့။ သာမဏေဟု ဝန်ခံအံ့။ သိက္ခာကို စွန့်သူဟု ဝန်ခံအံ့။ အဆုံးစွန်သော ပါရာဇိက အာပတ်သို့ ရောက်သူဟု ဝန်ခံအံ့၊ သံဃာသည် စိုးပိုင်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဝါကျွတ်သော ရဟန်းသည် ရသော သင်္ကန်းကို မဝေခြမ်းမီ သူရူးဟု ဝန်ခံအံ့။ စိတ်ပျံ့လွင့်သူဟု ဝန်ခံအံ့။ ဝေဒနာနှိပ်စက်သူဟု ဝန်ခံအံ့။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်အပ်သူဟု ဝန်ခံအံ့။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်အပ်သူဟု ဝန်ခံအံ့။ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်အပ်သူဟု ဝန်ခံအံ့။ လျောက်ပတ်သော ခံယူမည့်သူ ရှိခဲ့သော် ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဝါကျွတ်သော ရဟန်းသည် ရသော သင်္ကန်းကို မဝေခြမ်းမီ ပဏ္ဍုက်ဟု ဝန်ခံအံ့။ ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသူဟု ဝန်ခံအံ့။ တိတ္ထိတို့ဘောင်သို့ ပြောင်းသွားသူဟု ဝန်ခံအံ့။ တိရစ္ဆာန်ဟု ဝန်ခံအံ့။ အမိကို သတ်သူဟု ဝန်ခံအံ့။ အဖကို သတ်သူဟု ဝန်ခံအံ့။ ရဟန္တာကို သတ်သူဟု ဝန်ခံအံ့။ ရဟန်းမိန်းမကို ဖျက်ဆီးသူဟု ဝန်ခံအံ့။ သံဃာကို သင်းခွဲသူဟု ဝန်ခံအံ့။ ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်အောင်ပြုသူဟု ဝန်ခံအံ့။ ဥဘတောဗျည်းဟု ဝန်ခံအံ့၊ သံဃာသည် စိုးပိုင်၏။

၂၃၀–ကွဲပြားသော သံဃာအား သင်္ကန်းရနိုင်ခြင်းအကြောင်း

၃၇၆။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဝါကျွတ်သော ရဟန်းတို့အား သင်္ကန်းမရမီ သံဃာသင်း ကွဲအံ့၊ ထိုသင်းကွဲသော သံဃာ၌ လူတို့သည် တစ်ဖက်၌ ရေကို လှူကုန်၏၊ တစ်ဖက်၌ "သံဃာအား လှူပါ၏"ဟု သင်္ကန်းကို လှူကုန်၏၊ ဤသင်္ကန်းသည် (နှစ်ဖက်သော) သံဃာအားသာလျှင် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဝါကျွတ်သော ရဟန်းတို့အား သင်္ကန်းမရမီ သံဃာသင်းကွဲအံ့၊ ထိုသင်းကွဲသော သံဃာ၌ လူတို့သည် တစ်ဖက်၌ ရေကို လှူကုန်၏၊ ထိုတစ်ဖက်၌ပင်လျှင် "သံဃာအား လှူပါ၏"ဟု သင်္ကန်းကို လှူကုန်၏၊ ဤသင်္ကန်းသည် (နှစ်ဖက်သော) သံဃာအားသာလျှင် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဝါကျွတ်သော ရဟန်းတို့အား သင်္ကန်းမရမီ သံဃာသင်းကွဲအံ့၊ ထိုသင်းကွဲသော သံဃာ၌ လူတို့သည် တစ်ဖက်၌ ရေကို လှူကုန်၏၊ တစ်ဖက်၌ "တစ်ဖက်အား လှူပါ၏"ဟု သင်္ကန်းကို လှူကုန်၏၊ ဤသင်္ကန်းသည် တစ်ဖက်၏ သင်္ကန်းသာလျှင် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဝါကျွတ်သော ရဟန်းတို့အား သင်္ကန်းမရမီ သံဃာသင်းကွဲအံ့၊ ထိုသင်းကွဲသော သံဃာ၌ လူတို့သည် တစ်ဖက်၌ ရေကို လှူကုန်၏၊ ထိုတစ်ဖက်၌ပင်လျှင် "တစ်ဖက် အား လှူပါ၏"ဟု သင်္ကန်းကို လှူကုန်၏၊ ဤသင်္ကန်းသည် တစ်ဖက်၏ သင်္ကန်းသာလျှင် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဝါကျွတ်သော ရဟန်းတို့အား ရသော သင်္ကန်းကို မဝေခြမ်းမီ သံဃာသင်းကွဲအံ့၊ အလုံးစုံသော သံဃာတို့အား အညီအမျှ ဝေခြမ်းရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၃၁–ကောင်းမကောင်းသော ယူခြင်းစသည်ကို ပြခြင်း

၃၇၇။ တစ်ရံရောအခါ အသျှင်ရေဝတသည် ရဟန်းတစ်ပါး၏ လက်၌ (အပ်၍) "ဤသင်္ကန်းကို မထေရ်အား ပေးပါလော့"ဟု ဆို၍ အသျှင်သာရိပုတ္တရာ၏ (အထံသို့) သင်္ကန်းကို ပို့စေ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် အသျှင်ရေဝတနှင့် အကျွမ်းဝင်သဖြင့် ခရီးအကြား၌ ထိုသင်္ကန်းကို ယူလေ၏။

ထို့နောက် အသျှင်ရေဝတသည် အသျှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ဆုံမိ၍ "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်၏ (အထံသို့) သင်္ကန်းကို ပို့စေခဲ့ပါပြီ၊ ထိုသင်္ကန်းသည် ကောင်းစွာ ရောက်ပါ၏လော"ဟု မေးလေ၏။ ငါ့သျှင် ငါသည် ထိုသင်္ကန်းကို မမြင်ရပါဟု (ပြောဆို၏)။ ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် ထို ရဟန်းကို "ငါ့သျှင် ငါသည် သင်၏ လက်၌ (အပ်၍) မထေရ်၏ (အထံသို့) သင်္ကန်းကို ပို့စေခဲ့ပါပြီ၊ ထိုသင်္ကန်းသည် အဘယ်မှာနည်း"ဟု မေး၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်နှင့် အကျွမ်းဝင်သဖြင့် ထိုသင်္ကန်းကို ယူလိုက်ပါသည်ဟု (ပြောဆို၏)။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

၃၇၈။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ လက်၌ (အပ်၍) "ဤသင်္ကန်းကို ဤမည်သော ရဟန်းအား ပေးပါလော့"ဟု ဆို၍ သင်္ကန်းကို ပို့စေ၏။ ထိုရဟန်းသည် စေလွှတ်သော ရဟန်းနှင့် အကျွမ်းဝင်သဖြင့် ခရီးအကြား၌ ယူ၏၊ ကောင်းသော ယူခြင်းတည်း။ ပေးရမည့်ရဟန်းနှင့် အကျွမ်းဝင်သဖြင့် ယူအံ့၊ မကောင်းသော ယူခြင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ လက်၌ "ဤသင်္ကန်းကို ဤမည်သော ရဟန်းအား ပေးလော့"ဟု ဆို၍ သင်္ကန်းကို ပို့စေ၏။ ထိုရဟန်းသည် အကြင်အသျှင်အား ပေးအပ်၏၊ ထိုပေးရမည့် ရဟန်းနှင့် အကျွမ်းဝင်သဖြင့် ခရီးအကြား၌ ယူအံ့၊ မကောင်းသဖြင့် ယူခြင်းတည်း။ စေလွှတ်သော ရဟန်းနှင့် အကျွမ်းဝင်သဖြင့် ယူအံ့၊ ကောင်းသော ယူခြင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ လက်၌ "ဤသင်္ကန်းကို ဤမည်သော ရဟန်းအား ပေးပါ လော့"ဟု ဆို၍ သင်္ကန်းကို ပို့စေ၏။ ထိုရဟန်းသည် "ခရီးအကြား၌ ပို့စေသော ရဟန်းသည် သေ၏"ဟု ကြား၏၊ ထိုရဟန်းအား သေသူ၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သင်္ကန်းတည်းဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုအံ့၊ ကောင်းသော အဓိဋ္ဌာန်ပြုခြင်းတည်း။ ပေးရမည့်ရဟန်းနှင့် အကျွမ်းဝင်သဖြင့် ယူအံ့၊ မကောင်းသော ယူခြင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ လက်၌ (အပ်၍) "ဤသင်္ကန်းကို ဤမည်သော ရဟန်းအား ပေးပါလော့"ဟု ဆို၍ သင်္ကန်းကို ပို့စေ၏။ ထိုရဟန်းသည် "ခရီးအကြား၌ ပေးရမည့် ရဟန်းသည် သေ၏"ဟု ကြား၏၊ ထိုရဟန်းအား သေသူ၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သင်္ကန်းတည်းဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုအံ့၊ မကောင်းသော အဓိဋ္ဌာန်ပြုခြင်းတည်း။ ပေးလိုက်သော ရဟန်းနှင့် အကျွမ်းဝင်သဖြင့် ယူအံ့၊ ကောင်းသော ယူခြင်း တည်း။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ လက်၌ (အပ်၍) "ဤသင်္ကန်းကို ဤမည်သော ရဟန်းအား ပေးလော့"ဟု ဆို၍ သင်္ကန်းကို ပို့စေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ခရီးအကြား၌ "နှစ်ပါးလုံး သေကုန်၏"ဟု ကြားလေ၏၊ ပေးလိုက်သော ရဟန်း၏ မတကသင်္ကန်းတည်းဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုအံ့၊ ကောင်းသော အဓိဋ္ဌာန် ပြုခြင်းတည်း။ ပေးရ မည့်ရဟန်း၏ မတကသင်္ကန်းတည်းဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုအံ့၊ မကောင်းသော အဓိဋ္ဌာန် ပြုခြင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ လက်၌ (အပ်၍) "ဤသက်နှံကို ဤမည်သော ရဟန်းအား ပေးပါ၏"ဟု ဆို၍ သက်နှံကို ပို့စေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ခရီးအကြား၌ ပေးလိုက်သော ရဟန်းနှင့် အကျွမ်းဝင်သဖြင့် ယူအံ့၊ မကောင်းသော ယူခြင်းတည်း၊ ပေးရမည့်ရဟန်းနှင့် အကျွမ်းဝင်သဖြင့် ယူအံ့၊ ကောင်းသော ယူခြင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ လက်၌ (အပ်၍) "ဤသက်နှံကို ဤမည်သော ရဟန်းအား ပေးပါ၏"ဟု ဆို၍ သက်နှံကို ပို့စေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ခရီးအကြား၌ ပေးရမည့်ရဟန်းနှင့် အကျွမ်းဝင်သဖြင့် ယူအံ့၊ ကောင်းသော ယူခြင်းတည်း၊ ပေးလိုက်သော ရဟန်းနှင့် အကျွမ်းဝင်သဖြင့် ယူအံ့၊ မကောင်းသော ယူခြင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ လက်၌ (အပ်၍) "ဤသက်နှံကို ဤမည်သော ရဟန်းအား ပေးပါ၏"ဟု ဆို၍ သက်နှံကို ပို့စေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ခရီးအကြား၌ "ပေးလိုက်သော ရဟန်းသည် သေ၏"ဟု ကြားလေ၏၊ ထိုရဟန်းအား သေသူ၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သက်နှံတည်းဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုအံ့၊ မကောင်းသော အဓိဋ္ဌာန်ပြုခြင်းတည်း။ ပေးရမည့်ရဟန်းနှင့် အကျွမ်းဝင်သဖြင့် ယူအံ့၊ ကောင်းသော ယူခြင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ လက်၌ (အပ်၍) "ဤသက်နှံကို ဤမည်သော ရဟန်းအား ပေးပါ၏"ဟု ဆို၍ သက်နှံကို ပို့စေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ခရီးအကြား၌ "ပေးရမည့်ရဟန်းသည် သေ၏"ဟု ကြားလေ၏၊ ထိုရဟန်းအား သေသူ၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သက်နှံတည်းဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုအံ့၊ ကောင်းသော အဓိဋ္ဌာန်ပြုခြင်းတည်း။ ပေးလိုက်သော ရဟန်းနှင့် အကျွမ်းဝင်သဖြင့် ယူအံ့၊ မကောင်းသော ယူခြင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ လက်၌ (အပ်၍) "ဤသက်နှံကို ဤမည်သော ရဟန်းအား ပေးပါ၏"ဟု ဆို၍ သက်နှံကို ပို့စေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ခရီးအကြား၌ "နှစ်ပါးလုံး သေကုန်၏"ဟု ကြားလေ၏၊ ပေးလိုက်သော ရဟန်း၏ မတကသက်နှံတည်းဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုအံ့၊ မကောင်းသော အဓိဋ္ဌာန် ပြုခြင်းတည်း။ ပေးရမည့် မတကသက်နှံတည်းဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုအံ့၊ ကောင်းသော အဓိဋ္ဌာန်ပြုခြင်းတည်း။

၂၃၂–သက်နှံးဖြစ်ပေါ်ကြောင်း မာတိကာရှစ်ပါး

၃ ၇၉။ ရဟန်းတို့ သက်နှံးဖြစ်ခြင်း၏ မာတိကာတို့သည် ဤရှစ်ပါးတို့တည်း၊ အပိုင်းအခြားဖြင့် လျှ၏၊ ကတိကဝတ်ဖြင့် လျှ၏၊ ဆွမ်းဝတ်တည်သဖြင့် လျှ၏၊ သံဃာအား လျှ၏၊ ဥဘတောသံဃာအား လျှ၏။ ဝါကျွတ်သော သံဃာအား လျှ၏၊ ရည်၍ လျှ၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်အား လျှ၏။

အပိုင်းအခြားဖြင့် လျှအံ့၊ အကြင်မျှလောက်သော ရဟန်းတို့သည် သိမ်အတွင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ ထိုမျှလောက်သော ရဟန်းတို့သည် ဝေခြမ်းရမည်။

ကတိကဝတ်ဖြင့် လျှအံ့၊ များစွာသော ကျောင်းတို့သည် တူသော လာဘ်ရှိကုန်၏၊ တစ်ခုသော ကျောင်း၌ ပေးလျှသည်ရှိသော် အလုံးစုံသော ကျောင်း၌ လျှသည် မည်၏။

ဆွမ်းဝတ်တည်သဖြင့် လျှုအံ့၊ အကြင်ကျောင်း၌ သံဃာအား အမြဲလုပ်ကျွေးခြင်းတို့ကို ပြုကုန်၏၊ ထိုကျောင်း၌ ပေးလျှု၏။

သံဃာအား လျှုအံ့၊ မျက်မှောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် ဝေခြမ်းရမည်။ ဥဘတောသံဃာအား လျှုအံ့၊ ရဟန်းယောကျ်ားများစွာရှိ၍ ရဟန်းမိန်းမတစ်ယောက်သာ ရှိအံ့၊ ထက်ဝက် ပေးရမည်၊ ရဟန်းမိန်းမ များစွာရှိ၍ ရဟန်းယောကျ်ားတစ်ပါးသာ ရှိအံ့၊ ထက်ဝက်ပေး ရမည်။

ဝါကျွတ်သော သံဃာ အားလျှုအံ့၊ အကြင်မျှလောက်သော ရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်း၌ ဝါကျွတ်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ဝေခြမ်းရမည်။

ရည်၍ လျှုအံ့၊ ယာဂုဘုဉ်းပေးသော ရဟန်းတို့ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသော ရဟန်း တို့ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ခဲဖွယ်ဘုဉ်းပေးသော ရဟန်းတို့ကိုသော်လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းလျှုသော ရဟန်း တို့ကိုသော်လည်းကောင်း၊ မိမိကျောင်း၌ နေသော ရဟန်းတို့ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဆေးလျှုသော ရဟန်း တို့ကိုသော်လည်းကောင်း (ရည်၍လျှု၏)။

ပုဂ္ဂိုလ်အား လျှုအံ့၊ "ဤသင်္ကန်းကို ဤမည်သော အသျှင်အား လျှုပါ၏"ဟု (ပုဂ္ဂိုလ်အားလျှု၏)။

အဌမ စီဝရကွန္ဓက ပြီး၏။

၂၃၃–ထိုစီဝရကွန္ဓကဏ္ဍ၏ အကျဉ်းချုပ်

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နေသော နိဂုံးသူကြွယ်သည် ဝေသာလီပြည်၌ ပြည့်တန်ဆာမကို မြင်၍ တစ်ဖန် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွားပြီးလျှင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ထိုအကြောင်းကို ပြောကြားလေ၏။

သာလဝတီ၌ အဘယမင်းသား၏ သားရင်းဖြစ်သော အသက်ရှင်၏လောဟု မင်းသား မေးသောကြောင့် 'ဇီဝက'ဟု ဆိုအပ်သော အမည်ရှိသော သားဖြစ်၏။

ထိုဇီဝကသည် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွား၍ ဆေးအတတ်ကို သင်ပြီးလျှင် ဆေး ဆရာကြီး ဖြစ်လေ၏၊ ခုနစ်နှစ်ရှိပြီးသော သာကေတသူဌေးကတော်၏ ဦးယဉ်းနာ 'ခေါင်းကိုက်နာ' သည် တစ်ကြိမ် နာနှတ်သဖြင့် ပျောက်၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ မြင်းသရိုက်နာကို ဆေးလိမ်းကျံသဖြင့် ကုသ၏၊ ငါ့ကိုလည်းကောင်း၊ မောင်းမအပေါင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်ကိုလည်းကောင်း ကုသလော့ဟု ဆို၏၊

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သူဌေး၏ ခေါင်းကိုက်နာကိုလည်းကောင်း ဗာရာဏသီသူဌေးသား၏ အူထုံးသော အနာကိုလည်းကောင်း ကုသ၏၊ ပဇ္ဇောတမင်း၏ ကြီးစွာ ဖျော့တော့သော ကိုယ်ရှိသော အနာကို ထောပတ်ကိုသောက်စေသဖြင့် ပျောက်စေ၏ 'ပယ်ဖျောက်၏'။

ပြုသောကျေးဇူးကို အောက်မေ့၍ သိဝိတိုင်းဖြစ် ပုဆိုးကို ပို့စေ၏၊ ဒေါသပြောသော ကိုယ်တော်ကို ဆီဖြင့် နှုး၏၊ ကြာသုံးလက်တို့ဖြင့် အကြိမ်သုံးဆယ် ဝမ်းလျှောသော ဆေးကို ဆက်ကပ်၏။

ကိုယ်တော်ပြကတော့ရှိပြီးသော မြတ်စွာဘုရားကို ဆုတောင်း၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သိဝိတိုင်းဖြစ် ပုဆိုးကိုလည်း ခံယူတော်မူ၏၊ လူတို့လှူသော သင်္ကန်းကိုလည်း ခွင့်ပြု တော်မူ၏။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌လည်းကောင်း၊ ဇနပုဒ်၌လည်းကောင်း များသော သင်္ကန်းဖြစ်၏၊ စုလျားအခင်းအရုံသည်လည်းကောင်း၊ ပိုးချည်သည်လည်းကောင်း၊ ကော်ဇောသည်လည်းကောင်း ဖြစ်၏၊ ငါးရာထိုက်သော ကမ္မလာကို ခံတော်မူ၏။

အကောင်း အညံ့ဖြစ်သော သင်္ကန်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ရောင့်ရဲသည်ကို ချီးမွမ်း တော်မူ၏၊ မဆိုင်းငံ့ကုန်၊ ဆိုင်းငံ့ကုန်၏၊ ရှေးဦးစွာ ဝင်ကုန်၏၊ နောက်မှ ဝင်ကုန်၏၊ အတူဝင်ကုန်၏၊ ကတိကဝတ်ပြု၍ ဝင်ကုန်၏၊ တစ်ဖန် အိမ်သို့ ဆောင်ကုန်၏။

ဘဏ္ဍာတိုက်ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ သင်္ကန်းထားရာ မလုံခြုံ၊ ဘဏ္ဍာစိုးကို ထစေကုန်၏၊ ထို့ပြင် များစွာဖြစ်သော သင်္ကန်း၊ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်၏၊ အသို့ ဝေဖန်ရအံ့နည်း၊ အသို့ ပေးရာသနည်း။

မိမိအဖို့ လွန်သော အဖို့ဖြင့် ခရီးသွားလို၏၊ အဖို့အစုကို အသို့ ပေးရာသနည်း၊ နွားချေးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရေအေးဖြင့်လည်းကောင်း သင်္ကန်းဆိုးကုန်၏၊ ဆိုးရည်ဝေခဲ့၏၊ ဆိုးရည် ကျက်သည် မကျက်သည်ကို မသိကုန်။

ဆိုးရည်ချသော ရဟန်းတို့သည် စောင်း၍ ခံကုန်၏၊ ဆိုးရည်ထည့်စရာ ဖျဉ်းကို ခွင့်ပြု၏၊ ခွက်သပိတ်၌လည်း ဆုပ်နယ်ကုန်၏၊ မြေ၌လည်း ဖြန့်ကုန်၏၊ ခြေတို့သည် ခဲကုန်၏၊ အလယ်၌ ဆွဲကုန်၏၊ အနားဆွေးကုန်၏၊ သင်္ကန်းနားတစ်ဖက်မှ လျှောကျကုန်၏၊ ခက်မာနေသဖြင့် ရေ၌ ဖွပ်အပ်၏။

ကြမ်းသော သင်္ကန်း အဆာမဖြတ်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဝတ်ကုန်၏၊ လေးထောင့် ကန်သင်းဖွဲ့သော လယ်တို့ကို မြင်တော်မူ၏၊ သင်္ကန်းကို ထုပ်၍ ဆောင်သော ရဟန်း တို့ကိုလည်း မြင်တော်မူ၏၊ သာကီဝင်မင်းသားဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် စုံစမ်းတော်မူ၍ သုံးထည်သော သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

တစ်ပါးသော တိစီဝရိုက်သင်္ကန်းကို လဲသဖြင့် ရွာတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏၊ သင်္ကန်းဖြစ်၏၊ သင်္ကန်းပေါက်ခဲ့၏၊ လေးကျွန်းလုံး ရှာသော မိုး မိုးရေခံသင်္ကန်းကိုလည်းကောင်း၊ အာဂန္တုကဘတ်ဂမိကဘတ် ဂိလာနဘတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဂိလာနုပဋ္ဌာကဘတ်ကိုလည်းကောင်း၊ သူနာဆေးကိုလည်းကောင်း၊ အမြဲလှူသော ယာဂုဘတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘိက္ခုနီမတို့အား ရေသနုပ် သင်္ကန်းကိုလည်းကောင်း လှူခြင်းငှါ ရှစ်ပါးသော ဆုကို တောင်းပန်၏၊ မြတ်သော ဘောဇဉ်၊ ငယ်လွန်းသော နိသီဒိုင်။

ဝဲကြီးနာ၊ မျက်နှာသုတ်ပုဝါ၊ ခေါမမည်သော ပုဆိုး ပြည့်စုံ၏၊ အဓိဋ္ဌာန်ပြုခြင်း၊ ငယ်စွာ့ အဆုံး အလျားတစ်တောင် အနံတစ်ထွာရှိသော သင်္ကန်းကို ဝိကပ္ပနာပြုရမည်၊ ပုံ့သကူပုဆိုးဖြင့် ချုပ်သော သင်္ကန်းသည် လေး၏၊ အထောင့်မညီ၊ ချည်သည် လျှော ခဲ့၏။

ပြုတ်ကျကုန်၏၊ မလောက်ငကုန်၊ သလင်းထောင်၍ စပ်သည်ကို ပြုရမည်၊ များးစွာသော သက်နှံးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ အန္ဓဝန်တောဌ် ထားခဲ့၏၊ မေ့ခဲ့၍ ဝင်မိ၏၊ တစ်ယောက်ထီးတည်း ဝါဆို၍ နေ၏၊ ဝါပဥတုဌ်လည်း နေ၏။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဌ် ရဟန်းညီနောင်နှစ်ပါးတို့ လာရောက်ကုန်၏၊ အသျှင်ဥပနန္ဒသည် သွားလေ၏၊ တစ်ဖန် နေကုန်၏၊ ဝမ်းဖောက်ပြန်သော သူနာ၊ နှစ်ယောက်သော ရဟန်း တို့သည် သူနာကို လုပ်ကျွေးကုန်၏။

အချည်းနှီး၊ သမန်းမြက်သက်နှံ၊ လျှော်သက်နှံ၊ ပျဉ်ချပ်သက်နှံ၊ လူ့ဆံပင်ဖြင့် ရက်သော ကမ္မလာ၊ သားမြီးဖြင့်ရက်သော ကမ္မလာ၊ ခင်ပုပ်ငှက်တောင်သက်နှံ၊ သစ် နက်ရေ မုရိုးမျှင်ဖြင့် ရက်သော သက်နှံ၊ သင်ပန်းမျှင်ဖြင့် ရက်သော သက်နှံ၊ အလုံးစုံ ညိုသော ဆိုးရည်ဖြင့် ဆိုးသော သက်နှံ၊ အလုံးစုံဝါသော ဆိုးရည်ဖြင့် ဆိုးသော သက်နှံ၊ အလုံးစုံနီသော ဆိုးရည်ဖြင့် ဆိုးသော သက်နှံ၊ အလုံးစုံ မောင်းသော ဆိုးရည်ဖြင့်ဆိုးသော သက်နှံ၊ အလုံးစုံမည်းသော ဆိုးရည်ဖြင့် ဆိုးသော သက်နှံ၊ ကင်းသန်းကျောက်ကုန်းနှင့်တူသော မဟာရဂ်မည်သော ဆိုးရည်ဖြင့် ဆိုးသော သက်နှံ၊ ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိသော မဟာနာမမည်သော ဆိုးရည်ဖြင့် ဆိုးသော သက်နှံ၊ ထို့ပြင် အဆာမဖြတ်သော သက်နှံ။

အဆာရှိသော သက်နှံ၊ အဆာပန်းကုံးကျစ်သော သက်နှံ၊ အဆာဌ် ဆောက်ပြား ကျစ်သော သက်နှံ၊ သင်တိုင်း၊ လျှော်တေ၊ ဦးရစ်၊ သက်နှံမရမီ ဖဲသွား၏၊ ထိုသက်နှံ မရမီ သံဃာသင်းကွဲအုံ့။

တစ်ပါးသော အစုဌ် သံဃာအား လှူကုန်၏၊ အသျှင်ရေဝတသည် ပို့စေ၏ 'ပေး လိုက်၏'၊ အကျွမ်းဝင်သဖြင့် ယူခြင်း၊ အမိန့်ခွာန်ပြု၏၊ သက်နှံးရခြင်းဖြစ်ခြင်း၏ မာတိကာ တို့ကား ရှစ်ပါးတို့တည်း၊ ဤသည်လျှင် အပြီးသတ်တည်း။

ဤခန္ဓကဌ် ဝတ္ထုတို့သည် ကိုးဆယ့်ခြောက်ဝတ္ထုတို့တည်း။

စီဝရက္ခန္ဓက ပြီး၏။

၉–စမ္မေယျက္ခန္ဓက

၂၃၄–ကဿပဂေါတ္တရဟန်းဝတ္ထု

၃၈၀။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် စမ္မာမြို့ ဂဂ္ဂရာမည်သော ရေကန်၏ ကမ်းနားဌ် သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ကာသိတိုင်း ဇနပုဒ်တို့ဌ် ဝါသဘမည်သော ရွာသည် ရှိ၏။

ထိုအခါ ကဿပဂေါတ္တအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် ကျောင်းထိုင်ရဟန်း ဖြစ်၏၊ "သီလကို ချစ်သော မလာသေးသော ရဟန်းတို့သည် အဘယ်သို့လျှင် လာရောက်ပါကုန်အုံ့နည်း၊ သီလကို ချစ်သော လာ ရောက်ပြီးသော ရဟန်းတို့သည်လည်း အဘယ်သို့လျှင် ချမ်းသာစွာ

နေရပါကုန်အံ့နည်း၊ ဤကျောင်းတိုက်သည်လည်း ကြီးပွားစည်ပင် ပြန့်ပြောခြင်းသို့ အဘယ်သို့လျှင် ရောက်ပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသမှု အမြဲပြု၍ အားထုတ်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ကာသီတိုင်းတို့၌ လှည့်လည်ကုန်သော် ဝါသဘရွာသို့ ရောက်ကုန်၏၊ ကဿပဂေါတ္တအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် အဝေးမှ လာသော ထိုရဟန်းတို့ကို မြင်၍ နေရာကို ခင်း၏၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို ချထား၏၊ ခရီးဦးကြိုဆို၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ၏၊ (သောက်ရေအလိုရှိပါသေးသလောဟု) သောက်ရေဖြင့် မေး၏၊ ရေချိုးခြင်း၌ အားထုတ်မှုပြု၏၊ ယာဂု၌လည်းကောင်း၊ ခဲဖွယ်၌လည်းကောင်း၊ ဆွမ်း၌လည်းကောင်း အားထုတ်မှုပြု လေ၏။ ထိုအခါ ထိုအာဂန္တုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ ဤကျောင်းထိုင်ရဟန်းသည် ကောင်းပေစ၊ (ငါတို့အတွက်) ရေချိုးခြင်း၌ အားထုတ်မှုပြု၏၊ ယာဂု၌လည်းကောင်း၊ ခဲဖွယ်၌လည်းကောင်း၊ ဆွမ်း၌လည်းကောင်း အားထုတ်မှုကိုလည်း ပြု၏၊ ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ယခုအခါ ဤဝါသဘရွာ၌ပင်လျှင် နေကုန်အံ့"ဟု ကြံစည်ပြောဆိုပြီးနောက် ထိုဝါသဘရွာ၌ပင်လျှင် နေကုန်၏။

ထိုအခါ ကဿပဂေါတ္တရဟန်းသည် "ဤအာဂန္တုရဟန်းတို့အား အာဂန္တုရဟန်းတို့နှင့်စပ်သော ပင်ပန်းမှုသည် ငြိမ်းလေပြီ၊ ထိုအာဂန္တုရဟန်းတို့သည် ယခုအခါ ငါ၏ ဆွမ်းခံရွာ၌ လမ်းသိကုန်ပြီ၊ စင်စစ်သော်ကား သူတစ်ပါးတို့၏ အိမ်တို့၌ အသက်ထက်ဆုံးကြောင့်ကြမှုပြုရန် ခဲယဉ်း၏၊ လူတို့သည် တောင်းခြင်းကိုလည်း မနှစ်သက်၊ ငါသည် ယာဂု၌လည်းကောင်း၊ ခဲဖွယ်၌လည်းကောင်း၊ ဆွမ်း၌လည်းကောင်း၊ကြောင့်ကြမှုကို မပြုဘဲ နေရမူ ကောင်းရာ၏"ဟု ကြံစည်ပြီးနောက် ယာဂု ခဲဖွယ် ဆွမ်းတို့၌ကြောင့်ကြမှုမပြုဘဲ နေလေ၏။

ထို့နောက် ထိုအာဂန္တုတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤကျောင်းထိုင်ရဟန်းသည် ရှေးအခါ၌ (ငါတို့အတွက်) ရေချိုးခြင်း၌ အားထုတ်မှုပြု၏၊ ယာဂု၌လည်းကောင်း၊ ခဲဖွယ်၌လည်းကောင်း၊ ဆွမ်း၌လည်းကောင်း အားထုတ်မှုကို ပြု၏၊ ထိုကျောင်းနေရဟန်းသည် ယခုအခါ၌ ယာဂု၌လည်းကောင်း၊ ခဲဖွယ်၌လည်းကောင်း၊ ဆွမ်း၌လည်းကောင်းကြောင့်ကြမှုကို မပြု၊ ငါ့သျှင်တို့ ဤကျောင်းထိုင်ရဟန်းသည် ယခုအခါ မကောင်း တော့ပြီ၊ ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ယခုအခါ၌ ကျောင်းနေရဟန်းကို နှင်ထုတ်ကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ ထိုအာဂန္တုရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးပြီးလျှင် "ငါ့သျှင် သင်သည် ရှေးက ရေချိုးခြင်း၌ အားထုတ် မှုပြု၏၊ ယာဂု၌လည်းကောင်း၊ ခဲဖွယ်၌လည်းကောင်း၊ ဆွမ်း၌လည်းကောင်း အားထုတ်မှု ကိုလည်း ပြု၏၊ သင်သည် ယခုအခါ၌ ယာဂု ခဲဖွယ် ဆွမ်းတို့၌ အားထုတ်မှုကို မပြု တော့ပေ၊ ငါ့သျှင် သင်သည် အာပတ် သင့်၏၊ ထိုအာပတ်ကို ရှုလော့"ဟု ကဿပဂေါတ္တရဟန်းကို ပြောဆိုကြသဖြင့် (ထို ကဿပဂေါတ္တရဟန်းက) ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်ရှုရာသော အာပတ်သည် အကျွန်ုပ်အား မရှိပါဟု ပြောဆို၏။ ထိုအခါ ထိုအာဂန္တုရဟန်းတို့သည် ကဿပဂေါတ္တရဟန်းကို အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ကုန်၏။

ထိုအခါ ကဿပဂေါတ္တရဟန်းအား "ဤသည်ကား အာပတ်ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ အာပတ် မဟုတ်ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ အာပတ်သင့်၏ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ အာပတ်မသင့်ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ နှင်ထုတ်သင့်သည်ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊

မနှင်ထုတ်သင့်ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ တရား နှင့်လျော်၏ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ တရားနှင့်မလျော်ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ ဖျက်အပ်သောကံဟူ၍သော်လည်းကောင်း မဖျက်အပ်သော ကံဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ အကြောင်းအားလျော်သော ကံဟူ၍သော်လည်းကောင်း အကြောင်းအားမလျော်သော ကံဟူ၍သော်လည်းကောင်း ငါသည် ဤအကြောင်းကို မသိ၊ ငါသည် စမ္ဘာမြို့သို့ သွားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို မေးလျှောက်ရမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ကဿပဂေါတ္တရဟန်းသည် အိပ်ရာနေရာကို သိမ်းဆည်းပြီးလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူ၍ စမ္ဘာမြို့သို့ သွားလေ၏။ အစဉ်အတိုင်းသွားသော် စမ္ဘာမြို့ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာ ဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။

အာဂန္တုရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ဝမ်းမြောက်စွာ နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားတော်မူခြင်းသည် ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အလေ့အထပင် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်း ကျန်းမာ၏လော၊ မျှတ၏လော၊ မပင်ပန်းဘဲ ခရီးရှည် လာခဲ့ရ၏လော၊ ရဟန်း သင်သည် အဘယ်အရပ်မှ လာခဲ့သနည်း"ဟု ကဿပဂေါတ္တရဟန်းကို မေးတော်မူ၏။

ကျန်းမာပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ မျှတပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ အကျွန်ုပ်သည် မပင်ပန်းဘဲ ခရီး ရှည်လာ ခဲ့ရပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား ကာသိတိုင်း ဧနပုဒ်တို့၌ ဝါသဘအမည်ရှိသော ရွာသည် ရှိပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုရွာ၌ ကျောင်းထိုင်ရဟန်းပါတည်း၊ "သီလကို ချစ်သော မလာသေးသော ရဟန်းတို့သည် အဘယ်သို့လျှင် လာရောက်ပါကုန်အံ့နည်း၊ သီလကို ချစ်သော လာရောက်ပြီးသော ရဟန်း တို့သည်လည်း အဘယ်သို့လျှင် ချမ်းသာစွာ နေရပါကုန်အံ့နည်း၊ ဤကျောင်းတိုက်သည်လည်း ကြီးပွား စည်ပင် ပြန့်ပြောခြင်းသို့ အဘယ်သို့လျှင် ရောက်ပါအံ့နည်း"ဟုကြောင့်ကြသမှု အမြဲပြု၍ အားထုတ်ခြင်း သို့ ရောက်ပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ကာသိတိုင်းတို့၌ လှည့်လည်ကုန်သော် ဝါသဘရွာသို့ ရောက်လာပါကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အဝေးမှ လာသော ထိုရဟန်းတို့ကို မြင်၍ နေရာကို ခင်းပါ၏၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို ချထားပါ၏၊ ခရီးဦးကြို ဆိုး၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို လှမ်းယူပါ၏၊ (သောက်ရေ အလိုရှိပါသေးသလောဟု) သောက်ရေဖြင့် မေးပါ၏၊ ရေချိုးခြင်း၌ အားထုတ်မှုပြုပါ၏၊ ယာဂု၌လည်းကောင်း ခဲဖွယ်၌လည်းကောင်း ဆွမ်း၌လည်းကောင်း အားထုတ်မှုကိုလည်း ပြုပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ ထိုအာဂန္တုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ ဤ ကျောင်းနေရဟန်းသည် ကောင်းပေစွ၊ ငါတို့အတွက် ရေချိုးခြင်း၌ အားထုတ်မှုပြု၏၊ ယာဂု၌လည်းကောင်း ခဲဖွယ်၌လည်းကောင်း ဆွမ်း၌လည်းကောင်း အားထုတ်မှုကိုလည်း ပြု၏၊ ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ယခုအခါ ဤဝါသဘရွာ၌ပင်လျှင် နေကုန်အံ့"ဟု ကြံစည်ပြောဆိုပြီးနောက် ထိုဝါသဘရွာ၌ပင်လျှင် နေကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်သည် "ဤအာဂန္တုရဟန်းတို့အား အာဂန္တုရဟန်းတို့နှင့် စပ်သော ပင်ပန်း မှုသည် ငြိမ်းလေပြီ၊ ထိုအာဂန္တုရဟန်းတို့သည် ယခုအခါ ငါ၏ ဆွမ်းခံရွာ၌ လမ်းသိကုန်ပြီ၊ စင်စစ်သော်ကား တစ်ပါးသော အမျိုးတို့၌ အသက်ထက်ဆုံး အားထုတ်မှုပြုရန် ခဲယဉ်း၏၊ လူတို့သည် တောင်းခြင်းကိုလည်း မနှစ်သက်၊ ငါသည် ယာဂု၌လည်းကောင်း၊ ခဲဖွယ်၌လည်းကောင်း၊

ဆွမ်းခ်ၭလည်းကောင်း အားထုတ်မှုမပြုဘဲ နေရမှု ကောင်းရာ၏"ဟု ကြံစည်ပြီးနောက် ယာဂု ခဲဖွယ် ဆွမ်းတို့ၭ် အားထုတ်မှု မပြုဘဲ နေပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ထို့နောက် ထိုအာဂန္တုရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤကျောင်းထိုင်ရဟန်းသည် ရှေးအခါၭ် (ငါတို့အတွက်) ရေချိုးခြင်းၭ် အားထုတ်မှုပြု၏၊ ယာဂုၭ်လည်းကောင်း၊ ခဲဖွယ်ၭ်လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းၭ်လည်းကောင်း အားထုတ်မှုကိုလည်း ပြု၏၊ ထိုကျောင်းထိုင်ရဟန်းသည် ယခုအခါ ယာဂုၭ်လည်းကောင်း၊ ခဲဖွယ်ၭ်လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းၭ်လည်းကောင်း အားထုတ်မှုကို မပြု၊ ငါ့သျှင်တို့ ဤကျောင်းထိုင် ရဟန်းသည် ယခုအခါ မကောင်းတော့ပြီ၊ ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ယခုအခါ ကျောင်းနေရဟန်းကို နှင်ထုတ်ကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ ထိုအာဂန္တုရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးပြီးလျှင် "ငါ့သျှင် သင်သည် ရှေးက ရေချိုးခြင်းၭ် အားထုတ်မှုပြု၏၊ ယာဂုၭ်လည်းကောင်း ခဲဖွယ်ၭ်လည်းကောင်း ဆွမ်းၭ်လည်းကောင်း အားထုတ်မှုကိုလည်း ပြု၏၊ သင်သည် ယခုအခါ ယာဂု ခဲဖွယ် ဆွမ်းတို့ၭ် အားထုတ်မှုကို မပြု၊ ငါ့သျှင် သင်သည် အာပတ် သင့်၏၊ ထိုအာပတ်ကို ရှုလော့"ဟု အကျွန်ုပ်ကို ပြောဆိုကြသဖြင့် (အကျွန်ုပ်က) ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်ရှုရာသော အာပတ်သည် အကျွန်ုပ်အား မရှိပါဟု ပြောဆို၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ ထိုအာဂန္တုရဟန်းတို့သည် အကျွန်ုပ်ကို အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ကြပါကုန်၏။

အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်အား "ဤသည်ကား 'အာပတ် ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ အာပတ်မဟုတ် ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ အာပတ် သင့်၏ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ အာပတ်မသင့် ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ နှင်ထုတ်သင့်သည်ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ မနှင်ထုတ်သင့်ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ တရားနှင့်လျော်၏ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ တရားနှင့်မလျော်ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ ဖျက်အပ်သောကံဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ မဖျက်အပ်သော ကံဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ အကြောင်းအားလျော်သော ကံဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ အကြောင်းအားမလျော်သော ကံဟူ၍သော်လည်းကောင်း' ငါသည် ဤအကြောင်းကို မသိ၊ ငါသည် စမ္မာမြို့ သို့ သွားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို မေးလျှောက်ရမှု ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံ ဖြစ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုဝါသဘ ရွာမှ လာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

ရဟန်း ဤသည်ကား အာပတ် မမည်၊ ဤသည်ကား အာပတ် မဟုတ်၊ အာပတ် မသင့်သည် ဖြစ်၏၊ အာပတ် သင့်သည် မဟုတ်၊ မနှင်ထုတ်သင့်သည် ဖြစ်၏၊ နှင်ထုတ်သင့်သည် မဟုတ်၊ တရား နှင့်မလျော်သော ဖျက်အပ်သော အကြောင်းအားမလျော်သော ကံဖြင့် သင့်ကို နှင်ထုတ်၏။ ရဟန်း သွားချေ၊ သင်သည် ထိုဝါသဘရွာၭ်ပင်လျှင် နေချေလော့ဟု (မိန့်တော်မှု၏)။

"ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား"ဟု ကဿပဂေါတ္တရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရှိအသေပြုကာ ဝါသဘရွာသို့ ဖဲသွားလေ၏။

၃၈၁။ ထို့နောက် "ငါတို့အား (ဈာန်အစရှိသော ကျေးဇူးတို့ကို) မရလေကုန်စွတကား၊ ငါတို့အား (ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို) အရမတော်လေကုန်စွတကား၊ ငါတို့သည် (သာသနာတော်ကို) မကောင်းသဖြင့် ရအပ်ပေစွတကား၊ ငါတို့သည် (သာသနာတော်ကို) ကောင်းသော

ရခြင်းမဟုတ်လေစွတကား၊ အကြောင်း မှာမူ အကြင်ငါတို့သည် စင်ကြယ်သော အာပတ်မသင့်သော ရဟန်းကို ဝတ္ထုမရှိဘဲ့အကြောင်းမရှိဘဲ နှင်ထုတ်မိကုန်၏၊ ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ယခုအခါ၌ စမ္မာမြို့သို့ သွားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံ၌ အပြစ် ကို အပြစ်အလျောက် ဝန်ချကုန်အုံ့"ဟု ထိုအာဂန္တုရဟန်းတို့အား နောင်တတစ်ဖန်ပူပန်ခြင်း နလုံးမသာ ယာခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏။

ထို့နောက် ထိုအာဂန္တုရဟန်းတို့သည် အိပ်ရာနေရာကို သိမ်းဆည်းပြီးလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူ၍ စမ္မာမြို့သို့ ဖဲသွားကုန်၏။ အစဉ်အတိုင်း သွားသော် စမ္မာမြို့ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသောနေရာ၌ ထိုင်နေကုန်၏။

အာဂန္တုရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ဝမ်းမြောက်စွာ နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားတော်မူခြင်းသည် ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အလေ့အထပင်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ ကျန်းမာကြကုန်၏လော၊ မျှတကြကုန်၏လော၊ မပင်ပန်းဘဲ ခရီးရှည်လာကြရကုန်၏လော၊ ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် အဘယ်အရပ်မှ လာကြကုန်သနည်း"ဟု ထိုရဟန်းတို့ကို မေးတော်မူ၏။

ကျန်းမာကြပါကုန်သည် မြတ်စွာဘုရား၊ မျှတကြပါကုန်သည် မြတ်စွာဘုရား၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် မပင်ပန်းဘဲ ခရီးရှည်လာကြရပါကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရား ကာသီတိုင်း ဧနပုဒ်၌ ဝါသဘမည်သော ရွာသည် ရှိပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုရွာမှ လာခဲ့ပါကုန်၏ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။ ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ကျောင်းထိုင်ရဟန်းကို နှင်ထုတ်ကုန်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား နှင်ထုတ်မိသည် မှန်ပါ၏ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။ ရဟန်းတို့ အဘယ်ဝတ္ထု အဘယ်အကြောင်းကြောင့် (နှင်ထုတ်ကုန်သနည်း)ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဝတ္ထုမရှိဘဲ အကြောင်းမရှိဘဲ နှင်ထုတ် မိပါကုန်၏ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ ဤအမှုသည် ရဟန်းတို့အား မလျောက်ပတ်၊ မလျော်ကန်၊ မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့၏အပြုအမူမဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုသင့်။ (မဂ်ဖိုလ် မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောဂျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် အာပတ်မရှိသော စင်ကြယ်သော ရဟန်းကို ဝတ္ထုမရှိဘဲ အကြောင်းမရှိဘဲ နှင်ထုတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောဂျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ အာပတ်မရှိသော စင်ကြယ်သော ရဟန်းကို ဝတ္ထုမရှိဘဲ အကြောင်းမရှိဘဲ မနှင်ထုတ်အပ်၊ နှင်ထုတ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထို့နောက် ထိုရဟန်းတို့သည် နေရာမှ ထပြီးသော် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ် တင်သည်ကို ပြု၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့၌ ဦးခိုက်ကာ မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား မိုက်သည့်အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မလိမ္မာသည့်အလျောက် အပြစ်သည် အကျွန်ုပ်တို့ကို လွှမ်း မိုးကျရောက်ခဲ့ပါပြီ၊ အသျှင်ဘုရား အာပတ်မရှိသော စင်ကြယ်သော ရဟန်းကို ဝတ္ထုမရှိဘဲ အကြောင်း မရှိဘဲ နှင်ထုတ်မိသော အကျွန်ုပ်တို့၏

အပြစ်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် အပြစ်အားဖြင့် နောင်အခါ စောင့် စည်းခြင်းငှါ သည်းခံတော်မူပါ”ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကောင်းပြီ၊ မိုက်သည့်အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မလိမ္မာသည့်အလျောက် အပြစ်သည် သင်တို့ကို လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်ခဲ့၏၊ သင်တို့သည် အာပတ်မရှိသော စင်ကြယ်သော ရဟန်းကို ဝတ္ထုမရှိဘဲ အကြောင်းမရှိဘဲ နှင်ထုတ်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် မြင်၍ တရားနှင့် လျော်စွာ ကုစားသောကြောင့် သင်တို့၏ ထို (အပြစ်) ကို (အပြစ်ဟု) ငါတို့ သည်းခံကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ငါ၏ သာသနာတော်၌ အကြင်ရဟန်းသည် အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် မြင်၍ တရားနှင့် လျော်စွာ ကုစား၏၊ နောင်အခါ၌လည်း စောင့်စည်း၏၊ (ထိုသူ၏) ဤ (ကုစားစောင့်စည်းခြင်း) သည် ဘုရား၏ အဆုံးအမ၌ ကြီးပွားကြောင်းသာလျှင် ဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၃၅–မတရားသဖြင့် ဝင်ဖြစ်ခြင်းစသော ကံအကြောင်း

၃၈၂။ တစ်ရံရောအခါ စမ္ပာမြို့၌ ရဟန်းတို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော ကံတို့ကို ပြုကုန်၏။ မတရားသဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံကို ပြုကုန်၏၊ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံကို ပြုကုန်၏၊ တရားသဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံကို ပြုကုန်၏၊ တရားတုဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံကို ပြုကုန်၏၊ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံကို ပြုကုန်၏။

တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း တစ်ပါးသော ရဟန်းကို နှင်ထုတ်၏၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကို နှင်ထုတ်၏၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း များစွာသော ရဟန်းတို့ ကို နှင်ထုတ်၏၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း သံဃာကို နှင်ထုတ်၏။

နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည်လည်း တစ်ပါးသော ရဟန်းကို နှင်ထုတ်ကုန်၏၊ နှစ်ပါးသော ရဟန်း တို့သည်လည်း နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကို နှင်ထုတ်ကုန်၏၊ နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည်လည်း များစွာသော ရဟန်းတို့ကို နှင်ထုတ်ကုန်၏၊ နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည်လည်း သံဃာကို နှင်ထုတ်ကုန်၏။

များစွာသော ရဟန်းတို့သည်လည်း တစ်ပါးသော ရဟန်းကို နှင်ထုတ်ကုန်၏၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်လည်း နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကို နှင်ထုတ်ကုန်၏၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်လည်း များစွာသော ရဟန်းတို့ကို နှင်ထုတ်ကုန်၏၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်လည်း သံဃာကို နှင်ထုတ်ကုန်၏၊ သံဃာသည်လည်း သံဃာကို နှင်ထုတ်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ်ကြောင့် စမ္ပာမြို့၌ ရဟန်းတို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော ကံတို့ကို ပြုကြကုန်ဘိသနည်း။ မတရားသဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ တရားသဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ တရားတုဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံကို ပြုကုန်ဘိ သနည်း။

တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း တစ်ပါးသော ရဟန်းကို နှင်ထုတ်ဘိသနည်း၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကို နှင်ထုတ်ဘိသနည်း၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း များစွာသော ရဟန်းတို့ကို နှင်ထုတ်ဘိသနည်း၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း သံဃာကို နှင်ထုတ် ဘိသနည်း။

နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည်လည်း တစ်ပါးသော ရဟန်းကို နှင်ထုတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည်လည်း နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကို နှင်ထုတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည်လည်း များစွာသော ရဟန်းတို့ကို နှင်ထုတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည်လည်း သံဃာကို နှင်ထုတ်ကုန်ဘိသနည်း။

များစွာသော ရဟန်းတို့သည်လည်း တစ်ပါးသော ရဟန်းကို နှင်ထုတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်လည်း နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကို နှင်ထုတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်လည်း များစွာသော ရဟန်းတို့ကို နှင်ထုတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်လည်း သံဃာ ကို နှင်ထုတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ သံဃာသည်လည်း သံဃာကို နှင်ထုတ်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ “ရဟန်းတို့ စမ္မာမြို့၌ ရဟန်းတို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော ကံတို့ကို ပြုကုန်၏၊ မတရားသဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံကိုပြုကုန်၏။ပ။ သံဃာသည်လည်း သံဃာကို နှင်ထုတ်၏ဟူသော စကားသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ ထို (မင်ဖိုလ်မှ) အချည်း နှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့၏ အမှုသည် ရဟန်းတို့အား မလျောက်ပတ် မလျော်ကန် မသင့်တင့် ရဟန်းတို့၏ အပြုအမူမဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုသင့်၊ ရဟန်းတို့ ထို (မင်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ သဘောရှိသော ကံတို့ကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ မတရားသဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံကို ပြုကုန်ဘိသနည်း။ပ။ သံဃာသည်လည်း သံဃာကို နှင်ထုတ်ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ (ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်း ငါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

၃၈၃။ ရဟန်းတို့ မတရားသဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံကို ပြုခဲ့လျှင် ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်၊ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံကို ပြုခဲ့လျှင်လည်း ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်၊ တရားသဖြင့် ဝင် ဖြစ်သော ကံကို ပြုခဲ့လျှင်လည်း ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်၊ တရားတုဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံကို ပြုခဲ့လျှင်လည်း ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်၊ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံကို ပြုခဲ့လျှင်လည်း ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။

တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း တစ်ပါးသော ရဟန်းကို နှင်ထုတ်ခဲ့လျှင် ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကို နှင်ထုတ်ခဲ့လျှင် ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း များစွာသော ရဟန်းတို့ကို

နှင်ထုတ်ခဲ့လျှင် ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း သံဃာကို နှင်ထုတ်ခဲ့လျှင် ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။

နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည်လည်း တစ်ပါးသော ရဟန်းကို နှင်ထုတ်ခဲ့လျှင် ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြု ထိုက်၊ နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည်လည်း နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကို နှင်ထုတ်ခဲ့လျှင် ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်၊ နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည်လည်း များစွာသော ရဟန်းတို့ကို နှင်ထုတ်ခဲ့လျှင် ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်၊ နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည်လည်း သံဃာကို နှင်ထုတ်ခဲ့လျှင် ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။

များစွာသော ရဟန်းတို့သည်လည်း တစ်ပါးသော ရဟန်းကို နှင်ထုတ်ခဲ့လျှင် ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်လည်း နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကို နှင်ထုတ်ခဲ့လျှင် ကံမမည်၊ ပြုလည်းမပြုထိုက်၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်လည်း များစွာသော ရဟန်းတို့ကို နှင်ထုတ်ခဲ့လျှင် ကံမမည်၊ ပြုလည်းမပြုထိုက်၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်လည်း သံဃာကို နှင်ထုတ်ခဲ့လျှင် ကံမမည်၊ ပြုလည်းမပြုထိုက်၊ သံဃာသည်လည်း သံဃာကို နှင်ထုတ်ခဲ့လျှင် ကံမမည်၊ ပြုလည်းမပြုထိုက်။

၃၈၄။ ရဟန်းတို့ ကံတို့သည် မတရားသဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံလည်းကောင်း၊ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံလည်းကောင်း၊ တရားသဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံလည်းကောင်း၊ တရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံလည်းကောင်း ဤလေးပါးတို့တည်း။

ရဟန်းတို့ ထိုလေးပါးသော ကံတို့တွင် မတရားသဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံသည် မတရားသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဝင်ဖြစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း ပျက်၏၊ ထိုက်သော အကြောင်းမရှိပေ၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့သဘောရှိသော ကံကို မပြုထိုက်၊ ငါသည်လည်း ဤသို့သဘောရှိသော ကံကို ခွင့်ပြု တော်မမူ။

ရဟန်းတို့ ထိုလေးပါးသော ကံတို့တွင် မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံသည် မတရားသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပျက်၏၊ ထိုက်သော အကြောင်းမရှိ၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့သဘောရှိသော ကံကို မပြုထိုက်၊ ငါသည်လည်း ဤသို့သဘောရှိသော ကံကို ခွင့်ပြုတော်မမူ။

ရဟန်းတို့ ထိုလေးပါးသော ကံတို့တွင် တရားသဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံသည် ဝင်ဖြစ်သောကြောင့် ပျက်၏၊ ထိုက်သော အကြောင်းမရှိ၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့သဘောရှိသော ကံကို မပြုထိုက်၊ ငါသည်လည်း ဤသို့ သဘောရှိသော ကံကို ခွင့်ပြုတော်မမူ။

ရဟန်းတို့ ထိုလေးပါးသော ကံတို့တွင် တရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံသည် တရားသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ညီညွတ်သောကြောင့်လည်းကောင်း မပျက်၊ ထိုက်သော အကြောင်းရှိ၏၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ သဘောရှိသော ကံကို ပြုထိုက်၏၊ ငါသည်လည်း ဤသို့ဘောရှိသော ကံကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ထို့ကြောင့် ဤသာသနာတော်၌ တရားသဖြင့် ညီညွတ်သော သဘောရှိသော ကံကို ပြုကြကုန်အံ့ဟူ၍သာလျှင် သင်တို့ ကျင့်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၃၆–ဥတ်ပျက်စီးသောကံ စသည်အကြောင်း

၃၈၅။ တစ်ရံရောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော ကံတို့ကို ပြုကုန်၏။ မတရားသဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံကို ပြုကုန်၏၊ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံကို ပြုကုန်၏၊ တရားသဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံကို ပြုကုန်၏၊ တရားတုဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံကို ပြုကုန်၏၊ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံကို ပြုကုန်၏၊ ကမ္မဝါ နှင့်သာပြည့်စုံ၍ ဥတ်မထားသော ကံကိုလည်း ပြုကုန်၏၊ ဥတ်နှင့်သာပြည့်စုံ၍ ကမ္မဝါမရှတ်ဖတ်သော ကံကိုလည်း ပြုကုန်၏၊ ဥတ်လည်းမထား ကမ္မဝါလည်းမရှတ်ဖတ်သော ကံကိုလည်း ပြုကုန်၏၊ တရားကို ကြဉ်၍လည်း ကံကို ပြုကုန်၏၊ ဝိနည်းကို ကြဉ်၍လည်း ကံကို ပြုကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော် 'ဥတ်ကမ္မဝါ' ကို ကြဉ်၍လည်း ကံကို ပြုကုန်၏၊ တရားနှင့်မလျော်သော ပျက်သော ထိုက်သော အကြောင်းမရှိသော သူတော်ကောင်းတို့ စက်ဆုပ်အပ် တားမြစ်အပ်သော ကံကိုလည်း ပြုကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော ကံကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ မတရားသဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ တရားသဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ တရားတုဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ ကမ္မဝါနှင့်သာပြည့်စုံ၍ ဥတ်မထားသော ကံကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ ဥတ်နှင့်သာပြည့်စုံ၍ ကမ္မဝါမရှတ် ဖတ်သော ကံကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ ဥတ်လည်းမထား ကမ္မဝါလည်းမရှတ်ဖတ်သော ကံကို ပြုကုန် ဘိသနည်း၊ တရားကို ကြဉ်၍ ကံကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ ဝိနည်းကို ကြဉ်၍ ကံကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမ တော်ကို ကြဉ်၍ ကံကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ တရားနှင့်မညီသော ပျက်သော ထိုက်သော အကြောင်းမရှိသော သူတော်ကောင်းတို့ စက်ဆုပ်အပ် တားမြစ်အပ်သော ကံကို ပြုကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ၌ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော ကံတို့ကို ပြုကုန်၏၊ မတရားသဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံကို ပြုကုန်၏။ပ။ တရားနှင့်မညီသော ပျက်သော ထိုက်သော အကြောင်းမရှိသော သူတော်ကောင်းတို့ စက် ဆုပ်အပ်သော တားမြစ်အပ်သော ကံကို ပြုကုန်၏ဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟော တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

၃၈၆။ ရဟန်းတို့ မတရားသဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံကို ပြုခဲ့လျှင် ကံမမည်၊ ပြုလည်းမပြုထိုက်၊ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံကို ပြုခဲ့လျှင်လည်း ကံမမည်၊ ပြုလည်းမပြုထိုက်၊ တရားသဖြင့်ဝင်ဖြစ်သော ကံကို ပြုခဲ့လျှင်လည်း ကံမမည်၊ ပြုလည်းမပြုထိုက်၊ တရားတုဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံကို ပြုခဲ့လျှင်လည်း ကံမမည်၊ ပြုလည်းမပြုထိုက်၊ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံကို ပြုခဲ့လျှင်လည်း ကံမမည်၊ ပြုလည်းမပြုထိုက်။

ရဟန်းတို့ ကမ္မဝါစာပြည့်စုံ၍ ဥတ်မထားသော ကံကို ပြုခဲ့လျှင် ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်၊ ရဟန်းတို့ ဥတ်နှင့်သာပြည့်စုံ၍ ကမ္မဝါမရှတ်ဖတ်သော ကံကို ပြုခဲ့လျှင်လည်း ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်၊ ရဟန်းတို့ ဥတ်လည်းမထား ကမ္မဝါလည်းမရှတ်ဖတ်သော ကံကို ပြုခဲ့လျှင်လည်း ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်၊ တရားကို ကြဉ်၍ ကံပြုခဲ့လျှင်လည်း ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်၊ ဝိနည်းကို ကြဉ်၍ ကံပြုခဲ့လျှင်လည်း ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်ကို ကြဉ်၍ ကံပြုခဲ့လျှင်လည်း ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်၊ ရဟန်းတို့ တရားနှင့်မညီသော ပျက်သော ထိုက်သော အကြောင်းမရှိသော သူတော်ကောင်းတို့ စက်ဆုပ်အပ် တားမြစ်အပ်သော ကံကို ပြုခဲ့လျှင်လည်း ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။

၃၈၇။ ရဟန်းတို့ ကံတို့သည် မတရားသောကံလည်းကောင်း၊ ဝဂ်ဖြစ်သောကံလည်းကောင်း၊ ညီညွတ်သောကံလည်းကောင်း၊ တရားတုဖြင့် ဝဂ်ဖြစ်သောကံလည်းကောင်း၊ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သောကံလည်းကောင်း၊ တရားသဖြင့် ညီညွတ်သောကံလည်းကောင်း ဤခြောက်ပါးတို့တည်း။

ရဟန်းတို့ မတရားသော ကံဟူသည် အဘယ်နည်း၊ ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ဥတ်တစ်ကြိမ်ဖြင့်သာ ကံပြု၍ ကမ္မဝါစာကို မရှတ်ဖတ် (မကြား) လျှင် မတရားသောကံ မည်၏။ ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ဥတ်နှစ်ကြိမ်ဖြင့်သာ ကံပြု၍ ကမ္မဝါစာကို မရှတ်ဖတ်လျှင်လည်း မတရားသောကံ မည်၏။ ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ကမ္မဝါစာတစ်ကြိမ်ဖြင့်သာ ကံပြု၍ ဥတ်မထားလျှင်လည်း မတရားသောကံ မည်၏။ ရဟန်းတို့ ဥတ် လျှင် နှစ်ကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ကမ္မဝါစာ နှစ်ကြိမ်ဖြင့်သာ ကံပြု၍ ဥတ်မထားလျှင်လည်း မတရားသောကံ မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် လေးကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ဥတ်တစ်ကြိမ်ဖြင့်သာ ကံပြု၍ ကမ္မဝါစာ မရှတ် ဖတ်လျှင်လည်း မတရားသောကံ မည်၏။ ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် လေးကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ဥတ်နှစ်ကြိမ်ဖြင့်သာ ကံပြု၍ ကမ္မဝါစာကို မရှတ်ဖတ်လျှင်လည်း မတရားသောကံ မည်၏။ ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ဥတ်လျှင် လေးကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ဥတ်သုံးကြိမ်ဖြင့်သာ ကံပြု၍ ကမ္မဝါစာကို မရှတ်ဖတ်လျှင်လည်း မတရားသော ကံမည်၏။ ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် လေးကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ဥတ်လေးကြိမ်ဖြင့်သာ ကံပြု၍ ကမ္မဝါစာကို မရှတ်ဖတ်လျှင်လည်း မတရားသောကံ မည်၏။ ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် လေးကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ကမ္မဝါစာတစ်ကြိမ်ဖြင့်သာ ကံပြု၍ ဥတ်မထားလျှင်လည်း မတရားသောကံ မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် လေးကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ကမ္မဝါစာနှစ်ကြိမ်ဖြင့်သာ ကံပြု၍ ဥတ် မထားလျှင်လည်း မတရားသောကံ မည်၏။ ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် လေးကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ကမ္မဝါစာသုံးကြိမ်ဖြင့်သာ ကံပြု၍ ဥတ်မထားလျှင်လည်း မတရားသောကံ မည်၏။ ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် လေးကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ကမ္မဝါစာလေးကြိမ်ဖြင့်သာ ကံပြု၍ ဥတ်မထားလျှင်လည်း မတရားသော ကံ မည်၏။ ရဟန်းတို့ ဤ (ဆိုခဲ့ပြီးသော) ကံကို မတရားသောကံဟု ဆိုအပ်၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ ဝဂ်ဖြစ်သော ကံဟူသည် အဘယ်နည်း၊ ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ကံအားလျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့ မလာကုန်သော်လည်းကောင်း၊ ဆန္ဒဆောင်ထိုက်သော ရဟန်း တို့၏ ဆန္ဒကို

မဆောင်သော်လည်းကောင်း မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က တားမြစ်ကုန်သော်လည်းကောင်း ဝဂ်ဖြစ်သောကံ မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ကံအားလျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့ လာကုန်သော်လည်း ဆန္ဒဆောင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို မဆောင်သော်လည်းကောင်း မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က တားမြစ်ကုန်သော်လည်းကောင်း ဝဂ်ဖြစ်သောကံ မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ကံအားလျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့ လာကုန်သော်လည်း ဆန္ဒဆောင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို ဆောင်သော်လည်း မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်း တို့ကတား မြစ်ခဲ့ကြလျှင်ကား ဝဂ်ဖြစ်သောကံ မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် လေးကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ကံအားလျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့ မလာကုန်သော်လည်းကောင်း၊ ဆန္ဒဆောင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို မဆောင်သော်လည်းကောင်း၊ မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က တားမြစ်ကုန်သော်လည်းကောင်း ဝဂ်ဖြစ်သောကံ မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် လေးကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ကံအားလျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့ လာကုန်သော်လည်း ဆန္ဒဆောင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို မဆောင်သော်လည်းကောင်း၊ မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က တားမြစ်ကုန်သော်လည်းကောင်း ဝဂ်ဖြစ်သောကံ မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် လေးကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ကံအားလျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့ လာကုန်သော်လည်း ဆန္ဒဆောင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို ဆောင်သော်လည်း မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က တားမြစ်ခဲ့ကြလျှင်ကား ဝဂ်ဖြစ်သောကံ မည်၏၊ ရဟန်းတို့ ဤ (ဆိုခဲ့ပြီးသော) ကံကို ဝဂ် ဖြစ်သောကံဟု ဆိုအပ်၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ ညီညွတ်သောကံ ဟူသည် အဘယ်နည်း၊ ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ကံအားလျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့ လာကုန်ငြားအံ့၊ ဆန္ဒဆောင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို ဆောင်ကုန်ငြားအံ့၊ မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ မတားမြစ်ကုန်ငြားအံ့၊ ညီညွတ်သောကံ မည်၏။ ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် လေးကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌လည်း ကံအားလျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့ လာကုန်ငြားအံ့၊ ဆန္ဒဆောင် ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို ဆောင်ကုန်ငြားအံ့၊ မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က မတားမြစ်ကုန်ငြားအံ့၊ ညီညွတ်သောကံ မည်၏။ ရဟန်းတို့ ဤ (ဆိုခဲ့ပြီးသော) ကံကို ညီညွတ်သောကံဟု ဆိုအပ်၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ တရားတုဖြင့် ဝဂ်ဖြစ်သောကံ ဟူသည် အဘယ်နည်း၊ ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် နှစ်ကြိမ် မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ရှေးဦးစွာ ကမ္မဝါစာကို ရွတ်ဖတ်၍ နောက်မှ ဥတ်ကို ထားသော်လည်းကောင်း၊ ကံအားလျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့ မလာကုန်သော်လည်းကောင်း၊ ဆန္ဒဆောင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို မဆောင်သော်လည်းကောင်း၊ မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က တားမြစ်ကုန်သော်လည်းကောင်း တရားတုဖြင့် ဝဂ်ဖြစ်သောကံ မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ရှေးဦးစွာ ကမ္မဝါစာကို ရွတ်ဖတ်၍ နောက်မှ ဥတ်ကို ထားသော်လည်းကောင်း ကံအားလျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့ လာကုန်သော်လည်း ဆန္ဒဆောင် ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကိုမဆောင်သော်လည်းကောင်း

မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က တားမြစ်ကုန်သော်လည်းကောင်း တရားတုဖြင့် ဝင်ဖြစ်သောကံ မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ရှေးဦးစွာ ကမ္မဝါစာကို ရွတ်ဖတ်၍ နောက်မှ ဥတ်ကိုထားသော်လည်းကောင်း၊ ကံအားလျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့ လာကုန်သည့်ပြင် ဆန္ဒဆောင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို ဆောင်သော်လည်း မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က တားမြစ်ကုန်သော်လည်းကောင်း တရားတုဖြင့် ဝင်ဖြစ်သောကံ မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် လေးကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ရှေးဦးစွာ ကမ္မဝါစာကို ရွတ်ဖတ်၍ နောက် မှ ဥတ်ကို ထားသော်လည်းကောင်း၊ ကံအားလျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့ မလာကုန်သော်လည်းကောင်း၊ ဆန္ဒဆောင် ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို မဆောင်သော်လည်းကောင်း၊ မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်း တို့က တားမြစ်ကုန်သော်လည်းကောင်း တရားတုဖြင့် ဝင်ဖြစ်သောကံ မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် လေးကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ရှေးဦးစွာ ကမ္မဝါစာကို ရွတ်ဖတ်၍ နောက်မှ ဥတ်ကို ထားသော်လည်းကောင်း၊ ကံအားလျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့ လာကုန်သော်လည်း ဆန္ဒဆောင် ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကိုမဆောင်သော်လည်းကောင်း၊ မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က တားမြစ်ကုန်သော်လည်းကောင်း တရားတုဖြင့် ဝင်ဖြစ်သောကံ မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် လေးကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ရှေးဦးစွာ ကမ္မဝါစာကို ရွတ်ဖတ်၍ နောက်မှ ဥတ်ကို ထားသော်လည်းကောင်း၊ ကံအားလျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့ လာကြကုန်သည့်ပြင် ဆန္ဒ ဆောင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို ဆောင်သော်လည်း မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က တားမြစ်ကုန်သော်လည်းကောင်း တရားတုဖြင့် ဝင်ဖြစ်သောကံ မည်၏။ ရဟန်းတို့ ဤ (ဆိုခဲ့ပြီးသော) ကံကို တရားတုဖြင့် ဝင်ဖြစ်သော ကံဟု ဆိုအပ်၏။ (၄)

ရဟန်းတို့ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သောကံဟူသည် အဘယ်နည်း၊ ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် နှစ်ကြိမ် မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ရှေးဦးစွာ ကမ္မဝါစာကို ရွတ်ဖတ်၍ နောက်မှ ဥတ်ကို ထားခဲ့လျှင် ကံအား လျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့ လာကုန်၍ ဆန္ဒဆောင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို ဆောင်၍ မျက် မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က မတားမြစ်ကုန်သော်လည်း တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သောကံ မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် လေးကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ရှေးဦးစွာ ကမ္မဝါစာကို ရွတ်ဖတ်၍ နောက်မှ ဥတ်ကို ထားခဲ့လျှင် ကံအားလျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့ လာကုန်၍ ဆန္ဒဆောင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို ဆောင်၍ မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က မတားမြစ်ကုန်သော်လည်း တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သောကံ မည်၏။ ရဟန်းတို့ ဤ (ဆိုခဲ့ပြီးသော) ကံကို တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သောကံဟု ဆိုအပ်၏။ (၅)

ရဟန်းတို့ တရားသဖြင့် ညီညွတ်သောကံဟူသည် အဘယ်နည်း၊ ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် နှစ်ကြိမ် မြောက် ဖြစ်သော ကံ၌ ရှေးဦးစွာ ဥတ်ကို ထား၍ နောက်မှ ကမ္မဝါစာတစ်ကြိမ်ဖြင့် ကံပြု ငြားအံ့၊ ကံအားလျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့ လာကုန်ငြားအံ့၊ ဆန္ဒဆောင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို ဆောင်ကုန်ငြားအံ့၊ မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က မတားမြစ်ကုန်ငြားအံ့၊ တရားသဖြင့် ညီညွတ်သောကံ မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဥတ်လျှင် လေးကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ကံ၌ ရှေးဦးစွာ ဥတ်ကို ထား၍ နောက်မှ ကမ္မဝါစာ သုံးကြိမ်တို့ဖြင့် ကံပြုကြားအံ့၊ ကံအားလျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့ လာကုန်ကြားအံ့၊ ဆန္ဒဆောင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို ဆောင်ကုန်ကြားအံ့၊ မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က မတားမြစ်ကုန်ကြားအံ့၊ တရားသဖြင့် ညီညွတ်သောကံ မည်၏။ ရဟန်းတို့ ဤ (ဆိုခဲ့ပြီးသော) ကံကို တရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံဟု ဆိုအပ်၏။ (၆)

---

၂၃ ၇–လေးပါးအစုရှိသော သံဃာစသည်တို့ ပြုအပ်သော ကံများ

၃၈၈။ သံဃာတို့သည် လေးပါးအစုရှိသော သံဃာ 'ရဟန်းတို့၏အပေါင်း'လည်းကောင်း၊ ငါးပါး အစုရှိသော သံဃာလည်းကောင်း၊ ဆယ်ပါးအစုရှိသော သံဃာလည်းကောင်း၊ နှစ်ဆယ်အစုရှိသော သံဃာလည်းကောင်း၊ နှစ်ဆယ်ထက်လွန်သော အစုရှိသော သံဃာလည်းကောင်း။ (ဤသို့အားဖြင့်) ငါးပါးတို့ တည်း။

ရဟန်းတို့ ထိုငါးပါးသော သံဃာတို့တွင် လေးပါးအစုရှိသော သံဃာသည် ဥပသမ္ဘဒကံ ပဝါရဏာကံ အဗ္ဘာနကံ ဤသုံးပါးသော ကံတို့ကို ထား၍ တရားသဖြင့် ညီညွတ်မှု အလုံးစုံသော ကံတို့၌ ကံအား လျောက်ပတ်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုငါးပါးသော သံဃာတို့တွင် ငါးပါးအစုရှိသော သံဃာသည် မဇ္ဈိမဇနပုဒ်တို့၌ ဥပသမ္ဘဒကံ အဗ္ဘာနကံ ဤနှစ်ပါးသော ကံတို့ကို ထား၍ တရားသဖြင့် ညီညွတ်မှု အလုံးစုံသော ကံတို့၌ ကံအားလျောက်ပတ်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုငါးပါးသော သံဃာတို့တွင် ဆယ်ပါးအစုရှိသော သံဃာသည် အဗ္ဘာနကံတစ်ပါးကို ထား၍ တရားသဖြင့် ညီညွတ်မှု အလုံးစုံသော ကံတို့၌ ကံအားလျောက်ပတ်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုငါးပါးသော သံဃာတို့တွင် နှစ်ဆယ်အစုရှိသော သံဃာသည် တရားသဖြင့် ညီညွတ်မှု အလုံးစုံသော ကံတို့၌ ကံအားလျောက်ပတ်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုငါးပါးသော သံဃာတို့တွင် နှစ်ဆယ်ထက်လွန်သော အစုရှိသော ရဟန်းသံဃာသည် တရားသဖြင့် ညီညွတ်မှု အလုံးစုံသော ကံတို့၌ ကံအားလျောက်ပတ်၏။

၃၈၉။ ရဟန်းတို့ လေးပါးအစုရှိသော သံဃာပြု သင့်သော ကံကို ရဟန်းမိန်းမလျှင် လေးယောက်မြောက် ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုကြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။ ရဟန်းတို့ လေးပါးအစုရှိသော သံဃာပြုသင့်သော ကံကို သိက္ခမာန်လျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုကြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။ပ။ သာမဏေလျှင် လေးယောက် မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုကြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။ သာမဏေမလျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုကြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။ သိက္ခာကို စွန့်ပြီးသောသူလျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုကြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။ အဆုံးစွန်သော ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်သောသူလျှင် လေးယောက် မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုကြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း

မပြုထိုက်။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းလျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းလျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။ ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းလျှင် လေးယောက် မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။

ပဏ္ဍုကာ်လျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြု ငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။ ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသောသူလျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။ တိတ္ထိတို့ဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသော သူလျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။ တိရစ္ဆာန်လျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံ မမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။

အမိကို သတ်သောသူလျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။ အဖကို သတ်သောသူလျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။ ရဟန္တာကို သတ်သောသူလျှင် လေးယောက် မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။ ရဟန်းမိန်းမကို ဖျက်ဆီးသောသူလျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။ သံဃာကို သင်းခွဲသောသူလျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။ ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသောသူလျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။

ဥဘတောဗျ ည်းလျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံ မမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။ အထူးထူးသော ပေါင်းသင်းမှုရှိသောသူလျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။ အသီးသီးသော သိမ်ခ္ခ် တည်ရှိသောသူလျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။ တန်ခိုးဖြင့် အထက်ကောင်းကင်ခ္ခ် တည်သောသူလျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်၊ ကံပြုဆဲဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်လျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။

လေးပါးအစုရှိသော သံဃာတို့ ပြုအပ်သော ကံများ ပြီး၏။

၃၉၀။ ရဟန်းတို့ ငါးပါးအစုရှိသော သံဃာသည် ပြုသင့်သော ကံကို ရဟန်းမိန်းမလျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း

မပြုထိုက်။ ရဟန်းတို့ ငါးပါးအစုရှိသော သံယောသည် ပြုသင့်သော ကံကို သိက္ခမာန်လျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့။ပ။

သာမဏေလျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့။ သာမဏေလျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့။ သိက္ခာကို စွန့်သောသူလျှင် ငါးယောက်မြောက် ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့။ အဆုံးစွန်သော ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်သောသူလျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့။

အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းလျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းလျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့။ ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းလျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြု ငြားအုံ့။ ပဏ္ဍုကျက်လျှင် ငါးယောက်မြောက် ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့။ ပေါင်းသင်း မှုကို နိုးသောသူလျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့။ တိတ္ထိတို့ဘောင် သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသောသူလျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့။

တိရစ္ဆာန်လျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့။ အမိကို သတ်သောသူလျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့။ အဖကို သတ်သော သူလျှင် ငါးယောက် မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့။ ရဟန္တာကို သတ်သောသူလျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့။ ရဟန်းမိန်းမကို ဖျက်ဆီးသောသူလျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့။ သံယောကို သင်းခွဲသောသူလျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့။ ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသော သူလျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့။

ဥဘတောဗျ ည်းလျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့။ အထူး ထူးသော ပေါင်းသင်းမှုရှိသောသူလျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့။ အသီးသီးသော သိမ်ဋ္ဌ တည်သောသူလျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြု ငြားအုံ့။ တန်ခိုးဖြင့် အထက် ကောင်းကင်ဋ္ဌ တည်သောသူလျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့။ ကံပြုအပ် ဆဲသောသူလျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။

ငါးပါးအစုရှိသော သံယောတို့ ပြုအပ်သော ကံများ ပြီး၏။

၃၉၁။ ရဟန်းတို့ ဆယ်ပါးအစုရှိသော သံယောသည် ပြုသင့်သော ကံကို ရဟန်းမိန်းမလျှင် ဆယ်ယောက် မြောက်ဖြစ်သော သံယောသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအုံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။ ရဟန်းတို့ ဆယ်ပါးအစုရှိသော သံယောသည် ပြုသင့်သော ကံကို သိက္ခမာန်လျှင်

ဆယ်ယောက်မြောက် ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။ပ။ ကံပြုအပ်ဆဲဖြစ်သော သူလျှင် ဆယ်ယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြု ထိုက်။

ဆယ်ပါးအစုရှိသော သံဃာတို့ ပြုအပ်သော ကံများ ပြီး၏။

၃၉၂။ ရဟန်းတို့ နှစ်ဆယ်အစုရှိသော သံဃာသည် ပြုသင့်သော ကံကို ရဟန်းမိန်းမလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။ ရဟန်း တို့ နှစ်ဆယ်အစုရှိသော သံဃာသည် ပြုသင့်သော ကံကို သိက္ခမာန်လျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့။ပ။ သာမဏေလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့။ သာမဏေမလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့။ သိက္ခာကို စွန့်သောသူလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့။

အဆုံးစွန်သော ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်သောသူလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက် ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့။ ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့။ ပဏ္ဍုက်လျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့။ ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသောသူလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက် ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့။

တိတ္ထိတို့ဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသောသူလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့။ တိရစ္ဆာန်လျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့။ အမိကို သတ်သောသူလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့။ အဖကို သတ်သော သူလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့။ ရဟန္တာကို သတ်သောသူလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့။ ရဟန်းမိန်းမကို ဖျက်ဆီးသောသူလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့။

သံဃာကို သင်းခွဲသောသူလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့။ ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသောသူလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြု ငြားအံ့။ ဥဘတောဗျည်းလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့။ အထူး ထူးသော ပေါင်းသင်းမှုရှိသောသူလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့။ အသီးသီးသော သိမ်ဌိတည်သောသူလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့။ တန်ခိုးဖြင့် အထက်ကောင်းကင်ဌိတည်သောသူလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည်

အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့။ ကံပြုဆဲဖြစ်သောသူလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ကံပြုငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။

နှစ်ဆယ်အစုရှိသော သံဃာတို့ ပြုအပ်သော ကံများ ပြီး၏။

၂၃၈–ကံမမြောက်သော ပရိဝါသ်ပေးခြင်းစသည်ကို ပြခြင်း

၃၉၃။ ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်နေသော ရဟန်းလျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ပရိဝါသ်ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအံ့၊ မာနတ်ပေးငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက် ဖြစ်သော သံဃာသည် အဘ္ဘာန်သွင်းငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ ငင်ခြင်းငှါထိုက်သော ရဟန်းလျှင် လေးယောက်မြောက် ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ပရိဝါသ်ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအံ့၊ မာနတ်ပေးငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အဘ္ဘာန်သွင်းငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ခြင်းငှါ ထိုက်သော ရဟန်းလျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ပရိဝါသ်ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအံ့၊ မာနတ်ပေးငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက် ဖြစ်သော သံဃာသည် အဘ္ဘာန်သွင်းငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်သော ရဟန်းလျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ပရိဝါသ် ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအံ့၊ မာနတ်ပေးငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အဘ္ဘာန်သွင်းငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။

ရဟန်းတို့ အဘ္ဘာန်သွင်းခြင်းငှါ ထိုက်သော ရဟန်းလျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် အကယ်၍ ပရိဝါသ်ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအံ့၊ မာနတ်ပေးငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းလျှင် နှစ်ဆယ်မြောက် ဖြစ်သော သံဃာသည် အဘ္ဘာန်သွင်းငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။

၃၉၄။ ရဟန်းတို့ သံဃာ့အလယ်၌ အချို့သောသူ၏ တားမြစ်ခြင်းသည် ရောက်၏။ အချို့သော သူ၏ တားမြစ်ခြင်းသည် မရောက်။ ရဟန်းတို့ သံဃာ့အလယ်၌ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်၏ တားမြစ်ခြင်းသည် မရောက်သနည်း။

ရဟန်းတို့ သံဃာ့အလယ်၌ ရဟန်းမိန်းမ၏ တားမြစ်ခြင်းသည် မရောက်။ ရဟန်းတို့ သိက္ခမာန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ သာမဏေ၏။ ရဟန်းတို့ သာမဏေမ၏။ ရဟန်းတို့ သိက္ခာကို စွန့်သောသူ၏။ ရဟန်းတို့ အဆုံးစွန်သော ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်သောသူ၏။ ရဟန်းတို့ ရူးသောသူ၏။ ရဟန်းတို့ စိတ်ပျံ့လွင့်သောသူ၏။ ရဟန်းတို့ ဝေဒနာနှိပ်စက်သောသူ၏။ ရဟန်းတို့ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်း၏။ ရဟန်းတို့ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်း၏။ ရဟန်းတို့ ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်း၏။ ရဟန်း တို့ ပဏ္ဍာက်၏။ ရဟန်းတို့

ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသောသူ၏။ ရဟန်းတို့ တိတ္ထိတို့ဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားသောသူ၏။ ရဟန်းတို့ တိရစ္ဆာန်ဇာတ်ရှိသောသူ၏။ ရဟန်းတို့ အမိကို သတ်သောသူ၏။ ရဟန်းတို့ အဖကို သတ်သောသူ၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန္တာကို သတ်သော သူ၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းမိန်းမကို ဖျက်ဆီးသောသူ၏။ ရဟန်းတို့ သံဃာကို သင်းခွဲသောသူ၏။ ရဟန်းတို့ ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသောသူ၏။ ရဟန်းတို့ ဥဘတောဗျည်း၏။ ရဟန်းတို့ အထူးထူးသော ပေါင်းသင်းမှုရှိသောသူ၏။ ရဟန်းတို့ အသီးသီးသော သိမ်၌ တည်သောသူ၏။ ရဟန်းတို့ တန်ခိုးဖြင့် အထက်ကောင်းကင်၌ တည်သောသူ၏။ ရဟန်းတို့ သံဃာ့အလယ်၌ ကဲပြုဆဲဖြစ်သောသူ၏ တားမြစ်ခြင်းသည် မရောက်။ ရဟန်းတို့ သံဃာ့အလယ်၌ ဤပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ တားမြစ်ခြင်းသည် မရောက်။

ရဟန်းတို့ သံဃာ့အလယ်၌ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်၏ တားမြစ်ခြင်းသည် ရောက်သနည်း။ ရဟန်းတို့ သံဃာ့အလယ်၌ ပကတတ်ဖြစ်သော သီလမပျက်သော ကဲကြီး ကဲငယ်တူသော တစ်သိမ် တည်း၌ တည်သော ရဟန်း၏ တားမြစ်ခြင်းသည် ရောက်၏။ အယုတ်အားဖြင့် မိမိ၏ အခြားမဲ့ဖြစ်သော ရဟန်းကို သိစေသော ရဟန်း၏သော်လည်း တားမြစ်ခြင်းသည် ရောက်၏။ ရဟန်းတို့ သံဃာ့အလယ်၌ ဤပုဂ္ဂိုလ်၏ တားမြစ်ခြင်းသည် ရောက်၏။

၂၃၉–နှင်ထုတ်ခြင်းနှစ်မျိုး စသည်ကို ပြခြင်း

၃၉၅။ ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်ခြင်းတို့သည် ဤနှစ်ပါးတို့တည်း၊ ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်ခြင်းသို့ မရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရှိ၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အကယ်၍ သံဃာက နှင်ထုတ်အံ့၊ အချို့သော နှင်ထုတ်ခြင်းသည် ကောင်းသော နှင်ထုတ်ခြင်းတည်း၊ အချို့သော နှင်ထုတ်ခြင်းသည် မကောင်းသော နှင်ထုတ်ခြင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် နှင်ထုတ်ခြင်းသို့ မရောက်သနည်း၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အကယ်၍ သံဃာက နှင်ထုတ်အံ့၊ မကောင်းသော နှင်ထုတ်ခြင်း ဖြစ်သနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် စင်ကြယ်၏ အာပတ်မရှိ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အကယ်၍ သံဃာက နှင်ထုတ်အံ့၊ မကောင်းသော နှင်ထုတ်ခြင်း တည်း။ ရဟန်းတို့ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို နှင်ထုတ်ခြင်းသို့ မရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆိုအပ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အကယ်၍ သံဃာက နှင်ထုတ်အံ့၊ မကောင်းသော နှင်ထုတ်ခြင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် နှင်ထုတ်ခြင်းသို့ မရောက်သနည်း၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အကယ်၍ သံဃာက နှင်ထုတ်အံ့၊ ကောင်းသော နှင်ထုတ်ခြင်း ဖြစ်သနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို) မသိ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌) မလိမ္မာ များသော အာပတ်ရှိ၏။ အာပတ်၏ အပိုင်း အခြားမရှိ၊ (ရဟန်းတို့အား) မလျော်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောပြွမ်းလျက် နေ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အကယ်၍ သံဃာက နှင်ထုတ်အံ့၊ ကောင်းသော နှင်ထုတ်ခြင်းတည်း။ ရဟန်းတို့ ဤပုဂ္ဂိုလ် ကို နှင်ထုတ်ခြင်းသို့ မရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆိုအပ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အကယ်၍ သံဃာက နှင်ထုတ်အံ့၊ ကောင်းသော နှင်ထုတ်ခြင်းတည်း။

၃၉၆။ ရဟန်းတို့ သွင်းခြင်းတို့သည် ဤနှစ်ပါးတို့တည်း၊ ရဟန်းတို့ သွင်းခြင်းသို့ မရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရှိ၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အကယ်၍ သံဃာက သွင်းအံ့၊ အချို့သော

သွင်းခြင်းသည် ကောင်းသော သွင်းခြင်းတည်း၊ အချို့သော သွင်းခြင်းသည် မကောင်းသော သွင်းခြင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သွင်းခြင်းသို့ မရောက်သနည်း၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အကယ်၍ သံဃာက သွင်းအံ့၊ မကောင်းသော သွင်းခြင်း ဖြစ်သနည်း။ ရဟန်းတို့ ပဏ္ဏာက်သည် သွင်းခြင်းသို့ မရောက်၊ ထိုပဏ္ဏာက်ကို အကယ်၍ သံဃာက သွင်းအံ့၊ မကောင်းသော သွင်းခြင်းတည်း။ ရဟန်းတို့ ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသောသူသည် သွင်းခြင်းသို့ မရောက်၊ ထိုပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသောသူကို အကယ်၍ သံဃာက သွင်းအံ့၊ မကောင်းသော သွင်းခြင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ တိတ္ထိတို့ဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသောသူသည်။ပ။ ရဟန်းတို့ တိရစ္ဆာန်ဇာတ်ရှိသော သူသည်။ ရဟန်းတို့ အမိကို သတ်သောသူသည်။ ရဟန်းတို့ အဖကို သတ်သောသူသည်။ ရဟန်းတို့ ရဟန္တာကို သတ်သော သူသည်။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းမိန်းမကို ဖျက်ဆီးသောသူသည်။ ရဟန်းတို့ သံဃာ ကို သင်းခွဲသော သူသည်။ ရဟန်းတို့ ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသောသူသည်။ ရဟန်းတို့ ဥဘတောဗျည်းသည် သွင်းခြင်းသို့ မရောက်၊ ထိုဥဘတောဗျည်းကို အကယ်၍ သံဃာက သွင်းအံ့၊ မကောင်းသော သွင်းခြင်းတည်း။ ရဟန်းတို့ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို သွင်းခြင်းသို့ မရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆိုအပ်၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အကယ်၍ သံဃာက သွင်းအံ့၊ မကောင်းသော သွင်းခြင်းတည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို သွင်းခြင်းသို့ မရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ဟု ဆိုအပ်ကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အကယ်၍ သံဃာက သွင်းအံ့၊ မကောင်းသော သွင်းခြင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သွင်းခြင်းသို့ မရောက်သနည်း၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အကယ်၍ သံဃာက သွင်းအံ့၊ ကောင်းသော သွင်းခြင်း ဖြစ်သနည်း။ ရဟန်းတို့ လက်ပြတ်သောသူသည် သွင်းခြင်းသို့ မရောက်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အကယ်၍ သံဃာက သွင်းအံ့၊ ကောင်းသော သွင်းခြင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ ခြေပြတ်သောသူသည်။ပ။ ရဟန်းတို့ လက်ခြေပြတ်သောသူသည်။ ရဟန်းတို့ နားပြတ်သော သူသည်။ ရဟန်းတို့ နှာခေါင်းပြတ်သောသူသည်။ ရဟန်းတို့ နားနှာခေါင်း ပြတ်သောသူသည်။ ရဟန်းတို့ လက်ချောင်းပြတ်သောသူသည်။ ရဟန်းတို့ လက်မ ခြေမ ပြတ်သောသူသည်။ ရဟန်းတို့ အကြောမ့ပြတ်သော သူသည်။ ရဟန်းတို့ လက်ပူးသောသူသည်။ ရဟန်းတို့ကုန်းသောသူသည်။ ရဟန်းတို့ ကွေးသောသူသည်။ ရဟန်းတို့ လည်ပင်းကြီးနာရှိသောသူသည်။ ရဟန်းတို့ သံပူကပ်၍ ဒဏ်ခတ်ခံရသောသူသည်။ ရဟန်းတို့ ကြိမ်လုံးဖြင့် ဒဏ်ခတ်ခံရသောသူသည်။ ရဟန်းတို့ (တွေ့ရာ သင်းချိုင်း ဓားမဆိုင်းရဟု မင်းအိမ်အတွင်း၌) ကမ္မည်းထိုး ခံရသောသူသည်။ ရဟန်းတို့ ခြေတရွတ်တိုက်သောသူသည်။ ရဟန်းတို့ အနာပင်းစွဲသော 'အနာဆိုးရှိသော' သူသည်။ ရဟန်းတို့ ပရိသတ်ကို ဖျက်ဆီး တတ်သောသူသည်။ ရဟန်းတို့ တစ်ဖက်ကန်းသောသူသည်။ ရဟန်းတို့ ကောက်သောသူသည်။ ရဟန်းတို့ ခွင်သောသူသည်။ ရဟန်းတို့ ဖက်သကတ်နာစွဲသောသူသည်။ ရဟန်းတို့ ဆွံ့သောသူသည်။ ရဟန်းတို့ အိုး၍ ခွန်အားနည်းသော သူသည်။ ရဟန်းတို့ နှစ်ဖက်ကန်းသော သူသည်။ ရဟန်းတို့ အသောသူသည်။ ရဟန်းတို့ နားပင်းသောသူသည်။ ရဟန်းတို့ ကန်းလည်းကန်း အလည်းအသော သူသည်။ ရဟန်းတို့ ကန်းလည်းကန်း နားလည်းပင်းသော သူသည်။ ရဟန်းတို့ အလည်းအ နားလည်းပင်းသောသူသည်။ ရဟန်းတို့ ကန်းလည်းကန်း

အလည်းအ နားလည်းပင်းသော သူသည် သွင်းခြင်းသို့ မရောက်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် တို့ကို အကယ်၍ သံဃာက သွင်းအုံ့၊ ကောင်းသော သွင်းခြင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို သွင်းခြင်းသို့ မရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆိုအပ်၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အကယ်၍ သံဃာက သွင်းအုံ့ ကောင်းသော သွင်းခြင်းတည်း။ ရဟန်းတို့ ဤပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို သွင်းခြင်းသို့ မရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ဟု ဆိုအပ်ကုန်၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို အကယ်၍ သံဃာက သွင်းအုံ့၊ ကောင်းသော သွင်းခြင်း တည်း။

ပဌမ ဝါသဘရွာအခန်း ပြီး၏။

၂၄၀–အဓမ္မက် စသည်ကို ပြခြင်း

၃၉၇။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရှုမြင်ထိုက်သည့် အာပတ်မရှိသော ရဟန်းကို သံဃာသည်သော်လည်းကောင်း၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်သော်လည်းကောင်း "ငါ့သျှင် သင်သည် အာပတ် သင့်၏၊ ထိုအာပတ်ကို ရှုမြင်လော့"ဟု စောဒနာ၏၊ ထို ရဟန်းက "ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား ရှုမြင်ရန် အာပတ် မရှိပါ"ဟု ပြောဆို၏၊ သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုမြင်ခြင်းကြောင့် ထိုရဟန်းကို နှင်ထုတ်လျှင် မတရားသော ကံမည်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ကုစားထိုက်သည့် အာပတ်မရှိသော ရဟန်းကို သံဃာသည်သော်လည်းကောင်း၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်သော်လည်းကောင်း "ငါ့သျှင် သင်သည် အာပတ် သင့်၏၊ ထိုအာပတ်ကို ကုစားလော့"ဟု စောဒနာ၏၊ ထို ရဟန်းက "ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား ကုစားရန် အာပတ် မရှိပါ"ဟု ပြောဆို၏၊ သံဃာသည် အာပတ်ကို မကု စားခြင်းကြောင့် ထိုရဟန်းကို နှင်ထုတ်လျှင် မတရားသော ကံမည်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ စွန့်ထိုက်သော ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူမရှိသော ရဟန်းကို သံဃာသည်သော်လည်းကောင်း၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်သော်လည်းကောင်း "ငါ့သျှင် သင့်အား ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူသည် ရှိ၏၊ ထိုယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို စွန့်လော့"ဟု စောဒနာ၏၊ ထိုရဟန်းက "ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား စွန့်ရန် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူ မရှိပါ"ဟု ပြောဆို၏၊ သံဃာသည် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ထို ရဟန်းကို နှင်ထုတ်လျှင် မတရားသော ကံမည်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရှုမြင်ထိုက်သည့် အာပတ်လည်းမရှိ ကုစားထိုက်သည့် အာပတ်လည်း မရှိသော ရဟန်းကို သံဃာသည်သော်လည်းကောင်း၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်သော်လည်းကောင်း "ငါ့သျှင် သင်သည် အာပတ် သင့်၏၊ ထိုအာပတ်ကို ရှုမြင်လော့၊ ထိုအာပတ်ကို ကုစားလော့"ဟု စောဒနာ၏၊ ထိုရဟန်းက "ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား ရှုမြင်ရန် အာပတ်လည်း မရှိပါ၊ ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား ကုစားရန် အာပတ်လည်း မရှိပါ"ဟု ပြောဆို၏၊ သံဃာသည် အာပတ်ကို

မရှုမြင်ခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း ထိုရဟန်းကို နှင်ထုတ်လျှင် မတရားသော ကံမည်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရှုမြင်ထိုက်သည့် အာပတ်လည်း မရှိ၊ စွန့်ထိုက်သော ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူလည်း မရှိသော ရဟန်းကို သံဃာသည်သော်လည်းကောင်း၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်သော်လည်းကောင်း "ငါ့သျှင် သင်သည် အာပတ် သင့်၏၊ ထိုအာပတ်ကို ရှုမြင်လော့၊ သင့်အား ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူသည် ရှိ၏၊ ထိုယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို စွန့်လော့"ဟု စောဒနာ၏၊ ထိုရဟန်းက "ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား ရှုမြင်ရန် အာပတ်လည်း မရှိပါ၊ ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား စွန့်ရန် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူလည်း မရှိပါ"ဟု ပြောဆို၏၊ သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုမြင်ခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း ထိုရဟန်းကို နှင်ထုတ်လျှင် မတရားသော ကံမည်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ကုစားထိုက်သည့် အာပတ်လည်း မရှိ၊ စွန့်ထိုက်သည့် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူလည်း မရှိသော ရဟန်းကို သံဃာသည်သော်လည်းကောင်း၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်သော်လည်းကောင်း "ငါ့သျှင် သင်သည် အာပတ် သင့်၏၊ ထိုအာပတ်ကို ကုစားလော့၊ သင့်အား ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူသည် ရှိ၏၊ ထိုယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို စွန့်လော့"ဟု စောဒနာ၏၊ ထိုရဟန်းက "ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား ကုစားရန် အာပတ်လည်း မရှိပါ၊ ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား စွန့်ရန် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူလည်း မရှိပါ"ဟု ပြောဆို၏။ သံဃာသည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း ထိုရဟန်းကို နှင်ထုတ်လျှင် မတရားသော ကံမည်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရှုမြင်ထိုက်သည့် အာပတ်လည်း မရှိ၊ ကုစားထိုက်သည့် အာပတ်လည်း မရှိ၊ စွန့်ထိုက်သည့် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူလည်း မရှိသော ရဟန်းကို သံဃာသည်သော်လည်းကောင်း၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်သော်လည်းကောင်း "ငါ့သျှင် သင်သည် အာပတ် သင့်၏၊ ထိုအာပတ်ကို ရှုမြင်လော့၊ ထိုအာပတ်ကို ကုစား လော့၊ သင့်အား ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူသည် ရှိ၏၊ ထိုယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို စွန့်လော့"ဟု စောဒနာ၏၊ ထိုရဟန်းက "ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား ရှုမြင်ရန် အာပတ်လည်း မရှိပါ၊ ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား ကုစားရန် အာပတ်လည်း မရှိပါ၊ ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား စွန့်ရန် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူလည်း မရှိပါ"ဟု ပြောဆို၏။ သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုမြင်ခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း ထိုရဟန်း ကို နှင်ထုတ်လျှင် မတရားသော ကံမည်၏။

၃၉၈။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရှုမြင်ထိုက်သည့် အာပတ်ရှိသော ရဟန်းကို သံဃာသည်သော်လည်းကောင်း၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်သော်လည်းကောင်း "ငါ့သျှင် သင်သည် အာပတ် သင့်၏၊ ထိုအာပတ်ကို ရှုမြင်လော့"ဟု စောဒနာ၏၊ ထို ရဟန်းက "ငါ့သျှင်တို့ သြော် ရှုမြင်ပါအုံ့"ဟု ပြောဆို၏၊ သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုမြင်ခြင်းကြောင့် ထိုရဟန်းကို နှင်ထုတ်လျှင် မတရားသော ကံမည်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ကုစားထိုက်သည့် အာပတ်ရှိသော ရဟန်းကို သံဃာသည်သော်လည်းကောင်း များစွာသော ရဟန်းတို့သည်သော်လည်းကောင်း တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်သော်လည်းကောင်း "ငါ့သျှင် သင်သည် အာပတ် သင့်၏။ ထိုအာပတ်ကို ကုစားလော့"ဟု စောဒနာ၏။ ထိုရဟန်းက "ငါ့ရှင်တို့ ဩဝါ ကုစားပါအုံ့"ဟု ပြောဆို၏။ သံဃာသည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ထိုရဟန်းကို နှင်ထုတ်လျှင် မတရားသော ကံမည်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ စွန့်ထိုက်သည့် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူရှိသော ရဟန်းကို သံဃာသည်သော်လည်းကောင်း၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်သော်လည်းကောင်း "ငါ့သျှင် သင့်အား ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူသည် ရှိ၏။ ထိုယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို စွန့်လော့"ဟု စောဒနာ၏။ ထိုရဟန်းက "ငါ့သျှင်တို့ ဩဝါ စွန့်ပါအုံ့"ဟု ပြောဆို၏။ သံဃာသည် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ထိုရဟန်းကို နှင်ထုတ်လျှင် မတရားသော ကံမည်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရှုမြင်ထိုက်သည့် အာပတ်လည်းရှိ ကုစားထိုက်သည့် အာပတ်လည်းရှိသော။ပ။ ရှုမြင်ထိုက်သည့် အာပတ်လည်းရှိ စွန့်ထိုက်သည့် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူလည်း ရှိသော။ပ။ ကုစားထိုက်သည့် အာပတ်လည်းရှိ စွန့်ထိုက်သည့် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူလည်းရှိသော။ပ။ ရှုမြင်ထိုက်သည့် အာပတ်လည်းရှိ ကုစားထိုက်သည့် အာပတ်လည်းရှိ စွန့်ထိုက်သည့် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူလည်းရှိသော ရဟန်းကို သံဃာသည်သော်လည်းကောင်း၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်သော်လည်းကောင်း "ငါ့သျှင် သင်သည် အာပတ် သင့်၏။ ထိုအာပတ်ကို ရှုမြင်လော့၊ ထိုအာပတ်ကို ကုစားလော့၊ ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူသည် သင့်အား ရှိ၏။ ထိုယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို စွန့်လော့"ဟု စောဒနာ၏။ ထိုရဟန်းက "ငါ့သျှင်တို့ ဩဝါ ရှုပါ၏။ ဩဝါ ကုစားပါ၏။ ဩဝါ စွန့်ပါ၏"ဟု ပြောဆို၏။ သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း ထိုရဟန်းကို နှင်ထုတ်လျှင် မတရားသော ကံမည်၏။

၃၉၉။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရှုမြင်ထိုက်သည့် အာပတ်ရှိသော ရဟန်းကို သံဃာသည်သော်လည်းကောင်း၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်သော်လည်းကောင်း "ငါ့သျှင် သင်သည် အာပတ် သင့်၏။ ထိုအာပတ်ကို ရှုမြင်လော့"ဟု စောဒနာ၏။ ထို ရဟန်းက "ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား ရှုရန် အာပတ် မရှိပါ"ဟု ပြောဆို၏။ သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ထိုရဟန်းကို နှင်ထုတ်လျှင် တရားသော ကံမည်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ကုစားထိုက်သည့် အာပတ်ရှိသော ရဟန်းကို သံဃာသည်သော်လည်းကောင်း၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်သော်လည်းကောင်း "ငါ့သျှင် သင်သည် အာပတ် သင့်၏။ ထိုအာပတ်ကို ကုစားလော့"ဟု စောဒနာ၏။ ထိုရဟန်းက "ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား ကုစားရန် အာပတ် မရှိပါ"ဟု ပြောဆို၏။ သံဃာသည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ထိုရဟန်းကို နှင်ထုတ်လျှင် တရားသော ကံမည်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ စွန့်ထိုက်သည့် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူရှိသော ရဟန်းကို သံဃာသည်သော်လည်းကောင်း၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်သော်လည်းကောင်း "ငါ့သျှင် သင့်အား ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူသည် ရှိ၏၊ ထိုယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို စွန့်လော့"ဟု စောဒနာ၏၊ ထိုရဟန်းက "ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား စွန့်ရန် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူ မရှိပါ"ဟု ပြောဆို၏။ သံဃာသည် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ထိုရဟန်းကို နှင်ထုတ်လျှင် တရားသော ကံမည်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရှုမြင်ထိုက်သည့် အာပတ်လည်းရှိ ကုစားထိုက်သည့် အာပတ်လည်း ရှိသော။ပ။ ရှုမြင်ထိုက်သည့် အာပတ်လည်းရှိ စွန့်ထိုက်သည့် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူလည်း ရှိသော။ပ။ ကုစားထိုက်သည့် အာပတ်လည်းရှိ စွန့်ထိုက်သည့် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူလည်းရှိသော။ပ။

ရှုမြင်ထိုက်သည့် အာပတ်လည်းရှိ ကုစားထိုက်သည့် အာပတ်လည်းရှိ စွန့်ထိုက်သည့် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူလည်းရှိသော ရဟန်းကို သံဃာသည်လည်းကောင်း၊ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း၊ "ငါ့သျှင် သင်သည် အာပတ် သင့်၏၊ ထိုအာပတ် ကို ရှုလော့၊ ထိုအာပတ်ကို ကုစားလော့၊ သင့်အား ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူသည် ရှိ၏၊ ထိုယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို စွန့်လော့"ဟု စောဒနာ၏၊ ထိုရဟန်းက "ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား ရှုရန် အာပတ်လည်း မရှိပါ၊ ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား ကုစားရန် အာပတ်လည်း မရှိပါ၊ ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား စွန့်ရန် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူလည်း မရှိပါ"ဟု ပြောဆို၏၊ သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း ထိုရဟန်းကို နှင်ထုတ်လျှင် တရားသော ကံမည်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၁–ဥပါလိ၏ အမေးပြဿနာကို ပြခြင်း

၄၀၀။ ထိုအခါ အသျှင်ဥပါလိသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးလျှင် "အသျှင်ဘုရား ညီညွတ်သော သံဃာသည် မျက်မှောက်၌ ပြုသင့်သော ကံကို မျက်ကွယ်၌ ပြုပြားအံ့၊ ထိုကံသည် ဓမ္မကံ ဖြစ်ပါ၏လော၊ ဝိနည်းကံ ဖြစ်ပါ၏လော"ဟု မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်၏။

ဥပါလိ ထိုကံသည် ဓမ္မကံ မဟုတ်၊ ဝိနည်းကံ မဟုတ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ညီညွတ်သော သံဃာသည် မေး၍ ပြုသင့်သော ကံကို မမေးဘဲ ပြုအံ့။ပ။ ဝန်ခံမှ ပြုသင့်သော ကံကို ဝန်မခံဘဲ ပြုအံ့။ သတိဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား အမူဋ္ဌဝိနည်းကို ပေးအံ့။ အမူဋ္ဌ ဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား တဿပါပိယသိကံကို ပြုအံ့။ တဿပါပိယသိကံထိုက်သော ရဟန်းအား တဇ္ဇနီယကံကို ပြုအံ့။ တဇ္ဇနီယကံထိုက်သော ရဟန်းအား နိယဿကံကို ပြုအံ့။ နိယဿကံထိုက်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုအံ့။ ပဗ္ဗာဇနီယကံထိုက်သော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုအံ့။ ပဋိသာရဏီယကံထိုက်သော ရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုအံ့။

ဥက္ခေပနီယကဲ့ထိုက်သော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်ကို ပေးအံ့။ ပရိဝါသ်ထိုက်သော ရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်အံ့။ အရင်းသို့ ငင်ခြင်းငှါ ထိုက်သော ရဟန်းအား မာနတ်ကို ပေးအံ့။ မာနတ် ထိုက်သော ရဟန်းကို အဗ္ဗာန်သွင်းအံ့။ အဗ္ဗာန် ထိုက်သော ရဟန်းကို ပဋ္ဌင်းခံပေးအံ့။ ထိုကဲ့သည် ဓမ္မကံ ဖြစ်ပါ၏လော၊ ဝိနည်းကံ ဖြစ်ပါ၏လော"ဟု မြတ်စွာဘုရားကို (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ထိုကဲ့သည် ဓမ္မကံ မဟုတ်၊ ဝိနည်းကံ မဟုတ်။ ဥပါလိ ညီညွတ်သော သံဃာသည် မျက်မှောက်၌ ပြုသင့်သောကံကို မျက်ကွယ်၌ ပြုသည်ရှိသော် ဓမ္မကံ မဟုတ်၊ ဝိနည်းကံ မဟုတ်၊ ဤသို့ပြုလျှင် သံဃာမှာ အပြစ်ရှိ၏။

ဥပါလိ ညီညွတ်သော သံဃာသည် မေး၍ ပြုသင့်သော ကံကို မမေးဘဲ ပြုအံ့။ပ။ ဝန်ခံမှုပြုသင့်သော ကံကို ဝန်မခံဘဲ ပြုအံ့။ သတိဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား အမူဋ္ဌဝိနည်းကို ပေးအံ့။ အမူဋ္ဌ ဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား တဿပါပိယသိကကံကို ပြုအံ့။ တဿပါပိယသိကကံထိုက်သော ရဟန်း အား တဇ္ဇနီယကံကို ပြုအံ့။ တဇ္ဇနီယကံထိုက်သော ရဟန်းအား နိယဿကံကို ပြုအံ့။ နိယဿကံထိုက်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုအံ့။ ပဗ္ဗာဇနီယကံထိုက်သော ရဟန်းအား ပဋ္ဌိသာရဏီယကံကို ပြုအံ့။ ပဋ္ဌိသာရဏီယကံထိုက်သော ရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုအံ့။ ဥက္ခေပနီယကံထိုက်သော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်ကို ပေးအံ့။ ပရိဝါသ်ထိုက်သော ရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်အံ့။ အရင်းသို့ ငင်ခြင်းငှါ ထိုက်သော ရဟန်းအား မာနတ်ကို ပေးအံ့။ မာနတ်ထိုက်သော ရဟန်းကို အဗ္ဗာန်သွင်းအံ့။ အဗ္ဗာန်ထိုက်သော ရဟန်းကို ပဋ္ဌင်းခံပေးအံ့။ ဥပါလိ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ဓမ္မကံ မဟုတ်၊ ဝိနည်းကံ မဟုတ်၊ ဤသို့ပြုလျှင် သံဃာမှာ အပြစ်ရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၀၁။ အသျှင်ဘုရား ညီညွတ်သော သံဃာသည် မျက်မှောက်၌ ပြုသင့်သော ကံကို မျက်မှောက်၌ ပြုအံ့၊ ထိုကဲ့သည် ဓမ္မကံ ဖြစ်ပါ၏လော၊ ဝိနည်းကံ ဖြစ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ထိုကဲ့သည် ဓမ္မကံ မည်၏၊ ဝိနည်းကံ မည်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ညီညွတ်သော သံဃာသည် မေး၍ ပြုသင့်သော ကံကို မေး၍ ပြုအံ့။ပ။ ဝန်ခံမှု ပြုသင့်သော ကံကို ဝန်ခံသဖြင့် ပြုအံ့။ သတိဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား သတိဝိနည်းကို ပေးအံ့။ အမူဋ္ဌဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား အမူဋ္ဌဝိနည်းကို ပေးအံ့။ တဿပါပိယသိကကံထိုက်သော ရဟန်း အား တဿပါပိယသိကကံကို ပြုအံ့။ တဇ္ဇနီယကံ ထိုက်သော ရဟန်းအား တဇ္ဇနီယကံကို ပြုအံ့။ နိယဿကံထိုက်သော ရဟန်းအား နိယဿကံကို ပြုအံ့။ ပဗ္ဗာဇနီယကံထိုက်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယ ကံကို ပြုအံ့။ ပဋ္ဌိသာရဏီယကံ ထိုက်သော ရဟန်းအား ပဋ္ဌိသာရဏီယကံကို ပြုအံ့။ ဥက္ခေပနီယကံထိုက ်သော ရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုအံ့။ ပရိဝါသ်ထိုက်သော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်ကို ပေးအံ့။ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်အံ့။ မာနတ်ထိုက်သော ရဟန်းအား မာနတ်ကို ပေးအံ့။ အဗ္ဗာန်ထိုက်သော ရဟန်းကို အဗ္ဗာန်သွင်းအံ့။ (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံထိုက်သောသူကို (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးအံ့၊ ထိုကဲ့သည် ဓမ္မကံ ဖြစ်ပါ၏လော၊ ဝိနည်းကံဖြစ် ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ထိုကဲ့သည် ဓမ္မကံ မည်၏၊ ဝိနည်းကံ မည်၏။ ဥပါလိ ညီညွတ်သော သံဃာသည် မျက်မှောက် ပြုသင့်သော ကံကို မျက်မှောက်၌ပင် ပြုသည်ရှိသော် ဓမ္မကံ မည်၏၊ ဝိနည်းကံ မည်၏၊ ဤသို့ပြုလျှင် သံဃာမှာ အပြစ်မရှိ။

ဥပါလိ ညီညွတ်သော သံဃာသည် မေးရ၍ ပြုသင့်သော ကံကို မေးရ၍ ပြုအံ့။ ဝန်ခံမှ ပြုသင့်သော ကံကို ဝန်ခံသဖြင့် ပြုအံ့။ သတိဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား သတိဝိနည်းကို ပေးအံ့။ အမူဌဝိနည်း ထိုက်သော ရဟန်းအား အမူဌဝိနည်းကို ပေးအံ့။ တဿပါဝိယသိကကံထိုက်သော ရဟန်းအား တဿ ပါဝိယသိက ကံကို ပြုအံ့။ တဇ္ဇနီယကံထိုက်သော ရဟန်းအား တဇ္ဇနီယကံကို ပြုအံ့။ နိယဿကံထိုက်သော ရဟန်းအား နိယဿကံကို ပြုအံ့။ ပဗ္ဗာဇနီယကံထိုက်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုအံ့။ ပဋိသာရဏီယကံထိုက်သော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုအံ့။ ဥက္ခေပနီယကံထိုက်သော ရဟန်း အား ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုအံ့။ ပရိဝါသ်ထိုက်သော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်ကို ပေးအံ့။ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်အံ့။ မာနတ်ထိုက်သော ရဟန်းအား မာနတ်ကို ပေးအံ့။ အဗ္ဘာန် ထိုက်သော ရဟန်းကို အဗ္ဘာန်သွင်းအံ့။ (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးထိုက်သောသူကို (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးအံ့။

ဥပါလိ ဤသို့ပြုသည်ရှိသော် ဓမ္မကံ မည်၏၊ ဝိနည်းကံ မည်၏၊ ဤသို့ပြုလျှင် သံဃာမှာ အပြစ် မရှိဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၀၂။ အသျှင်ဘုရား ညီညွတ်သော သံဃာသည် သတိဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား အမူဌ ဝိနည်းကို ပေးအံ့၊ အမူဌဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား သတိဝိနည်းကို ပေးအံ့၊ ထိုကံသည် ဓမ္မကံ ဖြစ်ပါ၏လော၊ ဝိနည်းကံ ဖြစ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ထိုကံသည် ဓမ္မကံ မမည်၊ ဝိနည်းကံ မမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ညီညွတ်သော သံဃာသည် အမူဌဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား တဿပါဝိယ သိကကံကို ပြုအံ့၊ တဿပါဝိယသိကကံထိုက်သော ရဟန်းအား အမူဌဝိနည်းကို ပေးအံ့။ပ။ တဿပါဝိယ သိကကံထိုက်သော ရဟန်းအား တဇ္ဇနီယကံကို ပြုအံ့၊ တဇ္ဇနီယကံထိုက်သော ရဟန်းအား တဿပါဝိယ သိကကံကို ပြုအံ့။ တဇ္ဇနီယကံထိုက်သော ရဟန်းအား နိယဿကံကို ပြုအံ့၊ နိယဿကံထိုက်သော ရဟန်းအား တဇ္ဇနီယကံကို ပြုအံ့၊ နိယဿကံထိုက်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုအံ့၊ ပဗ္ဗာဇနီယ ကံထိုက်သော ရဟန်းအား နိယဿကံကို ပြုအံ့။ ပဗ္ဗာဇနီယကံထိုက်သော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယ ကံကို ပြုအံ့၊ ပဋိသာရဏီယကံထိုက်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုအံ့။ ပဋိသာရဏီယကံထိုက်သော ရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုအံ့၊ ဥက္ခေပနီယကံထိုက်သော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုအံ့။ ဥက္ခေပနီယကံထိုက်သော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်ကို ပေးအံ့၊ ပရိဝါသ် ထိုက်သော ရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုအံ့။ ပရိဝါသ်ထိုက်သော ရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်အံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်ကို ပေးအံ့။ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းအား မာနတ်ကို ပေးအံ့။ မာနတ် ထိုက်သော ရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်အံ့။ မာနတ်ထိုက်သော ရဟန်းကို အဗ္ဘာန်သွင်းအံ့၊ အဗ္ဘာန်ထိုက်သော ရဟန်းအား မာနတ်ကို ပေးအံ့။ အဗ္ဘာန်ထိုက်သော ရဟန်းကို (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးအံ့၊ (ဥပဇ္ဈာယ် ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးထိုက်သော ရဟန်းကို အဗ္ဘာန်သွင်းအံ့၊ ထိုကံသည် ဓမ္မကံ ဖြစ်ပါ၏လော၊ ဝိနည်းကံ ဖြစ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ထိုကံသည် ဓမ္မကံ မဟုတ်၊ ဝိနည်းကံ မဟုတ်။ ဥပါလိ ညီညွတ်သော သံဃာသည် သတိဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား အမူဌဝိနည်းကို ပေးအံ့၊ အမူဌဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား သတိဝိနည်းကို ပေးအံ့၊ ဥပါလိ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ဓမ္မကံ မဟုတ်၊ ဝိနည်းကံ မဟုတ်၊ ဤသို့ပြုလျှင် သံဃာမှာ အပြစ်ရှိ၏။

ဥပါလိ ညီညွတ်သော သံဃာသည် အမှုဋ္ဌဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား တဿပါဝိယသိကက်ကို ပြုအံ့၊ တဿပါဝိယသိကက်ထိုက်သော ရဟန်းအား အမှုဋ္ဌဝိနည်းကို ပေးအံ့။ပ။ တဿပါဝိယသိကက် ထိုက်သော ရဟန်းအား တဇ္ဇနီယက်ကို ပြုအံ့၊ တဇ္ဇနီယက်ထိုက်သော ရဟန်းအား တဿပါဝိယသိကက်ကို ပြုအံ့။ တဇ္ဇနီယက် ထိုက်သော ရဟန်းအား နိယသကက်ကို ပြုအံ့၊ နိယသကက်ထိုက်သော ရဟန်းအား တဇ္ဇနီယက်ကို ပြုအံ့။ နိယသကက်ထိုက်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယက်ကို ပြုအံ့၊ ပဗ္ဗာဇနီယက်ထိုက်သော ရဟန်းအား နိယသကက်ကို ပြုအံ့။ ပဗ္ဗာဇနီယက်ထိုက်သော ရဟန်းအား ပဋ္ဌိသာရဏီယက်ကို ပြုအံ့၊ ပဋ္ဌိသာရဏီယက်ထိုက်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယက်ကို ပြုအံ့။ ပဋ္ဌိသာရဏီယက်ထိုက်သော ရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယက်ကို ပြုအံ့။ ဥက္ခေပနီယက်ထိုက်သော ရဟန်းအား ပဋ္ဌိသာရဏီယက်ကို ပြုအံ့၊ ဥက္ခေပနီယက် ထိုက်သော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်ကို ပေးအံ့၊ ပရိဝါသ်ထိုက်သော ရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယက်ကို ပြုအံ့။ ပရိဝါသ်ထိုက်သော ရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်အံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ခြင်းငှါထိုက်သော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်ကို ပေးအံ့။ အရင်းသို့ ငင်ခြင်းငှါထိုက်သော ရဟန်းအား မာနတ်ကို ပေးအံ့၊ မာနတ်ထိုက်သော ရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်အံ့။ မာနတ်ထိုက်သော ရဟန်းကို အဗ္ဘာန်သွင်းအံ့၊ အဗ္ဘာန်ထိုက်သော ရဟန်းအား မာနတ်ကို ပေးအံ့။ အဗ္ဘာန်ထိုက်သော ရဟန်းကို (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးအံ့၊ (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးထိုက်သော ရဟန်းကို အဗ္ဘာန်သွင်းအံ့၊ ဥပါလိ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ဓမ္မက် မဟုတ်၊ ဝိနည်းက် မဟုတ်၊ ဤသို့ပြုလျှင် သံဃာမှာ အပြစ်ရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၀၃။ အသျှင်ဘုရား ညီညွတ်သော သံဃာသည် သတိဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား သတိဝိနည်း ကို ပေးအံ့၊ အမှုဋ္ဌဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား အမှုဋ္ဌဝိနည်းကို ပေးအံ့၊ ထိုက်သည် ဓမ္မက်ဟုတ်ပါ၏ လော၊ ဝိနည်းက်ဟုတ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ထိုက်သည် ဓမ္မက်ဟုတ်၏၊ ဝိနည်းက်ဟုတ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ညီညွတ်သော သံဃာသည် အမှုဋ္ဌဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား အမှုဋ္ဌဝိနည်းကို ပေးအံ့။ပ။ တဿပါဝိယသိကက်ထိုက်သော ရဟန်းအား တဿပါဝိယသိကက်ကို ပြုအံ့။ပ။ တဇ္ဇနီယက် ထိုက်သော ရဟန်းအား တဇ္ဇနီယက်ကို ပြုအံ့။ပ။ နိယသကက်ထိုက်သော ရဟန်းအား နိယသကက်ကို ပြုအံ့။ပ။ ပဗ္ဗာဇနီယ ကက်ထိုက်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယက်ကို ပြုအံ့။ပ။ ပဋ္ဌိသာရဏီယက်ထိုက်သော ရဟန်းအား ပဋ္ဌိသာရဏီယက်ကို ပြုအံ့။ပ။ ဥက္ခေပနီယက်ထိုက်သော ရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယက်ကို ပြုအံ့။ပ။ ပရိဝါသ်ထိုက်သော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်ကို ပေးအံ့။ပ။ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းကို အရင်းသို့ငင်အံ့။ပ။ မာနတ်ထိုက်သော ရဟန်းအား မာနတ်ကို ပေးအံ့။ပ။ အဗ္ဘာန်ထိုက်သော ရဟန်းကို အဗ္ဘာန်သွင်းအံ့၊ (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးထိုက်သော ရဟန်းကို (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးအံ့၊ ထိုက်သည် ဓမ္မက်ဟုတ်ပါ၏လော၊ ဝိနည်းက်ဟုတ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ထိုက်သည် ဓမ္မက်ဟုတ်၏၊ ဝိနည်းက်ဟုတ်၏။ ဥပါလိ ညီညွတ်သော သံဃာသည် သတိဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား သတိဝိနည်းကို ပေးအံ့။ အမှုဋ္ဌဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား အမှုဋ္ဌဝိနည်းကို ပေးအံ့၊ ဥပါလိ ဤသို့ပြုသည်ရှိသော် ဓမ္မက်ဟုတ်၏၊ ဝိနည်းက်ဟုတ်၏၊ ဤသို့ ပြုလျှင် သံဃာမှာ အပြစ်မရှိ။

ဥပါလိ ညီညွတ်သော သံဃာသည် အမှုဋ္ဌဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား အမှုဋ္ဌဝိနည်းကို ပေးအံ့၊ တဿပါဝိယသိကက်ထိုက်သော ရဟန်းအား တဿပါဝိယသိကက်ကို ပြုအံ့။ပ။

တဒ္ဓနီယက်ထိုက်သော ရဟန်းအား တဒ္ဓနီယက်ကို ပြုအံ့။ပ။ နိယသကၠထိုက်သော ရဟန်းအား နိယသကၠကို ပြုအံ့။ပ။ ပဗ္ဗာဇနီယက်ထိုက်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယက်ကို ပြုအံ့။ပ။ ပဋိသာရဏီယက်ထိုက်သော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယက်ကို ပြုအံ့။ပ။ ဥက္ခေပနီယက်ထိုက်သော ရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယက်ကို ပြုအံ့။ပ။ ပရိဝါသ်ထိုက်သော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်ကို ပေးအံ့။ပ။ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်အံ့။ပ။ မာနတ်ထိုက်သော ရဟန်းအား မာနတ်ကို ပေးအံ့။ပ။ အဗ္ဘာန်ထိုက်သော ရဟန်းကို အဗ္ဘာန်သွင်းအံ့၊ (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးထိုက်သော ရဟန်းကို (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးအံ့၊ ဥပါလိ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ဓမ္မက်ဟုတ်၏ ဝိနည်းက်ဟုတ်၏၊ ဤသို့ ပြုလျှင် သံဃာမှာ အပြစ်မရှိဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၀၄။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို– "ရဟန်းတို့ ညီညွတ်သော သံဃာသည် သတိဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား အမူဌဝိနည်းကို ပေးသည်ရှိသော် ဓမ္မက် မဟုတ်၊ ဝိနည်းက် မဟုတ်၊ ဤသို့ ပြုလျှင် သံဃာမှာ အပြစ်ရှိ၏။

ရဟန်းတို့ ညီညွတ်သော သံဃာသည် သတိဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား တဿပါပိယသိကက်ကို ပြုအံ့။ပ။ သတိဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား တဒ္ဓနီယက်ကို ပြုအံ့။ သတိဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား နိယသကၠကို ပြုအံ့။ သတိဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယက်ကို ပြုအံ့။ သတိဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယက်ကို ပြုအံ့။ သတိဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယက်ကို ပြုအံ့။ သတိဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်ကို ပေးအံ့။ သတိဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်အံ့။ သတိဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား မာနတ်ကို ပေးအံ့။ သတိဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းကို အဗ္ဘာန်သွင်းအံ့။ သတိဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းကို (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးအံ့၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ဓမ္မက် မဟုတ်၊ ဝိနည်းက် မဟုတ်၊ ဤသို့ပြုလျှင် သံဃာမှာ အပြစ်ရှိ၏။

၄၀၅။ ရဟန်းတို့ ညီညွတ်သော သံဃာသည် အမူဌဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား တဿပါပိယသိ က ကဲ့ကို ပြုသည်ရှိသော် ဓမ္မက် မဟုတ်၊ ဝိနည်းက် မဟုတ်၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ပြုလျှင် သံဃာမှာ အပြစ်ရှိ၏။

ရဟန်းတို့ ညီညွတ်သော သံဃာသည် အမူဌဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား တဒ္ဓနီယက်ကို ပြုအံ့။ပ။ အမူဌဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား နိယသကၠကို ပြုအံ့။ အမူဌဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယက်ကို ပြုအံ့။ အမူဌဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယက်ကို ပြုအံ့။ အမူဌဝိနည်း ထိုက်သော ရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယက်ကို ပြုအံ့။ အမူဌဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်ကို ပေးအံ့။ အမူဌဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား အရင်းသို့ ငင်အံ့။ အမူဌဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား မာနတ်ကို ပေးအံ့။ အမူဌဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းကို အဗ္ဘာန်သွင်းအံ့။ အမူဌဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ပဋ္ဌင်းခံပေးအံ့။ အမူဌဝိနည်းထိုက်သော ရဟန်းအား သတိဝိနည်းကို ပေးအံ့။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ဓမ္မက် မဟုတ်၊ ဝိနည်းက် မဟုတ်၊ ဤသို့ ပြုလျှင် သံဃာမှာ အပြစ်ရှိ၏။

၄၀၆။ ရဟန်းတို့ ညီညွတ်သော သံဃာသည် တဿပါပိယသိကက်ထိုက်သော ရဟန်းအား တဒ္ဓနီယက်ကို ပြုအံ့။ပ။ တဒ္ဓနီယက်ထိုက်သော ရဟန်းအား။ နိယသကၠထိုက်သော ရဟန်းအား။ ပဗ္ဗာဇနီယက်ထိုက်သော ရဟန်းအား။ ပဋိသာရဏီယက်ထိုက်သော ရဟန်းအား။

ဥက္ခေပနီယကံထိုက်သော ရဟန်းအား။ ပရိဝါသ်ထိုက်သော ရဟန်းအား။ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းအား။ မာနတ်ထိုက်သော ရဟန်းအား။ အဗ္ဘာန်ထိုက်သော ရဟန်းအား။ (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးထိုက်သော ရဟန်းအား။ သတိဝိနည်းကို ပေးအံ့၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ဓမ္မကံ မဟုတ်၊ ဝိနည်းကံ မဟုတ်၊ ဤသို့ ပြုလျှင် သံဃာမှာ အပြစ်ရှိ၏။

ရဟန်းတို့ ညီညွတ်သော သံဃာသည် (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးထိုက်သော ရဟန်းအား အမူဋ္ဌဝိနည်း ကို ပေးအံ့။ပ။ (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးထိုက်သော ရဟန်းအား တဿပါပိယသိကကံကို ပြုအံ့။ (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးထိုက်သော ရဟန်းအား တဇ္ဇနီယကံကို ပြုအံ့။ (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးထိုက်သော ရဟန်းအား နိယဿကံကို ပြုအံ့။ (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးထိုက်သော ရဟန်း အား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုအံ့။ (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးထိုက်သော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုအံ့။ (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးထိုက်သော ရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုအံ့။ (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးထိုက်သော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်ကို ပေးအံ့။ (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးထိုက်သော ရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်အံ့။ (ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးထိုက်သော ရဟန်းအား မာနတ်ကို ပေးအံ့၊ (ဥပဇ္ဈာယ် ပြု၍) ပဋ္ဌင်းခံပေးထိုက်သော ရဟန်းကို အဗ္ဘာန်သွင်းအံ့၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ဓမ္မကံ မဟုတ်၊ ဝိနည်းကံ မဟုတ်၊ ဤသို့ပြုလျှင် သံဃာမှာ အပြစ်ရှိ၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဒုတိယ ဥပါလိပုစ္ဆာအခန်း ပြီး၏။

၂၄၂-တဇ္ဇနီယကံကို ပြခြင်း

၄၀၇။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများတတ်သည့်အပြင် သံဃာ၌ အဓိကရဏီး 'မငြိမ်သက်မှု' ကိုလည်း ပြုတတ်၏၊ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင် ဘက်ပြောကြား စကားများတတ်သည့်အပြင် သံဃာ၌ အဓိကရဏီး 'မငြိမ်သက်မှု' ကိုလည်း ပြုတတ်၏၊ ထိုရဟန်းအား တဇ္ဇနီယကံကို ငါတို့ ယခုပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထို့နောက် ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဇ္ဇနီယကံကို ပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှ တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်း၌လည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤ ရဟန်းသည် သံဃာက မတရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် တဇ္ဇနီယကံ ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်း အား တဇ္ဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် ညီညွတ်ကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဇ္ဇနီယကံကို ပြုကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏၊ ထိုကျောင်း၌လည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် တဇ္ဇနီယကံပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်းအား တဇ္ဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်း တို့သည် တရားနှင့်အညီ အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဇ္ဇနီယကံကို ပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည်ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့

သွား၏။ ထိုကျောင်းဌ်လည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက တရားနှင့်အညီ အစုကွဲလျက် တဇနီယက်ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယက်ကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဇနီယက်ကို ပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌ်လည်း ရဟန်း တို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက တရားတုဖြင့် အစုကွဲလျက် တဇနီယက် ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယက်ကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား တဇနီယက်ကို ပြုကုန်၏။

၄၀၈။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်ဌ် ရဟန်းသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင် ဘက်ပြောကြား စကားများတတ်သည့်အပြင် သံဃာဌ် အဓိကရုဏ်းကိုလည်း ပြုတတ်၏။ ထိုကျောင်းဌ် ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများတတ်သည့်အပြင် သံဃာဌ် အဓိကရုဏ်းကိုလည်း ပြုတတ်၏၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယက်ကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ (ထို့နောက်) ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား တဇနီယက်ကို ပြုကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌ်လည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် တဇနီယက် ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယက်ကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့်အညီ အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဇနီယက်ကို ပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌ်လည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက တရားနှင့်အညီ အစုကွဲလျက် တဇနီယက်ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထို ရဟန်းအား တဇနီယက်ကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဇနီယက်ကို ပြုကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌ်လည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက တရားတုဖြင့် အစုကွဲလျက် တဇနီယက် ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယက်ကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်း တို့သည် တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား တဇနီယက်ကို ပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်း ကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌ်လည်း ထိုရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် တဇနီယက် ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထို ရဟန်းအား တဇနီယက်ကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဇနီယက်ကို ပြုကုန်၏။

၄၀၉။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်ဌ် ရဟန်းသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင် ဘက်ပြောကြား စကားများတတ်သည့်အပြင် သံဃာဌ် အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်၏၊

ထိုကျောင်းဌ ရဟန်း တို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများတတ်သည့်အပြင် သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်၏။ ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငါတို့ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ (ထို့နောက်) ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့်အညီ အစုကွဲကုန်လျက် ထို ရဟန်းအား တဇနီယကံကို ပြုကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှ တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌလည်း ရဟန်းတို့ အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက တရားနှင့်အညီ အစုကွဲလျက် တဇနီယကံ ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အစု ကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ပြုကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌလည်း ရဟန်း တို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက တရားတုဖြင့် အစုကွဲလျက် တဇနီယကံ ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်း မှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် တဇနီယကံ ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက မတရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် တဇနီယကံ ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ပြုကုန်၏။

၄၁၀။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများတတ်သည့်အပြင် သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်၏။ ထိုကျောင်းဌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများတတ်သည် ပြင် သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်၏။ ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက တရားတုဖြင့် အစုကွဲလျက် တဇနီယကံ ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌလည်း ရဟန်းတို့ အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် တဇနီယကံ ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်း မှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။

ထိုကျောင်းဌလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက မတရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် တဋ္ဌနီယကံ ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်းအား တဋ္ဌနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား တဋ္ဌနီယကံကို ပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်း သို့ သွား၏၊ ထိုကျောင်းဌလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက မတရားသဖြင့် အညီ အညွတ် တဋ္ဌနီယကံ ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်းအား တဋ္ဌနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားနှင့်အညီ အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဋ္ဌနီယ ကံကို ပြုကုန်၏။

၄၁၁။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင် ဘက်ပြောကြား စကားများတတ်သည့်အပြင် သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်၏။ ထိုကျောင်းဌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများတတ်သည့်အပြင် သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်၏၊ ထိုရဟန်းအား တဋ္ဌနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား တဋ္ဌနီယကံကို ပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏၊ ထိုကျောင်းဌလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် တဋ္ဌနီယကံ ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်းအား တဋ္ဌနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဋ္ဌနီယကံကို ပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် တဋ္ဌနီယကံ ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်းအား တဋ္ဌနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား တဋ္ဌနီယကံကို ပြုကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏၊ ထိုကျောင်းဌလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် တဋ္ဌနီယကံ ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်းအား တဋ္ဌနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်း တို့သည် တရားနှင့်အညီ အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဋ္ဌနီယ ကံကို ပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသောကျောင်းသို့ သွား၏၊ ထိုကျောင်းဌလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက တရားနှင့်အညီ အစုကွဲလျက် တဋ္ဌနီယကံ ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်းအား တဋ္ဌနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဋ္ဌနီယကံကို ပြုကုန်၏။

၂၄၃-နိယသကံကို ပြခြင်း

၄၁၂။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို) မသိ၊ (ဝိနည်းသိက္ခာ ပုဒ်၌) မလိမ္မာ၊ များသော အာပတ် ရှိ၏၊ အာပတ် အပိုင်းအခြားမရှိ၊ ရဟန်းတို့အား မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက် ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောနှောလျက် နေ၏။ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို) မသိ၊ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌) မလိမ္မာ၊ များသော အာပတ်ရှိ၏၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား မရှိ၊ ရဟန်းတို့အား မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရော နှောလျက် နေ၏။ ထိုရဟန်းအား နိယသ ကံကို ငါတို့ ယခုပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ (ထို့နောက်) ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား နိယသကံကို ပြုကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှ တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏၊ ထိုကျောင်း၌လည်း ရဟန်းတို့ အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက မတရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် နိယသကံပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်းအား နိယသကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား နိယသကံကို ပြုကုန်၏။ပ။ တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အညီအညွတ်။ပ။ [အောက်၌ စက်လှည့်မှုကို ပြုသကဲ့သို့ ထို့အတူ စက်လှည့်မှုကို ပြုရမည်]။

၂၄၄–ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြခြင်း

၄၁၃။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် လူဒါယကာတို့ကို ဖျက်ဆီးတတ်၏၊ မကောင်းသော အကျင့်ရှိ၏၊ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် လူဒါယကာတို့ကို ဖျက်ဆီး တတ်၏၊ မကောင်းသော အကျင့်ရှိ၏၊ ထိုရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံ ဖြစ်၏၊ (ထို့နောက်) ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှ တစ်ပါးသောကျောင်းသို့ သွား၏၊ ထိုကျောင်း၌လည်း ရဟန်းတို့ အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက မတရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ သည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုကုန်၏။ပ။ တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အညီအညွတ်။ပ။

[စက်လှည့်မှုကို ပြုအပ်၏]။

၂၄၅–ပဋိသာရဏီယကံကို ပြခြင်း

၄၁၄။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် လူဒါယကာတို့ကို ဆဲရေးရေရွတ်၏။ ထို ကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းတို့သည် လူဒါယကာကို ဆဲရေးရေရွတ်၏၊

ထိုရဟန်း အား ပဋ္ဌိသာရဏီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား ပဋ္ဌိသာရဏီယကံကို ပြုကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှ တစ်ပါးသောကျောင်းသို့ သွား၏၊ ထိုကျောင်းဌာလည်း ရဟန်း တို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက မတရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် ပဋ္ဌိသာရဏီယကံ ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်းအား ပဋ္ဌိသာရဏီယကံကို ငါတို့ ယခုပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထို ရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား ပဋ္ဌိသာရဏီယကံကို ပြုကုန်၏။ပ။ တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အညီအညွတ်။ပ။

[စက်လှည့်မှုကို ပြုအပ်၏]။

၂၄၆–အဒဿနဥက္ခေပနီယကံကို ပြုခြင်း

၄၁၅။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အာပတ်သင့်လျက် အာပတ်ကို မရှုလို။ ထိုကျောင်းဌာ ရဟန်းတို့အား "ငါ့ရှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အာပတ်သင့်လျက် အာပတ်ကို မရှုလို၊ အာပတ် ကို မရှုခြင်းကြောင့် ထိုရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်း တို့သည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှ တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏၊ ထိုကျောင်းဌာလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် မတရားသဖြင့် အစုကွဲ လျက် ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထိုရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ငါတို့ ယခုပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်း တို့သည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုကုန်၏။ပ။ တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန် လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အညီအညွတ်။ပ။

[စက်လှည့်မှုကို ပြုအပ်၏]။

၂၄၇–အပ္ပဋိကမ္မဥက္ခေပနီယကံကို ပြုခြင်း

၄၁၆။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်လျက် အာပတ်ကို မကုစား လို၊ ထိုကျောင်းဌာ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်လျက် အာပတ်ကို မကုစားလို၊ ထိုရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှ တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။

ထိုကျောင်းဌာလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် မတရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊

ထိုရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်း တို့သည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုကုန်၏။ပ။ တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အညီ အညွတ်။ပ။

[စက်လှည့်မှုကို ပြုအပ်၏]။

၂၄၈– အပ္ပဋိနိဿဂ္ဂဥက္ခေပနီယကံကို ပြခြင်း

၄၁၇။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်လို။ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်လို၊ ထို ရဟန်းအား ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှ တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။

ထိုကျောင်း၌လည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် မတရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော ရဟန်းတည်း၊ ထို ရဟန်းအား ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် မတရားသဖြင့် အညီ အညွတ် ထိုရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုကုန်၏။ပ။ တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အညီအညွတ်။ပ။

[စက်လှည့်မှုကို ပြုအပ်၏]။

၂၄၉–တဇ္ဇနီယကံ ငြိမ်းမှုကို ပြခြင်း

၄၁၈။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သံဃာက တဇ္ဇနီယကံကို ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏ 'မာန်ကျ၏'၊ (တဇ္ဇနီယကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ တဇ္ဇနီယကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏။ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက တဇ္ဇနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်း ဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (တဇ္ဇနီယကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ တဇ္ဇနီယကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏။ ထိုရဟန်းအား တဇ္ဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဇ္ဇနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှ တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်း၌လည်း ရဟန်း တို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ တဇ္ဇနီယကံကို သံဃာသည် မတရားသဖြင့်

အစုကွဲလျက် ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌာလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ တဒ္ဓနီယကံကို သံဃာသည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏၊ ထိုကျောင်းဌာလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ တဒ္ဓနီယကံကို သံဃာသည် တရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်း ကျောင်းမှ တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌာလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤ ရဟန်း၏ တဒ္ဓနီယကံကို သံဃာသည် တရားတုဖြင့် အစုကွဲလျက် ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယ ကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

၄၁၉။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်ဌ ရဟန်းသည် သံဃာက တဒ္ဓနီယကံကို ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (တဒ္ဓနီယကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ တဒ္ဓနီယကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏။ ထိုကျောင်းဌာ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက တဒ္ဓနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (တဒ္ဓနီယကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ တဒ္ဓနီယကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏။ ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်း တို့သည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှ တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌာလည်း ရဟန်း တို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ တဒ္ဓနီယကံကို သံဃာသည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏၊ ထိုကျောင်းဌာလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ တဒ္ဓနီယကံကို သံဃာသည် တရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌာလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ တဒ္ဓနီယကံကို သံဃာသည် တရားတုဖြင့် အစုကွဲလျက် ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား

တဒ္ဓနီယက်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်း မှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏၊ ထိုကျောင်းဌာလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ တဒ္ဓနီယက်ကို သံဃာသည် တရားတုဖြင့် အညီအညွတ်ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယက်ကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယက်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

၄၂၀။ ရဟန်းတို့သည် ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သံဃာက တဒ္ဓနီယက်ကို ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (တဒ္ဓနီယက်မှ) ထွက်မြောက် အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ တဒ္ဓနီယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏။ ထိုကျောင်းဌာ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက တဒ္ဓနီယက် ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်း ဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (တဒ္ဓနီယက်မှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ တဒ္ဓနီယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယက်ကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်း တို့သည် တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယက်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှ တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌာလည်း ရဟန်း တို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ တဒ္ဓနီယက်ကို သံဃာသည် တရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယက်ကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယက်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌာလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ တဒ္ဓနီယက်ကို သံဃာသည် တရားတုဖြင့် အစုကွဲလျက် ငြိမ်း စေ၏၊ ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယက်ကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယက်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌာလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ တဒ္ဓနီယက်ကို သံဃာသည် တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယက်ကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယက်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌာလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ တဒ္ဓနီယက်ကို သံဃာသည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် ငြိမ်း စေ၏၊ ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယက်ကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယက်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

၄၂၁။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သံဃာက တဒ္ဓနီယက် ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (တဒ္ဓနီယက်မှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ တဒ္ဓနီယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏။

ထိုကျောင်းခ္ခ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာကတဇနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (တဇနီယကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ တဇနီယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှ တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းခ္ခလည်း ရဟန်းတို့ အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ တဇနီယကံကို သံဃာသည် တရားတုဖြင့် အစုကွဲလျက် ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းခ္ခလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ တဇနီယကံကို သံဃာသည် တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ငြိမ်း စေ၏၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်း ကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းခ္ခလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ တဇနီယကံကို သံဃာသည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အညီ အညွတ် ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းခ္ခလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ တဇနီယကံကို သံဃာသည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

၄၂၂။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်ခ္ခ ရဟန်းသည် သံဃာက တဇနီယကံကို ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (တဇနီယကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ တဇနီယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုကျောင်းခ္ခ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာကတဇနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (တဇနီ ယကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ တဇနီယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှ တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းခ္ခလည်း ရဟန်းတို့ အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ တဇနီယကံကို သံဃာသည် တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု

အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ တဒ္ဓနီယကံကို သံဃာသည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ယင်း ကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤ ရဟန်း၏ တဒ္ဓနီယကံကို သံဃာသည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန် လျက် ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှလည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌလည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ တဒ္ဓနီယကံကို သံဃာသည် တရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဒ္ဓနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

၂၅၀–နိယသကံ ငြိမ်းမှုကို ပြခြင်း

၄၂၃။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်ဌ ရဟန်းသည် သံဃာက နိယသကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (နိယသကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ နိယသကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုကျောင်းဌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက နိယသကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (နိယသကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ နိယသကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုရဟန်းအား နိယသကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား နိယသကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှ တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်းဌလည်း ရဟန်းတို့ အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ နိယသကံကို သံဃာသည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား နိယသကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား နိယသကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ပ။ တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အညီအညွတ်။ပ။

[စက်လှည့်မှုကို ပြုအပ်၏]။

၂၅၁–ပဗ္ဗာဇနိယက် ငြိမ်းမှုကို ပြခြင်း

၄၂၄။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သံဃာက ပဗ္ဗာဇနိယက် ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (ပဗ္ဗာဇနိယက်မှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ ပဗ္ဗာဇနိယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင် တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက ပဗ္ဗာဇနိယက် ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (ပဗ္ဗာဇနိယက်မှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ ပဗ္ဗာဇနိယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနိယက်ကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနိယက်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှ တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်း၌လည်း ရဟန်းတို့ အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ ပဗ္ဗာဇနိယက်ကို သံဃာသည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနိယက်ကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနိယက်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ပ။ တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အညီအညွတ်။ပ။

[စက်လှည့်မှုကို ပြုအပ်၏]။

၂၅၂–ပဋ္ဌိသာရဏီယက် ငြိမ်းမှုကို ပြခြင်း

၄၂၅။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သံဃာက ပဋ္ဌိသာရဏီယက် ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (ပဋ္ဌိသာရဏီယက်မှ) ထွက်မြောက် အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ ပဋ္ဌိသာရဏီယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့ အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက ပဋ္ဌိသာရဏီယက် ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (ပဋ္ဌိသာရဏီယက်မှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ ပဋ္ဌိသာရဏီယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုရဟန်းအား ပဋ္ဌိသာရဏီယက်ကို ငါတို့ ယခုငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား မတရားသဖြင့် ပဋ္ဌိသာရဏီယက်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှတစ်ပါးသောကျောင်းသို့ သွား၏၊ ထိုကျောင်း၌လည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ ပဋ္ဌိသာရဏီယက်ကို သံဃာသည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် ငြိမ်းစေ၏။ ထိုရဟန်းအား ပဋ္ဌိသာရဏီယက်ကို ငါတို့ ယခုငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား ပဋ္ဌိသာရဏီယက်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ပ။ တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အညီအညွတ်။ပ။

[စက်လှည့်မှုကို ပြုအပ်၏]။

၂၅၃–အဒဿနဥက္ကေပနီယက် ငြိမ်းမှုကို ပြခြင်း

၄၂၆။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အာပတ်ကို မရှုသဖြင့် သံဃာက ဥက္ကေပနီယက် ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (ဥက္ကေပနီယက်မှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် (ဖြစ်သော) ဥက္ကေပနီယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အာပတ်ကို မရှုသဖြင့် သံဃာက ဥက္ကေပနီယ ကဲ့ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေး ကို ချ၏၊ (ဥက္ကေပနီယက်မှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် (ဖြစ်သော) ဥက္ကေပနီယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် (ဖြစ်သော) ဥက္ကေပနီယက်ကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် (ဖြစ်သော) ဥက္ကေပနီယက်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှ တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်း၌လည်း ရဟန်းတို့ အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် (ဖြစ်သော) ဥက္ကေပနီယက်ကို သံဃာသည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် (ဖြစ်သော) ဥက္ကေပ နီယက်ကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် (ဖြစ်သော) ဥက္ကေပနီယက်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ပ။ တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အညီအညွတ်။ပ။

[စက်လှည့်မှုကို ပြုအပ်၏]။

၂၅၄–အပွင့်ကမ္မဥက္ကေပနီယက် ငြိမ်းမှုကို ပြခြင်း

၄၂၇။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အာပတ်ကို မကုစားသဖြင့် သံဃာက ဥက္ကေပ နီယက် ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (ဥက္ကေပနီယက်မှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ဖြစ်သော) ဥက္ကေပနီယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အာပတ်ကို မကုစားသဖြင့် သံဃာက ဥက္ကေပနီယက် ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (ဥက္ကေပနီယက်မှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ဖြစ်သော) ဥက္ကေပနီယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ဖြစ်သော) ဥက္ကေပနီယက်ကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ဖြစ်သော) ဥက္ကေပနီယ ကဲ့ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှ တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုကျောင်း၌လည်း ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ဖြစ်သော)

ဥက္ခေပနီယကံကို သံဃာသည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ဖြစ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငါတို့ ယခုငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ဖြစ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ပ။ တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အညီအညွတ်။ပ။

[စက်လှည့်မှုကို ပြုအပ်၏]။

၂၅၅–အပ္ပဋိနိဿဂ္ဂ ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို ပြခြင်း

၄၂၈။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်သဖြင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (ဥက္ခေပနီယကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ဖြစ်သော) ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်သဖြင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (ဥက္ခေပနီယကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ဖြစ်သော) ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုရဟန်းအား ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ဖြစ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ဖြစ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ယင်းကျောင်းမှ တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏၊ ထိုကျောင်း၌လည်း ရဟန်း တို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်း၏ ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ဖြစ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို သံဃာသည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် ငြိမ်းစေ၏၊ ထိုရဟန်းအား ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ဖြစ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံ ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ဖြစ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်း စေကုန်၏။ပ။ တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရား တုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အညီအညွတ်။ပ။

[စက်လှည့်မှုကို ပြုအပ်၏]။

၂၅၆–တဇ္ဇနီယကံနှင့်စပ်သော ငြင်းခုံမှုကို ပြခြင်း

၄၂၉။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင် ဘက်ပြောကြား စကားများတတ်သည့်အပြင် သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကိုလည်း

ပြုတတ်၏၊ ထိုကျောင်းဌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကိုလည်း ပြုတတ်၏၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ (ထို့နောက်) ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ပြုကုန်၏။

ထိုကျောင်းဌ တည်သော သံဃာသည် " (ဤကံသည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း၊ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း၊ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း၊ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း၊ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း၊ မပြုသင့်သော ကံတည်း၊ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း၊ တစ်ဖန်ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထို (ငြင်းခုံသော ရဟန်း) တို့တွင် "မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း "မပြုသင့်သော ကံတည်း၊ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း၊ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့တည်း။

၄၃၀။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကိုလည်း ပြုတတ်၏၊ ထိုကျောင်းဌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကိုလည်း ပြုတတ်၏၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ (ထို့နောက်) ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ပြုကုန်၏။

ထိုကျောင်းဌ တည်သော သံဃာသည် " (ဤကံသည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့တွင် "မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း"ဟု ပြောသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း "မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့တည်း။

၄၃၁။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကိုလည်း ပြုတတ်၏၊ ထိုကျောင်းဌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိ ကရုဏ်းကိုလည်း ပြုတတ်၏၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ပြုကုန်၏။ ထိုကျောင်းဌ တည်သော သံဃာသည် " (ဤကံသည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့တွင် "တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း "မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့တည်း။

၄၃၂။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကိုလည်း ပြုတတ်၏။ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိ ကရုဏ်းကိုလည်း ပြုတတ်၏၊ ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ (ထို့နောက်) ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ပြုကုန်၏။

ထိုကျောင်း၌ တည်သော သံဃာသည် " (ဤကံသည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့တွင် "တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း "မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်း တို့တည်း။

၄၃၃။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကိုလည်း ပြုတတ်၏။ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကိုလည်း ပြုတတ်၏၊ တဇနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား တဇနီယကံကို ပြုကုန်၏။

ထိုကျောင်း၌ တည်သော သံဃာသည် " (ဤကံသည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့တွင် "တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း "မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့တည်း။

၂၅၇–နိယသကံနှင့်စပ်သော ငြင်းခုံမှုကို ပြခြင်း

၄၃၄။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို) မသိ၊ (ဝိနည်းသိက္ခာ ပုဒ်၌) မလိမ္မာ၊ များသော အာပတ်ရှိ၏၊ အာပတ်၏ အပိုင်းအခြားမရှိ၊ ရဟန်းတို့နှင့် မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံ ရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောနှောလျက် နေ၏၊ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို) မသိ၊ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌) မလိမ္မာ၊ များသော အာပတ်ရှိ၏၊ အာပတ် အပိုင်းအခြားမရှိ၊ ရဟန်းတို့နှင့် မလျော်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောနှောလျက် နေ၏၊ ထိုရဟန်းအား နိယသကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား နိယသကံကို ပြုကုန်၏။ပ။ မတရားသဖြင့် အညီအညွတ်။ တရားနှင့်အညီ အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် နိယသကံ ကို ပြုကုန်၏။

ထိုကျောင်း၌ တည်သော သံဃာသည် " (ဤကံသည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့တွင် "တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း "မပြုသင့်သော ကံတည်း၊ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်း တို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့တည်း။

[ဤငါးဝါရတို့ကို အကျဉ်းချုံးအပ်ကုန်၏]။

၂၅၈–ပဗ္ဗာဇနိယကံနှင့်စပ်သော ငြင်းခုံမှုကို ပြခြင်း

၄၃၅။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် လူဒါယကာတို့ကို ဖျက်ဆီးတတ်၏၊ မကောင်းသော အကျင့်ရှိ၏၊ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် လူဒါယကာတို့ကို ဖျက်ဆီးတတ်၏၊ မကောင်းသော အကျင့်ရှိ၏၊ ထိုရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနိယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံ ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနိယကံကို ပြုကုန်၏။ပ။ မတရားသဖြင့် အညီအညွတ်။ တရားနှင့်အညီ အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်ကုန်လျက် ပဗ္ဗာဇနိယကံကို ပြုကုန်၏။

ထိုကျောင်း၌ တည်သော သံဃာသည် " (ဤကံသည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့တွင် "တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း "မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်း တို့တည်း။

[ဤငါးဝါရတို့ကို အကျဉ်းချုံးအပ်ကုန်၏]။

၂၅၉–ပဋ္ဌိသာရဏီယကံနှင့်စပ်သော ငြင်းခုံမှုကို ပြခြင်း

၄၃ဖ။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် လူဒါယကာကို ဆဲရေးရေရွတ်၏၊ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် လူဒါယကာကို ဆဲရေးရေရွတ်၏၊ ထိုရဟန်းအား ပဋ္ဌိ သာရဏီယ ကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား ပဋ္ဌိသာရဏီယကံကို ပြုကုန်၏။ပ။ မတရားသဖြင့် အညီအညွတ်။ တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ပဋ္ဌိသာရဏီယကံကို ပြုကုန်၏။

ထိုကျောင်း၌ တည်သော သံဃာသည် " (ဤကံသည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့တွင် "တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း "မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့တည်း။

[ဤငါးဝါရတို့ကို အကျဉ်းချုံးအပ်ကုန်၏]။

၂၆၀–အဒဿနဥက္ခေပနီယကံနှင့်စပ်သော ငြင်းခုံမှုကို ပြခြင်း

၄၃၇။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အာပတ်သင့်လျက် အာပတ်ကို မရှုလို၊ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အာပတ်သင့်လျက် အာပတ်ကို မရှုလို၊ အာပတ် ကို မရှုခြင်းကြောင့် ထိုရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယကံကို ငါတို့ ယခု ပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်း တို့သည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုကုန်၏။ပ။ မတရားသဖြင့် အညီအညွတ်။ တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန် လျက်။ တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုကုန်၏။

ထိုကျောင်းဌ် တည်သော သံဃာသည် “ (ဤကံသည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း”ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့တွင် “တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း”ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်း တို့သည်လည်းကောင်း “မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း”ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့တည်း။

[ဤငါးဝါရတို့ကို အကျဉ်းချုံးအပ်ကုန်၏]။

၂၆၁–အပ္ပဋိကမ္မဥက္ခေပနီယကံနှင့်စပ်သော ငြင်းခုံမှုကို ပြခြင်း

၄၃၈။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အာပတ်သင့်လျက် အာပတ်ကို မကုစားလို၊ ထိုကျောင်းဌ် ရဟန်းတို့အား “ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အာပတ်သင့်လျက် အာပတ်ကို မကုစားလို၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ထိုရဟန်းအား ဉက္ခေပနီယကံကို ငါတို့ ယခုပြုကုန်အံ့”ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား ဉက္ခေပနီယကံကို ပြုကုန်၏။ပ။ မတရားသဖြင့် အညီအညွတ်။ တရားနှင့်အညီ အစုကွဲကုန်လျက်။ တရား တုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ဉက္ခေပနီယကံကို ပြုကုန်၏။

ထိုကျောင်းဌ် တည်သော သံဃာသည် “ (ဤကံသည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း”ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့တွင် “တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း”ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း “မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း”ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့တည်း။

[ဤငါးဝါရတို့ကို အကျဉ်းချုံးအပ်ကုန်၏]။

၂၆၂–အပ္ပဋိနိဿဂ္ဂဉက္ခေပနီယကံနှင့်စပ်သော ငြင်းခုံမှုကို ပြခြင်း

၄၃၉။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်လို၊ ထိုကျောင်းဌ် ရဟန်းတို့အား “ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို

မစွန့်လို၊ ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ထိုရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယကံကို ငါတို့ ယခုပြုကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုကုန်၏။ပ။ မတရားသဖြင့် အညီအညွတ်။ တရား နှင့်အညီ အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုကုန်၏။

ထိုကျောင်းဌ် တည်သော သံဃာသည် " (ဤကံသည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့်ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့တွင် "တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်း တို့သည်လည်းကောင်း "မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့တည်း။

[ဤငါးဝါရတို့ကို အကျဉ်းချုံးအပ်ကုန်၏]။

၂၆၃–တဇ္ဇနီယက် ငြိမ်းမှုကို ပြခြင်း

၄၄၀။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်ဌ် ရဟန်းသည် သံဃာက တဇ္ဇနီယက် ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (တဇ္ဇနီယက်မှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်း ကို ကျင့်၏၊ တဇ္ဇနီယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုကျောင်းဌ် ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက တဇ္ဇနီယက် ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (တဇ္ဇနီယက်မှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ တဇ္ဇနီယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုရဟန်းအား တဇ္ဇနီယက်ကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဇ္ဇနီယက်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုကျောင်းဌ် တည်သော သံဃာသည် " (ဤကံသည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြု ထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့တွင် "မတရားဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း "မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်း တို့တည်း။

၄၄၁။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သံဃာက တဋ္ဌနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (တဋ္ဌနီယကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ တဋ္ဌနီယကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက တဋ္ဌနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (တဋ္ဌနီယကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ တဋ္ဌနီယကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုရဟန်းအား တဋ္ဌနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား တဋ္ဌနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုကျောင်း၌ တည်သော သံဃာသည် " (ဤကံသည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့တွင် "မတရားဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း "မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန်ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့တည်း။

၄၄၂။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သံဃာက တဋ္ဌနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (တဋ္ဌနီယကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ တဋ္ဌနီယကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက တဋ္ဌနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (တဋ္ဌနီယကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ တဋ္ဌနီယကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုရဟန်းအား တဋ္ဌနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဋ္ဌနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုကျောင်း၌ တည်သော သံဃာသည် " (ဤကံသည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့တွင် "တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း "မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့တည်း။

၄၄၃။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သံဃာက တဋ္ဌနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (တဋ္ဌနီယကံမှ)

ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ တဏှာနီယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုကျောင်းဌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက တဏှာနီယက် ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွှေးကို ချ၏၊ (တဏှာနီယက်မှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ တဏှာနီယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုရဟန်းအား တဏှာနီယက်ကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား တဏှာနီယက်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုကျောင်းဌ တည်သော သံဃာသည် " (ဤကံသည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့တွင် "တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း "မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့တည်း။

၄၄၄။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သံဃာက တဏှာနီယက် ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွှေးကို ချ၏၊ (တဏှာနီယက်မှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ တဏှာနီယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုကျောင်းဌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက တဏှာနီယက် ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွှေးကို ချ၏၊ (တဏှာနီယက်မှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ တဏှာနီယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုရဟန်းအား တဏှာနီယက်ကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ထိုရဟန်းအား တဏှာနီယက်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုကျောင်းဌ တည်သော သံဃာသည် " (ဤကံသည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း။ မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့တွင် "တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း "မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့တည်း။

၂၆၄-နိယသက် ငြိမ်းမှုကို ပြခြင်း

၄၄၅။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သံဃာက နိယသကံ် ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (နိယသကံ်မှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ နိယသကံ် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက နိယသကံ် ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (နိယသကံ်မှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ နိယသကံ် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုရဟန်းအား နိယသကံ်ကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား နိယသကံ်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ပ။ မတရားသဖြင့် အညီအညွတ်။ တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားသဖြင့် အညီ အညွတ် နိယသကံ်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုကျောင်း၌ တည်သော သံဃာသည် " (ဤကံ်သည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံ်တည်း။ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံ်တည်း။ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံ်တည်း။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံ်တည်း။ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံ်တည်း။ မပြုသင့်သော ကံ်တည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံ်တည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံ်တည်း"ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့တွင် "တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံ်တည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း "မပြုသင့်သော ကံ်တည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံ်တည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံ်တည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့တည်း။

[ဤငါးဝါရတို့ကိုလည်း အကျဉ်းချုံးအပ်ကုန်၏]။

၂၆၅–ပဗ္ဗာဇနိယကံ် ငြိမ်းမှုကို ပြခြင်း

၄၄၆။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သံဃာက ပဗ္ဗာဇနိယကံ် ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (ပဗ္ဗာဇနိယကံ်မှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ ပဗ္ဗာဇနိယကံ် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက ပဗ္ဗာဇနိယကံ် ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (ပဗ္ဗာဇနိယကံ်မှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ ပဗ္ဗာဇနိယကံ် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနိယကံ်ကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနိယကံ်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ပ။ မတရားသဖြင့် အညီအညွတ်။ တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ပဗ္ဗာဇနိယကံ်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုကျောင်း၌ တည်သော သံဃာသည် " (ဤကံ်သည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံ်တည်း။ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံ်တည်း။ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံ်တည်း။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံ်တည်း။ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံ်တည်း။ မပြုသင့်သော

ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း”ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့တွင် “တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း”ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း “မပြုသင့်သော ကံတည်း။ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း။ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း”ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့တည်း။

[ဤငါးဝါရတို့ကိုလည်း အကျဉ်းချုံးအပ်ကုန်၏]။

၂၆၆–ပဋ္ဌိသာရဏီယကံ ငြိမ်းမှုကို ပြခြင်း

၄၄၇။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သံဃာက ပဋ္ဌိသာရဏီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (ပဋ္ဌိသာရဏီယကံမှ) ထွက်မြောက် အံ့သောအကြောင်းကို ကျင့်၏၊ ပဋ္ဌိသာရဏီယကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား “ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် သံဃာက ပဋ္ဌိသာရဏီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (ပဋ္ဌိသာရဏီယကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ ပဋ္ဌိသာရဏီယကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုရဟန်းအား ပဋ္ဌိသာရဏီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့”ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား ပဋ္ဌိသာရ ဏီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ပ။ မတရားသဖြင့် အညီအညွတ်။ တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ပဋ္ဌိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုကျောင်း၌ တည်သော သံဃာသည် “ (ဤကံသည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း၊ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း၊ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း၊ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း၊ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း၊ မပြုသင့်သော ကံတည်း၊ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း၊ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း”ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့တွင် “တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း”ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း “မပြုသင့်သော ကံတည်း၊ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း၊ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း”ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့တည်း။

[ဤငါးဝါရတို့ကိုလည်း အကျဉ်းချုံးအပ်ကုန်၏]။

၂၆၇–အဒဿနဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို ပြခြင်း

၄၄၈။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အာပတ်ကိုမရှုသဖြင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ့ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (ဥက္ခေပနီယကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏။ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အာပတ်ကို မရှုသဖြင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီကံပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (ဥက္ခေပနီယကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် (ပြု အပ်သော) ဥက္ခေပနီယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယက်ကို ငါတို့ ယခုငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယက်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ပ။ မတရားသဖြင့် အညီအညွတ်။ တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန် လျက်။ တရားတုဖြင့် အညီအညွတ် ဥက္ခေပနီယက်ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုကျောင်း၌ တည်သော သံဃာသည် " (ဤကံသည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း၊ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း၊ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း၊ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း၊ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း၊ မပြုသင့်သော ကံတည်း၊ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း၊ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့တွင် "တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်း တို့သည်လည်းကောင်း "မပြုသင့်သော ကံတည်း၊ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း၊ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့တည်း။

[ဤငါးဝါရတို့ကိုလည်း အကျဉ်းချုံးအပ်ကုန်၏]။

၂၆၈–အပွင့်ရှိကမ္မဥက္ခေပနီယက် ငြိမ်းမှုကို ပြခြင်း

၄၄၉။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အာပတ်ကို မကုစားသဖြင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယက် ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (ဥက္ခေပနီယကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယက် ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏။ ထိုကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အာပတ်ကို မကုစားသဖြင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယက် ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (ဥက္ခေပနီယကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယက်ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယက်ကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံ ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား အာပတ်ကို

မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ပ။ မတရားသဖြင့် အညီ အညွတ်။ တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် တရားတုဖြင့် အညီအညွတ်။ ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုကျောင်းဌ် တည်သော သံဃာသည် " (ဤကံသည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း၊ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း၊ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း၊ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း။ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း၊ မပြုသင့်သော ကံတည်း၊ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း၊ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့တွင် "တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း "မပြုသင့်သော ကံတည်း၊ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း၊ တစ်ဖန်ပြုသင့်သော ကံတည်း"ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်း တို့တည်း။

[ဤငါးဝါရတို့ကိုလည်း အကျဉ်းချုံးအပ်ကုန်၏]။

၂၆၉–အပ္ပဋိနိဿဂ္ဂဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို ပြခြင်း

၄၅၀။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်ဌ် ရဟန်းသည် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်သဖြင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (ဥက္ခေပနီယကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏။ ထိုကျောင်းဌ် ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင် တို့ ဤရဟန်းသည် ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်သဖြင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ (ဥက္ခေပနီယကံမှ) ထွက်မြောက်အံ့သော အကြောင်းကို ကျင့်၏၊ ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယ ကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ ထိုရဟန်းအား ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငါတို့ ယခု ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက် ထိုရဟန်းအား ယုတ်မာသော (မိစ္ဆာ) အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ပ။ မတရားသဖြင့် အညီအညွတ်။ တရားသဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အစုကွဲကုန်လျက်။ တရားတုဖြင့် အညီအညွတ်။ ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေကုန်၏။

ထိုကျောင်းဌ် တည်သော သံဃာသည် " (ဤကံသည်ကား) မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း၊ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း၊ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း၊ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံတည်း၊ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း၊ မပြုသင့်သော

ကံတည်း၊ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း၊ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း”ဟု ငြင်းခုံ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့တွင် “တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံတည်း”ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း “မပြုသင့်သော ကံတည်း၊ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း၊ တစ်ဖန် ပြုသင့်သော ကံတည်း”ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုသော ရဟန်း တို့တည်း။

[ဤငါးဝါရတို့ကိုလည်း အကျဉ်းချုံးအပ်ကုန်၏]။

နဝမ စမ္မေယျကွန္ဒက ပြီး၏။

၂၇၀–ထိုစမ္မေယျကွန္ဒကဏ် အကျဉ်းချုပ်

မြတ်စွာဘုရားသည် စမ္ပာမြို့၌ နေတော်မူ၏၊ ဝတ္ထုသည်ကား ဝါသဘရွာ၌ ကျောင်းထိုင်ရဟန်းသည် ဧည့်သည်ရဟန်းတို့၏ ချမ်းသာခြင်းကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ လုံ့လ ပြု၏။

ဆွမ်းခံလမ်းကို သိကုန်ပြီဟု သိ၍ လုံ့လကို မပြုလေ၊ ထိုအခါ၌ မပြုလေတကားဟု နှင်ထုတ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ သွား၏။

မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံကိုလည်းကောင်း၊ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံကိုလည်းကောင်း၊ တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံကိုလည်းကောင်း၊ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ကံကိုလည်းကောင်း။ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ကံကိုလည်းကောင်း ပြုကုန်၏၊ တစ်ပါးက တစ်ပါးကို နှင်ထုတ်၏၊ တစ်ပါးကလည်း နှစ်ပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ များစွာသော ရဟန်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သံဃာကိုလည်းကောင်း တစ်ပြိုင်နက် နှင်ထုတ်၏။

နှစ်ပါးတို့သည်လည်းကောင်း များစွာသောရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ သံဃာသည်လည်းကောင်း သံဃာကိုလည်း နှင်ထုတ်၏၊ မြတ်စွာဘုရား ကြားတော်မူ၍ “အမမ္ဟက”ဟု ပယ်တော်မူ၏။

အကြင်ကံသည် ဥတ်မထား ကမ္မဝါစာသာ ပြည့်စုံ၏၊ အကြင်ကံသည် ကမ္မဝါစာ မရှတ်ဖတ်၊ ဥတ်နှင့်သာ ပြည့်စုံ၏။

အကြင် ကံသည် ဥတ်ကမ္မဝါစာ နှစ်ပါးမှ ချို့၏၊ဟုတ်မှန်တိုင်းသော သဘောကို ကြဉ်၍ ပြုအပ်၏၊ အကြင်ကံကို မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ဖြစ်သော ဥတ်၏ ပြည့်စုံခြင်း ကမ္မဝါစာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို ကြဉ်၍ ပြုအပ်၏၊ ထိုကံကို မြတ်စွာဘုရား စက်ဆုပ် တော်မူ၏၊ ထိုကံသည် ပျက်၏၊ အကြောင်းအား မထိုက်။

မတရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံကိုလည်းကောင်း၊ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ကံကိုလည်းကောင်း၊ တရားတုဖြစ်သော နှစ်ပါးကုန်သော အစုကွဲသောကံ၊ ညီညွတ်သော ကံတို့ကိုလည်းကောင်း ပယ်တော်မူ၏၊ တရားသဘောအားဖြင့် ညီညွတ်သောကံကို မြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

စတုဝဂ်သံဃာလည်းကောင်း၊ ပဉ္စဝဂ်သံဃာလည်းကောင်း၊ ဒသဝဂ်သံဃာလည်းကောင်း၊ ဝီသတိဝဂ်သံဃာလည်းကောင်း၊ ထို့ပြင် ဝီသတိဝဂ်ထက်လွန်သော သံဃာလည်းကောင်း ဤသို့ သံဃာသည် ငါးပါးအပြားရှိ၏။

အဗ္ဘာနကံနှင့်အတူတကွ ဥပသမ္မဒကံ ပဝါဏာကံကို ထား၍ စတုဝဂ်သံဃာတို့သည် အလုံးစုံသော ကံအားလျောက်ပတ်၏။

မဏ္ဍိမတိုင်း၌ ဥပသမ္မဒကံ အဗ္ဘာနကံ နှစ်ပါးတို့ကို ထား၍ ပဉ္စဝဂ်သံဃာသည် အလုံးစုံသော ကံတို့၌ ကံအား လျောက်ပတ်၏။

တစ်ကျိပ်အစုရှိသော ရဟန်းတို့သည် အဗ္ဘာနကံတစ်ခုကို ထား၍ ခပ်သိမ်းသော ကံတို့ကို ပြုအပ်၏၊ ဝီသတိဝဂ်သံဃာသည် အလုံးစုံသော ကံတို့၌ လျောက်ပတ်၏။

ရဟန်းမိန်းမလည်းကောင်း၊ သိက္ခာမာန်လည်းကောင်း၊ သာမဏေယောကျားလည်းကောင်း၊ သာမဏေမိန်းမလည်းကောင်း၊ သိက္ခာချသောသူလည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကသို့ရောက်သော ရဟန်းလည်းကောင်း၊ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ နှင်ထုတ်အပ်သော ရဟန်းသုံးပါးတို့လည်းကောင်း၊ ပဏ္ဍုက်လည်းကောင်း၊ ပေါင်းသင်းမှု ကို ခိုးသော ရဟန်း တိတ္ထိ တိရစ္ဆာန် အမိကို သတ်သောသူ အဖကို သတ်သောသူ ရဟန္တာကို သတ်သောသူ ဘိက္ခုနီမကို ဖျက်ဆီးသောသူ သံဃာကို သင်းခွဲသောသူ ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသောသူ ဥဘတောဗျည်း အထူးထူးသောပေါင်းသင်းမှု ရှိသောသူ အထူးထူးသော သိမ်၌ တည်သောသူ တန်ခိုးဖြင့် ကောင်းကင်၌ နေသောသူ။

အကြင်ရဟန်းအား သံဃာသည် တဇနီယအစရှိသော ကံကို ပြု၏၊ ထိုနှစ်ကျိပ်လေး ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ပယ်တော်မူအပ်ကုန်၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဂိုဏ်းပြည့်ရုံမျှ မဖြစ်နိုင်ကုန်။

ပရိဝါသ်နေသောရဟန်းလျှင် လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော သံဃာသည် ပရိဝါသ် ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအံ့၊ မာနတ်ပေးငြားအံ့၊ အဗ္ဘာန်သွင်းငြားအံ့၊ ကံမမည်၊ ပြုလည်း မပြုထိုက်။

အရင်းသို့ငင်ထိုက်သောသူ အရင်းသို့ပြန်၍ကျင့်သောသူ မာနတ်ထိုက်သောသူ မာနတ် ကျင့်သောသူ အဗ္ဘာန်ထိုက်သောသူ ဤငါးယောက်တို့ကို ကံမပြုထိုက်ကုန်ဟု မြတ်စွာ ဘုရားသည် ထင်ရှားပြအပ်ကုန်၏။

ရဟန်းမိန်းမ သိက္ခာမာန် သာမဏေယောကျား သာမဏေမိန်းမ သိက္ခာချသောသူ ပါရာဇိကသို့ ရောက်သောရဟန်း ရူးသောသူ စိတ်ပျံ့လွင့်သောသူ ဝေဒနာနှိပ်စက်သော သူ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း နှင်ထုတ်အပ်သော ရဟန်းသုံးပါး ပဏ္ဍုက် ဥဘတောဗျည်း အထူးထူးသော ပေါင်းသင်းမှုရှိသောသူ သိမ်အပ၌နေသောသူ တန်ခိုးဖြင့် ကောင်းကင်၌နေသောသူ အကြင်ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယအစရှိသော ကံကို ပြု၏၊ ထိုကံပြုခံရသော ဒဏ်ခံရဟန်း ဤတစ်ကျိပ်ရှစ်ယောက်သော သူတို့၏ မြစ်ခြင်းသည် မရောက်၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ကံကို မြစ်ခြင်းသည် ရောက်၏။

အာပတ်မှ စင်ကြယ်သောသူကို နှင်ထုတ်ခြင်းသည် မကောင်းသော နှင်ထုတ်ခြင်း တည်း၊ မိုက်သောသူကို နှင်ထုတ်ခြင်းသည်သာလျှင် ကောင်းသော နှင်ထုတ်ခြင်းတည်း၊ ပဏ္ဍုက်ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသောရဟန်း တိတ္ထိဘောင်သို့ ဝင်သောသူ တိရစ္ဆာန် အမိကို သတ်သူ အဖကို သတ်သူ ရဟန္တာကို သတ်သောသူ ရဟန်းမိန်းမကို ဖျက်ဆီးသောသူ သံဃာကို သင်းခွဲသောသူ ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသောသူ ဥဘတောဗျည်း ဤတစ်ကျိပ်တစ်ယောက်သော သူတို့ကို ပဋ္ဌင်းခံ၍ သံဃာ့ဘောင်သို့ သွင်းခြင်းသည် မသင့်။

လက်ပြတ်သောသူ ခြေပြတ်သောသူ ထိုနှစ်ပါးစုံပြတ်သောသူ နားပြတ်သောသူ နှာခေါင်းပြတ်သောသူ ထိုနှစ်ပါးစုံပြတ်သောသူ လက်ချောင်းခြေချောင်းပြတ်သောသူ လက်မခြေမပြတ်သောသူ အကြောမ ပြတ်သောသူ လက်ပူးသောသူကုန်းသောသူ ကွေးသောသူလည်ခ်ိ ထွတ်မြင်းနာရှိသောသူ သံပူကပ်အပ်သောသူ ကြိမ်ဒဏ်ခတ်အပ်သောသူ တွေ့ရာ၌ သတ်ဟု ကြေညာကမ္ဘည်းထားသောသူ ခြေထိုင်းသောသူ။

အနာပင်းစွဲသောသူ ပရိသတ်ကို ဖျက်ဆီးသောသူ တစ်ဖက်ကန်းသောသူ လက်ကောက်သောသူ ခြေခွင်သောသူ ဖက်သကတ်စွဲသောသူ ဆွံ့သောသူ အိုမင်းမစွမ်းသော သူ နှစ်ဖက်ကန်းသောသူ အသောသူ နားပင်းသောသူ ကန်းလည်းကန်း အလည်း အသောသူ ကန်းလည်းကန်း နားလည်းပင်းသောသူ အလည်းအ နားလည်းပင်းသောသူ ကန်းလည်းကန်း နားလည်းပင်း အလည်းအသောသူ ထိုသူတို့ကား သုံးကျိပ် နှစ်ယောက် တို့တည်း၊ အယုတ်အလွန်မရှိကုန်။ ထို သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်သော သူတို့ကို ပဋ္ဌင်းခံ၍ သံဃာဘောင်သို့ ကောင်းသော သွင်းခြင်းသည် ဖြစ်၏'ါ ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ထင်ရှားပြတော်မူ၏၊ အကြင်ရဟန်းအား ရှုအပ်သော အာပတ် ကုစားအပ်သော အာပတ် စွန့်အပ်သော ဒိဋ္ဌအယူသည် မရှိ၊ ထိုရဟန်းအား ခုနစ်ပါးသော ဥက္ခေပနီယကံတို့သည် မတရားသော ကံတို့တည်း၊ မင်ြင်းမဆန် အလိုသို့ လိုက်၍ ဝန်ခံပါလျက် အာပတ် သင့်သော ရဟန်းကို ပြုအပ်သော ထိုခုနစ်ပါးသော ဥက္ခေပနီယ ကံတို့သည်လည်း မတရားသော ကံတို့တည်း။

ငြင်းဆန်လျက် အလိုသို့မလိုက်သော အာပတ်သင့်သော ရဟန်းကို ပြုအပ်သော ခုနစ်ပါးသော ကံတို့သည် ကောင်းသော တရားသော ကံတို့တည်း။ မျက်မှောက်၌ မေးမြန်း၍ ဝန်ခံမှ ပြုခြင်း သတိဝိနည်း အမူဋ္ဌဝိနည်း တဿပါဝိယသိကကံ တဇ္ဇနီယ ကံအားဖြင့်လည်းကောင်း ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပဋိသာရဏီယကံ ဥက္ခေပနီယကံ ပရိဝါသ် အရင်းသို့ငင်ခြင်း မာနတ် အဗ္ဘာန် ထို့ပြင် ပဋ္ဌင်းခံခြင်း တစ်ပါးသော ကံထိုက်သော ရဟန်းအား တစ်ပါးသောကံကို ပြုပြောအံ့၊ ထိုတစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော ကံတို့သည် မတရားသောကံတို့တည်း။ ထိုထိုသို့သော ကံထိုက်သော ရဟန်းကို ထိုထိုသို့သော ကံကိုပြုပြောအံ့၊ ထိုတစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော ကံတို့သည် ကောင်းသော တရားသော ကံတို့တည်း။ တစ်ပါးသော ကံထိုက်သော ရဟန်းကို တစ်ပါးသော ကံသို့ တင်၍ ပြုပြောအံ့၊ ထိုတစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော ကံတို့သည် မတရားသော ကံတို့တည်း။ ထိုထို ကံတစ်ပါးထိုက်သော သူအား ထိုထိုသို့သော ကံ၏ မူလကား နှစ်ပုဒ်စီ နှစ်ပုဒ်စီတို့ တည်း၊ (ထို့နောက်) ထိုတစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော ကံတို့သည်လည်း တရားနှင့်ညီသော ကံတို့တည်း။ တစ်ပုဒ်စီ တစ်ပုဒ်စီ မူလရှိသော စက်လှည့်သော ဝါရကို မတရားသော ကံဟု မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။

အကြင်ရဟန်းသည် မျက်ကွယ် ငြင်းခုံခြင်းကို ပြု၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် မတရားသဖြင့် အစုကွဲလျက် ပြုသော တဇနီယကံကို ပြု၏၊ ထိုရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ကျောင်းသို့ သွား၏။

ထိုကျောင်း၌ ထိုရဟန်းအား ညီညွတ်သော သံဃာသည် မတရားသဖြင့် တဇနီယ ကံကို ပြု၏၊ တစ်ပါးသောကျောင်း၌ ထိုရဟန်းအား အစုကွဲလျက် တရားသဖြင့် တဇနီယကံကို ပြု၏၊ တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ရဟန်းတို့သည်လည်း ပြုကုန်၏၊ ထိုအတူ တရားတုဖြင့် ညီညွတ်သော ရဟန်းတို့သည်လည်း တဇနီယကံကို ပြုကုန်၏၊ မတရားသဖြင့် ညီညွတ်သော ရဟန်းတို့သည်လည်း တရားသဖြင့် အစုကွဲသော ကံကိုလည်းကောင်း တရားတုဖြင့် အစုကွဲသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တရားတုဖြင့် တဇနီယကံကို ပြုကုန်၏၊ ဤငါးပါးသော ပုဒ်တို့ကို တစ်ပုဒ်စီ တစ်ပုဒ်စီ အရင်းတည်သည်ကို ပြု၍ ပညာရှိသည် စက်ဖွဲ့ရာ၏။

ဗာလရဟန်း အဗျတ္တရဟန်းအား နိယသကံကို ပြုရာ၏။ ကုလဒူသကရဟန်းကို နေရာ ကျောင်းမှ နှင်ထုတ်ရာ၏။ လူဒါယကာတို့ကို ဆဲရေးသော ရဟန်းအား ပဋိသာရ ဏီယကံကို ပြုရာ၏။

အကြင်ရဟန်းသည်လည်း အာပတ်ကို မရှု၊ အာပတ်ကို မကုစား၊ မှားသော အယူကို မစွန့်၊ ထိုရဟန်းတို့အား ဥက္ခေပနီယကံကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်၏။

ဥက္ခေပနီယကံ အစရှိသည်တို့၏ နည်းကို[၂] ပညာရှိသည် တဇနီယကံ၌ လာသောနည်းဖြင့် သိရာ၏၊ ထိုကံတို့အားလျော်စွာ ကောင်းစွာကျင့်ခြင်း၊ ကံငြိမ်းစိမ့်သောဌာ တောင်းပန်လတ်သော် အောက်၌ ကံပြုသော နည်းဖြင့် ထိုကံတို့ကို ငြိမ်းစေခြင်း ထိုထို ကံတို့၌ ထိုထိုကျောင်း၌ တည်သော သံဃာသည်လည်း ငြင်းခုံ၏။

ကံကို ငြိမ်းစေခြင်း၌လည်း မပြုသင့်သောကံတည်း၊ မကောင်းသဖြင့် ပြုအပ်သောကံ တည်း၊ တစ်ဖန်ပြု သင့်သော ကံတည်းဟု အကြင်ရဟန်းတို့သည် ပြောဆိုကုန်၏၊ ထို ရဟန်းတို့သည် တရားနှင့်အညီ ပြောဆိုကုန်၏။

သီလပျက်ခြင်းတည်းဟူသောအနာဖြင့် နှိပ်စက်သောကံသို့ ရောက်သော ရဟန်းတို့ကို မြင်၍ အနာကို ကုသတတ်သော ဆေးသမားသည် ဆေးကို ပြောကြားသကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ကံကို ငြိမ်းစေတတ်သော တရားကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ဤသည်လျှင် အပြီးသတ်တည်း။

ဤစမ္မေယျကွန္ဓကာ၌ ဝတ္ထုတို့သည် သုံးဆယ့်ခြောက်ဝတ္ထုတို့တည်း။

စမ္မေယျကွန္ဓက ပြီး၏။

၁။ သံဃာနှင့် ဥပဇ္ဈာယ်တို့၌သာ အာပတ်သင့်၍ ပဋ္ဌင်းဖြစ်ရကား ကောင်းသော သွင်းခြင်းဖြစ်၏။
၂။ ဤဝယ် နိသယစသည်၌ ဥပရိကမ္မာနံဟု ပါရှိ၏၊ ပါဠိတော်အတိုင်း မြန်မာပြန်လိုက်ပါသည်၊ အဋ္ဌကထာကား မဖွင့်။

♣

၁၀–ကောသမ္ဗကကွန်ရက

၂၇၁–ကောသမ္ဗီပြည်သား ရဟန်းတို့၏ ငြင်းခုံမှုကို ပြခြင်း

၄၅၁။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္ဗီပြည် ဃောသိတာရုံကျောင်း၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူသောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် အာပတ်သင့်သဖြင့် ထိုအာပတ်၌ အာပတ်သင့်၏ဟု အယူရှိ၏၊ အခြားသော ရဟန်းတို့ကမူကား ထိုအာပတ်၌ အာပတ်မသင့်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် နောက် အခါဝယ် ထိုအာပတ်၌ အာပတ်မသင့်ဟု အယူရှိပြန်၏၊ အခြားသော ရဟန်းတို့ကမူကား ထိုအာပတ်၌ အာပတ်သင့်၏ဟု အယူရှိကြပြန်၏။

ထို့နောက် ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို "ငါ့သျှင် သင် သင့်သော အာပတ်ကို သင် ရှု၏လော"ဟု ပြောဆိုကြသဖြင့် (ထိုရဟန်းက) ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား ရှုထိုက်သော အာပတ် မရှိပါဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ညီညွတ်မှုကို ရ၍ ထိုရဟန်းကို အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ကုန်၏။ ထိုနှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းသည်လည်း အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့်ပါတိမောက်ကိုလည်း ဆောင်၏၊ ပညာရှိ၍ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၏၊ ရှက်တတ်၏၊ တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိ၏၊ အကျင့်သိက္ခာကို လိုလား၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် သန္ဒိဋ္ဌ သမ္ဘတ္တဖြစ်သော ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "ငါ့သျှင်တို့ ဤ အရာသည် အာပတ် မသင့် ဤအရာသည် အာပတ် မဟုတ်၊ ငါ အာပတ် မသင့်၊ ငါ အာပတ် သင့်သူ မဟုတ်၊ ငါ့ကို မနှင်ထုတ်အပ်၊ ငါသည် နှင်ထုတ်အပ်သောသူ မဟုတ်၊ ဖျက်ဆီးအပ်သော သာသနာတော် အား မထိုက်သော မတရားသောကံဖြင့် ငါ့ကို နှင်ထုတ်၏၊ အသျှင်တို့သည် တရားနှင့်အညီ ဝိနည်းနှင့် အညီ အကျွန်ုပ်၏ အသင်းအပင်းဖြစ်ပါကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုသဖြင့် သန္ဒိဋ္ဌ သမ္ဘတ္တဖြစ်သော ရဟန်း အသင်းအပင်းကို ရ၏။

ဇနပုဒ်နေ သန္ဒိဋ္ဌ သမ္ဘတ္တရဟန်းတို့၏ အထံသို့လည်း "ငါ့သျှင်တို့ ဤအရာသည် အာပတ် မသင့်၊ ဤအရာသည် အာပတ် မဟုတ်၊ ငါ အာပတ် မသင့်၊ ငါ အာပတ် သင့်သူ မဟုတ်၊ ငါ့ကို မနှင်ထုတ်အပ်၊ ငါသည် နှင်ထုတ်အပ်သူ မဟုတ်၊ ဖျက်ဆီးအပ်သော သာသနာတော်အား မထိုက်သော မတရားသော ကံဖြင့် ငါ့ကို နှင်ထုတ်၏၊ အသျှင်တို့သည် တရားနှင့်အညီ ဝိနည်းနှင့်အညီ အကျွန်ုပ်၏ အသင်းအပင်းဖြစ် ပါကုန်လော့"ဟု တမန်စေလွှတ်လိုက်သဖြင့် ဇနပုဒ်နေ သန္ဒိဋ္ဌ သမ္ဘတ္တရဟန်းအသင်းအပင်းကိုလည်း ရပြန် လေ၏။

ထိုအခါ ထိုနှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်း၏ နောက်လိုက်ရဟန်းတို့သည် နှင်ထုတ်သော ရဟန်းတို့ထံသို့ သွားပြီးလျှင် နှင်ထုတ်သော ရဟန်းတို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ ဤအရာသည် အာပတ် မသင့်၊ ဤအရာသည် အာပတ် မဟုတ်၊ ဤရဟန်းသည် အာပတ် မသင့်၊ ဤရဟန်းသည် အာပတ်သင့်သူ မဟုတ်၊ ဤရဟန်း ကို မနှင်ထုတ်အပ်၊ ဤရဟန်းသည် နှင်ထုတ်အပ်သူ မဟုတ်၊ ဖျက်ဆီးအပ်သော သာသနာတော်အား မထိုက်သော မတရားသော ကံဖြင့် နှင်ထုတ်၏"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ဤသို့ပြောဆိုသောအခါ နှင်ထုတ်သော ရဟန်းတို့သည် နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်း၏ နောက်လိုက် ရဟန်းတို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ ဤအရာသည် အာပတ် သင့်၏၊ ဤအရာသည် အာပတ် မသင့်သည် မဟုတ်၊ ဤရဟန်းသည် အာပတ် သင့်၏၊ ဤရဟန်းသည် အာပတ် မသင့်သူ မဟုတ်၊ ဤရဟန်းကို နှင်ထုတ် အပ်၏၊ ဤရဟန်းသည် မနှင်ထုတ်အပ်သူ မဟုတ်၊ မဖျက်ဆီးအပ်သော သာသနာတော်အား ထိုက်သော တရားနှင့်ညီသော ကံဖြင့် နှင်ထုတ်၏။

အသျှင်တို့ "သင်တို့သည် ဤနှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်း၏ နောက်လိုက်အခြံအရံ မဖြစ်ပါကုန်လင့်"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုနှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်း၏ နောက်လိုက်ရဟန်းတို့သည် နှင်ထုတ်သော ရဟန်းတို့က ဤသို့ ပြောဆိုသော်လည်း ထိုနှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်း၏ နောက်လိုက်အခြံအရံ ဖြစ်မြဲဖြစ်ကုန်၏။

၄၅၂။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား– အသျှင် ဘုရား ရဟန်းတစ်ပါးသည် အာပတ် သင့်သဖြင့် ထိုအာပတ်၌ အာပတ် သင့်၏ဟု အယူရှိ၏၊ အခြားသော ရဟန်းတို့ကမူကား ထိုအာပတ်၌ အာပတ် မသင့်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် နောက်အခါဝယ် ထိုအာပတ်၌ အာပတ် မသင့်ဟု အယူရှိပြန်၏၊ အခြားသော ရဟန်းတို့ကမူကား ထို အာပတ်၌ အာပတ် သင့်၏ဟု အယူရှိကြပြန်၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို "ငါ့သျှင် သင်သင့်သော အာပတ်ကို သင် ရှု၏လော"ဟု ပြောဆိုကြသဖြင့် (ထိုရဟန်းက) ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား ရှုသင့်သော အာပတ်မရှိဟု ပြောဆို၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ညီညွတ်မှုကို ရ၍ ထိုရဟန်းကို အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ပါကုန်၏။

အသျှင်ဘုရား ထိုနှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းသည်လည်း အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ် တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် ပါတိမောက်ကိုလည်း ဆောင်ပါ၏၊ ပညာရှိ၍ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာပါ၏၊ ရုက် တတ်ပါ၏၊ တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' ရှိပါ၏၊ အကျင့်သိက္ခာကို လိုလားပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် သန္ဒိဋ္ဌ သမ္ဘတ္တဖြစ်သော ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "ငါ့သျှင်တို့ ဤအရာသည် အာပတ် မသင့်၊ ဤအရာသည် အာပတ်မဟုတ်၊ ငါ အာပတ် မသင့်၊ ငါ အာပတ် သင့်သူ မဟုတ်၊ ငါ့ကို မနှင်ထုတ်အပ်၊ ငါသည် နှင်ထုတ်အပ်သူ မဟုတ်၊ ဖျက်ဆီးအပ်သော သာသနာတော်အား မထိုက်သော မတရားသောကံဖြင့် ငါ့ကို နှင်ထုတ်၏၊ အသျှင်တို့သည် တရားနှင့်အညီ ဝိနည်းနှင့်အညီ အကျွန်ုပ်၏ အသင်းအပင်းဖြစ်ကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ထိုရဟန်းသည် သန္ဒိဋ္ဌ သမ္ဘတ္တဖြစ်သော ရဟန်းအသင်းအပင်းကို ရပါ၏။ ဇနပုဒ်နေ သန္ဒိဋ္ဌ သမ္ဘတ္တရဟန်းတို့၏ အထံသို့လည်း "ငါ့သျှင်တို့ ဤအရာသည် အာပတ် မသင့်၊ ဤအရာသည် အာပတ် မဟုတ်၊ ငါ အာပတ် မသင့်၊ ငါ အာပတ် သင့်သူ မဟုတ်၊ ငါ့ကို မနှင်ထုတ်အပ်၊ ငါသည် နှင်ထုတ်အပ်သူ မဟုတ်၊ ဖျက်ဆီးအပ်သော သာသနာတော်အား မထိုက်သော မတရားသောကံဖြင့် ငါ့ကို နှင်ထုတ်၏၊ အသျှင်တို့သည် တရားနှင့်အညီ ဝိနည်းနှင့်အညီ အကျွန်ုပ်၏ အသင်းအပင်း ဖြစ်ပါကုန်လော့"ဟု တမန်စေလွှတ်သဖြင့် ဇနပုဒ်၌လည်း သန္ဒိဋ္ဌ သမ္ဘတ္တရဟန်း အသင်းအပင်းကို ရပြန်ပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ ထိုနှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်း၏ နောက်လိုက် ရဟန်းတို့သည် နှင်ထုတ်သော ရဟန်းတို့ထံသို့ သွားပြီးလျှင် နှင်ထုတ်သော ရဟန်းတို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ ဤအရာသည် အာပတ် မသင့်၊ ဤအရာသည် အာပတ် မဟုတ်၊ ဤရဟန်းသည် အာပတ် မသင့်၊ ဤရဟန်းသည် အာပတ် သင့်သူ မဟုတ်၊ ဤရဟန်းကို မနှင်ထုတ်အပ်၊ ဤရဟန်းသည် နှင်ထုတ်အပ်သူ မဟုတ်၊ ဖျက်ဆီးအပ်သော သာသနာတော်အား မထိုက်သော မတရားသောကံဖြင့် နှင်ထုတ်၏"ဟု ပြောဆိုပါကုန်၏။

အသျှင်ဘုရား ဤသို့ ပြောဆိုသောအခါ နှင်ထုတ်သော ရဟန်းတို့သည် နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်း၏ နောက်လိုက်ရဟန်းတို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ ဤအရာသည် အာပတ် သင့်၏၊ ဤအရာသည် အာပတ် မသင့်သည် မဟုတ်၊ ဤရဟန်းသည် အာပတ် သင့်၏၊ ဤရဟန်းသည် အာပတ် မသင့်သူ မဟုတ်၊ ဤရဟန်းကို နှင်ထုတ်အပ်၏၊ ဤရဟန်းသည် မနှင်ထုတ်အပ်သူ မဟုတ်၊ မဖျက်ဆီးအပ်သော သာသနာ တော်အား ထိုက်သော တရားနှင့်ညီသော ကံဖြင့် နှင်ထုတ်၏။ အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤနှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်း၏ နောက်လိုက် အခြံအရံ မဖြစ်ပါကုန်လင့်"ဟု ပြောဆိုပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုနှင်ထုတ် ခံရသော ရဟန်း၏ နောက်လိုက် ရဟန်းတို့သည် နှင်ထုတ်သော ရဟန်းတို့က ဤသို့ ပြောဆိုသော်လည်း ထိုနှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်း၏ နောက်လိုက်အခြံအရံ ဖြစ်မြဲဖြစ်ပါကုန်၏"ဟု လျှောက်၏။

၄၅၃။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းအပေါင်းသည် ကွဲလေပြီ၊ ရဟန်းအပေါင်းသည် ကွဲလေ ပြီ"ဟု နေရာမှ ထတော်မူ၍ နှင်ထုတ်သောရဟန်းတို့ အထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ခင်းထားသောနေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူကာ နှင်ထုတ်သောရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် "ငါသိသည် ငါတတ်သည်"ဟု အထင်ကြီးကာ သာမန်အကြောင်းဝတ္ထုကြောင့် ရဟန်းကို နှင်ထုတ်ထိုက်သည်ဟု မမှတ်ကုန်လင့်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အာပတ်သင့်သဖြင့် ထိုအာပတ်၌ အာပတ် မသင့်ဟု အယူရှိ၏၊ အခြားသော ရဟန်းတို့ကမူကား ထိုအာပတ်၌ အာပတ် သင့်၏ဟု အယူရှိကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအာပတ် သင့်သော ရဟန်းကို "ဤအသျှင်သည် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် ပါတိမောက်ကိုလည်း ဆောင်၏၊ ပညာရှိ၍ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၏၊ ရှက်တတ်၏၊ တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိ၏၊ အကျင့်သိက္ခာကို လိုလား၏၊ ငါတို့သည် ဤရဟန်းကို အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်၍ ဤရဟန်းနှင့်အတူ ဥပုသ်မပြုဘဲ ဤရဟန်းနှင့် ကင်း၍သာ ဥပုသ်ပြုခဲ့လျှင် သံဃာ၏ မျက်ကွယ် မျက်မှောက်ငြင်းခုံလျက် ထိပါးနှောင့်ယှက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲအံ့သော အရေးသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာခြားနားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာသီးခြားပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်ပေါ်လတ္တံ့"ဟု အကယ်၍ သိကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ကွဲပြားအံ့သည်ကို အလေးပြုသော ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် မနှင်ထုတ်သင့်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အာပတ်သင့်သဖြင့် ထိုအာပတ်၌ အာပတ် မသင့်ဟု အယူရှိ၏၊ အခြားသော ရဟန်းတို့ကမူကား ထိုအာပတ်၌ အာပတ် သင့်၏ဟု အယူရှိကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် ထိုအာပတ် သင့်သောရဟန်းကို "ဤအသျှင်သည် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် ပါတိမောက်ကိုလည်း ဆောင်၏၊ ပညာရှိ၍ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၏၊ ရှက်တတ်၏၊ တွေးတောမှု ' သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိ၏၊ အကျင့်သိက္ခာကို

လိုလား၏၊ ငါတို့သည် ဤရဟန်းကို အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်၍ ဤရဟန်းနှင့် အတူ ပဝါရဏာ မပြုကြဘဲ ဤရဟန်းနှင့် ကင်း၍သာ ပဝါရဏာပြု ကြလျှင်၊ ငါတို့သည် ဤရဟန်းနှင့်အတူ သံဃာ ကံကို မပြုဘဲ ဤရဟန်းနှင့် ကင်း၍သာ သံဃာ့ကံကို ပြုကြလျှင်၊ ငါတို့သည် ဤရဟန်းနှင့်အတူ နေရာ၌ မထိုင်ဘဲ ဤရဟန်းနှင့် ကင်း၍သာ နေရာ၌ ထိုင်ကြလျှင်၊ ငါတို့သည် ဤရဟန်းနှင့် အတူ ယာဂုသောက်ရာ၌ မထိုင်ဘဲ ဤရဟန်းနှင့် ကင်း၍သာ ယာဂုသောက်ရာ၌ ထိုင်ကြလျှင်၊ ငါတို့သည် ဤရဟန်းနှင့်အတူ ဆွမ်းစား ဧရပ်၌ မထိုင်ဘဲ ဤရဟန်းနှင့် ကင်း၍သာ ဆွမ်းစားဧရပ်၌ ထိုင်ကြလျှင်၊ ငါတို့သည် ဤရဟန်းနှင့်အတူ တစ်ခုတည်းသော အမိုးရှိသော ကျောင်း၌ မနေဘဲ ဤရဟန်းနှင့် ကင်း၍သာ တစ်ခုတည်းသော အမိုးရှိသော ကျောင်း၌ နေကြလျှင်၊ ငါတို့သည် ဤရဟန်းနှင့်အတူ သီတင်းကြီးကို ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေ ပြုခြင်းကို မပြုဘဲ ဤရဟန်းနှင့် ကင်း၍သာ သီတင်းကြီးကို ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်းကို ပြုကြလျှင် သံဃာ၏ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ထိပါးနှောင့်ယှက် ဆန့်ကျင် ဘက်စကားကို ပြောကြားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲအံ့သော အရေးသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာခြားနားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာသီးခြားပြုခြင်းသည် လည်းကောင်း ဖြစ်လတ္တံ့ဟု အကယ်၍ သိကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ကွဲပြားအံ့သည်ကို အလေးပြုသော ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် မနှင်ထုတ်သင့်။

၄၅၄။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် နှင်ထုတ်သော ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် နေရာမှ ထကာ နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်း၏ နောက်လိုက်ရဟန်းတို့သို့ ချဉ်းကပ်လျက် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူ၍ နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်း၏ နောက်လိုက်ရဟန်းတို့အား–

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် အာပတ် သင့်လျက် "ငါတို့ အာပတ် မသင့် ငါတို့ အာပတ် မသင့်"ဟု (နှလုံးသွင်းကာ) အာပတ်ကို မကုစားရဟု မမှတ်ကုန်လင့်။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အာပတ် သင့်သဖြင့် ထိုအာပတ်၌ အာပတ်မသင့်ဟု အယူရှိ၏၊ အခြားသော ရဟန်းတို့ကမူကား ထိုအာပတ်၌ အာပတ် သင့်၏ဟု အယူရှိကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုရဟန်းတို့ကို "ဤအသျှင်တို့သည် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ် တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် ပါတိမောက်ကိုလည်း ဆောင်ကုန်၏၊ ပညာရှိ၍ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာကုန်၏၊ ရှက်တတ်ကုန်၏၊ တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' ရှိကုန်၏၊ အကျင့်သိက္ခာကို လိုလားကုန်၏၊ ငါ့အတွက်ကြောင့်ဖြစ်စေ၊ သူတစ်ပါးတို့အတွက်ကြောင့်ဖြစ်စေ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း မသိခြင်း ကြောက်ခြင်းတို့ဖြင့် မလားအပ်သည်သို့ လားခြင်းငှါ မထိုက်။

ငါ့ကို ဤရဟန်းတို့သည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်၍ ငါနှင့်အတူ ဥပုသ်မပြုဘဲ ငါနှင့်ကင်း ၍သာ ဥပုသ်ပြုကြလျှင်၊ ငါနှင့်အတူ သံဃာ့ကံကို မပြုဘဲ ငါနှင့်ကင်း၍သာ သံဃာကံကို ပြုကြလျှင်၊ သံဃာ၏ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ထိပါးနှောက်ယှက် ဆန့်ကျင်ဘက်စကားကို ပြောကြားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲပြားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲအံ့သော အရေးသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာခြားနားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာသီးခြားပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ကွဲပြားအံ့သည်ကို အလေးပြုသော ရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကိုလည်း ယုံကြည်သောအားဖြင့် အာပတ်ကို ဒေသနာကြားရမည်။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အာပတ်သင့်သဖြင့် ထိုအာပတ်၌ အာပတ် မသင့်ဟု အယူရှိ၏။ အခြားသော ရဟန်းတို့ကမူကား ထိုအာပတ်၌ အာပတ် သင့်၏ဟု အယူရှိကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုရဟန်းတို့ကို "ဤအသျှင်တို့သည် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် ပါတိမောက်ကိုလည်း ဆောင်ကုန်၏။ ပညာရှိ၍ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာကုန်၏။ ရှက်တတ်ကုန်၏။ တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' ရှိကုန်၏။ အကျင့်သိက္ခာကို လိုလားကုန်၏။ ငါ့အတွက်ကြောင့်ဖြစ်စေ သူတစ်ပါးအတွက်ကြောင့်ဖြစ်စေ ချစ်ခြင်း, မုန်းခြင်း, မသိခြင်း, ကြောက်ခြင်းတို့ဖြင့် မလားအပ်သည်သို့ လားခြင်းငှါ မထိုက်။

ငါ့ကို ဤရဟန်းတို့သည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်၍ ငါနှင့်အတူ ပဝါရဏာမပြုဘဲ ငါနှင့် ကင်း၍သာ ပဝါရဏာပြုကြလျှင်၊ ငါနှင့်အတူ သံဃာ့ကံကို မပြုဘဲ ငါနှင့်ကင်း၍သာ သံဃာကံကို ပြုကြလျှင်၊ ငါနှင့်အတူ နေရာ၌ မထိုင်ဘဲ ငါနှင့်ကင်း၍သာ နေရာ၌ ထိုင်ကြလျှင်၊ ငါနှင့်အတူ ယာဂုသောက်ရာ၌ မထိုင်ဘဲ ငါနှင့်ကင်း၍သာ ယာဂုသောက်ရာ၌ ထိုင်ကြလျှင်၊ ငါနှင့်အတူ ဆွမ်းစားဇရပ်၌ မထိုင်ဘဲ ငါနှင့်ကင်း၍သာ ဆွမ်းစားဇရပ်၌ ထိုင်ကြလျှင်၊ ငါနှင့်အတူ တစ်ခုတည်းသော အမိုးရှိသော ကျောင်း၌ မနေဘဲ ငါနှင့်ကင်း၍သာ တစ်ခုတည်းသော အမိုးရှိသောကျောင်း၌ နေကြလျှင်၊ ငါနှင့်အတူ သီတင်းကြီးကို ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရှိအသေပြုခြင်းကို မပြုကြဘဲ သီတင်းကြီးကို ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရှိအသေပြုခြင်းကို ပြုကြလျှင် သံဃာ၏ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ထိပါးနှောင့်ယှက် ဆန့်ကျင်ဘက်စကားကို ပြောကြားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲအံ့သော အရေးသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာခြားနားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာသီးခြားပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်ပေါ်လတ္တံ့"ဟု အကယ်၍ သိကြားအံ့၊ ရဟန်း တို့ ကွဲပြားအံ့သည်ကို အလေးပြုသော ရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကိုလည်း ယုံကြည်သော အားဖြင့် အာပတ်ကို ဒေသနာကြားရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်း၏ နောက်လိုက်ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်း ကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် နေရာမှ ထတော်မူကာ ဖဲသွားတော်မူလေ၏။

၄၅၅။ တစ်ရံရောအခါ နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်း၏ နောက်လိုက်ရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်း၌ပင် သိမ်အတွင်း၌ ဥပုသ်ပြုကုန်၏။ သံဃာ့ကံကို ပြုကုန်၏။ နှင်ထုတ်သော ရဟန်းတို့သည်ကား သိမ်အပသို့ သွား၍ ဥပုသ်ပြုကုန်၏။ သံဃာ့ကံကို ပြုကုန်၏။

ထိုအခါ နှင်ထုတ်သော ရဟန်းတစ်ပါးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးလျှင် "အသျှင်ဘုရား ထိုနှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်း၏ နောက်လိုက် ရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်း၌ပင် သိမ်အတွင်း၌ ဥပုသ်ပြုပါကုန်၏။ သံဃာ့ကံကို ပြုပါကုန်၏။ နှင်ထုတ်သော ရဟန်းဖြစ်ကြသူ အကျွန်ုပ်တို့သည်ကား သိမ်အပသို့ သွား၍ ဥပုသ် ပြုပါကုန်၏။ သံဃာ့ကံကို ပြုကုန်၏"ဟု လျှောက်၏။

ရဟန်း ထိုနှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်း၏ နောက်လိုက်ရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်း၌ပင် သိမ်အတွင်း၌ ငါသည် ပညတ်တော်မူသည့် ဥတ်ကမ္မဝါစာအတိုင်း အကယ်၍ ဥပုသ်ပြုကုန်အံ့၊

သံဃာ့ကံကို ပြုကုန်အံ့၊ ထိုရဟန်းတို့၏ ကံတို့သည် မဖျက်ဆီးအပ်သော သာသနာတော်အားထိုက်သော တရားနှင့်ညီသော ကံတို့ သာ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။

ရဟန်း နှင်ထုတ်သော ရဟန်းဖြစ်ကြသူ သင်တို့သည် ထိုကျောင်း၌ပင် သိမ်အတွင်း၌ ငါသည် ပညတ်တော်မူသည့် ဥတ်ကမ္မဝါစာအတိုင်း အကယ်၍ ဥပုသ်ပြုကုန်အံ့၊ သံဃာ့ကံကို ပြုကုန်အံ့၊ သင်တို့၏ ကံတို့သည် မဖျက်ဆီးအပ်သော သာသနာတော်အား ထိုက်သောတရားနှင့်ညီသော ကံတို့သာ ဖြစ်ကုန် လတ္တံ့၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်း၏ အသင်းအပင်းဖြစ်ကြသော ထိုရဟန်းတို့သည် သင်တို့နှင့် ပေါင်းသင်းမှု မတူကြဘဲ သင်တို့သည်လည်း ထိုရဟန်းတို့နှင့် ပေါင်းသင်းမှု မတူကြသောကြောင့်တည်း။

ရဟန်း နာနာသံဝါသက 'ပေါင်းသင်းမှုမတူကြသူများ' ဖြစ်အံ့သော အရာတို့ကား ဤနှစ်ပါးတို့ တည်း၊ မိမိသည်လည်း မိမိကိုယ်ကို ပေါင်းသင်းမှု မတူသည်ကို ပြု၏၊ ညီညွတ်သော သံဃာကလည်း ထိုရဟန်းကို အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ မကုစားခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ အယူကိုမစွန့်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း နှင်ထုတ်၏၊ ရဟန်း နာနာသဝါသကဖြစ်အံ့သော အရာတို့သည်ကား ဤနှစ်ပါး တို့ပေတည်း။

ရဟန်း သမာနသံဝါသက 'တူသောပေါင်းသင်းမှုရှိသူများ' ဖြစ်အံ့သော အရာတို့ကား ဤနှစ်ပါး တို့တည်း၊ မိမိသည်လည်း မိမိကိုယ်ကို တူသောပေါင်းသင်းမှုရှိသည်ကို ပြု၏၊ ညီညွတ်သော သံဃာကလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ မကုစားခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ အယူကိုမစွန့်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းကို (သံဃာ့ဘောင်သို့) သွင်း၏၊ ရဟန်း သမာနသံဝါသက ဖြစ်အံ့သော အရာတို့သည်ကား ဤနှစ်ပါးတို့ပေတည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၅၆။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် ရွာတွင်း ဆွမ်းစားဇရပ်၌ ငြင်းခုံကုန်၏၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကုန်၏၊ ဆန့်ကျင်ဘက်စကားကို ပြောဆိုကုန်၏၊ အချင်းချင်း မလျော်သော ကာယကံကိုလည်းကောင်း၊ ဝစီကံကိုလည်းကောင်း ပြကုန်၏၊ လက်ရောက်ကျူးလွန်မှုလိုလည်း ပြုကုန်၏။

လူတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရွာတွင်း ဆွမ်းစားဇရပ်၌ ငြင်းခုံကုန်ဘိသနည်း၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆန့်ကျင်ဘက်စကားကို ပြောဆိုကုန်ဘိသနည်း၊ အချင်းချင်း မလျော်သော ကာယကံကိုလည်းကောင်း၊ ဝစီကံကိုလည်းကောင်း ပြကုန်ဘိသနည်း၊ လက်ရောက်ကျူးလွန်မှုကိုလည်း ပြုကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ,ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်သော ထိုလူတို့၏စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းတို့သည် ရွာတွင်း ဆွမ်းစားဇရပ်၌ ငြင်းခုံကုန်ဘိသနည်း၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆန့်ကျင်ဘက်စကားကို ပြောဆိုကုန်ဘိသနည်း၊ အချင်းချင်း မလျော်သော ကာယကံကိုလည်းကောင်း ဝစီကံကိုလည်းကောင်း ပြကုန်ဘိသနည်း၊ လက်ရောက်ကျူးလွန် မှုကို ပြုကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထို့နောက် ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် ရွာတွင်း ဆွမ်းစားဇရပ်၌ ငြင်းခုံကုန်၏။ပ။ လက်ရောက် ကျူးလွန်မှုကို ပြုကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟော တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ သံဃာကွဲသော် မတရားသော အမှုကို ပြုသော် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ မဖြစ်သော် 'ဤမျှဖြင့် အချင်းချင်း မလျော်သော ကာယကံကိုလည်းကောင်း၊ ဝစီကံကိုလည်းကောင်း မပြကုန်အံ့၊ လက်ရောက်ကျူးလွန်မှုကိုလည်း မပြုကုန်အံ့'ဟု နေရာ၌ ထိုင်နေရမည်၊ ရဟန်းတို့ သံဃာကွဲသော် တရားသော အမှုကိုပြုသော် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သော် တစ်နေရာခြား ထိုင်နေရမည်"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၄၅၇။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် သံဃာ့အလယ်၌ ငြင်းခုံကုန်၏၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကုန်၏၊ ဆန့်ကျင်ဘက်စကားကို ပြောဆိုကုန်၏၊ အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုးလျက် နေကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ထို အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား– " အသျှင်ဘုရား ရဟန်းတို့သည် သံဃာ့အလယ်၌ ငြင်းခုံကုန်၏၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကုန်၏၊ ဆန့်ကျင်ဘက် စကားကို ပြောဆိုကုန်၏၊ အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုးကုန်လျက် နေပါကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် အဓိကရုဏ်း ကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါကုန်၊ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သနားသော အားဖြင့် ထိုရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူပါလော့"ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေ တော်မူလျက် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ မသင့်လျော်၊ ငြင်းခုံခြင်း မပြုကုန်လင့်၊ ခိုက်ရန် မဖြစ်ကုန်လင့်၊ ထိပါးနှောင့်ယှက် ဆန့်ကျင်ဘက် မပြုကြကုန်လင့်"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် မတရားပြောဆိုတတ်သော 'အဓမ္မဝါဒီ' ရဟန်းတစ်ပါးသည် မြတ်စွာဘုရား ကို "အသျှင်ဘုရား တရားအရှင်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိုင်းငံ့တော်မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် မျက်မှောက်ချမ်းသာရေးကို အားထုတ်လျက်ကြောင့်ကြမဲ့ နေတော်မူပါလော့၊ အကျွန်ုပ် တို့သည် ထိုငြင်းခုံခြင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း ထိပါးနှောင့်ယှက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုခြင်းဖြင့် ထင်ရှားပါကုန်လတ္တံ့"ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ မသင့်လျော် ငြင်းခုံခြင်း မပြုကုန်လင့်၊ ခိုက်ရန် မဖြစ်ကုန်လင့်၊ ထိပါးနှောင့်ယှက် ဆန့်ကျင်ဘက် မပြုကုန်လင့်"ဟု နှစ်ကြိမ်မြောက် မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအဓမ္မဝါဒီ ရဟန်းကလည်း မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား တရားအရှင်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဆိုင်းငံ့တော်မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် မျက်မှောက်ချမ်းသာရေးကို အားထုတ်လျက်ကြောင့်ကြမဲ့နေတော် မူပါလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုငြင်းခုံခြင်း ခိုက်ရန်ပြုခြင်း ထိပါး နှောင့်ယှက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုခြင်းဖြင့် ထင်ရှားပါကုန်လတ္တံ့"ဟု နှစ်ကြိမ်မြောက်လျှောက်၏။

၂၇–ဒီဃာဝု ဝတ္ထု

၄၅၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ရှေးခဲ့ဖြစ်ဖူးသည်ကား ဗာရာဏသီ ပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းသည် ကြွယ်ဝ၍ များသောဥစ္စာစည်းစိမ် ရှိ၏၊ များသောရဲမက်ဗိုလ်ပါ ဆင်မြင်း ရထားလည်း ရှိ၏၊ ကြီးသော တိုင်းနိုင်ငံနှင့် ပြည့်သော ဘဏ္ဍာအိမ်ကျီကြလည်း ရှိ၏။ ဒီဃီတိ မည်သော ကောသလမင်းသည်ကား ဆင်းရဲ၍ နည်းသော ဥစ္စာစည်းစိမ် ရှိ၏၊ နည်းသောရဲမက်ဗိုလ်ပါ ဆင်မြင်း ရထားရှိ၏၊ ငယ်သော တိုင်းနိုင်ငံနှင့် မပြည့်သော ဘဏ္ဍာအိမ်ကျီကြရှိ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းသည် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို ပြင်ဆင် စေ၍ ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်း၏ နိုင်ငံသို့ ရှေးရှုချီတက်၏။ ရဟန်းတို့ "ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းသည် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို ပြင်ဆင်စေ၍ ငါ၏ (နိုင်ငံ) ရှေးရှု ချီတက်လာသတတ်"ဟု ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းသည် ကြားလေ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းအား– "ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းသည်ကား ကြွယ်ဝ၍ များသောဥစ္စာစည်းစိမ် ရှိ၏၊ များသောရဲမက် ဗိုလ်ပါ ဆင်မြင်းရထား ရှိ၏၊ ကြီးသော တိုင်းနိုင်ငံနှင့် ပြည့်သော ဘဏ္ဍာအိမ်ကျီကြ ရှိ၏၊ ငါသည်ကား ဆင်းရဲ၍ နည်းသော ဥစ္စာစည်းစိမ် ရှိ၏၊ နည်းသောရဲမက်ဗိုလ်ပါ ဆင်မြင်းရထား ရှိ၏၊ ငယ်သော တိုင်းနိုင်ငံနှင့် မပြည့်သော ဘဏ္ဍာအိမ်ကျီကြ ရှိ၏၊ ငါသည် ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းနှင့် တစ်ကြိမ် စစ်ထိုးခြင်းကိုပင် ခံခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ချေ၊ ငါသည် စောစောကပင်လျှင် မြို့မှ ထွက်ပြေးရမူ ကောင်း လေစွ"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းသည် မိဖုရားကြီးကို ခေါ်၍ စောစောကပင်လျှင် မြို့မှ ထွက်ပြေးလေ၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းသည် ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်း၏ ရဲမက်ဗိုလ်ပါ ဆင်မြင်းရထားနှင့် ဇနပုဒ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘဏ္ဍာတိုက်နှင့် ကျီကြကိုလည်းကောင်း အောင်မြင်၍ စိုးမိုးအုပ်ချုပ် နေလေ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းသည် မိဖုရားနှင့်တကွ ဖဲသွားလေသော် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်လေ၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းသည် မိဖုရားနှင့် တကွ ဗာရာဏသီပြည် အစွန်အဖျားဖြစ်သော အရပ်ရှိ အိုးထိန်းသည်အိမ်၌ မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့် ပရိဗိုဇ်ရဟန်း၏ အဝတ်ကို ဝတ်လျက် နေလေ၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်း၏ မိဖုရားကြီးသည် မကြာမီပင်လျှင် ကိုယ်ဝန်ရှိလေ၏။

ထိုမိဖုရားကြီးအား ဤသို့ သဘောရှိသော ချင်ခြင်း 'တောင့်တမှု' သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ "နေထွက်သောအခါ ညီညွတ်သော မြေအပြင်၌ တည်လျက် ချပ်မိန်ညှိုကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို ရှုကြည့်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ သန်လျက်ဆေးရေကိုသောက်ခြင်းငှာလည်းကောင်း အလိုရှိ၏"။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်း၏ မိဖုရားကြီးသည် ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်း ကို–

အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်ဝန်ရှိပါ၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား ဤသို့ သဘောရှိသော ချင်ခြင်း 'တောင့်တမှု' သည် ဖြစ်ပေါ်လာပါ၏၊ "နေထွက်သောအခါ ညီညွတ်သော မြေအပြင်၌ တည်လျက် ချုပ်မိန်ညှိ ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှာလည်းကောင်း၊ သန်လျက်ဆေးရေ ကိုသောက်ခြင်းငှါလည်းကောင်း အလိုရှိပါ၏"ဟု ပြောဆို၏၊

မိဖုရား ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်နေသော ငါတို့အား ညီညွတ်သော မြေအပြင်၌ တည်လျက် ချိပ်မိန်ညှိကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို အဘယ်မှာရအံ့နည်း သန်လျက်ဆေးရေကိုသောက်ခြင်းငှါ အဘယ်မှာရအံ့နည်းဟု (မင်းကြီးက ဆို၏)။

အရှင်မင်းကြီး အကယ်၍ မရငြားအံ့ အကျွန်ုပ်သည် သေရတော့အံ့ဟု (ဆို၏)။

၄၅၉။ ထိုစဉ်အခါ၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်း၏ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်း၏ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်လေ၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းသည် ဗြဟ္မဒတ် မည်သော ကာသိမင်း၏ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အဆွေ သင်၏ အဆွေတော် မိဖုရားကြီးသည် ကိုယ်ဝန်ရှိပါ၏၊ ထိုမိဖုရားကြီးအား ဤသို့ သဘောရှိသော ချင်ခြင်းသည် ဖြစ်ပေါ် လာပါ၏၊ "နေထွက်သောအခါ ညီညွတ်သော မြေအပြင်၌ တည်လျက် ချုပ်မိန်ညှိကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို ရှုမြင်ခြင်းငှာလည်းကောင်း၊ သန်လျက်ဆေးရေကိုသောက်ခြင်းငှါလည်းကောင်း အလိုရှိပါသည်"ဟု ပြောဆို၏။

အရှင်မင်းကြီး သို့ဖြစ်လျှင် အကျွန်ုပ်တို့သည် မိဖုရားကြီးကို ကြည့်ရှုကြပါကုန်အံ့ဟု (ပြောဆို၏)။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီးသည် ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်း၏ ပုရော ဟိတ်ပုဏ္ဏားထံသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ရဟန်းတို့ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်း၏ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ဒီဃီတိ မည်သော ကောသလမင်း၏ မိဖုရားကြီး လာနေသည်ကို အဝေးကမြင်၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် လက်ဝဲ တစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ အပေါ်ရုံကို စံပယ်တင်၍ ဒီဃီတိမည်သော ကောသလ မင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီးရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီလျက် "အချင်းတို့ ဝမ်း၌ တည်သော သူငယ်သည် ကောသလ မင်း ဖြစ်ပေသည်တကား၊ အချင်းတို့ ဝမ်း၌ တည်သော သူငယ်သည် ကောသလမင်း ဖြစ်ပေသည်တ ကား"ဟု သုံးကြိမ် ဥဒါန်းကျူးရင့်လေ၏။

မိဖုရားကြီး ဝမ်းမြောက်လော့၊ နေထွက်သောအခါ ညီညွတ်သော မြေအပြင်၌ တည်လျက် ချုပ်မိန်ညှိ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို ကြည့်ရှုရပါလတ္တံ့၊ သန်လျက်ဆေးရေကိုလည်းသောက်ရပါလတ္တံ့ဟု (ဝန်ခံလေ၏)။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်း၏ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "အရှင်မင်းကြီး ထိုသို့ လျှောက်တင်သည့်အတိုင်း နိမိတ်တို့သည် ထင်လာပါကုန်၏၊ နက်ဖြန်နေထွက်သောအခါ ချုပ်မိန်ညှိကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို ညီညွတ်သော မြေအပြင်၌ တည်ပါစေလော့၊ သန်လျက်တို့ကိုလည်း ဆေးပါကုန်လော့"ဟု လျှောက်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းသည် "အချင်းတို့ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား ပြောဆိုသည့်အတိုင်း ပြုကြကုန်လော့"ဟု လူတို့ကို စေခိုင်း၏။ ရဟန်းတို့ ဒီဃီတိမည်သော

ကောသလမင်း ကြီး၏ မိဖုရားကြီးသည် နေထွက်သောအခါ ညီညွတ်သော မြေပြင်၌ တည်လျက် ချပ်မိန်ညိုကို ဝတ်ဆင် ထားသည့် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကိုလည်း ကြည့်ရှုရလေ၏၊ သန်လျက်ဆေးရေကိုလည်းသောက်ရ လေ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီးသည် ကိုယ်ဝန်ရင့်ခြင်းကို စွဲ၍ သားဖွားမြင်လေ၏၊ ထိုသားအား 'ဒီဃာဝု' ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃာဝု မင်းသားသည် မကြာမီပင်လျှင် သိကြားလိမ္မာသည်၏အဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းအား "ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ဤကာသိမင်းသည် များစွာ ငါတို့၏ အကျိုးမဲ့ကို ပြုသူတည်း၊ ဤမင်းသည် ငါတို့၏ ရဲမက်ဗိုလ်ပါ ဆင်မြင်းရထားနှင့် ဇနပုဒ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘဏ္ဍာတိုက်နှင့် ကျီကြကိုလည်းကောင်း လုယူခဲ့၏၊ အကယ်၍ ဤမင်းသည် ငါတို့ကို သိုင်းအံ့၊ ငါတို့ သုံးယောက်လုံးကို သတ်စေလတ္တံ့၊ ငါသည် ဒီဃာဝုမင်းသားကို မြို့ပြင်၌နေစေရလျှင် ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းသည် ဒီဃာဝုမင်းသားကို မြို့ပြင်၌ နေစေ၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃာဝုမင်းသားသည် မြို့ပြင်၌ နေလျက် မကြာမီပင် အလုံးစုံသော အတတ်တို့ကို သင်ယူလေ၏။

၄၆၀။ ထိုအခါ ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်း၏ ဆတ္တာသည်သည် ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်း၏ အထံ၌ နေ၏၊ ရဟန်းတို့ ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်း၏ ဆတ္တာသည်သည် ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းကို မယားနှင့်အတူ ဗာရာဏသီပြည် အစွန်အဖျားအရပ်ရှိ အိုးထိန်းသည်အိမ်၌ မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့် ပရိဗိုဇ်ရဟန်းတို့၏ အဝတ်ကို ဝတ်လျက်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "အရှင်မင်းကြီး ဒီဃီတိကောသလမင်းသည် မယားနှင့်အတူ ဗာရာဏသီပြည် အစွန်အဖျားအရပ်ရှိ အိုးထိန်းသည် အိမ်၌ မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့် ပရိဗိုဇ်ရဟန်းတို့၏ အဝတ်ကို ဝတ်လျက်နေပါသည်"ဟု လျှောက်လေ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းကြီးသည် "အချင်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းကို မယားနှင့်အတူ ဆောင်ယူခဲ့ကုန်လော့"ဟု လူတို့ကို စေခိုင်းလေ၏။ ရဟန်းတို့ "အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပါပြီ"ဟု ထိုလူတို့သည် ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းကြီးအား ဝန်ခံပြီးလျှင် ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းကို မယားနှင့်အတူ ဆောင်ယူခဲ့ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းကြီးသည် လူတို့ကို "အချင်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းကို မယားနှင့်အတူ မြဲမြဲခိုင်ခံ့သော ကြိုးဖြင့် လက်ပြန်တုပ်နှောင်လျက် သင်တုန်းဖြင့် ခေါင်းတုံးရိတ်ပြီးလျှင် အသံပြင်းသော ထက်စည်ကို တီးကာ လမ်းမတစ်ခုမှ လမ်းမတစ်ခုသို့ လမ်းဆုံတစ်ခုမှ လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ လှည့်လည်ဆောင်ယူလျက် တောင်တံခါးဖြင့် ထွက်စေ၍ မြို့၏ တောင် အရပ်၌ လေးပိုင်းဖြတ်ပြီးလျှင် လေးဖို့လေးစုတို့ကို (ပြုပြီး၍) အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ ပစ်ကုန်လော့"ဟု စေခိုင်း၏။

ရဟန်းတို့ ထိုလူတို့သည် "ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီး"ဟု ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းကြီးအား ဝန်ခံပြီးလျှင် ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းကို မယားနှင့်အတူ မြိမြိခိုင်ခံသော ကြိုးဖြင့် လက်ပြန်တုပ် နှောင်လျက် သင်တုန်းဖြင့် ခေါင်းတုံးရိတ်ပြီးလျှင် အသံပြင်းသော ထက်စည်ကို တီးကာ လမ်းမတစ်ခုမှ လမ်းမတစ်ခုသို့ လမ်းဆုံတစ်ခုမှ လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ လှည့်လည်ကာ ဆောင်ယူကြလေကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃာဝုမင်းသားအား "ငါသည် အမိအဖတို့ကို မတွေ့မမြင်ရသည်ကား ကြာမြင့် လှလေပြီ၊ ငါသည် အမိအဖတို့ကို တွေ့မြင်ရမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃာဝုမင်းသားသည် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ဝင်သည်ရှိသော် မြိမြိခိုင်ခံသော ကြိုးဖြင့် လက်ပြန်တုပ်နှောင် လျက် သင်တုန်းဖြင့် ခေါင်းတုံးရိတ်ပြီးလျှင် အသံပြင်းသော ထက်စည်ကို တီးကာ လမ်းမတစ်ခုမှ လမ်းမ တစ်ခုသို့ လမ်းဆုံတစ်ခုမှ လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ လှည့်လည်ဆောင်ယူအပ်သော အမိအဖတို့ကို မြင်၍ အမိ အဖတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၏။

ရဟန်းတို့ ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းသည် အဝေးမှ လာသော ဒီဃာဝုမင်းသားကို မြင်၍ "ချစ်သား ဒီဃာဝု သင်သည် အရှည်ကို မကြည့်လင့်၊ အတိုကိုလည်း မကြည့်လင့်၊ ချစ်သား ဒီဃာဝု ရန်တို့ မူသဖြင့် ရန်တို့သည် မငြိမ်းကုန်၊ ချစ်သားဒီဃာဝု ရန်တို့မမူမှသာလျှင် ရန်တို့သည် ငြိမ်းကုန်၏ "ဟု ဒီဃာဝုမင်းသားကို ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ပြောဆိုသော် လူတို့သည် ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းကို "ဤဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းသည် ရူး၍ ယောင်ယမ်း ပြောဆို၏။ ဤကောသလမင်း၏ ဒီဃာဝုကား အဘယ်နည်း၊ ဤကော သလမင်းသည် အဘယ်သူကို ချစ်သားဒီဃာဝု သင်သည် အရှည်ကို မကြည့်လင့်၊ အတိုကိုလည်း မကြည့်လင့်၊ ချစ်သားဒီဃာဝု ရန်တို့မူသဖြင့် ရန်တို့သည် မငြိမ်းကုန်၊ ချစ်သားဒီဃာဝု ရန်တို့မမူမှသာလျှင်ရန်တို့သည် ငြိမ်းကုန်၏"ဟု ဆိုပါလိမ့်မည်နည်းဟု ပြောဆိုကုန်၏။

အချင်းတို့ ငါသည် ရူး၍ ယောင်ယမ်းပြောဆိုသည် မဟုတ်၊ စင်စစ်သော်ကား ပညာရှိသူသည် သိလတ္တံ့ဟု ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ နှစ်ကြိမ်မြောက်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းသည် "ချစ်သား ဒီဃာဝု သင်သည် အရှည်ကို မကြည့်လင့်၊ အတိုကိုလည်း မကြည့်လင့်၊ ချစ်သား ဒီဃာဝု ရန်တို့မူသဖြင့် ရန်တို့သည် မငြိမ်းကုန်၊ ချစ်သားဒီဃာဝု ရန်တို့မမူမှသာလျှင် ရန်တို့သည် ငြိမ်းကုန်၏"ဟု ဒီဃာဝုမင်းသားကို သုံးကြိမ်မြောက် ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့ လူတို့သည် ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းကို "ဤဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းသည် ရူး၍ ယောင်ယမ်းပြောဆို၏၊ ဤကောသလမင်း၏ ဒီဃာဝုကား အဘယ်နည်း၊ ဤကောသလမင်းသည် အဘယ်သူကို ချစ်သားဒီဃာဝု သင်သည် အရှည်ကို မကြည့်လင့်၊ အတိုကိုလည်း မကြည့်လင့်၊ ချစ်သားဒီဃာဝု ရန်တို့မူသဖြင့် ရန်တို့သည် မငြိမ်းကုန်၊ ချစ်သားဒီဃာဝု ရန်တို့မမူမှသာလျှင် ရန်တို့သည် ငြိမ်းကုန်၏"ဟု ဆိုပါလိမ့်မည်နည်းဟု သုံးကြိမ်မြောက် ပြောဆိုကုန်၏။

အချင်းတို့ ငါသည် ရူး၍ ယောင်ယမ်းပြောဆိုသည် မဟုတ်၊ စင်စစ်သော်ကား ပညာရှိသူသည် သိလတ္တံ့ဟု ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ထိုလူတို့သည် ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းကို မယားနှင့်အတူ လမ်းမ တစ်ခုမှ လမ်းမတစ်ခုသို့ လမ်းဆုံတစ်ခုမှ လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ လှည့်လည်ဆောင်ယူလျက် တောင်တံခါးဖြင့် ထွက်စေ၍ မြို့၏ တောင်အရပ်၌ လေးပိုင်းဖြတ်ပြီးလျှင် လေးဖို့လေးစုတို့ကို (ပြုပြီး၍) အရပ်လေးမျက်နှာ တို့၌ ချထားပြီးလျှင် အစောင့်အရှောက်ထား၍ ဖဲသွားကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃာဝုမင်းသားသည် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် သေရည်ကို ဆောင်ယူခဲ့၍ အစောင့်တို့ကိုသောက်စေ၏။ ထိုအစောင့်တို့သည် မူးယစ်၍ လဲသောအခါ ထင်းတို့ကို စုရုံး၍ အပုံပြုလျက် အမိအဖတို့၏ အလောင်းကို ထင်းပုံထက် သို့တင်ကာ မီးတိုက်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီ၍ ထင်းပုံကို သုံးကြိမ်လက္ခာရစ် လှည့်လည်၏။

၄၆၁။ ထိုစဉ်အခါ၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းကြီးသည် မြတ်သော ပြာသာဒ်အထက်၌ တည် နေခိုက် ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ လက်အုပ်ချီ၍ ထင်းပုံကို သုံးကြိမ်လက္ခာရစ် လှည့်လည်နေသည့် ဒီဃာဝု မင်းသားကို မြင်သော ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းအား "ထိုသူသည် ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်း၏ မိမျိုး ဖမျိုးသော်လည်းကောင်း သားချင်းသော်လည်းကောင်း မချွတ်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါ့အား မည်သူကမျှ မပြောကြားဘဲ နေတုံဘိ၏၊ ဩော် ငါ့အား အကျိုးမဲ့ချေပြီတကား"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃာဝုမင်းသားသည် တောသို့ သွားပြီးလျှင် အလိုရှိတိုင်း ဝိုကြွေးမြည်တမ်း ပြီးနောက် မျက်ရည်ကို သုတ်လျက် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ဝင်ကာ နန်းတော်၏ အနီး ဆင်တင်းကုပ်သို့ သွား၍ ဆင်ဆရာကို "ဆရာ အကျွန်ုပ်သည် အတတ်သင်လိုပါသည်"ဟု ပြောဆို၏။ အချင်းလုလင်သို့ ဖြစ်လျှင် သင်လော့ဟု (ပြောဆို၏)။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃာဝုမင်းသားသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံအခါ၌ စောစောထ၍ ဆင်တင်းကုပ်၌ သာယာသော အသံဖြင့် သီဆို၏၊ စောင်းကိုလည်း တီး၏။ ရဟန်းတို့ ဗြဟ္မဒတ်အမည်ရှိသော ကာသိ မင်းသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံအခါ၌ စောစောထ၍ ဆင်တင်းကုပ်၌ သာယာသော အသံဖြင့် သီချင်းဆိုသံ စောင်းတီးသံကို ကြား၍ လူတို့ကို "အချင်းတို့ အဘယ်သူသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံအခါ၌ စောစောထ၍ ဆင်တင်းကုပ်၌ သာယာသော အသံဖြင့် သီချင်းဆိုဘိသနည်း၊ စောင်းကိုလည်း တီးဘိသနည်း"ဟု မေး၏။

အရှင်မင်းကြီး ဤမည်သော ဆင်ဆရာ၏ အနီးနေတပည့် လုလင်သည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံအခါ၌ စောစောထ၍ ဆင်တင်းကုပ်၌ သာယာသော အသံဖြင့် သီချင်းဆိုပါသည်၊ စောင်းကိုလည်း တီးပါသည်ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။ အချင်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ထိုလုလင်ကို ဆောင်ခဲ့ကုန်လော့ဟု (မိန့်ဆို၏)။

ရဟန်းတို့ ထိုလူတို့သည် "ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီး"ဟု ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းကြီးအား ဝန်ခံပြီးလျှင် ဒီဃာဝုမင်းသားကို ဆောင်ခဲ့ကုန်၏။ အချင်းလုလင် သင်သည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံအခါ၌ စောစော ထ၍ ဆင်တင်းကုပ်၌ သာယာသော အသံဖြင့် သီဆိုသလော၊ စောင်းကိုလည်း တီးသလောဟု (မေး၏)။ မှန်ပါသည် အရှင်မင်းကြီးဟု (လျှောက်၏)။ အချင်းလုလင် သို့ဖြစ်လျှင် သီဆိုလော့၊ စောင်းကိုလည်း တီးလော့ဟု (မိန့်၏)။ ရဟန်းတို့ "ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီး"ဟု ဒီဃာဝုမင်းသားသည် ဗြဟ္မဒတ် မည်သော ကာသိမင်းကြီးအား နှစ်သက်စေလိုသည်ဖြစ်၍ သာယာသော အသံဖြင့် သီဆို၏၊ စောင်းကိုလည်း တီး၏။ "အချင်း လုလင် သင်သည် ငါ့ကို လုပ်ကျွေးခစားလော့"ဟု (ဆို၏)။

ရဟန်းတို့ ဒီဃာဝုမင်းသားသည် "ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီး"ဟု ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်း ကြီးအား ဝန်ခံ၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃာဝုမင်းသားသည် ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းကြီး၏ ရှေးဦးစွာထ၍ နောက်မှ အိပ်လေ့ရှိ၏၊ အဘယ်အမှုကို ပြုရပါအံ့နည်းဟု နာခံလျက် နေလေ့ရှိ၏၊ နှစ်လို ဖွယ်ကို ပြုကျင့်လေ့ရှိ၏၊ ချစ်ခင်ဖွယ်ကို ပြောလေ့ရှိ၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်း ကြီးသည် မကြာမီပင်လျှင် ဒီဃာဝုမင်းသားကို အတွင်းကျသော အကျွမ်းဝင်သော အရာဌာနခ္ခ ထား၏။

၄၆၂။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းသည် ဒီဃာဝုမင်းသားကို "အချင်း လုလင် ရထား ကလေး၊ သမင်တောသို့ သွားကုန်အံ့"ဟု ဆို၏။ ရဟန်းတို့ ဒီဃာဝုမင်းသားသည် "ကောင်းပါပြီ အသျှင်မင်းကြီး"ဟု ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းအား ဝန်ခံ၍ ရထားကပြီးလျှင် ဗြဟ္မဒတ် မည်သော ကာသိမင်းကို "အရှင်မင်းကြီး သင်မင်းကြီး၏ ရထားကပြီးပါပြီ၊ ယခုအခါ သွားရန် အချိန်ကို အရှင်မင်းကြီး သိတော်မူပါ၏။ (သွားရန်မှာ အရှင်မင်းကြီး၏ အလိုအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်) "ဟု ဆို၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းကြီးသည် ရထားကို တက်စီး၏၊ ဒီဃာဝုမင်း သားသည် ရထားကို မောင်းနှင်၏၊ စစ်သည်က တစ်လမ်းသွား၍ ရထားက တစ်လမ်းသွားအောင် မောင်း နှင်၏။ ရဟန်းတို့ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းကြီးသည် အဝေးသို့ ရောက်သောအခါ ဒီဃာဝုမင်းသား ကို "အချင်းလုလင် ရထားကို ချွတ်လော့၊ ပင်ပန်း၏၊ အိပ်အံ့"ဟု မိန့်ဆို၏။

ရဟန်းတို့ ဒီဃာဝုမင်းသားသည် "ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီး"ဟု ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်း ကြီးအား ဝန်ခံ၍ ရထားကို ချွတ်ပြီးလျှင် မြေ၌ ထက်ဝယ်ပလ္လင်ဖြင့် ထိုင်နေ၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းကြီးသည် ဒီဃာဝုမင်းသား၏ ရင်ခွင်၌ ဦးခေါင်းချ၍ အိပ်လေ၏၊ ပင်ပန်းသော ထိုမင်းကြီးသည် တစ်မှုဟုတ်ခြင်းဖြင့်ပင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃာဝု မင်းသားအား ဤသို့ အကြံဖြစ်၏ – "ဤဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းကြီးသည် ငါတို့၏ အကျိုးမဲ့ကို များစွာ ပြုခဲ့၏၊ ဤမင်းကြီးသည် ငါတို့၏ ရဲမက်ဗိုလ်ပါ ဆင်မြင်း ရထားနှင့် ဧနပုဒ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘဏ္ဍာတိုက်နှင့် ကျီကြကိုလည်းကောင်း၊ လုယက်ဖျက်ဆီး၏၊ ဤမင်းကြီးသည် ငါ၏ အမိအဖတို့ကိုလည်း သတ်၏၊ ဤအခါသည်ကား ငါရန်တုံ့မူရမည့် အခါတည်း"ဟု သန်လျက်အိမ်မှ သန်လျက်ကို ဆွဲထုတ်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃာဝုမင်းသားအား ဤသို့ အကြံဖြစ်ပြန်၏ – "ခမည်းတော်သည် သေခါနီး အခါ၌ 'ချစ်သားဒီဃာဝု သင်သည် အရှည်ကို မကြည့်လင့်၊ အတိုကိုလည်း မကြည့်လင့်၊ ချစ်သားဒီဃာဝု ရန်တုံ့မူသဖြင့် ရန်တို့သည် မငြိမ်းကုန်။ ချစ်သားဒီဃာဝု ရန်တုံ့မမူမှသာလျှင် ရန်တို့သည် ငြိမ်းကုန်၏'ဟု ငါ့ကို ပြောဆိုမှာထားခဲ့၏၊ ငါသည် ခမည်းတော်၏ စကားကို လွန်ဆန်ခြင်းငှါ မသင့်"ဟု သန်လျက် အိမ်သို့ သန်လျက်ကို ပြန်သွင်း၏။

ရဟန်းတို့ ဒီဃာဝုမင်းသားအား နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤသို့ အကြံဖြစ်၏ – "ဤဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းကြီးသည် ငါတို့၏ အကျိုးမဲ့ကို များစွာ ပြုခဲ့၏၊ ဤမင်းကြီးသည် ငါတို့၏ ရဲမက် ဗိုလ်ပါ့ဆင်မြင်း ရထားနှင့် ဧနပုဒ်ကိုလည်းကောင်း၊

ဘဏ္ဍာတိုက်နှင့် ကျီကြကိုလည်းကောင်း လုယက်ဖျက် ဆီး၏။ ဤမင်းကြီးသည် ငါ၏ အမိအဖတို့ကိုလည်း သတ်၏။ ဤအခါသည်ကား ငါ ရန်တုံ့မူရမည့် အခါတည်း"ဟု သန်လျက်အိမ်မှ သန်လျက်ကို ဆွဲထုတ်၏။

ရဟန်းတို့ ဒီဃာဝုမင်းသားအား နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤသို့ အကြံဖြစ်ပြန်၏ – "ခမည်းတော်သည် သေခါနီးအခါ၌ 'ချစ်သားဒီဃာဝု သင်သည် အရှည်ကို မကြည့်လင့်၊ အတိုကိုလည်း မကြည့်လင့်၊ ချစ်သား ဒီဃာဝု ရန်တုံ့မူသဖြင့် ရန်တို့သည် မငြိမ်းကုန်၊ ချစ်သားဒီဃာဝု ရန်တုံ့မမူမှသာလျှင် ရန်တို့သည် ငြိမ်းကုန်၏'ဟု ငါ့ကို ပြောဆိုမှာထားခဲ့၏။ ငါသည် ခမည်းတော်၏ စကားကို လွန်ဆန်ခြင်းငှါ မသင့်"ဟု တစ်ဖန် သန်လျက်အိမ်၌ သန်လျက်ကို ပြန်သွင်း၏။

ရဟန်းတို့ ဒီဃာဝုမင်းသားအား သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤသို့ အကြံဖြစ်ပြန်၏ – "ဤဗြဟ္မဒတ် မည်သော ကာသိမင်းကြီးသည် ငါတို့၏ အကျိုးမဲ့ကို များစွာ ပြုခဲ့၏။ ဤမင်းကြီးသည် ငါတို့၏ ရဲမက် ဗိုလ်ပါ ဆင်မြင်း ရထားနှင့် ဧနပုဒ်ကိုလည်းကောင်း ဘဏ္ဍာတိုက်နှင့် ကျီကြကိုလည်းကောင်း လုယက် ဖျက်ဆီး၏။ ဤမင်းကြီးသည် ငါ၏ အမိအဖတို့ကိုလည်း သတ်၏။ ဤအခါသည်ကား ငါ ရန်တုံ့မူရမည့် အခါတည်း"ဟု သန်လျက်အိမ်မှ သန်လျက်ကို ဆွဲထုတ်၏။

ရဟန်းတို့ ဒီဃာဝုမင်းသားအား သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤသို့ အကြံဖြစ်ပြန်၏ – "ခမည်းတော်သည် သေခါနီး အခါ၌ 'ချစ်သားဒီဃာဝု သင်သည် အရှည်ကို မကြည့်လင့်၊ အတိုကိုလည်း မကြည့်လင့်၊ ချစ်သားဒီဃာဝု ရန်တုံ့မူသဖြင့် ရန်တို့သည် မငြိမ်းကုန်၊ ချစ်သားဒီဃာဝု ရန်တုံ့မမူမှသာလျှင် ရန်တို့သည် ငြိမ်းကုန်၏'ဟု ငါ့ကို ပြောဆိုမှာထားခဲ့၏။ ငါသည် ခမည်းတော်၏ စကားကို လွန်ဆန်ခြင်းငှါ မသင့်"ဟု သန်လျက်အိမ်၌ သန်လျက်ကို ပြန်သွင်း၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းကြီးသည် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့် စိတ်မသန့်ဘဲ တဖျတ်ဖျတ် လန့်သည်ဖြစ်၍ အဆောတလျင် ထလေ၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃာဝုမင်းသားသည် ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းကြီးကို "အရှင်မင်းကြီး အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် စိတ်မသန့်ဘဲ တဖျတ်ဖျတ် လန့်သည်ဖြစ်၍ အဆောတလျင် ထဘိသနည်း"ဟု ပြောဆိုမေးမြန်း၏။

အချင်းလုလင် ယခုအခါ အိပ်မက်ထဲ၌ ငါ့ကို ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းကြီး၏ သားဖြစ်သော ဒီဃာဝုမင်းသားက သန်လျက်ဖြင့် လိုက်သောကြောင့် ငါသည် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့် စိတ်မသန့်ဘဲ တဖျတ်ဖျတ် လန့်သည်ဖြစ်၍ အဆောတလျင် ထ၏ဟု ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒီဃာဝုမင်းသားသည် လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းကြီး၏ ဦးခေါင်းကို ကိုင်၍ လက္ခာလက်ဖြင့် သန်လျက်ကို ထုတ်ကာ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းကြီးကို "အရှင်မင်းကြီး ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်း၏ သားဖြစ်သော ထိုဒီဃာဝုမင်း သားသည်ကား ငါပင်တည်း၊ သင်သည် ငါတို့၏ အကျိုးမဲ့ ကို များစွာပြု၏။ သင်သည် ငါတို့၏ ရဲမက်ဗိုလ်ပါ ဆင်မြင်း ရထားနှင့် ဧနပုဒ်ကိုလည်းကောင်း ဘဏ္ဍာ တိုက်နှင့် ကျီကြကိုလည်းကောင်း လုယက်ဖျက်ဆီး၏။ သင်သည်ပင် ငါ၏ အမိအဖတို့ကို သတ်၏။ ဤ အခါသည်ကား ငါရန်တုံ့မူရမည့် အခါတည်း"ဟု ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းကြီးသည် ဒီဃာဝုမင်းသား၏ ခြေတို့၌ ဦးခိုက်၍– "ချစ်သားဒီဃာဝု ငါ၏ အသက်ကို ပေးပါလော့၊ ချစ်သားဒီဃာဝု ငါ၏ အသက်ကို ပေးပါလော့"ဟု ဒီဃာဝုမင်းသားကို ပြောဆို၏၊

"အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မင်းကြီး၏ အသက်ကို ပေးခြင်းငှါ အဘယ်မှာ တတ်နိုင်ပါအံ့နည်း၊ အရှင်မင်း ကြီးသည်သာလျှင် အကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို ပေးနိုင်ရာ၏"ဟု (ဒီဃာဝုက ပြောဆို၏)။

"ချစ်သားဒီဃာဝု သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည်လည်း ငါ၏ အသက်ကို ပေးလော့၊ ငါသည်လည်း သင်၏ အသက်ကို ပေးအံ့"ဟု (ပြောဆို၏)။

ရဟန်းတို့ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းကြီးနှင့် ဒီဃာဝုမင်းသားတို့သည် အချင်းချင်း အသက်ကို ပေးကုန်၏၊ လက်ကိုလည်း ဆွဲကိုင်ကုန်၏၊ (အချင်းချင်း) မပြစ်မှားရန် ကတိသစ္စာ ကျိန်ဆိုခြင်းကိုလည်း ပြုကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းသည် ဒီဃာဝုမင်းသားကို "ချစ်သားဒီဃာဝု သို့ဖြစ်လျှင် ရထားကလော့ သွားကုန်အံ့"ဟု ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့ ဒီဃာဝုမင်းသားသည် "ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီး"ဟု ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်း အား ဝန်ခံ၍ ရထားကို ကပြီးလျှင် ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းကို "အရှင်မင်းကြီး သင်မင်းကြီး၏ ရထားကပြီးပါပြီ၊ ယခုသွားရန်အချိန်ကို သင်မင်းကြီး သိတော်မူပါ၏ (သွားရန်မှာ အရှင်မင်းကြီး၏ အလို အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်) "ဟု လျှောက်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းသည် ရထားကို တက်စီးလေ၏၊ ဒီဃာဝု မင်းသားသည် ရထားကို မောင်းနှင်လေ၏၊ မကြာမီပင် စစ်သည်နှင့် ပေါင်းဆုံမိမည့် လမ်းအတိုင်း ရထား ကို မောင်းနှင်လေ၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် အမတ်ပရိသတ်တို့ကို စည်းဝေးစေ၍ "အချင်းတို့ ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်း၏သား ဖြစ်သော ဒီဃာဝုမင်းသားကို တွေ့မြင်လျှင် အသို့ပြုကုန်အံ့နည်း"ဟု မေးမြန်း၏။

အချို့သော အမတ်တို့က "အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် လက်တို့ကို ဖြတ်ပါကုန်အံ့။ အရှင် မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် ခြေတို့ကို ဖြတ်ပါကုန်အံ့။ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် လက်ခြေတို့ကို ဖြတ်ပါကုန်အံ့။ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် နားတို့ကို ဖြတ်ပါကုန်အံ့။ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် နှာခေါင်းကို ဖြတ်ပါကုန်အံ့။ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် နား နှာခေါင်းကို ဖြတ်ပါကုန်အံ့။ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ပါကုန်အံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

"အချင်းတို့ ဤသူသည်ကား ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်း၏ သားဖြစ်သော ဒီဃာဝုမင်းသား တည်း၊ ဤမင်းသားကို တစ်စုံတစ်ခုသော အမှုကိုမျှပြုရန် မရတော့ပြီ၊ ဤမင်းသားသည်လည်း ငါ့အား အသက်ကို ပေးခဲ့ပြီ၊ ငါသည်လည်း ဤမင်းသားအား အသက်ကိုပေးခဲ့ပြီ"ဟု ပြောဆို၏။

၄၆၃။ ရဟန်းတို့ ထို့နောက် ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းကြီးသည် ဒီဃာဝုမင်းသားကို "ချစ်သား ဒီဃာဝု သင်၏ အဖသည် သေခါနီးအခါ၌ –

'ချစ်သားဒီဃာဝု သင်သည် အရှည်ကို မကြည့်လင့်၊ အတိုကိုလည်း မကြည့်လင့်၊ ချစ်သားဒီဃာဝု ရန်တို့မူသဖြင့် ရန်တို့သည် မငြိမ်းကုန်။ ချစ်သားဒီဃာဝု ရန်တို့မမူမှသာလျှင် ရန်တို့သည် ငြိမ်းကုန်၏'ဟု မှာထားခဲ့၏၊ သင်၏ အဖသည် အဘယ်ကို ရည်၍ မှာထားခဲ့ပါသနည်း"ဟု မေးမြန်း၏။

အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်၏အဖသည် သေခါနီးအခါ၌ "အရှည်ကို မကြည့်လင့်"ဟု ပြောဆိုမှာထားခဲ့သော စကားသည် "ရှည်မြင့်စွာ ရန်ကို မပြုလင့်"ဟု ပြောဆိုမှာထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်မင်းကြီး ဤအဓိပ္ပါယ်ကို ရည်၍ အကျွန်ုပ်၏ အဖသည် သေခါနီးအခါ၌ "အရှည်ကို မကြည့်လင့်"ဟု ပြောဆိုမှာထား ခဲ့ပါ၏။

အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်၏ အဖသည် သေခါနီးအခါ၌ "အတိုကိုလည်း မကြည့်လင့်"ဟု ပြောဆိုမှာ ထားခဲ့သော စကားသည်ကား "အဆွေခင်ပွန်းတို့နှင့် လျင်မြန်စွာ မိတ်မပျက်စေလင့်"ဟု ပြောဆိုမှာထား ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ အရှင်မင်းကြီး ဤအဓိပ္ပါယ်ကိုရည်၍ အကျွန်ုပ်၏ အဖသည် သေခါနီးအခါ၌ "အတိုကိုလည်း မကြည့်လင့်"ဟု ပြောဆိုမှာထားခဲ့ပါ၏။

အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်၏ အဖသည် သေခါနီးအခါ၌ "ချစ်သားဒီဃာဝု ရန်တို့မူသဖြင့် ရန်တို့သည် မငြိမ်းကုန်၊ ရန်တို့မမူမှသာလျှင် ရန်တို့သည် ငြိမ်းကုန်၏'ဟု ပြောဆိုမှာထားခဲ့သော စကားသည်ကား "အရှင်မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်၏ အမိအဖတို့ကို သတ်သည်"ဟု အကယ်၍ အကျွန်ုပ်က မင်းကြီးကို သတ်ငြားအုံ့၊ မင်းကြီး၏ အကျိုးကို အလိုရှိသော သူတို့သည် အကျွန်ုပ်ကို သတ်ကုန်ရာ၏၊ အကျွန်ုပ့်အကျိုးကို အလိုရှိသော သူတို့သည် ထိုသူတို့ကို သတ်ကုန်ရာ၏၊ ဤသို့ သတ်သည်ရှိသော် ထိုရန်သည် ရန်တို့မူသဖြင့် မငြိမ်းနိုင်ရာ။

ယခုအခါ၌မူ အရှင်မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်အား အသက်ကို ပေး၏၊ အကျွန်ုပ်ကလည်း အရှင်မင်း ကြီးအား အသက်ကို ပေး၏၊ ဤသို့ပေးသဖြင့် ထိုရန်သည် ရန်တို့မမူသဖြင့် ငြိမ်း၏၊ အရှင်မင်းကြီး ဤအဓိပ္ပါယ်ကို ရည်၍ အကျွန်ုပ်၏ အဖသည် သေခါနီးအခါ၌ "ချစ်သားဒီဃာဝု ရန်တို့မူသဖြင့် ရန်တို့သည် မငြိမ်းကုန်၊ ချစ်သား ဒီဃာဝု ရန်တို့မမူမှသာလျှင် ရန်တို့သည် ငြိမ်းကုန်၏'ဟု ပြောဆိုမှာထားခဲ့ ပါသည်ဟု (လျှောက်၏)။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသီမင်းသည် "အချင်းတို့ အုံ့ဖွယ်ရှိစွတကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်စွတကား၊ ဤဒီဃာဝုမင်းသားသည် အလွန်ပညာရှိ၏၊ အကျဉ်းချုပ် အဖမှာထားခဲ့သော စကား၏ အဓိပ္ပါယ်ကို အကျယ်အားဖြင့် သိပေ၏"ဟု (ဆို၍) အဖ၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ခြေသည်သူရဲ ရဲမက် ဗိုလ်ပါ ဆင် မြင်း ရထားနှင့် ဇနပုဒ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘဏ္ဍာတိုက်နှင့် ကျီကြီးကိုလည်းကောင်း ပြန်၍ ပေးသည့်ပြင် သမီးကိုလည်း ပေးလေ၏။

ရဟန်းတို့ တုတ်ကို ဆောင်ကုန်သော ဓားလက်နက်ကို ဆောင်ကုန်သော ထိုမင်းတို့အားသော်မှလည်း ဤသို့သဘောရှိသော သည်းခံခြင်း နှစ်သက်ခြင်းသည် ဖြစ်တုံဘိသေး၏၊ ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့ ကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်သော ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုလျက် သည်းခံသူ နှစ်သက်သူ ဖြစ်ထိုက်သည် အားလျော် စွာသည်းခံခြင်း နှစ်သက်ခြင်းတို့ဖြင့် တင့်တယ်ကုန်လေ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ မသင့်တော် ငြင်းခုံခြင်း မပြုကုန်လင့်၊ ခိုက်ရန်မပြုကုန်လင့်၊ ထိပါး နှောင့်ယှက်ဆန့်ကျင်ဘက် မပြုကြကုန်လင့်"ဟု သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ထိုရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခမ္ဘဝါဒီ ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား တရားအရှင် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိုင်းငုံ့တော်မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် မျက်မှောက်ချမ်းသာရေးကို အားထုတ်လျက်ကြောင့်ကြမဲ့နေတော်မူပါလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုင်ခြင်းခုံခြင်း ခိုက်ရန်ပြုခြင်း ထိပါး နှောင့်ယှက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုခြင်းဖြင့် ထင်ရှားပါကုန်အံ့"ဟု သုံးကြိမ်တိုင်အောင်ပင် မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် "ဤ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်နှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့သည် (ဆုံးမခြင်းမှ)ကုန်ဆုံးခြင်းသဘောရှိကုန်၏ 'ဆုံးမ၍ မရတော့ကုန်'၊ ဤရဟန်းတို့ကို သိစေရန် မလွယ်ကုန်"ဟု (နှလုံး ပိုက်လျက်) နေရာမှ ထကာ ဖဲခွါကြွသွားတော်မူလေသတည်း။

ပဌမ ဒီဃာဝုအခန်း ပြီး၏။

၄၆၄။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူကာ ကောသမ္မီပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏၊ ကောသမ္မီပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ပြီး၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်း စားရာမှ ဖဲလျက် အိပ်ရာနေရာကို သိမ်းဆည်းတော်မူပြီးလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူ၍ သံဃာ့အလယ်၌ ရပ်တော်မူလျက်သာလျှင် ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုတော်မူ၏။

(ဤခိုက်ရန်ဖြစ်ပွါးသော ရဟန်းအားလုံးသည်) ကျယ်လောင် ဆူညံသော အသံရှိ၏၊ အားလုံးထပ်တူပင် ဖြစ်၏၊ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ငါမိုက်မဲစွဟု မအောက်မေ့၊ ထို့ပြင်လည်း ငါ့ကြောင့် သံဃာကွဲပြားစေ၏ ဟူသော အကြောင်းကိုလည်း မအောက်မေ့။

သတိကင်းလွတ်၍ ပညာရှိယောင်ဆောင်သော ရဟန်းတို့သည် ခံတွင်းကျယ်ပြန့်လိုသလောက် ကျယ်ကာ စကားဆို၍သာ နေကြကုန်၏၊ ယင်းသို့ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွါးနေသဖြင့် ဤအရှက်မဲ့သည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်သွားသည်ကိုကား မသိကြကုန်။

ဤသူသည် ငါ့ကို ဆဲရေး၏၊ ဤသူသည် ငါ့ကို နှိပ်စက်၏၊ ဤသူသည် ငါ့ကို အောင်နိုင်၏၊ ဤသူသည် ငါ၏ ဥစ္စာကို ဆောင်၏ဟု ရန်ငြိုးဖွဲ့သူတို့အား ရန် မငြိမ်းနိုင်။

ဤသူသည် ငါ့ကို ဆဲရေး၏၊ ဤသူသည် ငါ့ကို နှိပ်စက်၏၊ ဤသူသည် ငါ့ကို အောင်နိုင်၏၊ ဤသူသည် ငါ၏ ဥစ္စာကို ဆောင်၏ဟု ရန်ငြိုးမဖွဲ့သူတို့အား ရန်ငြိမ်း၏။

ဤလောကၽ၌ ရန်တို့မည်သည် ရန်တုံ့မူသဖြင့် တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မငြိမ်းနိုင်ကုန်၊ ရန်တုံ့မမူမှသာလျှင် ငြိမ်းကုန်၏၊ ဤသဘောတရားသည် ရှေးသူဟောင်းတို့၏ သဘောတရားပေတည်း။

ဤ (သံဃာ့အလယ်၌) ပညာမရှိသော ရဟန်းတို့သည် သေမင်းအထံသို့ ငါတို့လားရကုန်အံ့ဟု မသိကုန်၊ ထို (သံဃာ့အလယ်) ၌ သိသော ရဟန်းတို့အား ထိုသို့သိခြင်းကြောင့် ငြင်းခုံခြင်းတို့သည် ငြိမ်းကုန်၏။

(အမိအဖတို့၏) အရိုးကို ဖြတ်၍ အသက်ကို သတ်ပြီးလျှင် နွား ကျွဲ ဆင် မြင်း ဥစ္စာကို ဆောင်လျက် တိုင်းနိုင်ငံကို လုယက်ဖျက်ဆီးသော ရန်သူတို့အားသော်လည်း စေ့စပ်ညီညွတ်ခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်တုံသေး၏၊ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့အား မဖြစ်နိုင်ရာ သနည်း။

သတိရှိသူသည် အတူကျင့်ဖော်ဖြစ်သော ကောင်းစွာနေလေ့ရှိသော တည်တံ့သော သမာဓိ ရှိသော ရင့်ကျက်သော ပညာရှိသော အပေါင်းအဖော်ကို အကယ်၍ ရငြားအံ့၊ အလုံးစုံသော ဘေးရန်တို့ကို လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်၍ ထိုအပေါင်းအဖော်နှင့်အတူတကွ နှစ်လို ဝမ်းသာ ကျင့်ရာ၏။

အတူကျင့်ဖော်ဖြစ်သော ကောင်းစွာနေလေ့ရှိသော တည်တံ့သော သမာဓိရှိသော ရင့်ကျက်သော ပညာရှိသော အပေါင်းအဖော်ကို အကယ်၍ မရငြားအံ့၊ တိုင်းပြည်နိုင်ငံကို စွန့်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုသော မဟာဇနကမင်း အရိန္ဒမမင်းကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မာတင်္ဂ အမျိုးခ်ုပ် ဖြစ်သော ဆင်ပြောင်ကြီးကဲ့သို့လည်းကောင်း တောမြိုင်ကြီးခ်ုပ် တစ်ယောက် ထီးတည်း ကျင့်ရာ၏။

တစ်ယောက်ထီးတည်း ကျင့်ရခြင်းသည် မြတ်၏၊ သူမိုက်ခ်ုပ် အပေါင်းအဖော် ဖွဲ့ရခြင်းကား မြတ်သည် မရှိ၊ မာတင်္ဂအမျိုးခ်ုပ်ဖြစ်သော ဆင်ပြောင်ကြီးသည် တောမြိုင်ကြီးခ်ုပ်ကြောင့်ကြမဲ့နေသကဲ့သို့ တစ်ယောက်ထီးတည်း နေရာ၏၊ မကောင်းမူတို့ကို မပြုရာဟု (ရွတ်ဆိုတော်မူ၏)။

၂၇၃–ဗာလကလောဏာကရွာသို့ ကြွတော်မူခြင်း

၄၆၅။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာ့အလယ်ခ်ုပ် ရပ်တော်မူလျက်သာလျှင် ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုတော်မူပြီးနောက် ဗာလကလောဏာကရွာသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဗာလကလောဏာကရွာခ်ုပ် နေသော အသျှင်ဘဂုသည် မြတ်စွာဘုရား အဝေးမှ ကြွလာတော်မူသည်ကို မြင်၍ နေရာကို ခင်း၏၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီးခ်ုပ် ထား၏၊ ခရီးဦးကြိုဆို၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ခင်းထားသော နေရာခ်ုပ် ထိုင်နေတော်မူလျက် ခြေဆေးတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာခ်ုပ် ထိုင်နေသော အသျှင်ဘဂုကို မြတ်စွာဘုရားက "ရဟန်း ကျန်းမာ၏လော၊ မျှတ၏လော၊ ဆွမ်းဖြင့် မပင်ပန်းဘဲ ရှိ၏လော"ဟု မေးတော်မူ၏။

ကျန်းမာပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ မျှတပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဆွမ်းဖြင့်လည်း မပင်ပန်းပါဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်ဘဂုကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက် သန်ရှင်လန်းစေပြီးသော် နေရာမှ ထကာ အရှေ့ဝါးတောရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။

၂၇၄– အရှေ့ဝါးတောသို့ ကြွတော်မူခြင်း

၄၆၆။ ထိုစဉ်အခါခ်ုပ် အသျှင်အနုရုဒ္ဓါ အသျှင်နန္ဒိယ အသျှင်ကိမိလတို့သည် အရှေ့ဝါးတောခ်ုပ် နေကုန်၏။ တောစောင့်သည် ကြွလာတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို အဝေးကမြင်၍

"အသျှင်ရဟန်း ဤတောသို့မဝင်ပါလင့်၊ ဤတောခ္ခ သူတော်ကောင်းဖြစ်သော သုံးယောက်သော အမျိုးကောင်းသားတို့သည် မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားကို လိုလားသော သဘောရှိသည် ဖြစ်၍ နေပါကုန်၏၊ ထိုသုံးယောက်သော အမျိုးကောင်း သားတို့၏ မချမ်းသာမှုကို မပြုပါလင့်"ဟု မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်၏။

အသျှင်အနုရုဒ္ဓါသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ စကားပြောဆိုသော တောစောင့်၏ စကားကို ကြား၍ "ငါ့သျှင် တောစောင့် မြတ်စွာဘုရားကို မတားမြစ်ပါလင့်၊ ငါတို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဆိုက်ရောက် လာတော်မူ၏"ဟု တောစောင့်ကို ပြောဆို၏။ ထိုအခါ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါသည် အသျှင်နန္ဒိယ အသျှင်ကိမိလတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အသျှင်နန္ဒိယနှင့် အသျှင်ကိမိလတို့ကို "အသျှင်တို့ လာကုန်လော့၊ အသျှင်တို့ လာကုန်လော့၊ ငါတို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိုက် ရောက်လာတော်မူ၏"ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါ အသျှင်နန္ဒိယ အသျှင်ကိမိလတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ခရီးဦးကြိုဆို၍ တစ်ပါးက မြတ်စွာဘုရား၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ၏၊ တစ်ပါးက နေရာကို ခင်း၏၊ တစ်ပါးက ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီးခ္ခ ချထား၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ခင်းထားသော နေရာခ္ခ ထိုင်နေတော်မူ၍ ခြေတို့ကို ဆေးတော်မူ၏။ ထိုအသျှင်တို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာခ္ခ ထိုင်နေကုန်၏။ တစ်ခုသော နေရာခ္ခ ထိုင်နေသော အသျှင်အနုရုဒ္ဓါကို မြတ်စွာ ဘုရားသည် "အနုရုဒ္ဓါတို့ သင်တို့သည် ကျန်းမာကုန်၏လော၊ မျှတကုန်၏လော၊ ဆွမ်းဖြင့် မပင်ပန်းဘဲ ရှိကုန်၏လော"ဟု မေးတော်မူ၏။ ကျန်းမာပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ မျှတပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ အသျှင် ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် ဆွမ်းဖြင့် မပင်ပန်းပါကုန်ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

အနုရုဒ္ဓါတို့ သင်တို့သည် အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ငြင်းခုံခြင်း မရှိကြဘဲ နို့နှင့်ရေကဲ့သို့ ဖြစ်၍ အချင်းချင်း ချစ်ဖွယ်သော မျက်စိတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ကြည့်ကုန်လျက် နေကုန်၏လောဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား စင်စစ်အားဖြင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ငြင်းခုံခြင်း မရှိကြဘဲ နို့နှင့်ရေကဲ့သို့ ဖြစ်၍ အချင်းချင်း ချစ်ဖွယ်သော မျက်စိတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ကြည့်ကုန်လျက် နေပါကုန်၏ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

အနုရုဒ္ဓါတို့ သင်တို့သည် အဘယ်သို့လျှင် အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ငြင်းခုံခြင်း မရှိကြဘဲ နို့နှင့်ရေကဲ့သို့ ဖြစ်၍ အချင်းချင်း ချစ်ဖွယ်သော မျက်စိတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ကြည့်ကုန်လျက် နေကုန် သနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ဤတောခ္ခ နေသော အကျွန်ုပ်အား "ငါသည် အရတော်စွတကား၊ ငါသည် ကောင်းစွာ ရအပ်ပေသည်တကား၊ ငါသည် ဤသို့ သဘောရှိသော သီတင်းသုံးဖော်တို့နှင့်အတူ နေရပေသည် တကား"ဟု အကြံဖြစ်ပါ၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား ဤအသျှင်တို့ခ္ခ မေတ္တာကာယကံကို မျက်မှောက်ခ္ခလည်းကောင်း မျက်ကွယ်ခ္ခလည်းကောင်း ဆောက်တည်ပါ၏။ မေတ္တာဝစီကံ။ မေတ္တာမနောကံကို မျက်မှောက်ခ္ခလည်းကောင်း၊ မျက်ကွယ်ခ္ခလည်းကောင်း ဆောက်တည်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား "ငါသည် မိမိ၏ စိတ်ကို ထား၍ ဤအသျှင်တို့၏ စိတ်အလိုဖြင့်သာလျှင် ကျင့်ရမှု ကောင်းရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်ပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား

အကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏စိတ်ကို ထား၍ ဤအသျှင်တို့၏ စိတ်ဖြင့်သာလျှင် ကျင့်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့အား ကိုယ်တို့သာ ကွဲပြားပါကုန်၏၊ စိတ်သည်ကား တစ်ခုတည်းကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်"ဟု (လျှောက်၏)။

အသျှင်နန္ဒိယသည်လည်း။ပ။ အသျှင်ကိမိလသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို အကျွန်ုပ်အားလည်း 'ငါသည် အရတော်စွတကား၊ ငါသည် ကောင်းစွာ ရအပ်ပေသည်တကား၊ ငါသည် ဤသို့ သဘောရှိသော သီတင်းသုံးဖော်တို့နှင့်အတူ နေရပေသည်တကား'ဟု အကြံဖြစ်ပါ၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား ဤအသျှင်တို့၌ မေတ္တာကာယကံကို မျက်မှောက်၌လည်းကောင်း၊ မျက်ကွယ်၌လည်းကောင်း ဆောက်တည်ပါ၏။ မေတ္တာဝစီကံ။ မေတ္တာမနောကံကို မျက်မှောက်၌လည်းကောင်း၊ မျက်ကွယ်၌လည်းကောင်း ဆောက်တည်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား "ငါသည် မိမိ၏ စိတ်ကို ထား၍ ဤအသျှင်တို့၏ စိတ်ဖြင့်သာလျှင် ကျင့်ရမူ ကောင်းရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်ပါသည်၊ အသျှင် ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ စိတ်ကို ထား၍ ဤအသျှင်တို့၏ စိတ်အလိုဖြင့်သာလျှင် ကျင့်ပါ၏၊ အသျှင် ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့အား ကိုယ်တို့သာ ကွဲပြားပါကုန်၏၊ စိတ်သည်ကား တစ်ခုတည်းကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်"ဟု (လျှောက်၏)။

အသျှင်ဘုရား ဤသို့လျှင် "အကျွန်ုပ်တို့သည် အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ငြင်းခုံခြင်း မရှိ ကြဘဲ နို့နှင့်ရေကဲ့သို့ ဖြစ်၍ အချင်းချင်း ချစ်ဖွယ်သော မျက်စိတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ကြည့်ကုန်လျက် နေပါကုန်သည်"ဟု လျှောက်၏။

အနုရုဒ္ဓါတို့ သင်တို့သည် မမေ့မလျော့ဘဲ ပြင်းထန်သော လုံ့လဝီရိယရှိလျက် နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ် အပ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နေကုန်၏လောဟု (မေးတော်မူ၏)၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် စင်စစ် အားဖြင့် မမေ့မလျော့ဘဲ ပြင်းထန်သော လုံ့လဝီရိယရှိလျက် နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေပါကုန်သည်ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

အနုရုဒ္ဓါတို့ အဘယ်သို့လျှင် သင်တို့သည် မမေ့မလျော့ဘဲ ပြင်းထန်သော လုံ့လဝီရိယရှိလျက် နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နေကုန်သနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ဤတောခ္ခ အကျွန်ုပ်တို့တွင် ရှေးဦးစွာ ရွာမှ ဆွမ်းခံပြန်လာသော ရဟန်းသည် နေရာကိုခင်းပါ၏၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို ချထားပါ၏၊ ဆွမ်းဦးထည့်ရန်ခွက်ကို ဆေးပြီးလျှင် တည်ထားပါ၏၊သောက်ရေသုံးဆောင်ရေကို တည်ထားပါ၏။

နောက်မှ ရွာက ဆွမ်းခံ ပြန်လာသော ရဟန်းသည် စားပြီးသော ဆွမ်းကြွင်းရှိ၍ စားလိုခဲ့လျှင် စားပါ၏၊ မစားလိုလျှင်ကား စိမ်းသော မြက်သစ်ပင်မရှိသော အရပ်၌သော်လည်း စွန့်ပစ်ပါ၏၊ ပိုးမရှိသော ရေ၌သော်လည်း သွန်ပစ်ပါ၏၊ ထိုရဟန်းသည်ပင် နေရာကို ခေါက်၏၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို သိုမှီးသိမ်းဆည်း၏၊ ဆွမ်းဦးထည့်သော ခွက်ကို ဆေး၍ သိမ်းဆည်း၏၊သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို သိုမှီးသိမ်းဆည်း၏၊ ဆွမ်းစားဇရပ်ကို တံမြက်လှည်း၏။

ရေမရှိသဖြင့် အချည်းနှီးသောသောက်ရေအိုးကိုလည်းကောင်း သုံးရေအိုးကိုလည်းကောင်း သန့် သက်ရေအိုးကိုလည်းကောင်း မြင်သော ရဟန်းက တည်ထားပါ၏၊ အကယ်၍ ထိုရဟန်းမချီနိုင်သောဝန် ဖြစ်အံ့၊ လက်ယပ်သောအားဖြင့် အဖော်ကိုခေါ်ကာ လက်ယှက်၍ တည်ထားပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအကြောင်းကြောင့် စကားမပြွတ်ဆိုရပါကုန်။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် ငါးရက် တစ်ကြိမ် အလုံးစုံသော ညဉ့်ပတ်လုံး 'တစ်ညဉ့်လုံး' တရားစကားဖြင့် ကောင်းစွာ နေထိုင်ပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤသို့လျှင် မမေ့မလျော့ဘဲ ပြင်းထန်သော လုံ့လဝီရိယရှိလျက် နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နေပါကုန်သည်ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

၂၇၅–ပါလိလေယျကတောသို့ ကြွတော်မူခြင်း

၄၆၇။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်အနုရုဒ္ဓါ အသျှင်နန္ဒိယ အသျှင်ကိမိလတို့ကို တရား စကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေ ပြီးသော် နေရာမှ ထတော်မူပြီးလျှင် ပါလိလေယျကတောသို့ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီလှည့်လည်သည်ရှိသော် ပါလိလေယျကရွာသို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုပါလိလေယျကရွာ ရက္ခီတမည်သော တောအုပ်ရှိ အင်ကြင်းပင်ပျိုအနီး၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းနေသော မြတ်စွာဘုရားအား "ငါသည် ရှေးက မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်သော ထိုကောသမ္ဗီပြည်သား ရဟန်းတို့နှင့် ရောပြွမ်းသည်ဖြစ်၍ ချမ်းသာစွာ မနေခဲ့ရ၊ ငါသည် ယခုအခါ၌ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိ ကရုဏ်းကို ပြုတတ်သော ထိုကောသမ္ဗီပြည်သား ရဟန်းတို့နှင့် ကင်းကွာ၍ အဖော်မပါ တစ်ပါးတည်း ချမ်းသာစွာ နေရပေ၏"ဟု အကြံဖြစ်တော်မူ၏။

တစ်ကောင်သော ဆင်ပြောင်ကြီးသည်လည်း ဆင်ပေါက် ဆင်မ ဆင်ရွှေ နို့စို့ဆင်ငယ်တို့နှင့် ရော ပြွမ်းသည် ဖြစ်၍ အညွှန့် ပြတ်သော မြက်တို့ကိုလည်း စားရ၏၊ ထိုဆင်ပြောင်ကြီးသည် ချိုး၍ ချိုး၍ ချသော သစ်ခက် သစ်ကိုင်းကိုလည်း (အခြားဆင်တို့) စားကုန်၏၊ (ထိုဆင်ပြောင်ကြီးသည်) နောက်သော ရေတို့ကိုလည်းသောက်ရ၏၊ ရေဆိပ်သို့ သက်ဆင်းသော်လည်းကောင်း ရေဆိပ်မှ တက်သော်လည်းကောင်း ဆင်မတို့သည် ထိုဆင်ပြောင်ကြီး၏ ကိုယ်ကို တိုးဝှေ့လျက် သွားကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုဆင်ပြောင်ကြီးအား "ငါသည် ဆင်ပေါက် ဆင်မ ဆင်ရွှေ နို့စို့ဆင်ငယ်တို့နှင့် ရောပြွမ်းသည်ဖြစ်၍ အညွှန့်ပြတ်သော မြက်တို့ကိုလည်း စားရ၏၊ ငါ ချိုး၍ ချိုး၍ ချသော သစ်ခက်သစ်ကိုင်း ကိုလည်း (အခြားဆင်တို့) စားကုန်၏၊ ငါသည် နောက်သော ရေတို့ကိုလည်းသောက်ရ၏၊ ရေဆိပ်သို့ သက်ဆင်းသော်လည်းကောင်း၊ ရေဆိပ်မှ တက်သော်လည်းကောင်း ဆင်မတို့သည် ငါ၏ ကိုယ်ကို တိုးဝှေ့ လျက် သွားကုန်၏၊ ငါသည်

တစ်ကောင်တည်းသာလျှင် ဆင်အပေါင်းမှ ကင်းကွာလျက် နေရမှု ကောင်း လေစွ"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ထိုဆင်ပြောင်ကြီးသည် ဆင်အပေါင်းမှ ဖဲခွါလျက် ပါလိလေယျကရွာ ရက္ခီတမည်သော တောအုပ်ရှိ အင်ကြင်းပင်ပျိုအနီး မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအလို့ငှါ နှာမောင်းဖြင့်သောက်ရေ သုံးဆောင်ရန်ရေကို တည်ထား၏၊ စိမ်းစိုသော မြက်သစ်ပင်တို့ကိုလည်း သုတ်သင်ရှင်း လင်း၏။

ထိုအခါ ထိုဆင်ပြောင်ကြီးအား "ငါသည် ရှေးက ဆင်ပေါက် ဆင်မ ဆင်ရွှေ နို့စို့ဆင်ငယ်တို့ နှင့် ရောပြွမ်းသည်ဖြစ်၍ ချမ်းသာစွာ မနေရ၊ အညွှန့် ပြတ်သော မြက်တို့ကိုလည်း စားရ၏၊ ငါ ချိုး၍ ချိုး၍ ချသော သစ်ခက်သစ်ကိုင်းကိုလည်း (အခြားဆင်တို့) စားကုန်၏၊ (ငါသည်) နောက်သော ရေတို့ကိုလည်းသောက်ရ၏၊ ရေဆိပ်သို့ သက်ဆင်းသော်လည်းကောင်း၊ ရေဆိပ်မှတက်သော်လည်းကောင်း ဆင်မ တို့သည် ငါ၏ ကိုယ်ကို တိုးဝှေ့ကုန်လျက် သွားကုန်၏၊ ထိုငါသည် ယခုအခါ၌ ဆင်ပေါက် ဆင်မ ဆင်ရွှေ နို့စို့ဆင်ငယ်တို့ကို ကြည်ဖယ်ခဲ့၍ အဖော်မပါ တစ်ကောင်တည်းသာလျှင် ချမ်းသာစွာ နေရပေ၏"ဟု စိတ် အကြံ ဖြစ်ပေါ်၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိ၏ အပေါင်းအဖော်မှ ကင်း၍ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ထိုဆင်ပြောင်ကြီး၏ စိတ်အကြံကိုလည်းကောင်း ကိုယ်တော်၏ စိတ်ဖြင့် သိတော်မူ၍ ထိုအခိုက် ဝယ်–

"ငါသည် တစ်ပါးတည်း တောခ္ဍ မွေ့လျော်သကဲ့သို့ ဆင်ပြောင်ကြီးသည်လည်း တစ်စီးတည်း တောခ္ဍ မွေ့လျော်ပေရာ လှည်းသန်နှင့်တူသော အစွယ်ရှိသော ဆင်ပြောင်ကြီး၏ စိတ်သည် ငါ၏ စိတ်နှင့် တူ၏"ဟု ဥဒါန်းကျူးရင့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပါလိလေယျကရွာ၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော်မူပြီး လျှင် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်သည်ရှိသော် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုသာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ ကောသမ္မီပြည်သား ဥပါသကာတို့သည် "ကောသမ္မီပြည်၌ နေသော ဤအသျှင်ရဟန်းတို့သည် ငါတို့၏ အကျိုးမဲ့ကို များစွာ ပြုကုန်၏၊ ဤရဟန်းတို့ နှိပ်စက်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဖဲသွားတော်မူ၏၊ ယခု ငါတို့သည် ကောသမ္မီပြည်၌ နေသော အသျှင်ရဟန်းတို့ကို ရှိမခိုးခဲ့လျှင်၊ ခရီးဦး မကြိုခဲ့လျှင်၊ လက်အုပ်ချီမှု ရှိသေမှုကို မပြုခဲ့လျှင်၊ ပူဇော်သကာ မပြုခဲ့လျှင်၊ အလေးအမြတ် မပြုခဲ့လျှင်၊ မမြတ်နိုးခဲ့လျှင်၊ မဆည်းကပ်ခဲ့လျှင်၊ မပူဇော်ခဲ့လျှင်၊ ဆွမ်းခံကပ်ရောက်လာသော်လည်း ဆွမ်းမလောင်းခဲ့လျှင် ဤအသျှင်တို့သည် အရပ်တစ်ပါးသို့သော်လည်း ဖဲသွားကုန်လတ္တံ့၊ လူသော်လည်း ထွက်ကုန်လတ္တံ့၊ မြတ်စွာဘုရားကိုသော်လည်း ကျေနပ်စေကုန်လတ္တံ့"ဟု တိုင်ပင်ပြောဆိုပြီးနောက် ထိုရဟန်းတို့ကို ရှိမခိုးကုန်၊ ခရီးဦး မကြိုဆိုကုန်၊ လက်အုပ်ချီမှု ရှိသေမှုကို မပြုကုန်၊ ပူဇော်သကာ မပြုကုန်၊ အလေးအမြတ် မပြုကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မဆည်းကပ်ကုန်၊ မပူဇော်ကုန်၊ ဆွမ်းခံကပ်ရောက်လာသော်လည်း ဆွမ်းမလောင်းကုန်။

ထိုအခါ ကောသမ္ဗီပြည်၌ နေသော ရဟန်းတို့သည် ကောသမ္ဗီပြည်သား ဥပါသကာတို့က ပူဇော်မှု စသည်ကို မပြုဘဲ ထားအပ်ကုန်သည်ရှိသော် "ဒါယကာတို့ ငါတို့သည် ယခုပင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားပြီး လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌ ဤအဓိကရဏ်းကို ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

၂၇၆– အကြောင်းတစ်ဆယ့်ရှစ်မျိုးကို ပြခြင်း

၄၆၈။ ထို့နောက် ကောသမ္ဗီပြည်၌ နေသော ရဟန်းတို့သည် အိပ်ရာနေရာကို သိမ်းဆည်းပြီးလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားကုန်၏။ အသျှင်သာရိပုတ္တရာသည် "မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်သော ထိုကောသမ္ဗီ ပြည်နေ ရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ လာကုန်သတတ်"ဟု ကြားလေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတ္တရာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ "အသျှင်ဘုရား မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကား များတတ်၍ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်သော ထိုကောသမ္ဗီပြည်နေ ရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည် သို့ လာကြပါကုန်သတတ်၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုရဟန်းတို့အပေါ်ဝယ် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါအံ့ နည်း"ဟု လျှောက်၏။

ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် တရားလမ်းအတိုင်း တည်လေလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် တရားသည် မတရားသည်ကို အသို့သိရပါအံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။ ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို သိရမည်။ ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် 'တရားမဟုတ်သည်ကို တရား'ဟု ပြ၏၊ 'တရားကို တရားမဟုတ်'ဟု ပြ၏၊ 'ဝိနည်းမဟုတ်သည်ကို ဝိနည်း 'ဟု ပြ၏၊ 'ဝိနည်းကို ဝိနည်းမဟုတ် 'ဟု ပြ၏၊ 'မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်သည်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ် ပြောအပ်၏'ဟု ပြ၏၊ 'မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ် ပြောအပ်သည်ကို မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်'ဟု ပြ၏၊ 'မြတ်စွာဘုရား၏ အလေ့အကျင့် မဟုတ်သည်ကို မြတ်စွာဘုရား၏ အလေ့အကျင့်'ဟု ပြ၏၊ 'မြတ်စွာဘုရား၏ အလေ့အကျင့်ကို မြတ်စွာဘုရား၏ အလေ့အကျင့် မဟုတ်'ဟု ပြ၏၊ 'မြတ်စွာဘုရား မပညတ်အပ်သည်ကို မြတ်စွာဘုရား ပညတ်အပ်၏'ဟု ပြ၏၊ 'မြတ်စွာဘုရား ပညတ်အပ်သည်ကို မြတ်စွာဘုရား မပညတ်အပ်'ဟု ပြ၏၊ 'အာပတ် မသင့်သည်ကို အာပတ် သင့်၏'ဟု ပြ၏၊ 'အာပတ် သင့်သည်ကို အာပတ် မသင့်'ဟု ပြ၏၊ 'ပေါ့သော အာပတ်ကို လေးသော အာပတ်'ဟု ပြ၏၊ 'လေးသော အာပတ်ကို ပေါ့သော အာပတ်'ဟု ပြ၏၊ 'အကြွင်းရှိသော အာပတ်ကို အကြွင်း မရှိသော အာပတ်'ဟု ပြ၏၊ 'အကြွင်း မရှိသော အာပတ်ကို အကြွင်းရှိသော အာပတ်'ဟု ပြ၏၊ 'ရှန့်ရင်း ကြမ်းတမ်းသော အာပတ်ကို မရှန့်ရင်း မကြမ်းတမ်းသော အာပတ်'ဟု ပြ၏၊ 'မရှန့်ရင်းမကြမ်းတမ်းသော အာပတ်ကို ရှန့်ရင်း ကြမ်းတမ်းသော အာပတ်'ဟု ပြ၏၊ ချစ်သားသာရိပုတ္တရာ ဤတစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော အကြောင်း (ဝတ္ထု) တို့ဖြင့် အဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကို သိရမည်။

ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော အကြောင်း (ဝတ္ထု) တို့ဖြင့် ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို သိရမည်။ ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် 'တရားမဟုတ်သည်ကို တရားမဟုတ်'ဟု ပြ၏။ 'တရားဟုတ်သည်ကို တရားဟုတ်၏'ဟု ပြ၏။ 'ဝိနည်းမဟုတ်သည်ကို ဝိနည်းမဟုတ်'ဟု ပြ၏။ 'ဝိနည်းဟုတ်သည်ကို ဝိနည်းဟုတ်၏'ဟု ပြ၏။ 'မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်သည်ကို မြတ်စွာ ဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်'ဟု ပြ၏။ 'မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ် ပြောအပ်သည်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ် ပြောအပ်၏'ဟု ပြ၏။ 'မြတ်စွာဘုရား၏ အလေ့အကျင့်မဟုတ်သည်ကို မြတ်စွာဘုရား၏ အလေ့အကျင့်မဟုတ်'ဟု ပြ၏။ 'မြတ်စွာဘုရား၏ အလေ့အကျင့်ကို မြတ်စွာဘုရား၏ အလေ့အကျင့်'ဟု ပြ၏။ 'မြတ်စွာဘုရား မပညတ်အပ်သည်ကို မြတ်စွာဘုရား မပညတ်အပ်'ဟု ပြ၏။ 'မြတ်စွာဘုရား ပညတ်အပ်သည်ကို မြတ်စွာဘုရား ပညတ်အပ်၏'ဟု ပြ၏။ 'အာပတ် သင့်သည်ကို အာပတ် သင့်၏'ဟု ပြ၏။ 'အာပတ် မသင့်သည်ကို အာပတ် မသင့်'ဟု ပြ၏။ 'ပေါ့သော အာပတ်ကို ပေါ့သော အာပတ်'ဟု ပြ၏။ 'လေးသော အာပတ်ကို လေးသော အာပတ်'ဟု ပြ၏။ 'အကြွင်းရှိသော အာပတ်ကို အကြွင်းရှိသော အာပတ်'ဟု ပြ၏။ 'အကြွင်းမရှိသော အာပတ်ကို အကြွင်းမရှိသော အာပတ်'ဟု ပြ၏။ 'ရှုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော အာပတ်ကို ရှုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော အာပတ်'ဟု ပြ၏။ 'မရှုန့်ရင်းမကြမ်း တမ်းသော အာပတ်ကို မရှုန့်ရင်းမကြမ်းတမ်းသော အာပတ်'ဟု ပြ၏။ ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ ဤတစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော အကြောင်း (ဝတ္ထု) တို့ဖြင့် ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို သိရမည်။

၄၆၉။ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် ကြား၏။ပ။ အသျှင်မဟာကဿပသည် ကြား၏။ အသျှင် မဟာကစ္စည်းသည် ကြား၏။ အသျှင်မဟာကောဋ္ဌိကသည် ကြား၏။ အသျှင်မဟာကပ္ပိနသည် ကြား၏။ အသျှင်မဟာစုန္ဒသည် ကြား၏။ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါသည် ကြား၏။ အသျှင်ရေဝတသည် ကြား၏။ အသျှင် ဥပါလိသည် ကြား၏။ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ကြား၏။ အသျှင်ရာဟုလာသည် "မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်သော ထိုကောသမ္မီ ပြည်နေ ရဟန်းတို့သည် ဤသာဝတ္ထိပြည်သို့ လာကုန်သတတ်"ဟု ကြား၏။ ထိုအခါ အသျှင်ရာဟုလာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ "အသျှင်ဘုရား မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်သော ထိုကောသမ္မီပြည်နေ ရဟန်းတို့သည် ဤသာဝတ္ထိပြည်သို့ လာကြပါကုန်သတတ်၊ အသျှင် ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုရဟန်းတို့အပေါ်ဝယ် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါအံ့နည်း"ဟု လျှောက်၏။

ချစ်သားရာဟုလာ သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် တရားလမ်းအတိုင်း တည်လေလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် တရားသည် မတရားသည်ကို အသို့ သိရပါအံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။

ချစ်သားရာဟုလာ တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော အကြောင်း (ဝတ္ထု) တို့ဖြင့် အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို သိရမည်။ ချစ်သားရာဟုလာ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် 'တရားမဟုတ်သည်ကို တရား'ဟု ပြ၏။ 'တရားကို တရားမဟုတ်'ဟု ပြ၏။ 'ဝိနည်းမဟုတ်သည်ကို ဝိနည်း'ဟု ပြ၏။ 'ဝိနည်းကို ဝိနည်း မဟုတ်'ဟု ပြ၏။ 'မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်သည်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ် ပြောအပ်၏'ဟု ပြ၏။ 'မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ် ပြောအပ်သည်ကို မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်'ဟု ပြ၏။ 'မြတ်စွာ ဘုရား၏ အလေ့အကျင့် မဟုတ်သည်ကို

မြတ်စွာဘုရား၏ အလေ့အကျင့်'ဟု ပြ၏။ 'မြတ်စွာဘုရား၏ အလေ့အကျင့်ကို မြတ်စွာဘုရား၏ အလေ့အကျင့် မဟုတ်'ဟု ပြ၏။ 'မြတ်စွာဘုရား မပညတ်အပ်သည်ကို မြတ်စွာဘုရား ပညတ်အပ်၏'ဟု ပြ၏။ 'မြတ်စွာဘုရား ပညတ်အပ်သည်ကို မြတ်စွာဘုရား မပညတ်အပ် 'ဟု ပြ၏။ 'အာပတ် မသင့်သည်ကို အာပတ် သင့်၏'ဟု ပြ၏။ 'အာပတ် သင့်သည်ကို အာပတ်မသင့်'ဟု ပြ၏။ 'ပေါ့သော အာပတ်ကို လေးသော အာပတ်'ဟု ပြ၏။ 'လေးသော အာပတ်ကို ပေါ့သော အာပတ်'ဟု ပြ၏။ 'အကြွင်းရှိသော အာပတ်ကို အကြွင်းမရှိသော အာပတ်'ဟု ပြ၏။ 'အကြွင်းမရှိသော အာပတ်ကို အကြွင်းရှိသော အာပတ်'ဟု ပြ၏။ 'ရှုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော အာပတ်ကို မရှုန့်ရင်းမကြမ်းတမ်းသော အာပတ်'ဟု ပြ၏။ 'မရှုန့်ရင်းမကြမ်းတမ်းသော အာပတ်ကို ရှုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော အာပတ်'ဟု ပြ၏။ ချစ်သားရာဟုလာ ဤတစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော အကြောင်း (ဝတ္ထု) တို့ဖြင့် အမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကို သိရမည်။

ချစ်သားရာဟုလာ တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော အကြောင်း (ဝတ္ထု) တို့ဖြင့် အမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို သိရမည်။ ချစ်သားရာဟုလာ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် 'တရားမဟုတ်သည်ကို တရားမဟုတ်'ဟု ပြ၏။ 'တရားဟုတ်သည်ကို တရားဟုတ်၏'ဟု ပြ၏။ 'ဝိနည်းမဟုတ်သည်ကို ဝိနည်းမဟုတ်'ဟု ပြ၏။ 'ဝိနည်းဟုတ်သည်ကို ဝိနည်းဟုတ်၏'ဟု ပြ၏။ 'မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်သည်ကို မြတ်စွာ ဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်'ဟု ပြ၏။ 'မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ် ပြောအပ်သည်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ် ပြောအပ်၏'ဟု ပြ၏။ 'မြတ်စွာဘုရား၏ အလေ့အကျင့် မဟုတ်သည်ကို မြတ်စွာဘုရား၏ အလေ့အကျင့်မဟုတ်'ဟု ပြ၏။ 'မြတ်စွာဘုရား၏ အလေ့အကျင့်ကို မြတ်စွာဘုရား၏ အလေ့အကျင့်'ဟု ပြ၏။ 'မြတ်စွာဘုရား မပညတ်အပ်သည်ကို မြတ်စွာဘုရား မပညတ်အပ်'ဟု ပြ၏။ 'မြတ်စွာဘုရား ပညတ်အပ်သည်ကို မြတ်စွာဘုရား ပညတ်အပ်၏'ဟု ပြ၏။ 'အာပတ် မသင့်သည်ကို အာပတ် မသင့်'ဟု ပြ၏။ 'အာပတ်သင့်သည်ကို အာပတ်သင့်၏'ဟု ပြ၏။ ပေါ့သော အာပတ်ကို ပေါ့သော အာပတ်'ဟု ပြ၏။ 'လေးသော အာပတ်ကို လေးသော အာပတ်'ဟု ပြ၏။ 'အကြွင်းရှိသော အာပတ်ကို အကြွင်းရှိသော အာပတ်'ဟု ပြ၏။ 'အကြွင်းမရှိသော အာပတ်ကို အကြွင်းမရှိသော အာပတ်'ဟု ပြ၏။ 'ရှုန့်ရင်းကြမ်း တမ်းသော အာပတ်ကို ရှုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော အာပတ်'ဟု ပြ၏။ 'မရှုန့်ရင်းမကြမ်းတမ်းသော အာပတ် ကို မရှုန့်ရင်းမကြမ်းတမ်းသော အာပတ်'ဟု ပြ၏။ ချစ်သားရာဟုလာ ဤတစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော အကြောင်း (ဝတ္ထု) တို့ဖြင့် အမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို သိရမည်။

၄၇၀။ မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် "မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်သော ထိုကောသမ္မီပြည်နေ ရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည် သို့ လာကုန်သတတ်"ဟု ကြား၏။

ထိုအခါ မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ တည်နေကာ "အသျှင်ဘုရား မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်သော ထိုကောသမ္မီပြည်နေ ရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ လာကြပါကုန်သတတ်၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုရဟန်းတို့အပေါ်ဝယ် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါအံ့နည်း"ဟု လျှောက်၏။

ဂေါတမီ သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် နှစ်ဖက်သော သံယာ၌ တရားကို နာလော့၊ နှစ်ဖက်သော သံယာ၌ တရားနာပြီးလျှင် ထိုနှစ်ဖက်သော သံယာတွင် တရားကို ဆိုလေ့ရှိသော ရဟန်းတို့၏ အမြင်ကိုလည်းကောင်း၊ အလိုကိုလည်းကောင်း၊ နှစ်သက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အယူကိုလည်းကောင်း နှစ်သက်လေလော့၊ ဘိက္ခုနီသံယာက ဘိက္ခုနီသံယာအထံမှ မျှော်လင့်တောင့်တထိုက်သော အမှုခပ်သိမ်းကို ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ အထံမှသာလျှင် မျှော်လင့်တောင့်တရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၇၁။ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် "မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံယာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်သော ထိုကောသမ္မီပြည်နေ ရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည် သို့ လာကုန်သတတ်"ဟု ကြား၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး လျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ "အသျှင်ဘုရား မျက်ကွယ်မျက်မှောက်ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံယာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်သော ထိုကောသမ္မီ ပြည်နေ ရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ လာကြပါကုန်သတတ်၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် ထို ရဟန်းတို့အပေါ်ဝယ် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါအံ့နည်း"ဟု လျှောက်၏။

သူဌေးကြီး သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် နှစ်ဖက်သော သံယာ၌ အလှူကို လှူလော့၊ နှစ်ဖက်သော သံယာ၌ အလှူကို လှူပြီးလျှင် နှစ်ဖက်သော သံယာ၌ တရားကို နာလော့၊ နှစ်ဖက်သော သံယာ၌ တရား နာပြီးလျှင် ထိုနှစ်ဖက်သော သံယာတွင် တရားကို ဆိုလေ့ရှိသော ရဟန်းတို့၏ အမြင်ကိုလည်းကောင်း၊ အလိုကိုလည်းကောင်း၊ နှစ်သက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အယူကိုလည်းကောင်း နှစ်သက်လေလော့ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

၄၇၂။ မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါသည် "မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများ၍ သံယာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်သော ထိုကောသမ္မီပြည်နေ ရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ လာကုန်သတတ်"ဟု ကြား၏။ ထိုအခါ မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါသည် မြတ်စွာ ဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ "အသျှင်ဘုရား မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံယာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်သော ထိုကောသမ္မီပြည်နေ ရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ လာကြပါကုန်သတတ်၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုရဟန်းတို့အပေါ်ဝယ် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါအံ့နည်း"ဟု လျှောက်၏။

ဝိသာခါ သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် နှစ်ဖက်သော သံယာ၌ အလှူကို လှူလော့၊ နှစ်ဖက်သော သံယာ၌ အလှူကို လှူပြီးလျှင် နှစ်ဖက်သော သံယာ၌ တရားကို နာလော့၊ နှစ်ဖက်သော သံယာ၌ တရားနာပြီး လျှင် ထိုနှစ်ဖက်သော သံယာတွင် တရားကို ဆိုလေ့ရှိသော ရဟန်းတို့၏ အမြင်ကိုလည်းကောင်း၊ အလိုကိုလည်းကောင်း၊ နှစ်သက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အယူကိုလည်းကောင်း နှစ်သက်လေလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၇၃။ ထိုအခါ ကောသမ္မီပြည်နေ ရဟန်းတို့သည် အစဉ်အတိုင်း သွားကုန်သည်ရှိသော် သာဝတ္ထိ ပြည်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတ္တရာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာ ဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ "အသျှင်ဘုရား မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံယာ၌

အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်သော ထိုကောသမ္မီပြည်နေ ရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ အစဉ်အားဖြင့် ရောက်လာကြပါကုန်သတတ်"။

အသျှင်ဘုရား ထိုရဟန်းတို့အပေါ်ဝယ် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဘယ်သို့ ပြုကျင့် ရပါအံ့နည်းဟု လျှောက်၏။

ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ သို့ဖြစ်လျှင် ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ပေးရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ မရှိခဲ့ပါလျှင် အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ရပါအံ့နည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။

"ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ သို့ဖြစ်လျှင် ဆိတ်ငြိမ်အောင် ပြု၍သော်လည်း ပေးရမည်၊ ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းဖြင့် သီတင်းကြီးရဟန်း၏ နေရာကို တားမြစ်ရမည်ဟု ငါ ဟောတော်မမူ၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ခဉ့်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ဆွမ်းစသော အာမိသနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ရပါအံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။ "ချစ်သားသာရိပုတ္တရာ ဆွမ်းစသော အာမိသကို အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့နှင့် အညီအမျှ ဝေခြမ်းရ မည်"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၇–သံဃာဘောင်သို့ သွင်းမူကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၄၇၄။ ထိုအခါ၌ ထိုနှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းအား ဓမ္မဝိနယကို ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် "ဤအရာသည် အာပတ် သင့်၏၊ ဤအရာသည် အာပတ် မသင့်သည် မဟုတ်၊ ငါ အာပတ် သင့်၏၊ ငါ အာပတ် မသင့်သူ မဟုတ်၊ ငါ့ကို နှင်ထုတ်အပ်၏၊ ငါသည် မနှင်ထုတ်အပ်သူ မဟုတ်၊ မဖျက်ဆီးအပ်သော သာသနာတော် အား ထိုက်သော တရားနှင့်လျော်သော ကံဖြင့် နှင်ထုတ်အပ်၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ထိုနှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းသည် နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်း၏ နောက်လိုက်ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "ငါ့သျှင်တို့ ဤအရာသည် အာပတ် သင့်၏၊ ဤအရာသည် အာပတ် မသင့်သည် မဟုတ်၊ ငါ အာပတ် သင့်၏၊ ငါ အာပတ် မသင့်သူ မဟုတ်၊ ငါ့ကို နှင်ထုတ်အပ်၏၊ ငါသည် မနှင်ထုတ် အပ်သူ မဟုတ်၊ မဖျက်ဆီးအပ်သော သာသနာတော်အား ထိုက်သော တရားနှင့်လျော်သော ကံဖြင့် နှင်ထုတ် အပ်၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ လာကုန်လော့၊ အကျွန်ုပ်ကို (သံဃာဘောင်သို့) သွင်းကုန်လော့"ဟု နှင်ထုတ် ခံရသော ရဟန်း၏ နောက်လိုက် ရဟန်းတို့ကို ပြောဆို၏။

ထိုအခါ ထိုနှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်း၏ နောက်လိုက်ရဟန်းတို့သည် ထိုနှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းကို ခေါ်ဆောင်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ "အသျှင်ဘုရား ဤနှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းသည် 'ငါ့သျှင်တို့ ဤအရာသည် အာပတ် သင့်၏၊ ဤအရာသည် အာပတ် မသင့်သည် မဟုတ်၊ ငါ အာပတ် သင့်၏၊ ငါ အာပတ် မသင့်သူ မဟုတ်၊ ငါ့ကို နှင်ထုတ်အပ်၏၊ ငါသည် မနှင်ထုတ်အပ်သူ မဟုတ်၊ မဖျက်ဆီးအပ်သော သာသနာတော်အား ထိုက်သော တရားနှင့် လျော်သော ကံဖြင့်

နှင်ထုတ်အပ်၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ လာကုန်လော့၊ အကျွန်ုပ်ကို (သံဃာ့ ဘောင်သို့) သွင်းကုန်လော့"ဟု ပြောဆိုပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား (အကျွန်ုပ်တို့သည်) အသို့ကျင့်ရပါအံ့နည်း"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤအရာသည် အာပတ် သင့်၏၊ ဤအရာသည် အာပတ် မသင့်သည် မဟုတ်၊ ဤ ရဟန်းသည် အာပတ် သင့်၏၊ ဤရဟန်းသည် အာပတ် မသင့်သူ မဟုတ်၊ ဤရဟန်းကို နှင်ထုတ်အပ်၏၊ ဤရဟန်းသည် မနှင်ထုတ်အပ်သူ မဟုတ်၊ မဖျက်ဆီးအပ်သော သာသနာတော်အား ထိုက်သော တရားနှင့် လျော်သော ကံဖြင့် နှင်ထုတ်အပ်၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် အာပတ်လည်း သင့်၏၊ နှင်ထုတ်အပ်သူလည်း ဖြစ်၏၊ အာပတ်ကိုလည်း ရှု၏၊ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ထိုရဟန်းကို (သံဃာ့ဘောင်သို့) သွင်းကုန် လော့'ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၈–သံဃာညီညွတ်မှုကိုပြခြင်း

၄၇၅။ ထိုအခါ ထိုနှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်း၏ နောက်လိုက် ရဟန်းတို့သည် ထိုနှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းကို (သံဃာ့ဘောင်သို့) သွင်းခဲ့၍ နှင်ထုတ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "ငါ့သျှင်တို့ အကြင် အာပတ်ကို မရှုခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် သံဃာ၏ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံခြင်း ထိပါးနှောင့်ယှက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲ အံ့သော အရေးသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာခြားနားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာသီးခြားပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်ခဲ့ပါ၏၊ ထိုရဟန်းသည် အာပတ်လည်း သင့်ပါ၏၊ နှင်ထုတ်အပ်သူလည်း ဖြစ်ပါ၏၊ အာပတ်ကိုလည်း ရှုပါ၏၊ သွင်းအပ်ပြီးသူလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါ၏၊ ငါသျှင်တို့ ယခုအခါ ငါတို့သည် ထို (အာပတ် ကို မရှုခြင်းဟူသော) အကြောင်း၏ ငြိမ်းအေးရန် အလို့ငှါ သံဃာ၏ ညီညွတ်မှုကို ပြုကြပါကုန်စို့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ နှင်ထုတ်သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ "အသျှင်ဘုရား ထိုနှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်း၏ နောက်လိုက်ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ အကြင် အာပတ်ကို မရှုခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် သံဃာ၏ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံခြင်း ထိပါးနှောင့်ယှက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲအံ့သော အရေးသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာ၏ ခြားနားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာသီးခြားပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်ခဲ့ပါ၏၊ ထိုရဟန်းသည် အာပတ်လည်း သင့်ပါ၏၊ နှင်ထုတ် အပ်သူလည်း ဖြစ်ပါ၏၊ အာပတ်ကိုလည်း ရှုပါ၏၊ သွင်းအပ်ပြီးသူလည်း ဖြစ်ပါ၏၊ ငါ့သျှင်တို့ ယခုအခါ ငါတို့သည် (ထိုအာပတ်ကို မရှုခြင်းဟူသော) အကြောင်း၏ ငြိမ်းအေးရန် အလို့ငှါ သံဃာ၏ ညီညွတ်မှုကို ပြုကြပါကုန်စို့"ဟု ပြောဆိုပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား (အကျွန်ုပ်တို့သည်) အသို့ကျင့်ရပါအံ့နည်း"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် အာပတ်လည်း သင့်၏၊ နှင်ထုတ်အပ်သူလည်း ဖြစ်၏၊ အာပတ်ကိုလည်း ရှု၏၊ သွင်းအပ်ပြီးသူလည်း ဖြစ်ခဲ့၏၊ ထိုသို့ဖြစ်သောကြောင့် သံဃာသည် ထို

(အာပတ်ကို မရှုခြင်း ဟူသော) အကြောင်း၏ ငြိမ်းအေးရန် အလို့ငှါ သံဃာ၏ ညီညွတ်မှုကို ပြုလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်၊ ကျန်းမာသူ မကျန်းမာသူ ရဟန်းအားလုံးတို့သည် တစ်ပေါင်းတည်း စည်းဝေးရမည်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ရဟန်းမျှ ဆန္ဒမပေးရ၊ စည်းဝေးပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကြင်အာပတ်ကို မရှုခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် သံဃာ၏ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံခြင်း ထိပါးနှောင့်ယှက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲပြားခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲအံ့သော အရေးသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာ၏ခြားနားခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ သံဃာသီးခြားပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် အာပတ်လည်း သင့်၏၊ နှင်ထုတ်အပ်သူလည်း ဖြစ်၏၊ အာပတ်ကိုလည်း ရှု၏၊ သွင်းအပ်ပြီးသူလည်း ဖြစ်၏၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ထို (အာပတ်ကိုမရှုခြင်းဟူသော) အကြောင်း၏ ငြိမ်း အေးရန်အလို့ငှါ သံဃာ၏ ညီညွတ်ခြင်းကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကြင်အာပတ်ကို မရှုခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် သံဃာ၏ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံခြင်း ထိပါးနှောင့်ယှက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲအံ့သော အရေးသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာခြားနားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာသီးခြားပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် အာပတ်လည်း သင့်၏၊ နှင်ထုတ်အပ်သူလည်း ဖြစ်၏၊ အာပတ်ကိုလည်း ရှု၏၊ သွင်းအပ်ပြီးသူလည်း ဖြစ်၏၊ သံဃာသည် ထို (အာပတ်ကိုမရှုခြင်း ဟူသော) အကြောင်း၏ ငြိမ်းအေးရန်အလို့ငှါ သံဃာညီညွတ်မှုကို ပြု၏၊ (အာပတ်ကိုမရှုခြင်းဟူသော) အကြောင်း၏ ငြိမ်းအေးရန်အလို့ငှါ သံဃာညီ ညွတ်မှုပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ထို (အာပတ်ကိုမရှုခြင်းဟူသော) အကြောင်း၏ ငြိမ်းအေးရန် အလို့ငှါ သံဃာ ညီညွတ်မှုကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာကွဲခြင်းကို ပယ်ဖျောက်အပ်ပြီ၊ သံဃာကွဲအံ့သော အရေးကို ပယ် ဖျောက်အပ်ပြီ၊ သံဃာခြားနားခြင်းကို ပယ်ဖျောက်အပ်ပြီ၊ သံဃာသီးခြားပြုခြင်းကို ပယ်ဖျောက် အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ဥပုသ်ကို ပြုရမည်၊ ပါတိမောက်ကို ပြရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၉–ဥပါလိ၏ သံဃာညီညွတ်ရေး ပြဿနာ

၄၇၆။ ထိုအခါ၌ အသျှင်ဥပါလိသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ "အသျှင်ဘုရား အကြင်

အကြောင်းဝတ္ထုကြောင့် သံဃာ၏ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံခြင်း ထိပါးနှောင့်ယှက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲပြားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲအံ့သော အရေးသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာခြားနားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာသီးခြားပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်ပါ၏၊ သံဃာသည် ထိုအကြောင်းကို မဆုံးဖြတ်သေးဘဲ အရင်းမှ အရင်းသို့ မသွားမူ၍ သံဃာ၏ ညီညွတ်မှုကို ပြုပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား ထိုသံဃာ၏ ညီညွတ် မှုသည် တရားနှင့် လျော်ပါ၏လော”ဟု လျှောက်၏။

“ချစ်သားဥပါလိ အကြင်အကြောင်းဝတ္ထုကြောင့် သံဃာ၏ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံခြင်း ထိပါး နှောင့်ယှက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲအံ့သော အရေးသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာခြားနားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာသီးခြားပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်အံ့၊ သံဃာသည် ထိုအကြောင်းကို မဆုံးဖြတ်သေးဘဲ အရင်းမှ အရင်းသို့ မသွားမူ၍ သံဃာညီညွတ်မှုကို ပြုအံ့၊ ချစ်သားဥပါလိ ထိုသံဃာ၏ ညီညွတ်ခြင်းသည် တရားနှင့်မလျော်”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အသျှင်ဘုရား အကြင်အကြောင်းဝတ္ထုကြောင့် သံဃာ၏ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံခြင်း ထိပါး နှောင့်ယှက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲအံ့သော အရေးသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာခြားနားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာ၏ သီးခြားပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်ပါသည်၊ သံဃာသည် ထိုအကြောင်းကို ဆုံးဖြတ်လျက် အရင်းမှ အရင်းသို့သွား၍ သံဃာ၏ ညီညွတ်မှုကို ပြုပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား ထိုသံဃာ၏ ညီညွတ်ခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်ပါ၏လော”ဟု လျှောက်၏။

“ချစ်သားဥပါလိ အကြင်အကြောင်းဝတ္ထုကြောင့် သံဃာ၏ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံခြင်း ထိပါး နှောင့်ယှက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲအံ့သော အရေးသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာခြားနားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာသီးခြားပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်အံ့၊ သံဃာသည် ထိုအကြောင်းကို ဆုံးဖြတ်လျက် အရင်းမှ အရင်းသို့ သွား၍ သံဃာညီညွတ်မှုကို ပြုအံ့၊ ချစ်သား ဥပါလိ ထိုသံဃာ၏ ညီညွတ်မှုသည် တရားနှင့်လျော်၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား သံဃာ၏ ညီညွတ်ခြင်းတို့သည် အဘယ်မျှ ရှိပါကုန်သနည်းဟု (လျှောက်၏)။ ချစ်သားဥပါလိ သံဃာ၏ ညီညွတ်ခြင်းတို့သည် ဤနှစ်ပါးတို့တည်း။ ဥပါလိ အဓိပ္ပါယ်မှ ကင်းသော သဒ္ဓါနှင့်သာပြည့်စုံသော သံဃာညီညွတ်မှုသည် ရှိ၏။ ဥပါလိ အဓိပ္ပါယ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံသော သဒ္ဓါနှင့်လည်းပြည့်စုံသော သံဃာညီညွတ်မှုသည် ရှိ၏။ ဥပါလိ အဓိပ္ပါယ်မှ ကင်းသော သဒ္ဓါနှင့်သာ ပြည့်စုံသော သံဃာညီညွတ်မှုကား အဘယ်နည်း။ ဥပါလိ အကြင်အကြောင်းဝတ္ထုကြောင့် သံဃာ၏ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံခြင်း ထိပါးနှောင့်ယှက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲအံ့သော အရေးသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာခြားနားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာသီးခြားပြုခြင်းသည လည်းကောင်း ဖြစ်အံ့၊ သံဃာသည် ထိုအကြောင်းကို မဆုံးဖြတ်သေးဘဲ အရင်းမှ အရင်းသို့ မသွားမူ၍ သံဃာ ညီညွတ်မှုကို ပြုအံ့၊ ချစ်သား ဥပါလိ ဤသံဃာ ညီညွတ်မှုကို အဓိပ္ပါယ်မှ ကင်းသော သဒ္ဓါနှင့်သာ ပြည့်စုံသော သံဃာ၏ ညီညွတ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်၏။

ဥပါလိ အဓိပ္ပါယ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံသော သဒ္ဒါနှင့်လည်း ပြည့်စုံသော သံဃာ၏ ညီညွတ်မှုကားအဘယ်နည်း။ ဥပါလိ အကြင်အကြောင်းဝတ္ထုကြောင့် သံဃာ၏ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံခြင်း ထိပါးနှောင့်ယှက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲအံ့သော အရေးသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာခြားနားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာသီးခြားပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်အံ့၊ သံဃာသည် ထိုအကြောင်းကို ဆုံးဖြတ်လျက် အရင်းမှ အရင်းသို့ သွား၍ သံဃာ၏ညီညွတ်မှုကို ပြုအံ့၊ ဥပါလိ ဤသံဃာ ညီညွတ်မှုကို အဓိပ္ပါယ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံသော သဒ္ဒါနှင့်လည်း ပြည့်စုံသော သံဃာညီ ညွတ်မှုဟု ဆိုအပ်၏။ ဥပါလိ သံဃာညီညွတ်မှုတို့သည် ဤနှစ်ပါးတို့တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၇၇။ ထိုအခါ၌ အသျှင်ဥပါလိသည် နေရာမှ ထ၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားရှိတော်မူရာ အရပ်သို့ လက်အုပ်ကို ညွတ်စေလျက်–

သံဃာ၏ ကိစ္စတို့၌လည်းကောင်း (ဝိနည်းကို) တိုင်ပင်ရာတို့၌လည်းကောင်း၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော အကြောင်းကိစ္စအရ ဆုံးဖြတ်ရာတို့၌လည်းကောင်း အဘယ်သို့ သဘော ရှိသော သူသည် ဤသာသနာတော်၌ များသော ကျေးဇူးရှိပါသနည်း၊ အဘယ်သို့ သဘောရှိသော ရဟန်းကို ဤသာသနာတော်၌ ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ ထိုက်ပါသနည်းဟု ဤဂါထာဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ရွတ်ဆိုလျှောက်၏။

(ဥပါလိ) အကြင်ရဟန်းသည် အစဉ်မစွပ်စွဲထိုက်သော သီလရှိ၏၊ ရှုဆင်ခြင်သော အကျင့်လည်း ရှိ၏၊ ဣန္ဒြေကိုလည်းကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်၏၊ ရန်သူတို့သည် တရားနှင့်အညီ မစွပ်စွဲကုန်၊ ထိုရဟန်းကို စွပ်စွဲထားသော အပြစ်သဘောသည်လည်း ထိုရဟန်းအား စွပ်စွဲသည့်အတိုင်း မဖြစ်။

သီလစင်ကြယ်ခြင်း၌ တည်သော ထိုသို့သဘောရှိသော ရဟန်းသည် ပရိသတ် အလယ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် ရဲရင့်၏၊ (ရန်သူကို) နှိပ်စက်၍ ပြောဆို၏၊ ကိုယ်ခက် တရော်ခြင်း မရှိ၊ မတုန်မလှုပ် အကြောင်းနှင့်မကင်းသော စကားကို ဆိုသောသူသည် အကျိုးကို မယုတ်စေသကဲ့သို့ ထို့အတူ ပရိသတ်တို့၌ ပြဿနာကို မေးသောအခါ မကြောမှိုင်၊ မျက်နှာမသာသည် မရှိ။ ထိုပညာရှိ ရဟန်းသည် ဆိုခွင့်ဆိုက်၍ ဖြေဆို ထိုက်သော စကားကိုသာလျှင် ပြောဆိုလျက် ပညာရှိပရိသတ်ကို နှစ်သက်စေ၏။

သီတင်းကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့၌ ရိုသေခြင်း ရှိ၏၊ မိမိဆရာ့အယူ၌လည်း ရဲရင့်၏၊ စုံစမ်းနှိုင်းယှဉ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ ရန်သူတို့ဆိုအပ်သော စကား၏ ချွတ်ယွင်းချက်၌ လိမ္မာ၏။

အကြင်မျှလောက်သော စကားကို ဆိုသဖြင့် ရန်သူတို့သည် နှိမ်နင်းခံရခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ လူအများသည်လည်း သိခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ဤရဟန်းသည် မိမိဆရာ့အယူကိုလည်း မယုတ်စေ၊ ညှဉ်းဆဲခြင်းမပြုဘဲ ပြဿနာကို ဖြေတတ်သော ရဟန်းသည် လေ့လာသည် မည်၏။

တမန်သည်၏ အမှုတို့၌ စွမ်းနိုင်၏၊ ရဟန်းတို့ လှုသော ဆွမ်းကို ခံကုန်သကဲ့သို့ သံဃာ၏ ကိစ္စတို့၌ ကောင်းစွာ ခံယူပေ၏၊ ရဟန်းအပေါင်းက စေအပ်သည်ရှိသော် စကားကို လိုက်နာ၏၊ ထိုသို့ လိုက်နာသဖြင့် "ငါ ပြု၏" ဟူ၍ မထီမဲ့မြင် မပြုရ။

အကြင်မျှလောက်သော ဝတ္ထုတို့၌ အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်လည်း အာပတ်မှ ထ၏၊ ဤနှစ်ပါးသော ဝိဘင်းတို့ကို ထိုရဟန်းသည် နှုတ်တက်ရ၏၊ အာပတ်မှ ထခြင်း၏ အကြောင်း၌ လိမ္မာ၏။

အကြင်ငြင်းခုံခြင်းစသော အကြောင်းတို့ကို ကျင့်သော သူသည် နှင်ထုတ်အပ်၏၊ နှင်ထုတ်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ အကြင်ကောင်းစွာ ကျင့်သဖြင့် ကျင့်ပြီးသော ရဟန်းအား (သံဃာ့ဘောင်သို့) သွင်းခြင်းကိုလည်း ဝိဘင်း၌ လိမ္မာသော သူသည် သိ၏။

သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၌လည်းကောင်း၊ သီတင်းငယ် ရဟန်းတို့၌လည်းကောင်း၊ သီတင်းလတ်ရဟန်းတို့၌လည်းကောင်း ရှိသေခြင်း ရှိ၏၊ ဤလောက၌ လူအပေါင်း၏ အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်၏၊ ပညာရှိ၏၊ ထိုသို့သဘောရှိသော ရဟန်းကို ဤသာသနာ တော်၌ ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ ထိုက်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဒသမ ကောသမ္မကကွန္ဒက ပြီး၏။

၂၈၀– ထိုကောသမ္မကကွန္ဒက၏ အကျဉ်းချုပ်

ကောသမ္မီပြည်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ အငြင်းအခုံ ပြုကုန်၏၊ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ရာ၏၊ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြားသော ဝတ္ထု၌ ထိုအာပတ်ကြောင့် နှင်ထုတ်အပ်သည်ဟု မမှတ်ကုန်လင့်၊ အာပတ်ကို ဒေသနာကြားရာ၏။

ထိုကျောင်း၌ပင် သိမ်အတွင်းဝယ် ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ပညာရှိသော ရဟန်းတို့သည် သိကုန်၏၊ တစ်ပါးတည်း ကြွသွားတော်မူ၏၊ ပလလည်းရွာ၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၏၊ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်ရောက်တော်မူ၏၊ သာရိပုတ္တရာ ကောလိတ မဟာကဿပ ကစ္စည်း ကောဋ္ဌိက ကပ္ပိန မဟာစုန္ဒ အနုရုဒ္ဓါ ရေဝတ ဥပါလိ နှစ်ပါးကုန်သော အာနန္ဒာ ရာဟုလာ ဂေါတမီ အနာထပိဏ်သူဌေး (ဤတစ်ဆယ့်လေးယောက်တို့သည် လျှောက်ကုန်၏)။ ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်းကိုလည်း ပေးအပ်၏၊ ဆွမ်းစသော အာမိသကို ညီတူညီမျှ ပေးအပ်၏။

ကောသမ္မကကွန္ဒက ပြီး၏။

မဟာဝဂ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန် ပြီး၏။